

THƯ TỐ CÁO I

Kính gửi:

- ❖ **BCHTW Đảng Cộng sản Việt Nam**
- ❖ **Quốc hội nước CHXHCN Việt Nam**
- ❖ **Chính phủ nước CHXHCN Việt Nam**
- ❖ **UBTW Mặt trận Tổ quốc Việt Nam**
- ❖ **Đại sứ quán các nước ở Hà Nội**
- ❖ **Các cơ quan thông tấn báo chí trong và ngoài nước**

Tên tôi là Lê Anh Hùng, sinh ngày 27/8/1973 tại Hà Tĩnh; hộ khẩu thường trú tại Tô 2, Cụm 5, Khương Đình, Thanh Xuân, Hà Nội; CMND số 012191640 do Công an Hà Nội cấp ngày 15/7/2004. Vợ tôi tên là Lê Thị Phương Anh, sinh ngày 11/11/1984; hộ khẩu thường trú tại Tô 2, Cụm 5, Khương Đình, Thanh Xuân, Hà Nội; CMND số 013720063 do Công an Hà Nội cấp ngày 9/7/2004.

Chúng tôi gửi bức thư này để tố cáo những người có tên sau đây:

1. Ông Nông Đức Mạnh, Tổng bí thư BCHTW Đảng Cộng sản Việt Nam, phạm các tội danh:
 - Nhập lậu vũ khí và nâng giá nhằm thu lợi cá nhân;
 - Nhận hối lộ bảo kê cho tội phạm xã hội đen;
 - Đưa ông Hoàng Trung Hải, trùm ma túy, trùm mafia, trùm sát nhân, trùm phản quốc lên làm Phó Thủ tướng;
 - Tòng phạm trong vụ bắt cóc và gây ra cái chết cho một bé gái 9 tháng tuổi (con gái của một trùm xã hội đen vốn là đàn em của ông Hải, và là kẻ nắm trong tay bằng chứng phạm tội của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải).
2. Ông Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng Chính phủ, phạm các tội danh:
 - Giao cấu với trẻ vị thành niên sau đó tòng phạm trong vụ ông Hoàng Trung Hải giết cô gái đã bị ông ta (Dũng) hãm hiếp hòng bịt đầu mối;
 - Cùng ông Nông Đức Mạnh đưa ông Hoàng Trung Hải, trùm ma túy, trùm mafia, trùm sát nhân, trùm phản quốc lên làm Phó Thủ tướng.
3. Ông Hoàng Trung Hải, Phó Thủ tướng Chính phủ, phạm các tội danh:
 - Buôn bán ma túy có tổ chức từ thời còn làm Tổng Giám đốc Tổng Công ty Điện lực Việt Nam;
 - Giết ít nhất là 5 người, trong đó có một trợ lý người Quy Nhơn, Bình Định, hòng bịt đầu mối;
 - Bắt cóc và gây ra cái chết cho một bé gái 9 tháng tuổi (con gái của một trùm xã hội đen vốn đàn em của ông Hải, và là kẻ nắm trong tay bằng chứng phạm tội của

- ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải);
- Cấu kết với ông Nông Đức Mạnh nhập lậu vũ khí và nâng giá nhằm thu lợi cá nhân;
 - Bán tài liệu [liên quan đến an ninh quốc gia] cho nước ngoài.

Ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng hiện là những con tin trong tay ông Hoàng Trung Hải, đã và đang bị ông ta chi phối. Đặc biệt, cả ba hiện đều là những “con bạc” khát nước, sẵn sàng làm tất cả vì tiền, bởi họ đã dốc vào vụ này một số lượng tiền khổng lồ.

Ngoài ra, vụ án này còn liên quan đến một số quan chức cao cấp sau: Đỗ Mười, nguyên Tổng Bí thư Đảng CSVN; Lê Hồng Anh, Đại tướng, Bộ trưởng Công an; Nguyễn Khánh Toàn, Thượng tướng, Thứ trưởng Thường trực Bộ Công an. Họ là những người đã nhận hối lộ và bảo kê cho tội phạm xã hội đen.

Chúng tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật về những nội dung tố cáo này.

Quảng Trị, 22/9/2009

Lê Anh Hùng

Xin quý vị hãy kiên nhẫn dõi theo tấn bi kịch của một thể chế chính trị đã tồn tại hơn sáu mươi năm qua. Tất cả bắt đầu từ bi kịch của một đôi lứa.

Năm 2002, trong thời gian vào công tác tại Quảng Trị, tôi đã gặp Phương Anh, người vợ tương lai của mình, tại nhà hàng Lạc Dương ở Đông Hà, nơi cô ấy làm nhân viên phục vụ. Hai người đem lòng yêu nhau sau một thời gian ngắn tìm hiểu. Những tưởng câu chuyện rồi sẽ tựa như gió thoảng mây bay, bởi lẽ không ai dại gì lại có ý định lấy vợ xa đến thế, vừa không được học hành đến nơi đến chốn, vừa làm cái nghề không lấy gì làm vẻ vang nếu không muốn nói là dễ mang điều tiếng đó. Nhưng rồi tính cảm giữa hai người ngày một sâu nặng, tôi không chỉ yêu mà còn thương cô ấy vô cùng. Tôi như nhìn thấy hình ảnh của chính mình trong cái tuổi thơ đầy bất hạnh của Phương Anh, hậu quả từ sự lơ lảng của người mẹ trẻ với một ông bố cũng trẻ nớt (cả hai đều mới 19 tuổi khi Phương Anh ra đời). Vì nhiều lý do khác nhau mà hai người không đi tới hôn nhân, dù hai gia đình chỉ cách nhau chừng 300m. Thời gian này Phương Anh sống cùng với bà ngoại, mẹ và người cậu út. Phương Anh còn có hai đứa em cùng mẹ khác cha, một gái 3 tuổi và một trai mới xấp xỉ một tuổi, kết quả từ sự làm lẽ người ta của mẹ Phương Anh (chưa kể còn một đứa em cùng mẹ khác sinh năm 1991, sống với bố và mẹ kế gần đó). Ngoài ra, ông cậu cũng có một đứa con gái mới hơn một tuổi, mẹ nó đã bỏ đi từ khi nó mới được hơn một tháng tuổi, do không chịu nổi gia cảnh nghèo nàn cùng tính khí thất thường của người chồng. Cả gia đình sáu người tá túc trong một căn nhà mái tôn tồi tàn, gió thổi tứ bề. Bà ngoại Phương Anh nấu ăn cho một nhà hàng, ông cậu thì thỉnh thoảng chạy xe khách (làm phụ xe). Mẹ Phương Anh phải ở nhà vì một nách ba đứa trẻ lít nhít. Phương Anh vì thế phải đi làm để phụ giúp thêm cho gia đình. Nói chung đó là một gia đình rất nghèo khó.

Thêm vào đó, trước khi cưới hoàn cảnh của tôi cũng rất khó khăn khi hết sạch tiền, nợ nần hơn 50 triệu (trước kia vay để đưa cho em trai tôi đi mua nhà ra ở riêng) và phải đối mặt với một tương lai bấp bênh tại Cty Xây dựng Lũng Lô - Bộ Quốc phòng, 162 Trường Chinh, Hà Nội, do có mâu thuẫn với ông phó giám đốc chuẩn bị lên làm giám đốc Cty.

Kể qua như thế để mọi người thấy việc đi đến hôn nhân là một quyết định vô cùng dũng cảm, hoàn toàn không xuất phát từ lý trí mà là từ trái tim. Song trước sau tôi vẫn không hề hối hận với quyết định này bởi tôi đã tự nhủ với lòng mình rằng dù sau này có gian khổ đến đâu thì cũng cố cắn răng chịu đựng, không được hối tiếc hay kêu ca gì. Để củng cố quyết tâm, tạo thêm sức ép cho chính bản thân mình, tôi đã cho Phương Anh có thai trước. Chuyện đó xảy ra vào ngày 20/2/2003, sau đó chúng tôi kiểm tra và biết chắc là đã có kết quả. Chuyện này tôi cũng đã cho mẹ tôi biết.

Việc tôi cưới Phương Anh phần nào cũng xuất phát từ hoàn cảnh của gia đình mình. Ai cũng biết mẹ tôi là một người rất khó tính nên tôi chắc chắn rằng một người chân quê, biết vâng lời như Phương Anh chắc hẳn sẽ dễ chiều lòng mẹ và không dám trái ý mẹ. Tôi cũng khắp khởi trong lòng khi thấy thời gian trước khi cưới, mẹ và Phương Anh có vẻ hợp ý nhau, và háo hức trước viễn cảnh một gia đình đầm ấm mà mình hằng ao ước từ tấm bé. Đôi lúc tôi có cảm giác cuộc hôn nhân này như là nơi nương náu của hai tâm hồn bị nhiều đau thương vùi dập.

Thế rồi sau ngày cưới (24/5/2003), những "khấp khởi" và "háo hức" của tôi đã sớm vỡ tan như bong bóng xà phòng còn hiện thực lại là những gì mà vợ tôi đã sớm mơ hồ

mường tượng ra.

Sau một thời gian, do không thể chung sống được với nhau, nhà tôi phải ngăn ra, bán đi một nửa và mẹ tôi đi mua một ngôi nhà khác để ở. Lúc đó, hai vợ chồng tôi sống rất khó khăn, chật vật. Thời gian này công việc của tôi chưa ổn định. Tôi buộc phải rời Cty Xây dựng Lũng Lô do có mâu thuẫn với ông phó giám đốc cũ tên là Nguyễn Văn Hùng mới lên làm giám đốc. Tìm công việc mới cho phù hợp cũng không dễ dàng gì, Cty này rời lại Cty khác. Đến lượt xe máy cũng phải bán để sửa nhà và chuyển sang đi xe buýt đi làm. Cuối cùng, đến tháng 7/2004 tôi vào làm tại một Cty Xây dựng Thương mại Miền núi, 99 Hoàng Quốc Việt, thuộc Tổng Cty Thương mại & Xây dựng (Vietracimex), Bộ Giao thông Vận tải. Đây là một Cty đang trong giai đoạn chuyển tiếp, chuẩn bị cổ phần hoá nên dù còn khó khăn nhưng xem ra tương lai khá sáng sủa. Lương tháng của tôi lúc đó chỉ vồn vện mấy trăm ngàn. Vợ tôi thì chưa xin được việc làm và đau yếu luôn, hậu quả từ lần sẩy thai trước đây, nên hoàn cảnh càng thêm khốn khó. Nhiều lúc cả hai vợ chồng không còn một xu dính túi. Sáng sáng vợ tôi chạy vạy mượn được mấy ngàn nhét vào túi chồng để chồng ăn sáng và đi xe buýt còn mình thì nhịn từ sáng đến chiều, chỉ uống nước sôi nguội cầm hơi. Buổi chiều lại chạy ra ngoài hàng mua nợ gạo và thức ăn về chuẩn bị bữa tối và dù rất đói cũng không dám ăn nhiều mà lặng lẽ nhường cho chồng ăn. Có những lúc nửa đêm thức giấc, bụng dạ đói cồn cào mà không có gì ăn đành uống nước cho đỡ đói rồi đi ngủ tiếp. Ở nhà vợ tôi cũng tự mình đi xin việc làm, lúc thì nhờ bạn hàng xóm sau nhà, lúc thì đi xe buýt. Một lần vừa đói vừa mệt vợ tôi bị ngất bên hè phố, may có bà hàng nước tận tình chăm sóc và mua cho chiếc bánh mì ăn mới hồi tỉnh lại. Những chuyện này lúc đó tôi không hề hay biết bởi vợ tôi không hề nói gì, sợ rằng tôi sẽ buồn và nản lòng. Mãi sau này trong thời gian lánh nạn vợ tôi mới tâm sự cho tôi biết. Tuy vất vả, khốn khó là thế nhưng thời gian này vợ tôi vẫn cảm thấy hạnh phúc vì thoát khỏi cảnh địa ngục mẹ chồng con dâu ngày nào. Thời gian này tôi đang dồn hết tâm trí vào việc dịch một cuốn sách thuộc lĩnh vực học thuật nên phần nào cũng quên đi những khó khăn thường nhật.

Tháng 11/2004, qua vợ của bạn tôi, vợ tôi tìm được một chân bán hàng trong siêu thị Starbowl trên đường Phạm Ngọc Thạch. Đến tháng 3/2005, do có một số khúc mắc nên vợ tôi xin nghỉ làm tại Starbowl. Thời gian làm ở đây vợ tôi có quen tay trưởng phòng Marketing của Chi nhánh Cty May Nhà Bè tại Hà Nội, cùng có cửa hàng tại siêu thị Starbowl. Khi thôi bán hàng ở Sarbowl, vợ tôi định nhờ tay này xin sang làm cho Cty May Nhà Bè nhưng Cty lại chưa có đợt tuyển nhân viên. Ông này bèn giới thiệu vợ tôi tới gặp người bạn tên là Trọng làm trưởng phòng Marketing của Chi nhánh Cty May Việt Tiến tại Hà Nội. Vợ tôi chuẩn bị hồ sơ nộp cho tay Trọng nhưng lúc đầu anh ta không đồng ý, bởi vợ tôi không có bằng cấp, giọng nói miền Trung, lại mang dáng vẻ quê mùa. Vợ tôi liền mạnh dạn nói, "Anh cứ nhận em vào làm thử một tháng đi, em không cần nhận lương đâu, nếu không làm được thì em xin nghỉ!" Lúc đó Trọng mới đồng ý và từ tháng 4/2005 bố trí vợ tôi làm nhân viên bán hàng tại cửa hàng Việt Tiến trên phố Chùa Bộc do Long, sinh năm 1973, làm cửa hàng trưởng.

Vào làm tại cửa hàng trên được ba hôm thì vợ tôi được Trọng điều lên bán hàng tại siêu thị Tràng Tiền Plaza do một cô tên Loan, sinh năm 1978, làm tổ trưởng (cửa hàng trưởng). Trong số nhân viên ở đây có một cô tên là Thủy, sinh năm 1985, người Hà Nội. Ba nhân vật Long, Loan, Thủy sẽ còn được nhắc tới ở đoạn sau của câu chuyện. Sau khi lên làm ở Tràng Tiền Plaza được ba tuần thì Loan, do mâu thuẫn với Trọng, bị điều đi

làm tổ trưởng ở siêu thị Metro (trên đường Phạm Văn Đồng). Nhận thấy đây là một cơ hội lớn nên vợ tôi đã chủ động đề nghị với Trọng cho lên đảm nhiệm vị trí cửa hàng trưởng. Trước đó ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí tổ trưởng ở Tràng Tiền Plaza là Thủy. Tuy nhiên, nhận thấy qua hai tuần bán hàng ở đây vợ tôi đã tỏ ra là một người có khiếu bán hàng, chịu khó, không tụt nãm tụt ba ngời lê đôi mách, đồng thời lại thấy Thủy còn mãi chơi, thiếu tập trung cho công việc nên Trọng đã đồng ý đưa vợ tôi lên làm tổ trưởng phụ trách cửa hàng. Vì việc này mà giữa vợ tôi và Loan, Thủy đã xảy ra mâu thuẫn, thậm chí còn đánh nhau, cho rằng vợ tôi đã qua mặt họ giành lấy vị trí ngon lành này. Tuy nhiên, bằng bản lĩnh và thiện chí của mình vợ tôi đã xử trí êm đẹp, không những thế còn thu phục được nhân tâm, khiến Thủy coi vợ tôi như chị nuôi, một lòng bảo vệ cô ấy. Vợ tôi đã tận tình chỉ bảo và sau đưa nó lên làm tổ phó. Còn Loan thì tuy bằng mặt nhưng không bằng lòng, vẫn ngấm ngấm ghen tức với vợ tôi.

Sau khi lên làm tổ trưởng, vợ tôi đã biến quầy hàng ở Tràng Tiền Plaza thành một cửa hàng điển hình của Cty Việt Tiến không chỉ ở Hà Nội mà còn trên phạm vi cả nước, hàng hoá được sắp xếp thuận tiện và bắt mắt, doanh số bán hàng cao nhất. Nhờ đó, cô ấy nhiều lần được Chi nhánh Hà Nội và Cty tuyên dương, khen thưởng.

Thời gian làm tổ trưởng ở Tràng Tiền Plaza, vợ tôi cũng được Trọng tin tưởng nhờ giúp một số việc thuộc lĩnh vực của Trọng như ký kết hợp đồng với các đại lý, giao hàng... do Trọng còn bận rộn buôn bán hàng cấm. Vì thế, đến tháng 8/2005, khi Cty Việt Tiến thay đổi nhân sự Chi nhánh Hà Nội (ông Xuân Giám đốc Chi nhánh vào Tp HCM đảm nhận nhiệm vụ khác, Trọng Trưởng phòng Marketing lên thay) thì vợ tôi được Trọng đề bạt lên thay vị trí của anh ta.

Trong hai ngày 7&8/8/2005, Cty Việt Tiến tổ chức hội nghị khách hàng và mở tiệc giao đãi tại khách sạn Bảo Sơn (Nguyễn Chí Thanh, Hà Nội). Tiếp theo, lãnh đạo Cty gồm ông Nguyễn Đình Trường, Tổng GD, ông Thành Kế toán trưởng Cty, ông Xuân Giám đốc Chi nhánh Hà Nội, một số trưởng phòng cùng một nhóm nhân viên trong đó có Loan và Thủy lên Tam Đảo nghỉ mát (thời gian này các quầy hàng ở Tràng Tiền Plaza và siêu thị Metro đều đóng cửa). Sau đó ít hôm lại có thêm bà Nga Phó TGD từ Sài Gòn ra. Mục đích chính của chuyến đi là nhằm thù tiếp hai ông bạn Việt Kiều của TGD – ông Trường đang dự định thông qua hai ông này để mở văn phòng tổng đại lý Việt Tiến ở Châu Âu, đồng thời bàn về việc thay đổi nhân sự của Chi nhánh Hà Nội. Lúc này Trọng đang đi buôn hàng cấm và nằm vùng ở Đồ Sơn, Hải Phòng từ cuối tháng 7/2005 nên không tham gia hội nghị trên và không có mặt trong đoàn Cty đi nghỉ ở Tam Đảo. Trước đó, cuối tháng 7/2005, hai vợ chồng tôi về quê, đến đầu tháng 8/2005 mới ra Hà Nội. Khi về quê vợ tôi cho Thủy mượn xe máy do Thủy mới bán xe. Sau đó Trọng lại mượn xe máy vợ chồng tôi từ Thủy để đi Hải Phòng. Cần nói thêm là thời gian này tôi đã ứng tuyển thành công vào Công ty Komatsu Việt Nam và chờ ngày đi làm ở Cty mới nên có điều kiện theo sát những bước tiến của vợ tôi đồng thời hỗ trợ, chỉ bảo khi cần thiết.

Danh sách chung cuộc để lựa chọn người thay thế vị trí Trưởng phòng Marketing của Trọng gồm có vợ tôi và Long, cửa hàng trưởng ở Chùa Bộc. Loan đang ở Tam Đảo cùng đoàn cũng ra sức vận động, lôi kéo mọi người để được nhảy vào vị trí đó. Thời gian này ông Trường mới tiếp xúc với vợ tôi và tỏ ra rất có ấn tượng, ông cũng được nghe nhiều người nói về cô ấy. Hồ sơ vợ tôi lúc đó đang nằm trong tay Trọng, và Trọng phịa ra là vợ tôi đã có bằng trung cấp. Hầu hết mọi người đều ủng hộ vợ tôi, chỉ có bà Nga Phó TGD

là hết lòng ủng hộ Long. Ngày 22/8/2005, ông Xuân từ Tam Đảo về Hà Nội họp toàn thể Chi nhánh để công bố một số quyết định nhân sự. Tới dự buổi công bố có ông Lê Quốc Ân, Chủ tịch HĐQT Tổng Cty Dệt May Việt Nam (Vinatex), lúc đó vợ tôi vẫn chưa biết gì về ông này. Trọng được cử thay ông Xuân làm Giám đốc Chi nhánh và vợ tôi là người đảm nhiệm vị trí Trưởng phòng Marketing thay Trọng, thời hạn thử thách là ba tháng. Quyết định có hiệu lực từ ngày 1/9/2005. Vì nội dung quyết định được giữ bí mật đến phút chót nên trước đó Long vẫn chắc chắn là sẽ được lên thay Trọng. Khi đọc đến tên vợ tôi mọi người đều ồ lên và vỗ tay chúc mừng, một số người còn cảm động đến rơi nước mắt. Mọi người quyết định là đợi Trọng (vẫn đang nằm ở Hải Phòng) về mới tổ chức liên hoan. Vợ tôi đi xe máy về nhà báo tin cho tôi mà người cứ lâng lâng như bay trên mây. Và người đầu tiên mà chúng tôi cho biết tin vui này chính là mẹ tôi! Vợ tôi cũng quyết định chọn Thủy làm phó phòng cho mình.

Lúc này thì ông Trường TGD đã có thiện cảm đặc biệt với vợ tôi và đề nghị nhận cô ấy làm con nuôi. Sau đó, mặc dù chưa nhận bàn giao chính thức nhưng vợ tôi đã bắt tay ngay vào công việc. Đầu tiên là ký hợp đồng giao hàng cho một đại lý tại Hà Nội. Tiếp theo là một hợp đồng xuất khẩu trị giá 500 triệu VNĐ. Hợp đồng này hết sức có ý nghĩa vì là hợp đồng xuất khẩu đầu tiên do vợ tôi ký. Ngay sau khi ký xong hợp đồng này, vợ chồng tôi đã về nhà mẹ tôi tổ chức liên hoan gia đình. Sau đó, hết sức ấn tượng với cô Trưởng phòng Marketing còn quá trẻ, vị khách kia đã nhiệt tình quảng bá và giới thiệu thêm một số khách hàng cho vợ tôi. Cứ thế, khách hàng cũ lại giới thiệu khách hàng mới và số lượng hợp đồng cũng như giá trị từng hợp đồng đã tăng lên chóng mặt chỉ trong một thời gian ngắn. Nếu như trước đó kỷ lục giá trị hợp đồng xuất khẩu trực tiếp (phi quota) của Cty Việt Tiến chỉ là 1,4 tỷ VNĐ thì lúc này giá trị hợp đồng lớn nhất mà vợ tôi ký là 6,4 tỷ VNĐ và tổng giá trị các hợp đồng đã suýt soát 30 tỷ VNĐ. Quá phấn khởi với thành tích nói trên, ông Trường TGD đã họp bàn với bộ sậu tại Tam Đảo và đi đến quyết định bất ngờ: đề bạt vợ tôi lên vị trí Giám đốc Chi nhánh. Trước đó ông đã phải đã thông với Trọng, dự tính sẽ điều Trọng vào Tp HCM giữ chức vụ khác. Hẳn nhiên là Trọng cũng chẳng háo hức gì với việc phải vào Sài Gòn nhưng vì vợ tôi nên Trọng chấp nhận hy sinh.

Ngày 26/9/2005, ông Trường TGD cùng ông Xuân (lúc này đã chuyển cả bầu đoàn từ Tam Đảo lên Sapa nghỉ tiếp) về Hà Nội công bố quyết định. Ông Lê Quốc Ân, Chủ tịch HĐQT Vinatex cũng đến dự. Mọi người được xem lại các băng ghi hình các cuộc đàm phán ký hợp đồng của vợ tôi (văn phòng Chi nhánh có gắn camera 24/24h) sau đó từng người đặt câu hỏi chất vấn tân Giám đốc Chi nhánh. Quyết định có hiệu lực từ ngày 1/10/2005. Ông Ân tỏ ra rất ấn tượng và ngay buổi hôm đó đã mời vợ tôi về Vinatex làm việc, song chưa nói là làm việc gì. Tuy nhiên cô ấy đã khéo léo từ chối.

Cần phải kể thêm về Loan và Long. Sau khi vợ tôi được cử làm Trưởng phòng Marketing, cả hai tên đều vô cùng tức giận, đặc biệt là Loan, mặc dù ả ta thậm chí còn không nằm trong danh sách lựa chọn cuối cùng. Vì thế ả đã nghĩ ra đủ trò để xoay chuyển tình hình. ả lôi kéo, mặc cả những người như ông Thành Kế toán trưởng, thậm chí cả dọa dẫm sẽ tiết lộ thông tin nhạy cảm của ông này. ả gọi điện từ phỉnh nịnh đến mặc cả và cuối cùng là dọa dẫm vợ tôi để nhả chiếc ghế Trưởng phòng cho ả. Rồi ả lại quay sang mặc cả với Thủy để Thủy nhường vị trí Phó phòng Marketing cho mình. Vợ tôi phải gọi điện cho Trọng và Trọng đã dẫn mặt ả. Ông Trường biết chuyện nhưng không làm được gì bởi Loan biết quá nhiều chuyện nhạy cảm của ông cũng như của Cty (Loan đã ăn nằm

với hầu hết lãnh đạo Cty Việt Tiến, và cả ta thường ranh mãnh chụp hình, ghi âm hay quay phim được). Cuối cùng thấy không ăn thua cả liền quay sang dọa sẽ tiết lộ chuyện Trọng và vợ tôi cùng cả đưa hàng nhái Việt Tiến vào bán. Số là lúc mới vào làm nhân viên tại Tràng Tiền Plaza, Trọng đã bàn với Loan, lúc ấy còn làm tổ trưởng ở đó, và vợ tôi cùng góp tiền mua hàng nhái trà trộn vào hàng Cty để bán và rút tiền lời chia nhau. Mỗi người góp 5 triệu, Trọng đi đặt mua hàng nhái rồi đem về giao cho Loan và vợ tôi. Luồng trước được bộ mặt tráo trở của Loan nên Trọng đã khôn khéo giấu tờ giấy biên nhận góp tiền đi và khi cả dọa tiết lộ chuyện này thì Trọng liền chỉ đạo vợ tôi lên Tràng Tiền Plaza đem số hàng nhái còn lại giấu đi. Vì thế Loan không có bằng chứng thuyết phục nào để tố cáo. Tuy nhiên, thấy không thể chủ quan với Loan được nên tôi đã bày cho vợ tôi kế hoãn binh bằng cách nói với Thủy là hứa sẽ nhường vị trí Phó phòng cho cả, nhưng phải đợi vài tháng tới nhằm giữ thể diện cho Thủy và uy tín của Cty. Sau đó Trọng sẽ kiếm cớ đuổi Loan ra khỏi Cty. Loan có vẻ hi hỏ với đề xuất đó, lại ngọt nhạt với vợ tôi và khi Long lên Tam Đảo nghỉ thì Loan đã cự tuyệt khi tên này tỏ ý lôi kéo cả tìm cách phá đám. Sự việc được giải quyết êm thấm khiến mọi thứ diễn ra sau đó không gặp trở ngại gì.

Tuy nhiên, sau khi vợ tôi nhận quyết định làm Giám đốc Chi nhánh thì lại xảy ra một sự cố có tính bước ngoặt. Số là khi quyết định giao cho vợ tôi vị trí Giám đốc Chi nhánh, ông Trường đã không tham khảo ý kiến của một số lãnh đạo Cty trong Sài Gòn và không theo đúng quy trình bổ nhiệm cán bộ. Vì thế, một số người trong Sài Gòn phản đối quyết liệt, đặc biệt là Phó TGD thường trực Lê Viết Toại. Xin dừng lại một chút để nói thêm về nhân vật này. Thực ra, tên thật của anh ta là Lê Văn Toại, sinh ra trong một gia đình trùm mafia ở Sài Gòn, còn Lê Viết Toại lại chính là tên thật của Xuân, Giám đốc Chi nhánh Hà Nội của Cty Việt Tiến. Toại và Toại vốn là bạn học phổ thông của nhau. Sau khi tốt nghiệp phổ thông thì Toại thi đỗ và vào học đại học còn Toại thì nối gót truyền thống gia đình, trở thành một tên trùm xã hội đen và buôn bán ma túy. Bằng những mối quan hệ dây mơ rễ má, gia đình Toại đã thiết lập được mối quan hệ đặc biệt với ông Lê Quốc Ân, Chủ tịch HĐQT Vinatex. Gia đình này đã mặc cả với ông Ân nhằm tạo vỏ bọc chắc chắn cho anh ta dễ bề hoạt động, đưa anh ta lên làm Phó TGD thường trực Cty Việt Tiến. Tuy nhiên do Toại không có bằng cấp gì nên ông Ân đã nghĩ ra cách mua chuộc Toại và để Toại đội lốt Toại. Ông Ân gây sức ép với lãnh đạo Công ty Việt Tiến và quẳng ra cho ông Toại một số tiền không nhỏ cùng cơ hội thăng tiến trong tương lai. Đồng thời, Toại cũng hăm dọa Toại khiến anh này không còn cách nào khác mà phải nghe theo lời anh ta. Sau đấy, Toại làm ở Cty Việt Tiến với lý lịch mới tên là Xuân, được ông Trường coi như đệ tử ruột và cất nhắc lên đến vị trí Giám đốc Chi nhánh Hà Nội, dự kiến sau khi Trọng lên thay sẽ nhảy lên vị trí Phó TGD và ngấp nghé chiếc ghế TGD khi ông Trường về hưu. Tuy được ông Trường cất nhắc rồi đưa lên làm Phó TGD thường trực nhưng Toại (đội lốt Toại) lại chẳng coi ông Trường ra gì mà còn chống đối ra mặt. "Thành tích" làm việc của Toại cũng đầy tai tiếng và nhiều lần đã bị phản ánh ra Tổng Cty Dệt May nhưng chẳng ai làm được gì vì sau lưng anh ta đã có ông Lê Quốc Ân bao che, dung túng.

Toại quyết định cầm đầu một nhóm 5 người gồm một số trưởng phó phòng chức năng trực tiếp ra Hà Nội phỏng vấn và sát hạch vợ tôi. Khi biết tin, ông Trường hết sức tức giận nhưng không làm được gì vì rõ ràng ông đã hành xử không đúng. Bà Nga Phó TGD, lúc này đã hết sức quý mến và ủng hộ vợ tôi, là người báo cho vợ tôi tin này. Vợ tôi quyết định là sẽ tự mình giải quyết để tránh liên lụy đến ông Trường, không gọi điện đề nghị ông can thiệp mặc dù lúc này bà Nga Phó TGD cho biết là ông Trường sẵn sàng làm

bất cứ điều gì để bảo vệ cô ấy. Vợ tôi gọi điện cho ông Lê Quốc Ân. Ông Ân nói là ông rất ủng hộ vợ tôi nhưng trong việc này ông Trường đã làm sai quy định. Bà Nga tư vấn cho vợ tôi là nên chuẩn bị một ít tiền để bồi dưỡng cho đoàn phỏng vấn. Nhưng lúc này vợ chồng tôi không biết xoay đâu ra tiền. Tôi thì đang nghỉ chờ đi làm ở Công ty mới. Buổi chiều ngày 2/10/2005 nhận được tin thì sáng ngày 3/10 đã phải đón tiếp Toại. Cuối tháng các cửa hàng chuyển tiền về Chi nhánh và kế toán Chi nhánh đã chuyển hết tiền vào Cty. Thế là vợ tôi đem dây chuyền bạch kim (do ông Toà, tức Xuân, tặng quà ký hợp đồng xuất khẩu) đi cầm được 4 triệu VNĐ và đến 1h khuya hôm đó còn đem CPU máy tính đi đặt ở hiệu Internet quen gần nhà được thêm 1 triệu nữa, cả thảy được vón vện 5 triệu đồng, quá ít ỏi nếu so với mức lương Giám đốc Chi nhánh có thể lên tới 3.000USD/tháng. Hôm ấy ba tôi trong quē ra chơi và ngủ lại nhà, sáng sớm hôm sau thì ông về.

Sáng hôm sau, vợ tôi lững thững đi bộ ra đầu ngõ để bắt xe ôm đến cơ quan (ô tô của Chi nhánh đang ở Sapa) thì bất ngờ gặp ông Lê Quốc Ân đang đợi đầu ngõ 358 Bùi Xương Trạch. Hoá ra là ông đã dò hỏi và biết lảng máng là nhà tôi nằm trong ngõ này và ông đến đón sẵn từ sớm. Ông Ân dùng xe mua cho vợ tôi chiếc bánh mì và hộp sữa tươi, được một lúc thì vợ tôi ngủ thiếp trên xe, mắt hầy còn sưng húp vì đêm qua mất ngủ và ảm ức khóc. Đến văn phòng Chi nhánh Việt Tiến ở số 21 Phan Chu Trinh, ông Ân đậu xe bên ngoài rồi cài máy ghi âm vào sau mái tóc vợ tôi. Vợ tôi xúc lại tinh thần và nhanh nhẹn bước vào văn phòng thì biết đoàn phỏng vấn do Toại dẫn đầu đã đến và chờ sẵn. Bên ngoài, ông Ân gọi điện lên Sapa gặp ông Trường và cho ông Trường cùng mọi người ở đây theo dõi trực tiếp toàn bộ cuộc phỏng vấn qua máy ghi âm. Vợ tôi bình tĩnh, tự tin, khôn khéo và thẳng thắn trả lời các câu hỏi do Toại và đoàn đặt ra, nhiều lúc còn chủ động lật ngược câu hỏi khiến Toại rơi vào thế bị động. Cô ấy còn khéo léo tiếp cận và đút cái phong bì 5 triệu đồng vào túi anh ta. Kết thúc buổi phỏng vấn, cả đoàn ai cũng tâm phục khẩu phục. Toại còn đề nghị đưa vợ tôi về nhà nhưng cô ấy nói đã có người đưa về rồi. Bước ra ngoài Toại mới thấy người đón vợ tôi không ai khác mà chính là ông Lê Quốc Ân. Hai người bắt tay nhau, Toại không ngớt lời khen ngợi vợ tôi. Đoàn của Toại lên thẳng Sapa nhập hội cùng bầu đoàn của ông Trường, người lúc này đang có tâm trạng vô cùng hả hê. Trên đường đưa vợ tôi về nhà, ông Ân đã chính thức mời cô ấy về làm Trưởng phòng Marketing Vinatex, với mức lương 6.000USD/tháng, ngoài ra ông còn đề nghị nhận vợ tôi làm con nuôi. Cả hai đề nghị vợ tôi đều khôn khéo thoái thác. Tuy nhiên sau đó ông Ân không ngừng đưa ra đề nghị làm bố nuôi và hạn cho vợ tôi phải trả lời trong vòng ba ngày, đồng thời ông còn gây sức ép với ông Trường. Cuối cùng, vì tương lai của vợ tôi cũng như tương lai của chính mình, ông Trường đã đồng ý và mở đường cho ông Ân nhận cô ấy làm con nuôi.

Ngày 5/10/2005, ông Ân mở tiệc gia đình ở khách sạn Horison, chính thức nhận vợ tôi làm con nuôi. Tới dự có toàn thể gia đình ông, bạn bè và một số lãnh đạo của Vinatex. Tôi không có mặt trong buổi tiệc này vì thấy mình chưa tiện xuất hiện nên kiếm cớ thoái thác. Đi dự tiệc ra mắt gia đình bố nuôi về mà vợ tôi ôm lấy tôi khóc nức nở, vì thực lòng cô ấy không muốn điều đó chút nào, chẳng qua là do bị ép buộc mà thôi. Điều này phần nào cũng cho thấy phẩm chất đáng quý của cô ấy. Với các ông bố nuôi sau này cũng thế.

Ông Ân lại tiếp tục tấn công để kéo bằng được vợ tôi về làm việc tại Vinatex cho dù cô ấy chẳng hề ham muốn tý nào. Vợ tôi yêu công việc ở Việt Tiến, muốn ở lại để giúp ông Trường và cũng để tránh tiếng là vì tiền mà vội chuyển sang Vinatex. Tuy nhiên, sau đó

xét thấy tương lai ở Vinatex sẽ sáng sủa hơn, đồng thời ở Việt Tiến lại đang có mâu thuẫn nội bộ căng thẳng giữa ông Trường và Toại, người đang lăm le hất cẳng ông, nên tôi đã khuyên vợ nên chuyển sang Vinatex. Lúc này ông Trường phẫn vì bị ông Ân gây sức ép, phẫn vì nghĩ tới tương lai của vợ tôi nên cuối cùng đành nhượng bộ, mở đường cho cô ấy chuyển sang Vinatex. Về việc này thì ông Ân tỏ ra bài bản hơn ông Trường, trước đây ông đã tạo điều kiện cho vợ tôi tiếp xúc với các lãnh đạo Vinatex và giới thiệu về cô ấy, những người này cũng thuyết phục cô ấy về làm việc. Sau khi vợ tôi nhận lời, ông đã họp Hội đồng Quản trị và Ban Tổng Giám Đốc Vinatex để đề xuất ý kiến. Mọi người đều đồng tình ủng hộ. Theo đề nghị của ông Ân, vợ tôi đã giấu ông Trường đem về cho Vinatex một hợp đồng xuất khẩu trị giá 12 tỷ VNĐ như là món quà ra mắt.

Sáng ngày 13/10/2005, vợ tôi tới Văn phòng Vinatex trên phố Hai Bà Trưng dự lễ công bố quyết định. Toà nhà được trang hoàng lộng lẫy, hoa hoè trang trí tận từ ngoài cổng. Toàn thể lãnh đạo và nhân viên Văn phòng cùng một số lãnh đạo các công ty thành viên đến dự. Bộ trưởng Công nghiệp Hoàng Trung Hải cũng có mặt. Mọi người được xem băng ghi hình các cuộc đàm phán ký kết hợp đồng của vợ tôi, băng ghi âm cuộc trả lời phỏng vấn với Toại. Vợ tôi bình tĩnh và tự tin trả lời các câu hỏi do cử tọa đặt ra. Cả hội trường vỗ tay hoan hô và chúc mừng. Đích thân Bộ trưởng Hoàng Trung Hải tới hôn lên trán cổ vũ vợ tôi. Theo quyết định, vợ tôi sẽ đảm nhiệm chức vụ Trưởng phòng Marketing Vinatex từ ngày 1/11/2005, thời hạn thử thách là 3 tháng. Trong thời gian thử thách thì không có lương mà chỉ nhận thưởng từ kết quả công việc. Mức lương sau đó sẽ vào khoảng 6.000USD/tháng. Sau khi tham dự buổi ra mắt tân trưởng phòng Marketing của Vinatex, ông Hoàng Trung Hải rất quý mến và đòi nhận vợ tôi làm con nuôi. Một mặt ông thuyết phục vợ tôi, một mặt ông ép ông Ân và ông Trường, hai ông buộc phải đồng ý và cô ấy cũng không còn cách nào khác.

Khi vợ tôi được giao nhiệm vụ Giám đốc Chi nhánh của Việt Tiến, tôi đã trực tiếp tìm cho vợ một trợ lý song chưa gặp được người ưng ý. Sau đó, khi vợ tôi chuyển sang làm Trưởng phòng Marketing của Vinatex thì ông Trường đã cử chính tay trợ lý thân cận và tài giỏi của mình ra Hà Nội làm trợ lý cho cô ấy. Anh này tên là Cường, sinh năm 1973, đã có vợ con ở Sài Gòn.

Trở lại với những diễn biến trong nội bộ Cty Việt Tiến. Sau khi lên Sapa, Toại liền cặp ngay với Loan và anh ả cùng ở chung một phòng. Thủy bí mật cài máy ghi âm vào trong phòng bọn này nên những cuộc bàn tính giữa chúng đều bị Thủy nắm được và báo cho vợ tôi, ông Trường và ông Ân. Loan trách Toại là tại sao không ủng hộ ả ngồi vào chiếc ghế Trưởng phòng Marketing. Toại nói việc bố trí nhân sự này anh ta không biết gì cả. Thời gian đầu, bề ngoài anh ta vẫn tỏ ra khâm phục vợ tôi và vẫn hoà nhã với cô ấy, nhưng dần dà với sự xúc xiểm của Loan cộng với bản chất xã hội đen của mình, anh ta quay sang muốn gây khó dễ với vợ tôi. Một hôm, khi hai vợ chồng tôi đang trên đường đến đền thờ Hai Bà Trưng ở Vĩnh Phúc chơi, Toại gọi cho vợ tôi và hỏi có biết Trọng đi đâu không. Vợ tôi trả lời là không biết. Toại liền nói, "Bồ ruột của Trọng mà không biết Trọng đi đâu à?" Vợ tôi thấy bị xúc phạm nên nói lại cho Toại một trận khiến anh ta phải xin lỗi. Những ngày sau đó Toại lại tiếp tục nhiều lần gọi điện xúc phạm vợ tôi, anh ta còn nói về quan hệ giữa ông Trường, ông Ân và vợ tôi, "Bố con gì chúng mày, chẳng qua là bồ bịch của nhau mà thôi!"

Không may cho Toại, do anh ta gọi điện trong phòng với Loan và mở loa ngoài cho Loan

cùng nghe nên tất cả các cuộc nói chuyện đều bị Thuỷ ghi âm được. Thuỷ liền gọi điện thoại cho ông Trường và ông Ân nghe. Ông Trường thì chưa thể làm gì được nhưng ông Ân thì tức đến bầm gan tím ruột. Ông gọi điện lên Sapa yêu cầu Toại và Thành Kế toán trưởng ngay lập tức trở vào Sài Gòn để họp Cty (lúc này ông Trường và ông Toại đang ở Sài Gòn). Ngày 15/10/2005, ông Lê Quốc Ân họp với ban lãnh đạo Cty Việt Tiến. Nội dung cuộc họp là xem xét kỷ luật Toại do hành vi gây mất đoàn kết nội bộ. Bằng chứng là băng ghi âm các cuộc điện thoại giữa Toại với vợ tôi. Bất chấp sự phản đối quyết liệt của Toại, hình thức kỷ luật được đưa ra là cách chức Phó TGD thường trực và đẩy anh ta xuống làm Trưởng phòng Kỹ thuật. Dự kiến sau đây ít hôm sẽ công bố sự vụ trong toàn Cty. Toại tìm mọi cách để xoay chuyển tình hình. Anh ta biết chỉ có vợ tôi mới có thể tác động tới ông Ân nên liền gọi điện cho vợ tôi nhưng cô ấy không cầm máy. Toại nhắn tin nhưng vợ tôi không trả lời. Sau cùng biết không thể xoay chuyển được gì anh ta gọi điện cho vợ tôi từ số máy khác và nói toạc móng heo, "Tao không cần làm ở Việt Tiến nữa. Chúng mày muốn chết thì tao cho chết hết! Hãy chờ đây, sắp có tin đặc biệt đây!" Vợ tôi báo tin này cho ông Ân và ông Trường. Hai ông có vẻ coi thường lời đe dọa đó nhưng cũng nhắc nhở vợ tôi từ nay trở đi phải cẩn thận.

Đúng như lời Toại nói, sáng Chủ nhật ngày 23/10, dưới nhà tôi bỗng có nhiều tiếng người ồn ào (lúc này chúng tôi đang đóng cửa trốn trong nhà, lý do sẽ kể dưới đây). Thì ra một tay anh chị tên là Công cùng hai tên đàn em hấn đến tìm vợ tôi để "hỏi tội." Khi thấy nhà đóng cửa hấn liền sang nhà bà Mùi kể bên nói xấu với mọi người về vợ tôi. Hấn trở về nhà và sau đó hấn gọi điện cho biết vợ tôi đã nhắn tin "có vấn đề" vào điện thoại của hấn, vợ hấn đọc được tin nhắn đó và làm âm ỹ nhà cửa lên. Vợ tôi nói là không hề nhắn tin gì cả và sẽ gọi cho Trọng (vẫn đang nằm ở Đồ Sơn, Hải Phòng do kẹt hàng) để làm rõ vấn đề. Vợ tôi gọi ngay cho Trọng và Loan thì mới biết hoá ra tin nhắn đó là do Loan gửi và mạo danh vợ tôi. Loan còn trâng tráo nói, "Chùng đó còn chưa nhằm nhò gì, hãy chờ đây!" Lúc này Trọng biết là Toại và Loan đã giở trò và thấy không thể nương tay với ả này được nữa. Chiều hôm đó (23/10), Trọng tức tốc từ Đồ Sơn phi lên Sapa đồng thời gọi điện cho chồng ả ở Hà Nội biết để anh này cùng lên Sapa chứng kiến bộ mặt thật bấy nay của ả, ăn chơi trác táng với người này người khác nhưng cứ một hai với chồng là đi công tác này công tác nọ, bỏ mặc chồng con ở nhà (vợ chồng ả có một đứa con trai độ 2, 3 tuổi). Loan cầu xin Trọng tha thứ và đừng cho chồng biết nhưng đã quá muộn. Trưa thứ Hai, 24/10, Trọng và chồng Loan đưa ả về đến Hà Nội. Bấy giờ ả mới khai thêm là Toại đã thuê một nhóm xã hội đen nhằm "xử" vợ tôi và Thuỷ gần một tuần nay và chính ả là người liên hệ nhóm xã hội đen ấy cho Toại, với giá 100 triệu VNĐ. ả còn gửi ảnh vợ tôi do ả chụp hồi cả hai còn làm ở Tràng Tiền Plaza lưu trong điện thoại của ả về cho bọn này để nhận diện. Đây là một băng nhóm được tổ chức rất chặt chẽ, mỗi khi có một tên gia nhập nhóm là chúng tổ chức uống máu thề. Công an bắt được tên nào thì tên đó nhận hết tội, tuyệt đối không khai báo ra đồng bọn, nhất là những tên đầu đảng. Vì thế, mặc dù đã đánh hơi được sự tồn tại của băng nhóm này cũng như đã có nhiều án mạng thương tâm do chúng gây ra nhưng Công an vẫn bó tay, chưa lần ra tận gốc. Đến lúc này ai nấy đều hết sức sững sốt. Hoá ra bọn chúng đã truy tìm vợ chồng tôi gần cả tuần mà chưa có cơ hội ra tay. Chính nhờ những tình tiết ngẫu nhiên sẽ kể dưới đây mà vợ chồng tôi đã nhiều lần thoát chết trong gang tấc.

Giai đoạn này Cty Việt Tiến đang gặp nhiều khó khăn, bị ngân hàng đòi tiền rất do quá hạn và không cho vay tiếp. Hoạt động kinh doanh đình trệ vì hàng hoá không xuất khẩu

được, doanh số bán trong nước không đáng kể. Các hợp đồng do vợ tôi ký thì phần lớn các vị lãnh đạo không đưa về Cty mà bán hết ra ngoài sau đó chia nhau đút túi và ném vào các dự án bất động sản đang nằm chờ vốn. Thời gian này vợ chồng ông Trường đang xung khắc, bà thì nghi ông bồ bịch này nọ còn ông thì nói bao nhiêu tiền đưa về bà đều đem cho vay nặng lãi hết mà chẳng đoái hoài gì đến ông.

Ngày 4/10/2005, ông Trường và Toà (tức Xuân) từ Sapa về Hà Nội để vào Sài Gòn giải quyết một số việc Cty (hai ông Việt kiều kia vẫn chưa chịu rời Sapa) đồng thời dự định bán một căn biệt thự của ông Trường đứng tên Toà, giá trị khoảng 7-8 tỷ VNĐ, lấy tiền ra Hà Nội cho vợ chồng tôi mua nhà. Hai ông lúc này hết sạch tiền và phải nhờ tôi, qua vợ tôi, mượn giúp 5 triệu VNĐ để mua vé máy bay, theo kế hoạch sau vài hôm sẽ bay ra lại. Tuy nhiên, ngày 6/10 ông Nguyễn Di Niên điện thoại cho ông Trường báo là cuối tuần sẽ vào Sài Gòn (ông Trường đang nhờ ông Lê Công Phụng và ông Nguyễn Di Niên để xin cho tôi vào làm ở Vụ Bắc Mỹ, Bộ Ngoại giao, xem như đây là món quà tặng con rể). Thế là kế hoạch ra ngay Hà Nội của ông Trường bị hoãn lại và ông phải lên chương trình đề thủ tiếp vị ngoại trưởng. Đầu tiên là đón tiếp và chiêu đãi tại Sài Gòn, sau đó ông bộ trưởng đề nghị ra Nha Trang nghỉ mát (lúc này bà vợ mới đưa cho ông Trường 1 tỷ VNĐ). Sau khi nghỉ ngơi thoải mái tại Nha Trang, ngày 12/10 ông Niên lại gợi ý lên Đà Lạt (ông này thường phải hoá trang khi đi du hý). Ngày 13/10, thứ trưởng thường trực Lê Công Phụng cũng bay vào Sài Gòn và lên luôn Đà Lạt. Ông Trường trực tiếp đưa cho ông Niên 500 triệu VNĐ, ông Phụng 200 triệu VNĐ (trước đây ở Hà Nội ông đã rút tiền từ tài khoản đưa cho ông Niên 200 triệu và ông Phụng 50 triệu) và lại hết sạch tiền. Ông phải nhờ ông Toà chạy vay dưới Sài Gòn mang lên tiếp ứng (do nhà vẫn chưa bán được). Mãi đến sáng Chủ nhật ngày 16/10 tất cả mới giải tán, trở về Sài Gòn và chiều hôm ấy hai ông bộ trưởng và thứ trưởng bay ra Hà Nội. Vụ này ông Trường tiêu tốn tổng cộng khoảng gần 1,5 tỷ VNĐ (kể cả tiền may complet, mua điện thoại... cho ông bộ trưởng) và nếu không có những biến cố tiếp theo thì tôi đã đi làm ở Bộ Ngoại giao từ tháng 12/2005.

Chiều 16/10 ông Trường gọi điện cho vợ tôi nói là ông hết sạch tiền và đang cần gấp 10 triệu, hỏi vợ tôi có giúp gì được không, bởi vợ ông không chịu đưa thêm tiền cho ông nữa. Vợ tôi nói là không có tiền và cũng không biết mượn ở đâu ra. Ông Trường lại hỏi là có cách gì giúp ông được không. Vợ tôi suy nghĩ và nói chỉ có cách duy nhất là mượn xe máy của người yêu bạn tôi rồi đem đi cầm. Đang cần tiền gấp và không thể muối mặt đi mượn tiền người khác nên ông nói với vợ tôi hãy giúp ông, chỉ vài hôm nữa là ông sẽ ra Hà Nội (do có khả năng sắp bán được nhà) và chuộc xe về, song với điều kiện là vợ tôi không được cho tôi biết. Thế là chiều 16/10, vợ tôi mượn chiếc xe Wave Alpha của Tú, người yêu bạn đồng môn đại học với tôi, nói dối là mượn cho tôi đi công việc, rồi đem đi đặt được 7 triệu, cộng thêm 3 triệu có sẵn thành 10 triệu và sáng hôm sau gửi vào tài khoản ông Trường. Ban đầu vợ tôi không cho tôi biết những chuyện trên, bởi ông Trường yêu cầu như thế. Nhưng vài hôm sau tôi thấy Tú đến tìm vợ tôi và cô ấy có ý tránh gặp. Tôi sinh nghi và vặn hỏi. Lúc này vợ tôi mới thú nhận việc mượn xe bạn đi cầm. Tôi không thể trách móc vợ tôi nhiều khi đặt vào hoàn cảnh ông Trường đang làm mọi việc để giúp đỡ vợ chồng tôi như thế. Tuy nhiên, việc bán nhà của ông Trường lại gặp khó khăn do thị trường đang hồi ế ẩm, mặc dù vẫn có một số người hỏi nhưng không có vẻ mặn mà hay trả giá quá thấp. Ông Trường về nhà lại bị bà vợ ca thán, tình hình kinh doanh không mấy sáng sủa, tiền bạc sạch bách mà vợ không chịu đưa cho, cộng thêm chứng cao huyết áp... khiến ông suy nhược nặng. Ông bực mình bỏ nhà ra thuê khách sạn

ở. Bí bách quá ông mới đồng ý bán ngôi biệt thự trên cho một người khách đã ngã giá 4,7 tỷ VNĐ (mặc dù giá trị của nó chừng 7-8 tỷ VNĐ). Thế nhưng bên kia biết ông đang rất cần tiền nên lại ra sức ép. Tưởng như đã nhất trí với cái giá trên nhưng khi gặp nhau lần cuối tại ngôi biệt thự đó bên mua lại chỉ trả 3,2 tỷ VNĐ. Điên tiết, ông Trường đập tay xuống làm vỡ tan cái bàn kính và tổng cổ ngay kẻ mua nhà ra cửa. Vợ chồng tôi rất nóng ruột và thất vọng nhưng cũng đành phải nói với ông là việc cầm xe máy không có vấn đề gì để ông yên tâm.

Mọi chuyện đen đui không chỉ có thế. Lường trước được rằng việc bán nhà của ông Trường sẽ không dễ dàng nên cực chẳng đã và cũng để khỏi bị động, vợ tôi gọi điện cho ông Ân nói rằng cần mượn gấp 30 triệu VNĐ. Rủi thay, khi gọi điện cho ông Ân (chiều 20/10) thì ông lại đang trên đường ra sân bay vào Sài Gòn để công bố quyết định kỷ luật Toại và tới 22/10 mới ra (đến hôm ông Ân ra thì vợ ông lại về quê ở Ninh Bình nên ông cũng không có đủ số tiền kia luôn). Chưa hết, ngay sau khi gọi điện cho ông Ân, vợ tôi lại quyết định gọi cho ông Hoàng Trung Hải, người vừa mới nhận vợ tôi làm con nuôi. Tuy nhiên, ông Hải nói là phải đầu buổi chiều hôm sau (21/10) ông mới có 30 triệu cho vợ tôi mượn. Nhưng rồi cả ngày hôm sau ông Hải bận túi bụi, đi công tác khỏi Hà Nội, mãi đến 7h tối mới về tới nhà và lúc đó vợ tôi không thể tới nhà ông ấy để lấy tiền được. Ông Hải xin lỗi và hẹn vào sáng mai. Ông nhắn tin là không thể thất hẹn lần nữa. Để giữ đúng lời hứa, ông tắt hết đèn trong nhà làm như về ông đi vắng để tránh khỏi ai đến tìm làm lỡ kế hoạch. Thế nhưng cuối cùng, qua đường dây công vụ, 5h sáng hôm sau ông đã phải có mặt trong đoàn tháp tùng Thủ tướng Phan Văn Khải công du phía nam. Lịch trình bay ra cũng bị trễ và mãi đến tối Chủ nhật ngày 23/10 ông mới về tới nhà. Điều này có nghĩa là bằng mọi cách nhưng vợ chồng tôi vẫn không thể xoay ra tiền để chuộc xe về trả cho bạn. Mọi thứ dường như cứ luẩn quẩn và đen đui đến mức không sao hiểu nổi.

Thế là suốt mấy hôm đó vợ chồng tôi đóng kín cửa nhà, khoá ngoài, vờ như đi vắng để tránh Tú. Chuyện đi chợ thì đã có một đứa giúp việc tên là Phụng, con nhà hàng xóm của ba tôi ở Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh, mới ra nhờ xin việc làm, trong thời gian chờ đợi thì giúp việc cho vợ chồng tôi. Khi Tú gọi điện thoại hoặc đòi đến nhà thì vợ tôi đành phải bịa ra chuyện này chuyện nọ, chứ không thể nói là xe đang cầm, còn tôi thì lánh mặt đi. Cuối cùng thì Tú cũng hết kiên nhẫn và sáng 23/10 Tú đã đem khoá đến khoá luôn cửa ngoài nhà tôi. Vợ chồng tôi đang trốn trên nhà nhưng không thể làm gì được. Vì thế mỗi khi ra ngoài là phải nhờ gia đình hàng xóm phía sau nhà mượn giùm cho cái thang để lên xuống và đi qua vườn nhà họ.

Sáng thứ Hai ngày 24/10, vợ tôi ra khỏi nhà bằng con đường này, có ô tô đón ngoài ngõ, để đến trụ sở Vinatex ký hợp đồng với một khách hàng mới do khách hàng trước giới thiệu. Hợp đồng này có giá trị 30 tỷ VNĐ - cần biết rằng kỷ lục hợp đồng (phi quota) mà Trưởng phòng Marketing Vinatex trước đó ký được chỉ là 5,7 tỷ VNĐ. Ký xong hợp đồng, ông khách còn thưởng cho vợ tôi 7 triệu VNĐ, nhờ đó vợ tôi mới có tiền để chuộc xe máy ra trả cho Tú. (Lúc này vợ ông Ân vẫn chưa về nên ông Ân không có tiền, trong túi chỉ còn 1 triệu đồng. Ông nói là nhờ trợ lý của mình đi vay nhưng sau cũng không thấy. Ông Hải thì sáng thứ Hai họp giao ban ở Văn phòng Bộ Công nghiệp, và lại vợ tôi đang giận nên cũng không hỏi đến luôn.)

Cùng buổi sáng hôm đó, Trọng và chồng Loan đưa ả ta từ Sapa về Hà Nội. Đến lúc này vợ chồng tôi mới biết là suốt gần một tuần qua vợ chồng tôi đang bị bọn xã hội đen theo

dõi và chờ thời cơ ra tay. Song nhờ những sự cố ngẫu nhiên như đã kể ở trên mà vợ chồng tôi đã thoát chết một cách hy hữu. Chính bọn này sau khi bị Công an bắt đã khai là "chưa thấy có vụ nào mất nhiều thời gian và công sức như vụ này!" Có những lần chúng tôi ở trên nhà nhìn ra ngõ qua khe cửa sổ thì thấy có một vài tên cứ ngó lên nhà rồi gọi điện thoại cho ai đấy, lúc ấy chúng tôi cứ nghĩ đây chắc là bạn Tú đến tìm hỏi xe! Lúc này, ông Hải và ông Ân đã báo Công an về vụ việc. Đơn tố cáo do Thủy đứng tên, nội dung là Toại buôn ma túy và thuê xã hội đen giết người. Công an Hà Nội cử người vào Tp HCM tìm bắt Toại. Trọng một mặt bố trí tay chân theo dõi bảo vệ vợ chồng tôi, một mặt quyết định bay vào Sài Gòn phối hợp với Công an để truy tìm Toại (Trọng thực ra cũng là một tay anh chị có hạng, có chân rết tận Sài Gòn). Nhưng lúc này trong túi Trọng không còn một xu và đang buôn bán hàng lậu nên nợ nần tùm lum, kể cả xe máy của vợ chồng tôi cũng bị anh ta bán ở Hải Phòng. Vợ tôi cũng không biết xoay xở đâu ra, mà việc thì rất cần kíp, chậm trễ là dễ mất mạng như chơi. Thế là trưa hôm đó (24/10), vợ tôi đành phải mượn chiếc xe Dream cũ cùng giấy tờ của bạn bố tôi tên là Hoàn, nói dối là để đi ký hợp đồng, rồi đem ra tiệm cầm đồ cầm được 8 triệu đồng đưa cho Trọng để ông này bay vào Sài Gòn phối hợp cùng đàn em truy tìm Toại giao cho Công an. Đến lúc đó vợ tôi vẫn chưa cho tôi biết chuyện đang xảy ra để tôi khỏi lo lắng. Việc mượn xe chú Hoàn vợ tôi cũng giấu vì sợ bị tôi mắng như chuyện xe của Tú, đồng thời cũng nghĩ là Trọng sẽ ra ngay trong ngày và kịp xoay tiền chuộc xe ra.

Xế trưa hôm ấy (24/10) vợ tôi mới về tới nhà. Tưởng như mọi chuyện rắc rối đã qua và để mừng hợp đồng mới ký, vợ chồng tôi quyết định đi taxi đến nhà hàng Huế ở góc ngã tư Láng - Láng Thượng ăn trưa. Sau này chúng tôi mới biết là hôm ấy có hai toán đang bám theo mình. Một toán là bọn xã hội đen do Toại thuê đang theo dõi và chờ thời cơ ra tay, còn toán kia là tay chân của Trọng đi theo để ngầm bảo vệ chúng tôi. Tối hôm ấy vợ chồng tôi đóng cửa đi ngủ sớm và không có chuyện gì xảy ra. Sáng hôm sau thì chúng tôi được biết là nhà mình đang bị theo dõi rất chặt chẽ và có nhiều khả năng tối hôm ấy bọn chúng sẽ ra tay đột nhập, bởi chúng rình rập đã lâu mà chúng tôi thì hầu như không ra khỏi nhà. Chiều hôm đó, Toại và Loan bị Công an bắt nhưng hai tên này vẫn chưa chịu khai báo gì nên vẫn chưa tìm được tên đầu đảng XHĐ để thỏa hiệp. Đến chiều tối ông Lê Quốc Ân mới liên lạc được với ông Hoàng Trung Hải qua điện thoại nội bộ của Văn phòng Bộ (di động không gọi được). Ông Hải lập tức báo cho người bạn Công an để nhờ người này bố trí lực lượng bắt bọn XHĐ tại chỗ, còn đích thân ông thì cải trang thành một người thợ điện trong bộ đồng phục công nhân điện lực đến ngay ngõ nhà tôi. Ông Ân thì cải trang thành một gã lang thang vật vờ gần nhà tôi. Bọn XHĐ kéo đến khá đông, chúng cứ giả vờ lượn lờ hoặc đi theo từng cặp trai gái vờ tâm sự ven bờ hồ hay trong ngõ tối. Vợ chồng tôi được lệnh tắt hết đèn, đóng chặt cửa, ngắt điện thoại cố định. Công an đã bí mật triển khai, chờ bọn chúng động thủ là ập vào bắt quả tang. Trong nhà tôi lúc này có 4 người, ngoài hai vợ chồng và Phụng còn thêm Oanh, ở gần nhà ba tôi trong Cẩm Xuyên, học trường Trung cấp Điện lực Sơn Tây, ra trú nhờ mấy hôm để ôn thi tốt nghiệp. Đến 2h sáng, khi chúng tôi đã ngủ thiếp từ lúc nào chẳng hay, phát hiện thấy chúng đập cửa sắt, Công an liền ập vào. Bọn chúng chạy tán loạn, cả một số tên đã ém sẵn trên mái nhà, Công an chỉ tóm được hai tên, thu được một khẩu súng, hai lọ axit, mấy cây dao. Mãi tới 4h sáng hôm đó ông Hải và ông Ân mới rời khỏi hiện trường về nhà.

Sáng thứ Tư, 26/10, tôi đang ngủ thì nghe ồn ào dưới nhà. Hoá ra là vợ chồng chú Hoàn bạn bố tôi đến đòi xe máy (lúc này tôi vẫn chưa biết là vợ tôi mượn xe máy cô chú đi

cắm). Vợ chồng cô chú đã đến từ sớm và đón sẵn ngoài cổng. Khi vợ tôi đến Văn phòng Vinatex để chỉnh sửa một số nội dung bản hợp đồng đã ký hôm thứ Hai với khách hàng thì gặp cô chú ngoài cổng và hai người kiên quyết không cho vợ tôi đi đâu nữa. Sau khi cô chú vào nhà, vợ tôi mới chạy lên kể thật sự tình với tôi và nói thêm là Trọng hiện đang xoay tiền để chuộc xe. Lúc đó tôi không dám xuất hiện vì không biết ăn nói với cô chú thế nào, đành chui vào tủ để trốn còn vợ tôi phải ở nhà vừa đàm phán với khách hàng qua điện thoại vừa liên lạc với ông Trọng thúc giục xoay tiền để chuộc xe cho cô chú (hai người vẫn không cho vợ tôi ra khỏi nhà). Một lúc lâu sau, chú Hoàn nghi là tôi đang ở trên nhà và lên phòng, lura cớ mở tủ và phát hiện tôi đang đứng trong đó. Vừa xấu hổ vừa giận giữ, tôi liền tát cho vợ tôi một cái, vợ tôi quỳ xuống xin lỗi. Tôi quay sang xin lỗi cô chú và mong cô chú thông cảm (sau đó tôi có kể sự tình cho vợ chú Hoàn nghe nhưng dường như cô ấy không tin vào câu chuyện có vẻ hoang đường đó).

Trọng nợ nần tùm lum nên không xoay đâu ra tiền, mãi gần trưa mới mượn được một chiếc xe máy đưa đi cầm được 4,5 triệu đồng, do không có giấy tờ xe. Oanh cho vợ chồng tôi mượn 1,5 triệu VNĐ tiền dành để ôn thi tốt nghiệp. Vẫn chưa đủ mà phải đưa thêm cả tivi và màn hình máy tính đi các thêm vào chỗ cầm xe mới lấy được xe ra để trả cho cô chú. (Không dám mượn tiền ông Hải vì tối hôm trước ông đã phải bồi dưỡng tại chỗ cho lực lượng Công an 50 triệu đồng). Cũng cần kể thêm là sau khi ký hợp đồng 30 tỷ VNĐ với khách hàng, tôi đã bày cho vợ là đề nghị ông Ân chuyên 1/2 giá trị hợp đồng cho Việt Tiến, nhằm giúp Việt Tiến trong giai đoạn khó khăn - coi như là món quà chia tay Cty - và để ông Trường có tiền gửi cho vợ tôi trang trải nợ nần và chi tiêu. Lúc đầu ông Ân đồng ý, cả ông TGD Mai Hoàng Ân cũng nhất trí, nhưng sau đó bà Mai Kế toán trưởng lần lữa mãi không chịu chuyển khoản, lấy lý do là Vinatex đang nợ đầm đìa.

Ngày hôm đó, Trọng tiếp xúc với nhóm xã hội đen kia và đưa cho bọn chúng 100 triệu VNĐ (tiền do ông Hải đưa) để thỏa hiệp và kể từ hôm ấy ông Hải đã thuê vệ sỹ bí mật theo dõi và bảo vệ vợ chồng tôi. Buổi tối, thấy tình hình có vẻ yên, vợ chồng tôi cùng Phượng và Oanh đi xem phim ở Trung tâm Chiếu phim Quốc gia trên phố Láng Hạ. Tuy nhiên, ngày hôm sau (thứ Năm, 27/10) tình hình lại trở nên tồi tệ. Toại và Loan tiếp tục thuê nhóm XHĐ khác để "xử" bằng được vợ tôi và Thủy (vì nhà giàu nên chúng được tạm giam theo chế độ đặc biệt, vẫn có điện thoại di động liên lạc ra ngoài, gia đình Toại bảo lãnh luôn cho cả Loan). Lần này chúng ra giá 500 triệu VNĐ với yêu cầu "muốn làm gì thì làm." Điều này cũng có nghĩa là vợ tôi cảm chắc cái chết, còn với tôi thì nếu cảm thấy "vướng" hoặc để bịt đầu môi thì chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra. Trước đó có một tay giám đốc doanh nghiệp đã thuê bọn này trả thù một nữ nhân viên cũ của mình cũng với yêu cầu "muốn làm gì thì làm," bọn chúng đã bắt cóc, hãm hiếp, sau đó giết chết cô gái. Căn nhà Thủy thuê ở Hà Nội (do giận gia đình ra thuê riêng) bị bọn chúng phá cửa vào đập phá tan tành và viết lên tường "Tao sẽ giết mày."

Tối hôm đó, chúng tôi được lệnh đóng cửa, tắt điện, ngắt điện thoại cố định, không được động tĩnh. Cả ông Hải và ông Ân đều có mặt tại hiện trường. Lực lượng Công an theo kế hoạch 9h mới tới. Đầu buổi tối, chúng còn cho người vào giả vờ hỏi thăm, gõ cửa để xem có người ở nhà không. Chúng tôi ở trên nhà (4 người, cả Phượng và Oanh) cứ nơm nớp là nhờ Công an đến mượn mà bọn chúng manh động thì chưa biết điều gì sẽ xảy ra. May thay, xóm đông dân cư và nhộn nhịp khá muộn cũng như địa thế nhà không thuận lợi nên bọn chúng không dám động thủ sớm. Đến 2h sáng, phát hiện ra bọn chúng đang tìm cách phá khóa, Công an liền ập vào, bắt tại chỗ mấy tên và thu được một số vũ khí.

Chiều hôm sau, Trọng bị Công an tạm giữ vì bị Loan viết đơn tố cáo là buôn ma túy. Toại và Loan cũng không dừng lại, quyết tìm mọi cách giết bằng được vợ tôi và Thuý. Chiều hôm ấy, ông Hoàng Trung Hải đến đón vợ tôi, dùng xe cách nhà một đoạn do trước ngõ người ta đang đào đường đặt ống thoát nước. Vợ tôi đi bộ lại phía xe thì phát hiện có hai tên rục rịch bám theo. Ông Hải ra hiệu cho vợ tôi chạy nhanh, lên xe và phóng đi luôn. Những vệ sỹ được thuê bảo vệ làm công tác cản địa phía sau. Hôm đó ông Hải và vợ tôi gặp một lãnh đạo Petro Vietnam, đề nghị bố trí cho tôi vào làm Kế toán trưởng Petro Vietnam. Ông Hải đưa cho ông này 100 triệu VNĐ. Trước đó, ông Ân đã đồng ý đưa tôi về làm Kế toán trưởng Vinatex đồng thời cũng đã thông báo cho bà Mai Kế toán trưởng về việc chuẩn bị điều động bà này đi làm Giám đốc cơ quan đại diện của Vinatex ở Châu Âu. Tuy nhiên sau đó tôi nhận thấy hai vợ chồng làm một chỗ thì không thật hay lắm (vợ tôi vào làm Vinatex với một bộ hồ sơ lý lịch giả nên tôi vẫn có thể vào làm ở đây và hai người xem như không biết nhau) và nhân cơ hội ông Hải đề nghị nếu muốn làm vị trí nào trong Bộ Công nghiệp thì ông sẽ giúp, vợ tôi nói với ông ấy là tôi "kết" một trong hai vị trí kế toán trưởng TCT Điện lực hoặc Petro Vietnam. Vị lãnh đạo Petro Vietnam đồng ý và hứa sẽ sớm thu xếp. Thời gian này tôi cũng tìm người để nhường lại vị trí ở Bộ Ngoại giao nhưng chưa tìm được.

Nhận thấy nhà tiếp tục bị theo dõi gắt gao và xem chừng nếu tiếp tục ở trong nhà sẽ hết sức nguy hiểm, ông Hải quyết định cho vợ chồng tôi rời nhà thuê khách sạn ở. Khoảng 6h chiều hôm ấy (27/10), tôi báo với Phương tìm đường mà trốn, tạm thời sang trú ở nhà bà cô nó bên Gia Lâm (Oanh khi đó đang ở nhà bạn), và cuống cuống nhặt vội một ít đồ đạc cho vợ, nhưng đến lúc khoá cửa lại quên mất trước cửa. Ra đến công thì gặp Quỳnh con bà Mùi đang đi xe ra, thế là tôi nhờ Quỳnh chở sang đường Kim Giang rồi tới nhà nghỉ Nam Hải trên đường Nguyễn Trãi thuê phòng. Tối đến vợ tôi về, cả thể xác lẫn tinh thần gần như suy sụp, thậm chí trong đầu còn lờn vờn ý nghĩ tự tử. Ngày hôm sau (thứ Sáu, 28/10), ông Hải bận bịu công việc cả ngày.

Sáng thứ Bảy, 29/10, ông Hải gặp và tiếp hai ông Lê Hồng Anh và Nguyễn Khánh Toàn (Bộ trưởng và Thứ trưởng thường trực Bộ Công an), trình bày hoàn cảnh và đề nghị hai ông giúp đỡ (có cả vợ tôi cùng dự). Hai ông kia nhận lời, trước hết là thứ Hai tới sẽ cho thả Trọng ra. Ông Hải đưa cho mỗi người một phong bì 50 triệu VNĐ. Hôm đó ông Hải chạy vay mãi mới xoay đủ tiền, phải cầm cả nhẫn cưới, dúi vợ đem cả xe máy Piaggio ở nhà đi cầm được 5 triệu (do không đem theo giấy tờ), đặt điện thoại cho nhà hàng... vì ngày nghỉ không rút được tiền ở ngân hàng. Đến buổi chiều, nhận thấy tình hình một lúc một phức tạp hơn và đặc biệt là được tin bố mẹ Toại đã tiếp cận ông Lê Hồng Anh, ông Hải quyết định ra tay trước và chi đậm. Ông đem ô tô của mình đi cầm được 1 tỷ VNĐ (xe kiểu limousin), không về nhà mà thuê khách sạn ngủ qua đêm (trên người không còn thứ gì nữa nên không dám về) và hẹn gặp hai ông Lê Hồng Anh và Nguyễn Khánh Toàn vào sáng hôm sau. Sáng Chủ nhật (30/10), ông Hải gặp hai vị này. Hai người đồng ý giúp đỡ là sẽ tìm cách khép Toại vào tội chết, riêng Loan sẽ xử sau. Phương án đưa ra là ông Hải sẽ mua ma túy, đủ mức kết án tử hình, và người của hai ông sẽ lên đưa vào phòng tạm giam của Toại (anh ta nghiện ma túy nặng) đồng thời bố trí Công an vào bắt quả tang.

Sau khi gặp, thống nhất phương án và chiêu đãi hai vị kia đồng thời đưa cho mỗi người 500 triệu VNĐ, ông Hải trở về khách sạn. Lúc này sức khỏe của ông cũng gần như suy kiệt. Trên người không còn một thứ gì đáng giá, kể cả nhẫn cưới. Ông chưa biết phải trở

về nhà và ăn nói với vợ thế nào, bởi bà vợ vốn rất hay ghen và lảm lòi. Thấy ông có vẻ khả nghi (đi xe máy ra khỏi nhà mà không biết đi đâu, đưa cho ai...), bà đã gọi điện và khóc lóc với đứa con ông đang học ở nước ngoài. Vì thế bằng mọi giá ông phải lấy được chiếc xe máy về thì may ra ông mới về nhà yên ổn (bà đang nghi ông đưa xe cho bồ). Thế nhưng lúc này trong người ông không còn một xu, những nơi có thể vay được thì ông và người lái xe riêng đã hỏi đến. Từ tối hôm trước ông đã nhờ vợ tôi vay giúp ông 5 triệu VNĐ và vợ chồng tôi đã tìm đủ cách nhưng cũng chẳng được, những người có thể vay được thì mình lại đang nợ, cũng không thể đường đột đến mượn xe máy người ta rồi đem cầm, bởi riêng việc đột nhiên đề nghị mượn xe là người ta đã sinh nghi rồi. Lúc này ông Hải gần như suy sụp, ông lại mắc chứng huyết áp cao nên càng lúc sức khoẻ càng giảm sút. Vợ tôi gọi điện cho Diệp, bạn trước đây cùng làm nhà hàng với vợ tôi, có bằng trung cấp tài chính, mới ra Hà Nội làm cho một Cty TNHH ở Cầu Giấy, cậy nhờ giúp đỡ. Diệp cũng không biết xoay xở vào đâu vì không có tiền bởi hôm thứ Sáu vừa rồi vợ tôi đã nhờ Diệp mượn giúp 1,5 triệu để chi tiêu tạm. Nhưng vì quá thương và lo cho vợ tôi (vợ tôi phải nói dối là bị bọn XHĐ đe dọa, nếu không có ngay 5 triệu VNĐ thì sẽ bị giết) nên Diệp đã xoay đủ mọi cách có thể. Số là người yêu của Diệp (lúc ấy đang đi công tác Đà Nẵng) làm cho Công ty Kim's Oversea Vast International Corporation (KVC) của Hàn Quốc ở 134 Kim Mã - Hà Nội, và Diệp qua đó có biết tay giám đốc tên là Ye Seob Kim. Diệp phải đến lạy lục ông Kim, trình bày là có người bạn đang trốn ở khách sạn, dính dáng đến bọn mafia, cần gấp 5 triệu VNĐ nộp cho chúng, nếu không chúng sẽ giết chết.

Tay giám đốc này phần vì đã bị người Việt Nam lừa nhiều lần, phần vì nghe phiên dịch không rõ ràng nên không tin và không cho mượn tiền ngay. Ông ta đòi Diệp đưa đến gặp người bạn đang cần tiền của mình. Thế là Diệp đưa ông Kim cùng một người bạn Hàn Quốc khác và một người phiên dịch đến Nhà nghỉ Nam Hải gặp vợ tôi. Suốt gần hai tiếng đồng hồ, trình bày lần này đến lần khác, lạy lục như té sao, cuối cùng ông ta mới chịu đưa cho Diệp 300USD và 500.000VNĐ để đưa cho vợ tôi. Tay phiên dịch giữ lại giấy biên nhận cùng chứng minh thư của Diệp, hẹn hôm sau, thứ Hai ngày 31/10, sẽ trả. Lúc này đã gần 1h chiều, vợ tôi vội lên taxi đến ngay khách sạn đưa cho ông Hải. Ông Hải lúc bấy giờ như cắt được tảng đá đang đè nặng trên ngực, không quên cảm ơn vợ chồng tôi.

Ngày thứ Hai, 31/10, sau khi được thả ra, Trọng liên lạc với ông Hải. Ông Hải rút tiền từ tài khoản được 200 triệu VNĐ và vay thêm từ một số người khác, đồng thời Trọng cũng vay nóng được 700 triệu nữa. Trọng tìm cách tiếp xúc với bọn XHĐ để thoả hiệp. Chúng đòi 500 triệu VNĐ, sau thương lượng xuống còn 300 triệu VNĐ, để huỷ hợp đồng giết người kia (thậm chí chúng còn đề nghị nếu cần thì sẽ bảo vệ cho vợ chồng tôi). Ngày hôm đó vợ tôi đến Văn phòng Vinatex ký một hợp đồng khổng lồ với khách hàng, lên tới 120 tỷ VNĐ. Vinatex thưởng nóng cho vợ tôi 30 triệu VNĐ. Vợ tôi nêu lý do việc gia đình để mượn của ông TGD Mai Hoàng Ân 70 triệu VNĐ (số tiền này ông Mai Hoàng Ân nói là thưởng riêng cho vợ tôi luôn), tổng cộng 100 triệu VNĐ và đưa cho ông Hải để lo công việc. Cùng ngày, Trọng đi mua ma tuý (hết 1 tỷ đồng) về đưa cho ông Hải. Lái xe riêng của ông Hải chuyên cho vợ tôi để cô ấy đưa cho người của hai ông Lê Hồng Anh và Nguyễn Khánh Toàn ngay tại phòng chúng tôi thuê tại nhà nghỉ Nam Hải vào chiều tối hôm đó. Chiều tối chúng tôi cũng chuyển phòng sang dãy nhà đối diện của nhà nghỉ Nam Hải. (Sau này vợ chồng tôi mới biết là bọn XHĐ cũng cho người đến các khách sạn, nhà nghỉ để truy tìm. Khi chúng đến nhà nghỉ Nam Hải thuê phòng gần phòng chúng tôi thuê trước đó thì chúng tôi vừa chuyển sang dãy bên kia!) Sang phòng mới, chúng tôi luôn

phải tắt đèn trong phòng để không lọt ánh sáng ra ngoài, làm như trong phòng không có người.

Sáng thứ Ba, 1/11/2005, mẹ vợ tôi từ Quảng Trị ra, đem theo 2 triệu VNĐ mà trước đó vợ tôi gọi điện xin ông Bùi Đại Thắng, Giám đốc Cty Công trình Đô thị Quảng Trị. Buổi tối, bà quay về Quảng Trị theo tuyến Open Tour. Tối hôm đó, Công an ập vào phòng tạm giam Toại, bắt quả tang 2 gói ma túy giấu trong phòng, nhưng anh ta nhất quyết không chịu ký vào biên bản. Toại nói, "Thà chết chứ không chịu ký!" Bởi anh ta biết nếu ký vào đây là đồng nghĩa với việc tự nhận bản án tử hình. (Về sau phía Công an cho biết hai gói heroin này là rôm!?) Chiều thứ Hai và cả ngày thứ Ba tình hình nhà tôi có vẻ yên ổn. Ông Hải vẫn bố trí vệ sỹ bí mật bảo vệ chúng tôi bên ngoài nhà nghỉ Nam Hải cũng như giám sát động tĩnh ở nhà tôi vì sợ chúng nổi điên xông vào phá nhà. Tuy nhiên, tối thứ Ba và ngày thứ Tư tình hình có vẻ phức tạp trở lại. Toại và Loan không biết bằng cách nào đó (có thể thông qua người nhà hoặc đàn em ở ngoài) biết được nhóm XHĐ kia đã bị mua chuộc nên lại thuê một băng nhóm khác, với giá cao hơn, tới 1 tỷ VNĐ, quyết giết bằng được vợ tôi và Thủy. Trong nhóm này có một tên trước đây từng là đàn em của Trọng, vì thế Trọng đã mua chuộc được tên này làm nội gián. Nhờ đó mọi động tĩnh của bọn này Trọng đều nắm được. Lúc này tôi có linh cảm dường như nơi ẩn náu đã bị lộ. (Về sau tôi mới biết đúng là bọn chúng đã phát hiện ra nơi vợ chồng tôi đang lẩn trốn. Số là Phượng sau mấy hôm sang nhà cô ruột ở Gia Lâm tá túc đến lúc không thể ở thêm được nữa nên đã gọi điện cho vợ chồng tôi rồi đến nhà nghỉ Nam Hải ở luôn. Oanh cũng liên lạc với vợ chồng tôi rồi đến nhà nghỉ Nam Hải lấy chìa khoá về nhà tôi để lấy đồ đạc còn để ở đây. Khi nó về nhà và quay lại nhà nghỉ thì bị bọn chúng phát hiện, theo dõi. Vì thế chúng mới lần ra được nơi vợ chồng tôi đang lẩn trốn.) Trước tình hình đó, chiều tối thứ Tư ngày 2/11/2005, tôi quyết định và ông Hải cũng đồng ý để vợ chồng tôi về quê nương náu. 5h chiều hôm đó, thanh toán xong tiền nhà nghỉ, cả hai vợ chồng chỉ còn mấy chục nghìn trong túi. Chúng tôi gọi taxi, báo với mấy vệ sỹ chuẩn bị làm công tác cản địa nếu có kẻ bám theo (may mắn làm sao là bọn chúng đã không phát hiện ra), sau đó đi taxi về hướng Hà Đông, theo đường Văn Điển ra bến xe Nước Ngầm bắt xe về Quảng Trị. Lúc đầu tôi bảo Phượng hãy tạm về nhà nhưng vợ tôi thương nó nên thuyết phục tôi cho nó đi theo. Mãi chiều hôm sau mới về tới Quảng Trị, mẹ vợ tôi ra đón và thanh toán tiền xe. Hôm đó chúng tôi được biết, tối hôm trước bọn XHĐ đã ập vào nhà nghỉ Nam Hải, lên đúng số phòng mà chúng tôi vừa trả buổi chiều và đập cửa! Đúng một năm sau cái ngày định mệnh đó, ngày 2/11/2006, bé Thanh Mai cất tiếng khóc chào đời ở Đông Hà. Thật là một sự may mắn kỳ diệu và một sự trùng hợp hy hữu!

Lúc này ông Hải cùng những người trong cuộc khác mới dần dần biết được bản chất của Toại cùng gia đình anh ta. Gia đình Toại ở Sài Gòn vô cùng giàu có, tài sản lên tới hàng chục ngàn tỷ đồng. Bố mẹ anh ta đã có mặt ở Hà Nội để dùng tiền gỡ mọi cánh cửa. Họ cũng đã gặp hai ông L.H. Anh & N.K. Toàn đặt vấn đề. Ông Hải nhận thấy tình hình ngày một phức tạp và nếu càng chậm trễ thì càng nguy hiểm, đặc biệt là sợ rằng bố mẹ Toại có thể mua chuộc được hai ông kia, "Người ta cầm được tiền của mình thì cũng có thể cầm được tiền của kẻ khác!" Vì thế ông Hải bèn tung ra quả đấm quyết định: đưa thêm cho hai ông Anh và Toàn mỗi người 5 tỷ VNĐ nữa. Số tiền này gồm 6 tỷ VNĐ vợ tôi mượn từ một tay Việt Kiều tên là Trương Đức Hải, vốn là khách hàng của vợ tôi từ hồi còn ở Cty Việt Tiến và đang chuẩn bị ký kết hợp đồng mới với Vinatex, và 3,2 tỷ VNĐ tiền ông Trường bán ngôi biệt thự đã nói ở trên. Ông Hoàng Trung Hải cùng với

Cường (trợ lý vợ tôi) đứng ra nhận tiền bởi khi đó vợ chồng tôi đã về Quảng Trị. Tay Hải Việt Kiều này là người hết sức hâm mộ, thậm chí si mê vợ tôi, cứ một hai đề nghị ông Trường, và sau là ông Ân, rằng hãy gả con gái cho anh ta, vì lúc đầu cứ tưởng vợ tôi chưa có chồng. Thậm chí cả sau khi biết vợ tôi đã có chồng anh ta vẫn không thôi ý định ấy, sẵn sàng "trả vàng" cho vợ tôi "từ Việt Nam qua Mỹ".

Lúc này, đối tượng truy sát của bọn xã hội đen không chỉ có vợ tôi và Thủy mà còn cả ông Ân, ông Trường, ông Toà (tức Xuân) khiến những người này đi đâu cũng phải được bảo vệ hết sức cẩn thận, có những giai đoạn ăn nghỉ ngay tại cơ quan. Toà được tiếp quản chiếc ghế Phó TGD do Toại để lại, chỉ khác bây giờ Toà là Toà thật chứ không phải do Toại đội lốt. Nhà ông Ân trên phố Quang Trung, Hà Nội bị bọn chúng giám sát chặt chẽ, thậm chí còn bị ném đá vào nhà, khiến ông phải sơ tán vợ con, cho vợ về quê ở Ninh Bình, sau đó vào tận Quảng Bình lánh nạn. Trọng và Thủy đột ngột mất tích từ trước tết Bính Tuất. Số tiền mà gia đình Toại chuyển cho bọn XHĐ đã lên tới 4 tỷ VNĐ. Công an cũng đang nghi ngờ rằng không khéo Toại chính là tên cầm đầu băng nhóm XHĐ xuyên quốc gia kia, được tổ chức theo từng nhóm và từng cấp, và việc thông qua Loan hay người khác để thuê bọn này chỉ là động thái nhằm đánh lạc hướng. Bọn chúng theo dõi chặt chẽ nhà vợ chồng tôi, nhà mẹ ở Hà Nội và cả nhà ba tôi ở Cẩm Xuyên (Hà Tĩnh), đồng thời tổ chức nghe trộm điện thoại nhà tôi, nhà mẹ và cả nhà ba tôi (không hiểu bằng cách nào mà chúng lần ra được). Chúng còn tung tin thất thiệt nào là vợ chồng tôi vay mượn tiền bạc và nợ nần tùm lum, nào là vợ tôi quan hệ lãng nhăng với sếp của mình và bị bà vợ thuê người đánh ghen, rồi giả vờ người của Cty tôi đến tìm... để dễ bề ra vào nhà tôi đồng thời khiến mọi người trong gia đình hoang mang, lo lắng.

Không lâu sau khi đưa cho hai ông Lê Hồng Anh và Nguyễn Khánh Toàn số tiền 10 tỷ VNĐ thì mọi việc đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của ông Hải. Bố mẹ Toại đã chạy đến những người như ông Đỗ Mười¹ v.v... và sự việc lúc này đã trở nên vô cùng phức tạp. Ông Hải đang tính chuyện đến nhà ông Đỗ Mười để nhờ ông này can thiệp thì, thật may mắn làm sao, những tình tiết ngẫu nhiên tiếp theo diễn ra ngay tại Quảng Trị lại đem đến hy vọng cho vợ chồng tôi.

Số là khi hai vợ chồng tôi chạy vào Đông Hà ẩn náu được vài hôm thì ông Hải gọi điện cho vợ tôi nói là đang kẹt tiền và nhờ mượn giúp khoảng 5 triệu gửi ra gấp cho ông (thực ra đây là một toan tính của ông Hải, sẽ nói rõ ở phần sau). Do ngày xưa làm nhân viên nhà hàng nên vợ tôi có nhiều mối quan hệ với những vị có "máu mặt" của tỉnh Quảng Trị và phần lớn đều là những người quý mến vợ tôi và giàu hảo tâm. Trong số này có ông Bùi Đại Thắng, giám đốc Công ty Công trình Đô thị và ông Đào Duy Thanh, Cục trưởng Cục Thuế là hai người thường giúp đỡ vợ tôi. Đặc biệt, ông Thắng là người giúp đỡ vợ tôi một cách vô tư từ thời vợ tôi còn làm nhân viên ở nhà hàng Thắng, nhà hàng Lạc Dương, kể cả cho đến sau này vợ tôi ra Hà Nội, ông vẫn thường động viên và thỉnh thoảng lại gửi tiền giúp vợ tôi, mỗi khi có chuyện gì vợ tôi vẫn thường tâm sự với ông. Đối với vợ chồng tôi, ông chẳng khác gì một ân nhân đáng kính. Vào đến Đông Hà không một xu dính túi, việc đầu tiên của vợ tôi là liên hệ với mấy người này để nhờ giúp đỡ. Tình cờ một lần vợ tôi gặp ông Vũ Trọng Kim, nguyên Bí thư Tỉnh uỷ Quảng Trị, mới chuyên ra làm Phó Ban Dân vận Trung ương, mà theo lời vợ tôi là một người rất có đạo đức và tốt bụng. Ông Kim trước đây đã được vợ tôi tiếp nhiều lần ở nhà hàng Lạc

¹ Ông Hải chính là "hạt giống đỏ" của ông Đỗ Mười.

Dương nên quen biết và quý mến cô ấy. Vợ tôi ngỏ lời “xin” ông Kim 5 triệu đồng, lấy lý do là có việc gia đình và được ông đồng ý giúp đỡ (số tiền này sau đây vợ tôi gửi vào tài khoản cho ông Hải). Tiện thể, ông Kim mời vợ tôi tiếp một đoàn khách từ Hà Nội vào, đó chính là đoàn do ông Nguyễn Tân Dũng dẫn đầu đang ở thăm và làm việc tại tỉnh Quảng Trị vào cuối tháng 11/2005. Hôm đó, ngoài ông Dũng, ông Kim còn có ông Lê Hữu Phúc, Chủ tịch tỉnh Quảng Trị, cùng một số nhân vật “tai to mặt lớn” khác. Vợ tôi giữ kín không cho mọi người trong này biết mình đang giữ vị trí trưởng phòng Marketing của Vinatex (một phần vì có nói cũng mấy ai tin).

Hôm đó, vợ tôi ngồi cạnh ông Dũng và dần dần thu hút được sự chú ý cũng như cảm tình đặc biệt của ông. Giữa chừng buổi tiệc thì ông Hải gọi điện cho vợ tôi. Vợ tôi nói với ông Hải là đang ngồi với ông Dũng, còn ông Dũng nghe qua điện thoại giọng nói quen quen liền hỏi cô ấy người đó là ai, vợ tôi đáp đây là ông Hải, Bộ trưởng Công nghiệp, bố nuôi của mình. Ông Dũng liền cầm điện thoại nói chuyện với ông Hải. Lúc này mọi người mới biết vợ tôi đang là trưởng phòng Marketing của Vinatex. Sau buổi tiệc hôm đó, ông Dũng tỏ ra hết sức quý mến vợ tôi và đề nghị nhận cô ấy làm con nuôi. Đích thân ông Dũng mua tặng vợ tôi một chiếc sim điện thoại mới. Hôm sau, ông Dũng cùng vợ tôi vào Huế đón một phái đoàn quan trọng khác vào thăm Huế và Quảng Trị - và hình như là để bàn chuyện cơ mật gì đây - gồm các ông Nông Đức Mạnh, Đỗ Mười và Phan Văn Khải. Tại buổi chiêu đãi, ông Dũng giới thiệu vợ tôi với mọi người, “Đây là con nuôi của tôi và không ai được nhận làm con nuôi nữa.” (Mặc dù lúc ấy vợ tôi vẫn chưa đồng ý chính thức là con nuôi của ông. Việc vợ tôi đi theo ông Dũng một phần cũng là do ông Hải khuyến khích, định nhờ ông giúp giải quyết việc của vợ chồng tôi, lúc đó đang bế tắc.) Vợ tôi lại trở thành trung tâm của bữa tiệc nhờ năng khiếu tiếp chuyện bẩm sinh của mình. Sau bữa tiệc, cô ấy dành được nhiều thiện cảm từ các ông Nông Đức Mạnh, Đỗ Mười, Phan Văn Khải, thỉnh thoảng được các ông gọi điện hỏi thăm.

Khoảng một tuần sau (đầu tháng 12/2005), ông Mạnh lại vào Đông Hà tiếp. Lúc này thì vợ tôi đã chính thức nhận lời làm con nuôi của ông Dũng. Ông Dũng giai đoạn này thường có mặt ở Huế và Quảng Trị để chỉ đạo công tác phòng chống và khắc phục thiên tai. Ông cũng có thắc mắc là tại sao vợ tôi lại ở Đông Hà lâu thế, hay là vợ chồng giận gì nhau. Vợ tôi bấy giờ mới kể hết sự tình cho ông nghe. Ông Hải xác nhận câu chuyện và nhận định (theo điều tra riêng của ông) là bố mẹ Toại đã chạy đến tận ông Nông Đức Mạnh, với số tiền hối lộ hàng chục tỷ đồng. Ông Dũng trấn an vợ tôi, “Nó chạy bằng tiền được thì mình cũng chạy được chứ sao.” Ông Dũng, ông Hải biết là sự việc đang nằm trong tay ông Mạnh và bảo vợ tôi cố gắng chiêu lòng ông này để được giúp đỡ. Hôm tiếp ông Mạnh, vợ tôi đi cùng Phượng và uống say quá phải nhờ Phượng chở về, cả mấy ông kia cũng say khướt. Hôm đó, vợ tôi cũng tranh thủ kể qua câu chuyện của mình cho ông Mạnh nghe, nhưng vì ồn ào và lại uống nhiều nên ông cũng chỉ nhập tâm lảng máng.

Hôm sau ông Mạnh về Hà Nội, ông gọi điện cho vợ tôi và đề nghị nhận cô ấy làm con nuôi. Vợ tôi kể toàn bộ sự vụ cho ông nghe, ông không thể ngờ và nói, “Tuồng ai hoá ra lại là chuyện của con à?” Dù không muốn nhưng ông Dũng cũng đành chấp nhận cho ông Mạnh nhận vợ tôi làm con nuôi (việc này thì ông Hải khuyến khích). Ông Mạnh nói sẽ tìm cách trả số tiền hối lộ kia cho bố mẹ Toại để giúp đỡ vợ chồng tôi. Ông cũng giao cho ông Dũng đứng ra lo giải quyết vụ này cho ổn thoả bởi ở vị thế của mình ông Mạnh không thể ra tay.

Khi vào Đông Hà, mặc dù đã dặn dò kỹ nhưng ngày 19/12/2005, Phượng (đang tạm xin làm phục vụ ở nhà hàng nơi bà ngoại vợ tôi làm) vẫn gọi điện về nhà ba tôi. Tôi liền gọi điện về cho ba (gọi nhanh trong vòng 1 phút để tránh bị nghe lén) dặn là đừng đi tìm chúng tôi. Nhưng ba tôi đã không còn tin vợ chồng tôi nữa và ngay sáng sớm hôm sau ông bắt xe vào Đông Hà. Bọn XHD đang theo dõi nhà ba tôi liền bám theo. Chúng đi trên chiếc xe du lịch 16 chỗ, trên đó có đầy đủ các loại vũ khí. Nhưng vào đến Đông Hà, ba tôi xuống xe và loáng cái bắt xe ôm đi mất khiến chúng bị bất ngờ nên không theo kịp. Chúng vào nhà hàng ăn trưa và thuê khách sạn nghỉ lại. Qua tên nội gián trong nhóm này, Trọng đã đánh lạc hướng khiến chúng tưởng vợ chồng tôi đang trốn ở Huế nên sáng hôm sau chúng vào Huế truy tìm, để hai tên ở lại Đông Hà. Sau vài hôm ở Huế, cảm thấy như mò kim đáy bể nên chúng lại trở ra Đông Hà và nhân dịp Noel quay ra Hà Nội luôn. Khi bọn chúng vào Đông Hà, Trọng phát hiện ra (nhờ có nội gián) và cấp báo cho vợ tôi, vợ tôi liền gọi điện báo cho ông Hải và ông Dũng. Lúc ông Dũng nhận được tin, ông gọi điện cho ông Nguyễn Khánh Toàn, thứ trưởng thường trực Bộ Công an. Ông Toàn liền cùng mấy người nữa bay vào Huế và trở ra Đông Hà. Vợ tôi gặp ông Toàn, viết giấy tường trình toàn bộ sự vụ và được ông cho bố trí người bảo vệ nhà bà ngoại vợ tôi suốt mấy hôm cho đến khi bọn chúng trở ra Hà Nội.

Thời gian đầu mới vào làm ở Trảng Tiền Plaza vì sợ tôi lo lắng nên vợ tôi đã không cho tôi biết về hiện tình nơi làm việc. Nhưng sau đó, vợ tôi đã kể tường tận cho tôi được biết. Thời gian ấy, vợ tôi luôn là đối tượng theo đuổi của rất nhiều người, trắng hoa có mà cả với ý định nghiêm túc cũng có. Người đầu tiên phải kể đến chính là Trọng, anh ta đã tìm mọi cách hòng chiếm đoạt vợ tôi bằng được. Nhưng vợ tôi tỏ ra rất tinh táo và sớm cảnh giác, đề phòng, không bao giờ ăn uống bất kỳ thứ gì mà người ta mua cho. Biết dùng thủ đoạn đen tối không được, anh ta mới dùng chiêu mưa dầm thấm sâu, hễ có dịp thì tỏ lộ là ao ước có được một người vợ như vợ tôi. Vợ tôi đã thẳng thắn và luôn giữ khoảng cách với Trọng, khiến anh ta càng thêm khâm phục và tôn trọng. Chính vì thế mà về sau Trọng đã hy sinh vị trí Giám đốc Chi nhánh Hà Nội cho vợ tôi và khi cơ sự xảy ra đã không ngần ngại liều mình xông vào hang cọp để cứu vợ chồng tôi. Một lý do quan trọng khác khiến Trọng theo đuổi vợ tôi là vợ anh ta đã ngang nhiên đem bỏ về hú hý ngay trong chính nhà mình mặc dù hai người đã có một đứa con trai, dĩ nhiên điều này một phần là cũng vì những trò ăn chơi trác táng của Trọng.

Tiếp theo Trọng là Thành, Kế toán trưởng Cty May Việt Tiến. Tay này thì say mê ra mặt, có lúc anh ta và Trọng còn ganh nhau lấy lòng vợ tôi. Anh ta nhờ Loan tác động tới vợ tôi và nói sẵn sàng mua nhà ở Hà Nội để vợ tôi về ở với gã. Đang lúc thiếu tiền, lại thấy nơi vợ tôi làm việc xem ra có nhiều cạm bẫy, chẳng khác gì một ổ truy lạc, nên tôi liền tương kế tựu kế, định chơi cho anh ta một vố rồi cho vợ nghỉ luôn. Tôi bày cho vợ là gọi điện cho tay Thành và yêu cầu phải đưa trước 7.000USD làm tin (lý do là để mua chiếc xe SH), sau đó anh ta muốn làm gì thì làm. Tất nhiên là do tôi ép chứ vợ tôi rất khó chịu khi cứ phải đóng kịch với tay này. Tuy nhiên, giai đoạn đó Thành đang buôn bán và kẹt hàng, chưa có tiền đưa cho vợ tôi, rồi sau đấy cô ấy lên làm Trưởng phòng Marketing Chi nhánh và được ông Trường nhận làm con nuôi nên chuyện không đi đến đâu. Ông Hoàng Trung Hải sau này cũng thế. Hồi đầu mới quen ông Hải, một lần Trọng gọi điện cho vợ tôi, không giấu nổi vẻ lo lắng và cho biết, “Ông Hải hỏi về em nhiều lắm. Cứ như người yêu quan tâm đến nhau vậy.” Ngoài ra còn rất nhiều những đối tượng khác là khách hàng, bạn hàng, kể cả mấy anh chàng Việt Kiều mà không ít trong số đó có ý định nghiêm túc

hắn hỏi. Có kẻ ngay giữa thanh thiên bạch nhật mang hoa đến quỳ dưới chân vợ tôi ở Trảng Tiền Plaza (tay này ngay sau khi bước chân ra khỏi toà nhà liền bị Trọng đánh cho toé máu). Gã Việt kiều Trương Đức Hải kể trên là một minh chứng sống động khác. Tất nhiên là vợ tôi chẳng mấy may động lòng trước bao đề nghị hấp dẫn ấy. Đôi lúc tôi tự hào nói với bạn bè rằng vợ tôi yêu tôi bằng tất cả tình yêu trên thế giới này cộng lại. Điều này có thể là quá lời nhưng không phải không có cơ sở.

Mọi người có thể đặt câu hỏi là làm thế nào mà vợ tôi như từ một con vịt xấu xí bỗng hoá thân thành thiên nga vậy? Đầu tiên cần phải khẳng định rằng trong cuộc sống điều gì cũng có thể xảy ra. Thứ đến, câu chuyện của vợ tôi tưởng như hoang đường nhưng thực ra lại có logic của nó. Hoạt động bán hàng, hay nói cho có vẻ sách vở và thời thượng là Marketing, không chỉ đơn thuần là một chuyên ngành của khoa học kinh tế mà còn là cả một nghệ thuật. Và đã là nghệ thuật thì không cứ gì phải qua trường lớp, mà trước hết để lĩnh hội được nó người ta phải có những tố chất bẩm sinh hay còn gọi là năng khiếu. May mắn thay những tố chất đó lại hội đủ ở vợ tôi. Có lẽ điều đáng khâm phục nhất ở vợ tôi chính là nghị lực phi thường của một cô gái thôn quê vừa mới bước vào độ tuổi trưởng thành (sinh ngày 11/11/1984). Chỉ có một nghị lực, sức chịu đựng phi thường cộng với một tình yêu vô bờ bến mới khả dĩ giúp vợ tôi vượt qua bao tháng ngày cực nhọc, đón đau, trước những ánh mắt coi thường và thương hại của những người họ hàng bên nhà chồng. Đồng thời cũng chính tình yêu và nghị lực phi thường đó đã giúp vợ tôi vượt qua bao cam bẫy trong cuộc sống, nắm bắt được cơ hội và đứng vững trong sóng gió khi tai ương chết người đổ ập xuống đầu. Ngoài ra, tâm hồn cao thượng, lòng nhân ái vị tha cùng thái độ xem thường tiền tài và bất phục trước quyền lực của vợ tôi cũng đủ khiến tôi nhiều lúc phải nhìn lại mình mà cảm thấy hổ thẹn. Chính nhờ những phẩm chất quá đổi hiếm hoi trong thời buổi hiện nay đó mà cô ấy mới được nhiều người yêu quý đến vậy. Tôi cũng cần nói thêm là tuy làm đến Trưởng phòng Marketing của Vinatex nhưng vợ tôi vẫn không biết 1 tỷ VNĐ lớn như thế nào. Hay khi đàm phán hợp đồng vợ tôi cũng không biết tỷ lệ % có ý nghĩa là gì, mà chỉ biết thuyết phục khách hàng giảm giá càng ít % càng tốt. Tất nhiên là chỉ tôi mới biết được bí mật đó. Điều này hoàn toàn dễ hiểu bởi vợ tôi chưa xong lớp 7 đã phải bỏ học chỉ vì không có tiền đóng học phí. Ngoài ra, việc tính toán và hoàn chỉnh hợp đồng đã có bộ phận khác lo.

Khi có người tìm đến Cty Việt Tiến hay Vinatex để dò hỏi về vợ tôi thì đều chỉ nhận được những cái lắc đầu vì chính ông Nguyễn Đình Trường và ông Lê Quốc Ân đã chỉ đạo xoá sạch toàn bộ dấu vết của vợ tôi. Hơn thế, hồ sơ của vợ tôi ở Vinatex chỉ là hồ sơ giả mạo từ tên tuổi đến bằng cấp. Hai ông này buộc phải xoá hết dấu vết vợ tôi vì bị Toại tố cáo Công an chuyện làm ăn gian dối của các ông. Ngoài ra điều này còn nằm trong tính toán của ông Hải, như sẽ kể dưới đây.

Thời gian tôi ở Quảng Trị, ông Nguyễn Tấn Dũng đã thu xếp để tôi qua Mỹ du học tại đại học Harvard, nhưng rồi tôi lại không đành lòng đi xa trong khi sự vụ chưa giải quyết xong, vợ tôi đang mang thai và đang rất cần tôi ở bên cạnh. Ngoài ra, ông Mạnh cũng có ý không ủng hộ việc tôi đi học vào thời điểm ấy. Việc đó vì thế phải gác lại.

Cần kể thêm là sau khi ông Mạnh nhận vợ tôi làm con nuôi, cả ba ông quyết định xây cho vợ chồng tôi một ngôi nhà. Diện tích khu đất là 6.000m², nằm gần đường cao tốc Thăng Long - Nội Bài. Ngoài ra ông Hải còn mua cho tôi một chiếc Mercedes hạng sang, đăng ký đầu năm 2006, còn ông Dũng thì xây tặng một toà cao ốc văn phòng nằm ở khu vực

Liều Giai. Cả ba tài sản này đều đứng riêng tên tôi – vì ông Mạnh cho rằng nếu đứng tên vợ tôi thì sẽ có điều tiếng không hay cho cô ấy, mặc dù ông Hải rất muốn ngôi nhà đứng tên riêng vợ tôi.

Theo kế hoạch, ngày 2/2 AL (20/3/2007) ông Mạnh và ông Dũng sẽ đi chuyên cơ vào Huế đón hai vợ chồng tôi ra. Đến đây thì lại xảy ra một biến cố mang tính bước ngoặt. Hoá ra, Trọng và Thủy không phải ngẫu nhiên mất tích mà là do ông Hải bí mật đưa sang Trung Quốc ẩn náu. Trọng và Hải chính là cặp bài trùng trùm buôn bán ma túy. Trọng buộc phải trốn khỏi Việt Nam vì bị Công an tróc nã ráo riết. Thế nhưng sau khi Trọng và Thủy biến mất một thời gian, ông Hải lại nói với ông Mạnh, ông Dũng và cả vợ tôi là chính ông Trường và ông Ân đã đưa Trọng bỏ trốn vì ba người này dính dáng đến ma túy, sợ Trọng bị bắt thì sẽ khai ra hai ông này. Cũng chính vì thế mà ông Mạnh cấm vợ tôi liên lạc với ông Trường và ông Ân, đồng thời gián tiếp qua ông Hải nhắc nhe hai ông này không được liên lạc với vợ tôi nữa.

Thời gian vợ tôi làm ở Việt Tiến, Trọng đã lợi dụng sự thật thà, nhẹ dạ cả tin của vợ tôi để giúp anh ta buôn bán ma túy mà mãi sau này vợ tôi mới biết. Khi gặp ông Hải trong buổi ra mắt tại Vinatex, vợ tôi cứ ngỡ ngỡ như đã gặp ông ta ở đâu. Hoá ra, có một lần ông Hải đã đến gian hàng Việt Tiến ở Trảng Tiền Plaza để nhận một cái cặp trong đó chứa ma túy từ tay vợ tôi (lúc ấy vợ tôi không hề hay biết). Vợ tôi còn nhớ lúc đó ông Hải nở một nụ cười hiền lành và hỏi, "Bé có phải là bé Phương không?" Chuyện đó sau này vợ tôi mới kể cho tôi biết.

Nhẫn tâm hơn, khi đã là bố nuôi ông ta còn lôi kéo cả vợ tôi vào vòng tội ác đó. Một lần, vào khoảng tháng 5/2006, khi vợ tôi đang mang thai được 4, 5 tháng mà ông ta vẫn bảo vợ tôi bắt xe từ Đông Hà vào Huế để nhận hàng cho ông ta. Ông ta còn nói, "Thằng Hùng đã biết gì chưa, nếu chưa thì cho nó biết luôn." Vợ tôi về kể với tôi và định bụng đi nhưng tôi nói, "Ai làm gì thì làm nhưng mình tuyệt đối không được dính vào ma túy, đây là tội ác vô lương, đẩy người ta vào chỗ chết." Vợ tôi nghe lời tôi, nói lại với ông Hải và không đi nữa. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đơn giản là chắc ông Hải cần tiền để giúp giải quyết chuyện của vợ chồng tôi, và đã dùng những đồng tiền tội lỗi từ buôn bán ma túy để hối lộ cho chính hai vị đầu ngành công an theo kiểu "lấy mỡ nó rán nó" nên cũng không bận tâm nhiều về bản chất và động cơ của ông Hải.

Nguyên do Trọng bị truy đuổi là do Loan viết đơn tố cáo anh ta buôn bán ma túy. Ngoài ra, khi vào Đông Hà gặp vợ tôi và bố trí người bảo vệ vợ chồng tôi thời điểm bọn XHD vào Quảng Trị truy tìm, giác quan nghề nghiệp đã khiến ông Nguyễn Khánh Toàn đánh hơi thấy trong vụ này có những con cá mập không lồ và vợ tôi là một đầu mối vô cùng quý giá - mặc dù chính ông ta đã nhận tiền (hơn 5 tỷ) từ ông Hải và chắc chắn là từ cả bố mẹ Toại. Bởi thế, thời gian sau đó ông Toàn tỏ ra quan tâm đặc biệt tới vợ tôi và thường xuyên vào Đông Hà công tác, mà mục đích chính là gặp gỡ vợ tôi để khai thác thông tin. Ông Toàn thường tìm cách hỏi vợ tôi là có biết gì về ông Hải không và hứa là nếu vợ tôi giúp ông vụ này thì sẽ được thưởng một khoản tiền lớn. Ông ta còn mua tặng tôi một chai rượu Hennessy và muốn gặp tôi để khai thác nhưng vợ tôi khéo léo thoái thác. Trên thực tế, ông Toàn cũng rất quý mến và cảm phục vợ tôi. Đầu tháng 1/2006, Vinatex tổ chức hội nghị ở Đà Nẵng, đích thân ông Toàn đã tháp tùng vợ tôi từ Đông Hà vào Đà Nẵng, ngủ lại một đêm và cùng dự Hội nghị này (để đảm bảo an toàn cho cô ấy trong thời gian bọn XHD vẫn đang truy tìm). Tham gia hội nghị có cả ông Lê Thanh Hải, lúc đó là

Chủ tịch Thành phố HCM và ông Nguyễn Bá Thanh, Bí thư Thành uỷ Đà Nẵng. Ông Nguyễn Đình Trường lúc này mới mô tim; hơn nữa ông Trường cũng như ông Lê Quốc Ân đều đang bị người của Toại truy lùng nên cả hai ông đều không dám xuất đầu lộ diện. Trong Hội nghị, vợ tôi đại diện cho Công ty May Việt Tiên (lúc này vợ tôi đã xin thôi việc tại Vinatex) đọc một bài phát biểu được hoan nghênh nhiệt liệt nhất (tất nhiên là do người khác chuẩn bị cho). Ai cũng tấm tắc khen và càng thêm bất ngờ khi được giới thiệu đây là con nuôi của Phó Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Vợ tôi lúc ấy gọi điện cho ông Dũng và mọi người giành nhau để được nói chuyện với Phó thủ tướng khiến ông Dũng cũng nức lòng nức dạ.¹

Thời gian này, Trọng đang kẹt ma tuý ở Đồ Sơn, do Công an làm việc mạnh nên anh ta không sao lấy được hàng về (trị giá đến hàng chục tỷ đồng), toàn bộ gia tài của anh ta đều quẳng hết vào đấy, chưa kể vay mượn. Vì thế anh ta rất bí bách, túng quẫn. Biết được thời gian này vợ tôi có mối quan hệ rất tốt với ông Toàn nên Trọng muốn nhờ vợ tôi giúp đỡ. Vợ tôi cũng muốn nhân dịp này thanh toán sòng phẳng ơn cứu mạng của anh ta và nói thẳng điều này với Trọng. Thế rồi nhân một lần gặp ông Toàn, vợ tôi nói là muốn nhờ ông giúp đỡ một việc và việc này nằm trong khả năng của ông, tuy nhiên với điều kiện là ông phải hứa đồng ý giúp đỡ thì mới dám nói. Vừa thực tâm quý mến lại vừa muốn lấy lòng để khai thác vợ tôi nên ông Toàn đồng ý. Vợ tôi mới kể món nợ cứu mạng của Trọng và nhờ ông Toàn trả ơn giúp bằng cách bố trí người của ông lấy hàng về cho Trọng. Thế là Trọng liên lạc với ông Toàn và ông Toàn đã chỉ đạo toàn bộ vụ vận chuyển ma tuý từ Đồ Sơn về Hà Nội cho Trọng. Tay Trọng ma mãnh đã ghi âm được các cuộc nói chuyện điện thoại này hòng về sau khống chế ông Toàn.

Sau vụ này ông Toàn lại càng chắc chắn sẽ vô được con cá mập lớn vì thế ông ta cho người ráo riết truy lùng Trọng. Được tin, ông Hải hốt hoảng bố trí cho Trọng và Thủy trốn ngay sang Trung Quốc. Vì nếu Trọng bị bắt, anh ta sẽ khai ngay ra ông Hải, bởi trong thời gian làm ăn với nhau Trọng đã bí mật chụp ảnh, ghi âm và quay phim hành vi phạm tội của ông Hải. Dần dà, Trọng khống chế và buộc ông Hải phải nghe theo lời anh ta, mà một trong những việc đó là buộc ông Hải phải tìm cách chia lìa vợ chồng tôi để anh ta dễ bề đoạt được trái tim của vợ tôi. Trọng cảnh cáo ông Hải là nếu ông ta tìm cách giết mình thì sau khi chết, người của anh ta cũng sẽ tố cáo ông Hải. Và ông Hải đã bắt đầu thực hiện âm mưu này ngay từ khi vợ chồng tôi bỏ nhà chạy trốn khỏi sự truy sát của bọn XHD. Khi vợ chồng tôi đang ẩn náu trong nhà nghỉ Nam Hải, mặc dù vợ tôi nhiều lần đề nghị gặp tôi nhưng ông ta đều tìm cách thoái thác. Không những thế, khi vợ chồng tôi chuẩn bị trốn vào Quảng Trị thì ông ta nói với vợ tôi là nên để cho chồng về nhà mẹ chồng còn mình thì trốn về nhà mẹ đẻ. Tất nhiên, vợ tôi không bao giờ chấp nhận điều này và lúc đó cũng không cho tôi biết ý đồ của ông Hải.

Bộ mặt thật của ông Hải bắt đầu lộ ra từ sau Tết Đinh Hợi 2007. Sau khi bỏ lỡ chuyến trở ra Hà Nội ngày 20/1 AL (8/3/2007), vì một nguyên nhân cũng do ông Hải gây ra, ông Mạnh và ông Dũng dự định ngày 20/3 sẽ đi chuyên cơ vào Huế đón vợ chồng tôi ra. Vụ Lê Văn Toại đã giải quyết xong nhưng khi ra Hà Nội vợ tôi sẽ phải đích thân đứng ra xin

¹ Sau hội nghị, vợ tôi được Cty Việt Tiên bồi dưỡng cho 3 triệu VNĐ. Dù đang rất túng thiếu nhưng cô ấy vẫn mua gửi cho ông Trường một hộp sâm gần 2 triệu VNĐ để ông bồi dưỡng khiến ông vô cùng xúc động.

lỗi anh ta!!!??ⁱ Nhưng ngày 20/3 là ngày khai mạc kỳ họp cuối cùng của Quốc hội khoá XI nên cả hai ông đều bận. Thế là hai ông quyết định chiều 22/3 sẽ đi ô tô thẳng vào Đông Hà đón vợ chồng tôi rồi đi ra luôn trong đêm để kịp làm việc vào sáng sớm ngày hôm sau. Mấy hôm đó tôi thấy vợ tôi suy nghĩ dữ lắm, Trọng bỗng nhiên gọi điện cho vợ tôi mấy lần còn thái độ của cô ấy thì vừa bức xúc vừa lo lắng.

Đến ngày 19/3, vợ tôi mới cho tôi biết là suốt mấy hôm vừa rồi ông Hải đang cố thuyết phục, van xin và thậm chí cả đe dọa, buộc cô ấy phải bỏ tôi để đi với Trọng, bởi Trọng dọa nếu không anh ta sẽ tố cáo những hành vi phạm tội của ông Hải. Trọng đang chuẩn bị đưa Thủy về Việt Nam để đẽ. Vợ tôi liên lạc với Thủy, người vẫn rất quý mến và tôn trọng vợ tôi, thì được biết thời gian ở Trung Quốc, Trọng và ông Hải vẫn buôn bán ma tuý với nhau. Gần đây, Trọng bị lộ và bị công an Trung Quốc tước nã gắt gao. Trọng vẫn ngày đêm tưởng nhớ đến vợ tôi, những lúc say và mê sáng thường kêu tên vợ tôi. Anh ta thường ngắm không biết chán bức ảnh vợ tôi mà anh ta chụp và lưu trong điện thoại từ hồi vợ tôi còn làm ở Trảng Tiền Plaza. Trọng cũng có tấm ảnh chụp lên tôi mà anh ta ghi vào phía sau, “Mày là đồ đáng ghét.” Thủy biết nhưng cam lòng chịu đựng vì Thủy rất yêu Trọng còn Trọng thì chỉ coi Thủy là thứ gái hư hỏng, chẳng qua cùng đường anh ta mới cần đến Thủy. Trọng cũng thú nhận với vợ tôi là thời gian làm việc ở Trảng Tiền Plaza, những lần mua đồ ăn thức uống cho vợ tôi anh ta đều lên cho thuốc vào. May mà vợ tôi cảnh giác không đụng đến chứ nếu không thì đã trở thành nô lệ của anh ta. Trọng vừa thuyết phục vừa dọa vợ tôi là nếu không đi với anh ta thì anh ta sẽ tố cáo ông Hải, khiến ông này phải chịu tù rục xương, thậm chí mất mạng, còn mình thì sẵn sàng chấp nhận cái chết. Trọng cảnh cáo ông Hải là nếu tìm cách giết anh ta thì sau khi anh ta chết sẽ có người khác tố cáo ông Hải. Ông Hải dọa vợ tôi là nếu không nghe lời ông thì sẽ chẳng có ông bố nào cả, vợ chồng tôi sẽ chẳng nhận được xu nào, thậm chí mạng sống của tôi cũng bị đe dọa. Vợ tôi suốt mấy hôm đó rất hoang mang, suýt nữa thì ôm con bỏ đi vào ngày 19/3 theo sắp đặt của ông Hải, phần vì sợ tôi bị giết, phần vì sợ nếu không còn các ông bố nuôi, mất hết tất cả thì tôi sẽ không còn tin yêu nữa (ông Hải nói nếu nghe lời ông thì những tài sản kia sẽ giao hết cho tôi). Ngoài ra, ông Hải là người mà trước nay vợ tôi vẫn hết sức tin tưởng và dành nhiều tình cảm hơn trong số ba ông bố nuôi, bởi sau Trọng thì chính ông Hải là người có công thứ hai giúp vợ chồng tôi thoát khỏi bàn tay của bọn xã hội đen (?). Ông Hải cũng không tin là vợ tôi sẽ kể chuyện này cho ông

ⁱ Điều này cho thấy đồng tiền của bố mẹ Toại quả có sức mạnh ghê gớm.

Trước đây, ông Dũng đã từng bố trí cho một vị đại tá Công an (thuộc Công an Tp Hồ Chí Minh) điều tra vụ Toại hiếp dâm một cô gái quê ở Huế. Vị đại tá này cùng với Cường (trợ lý của vợ tôi ở Vinatex) đã về tận Huế gặp cô gái để điều tra và đưa cô gái từ Huế ra Đông Hà gặp vợ tôi. Cả ông và vợ tôi đã động viên cô gái dũng cảm đứng ra tố cáo Toại. Lần ấy, ông còn mua tặng vợ tôi một con báo nhỏ nhồi bông tại một nhà hàng ở thị trấn Cam Lộ. Tuy nhiên, không hiểu sao vụ này về sau lại không thấy ba ông kia nhắc tới nữa.

Khi vợ tôi mới sinh con được đúng 20 ngày, tức ngày 22/11/2006, ông Dũng gọi điện vào gặp vợ tôi rồi bảo cô ấy đến cơ quan ông Đào Duy Thanh để ông nói chuyện cho tiện (chắc ông sợ điện thoại nhà bà ngoại vợ tôi bị nghe lén – thời gian đó vợ tôi không dùng điện thoại di động; mỗi khi liên lạc với các ông kia cô ấy thường tạt vào đầu đó điện thoại cho họ). Vợ tôi lấy máy điện thoại của cơ quan ông Thanh gọi cho ông Dũng và được ông thông báo rằng ông đã cho người bản tin tới người nhà của Toại là cho Toại chọn một trong 2 phương án. Một là phải chịu chết nếu vẫn cứ cương quyết đòi tìm giết vợ tôi. Hai là phải từ bỏ ý định đó và chấp nhận chức vụ Tổng Giám đốc tại bất kỳ công ty nào mà anh ta muốn. Thời gian ấy, ông Hải thường cười khẩy mỗi khi vợ tôi nhắc đến Toại và nói đại ý, “Thằng này muốn chết thì được chết chứ cỡ nó đã là cái gì!” Nhắc lại như thế không phải để hạ thấp “tâm cỡ” của Toại mà là để mọi người thấy được “tâm vóc” của ông Hải thôi (cũng có thể là do lúc này ông Hải đã dựa hơi được ông Mạnh và ông Dũng rồi).

Mạnh, ông Dũng biết, khi vợ tôi đe lại thế, bởi trước đây vợ tôi rất nghe lời ông (hoặc giả ông ta đã nắm chắc những lá bài của mình). Nhưng cuối cùng tình yêu vô bờ bến dành cho chồng đã níu chân vợ tôi lại và kể hết cho tôi nghe.

Trọng biết theo kế hoạch thì chiều 22/3, ông Mạnh và ông Dũng sẽ đi ô tô vào Đông Hà đón vợ chồng tôi ra. Anh ta liền ra tối hậu thư cho ông Hải là nếu vợ chồng tôi mà ra Hà Nội trong ngày hôm đó thì anh ta sẽ ngay lập tức tung những chứng cứ phạm tội của ông Hải lên mạng rồi về Việt Nam tự thú, chấp nhận cái chết. Với một kẻ cáo già và liều lĩnh như Trọng, ông Hải biết là anh ta không hề nói đùa. Thế là cuối buổi chiều 22/3, khi ông Mạnh và ông Dũng đã chuẩn bị xong xuôi, sắp sửa lên đường thì ông Hải gọi điện cho ông Dũng báo là có chuyện quan trọng muốn gặp. Lúc đầu hai ông nghĩ chắc là ông Hải muốn gửi quà cáp gì đây, nhưng khi gặp nhau ông Hải mới dở bài dèm pha tôi để thuyết phục hai ông kia rằng nếu ở với tôi thì vợ tôi chỉ có khổ mà thôi. “Bây giờ chỉ có cách tách hai đứa ra, thả để Phương chịu đau khổ một lần để sau này nó khỏi khổ...” Ông Mạnh, ông Dũng chỉ nghe mà không biết nói gì. Vợ tôi gọi điện cho ông Dũng và ông Mạnh, hai ông hỏi, “Giữa con và bố Hải có chuyện gì à?” Vợ tôi nói, “Chuyện gì bố cứ hỏi bố Hải ấy, nếu bố Hải hôm nay không nói thì ngày mai con sẽ nói.” Chuyến trở về Hà Nội của vợ chồng tôi vì thế lại lỡ dở.

Sáng hôm sau (23/3), vợ tôi gọi điện kể hết cho ông Mạnh nghe chuyện của ông Hải, cả chuyện ông Hải hầu như không gửi tiền vào cho vợ chồng tôi mà thậm chí nhiều lần vợ tôi còn xoay tiền gửi ra cho ông nữa, vì ông ta kêu ca là đang dồn tiền làm nhà cho vợ chồng tôi nên kẹt tiền. Ông Mạnh nghe xong vô cùng sững sốt, ông không thể ngờ sự thật về ông Hải lại như thế. Sau đây vợ tôi kể cho ông Dũng nghe thì ông này còn sốc mạnh hơn, đến nỗi ông phải đập máy một lúc lâu mới đủ bình tĩnh để gọi lại cho vợ tôi.

Thì ra bấy lâu nay ông Hải vẫn âm mưu chia rẽ vợ chồng tôi, làm đủ mọi cách hòng khiến tôi phải nghi ngờ vợ tôi. Tiền của ông Mạnh, ông Dũng đưa cho ông để ông gửi vào cho vợ chồng tôi ông cũng không gửi, thậm chí nhiều lúc còn không nói cho vợ tôi biết. Có những lần ông Dũng hỏi vợ tôi là đã nhận được tiền chưa, vợ tôi biết ngay là ông Hải đã im đi nhưng vì tin tưởng và thương ông Hải nên vợ tôi đã trả lời chổng chế để bảo vệ ông ta. Quà cáp mà hai ông kia gửi cho tôi ông ta cũng không đưa, kể cả cái máy tính xách tay mà tôi nói vợ xin ông Dũng để tôi dịch sách cho khuây khoả thời gian (thứ duy nhất mà vì tôi vợ tôi đã phải mở miệng xin). Mặt khác, ông ta luôn thừa dịp nói xấu, dèm pha tôi với ông Mạnh, ông Dũng. Ông ta nói, “Thằng Hùng thì tôi đã điều tra và nắm rõ như trong lòng bàn tay.” Thậm chí, ông ta còn thuyết phục ông Dũng hay là tìm cách thủ tiêu tôi đi để sau này vợ tôi đỡ khổ. May mà ông Dũng nói lại với ông Mạnh và ông Mạnh đã cảnh cáo ông Hải chứ nếu không chưa biết tính mạng của tôi sẽ thế nào. Ông Hải thậm chí còn mua chuộc cả thầy bói để thầy “phán” cho ông Mạnh và ông Dũng nghe tương lai đầy trắc trở của vợ chồng tôi nếu vẫn cứ sống với nhau. Những chuyện này trước đây ông Mạnh, ông Dũng không nói cho vợ tôi biết, sợ vợ tôi buồn vì các ông đều biết vợ tôi yêu chồng đến nhường nào.

Ông Mạnh và ông Dũng rất cảm tức chuyện ông Hải đã im số tiền hai ông đưa cho để ông ta gửi cho vợ chồng tôi, khiến vợ chồng tôi phải sống thiếu thốn một thời gian dài. Thậm chí ngày vợ tôi mô đẻ, hai ông gửi tiền cho chúng tôi qua ông Hải nhưng ông ta cũng lờ luôn, vợ tôi buộc phải bán cái đầu kỹ thuật số VTC được 600.000VNĐ và phải mượn thẻ bảo hiểm y tế để đỡ tiền viện phí. Khi đó, ông Hải còn nói với vợ tôi, “Con

đùng điện cho hai ông ấy kéo hai ông lại lo. Hai ông đang bận mà cũng không có tiền đâu.”ⁱ Cũng may là vợ tôi thường xuyên nhận được sự giúp đỡ của những người giàu hảo tâm ở Quảng Trị, đặc biệt là ông Bùi Đại Thắng, Giám đốc Cty Công trình Đô thị và ông Đào Duy Thanh, Cục trưởng Cục thuế. Xảo quyết hơn, mỗi khi ông Dũng hay ông Mạnh bố trí tranh thủ vào thăm vợ chồng tôi, ông Hải lại tìm mọi cách ngăn trở, đánh lạc hướng hay bày ra việc khác để làm lỡ kế hoạch của họ. Ông ta cũng cố tình kéo dài thời gian xây nhà, nhiều lần cho thợ nghỉ không có lý do nhằm để vợ chồng tôi ở lâu trong Quảng Trị và có thêm thời gian loại bỏ tôi (thợ chủ yếu thuê từ Mỹ sang). Trong khi đó, vợ tôi không những không mảy may nghi ngờ mà còn hết sức tin tưởng ông Hải. Tôi thì chỉ nghĩ đơn giản là chắc ông ta đang dồn tiền làm nhà cho vợ chồng tôi và xem đây như là một hình thức “quà cáp” cho ông Mạnh và ông Dũng, còn hai ông này thì không có nhiều tiền. Ông Hải lúc nào cũng kêu ca với vợ tôi về chuyện kẹt tiền làm nhà, chuyện ông Mạnh cứ bắt phải đập đi sửa lại này nọ, rồi cả tiền xây toà cao ốc văn phòng trên đường Liễu Giai nữa. Sau này vợ chồng tôi được biết tiền xây nhà chủ yếu là tiền của ông Mạnh, còn toà cao ốc văn phòng là tiền của ông Dũng. Những chuyện tiền nong ấy không bao giờ ông Mạnh và ông Dũng muốn nói với vợ tôi. Ông Mạnh cũng là người giữ giấy tờ nhà để khi ra Hà Nội sẽ giao cho vợ chồng tôi. Khi chuyện của ông Hải vỡ lở, theo gợi ý của tôi, ông Mạnh đã cho người rà toàn bộ ngôi nhà thì phát hiện ra một hệ thống máy ghi âm và máy quay phim tinh vi, rải khắp nhà, kể cả trong toilet, kéo ra đến tận cổng. Đầu ra của hệ thống này được đặt trong một cái hộc kín đáo nằm dưới chuông cổng để người bên ngoài có thể dễ dàng đến lấy băng và phim. Ông Mạnh, ông Dũng bảo với vợ tôi, "Thằng cha này đúng là cáo chứ không phải là người nữa!"

Ông Hải còn thường xuyên cho người ghi âm theo dõi nhà mẹ tôi ở Hà Nội, nhằm cho ông Mạnh và ông Dũng thấy rằng mẹ tôi là người khắc nghiệt, sau này khi sống với bà – vì tôi là đứa con có hiếu (không phải tôi tự khen mình mà điều này là do ông Hải ghi âm được từ chính miệng mẹ tôi) – thì vợ tôi sẽ khổ, cho dù sau tất cả những gì mẹ tôi đã gây ra cho vợ tôi thì ai cũng có thể hiểu được nếu sau này vợ chồng tôi không sống cùng bà, và tôi cũng đã nói với vợ tôi điều đó. Thâm độc hơn, khi mẹ tôi thuê thầy pháp hòng làm hại vợ tôi (đây lại là âm mưu của ông ta, ông ta đã dựng chuyện một cách rất tài tình) thì chính ông Hải đã xúi giục ông Mạnh và ông Dũng ra tay giết hại mẹ tôi. May mà hai ông kia đã thương tôi, đặc biệt là nhờ tấm lòng đạo hiếu của vợ tôi mà hai ông đã không cho phép làm thế.

Ông Hải chắc chắn cũng chủ mưu vụ cho người giả giọng vợ tôi, thời gian vợ chồng tôi mới bỏ nhà chạy trốn bọn xã hội đen, gọi điện đến những người thân quen trong gia đình tôi để đề nghị mượn xe hoặc mượn tiền.

Vào dịp lễ Phật Đản 2006, ông cậu vợ tôi uống rượu say rồi gây chuyện đuổi đánh tôi, vợ chồng tôi đã đi thuê nhà được gần ba tháng thì ông Hải đã xúi giục ông Dũng và ông Mạnh (như sau này chính ông Dũng thú nhận) tìm mọi cách thúc giục vợ chồng tôi quay lại nhà bà ngoại ở, hòng khiến cho tôi cảm thấy bị ức chế, chán nản mà bỏ đi. Trong khi đó ông ta vẫn nói với vợ tôi là "bố thì thế nào cũng được, con thích ở đâu thì ở." Tất cả những âm mưu đó là nhằm chia rẽ vợ chồng tôi để Trọng nhảy vào chiếm đoạt vợ tôi.

ⁱ Tôi lúc ấy không những không hề “băn khoăn” gì mà thậm chí - khi vợ đang nằm trong phòng hậu phẫu - còn bảo mẹ vợ gọi điện cho ông Bùi Đại Thắng để ông Thắng báo tin ra Hà Nội cho mấy ông kia biết.

Ông ta khéo bày chuyện đến mức có lần ông Mạnh viết cho tôi một bức thư rồi giao cho ông Bùi Đại Thắng (thời gian ấy thường xuyên ra Hà Nội chăm sóc cây cảnh cho ngôi nhà đang xây) vào Đông Hà để đưa riêng cho tôi. Ông Thắng biết nội dung bức thư và biết tình cảm thực sự giữa vợ chồng tôi nên quyết định không gặp tôi để đưa riêng bức thư mà thay vì thế gọi vợ tôi ra quán cà phê rồi đưa cho cô ấy đọc. Lời lẽ trong bức thư theo như vợ tôi thuật lại là rất ghê gớm, đến nỗi cô ấy xé luôn bức thư rồi về tìm tôi mà người cứ như bị mất hồn. Ý tứ ông Mạnh viết trong bức thư là đề nghị tôi hãy buông tha cho vợ tôi, cô ấy đã khổ nhiều rồi. Tất cả nhà cửa, xe cộ ông ấy sẽ để lại cho tôi. Vợ tôi lúc ấy vô cùng phẫn uất, tôi phải trấn an cô ấy và nói, “Bố Mạnh viết như thế chẳng qua cũng là vì thương em thật lòng chứ không có ý gì khác. Em hãy bình tĩnh, trước mắt đừng gọi điện ngay cho ông ấy mà bức xúc không hay.” Ông Mạnh sau đó gọi điện cho ông Thắng và khi nghe ông Thắng nói (dối) là chưa đưa thư cho tôi (và dĩ nhiên vợ tôi chưa biết) ông đã thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Có nghĩa là bản thân ông Mạnh sau khi gửi thư đi rồi cũng vừa lo lắng, vừa hối hận và may là tôi đã kịp trấn an nên vợ tôi đã không gọi điện nặng lời ông ấy. Tuy nhiên, cũng phải mất một thời gian vợ tôi mới trút bỏ được ác cảm với ông Mạnh, khi càng ngày vợ tôi càng cảm nhận được tình cảm bố con thực sự mà ông dành cho mình.

Ông Hải cũng chính là người xúi ông Dũng sắp xếp cho tôi đi du học ở đại học Harvard hồi vợ chồng tôi mới chạy vào Đông Hà. Cũng may là chính tình yêu đã giữ hai chúng tôi lại bên nhau chứ nếu ngày ấy tôi mà đi du học thì hẳn giờ này hồn tôi còn đang phiêu diêu tận xứ sở cờ hoa!

Trở lại với sự kiện hôm 23/3/2007, vợ tôi còn cho ông Mạnh và ông Dũng biết một tin động trời nữa là ông Hải từng thú nhận với cô ấy rằng chính ông ta đã giết hại tay trợ lý người Quy Nhơn (Bình Định) của mình hồi ông ta còn làm Tổng Giám đốc TCT Điện lực Việt Nam, vì tay này biết quá nhiều bí mật tội ác của ông ta. Ông Mạnh và ông Dũng bảo vợ tôi là coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sợ rằng nếu ông Hải biết được vợ tôi đã kể hết cho hai ông nghe thì ông ta sẽ không để cho hai vợ chồng tôi yên. Hai ông cũng bày cho vợ tôi nói với ông Hải rằng, “Bố buộc con phải lựa chọn thì bây giờ con đã lựa chọn. Giờ con không cần ông bố nào cả, con chỉ chọn chồng con thôi. Xin bố hãy để cho vợ chồng con yên, sướng khổ có nhau.” Đồng thời vợ tôi cũng dọa lại ông Hải là nếu ông ta và Trọng mà làm tới thì cô ấy sẽ báo cho ông Nguyễn Khánh Toàn biết (ông Hải lúc ấy tỏ ra rất sợ điều đó).

Sau sự kiện này, ông Mạnh xem ra khá bình tĩnh còn ông Dũng thì bị sốc rất mạnh, ông từng đặt nhiều niềm tin và hy vọng vào ông Hải, coi ông ta như là "tiếp ban nhân" của mình. Ngày 25/3/2007, xem hình ảnh ông làm việc với Ban Quản lý Khu Công nghệ cao Hoà Lạc (ông mặc chiếc áo màu vàng) mà trông ông phờ phạc như vừa mới ốm nặng dậy.

Ít hôm sau, ông Dũng giao cho ông Bùi Đại Thắng vào Quy Nhơn (Bình Định) để điều tra về vụ ông Hải giết tay trợ lý. Tại nhà bố mẹ người trợ lý của ông Hải, ông Thắng đã thu thập được rất nhiều tài liệu, chứng cứ chứng minh tội ác của ông Hải, có cả bức ảnh ông ta đang nằm với gái. Tay trợ lý láu cá này còn ghi âm được những cuộc mật đàm có mặt những người như ông Đỗ Mười... Ngoài buôn bán ma túy, ông Hải còn tham gia buôn bán cả vũ khí. Sau khi xuống tay với người trợ lý của mình, hàng năm ông Hải vẫn gửi tiền chu cấp cho gia đình bố mẹ anh ta. Sau đây ông Thắng còn cùng đi với một trợ lý của ông Dũng vào Sài Gòn thu thập thêm chứng cứ.

Qua mặt ông Mạnh và ông Dũng làm cho vợ chồng tôi sống thiếu thốn một thời gian dài, ngay cả khi vợ tôi sinh nở, vậy mà ông Hải lúc nào cũng cứ lem lém, “Các anh cứ yên tâm đi, tôi đã lo cho hai đứa không thiếu một thứ gì.” Ông Mạnh vì thế dự định làm ra chuyện vụ này, quyết đưa ông Hải ra toà. Đầu tiên ông nêu chuyện bán ngôi nhà rồi đưa đôi số tiền. Ông nhờ người nhà ông Bùi Đại Thắng đứng tên mua, đồng thời trả cho ông Hải số tiền bằng $\frac{1}{2}$ mức giá ngôi nhà do ông Hải đưa ra. Sau đó, ông Mạnh bảo vợ tôi gọi điện thăm hỏi ông Nguyễn Khánh Toàn. Ông Mạnh định làm sớm vụ này trong khi ông Dũng lại có ý lẩn lữa, viện lý do là Chính phủ đang cần ông Hải một số việc mà khó có ai thay thế. Ông Hải thời gian ấy đi đâu cũng cứ như tổng thống Mỹ, với xe trước xe sau chở vệ sỹ còn xe ông ta đi giữa có kính chống đạn cùng hai tên vệ sỹ hộ pháp khác.

Mãi đến cuối tháng 4/2007, theo sắp đặt của ông Mạnh, vợ tôi mới gọi điện cho ông Toàn tố cáo ông Hải buôn bán ma tuý, ông Toàn đã ghi âm lời tố cáo qua điện thoại. Trung tuần tháng 4/2007, vợ chồng tôi dự định đi Đà Nẵng chơi một thời gian vì không khí trong gia đình nhà bà ngoại vợ quá ngọt ngào. Ông cậu thì tính khí thất thường, lại hay rượu chè rồi kiếm chuyện. Bà mẹ vợ thì vừa mới sinh thêm một đứa con trai ở tuổi 42, trong lúc gia cảnh vẫn khó khăn bần hàn. Ngày ngày đi ra đi vô chứng kiến cảnh ầu ơ nheo nhóc, chốc chốc lại được rót vào tai những lời nanh nọc, cay nghiệt thì đến thần kinh thép cũng phải chảy ra. Tuy nhiên, mặc dù ông Mạnh không phản đối nhưng ông Dũng lại không đồng ý, sợ rằng trời nắng nóng sẽ ảnh hưởng đến sức khoẻ con gái tôi (lúc đó mới hơn 5 tháng tuổi). Đột nhiên cuối tháng 4/2007, ông Dũng thay đổi, đồng ý cho vợ chồng tôi đi Đà Nẵng. Ông còn nói là sẽ tranh thủ bay vào Đà Nẵng gặp gỡ vợ chồng tôi và thăm cháu. Thế nhưng kế hoạch buộc phải đình lại vì con tôi bất ngờ bị sốt vi-rút. Tôi vẫn quyết đi vào Đà Nẵng một mình và ông Dũng cũng có kế hoạch bay vào Đà Nẵng gặp tôi. Nhưng rồi vợ tôi đã ôm lấy tôi khóc lóc mà rằng, “Em xa anh mấy giờ cũng không chịu nổi chứ đừng nói một ngày hay mấy ngày. Hay anh hãy đợi thêm ít hôm nữa con khỏi ốm rồi hai vợ chồng mình cùng đi anh nhé.” Tôi nghe thế thì còn lòng dạ nào mà đi cho đành.

Sau đấy ít hôm, đầu buổi sáng ông Bùi Đại Thắng đột nhiên gọi điện cho vợ tôi bảo đến ngay Cty ông có việc gấp. 10h sáng vợ tôi về đến nhà, nước mắt vòng quanh kể cho tôi nghe chuyện vừa xảy ra. Thì ra ông Dũng cùng ông Thắng tối hôm qua đã bay từ Hà Nội vào Huế rồi ra Đông Hà, vợ tôi đến Cty ông Thắng thì bất ngờ gặp ông Dũng ở đó. Ông Dũng lúc này mới nói thật với cô ấy, “Con hãy tạm thời đi theo bố một thời gian, bây giờ chỉ có con mới cứu được bố thôi. Bố sẽ không để cho thằng Hùng phải chịu thiệt thòi đâu, nó đưa ra điều kiện gì bố cũng chấp nhận cả.” Ông đưa cho vợ tôi một số giấy tờ nhà đất cùng một cặp tiền rồi nói, “Hai triệu dollar là thoải mái chứ gì...” Vợ tôi lúc ấy quá uất ức căm hận, liền cầm lấy mấy thứ đó ném thẳng vào mặt ông, “Bố là đồ khôn nạn. Con không cần một người bố như thế!” Vợ tôi quay lưng ra về còn ông Dũng thì đồ gục xuống bàn khóc nức nở. Sau đấy, theo lời ông Thắng kể lại, ông Dũng cầm lấy cái máy tính xách tay mới mua định tặng tôi ném mạnh xuống nền nhà và nói, “Không bố với con gì nữa hết!” Rồi ông bảo ông Thắng chở ông vào Huế để bay ra Hà Nội luôn. Trên đường ra ông vẫn gọi điện cho vợ tôi, “Có gì bố gọi điện cho con sau.” Tôi còn nhớ, chiều hôm đó ông tiếp Tổng tham mưu trưởng Quân Giải phóng Nhân dân Trung Hoa đang ở thăm và làm việc tại Việt Nam.

Thực ra từ mấy hôm trước đấy, vợ tôi đã linh cảm có điều gì đó chẳng lành. Ông Dũng đột nhiên quay sang dèm pha tôi và nói rằng vợ tôi mà sống với tôi thì chỉ có khổ mà

thời. Khi từ cơ quan ông Thắng trở về nhà kể cho tôi nghe, dù lòng dạ đang rối như tơ vò nhưng vợ tôi vẫn không dấu nổi những giọt nước mắt đau đớn vì thương ông Dũng, bởi cô ấy cảm nhận được rõ tình yêu thương của ông và “những lời ông thốt ra lúc ấy như quặn thắt ruột gan ông lại.” Vợ tôi nói, “Hay là anh cứ cầm tạm số tiền ấy, để em đi theo bố Dũng một thời gian giúp ông ấy xem sao.” Tôi nói, “Tạm thời em cứ đồng ý thế kéo ông ấy lại mạnh động, nhưng trước tiên là phải báo cho bố Mạnh biết đã.”

Lúc đó vợ chồng tôi cũng chưa hiểu thực chất của việc phải “đi theo bố một thời gian” là thế nào, nhưng rồi tôi cũng nhanh chóng phán đoán ra rằng ông Dũng đã bị ông Hải “trói” và buộc phải nghe theo lời ông Hải và Trọng. Việc “đi xa một thời gian” chỉ là cách nói của ông ấy mà thôi, chứ điều đó hoàn toàn có thể là “một đi không trở lại.”

Vợ tôi gọi điện báo cho ông Mạnh. Ông Mạnh bảo, “Con đã mất một ông bố rồi, mất thêm một ông bố nữa cũng chẳng sao, đã có bố đây.” Ông nói cứ chờ xem ông Dũng có báo cáo sự việc cho ông biết không. Ông sẵn sàng vì ông Dũng mà đứng ra giải quyết vụ này. Vợ tôi gọi điện cho ông Dũng, động viên ông báo cáo sự việc cho ông Mạnh và nói, “Nếu bố Mạnh không giúp bố thì con sẽ sẵn sàng giúp bố.” Ông Dũng lần nữa một hôm rồi kể hết cho ông Mạnh nghe chuyện ông bị ông Hải giăng bẫy như thế nào. Ông cũng thú nhận với vợ tôi là nếu mấy hôm trước tôi mà vào Đà Nẵng thì một mặt ở Đà Nẵng ông sẽ thuyết phục tôi giúp ông, một mặt ở Đông Hà ông sẽ cho người đến đón vợ con tôi đưa đi luôn!

Mấy ngày hôm đó, nhà bà ngoại vợ tôi dường như có người theo dõi. Đó chính là người của ông Nguyễn Khánh Toàn. Ông Toàn sau khi nghe vợ tôi tố cáo ông Hải buôn bán ma túy đang hý hửng tính “làm một mẻ lớn” để cầm chắc cái ghế Bộ trưởng Công an mà ông ta hằng ao ước và nhắm nhe bấy lâu. Ông ta bay ra bay vào liên tục để gặp và thăm vấn vợ tôi, ông còn cho vợ tôi nghe băng ghi âm mà ông ghi lén được ở nhà bà ngoại vợ tôi. Ông ta nói, “Chú có thể bắt con ngay nhưng vì con đang có con nhỏ nên chú không nỡ.” Tuy nhiên, vợ tôi cũng biết dọa lại ông ta, “Nếu chú mà bắt con và đưa con ra toà thì con cũng sẽ khai rằng chú từng giúp Trọng vận chuyển ma túy từ Đồ Sơn về Hà Nội. Ngoài ra trong dịp Vinatex tổ chức hội nghị ở Đà Nẵng, khi đưa con từ Đà Nẵng về Đông Hà con có mang theo một bánh ma túy trên xe chú.” (Lần ấy vợ tôi vận chuyển ma túy là theo sắp đặt của ông Hải.) Ông Toàn nghe thế cũng “chợn” nên chưa dám bắt vợ tôi ngay. Tuy vậy, ông ta vẫn cho người theo dõi vợ chồng tôi, cấm rời khỏi Đông Hà. Quá căng thẳng trước không khí gia đình và trước tình hình như thế, bất chấp tất cả, vợ tôi vẫn quyết định gọi taxi cùng tôi đi Đà Nẵng chơi. Ông Toàn biết vợ chồng tôi định đi Đà Nẵng liền gọi điện cho ông Hải, cảnh cáo là nếu vợ chồng tôi ra khỏi Đông Hà, ông ta sẽ cho người bắt ngay. Tôi lúc ấy vẫn còn đủ tỉnh táo để bảo vợ gọi điện cho ông Mạnh trước khi đi. Ông Mạnh đã xạc cho vợ tôi một trận. Vợ chồng tôi buộc phải quay xe lại khi vừa mới đi tới Nhà khách UBND tỉnh Quảng Trị.

Sự việc tiếp theo đây diễn ra nhanh đến chóng mặt. Ông Mạnh đang định gọi ông Hải đến để hỏi thẳng vào mặt xem ông ta muốn gì thì ông Dũng trước đây đã khuyên ông Hải kể hết cho ông Toàn nghe. Ông Toàn lúc này cũng há miệng mắc quai, ông ta đã thò đầu vào cái thùng lọng của ông Hải (lúc nhận hơn 5 tỷ VNĐ để xử vụ Lê Văn Toại) và của Trọng (lúc giúp Trọng vận chuyển ma túy từ Đồ Sơn về Hà Nội), mặc dù ông này là một con người rất ghê gớm, có đôi mắt - như lời vợ tôi từng nói thẳng vào mặt ông ta - của một con sói hoang dại, sẵn sàng làm tất cả. Nhưng đến lúc này thì con sói hoang dại ấy đã trở

nên ngoan ngoãn dưới tay Trọng. Anh ta không cần phải lén lút nữa mà công khai đi vào Đông Hà, nghỉ ở khách sạn Thành Quả cả tháng trời và thậm chí còn ngang nhiên đi qua nhà bà ngoại vợ tôi, ngay trước mắt tôi, với sự thắp tùng của tay sỹ quan công an người Huế từng mấy lần đi với ông Toàn gặp vợ tôi.¹

Kịch tính câu chuyện lên đến đỉnh điểm khi ông Hải lúc này mới tung ra lá bài quan trọng nhất - bằng chứng về hành vi phạm tội của ông Mạnh (buôn bán vũ khí) và đến lượt ông Mạnh trở thành con tin trong tay Trọng. Ông Hoàng Trung Hải và tay Việt kiều Mỹ Trương Đức Hải nhập lậu vũ khí từ những nước như Nhật Bản, Trung Quốc... về Việt Nam, sau đó giao cho ông Mạnh, Bí thư Đảng uỷ Quân sự Trung ương, và ông này nâng không giá lên để kiểm soát theo kiểu “Sống chết mặc bay...” Tuy nhiên, điều này thì mãi về sau vợ chồng tôi mới biết chứ còn lúc đó ông Mạnh vẫn đóng rất đàng vai một ông bố sẵn sàng làm tất cả vì hạnh phúc của đứa con thân yêu. Và kể từ đây, một mặt ông ta vẫn nói với vợ tôi là đang tìm mọi cách giải quyết êm đẹp vụ việc, một mặt, với sự cố vấn đặc lực của ông Hải, ông ta lại thực hiện nhiều mưu mô hòng khiến tôi phải nghi ngờ vợ, gây chia rẽ vợ chồng.

Đầu tiên, ngày 10/5, ông Dũng đột nhiên gọi điện cho vợ tôi nói là muốn về thăm nhà ba tôi ở Hà Tĩnh (ba tôi sống với vợ hai ở Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh) và xem đây như là hành động chuộc lỗi với tôi. Ông còn bảo vợ tôi hỏi tôi có muốn viết gì gửi cho ba tôi không để ông ấy giả nét chữ của tôi viết thay cho. Tôi bảo vợ tôi nói lại với ông rằng tôi đang giận ba tôi bởi thời gian vợ chồng tôi chạy nạn vào Đông Hà ông đã vào nhục mạ vợ tôi. Ông Dũng nói với vợ tôi là chiều 11/5 sẽ đi ô tô từ Hà Nội về nhà ba tôi rồi ra luôn trong đêm. Tôi rất cảm kích trước việc này và gửi lời cảm ơn ông. Sau đấy tôi nghe vợ tôi kể lại những chuyện y như thật, nào là ông Dũng đã gặp gỡ ba tôi ra sao, nào là ông ấy đã yêu cầu ba tôi gọi điện ra Hà Nội cho mọi người để minh oan cho vợ tôi ra sao... Tôi phân vì rất tin tưởng vợ, phân vì còn giận ba tôi nên không thèm gọi điện về nhà hỏi han tình hình.

Thấy việc mình ông Dũng về nhà ba tôi xem ra chưa đủ “đô” khiến cho tôi phải gọi điện về nhà, ông Mạnh lại nói với vợ tôi là ông cũng muốn về nhà ba tôi và chỉ sau chuyến đi của ông Dũng mấy ngày, ông Mạnh nói là cả hai ông đã về nhà ba tôi. Lần này cũng vậy, mặc cho hai ông kể bao chuyện như thật về chuyến đi để vợ tôi thuật lại cho tôi nghe nhưng tôi cũng chẳng thèm gọi điện về nhà, khiến cho âm mưu của mấy ông lại thất bại. Các ông này còn tinh vi đến mức là ông Mạnh cho vợ tôi (qua đó gián tiếp cho tôi) biết là sẽ gọi điện cho bà ngoại và mẹ vợ tôi nhưng lại dặn hai người này là không được nói cho ai biết, kể cả tôi, để giữ uy tín cho các ông. Mục đích là để khi tôi hỏi bà ngoại hay mẹ vợ thì hai người sẽ phủ nhận chuyện có “ông nào đó” gọi điện, khiến tôi phải nghi ngờ vợ.

Gần suốt cả tháng 5, Trọng ngày nào cũng lảng vảng gần nhà bà ngoại vợ tôi hòng gặp gỡ, thuyết phục và cả đe dọa vợ tôi. Anh ta còn đặt máy ghi âm nghe lén vợ chồng tôi. Có những hôm 2, 3 giờ sáng vợ tôi dậy đi vệ sinh thì thấy Trọng thập thò ngoài cửa sổ, lại còn gọi “Em yêu ơi!” Tôi thì không làm gì vì vẫn tin tưởng ông Mạnh còn chưa dính chàm, đang tìm cách thu xếp và nếu tôi báo công an bắt Trọng thì sẽ nguy đến các ông.

Ngày Chủ nhật 3/6/2007, không chịu nổi không khí ngột ngạt đến vỡ thần kinh trong nhà

¹ Tay Trọng có tài hoá trang rất đặc biệt. Vợ tôi kể, có lần anh ta hoá trang, đội tóc giả rồi vào mua quần áo ở quầy hàng do vợ tôi phụ trách ở Trảng Tiền Plaza mà cô ấy không hề nhận ra.

bà ngoại, vợ chồng tôi bỏ đến khách sạn Công Đoàn (4 Lê Lợi) để ở. Lúc này ông Mạnh đang công du 4 nước Mỹ Latin. Thời gian ở khách sạn tôi linh cảm thấy có điều gì bất an trong lòng. Ngày 13/6 ông cậu vợ tôi mất trên đường làm phụ xe khách từ Sài Gòn ra. Nguyên nhân theo như nhà xe nói là bị chảy máu não do ngã xuống sàn xe nhưng thực chất là bị đánh đập bầm tím khắp người. Vợ tôi vì thế rất đau buồn.

Gần trưa ngày 13/6, khi tôi đến Bưu điện Đông Hà gọi điện về nhà báo cho ba tôi biết về cái chết của ông cậu vợ và hỏi han tình hình thì nhận được những thông tin như sét đánh ngang tai. Không hề có chuyện ông Dũng hay ông Mạnh đến nhà ba tôi như vợ tôi kể với tôi. Tôi lặng người đi và quyết định gọi điện cho vợ (lúc đó đang ở nhà bà ngoại) để hỏi cho ra nhẽ. Vợ tôi cũng bất ngờ không kém. Vợ tôi liền gọi điện cho ông Dũng, ông nói là sẽ bay vào Huế ngay và bố trí gặp tôi vào lúc 2h chiều. Không mất quá nhiều thời gian, tôi phát hiện ra đây lại là một âm mưu nhằm khiến tôi nghi ngờ vợ, gây chia rẽ vợ chồng. Vợ tôi lúc này mới đập tay vào đầu như vỡ ra điều gì và sau đây thú thật với tôi rằng trước khi vợ chồng tôi đến ở khách sạn Công Đoàn chừng bốn ngày (tức ngày 31/5), ông Mạnh đã gọi điện cho vợ tôi, khóc lóc mà rằng, “Bây giờ chỉ có con mới cứu được hai bố và cứu được cả nước Việt Nam khỏi sụp đổ!” Chính ông đã trở thành con tin trong tay Trọng! Sau nhiều lần ông vừa gọi điện cầu xin vừa đe dọa, vợ tôi nói là hãy cho cô ấy một thời gian. Chuyện này vợ tôi đã giấu không cho tôi biết. Thảo nào, thời gian ở khách sạn tôi thấy vợ tôi nhiều lúc nói, “Em kiệt sức lắm rồi, không biết có chịu nổi nữa hay không.” Và có một lần vợ tôi bỗng tâm sự với tôi là muốn để cho tôi ra đi mà làm lại cuộc đời, thấy tôi cứ khổ mãi cô ấy không chịu được... Lần ấy tôi đã khóc và nói, “Em là đồ độc ác. Từ ngày lấy em anh mới biết thế nào là hạnh phúc. Chưa bao giờ anh thấy mình khổ cả, anh không bao giờ ân hận vì đã lấy em.” Vợ tôi xin lỗi tôi, hai vợ chồng ôm nhau chan hoà nước mắt. Nghĩa là chính vợ tôi đã từng dằn vặt, cân nhắc chuyện chia tay tôi để tôi đỡ khổ và hy sinh tấm thân của mình để cứu các ông. Nhưng khi biết tình yêu của tôi vẫn không hề suy chuyển vợ tôi đã dẹp bỏ ý định ấy. Thời gian này, Trọng không ngừng gây sức ép và đe dọa ông Dũng, đặc biệt là ông Mạnh. Mặc dù vợ tôi đã làm đủ mọi cách, hết câu xin đến chửi bới, thậm chí nổi xung lên nhõ cả vào mặt nhưng vẫn không sao lay chuyển được quyết tâm sắt đá của anh ta. Việc vợ chồng tôi chuyên ra khách sạn ở khiến Trọng càng thêm điên tiết.

Trở lại với những diễn tiến hôm 13/6/2007, tôi biết tình thế đã trở nên nguy cấp. Chỗ dựa cuối cùng là ông Mạnh đã không còn nữa, mọi quyết định vào lúc này vừa cần phải sáng suốt, vừa không được chậm trễ. Nhưng cuối cùng vẫn không biết tính thế nào, gia đình lại gặp lúc có tang nên mọi chuyện càng thêm rối bời. Vợ tôi gọi điện cho ông Thắng, ông khuyên là không nên cho tôi gặp ông Dũng (vào 2h chiều hôm ấy), sẽ rất nguy hiểm, mà hãy từ từ lo xong việc tang rồi hẵng tính. Ông Thắng còn nói là ông Mạnh bị ông Hải và ông Dũng ép chứ ông Mạnh vẫn rất thương hai vợ chồng tôi. (Thực ra đây là âm mưu của ông Mạnh, ông Hải và ông Thắng, sẽ nói ở phần sau.) Chiều hôm đó, ông Mạnh gọi điện cho vợ tôi, “Con đừng cho ông Dũng biết, bố sẽ làm hộ chiếu rồi đưa hai vợ chồng con đi trốn, muốn đi đâu thì tùy hai con. Còn nếu bây giờ con không tin bố nữa thì bố sẽ làm hộ chiếu rồi giao cho ông Thắng, ông Thắng sẽ bố trí đưa các con đi trốn.” Ông Thắng gọi điện cho vợ tôi nói là ông Mạnh cũng gọi điện cho ông nói với đại ý như trên và nhận xét thêm là giọng ông Mạnh lúc đó đầy uất nghẹn, phần chí (!?).

Tối hôm đó, gia đình bà ngoại vợ tôi làm lễ nhập quan cho ông cậu. Ông Dũng và Trọng có lảng vảng tới gần nhà, định ghé vào thăm hỏi nhưng e ngại tôi vốn cộc tính sẽ không

giữ được bình tĩnh.

Hôm sau, hai vợ chồng tôi lòng dạ vẫn rối bời, chưa biết xử trí thế nào. Gần trưa, lúc hai vợ chồng nằm bên nhau, tôi nói, “Em cứ yên tâm đi, tất cả là do em quyết định, anh không bao giờ bỏ rơi em, bất chấp cái chết có thể đến với anh. Anh không hề oán giận gì em đâu. Tất cả là do số phận, do người khác gây ra chứ lỗi không phải ở em.” Vợ tôi nói, “Hay bây giờ thế này anh nhé, mình quyết định cho nhanh luôn đi anh. Vợ chồng mình tạm xa nhau một thời gian, em chấp nhận đi theo thằng Trọng còn anh ở nhà đợi em về. Em sẽ làm mọi cách, kể cả giết hẳn, để trở về với anh, có chết thì cũng về chết trong vòng tay của anh!” Tôi nói, “Anh sẽ không bao giờ lấy vợ nữa mà sẽ đợi em về, 5 năm, 10 năm, 20 năm hay đến chết anh cũng đợi em về. Em mãi mãi là người vợ thương yêu của anh!” Vợ tôi nói, “Mình quyết định nhanh như thế anh nhé. Bây giờ anh cứ ra điều kiện đi, em không biết gì về tiền đâu. Để em gọi điện luôn cho bố Mạnh cho xong, kéo lại thay đổi nữa.” Trong thâm tâm, tôi không ngờ vợ chồng tôi lại đi đến quyết định nhanh như thế. Có lẽ một phần là lúc đó cả hai chúng tôi đều đã quá mệt mỏi, vợ tôi đã bị ngắt xiudến mấy lần, một phần là nếu bỏ trốn theo ông Mạnh thì chưa biết an nguy thế nào, phần nữa là sức ép từ các ông ấy. Tôi nói với vợ hai điều kiện, thứ nhất là tôi phải có ngôi nhà đã nói ở trên cộng với 1 tỷ dollar tiền mặt. Và thứ hai là yêu cầu các ông phải bảo đảm tính mạng cho tôi, nếu tôi có mệnh hệ gì thì vợ tôi sẽ đứng ra tố cáo các ông rồi tự tử. Tôi nêu số tiền không lộ như vậy là để xem nếu họ không đồng ý thì mình còn có cơ thoái thác. Tôi biết các ông ấy có rất nhiều tiền (ông Mạnh từng khoe với vợ tôi là ông có những 3 tỷ USD); thêm nữa, để “cứu được cả nước Việt Nam khỏi sụp đổ” thì xem ra số tiền đó còn chưa thấm vào đâu. Vợ tôi đi gọi điện ngay cho ông Mạnh. Ông nói, “Cám ơn con, ngàn lần cám ơn con. Con đòi một tỷ chứ hơn nữa cũng có!” Các ông dự định thứ Năm, 21/6, sẽ huy động đủ tiền. Sau khi nhận tiền xong, trong tài khoản và bằng tiền mặt, Trọng sẽ đem vợ con tôi ra nước ngoài sinh sống (anh ta từng nói với vợ tôi là sẽ coi con tôi như con đẻ của mình).

Lúc chưa quyết định thì lòng dạ rối bời, bất an. Đến khi quyết định rồi, thấy không còn lo lắng gì nữa thì ruột gan cả hai đều như bị dao cắt từng khúc. Ai cũng cố làm cho người kia khỏi buồn tủi nhưng vẫn không sao kìm nén nổi. Vợ tôi dường như đã buông xuôi. Phần vì quá mệt mỏi sau bao năm truân chuyên lận đận, phần vì thương tôi sau bao tháng ngày cơ cực vì mình và muốn tôi có một số tiền lớn để ít nhiều lấy lại danh dự. Phần nữa cũng vì sức ép, sự cầu xin, kể cả đe dọa, của các ông bố nuôi. Ngoài ra, có muốn trốn đi thì cũng không còn tiền, lại chưa biết an nguy thế nào, có đủ sức chịu đựng nữa hay không. Vợ tôi còn 30 triệu VNĐ trong tổng số 60 triệu trước đây ông Mạnh gửi cho nhưng lại đang cho người khác vay mà họ chưa thể trả được. Còn 100 triệu ông Mạnh gửi qua chỗ ông Thắng thì mấy lần liên lạc với vợ chồng ông Thắng đều không được, khi gọi được thì ông Thắng nói cả hai vợ chồng ông đang bị “giam lỏng” ở Hà Nội. Ông Thắng còn cho biết, Trọng đang đi Paris mua nhà để đón vợ tôi sang, sáng thứ Năm (21/6) sẽ về đến Hà Nội. Họ đã làm đủ mọi cách hòng khiến vợ chồng tôi phải đầu hàng. Tôi đã có thuyết phục vợ tôi mấy lần nhưng dường như cô ấy đã cam chịu số phận. Thế nhưng tôi không vì thế mà buông xuôi được. Tôi biết vợ tôi mới chính là người phải chịu nhiều đau đớn, mất mát nhất, sẽ bị dày vò cả thể xác lẫn tinh thần. Sợ rằng bây giờ đôi lúc tỏ ra mạnh mẽ thế nhưng rồi khi cách xa nơi đất khách quê người liệu em có chịu đựng nổi hay không. Dù nói cứng vậy nhưng mấy hôm đó trông em vẫn cứ như người mất hồn, đến nỗi tôi bảo đi chụp mấy bức ảnh trước lúc xa nhau để làm kỷ niệm mà em cũng chẳng thể có

lấy một chút tâm trạng nào để làm điều đó. Tôi biết, tình yêu mà em dành cho tôi lớn lao vô cùng và không gì có thể sánh nổi, chính các ông bố kia hiểu rất rõ điều đó. Đối với em, tình yêu ấy dường như là tất cả ý nghĩa của cuộc đời này. Vậy thì khi người ta không còn thương em nữa, tôi lại càng không thể bỏ rơi em được.

Sáng ngày 17/6, như có linh tính mách bảo điều gì, tôi nói với vợ là tôi đi mua báo về đọc. Tôi không mua báo mà đến thẳng nhà ông Thắng trên đường Nguyễn Trãi, gần Nhà máy bia, với hy vọng mong manh là sẽ gặp được vợ chồng ông Thắng để hỏi lấy số tiền 100 triệu đồng trước đây ông Mạnh gửi cho vợ chồng tôi để chạy trốn. Thật bất ngờ, khi tôi đến nhà gặp con ông rồi hỏi han thì được biết vợ ông đang đi ăn sáng bên kia đường còn ông Thắng đang đi uống cà phê. Chưa hết sững sốt, vợ ông và sau đây chính ông Thắng đã tỏ ra tinh bơ khi tôi hỏi về vợ tôi, khiến tôi chẳng còn biết ăn nói gì, đành bịa ra một chuyện khác rồi cáo từ. Tôi cảm thấy lần này thì mình bị lừa dối thực sự. Về nhà, tôi lập tức truy vấn vợ là tại sao vợ chồng ông Thắng ở nhà mà em lại bảo là đang ở Hà Nội. Vợ tôi rất bức xúc và không biết giải thích với tôi thế nào. Vợ tôi gọi điện cho ông Mạnh, “Bố mau thu xếp vào luôn rồi đưa con đi. Chồng con không còn tin con nữa. Con không chịu nổi nữa rồi.” Ông Mạnh vừa khóc vừa nói, “Con cố gắng kéo dài tình hình cho đến thứ Năm đi, Trọng đi Paris chưa về còn tiền thì chỉ mới huy động được một nửa.”

Tôi yêu cầu vợ tôi phải kể toàn bộ sự thật. Thì ra, tất cả là âm mưu của ông Mạnh, người đã làm đủ mọi cách hòng khiến tôi phải nghi ngờ vợ. Ông Thắng đã ngã về phía ông Mạnh và ông Hải, hai người này cặp với nhau và cô lập ông Dũng, người duy nhất đến giờ phút này còn thực lòng thương vợ chồng tôi. Chính ông Thắng là người đã khuyên vợ tôi bỏ tôi để “chọn con đường có tương lai hơn.” Vợ tôi gọi điện cho ông Thắng, ông này nói ông Mạnh và ông Hải đã ép ông ta. Ông Thắng đã được các ông này cho rất nhiều tiền để mua chuộc, nhờ đó ông ta có tiền để sửa nhà và mua ô tô riêng. Ngoài ra, ông ta còn sắp được đưa ra Hà Nội giữ một chức vụ quan trọng nếu muốn.

Còn ông Dũng, sau hai lần lừa dối chúng tôi, là người mà có lúc vợ chồng tôi tưởng không thể nào tin tưởng được nữa, thì lại chính là người vẫn thực lòng thương vợ chồng tôi. Ông cho vợ tôi biết, sau khi vợ tôi gọi điện cho ông Mạnh nói rằng tôi không còn tin cô ấy nữa, ông Mạnh liền gọi điện cho ông Dũng và vui mừng báo tin, “Kế hoạch đã thành công!” Vợ tôi gọi điện cho Trọng (lúc này tôi bảo vợ tôi cứ giả vờ ngọt nhạt với anh ta) thì anh ta nói, “Nghe ông ngoại [tức ông Mạnh] gọi điện qua mà mừng thật!” Thế là đã rõ, ông Mạnh, người mà chúng tôi từng tin tưởng nhất, đã lừa dối vợ chồng tôi. May mà chúng tôi đã không nghe theo lời ông ta để ông ta đưa đi trốn, nếu không có lẽ rồi cũng sẽ bị ông ta bán đứng. Vợ tôi cho tôi biết thêm là thời gian vợ chồng tôi đang ở khách sạn Công Đoàn, ông Mạnh có hỏi vợ tôi là có còn tiền không. Vợ tôi nói là tiền đang cho vay. Ông hỏi lại, “Có thật không? Bố đang cần tiền, con gửi số tiền đó ra cho bố được không?” Ông còn nhai đi nhai lại chuyện tiền nong đến mức vợ tôi không thể chịu nổi liền tức tốc vay nóng 60 triệu từ bà Tý, trùm cho vay nặng lãi ở Đông Hà, và gửi ra trả cho ông Mạnh. Ông sợ vợ chồng tôi còn tiền thì sẽ bỏ trốn.

Ông Dũng tâm sự với vợ tôi, “Thực ra tội của bố nhẹ hơn ông Mạnh nhiều. Bố chẳng qua là bị ông Hải lừa mà thôi. Mấy hôm nay bố đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Cho dù bố còn có thể tại chức 10 năm nữa, bố vẫn sẽ từ bỏ tất cả và đi thật xa. Không biết bây giờ con và Hùng có còn tin bố nữa hay không. Nhưng con hãy cho bố cơ hội cuối cùng này nữa thôi để bố chuộc lại lỗi lầm của mình, để sau này ở nơi xa không gặp được con nữa bố chết

cũng còn nhắm mắt được. Nếu bây giờ các con mà bỏ đi thì thằng Trọng sẽ nổi điên lên mà các con cũng chịu thiệt. Con cứ chờ đến tối thứ Tư (20/6), bố sẽ đi máy bay vào Huế rồi ra Đông Hà, khoảng 2-3 giờ sáng bố sẽ đến gõ cửa nhà con, đưa tiền rồi đem các con đi trốn luôn. Bố đang cho người bán chiếc xe của bố. Sau đây bố sẽ tự thú và bỏ đi thật xa để sống.” Ông Dũng cho vợ tôi biết là Trọng đòi ông Mạnh phải giết tôi, vì anh ta sợ nếu tôi còn sống thì sau này kiểu gì vợ tôi cũng sẽ tìm đường về với tôi. Đặc biệt, ông Hải rất muốn giết tôi vì tôi biết quá nhiều bí mật tội ác của ông ta.

Sáng 19/6, ông Dũng gọi điện hỏi vợ tôi thấy trong người thế nào. Vợ tôi nói là thấy trong người bồn chồn bất an. Ông Dũng nói, “Nếu con cảm thấy nóng ruột thì hai vợ chồng đi trốn đi. Trốn ở đâu thì sau gọi điện cho bố biết để bố gửi tiền cho.”

Vợ chồng tôi tức tốc thu xếp đồ đạc, cầm tạm của bà ngoại 4 triệu đồng tiền đám tang ông cậu, gọi taxi và lên đường chạy trốn vào thị xã Quảng Trị rồi đến nhà người vợ cũ của ông cậu vợ vừa mất. Bà này làm lễ cho người khác và sinh thêm một đứa con gái. Hai mẹ con sống ở một nơi khá heo lánh của thị xã Quảng Trị. Tôi mua một cái sim Viettel mới để liên lạc. Vợ tôi gọi điện về nhà (qua người khác) thì được mẹ cho biết Trọng cứ gọi điện suốt, xưng hô mẹ con với bà. Bà nói dối là vợ chồng tôi đang cãi nhau và cùng mấy người nữa đi biển Cửa Việt mấy hôm nữa mới về.

Mãi tới ngày thứ Bảy 23/6, vợ tôi mới gọi điện cho ông Dũng. Sau đây ông Dũng đưa máy cho vợ tôi nói chuyện với ông Mạnh. Vợ tôi nói dối với các ông là đang ở Đà Nẵng để đề phòng. Ông Dũng cho biết là Trọng đã biết vợ chồng tôi bỏ trốn, suốt mấy hôm vừa rồi ông vô cùng lo lắng. Cả ông Mạnh cũng thế. Trọng nổi cơn điên lồng lộn nhưng cả ông Dũng và ông Mạnh cứ mặc kệ, để nó muốn làm gì thì làm. Hai ông bảo với Trọng, "Con Phương nó có yêu mày đâu, ở với mày thì làm sao hạnh phúc được." Ông Hải cũng lồng lộn không kém, một hai đòi truy tìm bằng được tôi vì sợ tôi sẽ đi tố cáo. Ông ta còn dám đưa tính mạng của mình ra đánh cuộc với ông Mạnh, ông Dũng là kiểu gì tôi cũng sẽ đi tố cáo. Hai ông kia cũng buông xuôi và nói, "Thằng Hùng có đi tố cáo thì cũng phải chấp nhận, nó có quyền làm thế." Lúc này cả Công an Việt Nam và Công an Trung Quốc đã phát lệnh truy nã Trọng gắt gao (anh ta từng bắn chết hai công an Trung Quốc khi bị truy bắt). Phần vì chán nản sau bao năm theo đuổi vợ tôi mà không thành, phần vì không thể chần chừ thêm ở Việt Nam, Trọng yêu cầu ba ông Mạnh, Dũng, Hải phải chu cấp cho anh ta 5 tỷ USD để anh ta đưa Thủy và con gái ra nước ngoài sinh sống. Ngoài số tiền 1 tỷ USD đã chuẩn bị sẵn (lẽ ra đưa cho tôi), các ông phải xoay đủ 4 tỷ còn lại trong vòng 1 tuần, nếu không thì anh ta sẽ tung chứng cứ phạm tội của các ông lên mạng. Ông Mạnh vô cùng xấu hổ và hối hận, ngỏ lời xin lỗi vợ chồng tôi. Đồng thời, ông cũng rất mong tôi đừng viết gì để tố cáo họ, nếu được như thế thì ông sẽ vô cùng biết ơn tôi (các ông rất e sợ chuyện đó vì tuy không nắm chứng cứ gì trong tay nhưng khả năng viết lách của tôi thì họ lại biết rõ). Hai ông hứa sẽ không để cho ai đụng đến tôi, đặc biệt là cho người giám sát ông Hải để xem ông này và Trọng có âm mưu gì nữa không. Ông Mạnh và ông Dũng dặn vợ tôi là 3 ngày nữa hãy gọi điện lại vì các ông đang bận (họp Bộ Chính trị để bàn về nhân sự Chính phủ nhiệm kỳ tới).

Đến ngày 26/6, vợ tôi mới gọi lại cho hai ông. Lúc này Trọng, Thủy và con gái đã ra nước ngoài ẩn náu, ngày đêm anh ta vẫn gọi điện thúc giục các ông chuyển tiền cho anh ta. Nhận thấy thái độ của hai ông có thể tin tưởng được, vợ tôi thú thật là đang ẩn náu ở thị xã Quảng Trị. Ông Mạnh và ông Dũng bảo vợ tôi gọi điện cho Trọng. Trọng nói là

mặc dù vô cùng yêu vợ tôi nhưng biết không thể dành được trái tim cô ấy, và bây giờ thì đành chấp nhận, quyết định đưa Thuý và con gái đi. Anh ta cũng không quên chúc vợ chồng tôi hạnh phúc đồng thời nhắn nhủ ông Mạnh và ông Dũng là hãy cẩn thận với ông Hải. Vợ tôi khuyên Trọng hãy gắng tu thân tích đức mà làm lại cuộc đời.

Ngày 29/6, thấy tình hình có vẻ đã yên yên, vợ chồng tôi và con gái lại trở về nhà bà ngoại vợ. Ông Mạnh và ông Dũng gọi điện cho vợ tôi, nói là suốt mấy hôm xoay như chong chóng để huy động tiền cho Trọng nhưng vẫn không đủ, mới được thêm 2 tỷ USD mà bây giờ không còn biết xoay đâu nữa, trong người không còn một xu. Hai ông khẩn khoản nhờ vợ tôi tác động với Trọng xin giảm số tiền phải nộp cho anh ta. Vợ tôi nói, "Các bố làm được thì chịu được. Tham cho lắm vào thì chết!" (tính vợ tôi vẫn thế, không biết sợ trời đất gì cả) và định bụng sẽ không bao giờ gọi điện xin xỏ gì Trọng cả, một phần là cũng không muốn dính líu gì với anh ta nữa. Sáng hôm sau (30/6), vợ tôi nói cho tôi biết về đề nghị trên của hai ông. Tôi biết huy động một lượng tiền mặt khổng lồ lại gấp gáp như thế quả là một việc vô cùng khó khăn. Các ông tuy nhiều tiền của nhưng lại nằm ở đất đai, nhà cửa, cổ phiếu... không thể dễ dàng quy đổi nhanh ra tiền được. Tôi thực lòng thương các ông và cũng ý thức được rằng nếu hai ông bị Trọng vắt kiệt thì khó bề mà lo cho vợ chồng tôi nên mới thuyết phục vợ tôi gọi điện cho Trọng, nói khéo là coi như xin anh ta số tiền 2 tỷ đó nhưng thực ra mình không lấy mà để giúp các ông. Không ngờ Trọng lại đồng ý cho vợ tôi hai tỷ USD trên và yêu cầu các ông kia phải giao đủ cho vợ chồng tôi trong vòng hai tháng, tính từ ngày 1/7/2007, nếu không thì anh ta quyết sẽ không để yên cho các ông. Trọng nói, thực ra anh ta cũng có ý định là sau khi nhận hết tiền từ các ông kia thì sẽ tặng vợ chồng tôi một số tiền, tuy không lớn đến thế.

Để giải quyết mối hận thù với ông Hải, tôi chủ động đề xuất với ông Mạnh và ông Dũng một giải pháp là vì các ông tôi sẽ sẵn sàng tha thứ cho ông Hải, với một điều kiện là ông ta phải chuyển cho tôi khoản tiền 100 tỷ VNĐ để tôi lập một quỹ từ thiện, coi như giải tội cho ông ta và tôi sẽ không đụng đến số tiền ấy. Cả hai ông đều tỏ ra khâm phục nước cờ cao tay, một mũi tên trúng nhiều đích đó. Ông Hải gọi điện cho vợ tôi tỏ ý rất hối hận và nói nếu sau này được vợ chồng tôi tha thứ thì tôi ra điều kiện gì ông ta cũng chấp nhận.

Tôi biết ông Hải không dễ gì giết tôi, vì cả ông Mạnh và ông Dũng đều đã cảnh cáo ông ta. Mặt khác, nếu tôi mà bị mệnh hệ gì thì vợ tôi sẽ đứng ra tố cáo. Chưa kể, nếu vợ tôi vì tôi mà có hệ hần gì thì chắc chắn Trọng cũng không tha cho ông Hải. Tuy nhiên, với một con người như ông Hải thì không vì thế mà tôi mất cảnh giác, đề phòng được. Tôi liền gửi cho em trai tôi toàn bộ nội dung câu chuyện, phòng khi tôi ra Hà Nội (dự định vào ngày 5/7) mà có cơ sự gì thì nó sẽ tung bức thư lên mạng, để nếu có chết tôi cũng cam lòng.¹

¹ Tôi đã bắt tay vào viết phần đầu câu chuyện này một thời gian sau khi hai vợ chồng chạy vào Đông Hà lánh nạn. Mục đích chính là để cho mọi người trong gia đình tôi biết được thực chất những gì đã xảy ra với vợ chồng tôi suốt thời gian đó, bởi tôi biết là họ đã nghĩ rất méo mó về vợ chồng tôi (đây một phần là do âm mưu của ông Hải mà cho đến thời điểm ấy vợ chồng tôi vẫn không hề hay biết). Chính ông Mạnh cũng biết chuyện tôi viết bức thư đó và ông từng bảo vợ tôi nói với tôi là hãy cho ông xem qua trước khi gửi cho gia đình đọc. Có lẽ chính vì thế mà khi gặp vợ tôi qua điện thoại ngày 23/6, ông Mạnh cứ khẩn khoản bảo cô ấy về nói với tôi là ông rất mong tôi đừng viết gì tố cáo họ. Thời gian ẩn náu tại thị xã Quảng Trị (từ ngày 19-29/6/2007), tôi mới bổ sung thêm vào câu chuyện những tình tiết “đột biến” mới, bắt đầu từ ngày 19/3/2007, thời điểm mà vợ tôi cho tôi biết được bộ mặt thật của ông Hải. Và khi ấy, tôi cũng không còn cần phải che dấu họ dưới những ký tự ABC như trước nữa.

Tôi dự định ngày 5/7 sẽ ra Hà Nội. Tuy nhiên, đến đây lại xảy ra một chuyện khác. Ông Mạnh và ông Hải đột nhiên bị công an theo dõi vì có thông tin rò rỉ là hai ông này dính líu đến buôn bán vũ khí, thế nên hai ông không dám manh động gì (chuyện này thì chính Trọng đã xác nhận với vợ tôi). Mặt khác, cả ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải cũng chưa muốn tôi ra Hà Nội ngay, mặc dù không thể cầm, vì sợ ra ngoài đó tôi vốn cộc tính, không giữ được bình tĩnh, trốn vào một đại sứ quán nào đó rồi tố cáo các ông, nhất là trong khi các ông hiện chưa thể xoay ra tiền để lo chỗ ở và các chi phí khác cho vợ chồng tôi (đây lại là một âm mưu mới của họ, quý vị sẽ thấy rõ ở phần sau). Ông Mạnh và ông Dũng vì thế tha thiết đề nghị tôi hãy ở lại Đông Hà thêm chừng 1 tháng cho đến khi công an không theo dõi ông Mạnh và ông Hải nữa, nếu sau khoảng thời gian đó mà hai ông không làm gì cho vợ chồng tôi thì tôi có quyền đi tố cáo các ông. Hai ông sẽ gửi tiền vào cho vợ chồng tôi thuê nhà ở. Tôi bảo vợ tôi nói lại với họ là tôi đồng ý ở lại Đông Hà. Mặt khác, về số tiền 2 tỷ USD mà Trọng yêu cầu các ông chuyển cho vợ tôi thì tôi nói sau khi chuyển xong số tiền đó cho vợ chồng tôi, nếu các ông cần gì thì tôi sẽ sẵn sàng chuyển lại giúp các ông chứ không lấy hết số tiền đó. Ông Mạnh và ông Dũng nói với vợ tôi là vô cùng biết ơn tôi, có sống cả đời cũng không trả hết cái ơn của tôi (!). Sau đấy, tôi còn giúp các ông này thêm một bước nữa là bảo vợ tôi nói với họ hãy cứ liệt kê các tài sản đất đai, nhà cửa lại cho đủ 2 tỷ USD rồi sang tên cho vợ chồng tôi, bởi bây giờ mà bán thì vừa khó, vừa không được giá. Danh sách tài sản sẽ báo cho Trọng biết để Trọng kiểm tra.

Tôi bảo vợ tôi nói ông Mạnh và ông Dũng gọi điện cho ba tôi để ông yên tâm. Ngoài ra, tôi cũng muốn sau khi ông Mạnh, ông Dũng gọi điện cho ba tôi thì em trai tôi sẽ tin vào nội dung bức thư tôi gửi để không manh động mà cho người này người khác đọc rồi rò rỉ thông tin ra ngoài. Ông Mạnh đồng ý và nói đợi ông Dũng đi Ấn Độ trở về thì ông Dũng sẽ gọi điện trước cho ba tôi còn ông Mạnh gọi sau.

Ông Dũng nhắn với vợ tôi là sau khi từ Ấn Độ trở về ông sẽ gọi cho ba tôi ngay. Ông cũng nói là ngay sau khi về tới Việt Nam (dự kiến là chiều tối ngày 6/7/2007), ông sẽ bị mật bay vào Huế gặp gỡ và đưa tiền cho vợ chồng tôi. Những thông tin đó, tôi cũng cho em trai tôi (Dũng) biết, và nói rằng chắc chắn trong ngày thứ Bảy hoặc Chủ nhật tới ông Dũng rồi ông Mạnh sẽ gọi điện cho ba tôi. Tuy nhiên, mãi đến 4h sáng ngày 7/7 ông Dũng mới về tới Hà Nội nên kế hoạch trên bị lỡ dở. Chiều tối ngày 7/7, ông Dũng gọi điện cho vợ tôi nói là sáng ngày mai, 8/7, khoảng 9-10h sáng ông sẽ gọi điện cho ba tôi. Tôi liền gọi điện ngay cho ba tôi tối hôm đó để sáng mai ông ở nhà đợi nghe điện thoại. Nhưng rồi, sáng 8/7 ông Dũng lại báo cho vợ tôi là ông quá bận nên không gọi được, khoảng 8, 9h tối rảnh rồi ông sẽ gọi cho ba tôi. Tôi lại phải gọi cho ba tôi lần nữa để thông báo là buổi tối ba sẽ có cuộc điện thoại quan trọng. Thế nhưng, sáng hôm sau (9/7) vợ tôi gọi điện lại cho ông Dũng thì ông nói là đêm qua ông quá bận nên mãi đến lúc 11h15 ông mới gọi điện cho ba tôi, chuông đổ dài mà mãi không có ai cầm máy. Sau khi xem xong trận tứ kết Copa America 2007 Argentina-Peru, tôi gọi điện về cho ba tôi hỏi là tại sao tối qua lúc 11h15 có điện thoại mà không ai nghe máy. Ba tôi nói là làm gì có cuộc điện thoại nào đâu (điện thoại đặt ở gần giường ngủ ba tôi). Tôi lúc này mới nói thật, rằng người gọi điện là đương kim Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, ông bận quá nên mãi lúc ấy mới gọi điện mà không có ai cầm máy. Ba tôi nói, "Chắc là con bị 'ma ám' rồi, con cứ kiểm tra lại con đi." Tôi nói, "Con không đi, không bị ma ám gì cả. Mà nếu có bị thế thì cũng nội một hai ngày nữa thôi, không đi lâu nữa đâu. Trong ngày hôm nay

chắc chắn ba sẽ có điện thoại." Về nhà một lúc, tôi thấy lòng dạ bất an nên lại ra tiệm Internet ngồi. Đến 9h30, vợ tôi hớn hờ đội nắng đi bộ ra nói với tôi là ông Dũng đã gọi điện cho ba rồi. Tôi liền gọi điện ngay về cho ba tôi, song, phũ phàng thay, ba tôi cho biết là có cuộc điện thoại của một đứa trẻ con nào đấy, nói âm ớ mấy câu giọng Bắc rồi dập máy, chứ làm gì có ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng nào!?

Tôi thấy có điều gì bất bình thường. Quá uất ức trước cách hành xử như thế, tôi bảo với vợ tôi gọi điện cho ông Mạnh và ông Dũng nói rằng nếu trong ngày hôm nay hai ông không gọi điện gặp tôi thì có chuyện gì xảy ra họ đừng trách tôi.

Ăn cơm trưa xong, thấy trong người bòn chòn khó chịu, tôi lại ra tiệm Internet ngồi. Đến khoảng 2h30 chiều, tôi về nhà thì được biết vợ tôi đã bế con lên taxi đi đâu không rõ. Một lúc sau phát hiện thấy vợ tôi bế con về từ đằng xa. Tôi liền chạy ra hỏi cho rõ nguồn con. Thì ra, ông Dũng vừa đi máy bay vào Huế rồi ra Đông Hà gọi điện cho vợ tôi đến gặp ông. Ông bảo vợ tôi đừng cho tôi biết mà chỉ gặp riêng vợ tôi thôi. Nói chuyện với vợ tôi, ông cho biết tất cả lại đều do ông Mạnh giật dây. Ông Mạnh không muốn tôi cũng như những người thân khác trong gia đình tôi biết được câu chuyện này nên đã yêu cầu ông Dũng không gọi điện cho ba tôi. Ông ta sợ rằng nếu tôi (cùng những người thân của tôi) biết được sự liên can của ông trong câu chuyện thì sớm muộn gì nó cũng sẽ lộ ra. Chi bằng sau khi nhận xong số tài sản (2 tỷ USD) trên thì vợ chồng tôi và các ông đường ai nấy đi, coi như không quen biết gì nhau và những gì tôi đã kể trên đây là không có thực. Ông Dũng còn đi với một người mà ông khẽ nói với vợ tôi rằng đấy là người của ông Mạnh, đi theo ông để giám sát và ngăn không cho ông Dũng gặp tôi. Ông Dũng nói rằng do vợ tôi thúc dục dữ quá nên chính ông đã gọi điện cho ba tôi nhưng ông lại giả giọng Bắc khi nói chuyện. Ông Dũng cũng nói Trọng gọi điện trấn an vợ tôi và đảm bảo với vợ tôi là sẽ không có chuyện gì lừa gạt ở đây cả.ⁱ

Đến đây thì mọi người có thể đánh giá ông Mạnh là người thế nào. Sau cuộc trốn chạy ngày 19/6, vợ chồng tôi đã thực lòng tha thứ cho cả ông Mạnh và ông Dũng. Ngay cả với ông Hải, một người vốn có rất nhiều dã tâm đối với tôi mà tôi còn sẵn lòng gác chuyện hận thù qua một bên. Tội lỗi của các ông ấy đâu phải chỉ mỗi vợ chồng tôi biết mà ngoài Trọng ra còn có thuộc hạ thân tín của Trọng rồi cả ông Thắng cùng vợ ông biết, và chắc chắn nhiều người khác cũng biết. Vợ ông Thắng là người rất tích cực trong vụ dàn dựng màn kịch khi tôi đến nhà ông Thắng sáng ngày 17/6 và bà ta cũng đã moi được khá nhiều tiền từ các ông này. (Trước đây bà ta cũng từng nghi ngờ chuyện ông Thắng đan díu với vợ tôi. Thời gian ông Thắng đột ngột biến mất dài ngày để giúp ông Dũng lo giải quyết chuyện ông Hải tại nhà tay trợ lý cũ của ông này ở Quy Nhơn, Bình Định thì vợ ông lại càng nghi ngờ. Ông Dũng bèn mời bà ta ra Hà Nội và được cả ông Mạnh tiếp và đứng ra đảm bảo nên bà ta mới hết nghi ngờ chuyện ông Thắng với vợ tôi.) Trong thâm tâm, sau bao cực nhọc, truân chuyên đã ném trải, tôi rất thương vợ và chỉ muốn vợ chồng tôi được yên ổn, không phụ tình thương yêu mà dù sao các ông cũng từng dành cho vợ chồng tôi. Và cuối cùng, với số tiền có được, vợ chồng tôi sẽ thoả tâm nguyện từ thiện trong cái xã hội đầy dối trá và bất công này. Thế mà họ lại đang tâm định lừa dối vợ chồng tôi thêm lần nữa.

ⁱ Trước khi chia tay, ông Dũng có đưa cho vợ tôi 10 triệu VNĐ và nói là ông chỉ còn ngần này thôi. Vợ tôi quá uất ức thốt lên, "Con không cần những đồng tiền bố thí đó!"

Ông Hải là con người thế nào thì mọi người đã rõ. Ông ta còn phạm một tội ác tày trời nữa là thời gian Trọng còn làm ở Tràng Tiền Plaza, một lần Trọng có giao cho ông ta hai cô nhân viên bán hàng mới 16-17 tuổi còn trinh tiết để ông ta xài một cô còn một cô cung phụng cho sếp của mình. Sếp của ông ta say nên dễ dàng sa bẫy, đến khi tỉnh lại thì hoảng sợ vì cô gái kia biết mặt, có thể tố cáo. Ông Hải bèn nói, “Anh cứ yên tâm. Em sẽ đưa nó đi thật xa và làm cho nó điên dại không còn nhớ gì cả.” Sau đó, ông Hải đã cho bọn xã hội đen thủ tiêu hai cô gái xấu số kia. Vị sếp đó không ai khác hơn là ông Dũng. Chính ông Dũng đã sám hối và thú nhận với vợ tôi chuyện ấy (tất nhiên là trước khi xảy ra cơ sự - vợ tôi thuật lại cho tôi hầu như toàn bộ tình tiết để tôi chấp nối thành một câu chuyện logic nhưng những bí mật ruột gan của các ông ấy thì chỉ khi không còn cách nào khác cô ấy mới buộc phải nói cho tôi biết). Ông Mạnh cũng từng cho vợ tôi biết là phía sau chiếc bàn làm việc ở cơ quan của ông là cả một kho của cải bí mật mà người ta hồi lộ hay chia chác cho ông.

Tôi rất tiếc cho ông Mạnh, người mà tôi biết là đã hết lòng thương yêu vợ tôi. Ông từng nói rằng ông yêu quý vợ tôi còn hơn cả bản thân mình, rằng nhiều lúc ông không tin vào bản thân mà chỉ tin vợ tôi. Ông Mạnh từng đặt ảnh cưới của vợ chồng tôi trên bàn làm việc của mình, đã lên kế hoạch là ra Tết Đinh Hợi sẽ cho hai vợ chồng tôi ra mắt gia đình ông một cách công khai.¹ Tuy nhiên, khi bị ông Hải (?) ép buộc phải lựa chọn, ông đã chọn cách giữ lấy sự nghiệp của mình và cơ nghiệp mà thân sinh của ông đã tạo dựng nên. Dù sao, đứng trước sự lựa chọn nghiệt ngã đó, ông cũng là kẻ đáng thương nhiều hơn là đáng trách. Riêng vợ chồng tôi chỉ tiếc rằng ông đã lừa dối chúng tôi trong khi ông thừa biết khi quyết định chia lìa nhau, vợ chồng tôi đã nghĩ đến ông rất nhiều, cũng như sau đó tôi đã không đành lòng đứng ra tố cáo là vì tôi vẫn còn trân trọng những tình cảm mà các ông đã từng dành cho vợ chồng tôi.

Tôi xin nói qua một chút về bản thân. Tôi sinh ngày 27/8/1973 tại Hà Tĩnh, tốt nghiệp Đại học Kinh tế Quốc dân Hà Nội khoá 1992-1996; số CMND 012191640 do Công an Hà Nội cấp ngày 15/7/2004; hộ khẩu thường trú: Tổ 2, Cụm 5, Khuong Đình, Thanh Xuân, Hà Nội. Tôi là dịch giả của cuốn *Friedrich Hayek - Cuộc đời và sự nghiệp* (Friedrich Hayek - a Biography) của Alan Ebenstein, do Nhà xuất bản Tri thức ấn hành tháng 6/2007. "Một cuốn sách gây ấn tượng mạnh" - đó là lời nhận xét giới thiệu tác phẩm trên trang web của Liên hiệp các Hội Khoa học & Kỹ thuật Việt Nam (VUSTA). Cuốn sách đem đến cho chúng ta một hình dung đầy đủ về một xã hội thực sự tự do, dân chủ, nhân văn và phồn thịnh trên tinh thần "thượng tôn pháp luật" hay "pháp trị" - con đường đi lên tất yếu của dân tộc. Tuy nhiên, con đường đó dài hay ngắn, viễn cảnh đó diễn ra sớm hay muộn lại chỉ tùy thuộc vào thái độ dứt khoát cởi bỏ những trói buộc, những gánh nặng do chính sự rồ dại của con người dựng lên trong quá khứ và hiện đang do một nhóm người có quyền lợi cứ khư khư giữ lấy. Khi mà mỗi một thế hệ thanh niên Việt Nam rời khỏi ghế nhà trường bước vào đời đều được cài đặt sẵn cái hệ điều hành Marx-Lenin "vô địch" thì tương lai dân tộc xem ra vẫn còn luẩn quẩn và trắc trở lắm, trong khi những bất công cùng bao nỗi oan khuất của người dân vô tội thì ngày một thêm chồng chất.

¹ Ông Mạnh từng cho vợ tôi biết là thực ra ban đầu thấy cô ấy làm con nuôi ông Dũng và ông Hải nên ông cũng chỉ định nhận vợ tôi làm con nuôi "cho vui" thôi. Không ngờ càng về sau ông lại càng yêu quý cô ấy thật lòng. Ông còn thổ lộ là nhiều lúc ông có cảm giác như thế kiếp trước ông từng "nợ" vợ tôi hay sao ấy.

Ba tôi hiện trú tại xã Cẩm Thăng, huyện Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh - điện thoại 039 861994. Mẹ tôi trú tại phường Đại Kim, Thanh Xuân, Hà Nội - điện thoại 04 5594095. Số điện thoại liên lạc của bà ngoại và mẹ vợ tôi là 053 562917, nhà ông Tuấn con trai trưởng bà ngoại vợ tôi ở kế bên. Nếu ai đó có gọi điện hỏi thăm thì chỉ có thể biết là vợ chồng tôi còn sống hay đã chết chứ trong con mắt ba mẹ và người thân của tôi thì vợ tôi vẫn là một kẻ khốn nạn, lãng loạn, bày trò lừa dối chồng, còn tôi là một kẻ tâm thần, hoang tưởng. Riêng nhà vợ tôi thì vẫn hầu như không hay biết gì về những chuyện trên đây, vợ tôi không muốn cho họ biết vì sợ họ lo lắng hoặc không biết giữ mồm giữ miệng. Hơn thế, với nhận thức quá đơn giản, những người thân của vợ chồng tôi làm sao có thể hiểu nổi những gì đã xảy ra.

Thêm một thông tin quan trọng nữa là ngay trước thềm Đại hội Đảng CSVN lần thứ X, vợ tôi lúc ấy đang mang bầu tháng thứ 3 đã phải thân chinh lên tàu ra Hà Nội. Ý tứ của các ông là muốn vợ tôi trở thành trung tâm đoàn kết và đem lại may mắn cho họ. Ra Hà Nội, vợ tôi ngụ tại khách sạn Daewoo đồng thời có gặp và tiếp chuyện ông Nguyễn Minh Triết, lúc ấy còn là Bí thư Thành ủy Tp Hồ Chí Minh, bây giờ là Chủ tịch nước. Sau đấy vợ tôi cũng có một số lần nói chuyện qua điện thoại với ông Triết. Quý vị chớ có ngạc nhiên nếu như ông Triết đính chính hay phủ nhận thông tin nói trên, bởi thời gian sau này ông Hải đã tìm cách kết thân với ông Triết và giả như ông ta có "trói" ông Triết như đã làm với ông Dũng và ông Mạnh thì cũng chẳng có gì là lạ. Và chẳng, ở cái xứ sở này, việc ông Triết mặc áo giấy thay vì khoác áo cà sa là một chuyện quá ư bình thường. Vợ tôi ra đến Hà Nội sáng 15/4 và tôi hôm đó quay trở về Đông Hà luôn. Ông Hải chở vợ tôi ra ga và nói, "Bố Dũng có gửi cho con 20 triệu nhưng bố đang cần tiền, nếu bố Dũng có hỏi thì con nói là đã nhận rồi nhé!!!"

Trên đây là tất cả những gì diễn ra cho đến ngày 9/7/2007. Từ đó cho đến thời điểm này (11/2007) còn rất nhiều tình tiết ly kỳ cũng như những âm mưu thâm độc, xảo quyệt nữa mà hiện tôi chưa kịp cập nhật, khi mà bọn họ vẫn tìm mọi cách hòng chia lìa vợ chồng tôi và sau đó sẽ thủ tiêu tôi, thậm chí cả gia đình tôi, bởi họ đã nắm được việc tôi gửi tin cho em trai mình. Tôi hy vọng sẽ còn có dịp kể thêm cho mọi người biết nhưng chừng đó thôi cũng đã đủ cho toàn thể nhân dân Việt Nam trong và ngoài nước cùng cộng đồng quốc tế thấy được bộ mặt thật của chế độ chính trị thối nát này, cái quái thai của lịch sử đã gieo rắc bao tai ương và tội ác cho dân tộc suốt hơn 60 năm qua.

(Qua đây mọi người cũng có thể hiểu tại sao Việt Nam hiện nay không chỉ có ba, hay bốn mà đến những 5 phó thủ tướng, cho dù trước đây ông Nguyễn Tấn Dũng đã nhấn mạnh đến việc bỏ khâu trung gian, giám cấp phó trong quản lý, điều hành và bắt chấp năng lực của ông Hải đã thể hiện qua tình trạng thiếu hụt điện nghiêm trọng kéo dài bao năm qua.ⁱ Cố nhiên, tham vọng của ông Hải không chỉ dừng lại ở đó, ông ta đang nhắm đến ngôi vị lãnh đạo cao nhất của đất nước này. Đây cũng là một động cơ quan trọng khiến ông ta tìm mọi cách bịt miệng tôi.)

Tôi mong ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải hãy hiểu rằng, các ông có quyền lựa chọn cho bản thân nhưng lại không để cho tôi một lựa chọn nào khác ngoài việc buộc phải nói lên sự thật. Tôi cũng mong những ai chẳng may phải chịu ít nhiều phiền lụy qua câu chuyện

ⁱ Ông ta còn cho thấy rõ cái "tâm" của mình khi khẳng định (năm 2005) rằng 30 năm nữa Việt Nam mới có thị trường điện cạnh tranh!

này xin hãy nhận lấy ở tôi lời tạ lỗi chân thành nhất và hãy rộng lòng lượng thứ cho tôi, bởi họ là một phần trong diễn tiến lôgic của câu chuyện. Sự thật dù trần trụi đến đâu cũng cần được tôn trọng. Xã hội này đã bị sự dối trá, bịp bợm làm cho tha hoá, suy đồi, chỉ có sự thật mới mong cứu rỗi được nó. Cuối cùng, tôi hy vọng rằng bi kịch của vợ chồng tôi, của gia đình tôi hay của chế độ chính trị này chính là thời cơ trời dậy của đất nước, là bước ngoặt lịch sử của dân tộc trên con đường tiến tới một xã hội tự do, dân chủ, văn minh và phồn thịnh. Nếu được vậy, dầu chết tôi cũng cam lòng!

Quảng Trị - 11/2007

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG I

Sau cái ngày 9/7 kể trên, đã mấy lần tôi định bỏ trốn rồi tung bức thư tố cáo lên mạng. Thế nhưng tôi cứ lần lữa không đành, vì dầu sao tôi vẫn còn nặng tình với ông Mạnh và ông Dũng lắm. Tôi hiểu được tình thế của các ông, dù rằng chắc chắn họ đã phụ bạc cả tình cảm lẫn thiện chí của tôi. Đồng thời tôi cũng thăm dò và nhận định rằng ông Hải chưa thể ra tay với tôi được (lúc này chính Trọng đã cảnh báo ông Hải là nếu đụng đến tôi thì anh ta sẽ quyết không tha cho ông ta). Ngoài ra, tôi cũng không muốn vợ con mình phải nếm trải thêm những truân chuyên và rui ro, bất trắc nữa. Thời gian đó, vợ tôi vô cùng thất vọng với cách hành xử của các ông kia cũng như chán nản trước tình cảnh gia đình nên đã thỉnh cầu tôi ra nước ngoài sinh sống. Đầu tiên, ý tưởng đó đối với tôi chẳng có gì là hấp dẫn cả. Tôi không hề muốn ra nước ngoài sống. Nhưng rồi tôi cũng thấu hiểu nỗi lòng của vợ, hơn nữa tôi cũng ý thức được rằng nếu ở trong nước thì e khó tránh khỏi nguy hiểm. Tôi quyết định sẽ đến London định cư. Vợ tôi vui mừng báo tin cho Trọng và nhờ Trọng thu xếp hộ chiếu, visa. Vợ tôi cũng thông báo điều này với ông Dũng. Ông nói, "Con cứ ra nước ngoài mà sống. Đừng nên ở lại Việt Nam làm gì nữa."

Gần cuối tháng 7/2007 thì Trọng làm xong hộ chiếu và visa cho cả hai vợ chồng tôi. Thế nhưng, vợ tôi đi xem bói và được biết là tôi đang bị hạn nặng, nếu ra đi lúc này thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng của con gái. Phải đến hết tháng 8 AL, tức sang giữa tháng 10/2007, chúng tôi mới có thể đi được. Kế hoạch vì thế phải hoãn lại và vợ chồng Trọng ra nước ngoài trước. Thời gian tiếp theo đó lại là những tháng ngày vất vả, cực nhọc của vợ tôi cộng với những căng thẳng và ức chế thần kinh của tôi. Lúc đầu tôi quyết tâm sẽ cố chịu đựng và ở tại nhà bà ngoại vợ cho đến ngày hết hạn để lên đường. Điều này chủ yếu bắt nguồn từ một lý do tâm linh sau khi vợ tôi đi xem bói về. Nhưng rồi cái cảnh ầu ơ nheo nhóc hàng ngày đã khiến tôi không sao chịu nổi và đến ngày 30/7 thì mâu thuẫn nổ ra trong gia đình, vợ chồng tôi bỏ nhà ra thuê phòng tại khách sạn Sao Mai cách đó không xa để ở. Ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải vẫn tiếp tục theo đuổi âm mưu hòng làm lung lạc lòng tin của tôi, khiến tôi phải nghi ngờ vợ mà bỏ đi. Họ không hề gửi tiền cho vợ chồng tôi sinh sống, mặc dù chính họ đang "nợ" chúng tôi đến 2 tỷ USD.

Một lần vợ tôi liên lạc với tay Việt kiều Trương Đức Hải và được biết là ông Nguyễn Đình Trường có hỏi thăm về vợ chồng tôi, nhưng chưa biết ý tứ vợ tôi thế nào (đoán chắc là vợ tôi không muốn) nên anh này đã không cho ông Trường biết tình cảnh cũng như địa chỉ vợ chồng tôi. Tay Hải Việt kiều này còn cho vợ tôi biết thêm là ông Trường nói với anh ta rằng ông vẫn thường xuyên đi chùa cầu nguyện cho hai vợ chồng tôi, rằng chính vì tội lỗi của ông mà vợ chồng tôi mới ra nông nỗi này, không biết bây giờ sống chết thế nào. Tôi biết ngày xưa ông Trường thương vợ tôi lắm, nay lại biết thêm tấm chân tình của ông nên tôi khuyên vợ liên lạc với ông Trường, trước mắt là để nhờ ông giúp đỡ về tài chính. Trọng cho vợ tôi số điện thoại ông Trường và cô ấy đã gọi cho ông. Vợ tôi kể qua sự tình hai vợ chồng từ ngày chạy vào Đông Hà cho đến thời điểm đó. Ông Trường khóc và nói, "Không ngờ bố đã khốn nạn rồi mà lại có kẻ còn khốn nạn hơn!" Ông nói để ông thu xếp rồi mấy hôm nữa ông sẽ ra Đông Hà thăm vợ chồng tôi. Thế nhưng, đợi mấy hôm mà chẳng thấy tăm hơi ông Trường đâu, ông cũng chẳng liên lạc gì với vợ tôi cả. Đến khi vợ tôi gọi điện lại thì thấy thái độ của ông có vẻ ập a ập úng, viện ra lý do này lý do nọ để

khát lần.

Bức bách quá (một phần do tôi thúc ép), ngày 26/7/2007 vợ tôi mới gọi điện cho ông Lê Quốc Ân. Vợ tôi kể qua cho ông nghe sự tình. Ông cũng khóc thương cho tình cảnh vợ chồng tôi và tỏ ý nói những gì đã qua thì hãy cho qua. Biết vợ chồng tôi đang gặp khó khăn về tài chính, ông Ân hỏi vợ tôi về số tiền mà Vinatex thưởng cho xem cô ấy đã nhận chưa. Đến lúc này vợ tôi mới biết là sau khi vợ chồng tôi chạy vào Đông Hà lánh nạn, Vinatex quyết định trích thưởng 0,5% doanh số hợp đồng mà vợ tôi ký được (xấp xỉ 130 tỷ VNĐ). Số tiền thưởng lên tới 6-7 trăm triệu chứ không ít. Vợ tôi nói rằng không hề biết gì về chuyện thưởng đó, rằng trước đây ông Hải có nói là ông ta đã điều tra và biết ông Ân đã cho bán cái hợp đồng khổng lồ kia ra ngoài để kiểm soát. Ông Ân bảo vợ tôi liên lạc với bà Mai, là kế toán trưởng thời điểm vợ tôi vào làm ở Vinatex, vì số tiền khi ấy được giao cho bà Mai để bà này chuyển cho vợ tôi. Vợ tôi liền gọi cho bà Mai và hỏi về số tiền thưởng trên. Lúc đầu bà ta chối là không biết gì cả, rồi lại nói là để bà xem lại và sẽ gọi điện cho cô ấy sau. Ngày 27/7, bà Mai gọi điện cho vợ tôi thú nhận là thời gian trước đây do không liên lạc được với cô ấy nên bà đã lỡ tiêu số tiền đó. Bây giờ thì mới xây nhà xong nên rất kẹt tiền, trong vòng 10 đến 20 ngày nữa bà sẽ xoay đủ và trả cả tiền lãi. Vợ tôi giao cho bà trong vòng 10 ngày phải trả đủ số tiền nói trên. Vợ tôi nói chỉ cần trả 600 trăm triệu là được rồi, tiền lãi cũng không cần lấy nốt. Tuy nhiên, bà Mai nói là bà nhất định sẽ trả hết tiền gốc (670 triệu) và thêm 100 triệu tiền lãi nữa.

Ngày 6/8/2007, vợ tôi gọi điện cho bà Mai. Lúc này bà Mai mới cho vợ tôi biết một sự thật là số tiền thưởng của vợ tôi không phải là do bà im đi mà là theo yêu cầu của ông Hoàng Trung Hải, lúc ấy còn là bộ trưởng, bà đã chuyển cho ông ta để ông ta với danh nghĩa bố nuôi sẽ chuyển cho vợ tôi. Thế là đã rõ, ông Hải đã im số tiền thưởng của vợ tôi rồi còn bịa ra chuyện là ông ta đã điều tra và biết ông Lê Quốc Ân đã bán cái hợp đồng 120 tỷ VNĐ kia ra ngoài để vợ tôi không nghi ngờ gì và không hỏi gì về tiền thưởng. Khi nghe vợ tôi gọi điện, bà Mai sợ quá vì ông Hải nay đã là Phó Thủ tướng, nên bà đành phải chối. Sau đó bà gọi điện cho ông Hải thì ông ta nói với bà là số tiền đó đã được chuyển cho vợ tôi rồi. Nhưng sau đó ông ta cũng nói là cho ông ta 10 ngày để ông ta lo liệu.

Đến hẹn, bà Mai gọi điện hỏi thì ông Hải nói là vẫn chưa xoay được tiền. Không còn cách nào khác, bà Mai đành phải thú thật với vợ tôi. Vợ tôi liền gọi điện và chửi cho cho ông Hải một trận. Ông ta nói, "Để bố thu xếp và ít hôm nữa bố sẽ gửi cho con." Và bắt đầu từ hôm đó là chuỗi điệp khúc những lời hứa (hảo) của ông Hải về việc chuyển cho vợ tôi số tiền thưởng nói trên. Ông ta còn trơ trẽn đến mức có lần ông ta nói với vợ tôi là đã chuyển rồi, hay "Bố chừng này tuổi rồi mà còn đi lừa con à..." Mục đích của ông ta không là gì khác: ông ta biết mọi chuyện vợ tôi đều cho tôi biết nên bằng cách đó ông ta hy vọng có thể khiến tôi phải nghi ngờ vợ, đồng thời nghi ngờ toàn bộ câu chuyện kể trên, rồi ruồng bỏ vợ mình. Tuy nhiên, tôi đã lường trước thái độ hành xử của ông Hải nên với tôi những diễn tiến trên không có gì là bất ngờ. Ông Trường, ông Ân cũng cho vợ tôi biết là hai ông đã bị ông Hải đe dọa và khống chế, cấm liên lạc hay chuyển tiền cho vợ tôi. Hai ông này đều đã dính "phốt" và bị ông Hải, lúc này đã là Phó Thủ tướng, nắm được "thóp" nên không dám trái ý ông ta. Lần duy nhất ông Hải chuyển tiền cho vợ tôi là khi vợ tôi bị bà Tý trùm cho vay nặng lãi truy hỏi số tiền nợ (vợ tôi vay 60 triệu VNĐ để chuyển trả cho ông Mạnh thời gian chúng tôi tá túc ở Khách sạn Công Đoàn). Vợ tôi đã trả được 30 triệu VNĐ (số tiền mà vợ tôi từng cho người khác mượn). Vợ tôi cho ông Hải

số tài khoản của bà Tý và ông ta, sau khi vợ tôi cho biết là nếu không trả sẽ bị bọn xã hội đen "xử", mới chịu chuyển cho bà này 30 triệu VNĐ.

Thời gian chúng tôi ở khách sạn Sao Mai, Lê Văn Toại có liên lạc với vợ tôi (Trọng cho số điện thoại) và cho biết là bây giờ đã bỏ Cty Việt Tiến và thành lập một công ty kinh doanh vàng bạc. Anh ta ngỏ ý mời vợ chồng tôi vào Sài Gòn, giao cho vợ tôi phụ trách cửa hàng và tặng vợ chồng tôi một ngôi nhà để ở.

Vợ chồng tôi vẫn tá túc tại khách sạn Sao Mai cho đến hết tháng 8 AL (tháng hạn cuối cùng của vợ chồng tôi) và sang đầu tháng 9 AL (tức khoảng giữa tháng 10/2007). Vợ tôi cũng báo với Trọng để Trọng chuẩn bị về Việt Nam thu xếp đưa vợ chồng tôi đi London (cuối tháng 7/2007 Trọng đã mua cho vợ chồng tôi một ngôi nhà ở London). Thời điểm này vợ chồng tôi gặp rất nhiều khó khăn về tài chính, do các ông kia không chịu gửi tiền đồng thời còn ngăn cấm ông Ân, ông Trường liên lạc hay gửi tiền cho chúng tôi. Trọng thì không dám gửi tiền cho vợ chồng tôi vì chính Trọng đã dính tai nạn cuối tháng 7/2007 trong một lần định bay vào Huế đưa tiền cho vợ chồng tôi (bị ô tô húc văng vào lan can đường và chấn thương sọ não). Trọng khiếp vía và sau đó sang Pháp điều trị, không dám "dây" với vợ chồng tôi trong thời gian chúng tôi đang chịu hạn.

Sự bức bách về tài chính giảm bớt phần nào khi NXB Tri thức gửi cho tôi 10 triệu VNĐ trong tổng số gần 16 triệu VNĐ tiền nhuận bút dịch cuốn sách *Friedrich Hayek - Cuộc đời và sự nghiệp*. Tối 15/10/2007, vợ tôi ra Hà Nội và sáng hôm sau đến NXB Tri thức thay mặt tôi ký hợp đồng dịch thuật, lấy số sách tặng cho dịch giả và nhận nốt số tiền gần 6 triệu VNĐ còn lại. Sáng sớm ngày 16/10 khi vợ tôi đi ô-tô ra đến nơi, ông Dũng có cho lái xe ra đón rồi đưa về một khách sạn trên đường Hoàng Diệu. Nhưng cả ngày hôm đó ông bạn không gặp được vợ tôi mặc dù vợ tôi báo là tối hôm đó sẽ về lại Đông Hà. Ông bảo vợ tôi ở lại hôm sau hẵng về nhưng cô ấy không chịu. Đến tối, khi ông gọi điện lại thì vợ tôi đã trên đường vào Đông Hà.

Hôm sau, 17/10, vợ chồng tôi thanh toán tiền phòng ở khách sạn Sao Mai và đó là ngày đầu tiên sau chuỗi ngày dằng dặc kéo dài từ tận cuối tháng 10/2005 mà tôi cảm thấy khá là thanh thản trong lòng (thời gian ở khách sạn này tôi cũng phải chịu rất nhiều ức chế do chủ khách sạn cứ hay đòi tiền, mặc dù họ chẳng lạ gì vợ chồng tôi). Sau đó vợ tôi về lại nhà bà ngoại ở trong thời gian chờ Trọng về Việt Nam còn tôi lên đường vào Đà Nẵng chơi với bạn, những người bạn đầu tiên mà tôi gặp sau hai năm lánh nạn ở Quảng Trị. Tôi vào Đà Nẵng được hai ngày thì vợ tôi nhớ quá không chịu nổi, bắt tôi phải về. Chiều tối ngày 19/10 tôi về lại Đông Hà, ngụ tại khách sạn Nam Đông nằm trên đường Lê Duẩn, phía Nam Đông Hà. Thời gian này Trọng mới tiến hành phẫu thuật thay đổi khuôn mặt và đang trong thời gian phục hồi nên chưa thể về Việt Nam ngay.

Mãi tới thứ Sáu, ngày 2/11/2007, Trọng, Thủy cùng đưa con gái mới về tới Việt Nam. Tuy nhiên, do Trọng chủ quan không mang theo thuốc và lại phải quá cảnh ở vùng thời tiết lạnh giá nên khuôn mặt mới lên da non của Trọng bị khô tróc khá nghiêm trọng. Về đến Hà Nội, Trọng phải vào ở biệt trong một phòng của khách sạn Horizon và mời bác sỹ từ Paris sang để điều trị tiếp. Vì thế, Trọng hẹn vợ chồng tôi sang đầu tuần ra Hà Nội để làm thủ tục bàn giao tài sản trước khi lên đường sang London. Vợ chồng tôi định tới thứ Hai, 3/11, sẽ đi tàu ra Hà Nội thì đột ngột tối Chủ nhật con tôi bị sốt phát ban (nó đã nóng âm ỉ từ mấy hôm trước đó). Kế hoạch ra Hà Nội bằng tàu đành phải hoãn lại. Sau đó,

Trọng quyết định bố trí xe ô tô vào đón vợ chồng tôi ra, sợ rằng đi tàu sẽ gặp gió ảnh hưởng tới sức khỏe con gái tôi. Đột nhiên ông Dũng tới thăm Trọng, biết được kế hoạch ra Hà Nội của vợ chồng tôi bèn đề nghị với Trọng và vợ tôi là sẽ cho xe ô tô của ông (loại limousine 3 cửa) vào đón. Kế hoạch là sáng thứ Tư, 7/11, xe vào tới Đông Hà và tối hôm đó vợ chồng tôi cùng con sẽ ra Hà Nội. Thế nhưng sáng 7/11 chẳng thấy ô tô đâu. Vợ tôi liên lạc với ông Dũng thì ông cho biết là tối hôm qua ông và ông Mạnh đi tiếp khách về muộn nên sáng 7/11 xe mới bắt đầu xuất phát từ Hà Nội, đến khoảng 4, 5h chiều sẽ tới Đông Hà. Tay lái xe này còn liên lạc với vợ tôi, cho vợ tôi số điện thoại di động, hẹn là vào Đông Hà sẽ gọi. Lúc 10h sáng, vợ tôi gọi điện cho anh ta thì được biết xe đã đi qua thành phố Thanh Hoá. Đến khoảng 3h chiều vợ tôi gọi điện thì anh ta nói là đã tới Hà Tĩnh. Mấy hôm đó vì con ốm nên vợ con tôi nghỉ ở nhà bà ngoại còn tôi vẫn ở khách sạn Nam Đông một mình. Vợ tôi thông báo cho tôi hành trình chiếc xe vào đón. Nhưng đến lần thứ hai thì tôi đã bắt đầu thấy gợn chút nghi ngờ, bởi từ 10h sáng đến 3h chiều mà xe chỉ chạy được từ Thanh Hoá vào đến Hà Tĩnh (5 tiếng đồng hồ mà một chiếc limousine chỉ chạy được khoảng 150km!). Nổi nghi ngờ về một âm mưu mới của các ông tăng dần lên trong tôi khi cho đến tận chập tối mà vẫn chẳng thấy ô tô đâu. Vợ tôi gọi điện cho lái xe thì máy không liên lạc được. Vợ tôi gọi điện cho Trọng thì Trọng nói "không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả", gọi điện cho ông Dũng thì ông nói ông cũng "không biết gì hết" (!?). Thực ra đây là điều mà tôi đã tiên liệu nên với tôi không có gì là bất ngờ. Tối hôm đó, vợ tôi tiếp tục ngủ ở nhà bà ngoại còn tôi vẫn nghỉ tại khách sạn.

Sáng hôm sau (8/11), tôi nói với vợ rằng chắc chắn các ông ấy đang tìm mọi cách ngăn không cho tôi ra Hà Nội, vì nếu tôi gặp Trọng rồi sang London thì sự thật mà bấy lâu nay tôi đã biết qua lời vợ kể nhưng lại chưa được "thực mục sở thị" sẽ bị phơi bày với những con người bằng xương bằng thịt, chứng cứ rành rành. Bởi thế, âm mưu vừa rồi là nỗ lực cuối cùng của họ hòng lung lạc niềm tin mà tôi vẫn dành cho vợ, khiến tôi ruồng bỏ vợ con - một kịch bản "xưa như trái đất" trong câu chuyện này và càng đọc quý vị sẽ càng thấy là những trò lừa gạt đó tuy vô cùng thâm độc nhưng cũng mới thật ấu trĩ làm sao. Lúc này, tôi nói với vợ là hãy bàn với Trọng, tương kế tựu kế với các ông kia, xem hành động vừa rồi như là giọt nước làm tràn li, niềm tin mà tôi vẫn dành cho vợ đã không còn nữa. Vợ con tôi sẽ ra Hà Nội trước, hoàn tất mọi thủ tục tài sản rồi sang London, sau đó sẽ tìm cách đón tôi đi. Vợ tôi gọi điện cho Trọng và Trọng đồng ý phương án như thế. Theo kế hoạch, tối hôm đó vợ con tôi sẽ đi ô tô chất lượng cao ra Hà Nội. Tuy nhiên, sau khi về lại khách sạn, trơ trọi một mình, nghĩ tới viễn cảnh xa vợ xa con mà lòng tôi quặn thắt không chịu nổi, nước mắt cứ vòng quanh. Chiều hôm ấy, tôi gặp lại vợ và định thay đổi phương án. Tôi bảo vợ gọi điện cho Trọng và nói là tôi không chấp nhận phương án kia nữa. Cả hai vợ chồng tôi sẽ cùng ra Hà Nội, xem các ông ấy làm gì được thì làm, nếu các ông định thủ tiêu tôi thì chính tôi sẽ tố cáo họ. Đến khoảng 5h chiều, vợ tôi tới khách sạn tìm tôi và nói là Trọng bảo hãy cứ y phương án cũ đi, Trọng đã dàn dựng kịch bản và đã nói với ông Dũng rồi. Mình không sợ gì cả nhưng cẩn thận vẫn hơn, lỡ ông Hải có manh động gì chẳng. Lúc này thì chính vợ tôi lại thuyết phục tôi là hãy tạm chia xa nhau một thời gian, rồi Trọng và cô ấy sẽ tìm cách đưa tôi đi. Tôi cảm thấy mỗi một trong lòng và xem ra không còn cách nào khác - tôi không còn có thể quay lại sống một cuộc đời bình thường nữa được nữa rồi. Tôi nói với vợ, "Thôi em cứ đi đi, em và con sang bên ấy được sung sướng là anh mãn nguyện lắm rồi. Anh ở bên này có chết cũng được." Vợ tôi nói, "Ai bảo anh ngày xưa lấy em làm chi cho khổ. Em đã làm anh khổ quá nhiều rồi. Anh hãy yên tâm, em sẽ tìm cách đón anh đi. Cứ để cho em đi anh nhé, hãy tin ở em."

Bình thường xa nhau một ngày là vợ tôi đã không chịu nổi, không hiểu sao lần này cô ấy lại tỏ ra mạnh mẽ đến thế. Tôi tiễn vợ một đoạn để tìm xe ôm. Khoác vai em đi mà nghe em nói, "Được anh ôm thế này là em quên hết mọi sự trên đời, không còn cần gì nữa cả," lòng tôi xôn xang bù ngùi khôn tả.

Tối hôm đó, 8/11, vợ con tôi lên xe ra Hà Nội và những gì sau đó diễn ra theo đúng kịch bản mà chúng tôi đã dàn dựng. Vợ tôi bịa chuyện rằng tôi đã chửi bới và đánh đập cô ấy thế nào, rằng tôi đã bỏ đi và cô ấy không cần quan tâm đến tôi nữa, sống chết gì cũng mặc. Các ông kia nghe có vẻ tin và động viên vợ tôi. Ông Hải nói, "Vợ chồng không còn tin nhau nữa thì sống với nhau làm gì, cứ ở đây với bố rồi nếu thích thì bố sẽ cho con sang Paris sống với Thủy." Riêng ông Dũng thì tỏ vẻ rất lo lắng. Ra đến Hà Nội, các ông ngay lập tức cho hai vệ sỹ bám chặt vợ tôi, tiếng là bảo vệ nhưng kỳ thực là để giám sát vợ tôi. Trọng và Thủy cũng bị các ông này giám sát chặt. Trọng giả vờ hòa theo các ông kia, họ cũng muốn lôi kéo Trọng ngã về phía mình. Các ông nói nếu Trọng đứng về phía các ông thì số tiền (2 tỷ USD) đó Trọng muốn lấy bao nhiêu cũng được, rồi có ý sẽ tác thành vợ tôi với Trọng, còn ngôi nhà ở Paris sẽ cho hai mẹ con Thủy...

Để liên lạc với tôi, Trọng mua cho vợ tôi một sim điện thoại riêng và một máy điện thoại nhỏ xíu có thể giấu được trong khe ngực. Hai tên vệ sỹ lúc nào cũng cứ kè kè bên vợ tôi nên chúng tôi liên lạc với nhau rất khó. Mấy hôm trước đó ở Đông Hà vợ tôi bị sảy thai nên sức khoẻ sút kém.¹ Ra Hà Nội, vợ tôi phải vào bệnh viện hút thai lưu trong bụng ra. Rồi một hôm cô ấy bị ngất xỉu phải đưa vào viện cấp cứu. Bệnh viện chụp điện não đồ và phát hiện vợ tôi bị chảy máu não và đã ở tình trạng rất nguy hiểm, xác suất mổ thành công chỉ 50%, bắt buộc phải mổ ngay bởi để càng lâu sẽ càng nguy hiểm. Thế nhưng vợ tôi nhất quyết không chịu mổ mà đòi phải sang Paris ngay. (Sau này tôi mới biết là cô ấy đau đầu đã lâu nhưng không cho tôi biết vì sợ tôi lo lắng. Thời gian ở khách sạn Sao Mai do đau đầu quá vợ tôi đã đi chụp điện não đồ và được bác sỹ ở đây cho biết là tình trạng này thì để thế cũng chết mà mổ cũng chết. Hèn gì hồi đó có lần cô ấy nói, "Em sắp chết rồi, nếu em chết thì anh cố gắng nuôi con nhé." Lần ấy tôi đã mắng vợ là đừng có nói nhảm.) Khi ra Hà Nội vợ tôi vẫn không chịu mổ là vì quá lo lắng cho tôi, biết tôi ở Đông Hà không có tiền cũng như đang bị các ông kia truy lùng nên muốn sang Paris ngay để sớm đón tôi sang.

Khi vợ tôi ra Hà Nội thì các ông kia cũng bắt đầu truy lùng tôi. Không hiểu bằng cách nào mà họ biết được tôi đã gửi tin cho em trai tôi - tôi đoán là do nó không tin vào câu chuyện cũng như không nghe lời tôi (mặc dù tôi đã nói hết lời với nó và lấy chính sinh mạng của vợ chồng tôi cùng con gái ra để đảm bảo) nên mới kể ra một số tình tiết tại nhà mẹ tôi và bọn họ đã ghi âm được. Quý vị hãy đọc những dòng trích sau đây từ một số email mà em tôi gửi cho tôi để thấy được thái độ của nó, tôi xin miễn bình luận: "Anh sớm ra Hà Nội làm lại cuộc đời đi anh ạ. Ai đời 1 kỹ sư kinh tế, dịch thuật quyền nợ quyền kia mà lại đi trông thuê cửa hàng internet, con cái sinh ra không có nỗi hộp sữa cho nó uống. Tại sao anh phải thế chứ? Con anh lớn lên rồi sẽ như thế nào? Chẳng lẽ lại đi bán nước mía với mẹ hay là đi trông cửa hàng với bố? Điều gì làm anh nên nông nổi này?"; "Bố Dũng vừa đi công tác về đây. Sao chị Phương Anh không ra HN đón hả anh? Sao anh không gọi cho bố nhờ bố kiểm tra cho cái chân bộ trưởng, thứ trưởng gì đó mà làm,

¹ Thực ra trước đây vợ tôi dự định nếu có thai thì cũng mặc, để đề phòng khi ra nước ngoài khỏi bị Trọng "quấy rầy."

con rể mà? Cần gì phải ngồi trông quán internet."

Trọng nói với vợ tôi, ông Mạnh gọi điện cho Trọng và bảo "nếu thằng Hùng mà đi tố cáo thì do không có bằng chứng gì nên không đáng sợ nhưng chắc chắn vẫn sẽ ảnh hưởng đến uy tín [của họ], ngoài ra tình báo trong và ngoài nước sẽ càng có thêm cơ sở củng cố nghi vấn về hành vi buôn bán vũ khí [của ông Mạnh và ông Hải]. Vì thế ta sẽ cho người truy tìm thằng Hùng đồng thời giám sát cả nhà nó, nếu nó và gia đình mà tỏ ra manh động, có ý tố cáo thì ta sẽ 'xử' cả nhà nó luôn." Tôi biết ông Mạnh mà còn nói thế thì ông Hải nếu tìm được tôi chắc sẽ chẳng tha cho tôi, hơn nữa lúc này ông Mạnh và ông Hải tỏ ra "tâm đầu ý hợp" lắm, còn ông Dũng thì buộc phải nghe theo vì trót đã cùng hội cùng thuyền với hai ông kia.¹

Sáng thứ Hai, 12/11, tôi bỗng thấy lòng dạ bất an, linh tính mách bảo dường như có điều gì chẳng lành. Tôi quyết định lặn lội rời khỏi khách sạn Nam Đông, đến chợ Đồng Hà gặp thím của vợ tôi đang bán hàng ở đó mượn được 50.000VNĐ (lúc này trong túi tôi chỉ còn hơn 20.000VNĐ, mấy lần Trọng và vợ tôi tìm cách gửi tiền vào cho tôi mà chưa được vì bị giám sát quá chặt). Tôi định vào thẳng Sài Gòn luôn nhưng không đủ tiền nên bắt xe vào Đà Nẵng. Vào đến Đà Nẵng lúc gần 4h chiều. Cả thành phố trời mưa như trút nước, trong túi tôi chỉ còn đúng 21.000VNĐ. Tôi có hai người bạn học phổ thông làm ở Trung tâm Điều độ Đà Nẵng của Đường sắt Việt Nam, tên là Nguyễn Xuân Tình và Trần Đình Dân, mà lần trước tôi đã ghé vào chơi. Tôi gọi điện cho Tình thì chỉ gặp vợ nó và được báo là nhà đang chìm trong nước. Không hỏi được gì thêm, gọi lại lần nữa để hỏi số điện thoại của Dân thì bị tắt máy. Tôi liền gọi điện vào cho bạn tôi ở Sài Gòn là Bùi Quang Hùng, làm ở Công ty CTGT 499, thuộc Cienco 4, báo là sẽ bắt xe vào và dặn nó đón tôi rồi trả tiền xe cho tôi. Hùng đồng ý như thế nhưng đến khi định bắt ô tô vào Sài Gòn thì được biết mưa lũ khiến giao thông tạm thời bị chia cắt, chưa biết bao giờ mới thông đường. Tôi bèn gọi điện cho một người bạn học phổ thông khác là Nguyễn Vĩnh Hà, đang ở Biên Hoà và làm cho Công ty Thức ăn Gia súc CP Việt Nam. Hà sau đó gọi cho một người bạn của mình đang làm ở Quảng Ngãi, anh này lại có bạn đang công tác ở Đà Nẵng và cuối cùng anh bạn của bạn Hà đội mưa đem đến cho tôi 500.000VNĐ. Tôi đi ăn tối và thuê một phòng trọ cạnh bến xe để nghỉ, dự định là ngày hôm sau thông đường sẽ vào Sài Gòn luôn. Thế nhưng hôm sau đường giao thông Bắc - Nam vẫn bị chia cắt ở phía Nam thành phố Đà Nẵng. (Khi tôi đã rời khỏi khách sạn Nam Đông, một hôm đột nhiên ông Dũng hỏi vợ tôi, "Hùng đang ở khách sạn Nam Đông phải không con?" Vợ tôi chột dạ nhưng rất may là biết tôi đã rời khỏi khách sạn rồi nên mới yên tâm.)

Chiều thứ Ba, 13/11, tôi đi xe ôm đến Trung tâm Điều độ Đường sắt Đà Nẵng, hỏi điện thoại của Dân rồi đến nhà nó. Tôi kể qua sự tình cho Dân biết. Nó bố trí cho tôi ở một phòng trong Nhà Lưu trú Đường sắt trên đường Trần Cao Vân. Vợ tôi gọi điện cho tôi biết là 3h chiều thứ Tư, 14/11, cô ấy cùng với con và mẹ con Thủy sẽ bay sang Paris. Mãi đến 5h chiều ngày hôm sau, vợ tôi mới gọi điện được cho tôi và báo là máy bay bay vào Sài Gòn rồi hoãn do thời tiết, dự kiến 9h sáng mai sẽ bay. Đến 3h chiều ngày 15/11, vợ tôi gọi điện báo cho tôi là tối hôm qua cô ấy bị băng huyết, bị ngất xỉu phải đưa vào viện cấp cứu, truyền máu và vẫn đang nằm trong bệnh viện. Cô ấy vẫn còn yếu nhưng cho biết

¹ Vợ tôi biết được điều này vì sau khi cô ấy đã ra nước ngoài, Trọng có một số lần gửi qua mạng cho Trinh (bạn Trọng) file ghi âm các cuộc gặp giữa ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải và Trọng. Ông Mạnh và ông Hải rất hăng hái phát biểu còn ông Dũng thì hầu như không nói năng gì.

là bác sỹ nói nếu đủ sức khoẻ thì sẽ cho bay luôn chuyến bay 5h chiều hôm đó. Vợ tôi còn nói là tối hôm trước (14/11) ông Mạnh mặc dù đang ở thăm Hàn Quốc song vẫn bí mật bay về Sài Gòn để kiểm tra tình hình, đồng thời nhận xét thêm "đôi mắt ông ấy giờ trông ghê lắm." Kể từ thời điểm đó cho đến tận chiều tối ngày thứ Bảy, 17/11, tôi bật tin vợ. Lòng tôi cứ như lửa đốt, vừa lo lắng cho sức khoẻ của vợ vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi đã định là nếu không nhận được tin tức gì của cô ấy thì ngày 20/11 tôi sẽ tung thư tố cáo lên mạng.

Trưa ngày 17/11 tôi vào mạng, kiểm tra cái nick Yahoo Messenger mà tôi đưa cho vợ tôi trước lúc chia tay để bí mật liên lạc song vẫn không thấy gì. Buổi tối đi ăn cơm về, như có điều gì xui khiến tôi lại bước vào hiệu Internet mặc dù đã đi qua (trước đây tôi định ngày mai mới vào mạng). Đăng nhập vào cái nick Yahoo Messenger bí mật trên, tôi mừng như chết sống lại khi nhận được tin của vợ. Thì ra, chiều 15/11 sau khi gọi điện cho tôi cô ấy lại bị ngắt xui lần nữa. Đến khi tỉnh lại, cô ấy giả vờ khóc lóc đòi đi Paris cho bằng được, rằng còn ở Việt Nam ngày nào thì cô ấy sẽ còn đau khổ ngày đó, phải đi thật xa để quên đi tất cả. Trước quyết tâm của vợ tôi, mọi người đành phải nhượng bộ. Đến đây thì xảy ra một bước ngoặt, không hiểu thế nào mà ông Hải bắt cóc con Thủy đem biệt giam. (Điều này mãi về sau tôi mới được biết là khi vào Sài Gòn, đánh hơi thấy đường như có điều gì bất thường, ông Hải đã giở súng và dao vào đứa con gái mới 9 tháng tuổi của Thủy dọa giết nếu Thủy không chịu khai thật. Thủy sợ quá mới khai ra là Trọng nắm được nơi tôi đang ẩn náu. Thực ra còn một lý do quan trọng hơn nữa là ông Hải muốn bắt Trọng phải bàn giao toàn bộ chứng cứ cho ông ta.)

Thế là vợ con tôi phải đơn độc bay sang Paris, cùng với một người phụ nữ giúp việc 47 tuổi quê ở Nghệ An (bà này tên trên hộ chiếu là Nguyễn Thị An). Vợ tôi kể khi lên máy bay phải có người dìu đi. (Trọng làm cho vợ tôi hai hộ chiếu. Một hộ chiếu với tên thật là Lê Thị Phương Anh, còn hộ chiếu kia lấy tên giả là Trần Thị Nga, cả hai khai cùng ngày sinh là 11/11/1984. Vợ tôi không biết là đã nhập cảnh vào Pháp theo hộ chiếu nào.) Xuống sân bay ở Paris cô ấy lại bị ngắt xui và phải cấp cứu ngay tại sân bay. Bạn của Trọng (tên là Trinh) đưa vợ tôi về nhà Trọng rồi mời bác sỹ đến khám và chuyền thuốc cho cô ấy. Khi vừa tỉnh lại là cô ấy mượn ngay máy tính xách tay của Trinh rồi nhắn tin cho tôi. Vợ tôi cho biết là cái sim điện thoại bị con tôi cho vào miệng cắn hỏng, bỏ vào máy không còn hiện lên số. Đồng thời lần ngắt xui cuối cùng ở Sài Gòn cô ấy bị mất điện thoại, không hiểu bị ai lấy đi. Vì thế vợ tôi không nhớ số để gọi cho tôi (cũng may mà sau mỗi lần gọi hay nhắn tin cô ấy đều xoá hết dấu tích, và lại cái sim đã bị hỏng trước khi rơi vào tay "ai đó" nên mọi chuyện đến lúc ấy chưa bị lộ hết, ngoại trừ sự cố Thủy để lộ việc Trọng biết được nơi tôi đang tá túc¹). Trước tình hình sức khoẻ của vợ như thế, tôi khuyên cô ấy hay là cứ mở trước đi, càng để lâu càng nguy hiểm. Song cô ấy cứ nhất mực không chịu, đòi phải chờ tôi sang mới mở. Tôi biết vợ tôi nhớ thương và lo lắng cho tôi, muốn gặp tôi trước khi mở kéo lỗ có xảy ra chuyện gì thì cũng được an ủi phần nào là đã chết trong vòng tay người mình yêu, đồng thời nếu có ra đi thì cũng yên tâm vì lúc đó bố con tôi sẽ không còn phải khổ cực nữa. Ngoài ra, tôi nghĩ cô ấy cũng muốn dùng cách đó hòng gây sức ép để Trọng sớm tìm mọi cách đưa tôi sang. Cô ấy vẫn mang theo hộ chiếu và thẻ ATM mang tên tôi, định sẽ gửi ngay về cho tôi sau khi đến Paris để tôi làm

¹ Mà thực ra là cũng không biết vì khi tôi rời khách sạn Nam Đông vào Đà Nẵng, tôi nói dối vợ là tôi thuê nhà trọ ở ngay Đông Hà. Tôi tin vợ mình nhưng vẫn phải đề phòng những người ở bên cô ấy.

thủ tục bay sang luôn. Tuy nhiên, phần vì khi cô ấy mới sang sức khỏe còn yếu, phần vì theo tôi nghĩ là ba ông kia có thể đã ra tới hậu thư cho Trọng là nếu phát hiện tôi rời khỏi Việt Nam thì bọn họ sẽ ra tay với con Trọng, nên đến mấy hôm mà cô ấy vẫn chưa gửi hộ chiếu về cho tôi được, vì nếu gửi thì chắc chắn là phải nhờ bạn Trọng, chứ vợ tôi làm gì biết một chữ tiếng Pháp, tiếng Anh nào.

Đến ngày thứ Tư, 21/11, sức khỏe vợ tôi tương đối hồi phục, vợ tôi báo cho tôi biết là buổi chiều sẽ bay sang London, về ngôi nhà mà Trọng đã mua cho vợ chồng tôi, đồng thời ngày hôm sau, 22/11, một người bạn của Trọng tên là Hùng sẽ cầm hộ chiếu và thẻ tín dụng bay về Việt Nam đưa cho tôi. Vợ tôi cùng con gái, người giúp việc và Trinh (bạn Trọng) xuống sân bay ở London lúc khoảng 8h15 tối giờ địa phương rồi về nhà (ngôi nhà đứng tên tôi). Đến ngày thứ Sáu, 23/11, vợ tôi báo cho tôi biết là Hùng bạn Trọng đã về tới Việt Nam và kế hoạch là khoảng 5h chiều thứ Hai, 26/11, sẽ có người gặp tôi ở sân bay Tân Sơn Nhất, đưa hộ chiếu, visa và vé máy bay để tôi bay sang London luôn. Vợ tôi cũng nói tôi mua một cái sim điện thoại mới, nhắn số cho cô ấy để cô ấy nhắn cho Trọng rồi Trọng sẽ liên lạc với tôi. Sáng hôm sau, 24/11, tôi và Trọng liên lạc với nhau lần đầu tiên qua tin nhắn điện thoại. Trọng hỏi tôi, “Sau bao nhiêu chuyện xảy ra mà anh vẫn tin là có các ông kia trên đời thật à? Anh không sợ tôi sẽ lại lừa anh thêm một lần nữa à?” Trọng thú nhận là rất yêu vợ tôi, rằng “cô ấy là một người thật thà, đáng thương, luôn vì mọi người, một lòng chung thủy với chồng, đồng tiền không làm cho cô ấy loá mắt, trên đời này cô ấy chỉ cần tình yêu của anh thôi.” “Cô ấy đã đau đớn lâu lắm rồi mà vẫn cố chịu đựng một mình, chỉ mong sớm được đi để chồng tin. Cô ấy đã bị bọn khốn nạn như chúng tôi lừa nhiều quá rồi nên càng yêu anh bao nhiêu càng sợ anh không tin, mong ra nước ngoài sớm để đưa chồng sang. Cô ấy mà có chuyện gì thì tôi ân hận vô cùng.”

4h50 chiều ngày 24/11, tôi lên một chiếc xe chất lượng cao của Thuận Thảo từ Đà Nẵng vào Sài Gòn và 1h chiều ngày hôm sau thì tới nơi. Đến khoảng 4h20, tôi liên lạc được với vợ qua mạng. Chát được một lúc thì con gái tôi dậy và cô ấy phải vào ru con. Tôi đợi chừng 20 phút thì nhận được tin nhắn của Trọng là vợ tôi lại bị ngất xỉu và được đưa vào viện rồi. Tôi hết sức bàng hoàng, lo lắng. Trọng cho tôi biết là Thủy cũng vừa sang tới nơi và vào viện với vợ tôi, tình hình sức khỏe của cô ấy đang ngày càng xấu đi. Trọng nói với tôi là hãy cố gắng thuyết phục cô ấy đồng ý mổ, kéo càng để lâu càng nguy hiểm. Trong túi tôi lúc ấy chỉ còn đúng 105.000VNĐ, không hành lý, không giấy tờ tùy thân. Tôi không dám liên lạc với bạn vì nghĩ là cần phải bảo đảm an toàn tuyệt đối, đằng nào thì theo kế hoạch ngày mai cũng bay rồi. Mãi tới 8h tối tôi mới nhờ một tay xe ôm tìm thuê được một phòng trọ với giá 70.000VNĐ/đêm (các phòng trọ khác không nhận vì tôi không có giấy tờ tùy thân gì cả). Đến 9h30, Trọng nhắn với tôi là vợ tôi đã tỉnh và đang chờ liên lạc với tôi qua mạng. Tôi liền chạy ra tiệm Internet thì nhận được mấy dòng tin nhắn offline còn cô ấy đang phải ru con ngủ (con gái tôi bị nhiệt ở miệng nên hay quấy). Tôi ngồi đợi một lúc không được đành nhắn tin offline dặn dò, động viên vợ rồi về ngủ. Vợ tôi rất lo lắng vì thấy vẻ sợ sệt cùng thái độ áp úng của Thủy. Trọng và Thủy vẫn giấu chuyện ông Hải đã bắt cóc và biệt giam con gái mình.

Sáng hôm sau tôi lên xe buýt và đến sân bay Tân Sơn Nhất vào khoảng 9h30 sáng, trong túi lúc ấy chỉ còn 20 ngàn đồng. Việc đầu tiên của tôi là tìm một hiệu Internet nằm trên đường Cửu Long để biết tin tức về vợ. Tôi ngồi một lúc thì vợ tôi cũng lên mạng (mặc dù lúc đó ở London mới khoảng 4h sáng). Vợ tôi vẫn còn đang ở trong bệnh viện cùng Thủy, sức khỏe cô ấy đang rất yếu và có chiều hướng càng lúc càng xấu đi. Tôi thuyết

phục vợ và cô ấy đồng ý mổ. Chát với tôi một lúc thì con tôi trở dậy và vợ tôi lại phải ru con ngủ rồi cô ấy cũng thiếp đi luôn.

Tôi đợi đến 3h chiều thì Trọng nhắn tin cho tôi báo là kế hoạch bị đổ bể. Trọng cho biết là mình bị giám sát chặt, còn đứa con gái thì đang bị biệt giam (lúc đó tôi vẫn chưa biết gì về điều này. Sau này vợ tôi còn cho tôi biết thêm là Hùng bạn Trọng đã bị người của ông Hải bắt, tuy nhiên rất may là lúc ấy hộ chiếu của tôi đã được chuyển cho người khác. Các sân bay quốc tế đều bị các ông ấy đặt trong vòng kiểm soát, nếu tôi xuất cảnh thì chắc chắn sẽ bị phát hiện.) Trọng cầu xin tôi là đừng nói sự thật với vợ tôi, mà chỉ nói là tôi có việc đột xuất rồi vài hôm tới sẽ bay thôi, vì sợ cô ấy quá lo lắng cho tôi mà bị sốc. Lúc đó tôi rất lo lắng cho vợ và cảm thấy không còn nhiều hy vọng từ Trọng. Tôi nhắn cho Trọng, "Bây giờ đến vợ con anh mà anh không lo nổi thì tôi còn biết hy vọng gì. Anh cứ đưa vợ con trở về Pháp đi, tôi sẽ có cách của tôi. Tôi không thể nào chịu nổi khi tính mạng cô ấy đang như ngọn đèn lay lắt trước gió còn mình thì đang sống dở chết dở thế này." Tôi dự định sẽ tung bức thư tố cáo lên mạng rồi chạy vào Lãnh sự quán Anh xin tỵ nạn chính trị rồi xin sang London gấp để gặp vợ. Trọng nhắn cho tôi, "Anh nói thế thì khác nào phụ lòng. Tôi cầu xin anh hiểu và thông cảm cho tôi. Con gái tôi đang ở trong tay chúng nó."ⁱ Tôi đề nghị với Trọng là hãy chơi bài ngửa luôn với mấy ông này. "Chơi trò này mà mình nhún một bước là nó lún tới ngay." Tôi nói với Trọng là hãy cho tôi địa chỉ email của mấy ông kia để tôi gửi bức thư tố cáo, đặt họ vào thế đã rồi. "Khi đó thì họ không còn lựa chọn nào khác, đơn giản là vì họ mất nhiều hơn mình. Hơn nữa mình sẽ giành được thế chủ động." Lúc đầu Trọng đồng ý với tôi, bảo là ngày mai sẽ gửi địa chỉ email của các ông cho vợ tôi rồi vợ tôi sẽ nhắn cho tôi qua mạng. Tuy nhiên, hôm sau mặc dù đã gửi địa chỉ email của ông Mạnh và ông Hải cho vợ tôi nhưng Trọng vẫn dặn cô ấy là "khoan hãy gửi cho Hùng vì sợ Hùng nóng nảy làm liều." Trọng nói với tôi là đã điều tra ra nơi ông Hải giam con và đang tìm cách để cứu con gái ra rồi sau đó sẽ chơi bài ngửa luôn với họ. Tôi hiểu là Trọng rất thương con gái và sợ ông Hải manh động, sẵn sàng ra tay với một đứa trẻ sơ sinh.

Trọng nhắn tin cho tôi, "Anh nhớ động viên Phương nhiều vào nhé. Những lời của anh không biết thế nào và Thủy nhắn với tôi là nhìn chị Phương chát với anh Hùng mà khuôn mặt chị rạng ngời hạnh phúc, thấy chị Phương như không đau ốm gì cả." "Phương đồng ý mổ là tốt quá rồi. Anh khoan nói gì với Phương, để sáng mai bác sỹ bên kia [Mỹ] đồng ý là chuyển cô ấy sang Mỹ luôn. Sau 8 tiếng cô ấy tỉnh lại là coi như thoát rồi, còn nếu không thì... tùy vào số mạng thôi. Anh hãy tin tôi, dù Phương có chuyện gì đi nữa tôi cũng sẽ ở bên anh. Cuộc đời còn lại tôi sẽ trả nợ cho anh. Tôi có tội với Phương, tôi ân hận và đau đớn vô cùng." Phương pháp giải phẫu chảy máu não của Mỹ là phương pháp tiên tiến nhất hiện nay, người ta sử dụng thiết bị rà quanh đầu để phát hiện nơi nào bị chảy máu thì dùng một ống hút siêu nhỏ chọc vào để hút máu ra, nghĩa là không phải mổ.

Khoảng 5h chiều 26/11, tôi liên lạc với bạn tôi là Bùi Quang Hùng. Hùng đón tôi ở bến xe Miền Tây rồi về Công ty Công trình Giao thông 499. Ngay sau đó tôi lên phòng làm việc của nó và liên lạc với vợ tôi để báo tình hình cho vợ tôi yên tâm, đừng lo lắng gì cho tôi, hãy tập trung tinh thần và sức lực để chuẩn bị mổ.

Sáng hôm sau, 27/11, Trọng nhắn với tôi là hãy ra mạng liên lạc với vợ và động viên cô

ⁱ Đến lúc này Trọng mới thú thật chuyện con gái mình đang bị biệt giam.

ây mổ. Tối hôm qua cô ấy nói chuyện qua mạng với Trọng lâu và cứ một mực đòi về Việt Nam để gặp tôi, không sợ trời đất gì cả. Khoảng 7h30, tôi ra hiệu Internet một lúc thì vợ tôi cũng lên mạng. Tôi lại phải nói để vợ tôi yên tâm và động viên cô ấy mổ. Tôi nói với vợ rằng "các ông ấy không dám làm gì anh đâu, họ biết là nếu đụng đến anh thì ngay lập tức anh sẽ tung thư tố cáo lên mạng. Anh đang ở chỗ bạn, đầy đủ mọi thứ, không thiếu gì cả. Em không phải lo gì đâu. Hãy cứ yên tâm mổ đi để sớm trở về với anh và con." Lần này thì tôi cho vợ quan sát tôi qua webcam để cô ấy vợ bớt nhớ nhung và thêm phần yên tâm. Chợt được một lúc thì vợ tôi lại phải ru con ngủ. Tôi đợi đến 9h20 vẫn không thấy cô ấy online trở lại đành nhắn lại mấy câu offline dặn dò, động viên vợ rồi về. Đến 9h52 Trọng nhắn cho tôi, "Thủy mới nhắn cho tôi là chị Phương gặp được anh Hùng, nhìn thấy anh mà cứ ôm con nằm khóc, bảo nhớ anh nhiều... Tội nghiệp cho Phương quá, trái tim tôi ân hận vô cùng."

Đến trưa hôm ấy theo giờ Việt Nam, tức khoảng 6h sáng giờ London, vợ tôi được đưa lên máy bay chuyển sang một bệnh viện ở New York để mổ. Buổi chiều, tôi vào chùa cầu nguyện cho cô ấy. Khoảng gần 5 chiều giờ Việt Nam, tức 5h sáng giờ New York, vợ tôi xuống đến sân bay JFK và được chuyển tới bệnh viện New York. Sau đó cô ấy được đưa vào phòng chụp điện não đồ, kiểm tra sức khỏe và truyền thêm máu để mổ. Trước khi lên bàn mổ, Thủy nói điện thoại cho tôi gặp vợ. Bao nhiêu ngày đằng đằng chờ mong, lo lắng, giờ mới nghe được giọng nói của nhau ngay trước lúc một người phải bước lên bàn mổ để giành giật sự sống với tử thần, cả hai chúng tôi đều không nén nổi xúc động và cùng oà khóc. Tôi động viên vợ, "Em hãy nắm chặt hai tay vào, mím môi lại, quyết tâm vượt qua để trở về với anh và con." Vợ tôi thỉnh cầu tôi hứa với cô ấy mấy điều trước khi lên bàn mổ. "Thứ nhất, anh phải nuôi con; thứ hai, anh phải cưới vợ, phải tìm được một người vợ nào tốt hơn em, em đã làm anh khổ nhiều rồi; thứ ba, anh không được đi tố cáo..." "Tất nhiên là anh sẽ nuôi con rồi, em biết anh yêu con đến thế nào rồi còn gì. Còn em bảo anh tìm một người vợ nào tốt hơn em thì trên đời này còn có ai tốt hơn em nữa đâu hả em. Em là người con gái tốt nhất trên thế gian này. Chính tình yêu của em đã tiếp cho anh sức mạnh để anh vượt qua tất cả. Bây giờ em hãy vì tình yêu đó, quyết tâm vượt qua thử thách này để trở về với anh..."

6h32 chiều giờ Việt Nam (6h32 sáng giờ New York), Thủy nhắn cho tôi, "Phòng mổ thông báo bắt đầu mổ rồi anh ạ. Chúng ta hãy cùng cầu nguyện anh nhé." Và sau đấy là những giây phút nặng nề trong lo âu và đợi chờ căng thẳng. Tôi hét cầu Trời lại khẩn Phật mong cho vợ mình vượt qua được thử thách khắc nghiệt và đầy bất trắc này, còn Trọng thì vào một nhà thờ ở Hà Nội để bắt đầu cầu nguyện cho vợ tôi. 7h45 Thủy nhắn cho tôi, "Anh Hùng ơi chị Phương mổ thành công rồi, bây giờ chỉ còn mong chị tỉnh lại thôi. Sau 8 tiếng mà chị không tỉnh lại thì coi như chị ra đi mãi mãi anh ạ." Nhìn mấy chữ "ra đi mãi mãi" mà tôi thấy rụng rời chân tay. 8h13 tối, Thủy lại nhắn, "Anh Hùng à, chị Phương cầm chắc trong tay bức ảnh của anh và bé Mimi. Chị nắm chặt lắm anh à." Tôi nhắn lại với Thủy, "Anh vẫn tin chắc rằng chị sẽ trở về với anh mà." Thực ra đến lúc đó tôi vẫn thấy tự tin. Tôi chưa hề có linh cảm gì là vợ tôi sẽ rời xa tôi mãi mãi cả, đơn giản là tôi không thể nào tin nổi điều ấy, cho dù từ buổi trưa hôm đó tôi đã không nén nổi những giọt nước mắt khóc thương vợ. 11h37, Thủy nhắn, "Anh Hùng à, em đang ở bên chị Phương. Tay chị vẫn nắm lấy bức ảnh rất chặt như sợ ai cướp đi vậy. Chị nắm mà thấy tội nghiệp quá anh ạ." 11h44, "Nước mắt em cứ tuôn trào, em sợ quá. Bác sỹ nói chỉ cần bàn tay cử động là báo ngay mà sao mãi không thấy. Mấy tiếng rồi anh, em không

còn nhìn được gì xung quanh cả anh ạ." Từ giây phút đó, tôi bắt đầu hoang mang thật sự. Và cũng từ đó tôi không còn thấy Thủy nữa. 1h30 (28/11), tôi mệt quá thiếp đi được một lúc đến 2h30 thì tỉnh dậy. Vợ liếc sang điện thoại, không thấy tin nhắn nào cả. Người tôi bắt đầu ù đi. Tôi cứ đi đi lại lại ngoài hành lang và cầu Trời khẩn Phật. Từ 3h trở đi tôi thấy mọi tia hy vọng dường như lịm tắt dần và đến 3h30 thì tôi đã ý thức được rằng không còn chút hy vọng nào nữa. Tôi gọi Hùng bạn tôi (vừa đánh bài xong đang chuẩn bị ngủ) và cho nó biết tình hình, đề nghị nó hãy ở bên tôi lúc này. Người tôi đau đớn tê dại, tôi thấy mình đang từ từ rơi xuống địa ngục. Đến 3h45 thì tôi hiểu rằng mọi thứ đã chấm hết (đã 8 tiếng kể từ khi ca mổ hoàn thành). Vợ tôi đã không còn trên đời này nữa, vợ tôi đã vĩnh viễn lìa xa tôi rồi. Đau đớn thay cho em, lúc này tôi đang ở cách xa em nửa vòng trái đất còn đứa con yêu quý vừa mới hơn 1 tuổi thì đang khóc mẹ ở London. Em ra đi mà cả hai người thân yêu nhất của mình đều không có ở bên em. Cuộc đời em đã phải nếm trải đủ mọi cay cực trên trần gian này rồi. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy hối hận vì đã gặp em. Bởi nếu không thì em đâu phải chịu bao nỗi đớn đau, tủi nhục để rồi vĩnh viễn ra đi một cách thương tâm như thế. Tôi gọi vào máy Trọng thì chỉ nghe mấy tiếng tò te. Gọi vào máy Thủy thì Thủy không nghe máy. Tôi không cầm nổi điện thoại nữa mà phải nhờ bạn tôi cầm hộ. Rưng rưng, tê tái, điên dại nhưng tôi vẫn còn đủ sáng suốt để hiểu rằng tôi cần phải gặp em lần cuối trước khi vĩnh viễn lìa xa em, hơn nữa tôi đang còn đứa con thân yêu, giọt máu của vợ tôi để lại giờ này vẫn đang côi cút ở London mà không hề biết rằng người mẹ yêu quý của mình đã ra đi mãi mãi. Tôi bảo bạn tôi nhắn cho Thủy, "Em hãy báo với Trọng thu xếp đưa vợ anh về London và đưa anh sang ngay London. Anh sẽ sống nốt những ngày cuối cùng với vợ con anh ở London." "Em hãy yên tâm, anh sẽ không làm gì hại vợ chồng em và con em đâu. Anh đã hứa với vợ anh rồi." "Em nhắn cho Trọng bảo ba ông kia muốn giết anh thì cứ giết đi, anh không còn muốn sống nữa." Không hề thấy hồi âm gì từ phía Thủy cả... Bỗng nhiên đến 4h20 bạn tôi từ ngoài chạy vào đưa máy điện thoại cho tôi, trên đó hiện lên dòng chữ, "Anh Hùng ơi, chị Phương bắt đầu tỉnh lại rồi!" Tôi không dám tin vào mắt mình. Thủy cứ gửi đòn dập cùng cái tin đó nhiều lần. Người tôi vẫn chưa hết tê dại, choáng váng nhưng đã bắt đầu có cảm giác là sự sống đang trở lại với mình. Tôi bảo bạn tôi nhắn cho Thủy, "Có thật không em?" thì Thủy nhắn lại, "Em mà dám đùa với anh à." 4h35 Thủy lại nhắn, "Anh ơi chị Phương tỉnh rồi, lát nữa anh nghe tiếng chị nói." Một lúc sau, Thủy bấm máy cho tôi gặp vợ. Tôi chỉ nghe được mấy lời lúng búng yếu ớt chứ vẫn chưa nhận ra rõ ràng giọng của vợ. Thủy cho biết thêm là Trọng đã bị ngất xỉu trong nhà thờ và hiện đang được đưa đi cấp cứu.

Hôm sau, Thủy kể cho tôi diễn biến của ca mổ và đây mới là những gì thần kỳ nhất mà tình yêu có thể đem đến. Thủy cho biết là Trọng đã cho mời những bác sỹ giỏi nhất đến từ mấy nước, tất cả gồm mười chuyên gia đứng đầu thế giới trong lĩnh vực này, bao trọn gói mọi chi phí. Khi tôi tỏ ý khen Trọng là người tháo vát và chu toàn, và thành công của ca mổ có lẽ là nhờ nhiều vào khả năng chuyên môn của các bác sỹ này, thì Thủy nhắn lại, "Không anh ạ. Em nghĩ điều đó là nhờ tình yêu mà chị dành cho anh đấy. Vì em nghe anh Trinh nói là trường hợp của chị để lâu mà không điều trị thuốc thang gì cả. Nó lan ra, chảy máu não gần đến tai rồi. Khi mổ xong, bác sỹ ra em thấy họ lắc đầu rồi. Họ bảo không hy vọng gì cả, cứ đợi 8 tiếng mà chị không tỉnh là đưa chị về." "Lúc 3h30 chiều [tức 3h30 sáng giờ VN], chị mới đưa tay lên ngắm ảnh của anh và bé rồi đưa lên hôn mà nước mắt chị cứ chảy ra, ai cũng lắc đầu khóc theo chị. Em vợ nhắn báo cho anh Trọng mà chưa dám báo cho anh. Lúc đó chị thở yếu dần. Mọi người bảo hãy để chị nằm yên và

sẽ đưa chị về nhà." "Bác sỹ lúc đó đến tháo bình ôxy và máy trên người chị xuống. Bất chợt mọi người rùng mình khiếp sợ. Chị mở mắt ra và gọi: 'Anh ơi, em không đi đâu cả, em về với anh đây. Anh ơi, anh ơi! Thủy ơi, điện thoại đâu để chị gọi cho chồng chị.'" "Lúc đó em nghĩ chị ra đi mà không gặp được anh, giờ chị trở về để gặp và nói chuyện với anh. Chị nói xong là toàn thân chị không cử động được nữa mà tim chị lại đập trở lại bình thường. Bác sỹ liền tiêm thuốc và cho chị thở ôxy trở lại." "Lúc tháo ôxy ra chị đã ngưng thở rồi anh ạ. Bác sỹ đã lắc đầu là không còn hy vọng gì nữa. Họ đồng ý với nhau là đưa chị về nhà rồi." (Sau này vợ tôi cho tôi biết thêm là lúc ở London máu đã chảy ra tai và khi sang đến New York thì máu đã chảy ra mũi. Nghĩa là tình trạng của em đã hầu như vô phương cứu chữa, cơ thể đã bắt đầu bị liệt dần dần. Song kỳ diệu thay, cánh tay cầm ảnh bố con tôi thì lại vẫn còn cử động được. Khi mổ xong, có lúc máy theo dõi điện tâm đồ đã chỉ một vạch thẳng, tim đã ngừng đập và bác sỹ đã định kéo khăn trắng phủ lên mặt rồi. Thủy cứ ôm lấy người vợ tôi khóc lóc thảm thiết, không cho ai đụng vào, không cho tháo ôxy ra ngay, bảo là nhớ chị Phương tỉnh lại thì sao.)

Thủy hỏi vết thương trên đầu vợ tôi có phải là do bị đập không. Tôi nói vợ tôi kể nguyên nhân vết thương là từ mẹ tôi. Khi nghe Thủy hỏi lại, vợ tôi đã nhờ Thủy nhắn cho tôi, "Anh yêu ơi, đừng có nói lung tung là em bị như thế, chỉ anh và em biết thôi nhé. Dù sao cũng là nhờ mẹ nên em mới có anh để yêu chứ."

Tôi nghĩ rằng tình yêu mà vợ tôi dành cho tôi đã đi sâu vào tiềm thức, trở thành một phản xạ vô thức hay một thứ bản năng. Và chính bản năng tình yêu mãnh liệt ấy đã đánh thức em vào đúng cái khoảnh khắc mà tử thần đã đưa em đến cái ranh giới vô cùng mong manh giữa sự sống và cái chết. Lúc nào em cũng thương yêu và lo lắng cho tôi. Em chỉ sợ rằng khi không có em thì không còn ai chăm lo cho tôi cả. Tình yêu vô bờ bến đó cộng với nỗi đau tột cùng khi phải xa lìa chồng con của em đã thấu đến tận Trời Xanh và làm động lòng Trời Phật. Tình yêu của em đã đưa tôi, và cả Trọng nữa, trở về từ địa ngục. Tình yêu của em đã làm thay đổi số phận của nhiều người. Và biết đâu, tương lai của cả một dân tộc.

Sài Gòn - 12/2007

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG II

Hôm vợ tôi mới mổ xong và đã tỉnh lại thì ông Dũng có sang thăm. Ông ghé vào một lúc hỏi han tình hình rồi bảo phải đi ngay cho kịp chuyến bay.

Ông Mạnh và ông Hải buộc Trọng phải lựa chọn giữa tính mạng đứa con gái và tôi. Các ông ấy yêu cầu Trọng phải làm thế nào để tôi tin là không có các ông trên đời này. Trọng đảm bảo với vợ chồng tôi là sẵn sàng hy sinh cả bản thân và đứa con để chúng tôi sớm được đoàn tụ. Ông Hải cho người bí mật giam giữ con gái Trọng tại một địa điểm hẻo lánh ở Hải Phòng, cách Hà Nội khoảng 200km. Trọng cho biết là đã cài được người của mình vào trong đám vệ sỹ và đang tìm mọi cách để cứu đứa con và sau khi giải cứu thành công sẽ sẵn sàng chơi bài ngựa với mấy ông này. Các ông ấy vẫn giám sát chặt chẽ gia đình tôi và tỏ vẻ yên tâm khi thấy mọi người trong gia đình nghĩ rằng tôi bị vợ lừa dối rồi mắc bệnh hoang tưởng. Người nhà của tôi cũng bắt đầu đi tìm tôi qua đám bạn bè và người thân.

Ngày 6/12/2008, vợ tôi đã tương đối hồi phục (các bác sỹ đánh giá là nhanh hơn ngoài dự tính) và được cho về London để theo dõi và điều trị tiếp tại nhà. Tuy nhiên, do quá lo lắng cho tôi và dùng điện thoại di động nhiều nên khoảng 10 ngày sau cô ấy cảm thấy chóng mặt, phải vào một bệnh viện ở London để điều trị tích cực và tới ngày 27/12 vợ tôi mới ra viện về nhà. Đến đây thì lại xảy ra một biến cố quan trọng. Thời gian từ New York trở về London, nhiều lần vợ tôi nhờ Trinh gửi tiền cho tôi qua hệ thống Western Union nhưng anh ta cứ lẩn lữa và tìm cách thoái thác, lấy cớ là đang bị cảnh sát truy nã nên hạn chế lộ diện. Vợ tôi thậm chí quỳ lạy dưới chân Trinh và nói sẵn sàng cho anh ta hết số tiền của mình để nhờ gửi tiền cho tôi nhưng vẫn không sao lay chuyển được anh ta. Tôi nói với vợ là nhờ Trinh ghi địa chỉ nhà cho mình để phòng có bị lạc thì còn biết cách nhờ người đưa về nhưng anh ta cũng tìm cách lảng tránh, nhờ anh ta chụp ảnh vợ con tôi và nhà cửa để gửi qua mạng về cho tôi anh ta cũng lờ đi. Vợ tôi còn nhớ là khi mới từ Paris sang London thì thấy trước nhà có cái biển xanh ghi địa chỉ nhà nhưng thời gian sau thì không còn thấy nữa. Tôi nghĩ chính Trọng đã chỉ đạo Trinh không được cho vợ tôi biết bất kỳ manh mối nào về nơi mình đang ở, đề phòng vợ tôi cho tôi biết và tôi, một khi đã quá sức chịu đựng, có thể manh động đứng ra tố cáo rồi xin tị nạn chính trị để được đoàn tụ với vợ con. Một hôm, quá uất ức vì hết sức lo lắng cho tôi trước sự dửng dưng của Trinh, vợ tôi đã nặng lời với Trinh và anh ta liền bỏ nhà đi biệt luôn. Thời gian đó Thủy cũng thường xuyên bỏ đi chơi bạt mạng, phần vì quá nhớ thương đứa con thơ dại đang bị giam cầm ở Việt Nam, phần vì Trọng không hề đếm xỉa gì tới Thủy, không những không cho Thủy biết tin tức gì về đứa con mà còn không tiếc lời mắng mỏ Thủy vì đã để xảy ra chuyện như thế.

Tối 4/1/2008, sau khi Trinh đã bỏ đi từ vài hôm trước, con tôi bị sốt cao. Vợ tôi hốt hoảng không biết làm thế nào vì Thủy cũng đi chơi chưa về, trong nhà chỉ còn mỗi bà An giúp việc. Cuồng quá, vợ tôi đánh liều chạy sang nhà hàng xóm bên cạnh, nhờ ông chủ nhà sang đưa con đi bệnh viện (bình thường nhà vẫn có hai vệ sỹ gác cổng nhưng không hiểu sao hôm ấy vợ tôi chạy ra cổng không thấy đâu.). Vợ tôi chẳng còn tâm trí nào nữa

chỉ kịp ôm con rồi lên xe ô tô, bà An cũng vội vàng cầm chiếc túi xách nhỏ của vợ tôi rồi đi mà không biết cách khoá cửa nhà lại thế nào. Sáng hôm sau, khi bà An trở lại nhà thì nhà cửa đã bị khoảng sạch, kể cả giấy tờ hộ chiếu của vợ tôi và của bà. Khi vào viện, con tôi phải nằm phòng cách li và điều trị tích cực. Suốt 5 hôm liền, từ hôm 2/1 đến 7/1, tôi không nhận được tin tức gì của vợ con. Lòng tôi cứ như lửa đốt. Mãi đến chiều 7/1, tôi mới nhận được tin của vợ tôi qua mạng. Thì ra, khi đưa con đi cấp cứu vợ tôi không kịp cầm điện thoại nên bị bọn trộm khoảng luôn và không nhớ được số điện thoại của tôi. Và lại mấy hôm đầu vào viện vợ tôi phải thường xuyên túc trực bên con nên chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ cách liên lạc với tôi. Chiều ngày 7/1, khi sức khoẻ của con đã tương đối hồi phục, vợ tôi mới vào phòng bác sỹ nhờ máy tính nhắn tin cho tôi qua mạng Internet. Sau khi cho tôi biết được tình hình, vợ tôi đề nghị tôi cho cô ấy được trở về Việt Nam, cô ấy thấy chán nản và căng thẳng quá. Tuy nhiên, sợ rằng cô ấy trở về Việt Nam thì sẽ kéo theo những hệ lụy khó lường nên tôi động viên vợ hãy tiếp tục ở lại và cố gắng chờ đợi. Con tôi nằm viện thêm hai ngày nữa và đến ngày 9/1 thì ra viện. Hai gã vệ sỹ cũng xin thanh lý hợp đồng với Trinh và biến mất.

4h chiều ngày 12/1 (tức khoảng 10h sáng giờ London), vợ tôi gọi điện cho tôi và lại tha thiết đề nghị được trở về Việt Nam. Trinh lúc đầu không muốn cho vợ tôi về nhưng vì thấy cô ấy tha thiết quá nên bảo là hãy cứ giấu Trọng mà về đi. Cô ấy cũng cho biết là đã xin ông Dũng, ban đầu ông ấy không đồng ý nhưng sau thấy thái độ vợ tôi khẩn thiết quá ông bèn nói, “con phải hỏi ý kiến Hùng đã, nếu Hùng đồng ý thì bố sẽ cho con về.” (Ông Dũng là người duy nhất biết được vợ chồng tôi vẫn liên lạc với nhau. Cả ba ông vẫn gọi điện cho vợ tôi nhưng ông Dũng là người thường xuyên quan tâm nhất.) Lần này thì tôi thấy tình cảnh của mình đã gần tới mức quá sức chịu đựng, nhớ thương và lo lắng cho vợ con không sao chịu nổi, nên tuy thoát tiên hơi chút lưỡng lự song rồi tôi cũng đồng ý và động viên cô ấy trở về. Sau đây, vợ tôi gọi điện lại cho tôi biết là đã báo với ông Dũng và ông cũng đang thu xếp cho máy bay sang đón.

(Thực ra trong thâm tâm tôi đã định là sẽ cố hết sức đợi cho đến Tết Mậu Tý 2008 mà tình hình vẫn bế tắc thì sẽ đứng ra tố cáo và xin tị nạn chính trị. Bởi lúc đó sức chịu đựng của tôi chắc chắn đã vượt quá giới hạn. Hơn nữa, từ giữa tháng 12/2008, Trọng đã không còn liên lạc gì với tôi và sau đây cũng không liên lạc với vợ tôi nốt. Về sau này thì cả Trinh, Thủy cũng không còn liên lạc được với Trọng. Tôi biết là Trọng đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Đứa con gái là thứ duy nhất mà các ông ấy có thể khống chế Trọng và thật khó lòng hy vọng là họ sẽ trả nó cho Trọng, bất kể tình hình của tôi có thể nào chẳng nữa. Hy vọng duy nhất của Trọng có lẽ là tìm cách giải cứu đứa con nhưng xác suất thành công là rất mong manh. Một khi các ông ấy đã dần dần đưa Trọng vào vòng khống chế thì chưa biết chừng họ sẽ lần ra được manh mối của kẻ đang nắm trong tay bằng chứng phạm tội của mình cũng nên và khi ấy số phận của Trọng coi như đã được định đoạt. Hẳn Trọng và Thủy sẽ thấu hiểu và thông cảm cho tôi khi tôi đã đi đến tận cùng của sự kiên nhẫn và không còn lựa chọn nào khác.)

Tuy nhiên, ngay tối khuya hôm 12/1, vợ tôi đang ngủ trên phòng thì đột nhiên bị mấy tên côn đồ dựng dậy. Chúng nhét giẻ vào mồm vợ tôi, bẻ ngoặt tay ra sau lưng. Vợ tôi sợ bị hãm hiếp nên đập ngay vào bộ hạ một tên khiến hắn đau điếng, hắn liền đâm mạnh vào mặt vợ tôi rồi cầm một thanh sắt quất mạnh vào lưng, vào đầu khiến cô ấy choáng váng và ngất xỉu ngay lập tức. Cả Trinh, sau khi vợ tôi xin lỗi mấy ngày mới về nhà, và bà An khi nghe tiếng động trong phòng vợ tôi liền chạy sang cũng bị đánh. Bà An cố sức ôm

mấy tên kia lại nên cũng đỡ cho vợ tôi được phần nào. Đồ đạc trong phòng vợ tôi bị đập phá tan tành, còn phòng Trinh và phòng bà An thì lại không bị gì. Trinh thì bị chém mấy nhát vào người, một lúc lâu sau vợ tôi tỉnh lại thì được bà An cho biết là Trinh đang phải vào viện băng bó. Đồ đạc trong nhà lại bị khoắng thêm lần nữa. Mấy chiếc thẻ tín dụng (Credit Card) mà lần trước vợ tôi bỏ trong chiếc túi xách và bà giúp việc mang vào viện lần này cũng bị chúng cuỗm nốt. (Sau này vợ tôi kể với tôi là có cảm giác như bọn này đã theo dõi và biết hết mọi góc ngách trong nhà, chúng còn biết là vợ tôi thường giấu chìa khoá trong ngực cùng những thứ quan trọng khác trong người? Tôi không loại trừ khả năng có bàn tay nội gián trong vụ này.)

Sau khi tỉnh lại, vợ tôi liền lết sang phòng Trinh lấy máy tính xách tay của Trinh nhắn tin qua mạng cho ông Dũng, khẩn thiết đề nghị ông cho về Việt Nam ngay. Một lúc sau thì trời mờ sáng, Trinh từ bệnh viện trở về và chạy ngay lên phòng hỏi xem vợ tôi có việc gì không, có cần phải đưa đi cấp cứu không. Vợ tôi quỳ xuống cầu xin Trinh cho cô ấy được trở về Việt Nam ngay. Trinh lúc đầu bảo vợ tôi ở lại ít nhất là để cho thuê người điều tra xong vụ này cái đã. Nhưng vợ tôi chẳng còn lòng dạ, hồn vía nào mà ở lại cái mảnh đất xa lạ, mưa dầm mưa dề, lạnh lẽo thấu xương, lại ở trong tình trạng bất an như thế. Sau đấy cô ấy mượn máy Trinh và liên lạc với ông Dũng. Ông biết được tình hình và nói là sẽ cho máy bay sang sớm. Vợ tôi vẫn dấu chuyện bị đánh đập và bị cướp ở nhà để tôi khỏi lo lắng.

Thực ra, sau khi bị đánh đập, bị cướp hết tài sản (mật mã tài khoản vợ tôi ghi vào một mảnh giấy và bỏ luôn trong túi xách) và xin trở về Việt Nam vợ tôi cũng vô cùng hoang mang, sợ rằng khi về Việt Nam với hai bàn tay trắng thì không biết liệu chồng có còn tin mình nữa hay không. Vì thế, cô ấy đã định bụng sẽ cắt đứt liên lạc với tôi, sống chết gì cũng ở lại London xem mọi chuyện đến đâu thì đến. Nhưng có lẽ hơn ai hết vợ tôi biết rõ là tình yêu thương mà tôi dành cho cô ấy lớn đến nhường nào, e rằng tôi sẽ khó lòng vượt qua nỗi đau đó. Tắt máy rồi lại ứa nước mắt mà bật máy lên một cách vô thức.

Ngày 15/1, ông Dũng cho máy bay riêng sang đón vợ tôi nhưng vợ tôi do bị đánh đau quá, mặt mũi sưng vù, lưng bị đau ê ẩm lết đi không nổi nên chưa thể ra sân bay được. Sau đó, khi đã tương đối hồi phục, ra được sân bay thì do giấy tờ hộ chiếu, visa của cô ấy bị mất hết nên không xuất cảnh được mà phải đợi ông Dũng cho người fax đề nghị sang người ta mới cho bay. Vợ con tôi phải nằm đợi ở khách sạn sân bay hai hôm nữa và đến ngày 26/1/2008 mới đặt chân xuống đến sân bay Nội Bài. Bà An thì vẫn ở lại London để trông nhà. Ông Dũng bố trí cho vợ con tôi nghỉ tại khách sạn Deawoo. Ở Hà Nội, ông Mạnh có đến gặp vợ tôi và cứ một hai hỏi là “con với Hùng lâu nay có liên lạc gì với nhau không? Về Việt Nam lần này có định tìm Hùng không?” Vợ tôi định đưa con về nhà thăm mẹ tôi nhưng ông Dũng có ý can rằng, “Bây giờ tự dung đưa con về nhà thì khác nào lại xin xỏ để được người ta tha thứ cho.” Vợ tôi cũng có hỏi ý tôi về chuyện này nhưng tôi nói là khoan hãy về ngay, nhớ có chuyện gì xảy ra thì không hay. Thấy đau và lưng vẫn còn đau quá vợ tôi mới vào bệnh viện Việt Pháp chụp phim nhưng rất may là họ cho biết không ảnh hưởng gì. Vợ tôi cũng có ý nán lại Hà Nội để chờ gặp Trọng lấy một ít tiền (vì Trọng vẫn nắm một số tài sản sẽ bàn giao cho tôi sau), nhưng ông Mạnh và ông Dũng cho biết là đã lâu không có tin tức gì của Trọng. Vợ tôi ngỏ ý mượn ông Dũng 100 triệu VNĐ, bảo “ít hôm nữa Thủy về Việt Nam con sẽ lấy tiền trả cho bố.” Nhưng ông Dũng nói là ông không có tiền vì đang phải tập trung trả nợ, ông chỉ đưa cho vợ tôi 10 triệu. Do mặt mũi vẫn còn sưng và con tôi lại bị sốt nên đến sáng 29/1 vợ tôi mới bay vào

Huế và trở ra nhà ở Đông Hà. Chiều hôm đó, tôi cũng từ Nha Trang bắt ô tô về Đông Hà và sáng hôm sau thì đến nơi. Vợ chồng gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Vợ tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục trí nhớ sau ca mổ, ngoài ra còn bị đánh vào đầu vào lưng nên thỉnh thoảng lại bị cơn đau hành hạ, đầu óc cứ nhớ nhớ quên quên. Lòng tôi xót xa vô hạn.

Vợ tôi về đến Đông Hà được một hôm thì ông Dũng cho biết Thủy cũng đã về Việt Nam. Hôm sau, Thủy liên lạc với vợ tôi và bàn chuyện sẽ đứng ra tố cáo để cứu chồng con. Vì đã lâu Trọng không liên lạc gì với Thủy và Trinh, không biết tình hình Trọng và con gái sống chết thế nào. Đến Tết Mậu Tý, vợ tôi đã dần dần bình phục, tuy thỉnh thoảng vẫn còn đau đầu. Ông Dũng và ông Mạnh có gọi điện hỏi thăm và đề nghị gửi tiền tiêu Tết nhưng vợ tôi cự tuyệt.

Thế là sau đúng 2 tháng 22 ngày, kể từ ngày 8/11/2007, vợ chồng tôi đã được gặp lại nhau. Tôi không rõ là ông Hải đã biết được chuyện vợ tôi về Việt Nam hay chưa nhưng chắc chắn không sớm thì muộn ông ta cũng sẽ biết việc vợ chồng tôi đã đoàn tụ. Điều may mắn và thần kỳ nhất là vợ con tôi vẫn trở về nguyên vẹn nhưng việc liệu tôi có thể quay trở lại với cuộc sống bình thường hay không thì chưa ai có thể trả lời được. Khi mà ông Mạnh, ông Hải hiểu rằng tôi vẫn một lòng tin tưởng và thương yêu vợ thì chưa thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra với tôi. Ngoài ra, tôi vẫn còn đau đầu một điều là hình ảnh của vợ tôi trong con mắt người thân và bạn bè của tôi vẫn rất xấu xa, hoen ố, chưa được minh oan, xác thực. Vì thế, khi bức thư này đến được tay quý vị thì hoặc là tôi đã bị thủ tiêu, hoặc là tôi đã chạy vào một đại sứ quán nào đó để tố cáo sự thật. Thậm chí, cho dù không được xem xét tị nạn chính trị, vợ chồng tôi vẫn đứng ra tố cáo và sẵn sàng chấp nhận mọi hậu quả, đơn giản là chúng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Tôi đề nghị một Ủy ban Điều tra độc lập sẽ được lập ra để điều tra cụ thể những nội dung của bức thư. Người ta không thể cứ tiếp tục nhắm mắt làm ngơ, sống mãi với sự giả dối, sống mãi với những ung nhọt đang ngày đêm gặm nhấm cơ thể mình và hơn hết, không ai được phép dung dưỡng cho những tội ác tày trời như đã kể trong câu chuyện. Tôi kêu gọi những ai biết được ít nhiều về câu chuyện này (trong đó có một số Việt Kiều từng có quan hệ kinh doanh với Vinatex và đã đến thăm vợ tôi ở New York và London) hãy mạnh dạn đứng ra minh xác và cung cấp thêm bằng chứng. Tôi cũng kêu gọi những đối tượng liên can hãy dừng cảm lên tiếng, đả công chuộc tội, để lương tâm mình được thanh thản. Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát. Im lặng đôi khi cũng đồng nghĩa với tội ác.

Quảng Trị - Tết Mậu Tý 2008

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG III

Tôi đã lên kế hoạch là tối 4/1 AL sẽ ra Hà Nội rồi chạy vào một đại sứ quán nào đó để tố cáo. Tôi quyết định sẽ để vợ con ở lại Đông Hà, sau khi chạy vào được đại sứ quán thì sẽ đề nghị họ vào đón vợ con tôi ra. Đột nhiên, sáng mùng 4/1 AL (10/2/2008), vợ tôi nhận được tin nhắn của Trọng.ⁱ Thì ra Trọng vừa từ cõi chết trở về. Khoảng cuối tháng 12/2007, một trong ba tên vệ sỹ canh giữ con gái Trọng, người mà Trọng đã mua chuộc được, báo tin ra cho anh ta biết là con gái Trọng đang sốt mê man, thường mê sảng. Đứa bé bị giam giữ trong một ngôi nhà biệt lập nằm ở một vùng hoang vắng. Trước đây, Trọng đã một lần cho người của mình tiếp cận hòng giải thoát con gái nhưng bất thành, hai người của Trọng bị bắn chết. Lần này Trọng như kẻ bị mất hết tinh táo. Anh ta tiến đến ngôi nhà một cách vô thức và ngay lập tức bị bọn vệ sỹ tóm lại. Sau khi bắt được Trọng, ông Hải cho chuyển địa điểm giam giữ bố con Trọng đến một nơi còn hoang vắng hơn (có lẽ là một vùng dân tộc ở Quảng Ninh). Trọng và con gái bị giam giữ trong một căn hầm tối tăm. Hàng ngày anh ta bị bọn vệ sỹ đánh đập tàn nhẫn, bắt phải khai ra chứng cứ của ông Hải để ở đâu. Nhưng Trọng quyết không khai. Anh ta sợ rằng sau khi ông Hải lấy được hết chứng cứ thì tính mạng của mình coi như cũng được định đoạt. Trọng chỉ khai (láo) là vợ tôi cũng nắm được một số chứng cứ do ăn trộm được của Thủy. (Đây tuy là điều Trọng ma mãnh nghĩ ra nhưng đúng là hồi ở London vợ tôi có mớ vali của Thủy để lấy một số chứng cứ đem giấu, song sau đó bọn trộm đã cuỗm đi sạch.)

Đến ngày 28/12 AL (4/2/2008) thì con gái Trọng không chịu được nữa và chết trên tay Trọng. Bọn chúng cho phép Trọng chôn con gái mình. Anh ta nhân đó đánh nhau với hai tên vệ sỹ, cướp được súng và bắn chết hai tên này rồi chạy trốn. Trên đường đào tẩu, Trọng bị ngất xỉu do mệt và đói, đến khi tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong nhà một gia đình người dân tộc. Trốn chui trốn nhủi Trọng cũng lần mò về được đến Hải Phòng. Trọng gọi điện cho Thủy thì may thay Thủy vẫn dùng số sim cũ và đang ở Sài Gòn. Rạng sáng 4/1 AL (10/2/08) Trọng đi ô tô vào tới Sài Gòn gặp Thủy và ngay lập tức nhắn tin cho tôi. Trọng bảo nghe Thủy nói vợ chồng tôi đang định ra Hà Nội tố cáo, và chuyện đó là tùy tôi quyết định. Tôi vẫn dự định là tối hôm đó sẽ ra Hà Nội, tuy nhiên đến chiều thì vợ tôi cho biết là Trọng gọi điện và nói muốn hợp tác với tôi, đòi ông Hải phải trao một số tiền lớn, vợ chồng tôi lấy một nửa và anh ta một nửa, sau đó vợ chồng tôi sẽ ra nước ngoài trước. Ban đầu tôi vẫn ám ức trong lòng vì chuyện Trọng đã để cho vợ tôi bị đánh đập và bị cướp ở London, còn thời gian tôi chạy trốn thì dường như anh ta cố tình không gửi tiền cho tôi, chỉ đạo Trinh không gửi tiền cho tôi và không cho vợ chồng tôi biết được bất kỳ manh mối gì về nơi ở của vợ tôi. Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn còn tin là Trọng thật lòng với vợ chồng tôi, nếu tố cáo thì sẽ đặt Trọng vào tình thế nguy hiểm, hơn nữa chuyện tố cáo chưa biết sẽ đi đến đâu. Vì thế, tôi quyết định nghe theo kế hoạch của Trọng. Ông Hải lúc này đang vô cùng lo sợ nên răm rắp nghe theo yêu cầu của Trọng, hơn nữa lúc này cả Trọng và vợ tôi đều bịp ông Hải là vợ tôi cũng nắm chứng cứ trong tay (đang chôn ở một địa điểm bí mật) nên ông Hải rất sợ vợ chồng tôi manh động.

ⁱ Trọng gửi tin nhắn vào máy của tôi và khi ấy vợ tôi đang cầm điện thoại của tôi. Cô ấy liền gọi điện thoại lại để kiểm tra cho chắc xem liệu đấy có phải là Trọng thật không.

Lúc đầu Trọng giao hẹn đến ngày thứ Ba, 13/1 AL (19/2/2008), ông Hải phải bàn giao đủ 2 tỷ USD cho tôi và Trọng ở Sài Gòn. Sau đấy Trọng sẽ bàn giao toàn bộ chứng cứ, còn vợ chồng tôi thì sẽ ký vào giấy tờ do ông Hải soạn ra, với nội dung xác nhận những thông tin mà vợ tôi từng kể cho tôi và tôi đã gửi cho người nhà của mình (cho em trai tôi trước đây và cho ba tôi hôm 26/12 AL, tôi có in ra một bản và đưa về nhà cho ba tôi đọc) là không có thực, hoàn toàn do vợ tôi tưởng tượng ra. Vợ chồng tôi dự định sáng thứ Tư, 20/2/2008, sẽ vào Huế để bay vào Sài Gòn thì tối 19/2 ông Hải gọi điện cho vợ tôi, cầu xin vợ chồng tôi cho lui thêm mấy ngày nữa bởi ông đang xoay như chong chóng mà vẫn chưa đủ tiền. Tôi bảo vợ sáng mai gọi điện cho ông Hải nói là sẵn sàng gia hạn cho ông đến hết tuần luôn. Ông Hải rất cảm kích và gửi lời cảm ơn tôi. Vợ tôi chợt nhớ đến cái nhà mà ngày xưa các ông xây tặng vợ chồng tôi và bỗng nhiên lại có ý thích về đấy ở. Cô ấy hỏi ông Hải thì được biết căn nhà đó ông đã chuộc lại, dự định sau này về già sẽ ở. Vợ tôi ngộ ý thích ngôi nhà đó và nói muốn lấy ngôi nhà đó và trừ vào số tiền 2 tỷ USD. Ông Hải bảo để ông xem lại rồi trả lời sau. Sau đấy ông Hải cho biết là sẽ tặng riêng tôi ngôi nhà đó, không tính vào số tiền 2 tỷ USD kia. Ông tỏ ý khen tôi là người biết sống, có tấm lòng vị tha, rằng cuốn sách tôi dịch rất hay, trước kia ông chỉ mới đọc qua bản thảo nhưng giờ được in thành sách thì thấy đúng là một cuốn sách giá trị.ⁱ Trong thâm tâm, tôi cũng muốn bỏ qua tất cả để vợ chồng tôi có thể sống yên ổn ở Việt Nam. Lòng thù hận chỉ khiến con người ta tự làm khổ mình mà thôi. Hơn nữa, với số tiền kia chắc chắn tôi sẽ làm được nhiều việc có ích.

Chiều 16/1 AL (22/2), để thoát khỏi bầu không khí bức bối ở nhà bà ngoại vợ, chúng tôi đến nghỉ tại khách sạn Nhà Việt trên đường Hùng Vương mới. Chiều thứ Hai, 25/2, vợ chồng tôi trả khách sạn về nhà, chuẩn bị vào Huế để bay vào Sài Gòn thì đột nhiên được tin ông Hải đang đi công cán có việc hệ trọng của Nhà nước. Vợ tôi rất tức giận, ngỡ là các ông lại dở trò gì nữa chẳng, liền gọi điện cho ông Dũng dọa tố cáo (lúc đó không gọi được cho ông Hải). Ông Dũng liên lạc với ông Hải, ông Hải sợ quá liền gọi điện lại cho vợ tôi báo là ông đi Cuba có việc cơ mật của Nhà nước do ông Mạnh giao cho, hiện ông đang ở nước ngoài nhưng 9h sáng hôm sau sẽ có mặt ở Hà Nội và hẹn gặp chúng tôi vào chiều tối ở Sài Gòn. Tuy nhiên, chiều hôm đó vợ tôi đi xem bói và được cho biết là phải hết tháng 1 AL vợ tôi mới đi an toàn, còn nếu đi trong tháng 1 thì sẽ dễ gặp tai biến gây nguy hiểm đến tính mạng. Vì thế, sáng 20/1 AL (26/2) vợ tôi gọi điện cho ông Dũng báo là gia hạn cho ông Hải đến hết tháng 1 AL. Vợ tôi cũng đề nghị ông Dũng gửi cho vợ chồng tôi và Trọng một ít tiền để tiêu tạm. Ông Dũng nói ông không có nhiều tiền, sẽ gửi tạm cho Thủy 20 triệu VNĐ để Thủy mang ra Đông Hà cho vợ chồng tôi một nửa. Ngày 27/2, Thủy định bay ra Huế để thăm và đưa tiền cho vợ chồng tôi thì ông Hải gọi điện ra Hà Nội bảo là gửi mấy thứ cho vợ chồng tôi (máy tính xách tay, điện thoại, tiền...). Trọng nhân đó giao cho Thủy ra Hà Nội thu thập chứng cứ mà trước đây Trọng gửi ở nhà bạn bè (khuôn mặt sau phẫu thuật của Trọng khác hẳn với trước nên hầu như không ai nhận ra, cho dù Trọng cố chứng minh). Chiều thứ Năm, 28/2, vợ chồng tôi về khách sạn Hữu Nghị trên đường Trần Hưng Đạo nghỉ. Chiều hôm đó Thủy cũng bay vào Sài Gòn giao chứng cứ cho Trọng và chiều hôm sau thì bay ra Huế. Tối thứ Sáu, Thủy ngủ lại ở Huế và đến gần trưa hôm sau Thủy gọi điện báo cho vợ tôi là bị ốm và bảo cô ấy đi taxi vào gặp. Mãi đến tối vợ tôi mới trở ra Đông Hà và về nhà nghỉ luôn. Sáng hôm sau cô ấy

ⁱ Vợ tôi có khuyên ông là “bố nên đi tu đi.” Ông nói, “Bố đã giết quá nhiều người rồi, có muốn đi tu cũng không được nữa.”

đến khách sạn Hữu Nghị và đưa cho tôi lá thư của Thủy.

Gửi anh Hùng, chị Phương!

Trước là em xin lỗi chị Phương rất nhiều. Em đã định ra Đông Hà nhưng em sợ gặp chị em không dám nói sự thật chị à, nên em phải nói chị vào Huế gấp. Em rất xin lỗi chị, em chỉ định ra gặp anh Hùng và nói sự thật để anh Hùng giúp đỡ em nhưng lại nghe chị nói anh Hùng đi Đà Nẵng [thực ra tôi chưa muốn gặp Thủy nên mới bịa chuyện đi Đà Nẵng]¹. Chị Phương ơi hãy giúp em lần này đi. Số tiền ông Hải gửi cho chị coi như chị cho em mượn nhé. Em không dám đối mặt với chị vì chị là người thật thà và hay thương người. Chị hãy cho em mượn số tiền này để em đi thật xa, em muốn quên đi những đau khổ, em muốn làm lại cuộc đời. Em không thể ở bên Trọng được, Trọng đối xử với em thế nào chắc chị biết rồi. Em muốn đi thật xa, muốn quên đi tất cả, em hứa sau này sẽ trả số tiền đó cho anh chị. Em ngàn lần xin lỗi chị.

Anh Hùng, em rất mong anh hiểu và thông cảm cho em. Xin anh đừng nghĩ em xấu, bởi vì tình cảnh bắt buộc em làm như thế, anh hãy cho em mượn số tiền này, sau này em sẽ trả cho anh. Xin anh bảo với chị Phương khoan hãy nói gì với Trọng, coi như em vẫn đang ở quê với chị Phương. Khi anh chị nhận lá thư này chắc em đã đi xa lắm rồi.

Anh Hùng à, anh nói chị Phương điện cho ông Hải bảo ông gửi tiền theo đường chứng minh thư cho anh. Anh đừng nói gì với Trọng nghe, còn anh hãy tin em, mọi người không lừa dối anh đâu, em đã thu thập chứng cứ đầy đủ từ bạn Trọng, em đã đưa vào cho Trọng rồi. Em nói lần cuối cùng mong anh hiểu và thông cảm cho em.

Chị Phương, em gửi lại cho chị tiền [1 triệu] để trả tiền taxi nơi lễ tân khách sạn với lá thư thôi, còn tất cả xin chị hãy cho em mượn, em đi đây.

Chúc anh chị luôn hạnh phúc. Em là người phụ nữ bất hạnh, mong chị hiểu cho em.

Em gái,

Thủy

Vợ tôi kể, vào đến nơi nhận được lá thư cô ấy ngắt xiu luôn tại chỗ, may nhờ ông lái xe taxi quen đưa vào bệnh viện Huế cấp cứu.

Sáng Chủ nhật, 2/3/2008, vợ tôi gọi điện cho ông Hải thì mới biết là ông đưa cho Thủy 1 tỷ để gửi cho vợ tôi, định chỉ gửi một ít thôi nhưng Thủy đòi thêm, cả máy tính xách tay và điện thoại cho vợ chồng tôi nữa. Trọng báo cho vợ tôi là ngày thứ Bảy, 8/3, sẽ bay ra Huế rồi ra Đông Hà gặp vợ chồng tôi, sau đó cả ba sẽ vào Huế bay ra Hà Nội luôn (để

¹ Vợ chồng tôi đi xem bói thì được cho biết là mạng của vợ tôi không “hạp” với mạng của Thủy, hai người ở gần nhau sẽ chỉ dẫn đến tai ương, đặc biệt là cho vợ tôi. Vì thế, tôi định xong vụ này sẽ cắt đứt quan hệ với Thủy luôn. Ngoài ra, vợ tôi cũng cho tôi biết là thời gian cô ấy phẫu thuật ở nước ngoài, Thủy đã đem lòng yêu tôi, mặc dù chưa bao giờ được gặp tôi mà chỉ biết qua lời vợ tôi kể. Thủy từng dự định là nếu vợ tôi mất thì sẽ lấy tôi làm chồng. Thậm chí, sau khi vợ tôi thoát khỏi lưới hái của tử thần một cách hy hữu, Thủy còn thổ lộ cho cô ấy biết cảm giác “vừa vui vừa buồn” của mình trước chuyện đó. Điều này khiến vợ tôi nhiều lúc cũng bức tức với Thủy, đặc biệt là thời gian sau phẫu thuật ở London.

tránh phải vào Sài Gòn nhằm giữ sức khoẻ cho con gái tôi). Chiều tối 8/3, vợ tôi mới liên lạc được với Trọng thì được biết máy bay bị trục trặc, Trọng xuống sân bay Đà Nẵng, bắt xe đò đi ra Huế thì gặp 2 ô tô khách đâm nhau, bị tắc đường cả dãy dài, tình hình chắc phải rạng sáng hôm sau mới ra tới Đông Hà (?). Tôi thấy dường như có điều gì đó không ổn, tôi kiểm tra lại thì được biết không có vụ tai nạn nghiêm trọng nào xảy ra đoạn giữa Đà Nẵng - Huế đến mức ách tắc quốc lộ cả. Đến sáng hôm sau vợ tôi mới liên lạc được với Trọng. Anh ta bảo gửi lời xin lỗi tôi, đồng thời cho biết anh ta hiện đang rất chán nản vì đã dính HIV từ Thủy. (Thời gian ở London, Thủy chán nản nên đã quay lại cặp kè với một tay bò cũ tên là Sơn. Sơn đã quay cảnh tình tự giữa anh ta và Thủy rồi tống tiền cô ta. Bao nhiêu tiền trong tài khoản của Trọng đều bị Thủy rút chuyển sang tài khoản của Sơn. Về sau Trọng biết được và rất tức giận.)

Trọng nói với vợ tôi là đang rất tuyệt vọng, không muốn gặp tôi nữa mà chờ ông Hải gửi tiền cho mình rồi đi thật xa để sống và chữa bệnh. Tôi bảo với vợ nói với Trọng là hãy ở lại Hà Nội (vợ tôi cũng có ý thế) để sau này vợ chồng tôi còn tiện bề chăm sóc. Tuy nhiên anh ta vẫn nhất quyết ra đi.

Tôi linh cảm là có chuyện gì đó không ổn, có ai đấy đang lừa mình. Tối 9/3, tôi bảo vợ gọi điện yêu cầu ông Hải sáng hôm sau phải gửi một ít tiền vào cho vợ chồng tôi (đến lúc đó tôi vẫn tin Trọng, còn những chuyện trục trặc tôi nghĩ không khéo lại do ông Hải bày ra lần nữa để lừa vợ chồng tôi. Tuy nhiên ông Hải vẫn nói với vợ tôi, “Bố là người chứ có phải là chó đâu mà lừa con mãi thế. Con muốn tin ai thì tùy con.” Tôi không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa. Tối hôm đó tôi đi ô tô ra Hà Nội trước và chiều hôm sau về nghỉ ở khách sạn Hải Yến, 282 Nguyễn Trãi. Vợ tôi dự định chiều 11/3 sẽ đi tàu ra. Sáng 11/3, bà An (người giúp việc cho vợ tôi ở London, mới được ông Dũng bố trí cho về nhân dịp ông sang thăm Anh) gọi điện cho vợ tôi. Nghe vợ tôi nói con tôi bị ốm bà liền bắt xe vào Đông Hà. Sáng hôm sau 12/3, vợ tôi để con ở nhà cho bà An trông rồi vào Huế gặp Trọng, định sẽ bay ra Hà Nội trong buổi sáng bằng máy bay do ông Dũng và ông Hải bố trí. Tuy nhiên vào đến Huế thì kế hoạch máy bay bị trục trặc, do phải đưa đón một phái đoàn quan trọng, ông Hải nói phải tới 5h chiều mới có máy bay. Trọng bực tức thuê một chiếc ô tô ra Hà Nội luôn buổi trưa hôm đó.

22h30 vợ tôi mới về tới khách sạn tôi ở. Vợ tôi cho biết buổi chiều hôm đó, ông Dũng và ông Hải đã thông báo là tối hôm sau, 13/3, các ông sẽ bố trí gặp chúng tôi. Sáng hôm sau, vợ chồng tôi đi taxi lên Bờ Hồ dạo và đến khoảng 14h thì về lại khách sạn. Sau bao nhiêu truân chuyên, cực nhọc, mòn mỏi đợi chờ, tôi háo hức mong đến buổi tối để gặp các ông kia, khép lại một chương đầy đau thương trong cuộc đời hai vợ chồng. Khoảng 16h, vợ tôi bảo là tới chợ Ngã Tư Sở mua mấy thứ. Đến 18h30 tôi nhận được điện thoại của vợ. Tôi đang rất bực bội vì thấy vợ đi quá lâu, đang cất lời quát mắng thì cô ấy bảo tôi lấy tờ giấy trong túi quần ra đọc. Tôi vội chạy tới lấy tờ giấy ra đọc mà thấy rụng rời chân tay.

Gửi anh!

Em ngàn lần mong anh hãy tha thứ cho em, anh hãy quên em đi. Nếu anh nhận được lá thư này thì em đã đi xa lắm rồi.

Xin anh hãy tha thứ cho em và anh đừng tố cáo. Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu. Nếu anh tố cáo anh sẽ đi ở tù và em cũng thế. Tội của em không rửa sạch được đâu anh ơi. Em đã đau khổ quá nhiều rồi, em muốn đi thật xa để quên đi tất cả. Anh hãy cố gắng sống và làm lại cuộc đời anh nhé. Mọi người nghĩ là anh vô

tội khi có một cô vợ như em. Em không giải thích nhiều, chỉ mong anh cố gắng sống và làm lại cuộc đời. Em nói thật, anh đừng có tố cáo, anh hãy nghĩ mọi chuyện đều do em sắp xếp cả.

Em sẽ bế con đi thật xa. Mọi người trong nhà em vô tội, anh hãy tha cho họ. Khi nào con lớn em sẽ để con tự tìm về với anh. Em sẽ đưa con vào miền Nam sinh sống. Xin hãy tha thứ cho em!

Em chào anh!

Tôi hốt hoảng gọi lại ngay cho vợ thì được biết cô ấy đã bị Trọng và ông Hải lừa dính vào buôn bán ma túy, và hơn thế còn liên quan đến một vụ án mạng. Trọng bây giờ đã lấy hết tiền ở ông Hải và đi xa. Nếu vợ chồng tôi mà tố cáo thì chứng cứ mà anh ta ghi lại sẽ buộc tội vợ tôi, anh ta đã trao tất cả cho ông Hải. Tôi cầu xin cô ấy hãy quay về với tôi, tôi không thể sống thiếu em được. Tôi biết là em bị người ta lừa chứ em không có tội tình gì cả. “Anh sẵn sàng tha thứ tất cả cho em. Hãy quay lại với anh rồi mình đi đâu thật xa và làm lại cuộc đời.”

Vợ tôi lúc ấy đã tới gần Phủ Lý. Thấy tôi khóc lóc dữ quá cô ấy đau đớn như bị cắt từng khúc ruột. Vợ tôi xuống ô tô và bắt xe ôm quay lại Hà Nội. Về tới nơi, cô ấy quỳ xuống xin lỗi tôi vì đã giấu tôi một sự thật tày trời như thế. Thì ra, vợ tôi đã bị lừa tham gia vào đường dây ma túy của ông Hải và Trọng. Thấy vợ tôi thật thà, cả tin, Trọng đã lừa vợ tôi tham gia vào hoạt động buôn bán ma túy của mình rồi dần dà khống chế cô ấy. Không chỉ có thế, vì muốn chiếm được trái tim vợ tôi và để dễ bề khống chế cô ấy, anh ta còn giăng bẫy để vợ tôi dính vào một vụ án mạng rồi ghi lại chứng cứ. Tuy nhiên, cho dù thế thì anh ta cũng không bao giờ ép buộc được cô ấy bỏ tôi theo anh ta hay phản bội lại tôi. Trên đường từ Huế ra Hà Nội ngày 12/3, Trọng đã lộ rõ bộ mặt thật của mình. Anh ta nói với vợ tôi là không hiểu sao bị lừa đến hết lần này lần khác mà tôi vẫn cứ tin vợ. Làm gì có chuyện Thủy lấy bệnh cho anh ta cũng như chuyện tai nạn gây tắc đường ở Đà Nẵng hôm 8/3. Thời gian ở Sài Gòn, anh ta đã bí mật bay ra Hà Nội nhiều lần để bán các tài sản mà trước đây các ông kia bàn giao cho vợ tôi nhưng cô ấy đưa cho Trọng giữ trước khi lên đường sang Paris... Biết không thể lung lạc được trái tim của vợ tôi, anh ta nói toạc ra là lần này anh ta sẽ lấy hết tiền ở ông Hải rồi đi luôn, toàn bộ chứng cứ sẽ giao cho ông Hải, trong đó có cả bằng chứng phạm tội của vợ tôi. Ngoài ra Trọng còn có cuốn băng dàn dựng cảnh vợ tôi ân ái với anh ta, tất nhiên là anh ta ghép hình, anh ta dọa sẽ tung lên mạng nếu cô ấy đứng ra tố cáo (trước đây Thủy có cho vợ tôi biết về đoạn băng này, nhưng cũng nói thêm là người trong phim không giống vợ tôi, bởi lẽ nếu đúng là cô ấy thì Trọng chắc chắn sẽ chẳng ngần ngại gì mà không gửi cho tôi). Vợ tôi hết lời cầu xin nhưng anh ta vẫn không hề lay chuyển. Khi xe đi đến Kỳ Anh, anh ta bảo vợ tôi xuống xe, “Quay về mà làm lại cuộc đời đi. Ra Hà Nội lần này thì thằng Hùng sẽ không còn tin cô nữa đâu.” Vợ tôi nói, “Không, em phải ra. Chồng em đang nhịn đói chờ em ở ngoài kia.” Vợ tôi nói với Trọng là “nếu ngày mai đến 3h chiều mà anh không gọi điện cho em thì em sẽ ôm con bỏ đi thật xa.”

Thì ra Trọng đã lừa dối vợ chồng tôi từ lâu mà tôi không hề hay biết. Thời gian tôi đang ở khách sạn Nam Đông, vợ tôi ra Hà Nội (rồi sang Paris trước), vợ tôi có gọi điện cho tôi biết là anh ta nói với cô ấy, “Các ông ấy mà giết Hùng thì anh sẽ giết chết họ rồi đi tù!” Hay chuyện anh ta bảo gửi tiền cho tôi qua một người bạn chạy xe đường dài qua cửa khẩu Lao Bảo (!). Lần đó tôi đã thấy chột dạ nên mới lặng lẽ rời khỏi khách sạn Nam

Đông và vào Đà Nẵng ngày 12/11/2007 mà chỉ cho vợ biết là tôi vẫn đang ở một nơi khác tại Đông Hà, bởi vợ tôi rất tin tưởng Trọng¹. Thực ra, tôi đã bố trí đầu vào đây để lỡ nếu mình có bị thủ tiêu thì bức thư tố cáo sẽ được tung lên mạng bất cứ lúc nào. Thời gian sau này Trọng đã cố tình không gửi hộ chiếu và tiền cho tôi - anh ta bảo vợ tôi cầm hộ chiếu của tôi ra nước ngoài rồi gửi về sau (!) - không cho vợ tôi biết địa chỉ nơi ở để báo cho tôi... Trong khi đó tôi cứ sống lang thang vất vưởng hết Sài Gòn, Đà Lạt lại Nha Trang, bụng bảo dạ là phải cố sức chịu đựng kéo nếu mình mà manh động thì sẽ ảnh hưởng đến tính mạng con gái Trọng, bất chấp tình cảnh vợ tôi lúc đó đang cần tôi hơn lúc nào hết. Thế mà anh ta lúc nào cũng nhắn tin cho tôi kiểu như: “Tôi thương anh lắm...”, “Tôi không phụ vợ chồng anh đâu...”, “Bố con tôi sẵn sàng hy sinh để vợ chồng anh sớm được đoàn tụ...” Anh ta còn bịa chuyện là bị các ông ấy giám sát chặt chẽ này nọ. Dĩ nhiên là tôi có sự cẩn trọng cần thiết của mình (tôi liên lạc với vợ qua một số điện thoại duy nhất và liên lạc với bạn bè qua số khác hoặc qua mạng), nhưng đúng là tôi vẫn không thể ngờ anh ta lại đốn mạt và hèn hạ đến thế.

Lần vợ tôi mổ ở Mỹ cũng không phải là do Trọng lo liệu mà chủ yếu là nhờ ba ông kia, đặc biệt là ông Hải, người có nhiều mối quan hệ. Sau này Thủy mới cho vợ tôi biết là chính ông Hải đã có mặt trong suốt ca mổ của cô ấy, tận tay trao từng phong bì bồi dưỡng cho các bác sỹ. Dù sao, đó cũng là điều tối thiểu mà họ phải làm cho một nạn nhân đang trong cơn hấp hối của họ. Trọng (và cả Thủy lúc đó) không cho vợ chồng tôi biết chuyện ấy hòng khiến vợ chồng tôi càng nghĩ xấu về các ông kia và càng thêm tin tưởng anh ta. Riêng vợ tôi thì mãi về sau mới dần dần nhớ ra.

Thủy gọi điện báo cho vợ tôi biết là Sơn (bồ của Thủy) đã bị Trọng giết. Bản thân Thủy phải bỏ đi ngày 1/3 cũng là vì sợ bị Trọng giết. Thủy bảo, “Em sông với Trọng lâu rồi nên hiểu được con người Trọng.” Thủy cũng cho biết là Loan (đã kể ở đầu câu chuyện) và một nhân viên Việt Tiến nữa tên là Nhung trước cùng làm ở Tràng Tiền Plaza cũng đã bị Trọng và ông Hải ra tay giết để bịt đầu mối. Còn vụ vợ tôi bị đánh và cướp ở London chính là do Trinh dàn dựng trước khi vợ tôi về lại Việt Nam mặc dù trước đó cô ấy đã quyết định để lại cho anh ta và bà An một thẻ tín dụng. Cũng chính anh ta đã theo dõi tin nhắn qua Yahoo Messenger của vợ chồng tôi (anh ta đã tạo nick cho vợ tôi), vì nhiều lần tôi nhắn tin offline qua mạng mà cô ấy không nhận được.

Tôi vô cùng xót thương cho vợ. Cô ấy hết bị người này lừa lại đến người khác lừa, mà toàn là những kẻ nhân danh những thứ tình cảm thiêng liêng và cao cả nhất dành cho em. Tối hôm 13/3 ấy, tôi bảo vợ sáng hôm sau sẽ chạy vào một đại sứ quán nào đó để tố cáo. Vợ tôi đồng ý như thế song lại nói là phải về Đông Hà đưa con ra đã. “Có con bên cạnh em sẽ có thêm sức mạnh.” Suốt mấy hôm, vợ tôi nhớ con đến cồn cào ruột gan. Tôi suy nghĩ rất lung. Sau cùng quyết định là để vợ về quê đưa con ra Hà Nội, rồi sẽ tùy vào thái độ xử sự của mấy ông kia thế nào mà định liệu. Vợ chồng tôi đã quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn vợ tôi phải chịu thêm một nỗi đau nào nữa. Bệnh tình của cô ấy giờ như ngọn đèn trước gió, có thể bị tai biến bất cứ lúc nào, nhất là những khi bị sốc. Tuy nhiên, nếu như ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải mà bỏ rơi vợ chồng tôi trong cơn khốn khó này thì chúng tôi quyết không thể tha thứ cho họ. Chúng tôi đã bị dồn tới chân tường và lần này thì không gì có thể biện hộ cho họ được nữa. Họ đã gây ra bao đau đớn cho vợ chồng

¹ Lần đưa con ra Hà Nội ngày 8/11/2007 để theo Trọng ra nước ngoài, vợ tôi đã bắt Trọng đưa con gái của mình ra thề trước trời đất là sẽ không phản bội lại vợ chồng tôi.

tôi, đặc biệt là vợ tôi, suốt thời gian qua. Chính ông Hải đã đưa vợ tôi vào vòng tội lỗi. Ông Mạnh thì thân nhiên nhận những đồng tiền vấy máu từ một gia đình trùm xã hội đen đang tìm cách giết người. Họ đã bắt chấp tất cả để buôn lậu vũ khí, buôn bán ma túy, giết người, tham nhũng. Ông Mạnh, ông Dũng đã dựng một trùm ma túy kiêm sát thủ máu lạnh lên làm Phó Thủ tướng và đang lăm le leo lên lãnh đạo đất nước trong nay mai. Và họ, hơn ai hết, chính là những bộ mặt đại diện cho cái chế độ phi nhân đã đẩy bao người dân vô tội vào vòng oan khuất, gây ra bao tang thương và bất công cho đất nước này, trong khi vẫn không ngớt rao giảng về những mơ “đạo đức cách mạng” hay mới đây nhất là cái gọi là “tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh,” ngang nhiên chà đạp lên khát vọng tự do, dân chủ của nhân dân, bắt chấp những lợi ích bức thiết của dân tộc.

Việt Nam đã hội nhập vào nền kinh tế thế giới, con thuyền đất nước đã đi ra biển lớn, đây là xu thế không thể đảo ngược. Tất cả những gì cần làm ngay bây giờ là trở về với những giá trị nền tảng khả dĩ đem đến cho chúng ta niềm tin đúng đắn và đặt chúng ta vào con đường đúng đắn trong bối cảnh thế giới không ngừng biến động với vô vàn thách thức và bất trắc khôn lường. Đó chính là những giá trị thực sự về tự do, dân chủ và nhân văn, về một thể chế pháp trị với tinh thần “thượng tôn pháp luật.” Xin đừng đem những đồng tiền thuế xương máu của nhân dân chi tiêu vô tội vạ cho những trò hề như “học tập và làm theo tấm gương...” hay nuôi dưỡng bộ máy ăn bám khổng lồ của Đảng, mà hãy san sẻ cho những người dân vô tội đang phải chịu những cái chết thương tâm vì đói, vì rét. Xin đừng loay hoay giữa biển cả mù khơi tìm kiếm thiên đường cộng sản theo cái kiểu “con đường đi lên CNXH ngày một sáng tỏ hơn,” đem sinh mệnh 84 triệu đồng bào cùng tương lai đất nước tiếp tục làm vật thí nghiệm cho cái chủ thuyết không tưởng đã bị vứt vào sọt rác ngay trên chính quê hương của nó.

Hà Nội - 4/2008

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG IV

Suốt đêm 13/3 đó, tôi hầu như không chợp mắt được. Sáng hôm sau, tôi đưa vợ ra bên xe Giáp Bát bắt xe về Quảng Trị để đưa con ra. Về tới Đông Hà, vợ tôi bị mệt nên mãi tới thứ Hai tuần sau mới lên đường ra Hà Nội. Sáng 18/3, hai mẹ con về đến khách sạn Hải Yến, nơi tôi đang trú chân. Các ông kia (chủ yếu là ông Dũng và ông Hải, còn ông Mạnh thì gần như lặn mất tăm) lại bắt đầu điệp khúc hứa (hảo) là sẽ sớm thu xếp cho vợ chồng tôi. Họ cứ hứa hẹn hết lần này đến lần khác, hòng khiến tôi hết kiên nhẫn và cạn kiệt niềm tin với vợ. Đồng thời họ cũng không quên dọa dẫm là nếu vợ tôi đứng ra tố cáo thì chúng có phạm tội của vợ tôi mà Trọng đã trao cho ông Hải sẽ buộc tội cô ấy, còn bằng chứng phạm tội của họ thì đã bị tiêu hủy, trong khi vợ chồng tôi lại không có bằng chứng nào liên quan đến họ cả. Quá chán nản và căng thẳng, thỉnh thoảng lại bị cơn đau đầu hành hạ, ngày 27/3 vợ tôi xin phép tôi đưa con về quê mấy hôm trong khi đợi các ông kia thu xếp rồi sẽ ra sau, còn tôi vẫn một mình ở lại khách sạn Hải Yến chờ.

Đến ngày 2/4/2008, vợ tôi nhắn tin offline cho tôi là cô ấy đã đưa con đi xa rồi, mong tôi hãy quên đi tất cả mà trở về làm lại cuộc đời. Toàn bộ câu chuyện là do cô ấy tự bày ra thôi, nếu tôi mà tố cáo thì cả tôi và cả cô ấy đều phải đi tù. Tôi cảm thấy mọi thứ dường như sụp đổ trước mắt mình, mất vợ mất con, mất hết danh dự, mất cả niềm tin vào cuộc sống, tôi chẳng còn gì trên đời này cả. Những điều vợ tôi nói khiến niềm tin bấy lâu trong tôi thực sự bị lung lay, vì tôi chẳng có lấy một bằng cứ xác thực nào về sự liên đới của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải trong câu chuyện. Dù vậy, trong những giờ phút tuyệt vọng nhất tôi vẫn hiểu rằng điều quan trọng hơn hết là mình phải tin vào chính bản thân mình. Thực ra, trước đây tôi đã có thể tự mình kiểm chứng sự hiện diện của các ông này trong câu chuyện, chẳng hạn đơn giản là bằng cách nghe giọng nói phát ra từ điện thoại khi vợ tôi liên lạc qua điện thoại với họ. Nhưng tôi lại không bao giờ có thể hạ mình để làm điều đó. Tôi cũng chẳng quá háo hức hay vô vấp tới mức có thể đưa ra đề nghị được tiếp chuyện điện thoại với họ. Vợ tôi sinh ra đã thiếu tình cảm của người bố, nay họ đem lại cho cô ấy thứ tình cảm thiêng liêng và ấm áp đó. Tôi rất trân trọng điều ấy cũng như tôn trọng sự riêng tư trong tình cảm bố con giữa họ. Niềm tin mà tôi dành cho vợ là không gì lay chuyển nổi và tôi từng tự nhủ giả như cô ấy có muốn lừa dối tôi thì cũng không lừa nổi. Tôi rà soát và đánh giá lại toàn bộ diễn tiến của câu chuyện. Tôi thấy những gì diễn ra mới đây đều theo một kịch bản đã quá quen thuộc, hẳn các ông này lại dở cái bài cũ mèm ấy ra với tôi chứ chẳng có gì khác. Hơn thế, những nội dung mà vợ tôi kể cho tôi trước đây là cả một câu chuyện logic, bây giờ muốn phủ nhận lại thì vợ tôi phải đưa ra những tình tiết mới để chứng minh rằng diễn biến trong câu chuyện là không có thật mà do cô ấy dựng lên. Song điều này rõ ràng là vượt quá khả năng của vợ tôi, những tình tiết mới mà cô ấy đưa ra phần lớn đều ngớ ngẩn, không đủ sức thuyết phục tôi rằng từ trước tới nay cô ấy đã lừa dối tôi. Ngay cả với một nhà văn siêu tưởng thì việc hư cấu nên cả một câu chuyện như thế hẳn cũng đã là quá sức huống hồ với một người mà trình độ còn chưa qua lớp 7 như em. Đặc biệt, tình yêu mà em dành cho tôi thì không thể nào đánh lừa trái tim tôi được, đây chính là điều mà tôi tin chắc nhất trên cõi đời này. Sau khi cân nhắc mọi nhẽ, tôi quyết định đi một nước cờ táo bạo.

Tôi biết ông Dũng có người con gái tên là Nguyễn Thanh Phượng đang làm Chủ tịch

HDQT Quỹ Đầu tư Bản Việt (Viet Capital) ở Sài Gòn. Sáng 4/4/2008, tôi gọi điện đến Bản Việt xin gặp Chủ tịch HDQT nhưng được thông báo là chị Phượng đang đi họp và người ta nói máy cho tôi gặp Diệp, thư ký của Phượng. Tôi nói với Diệp là tôi có việc vô cùng quan trọng và muốn trao đổi qua email với Phượng, đề nghị Diệp cho tôi biết địa chỉ email của Phượng. Tuy nhiên, dù tôi nói hết lời Diệp vẫn không đồng ý mà chỉ cho tôi địa chỉ email của mình và nói là có gì tôi cứ gửi vào đấy rồi cô ấy sẽ gửi cho Phượng. Tôi dặn Diệp là nếu nhận được thư thì đừng nên đọc mà hãy gửi ngay cho Phượng.

Gui Diiep,

De nghi Diiep chuyen ngay email nay cho chi Phuong, de chi Phuong gui ngay cho ong Dung.

De nghi cac ong lien lac voi anh ngay trong ngay hom nay, qua dia chi email nay.

Cam on em,

Le Anh Hung

Tôi có đính kèm Thư Tố Cáo (nội dung từ trang 3 cho đến trước PHẦN BỔ SUNG IV này) để gửi cho Diệp. Đến 3h44 chiều, tôi lại gửi email tiếp cho Diệp:

Diiep than men,

Nho em forword toi chi Phuong la neu ong Dung (va ong Manh, ong Hai) ma khong tra loi anh thi sang mai anh se tung thu to cao len mang. Anh da di den tan cung cua su kien nhan va suc chiu dung. Anh khong doa suong hay noi dua dau. Anh khong con gi de mat nua.

Cam on em,

LAH

Sáng hôm sau, tôi vẫn không nhận được hồi âm gì, từ phía Diệp hay từ phía mấy ông kia. Tôi nghĩ có lẽ là thời hạn mà mình đưa ra quá gấp nên các ông ấy chưa kịp nhận và đọc cả bức thư dài kia cũng nên. Hơn nữa, biết đâu họ lại chẳng đang lo sợ là nếu phản hồi ngay thì chẳng khác nào “lạy ông tôi ở bụi này” và tôi có thể nhân đó mà tung luôn bức thư lên mạng thì khôn. Vì thế, 3h42 chiều hôm sau, tôi gửi tiếp email cho Diệp:

Diiep than men,

Nho Diiep forward thu nay cho chi Phuong de chi Phuong cho cac ong ay biet rang, anh hien gio da mat vo mat con, mat het danh du. Anh khong con gi de mat them nua.

Vo anh vi phai chiu qua nhieu dau don, nhieu su lua doi, hon nua bi day vo vi toi loi cua minh, cam thay khong xung dang voi anh nua nen da bo anh ma di. Anh muon lam lai cuoc doi voi vo minh o mot noi nao do thi khong the khoi dau voi hai ban tay trang.

Neu tu gio cho den 11h sang thu Hai, ngay 7/4, ho khong tra loi anh thi dung 11h ngay 7/4 anh se gui Thu To Cao nay den dia chi toasoanwebcp@chinhphu.vn, sau

do neu ho van khong chiu tra loi thi den 2h chieu 7/4 anh se chinh thuc tung thu len mang. Anh chap nhan moi hau qua xay ra voi minh.
Cam on em rat nhieu,

LAH

Tối hôm đó, tôi quyết định vào Quảng Trị để gặp vợ. Vợ tôi giờ đã là một phần máu thịt của tôi và dù có thể nào đi nữa tôi cũng không bao giờ bỏ rơi vợ con mình được. Cô ấy đã ôm con bỏ nhà đi từ mấy hôm trước và vào tá túc ở nhà bố của người bạn từ hồi còn làm ở nhà hàng Lạc Dương tên là Hồng. Ngôi nhà của bố Hồng (đã mất) ở một vùng miền núi, không có điện, cách Huế khoảng 20km và phải đi đò qua một con sông. Hồng ở đây với đứa con gái, còn mẹ thì hình như đã đi lấy chồng khác. Hàng ngày, Hồng đưa con đi theo vào thành phố, gửi con cho nhà trẻ rồi đi làm. Tối lại đến đón con về. Vợ tôi định bụng sẽ ở đây mấy hôm cho tĩnh tâm lại rồi sẽ vào Huế thuê nhà trọ và tìm việc làm để nuôi con. Kế hoạch của tôi là vào thuyết phục vợ đừng cảm đứng ra tố cáo, không thể để họ làm cho điều đứng rồi bỏ mặc chúng tôi trong cảnh dờ sống dờ chết thế này được.

Sáng hôm sau, ngày 6/4, tôi vào tới thị xã Quảng Trị rồi đến nhà bà mợ mà tháng 6/2007 vợ chồng tôi đã từng vào ăn náu một thời gian. Gần trưa thì vợ con tôi từ Huế ra. Tôi tìm cách thuyết phục vợ nhưng cô ấy vẫn lần lữa chưa quyết, và còn lấp lửng về sự hiện diện của ba ông kia trong câu chuyện. Tôi nói với vợ là trong mọi trường hợp tôi không bao giờ bỏ rơi cô ấy cả. Nhưng vợ tôi nói cô ấy đã quá mệt mỏi rồi, muốn quên đi tất cả, không muốn tiếp tục làm khổ tôi nữa. Tôi quyết định đi chơi với vợ vài hôm cho khuây khoả đồng thời để xem kết quả từ email mà tôi gửi cho con gái ông Dũng ra sao (tôi không cho vợ biết chuyện mình đã gửi email cho con gái ông Dũng). Chiều hôm đó vợ chồng tôi bắt xe đi vào nhà Diệp bạn vợ tôi (người đã được nhắc đến trong phần đầu câu chuyện, thời điểm vợ chồng tôi bỏ nhà chạy ra ăn náu ở nhà hàng Nam Hải, Hà Nội). Nhà Diệp cách ngã ba An Lỗ (Thừa Thiên - Huế) khoảng 3,5km về phía biên. Thời gian này Diệp đang làm ở Sài Gòn. Vợ chồng tôi tới nhà Diệp khi trời đã sẩm tối.

Sáng hôm sau tôi bảo vợ gọi điện về nhà cậu Tuấn (con trưởng bà ngoại) xem tình hình thế nào. Suốt mấy hôm kể từ khi ôm con bỏ nhà đi vợ tôi không hề liên lạc gì về nhà. Tôi muốn vợ tôi gọi điện sớm trước thời hạn 11h mà tôi đã đặt ra cho mấy ông kia. Vợ tôi gọi điện về nhà thì được người nhà cho biết suốt mấy hôm liền có ông Dũng nào đó cứ gọi điện liên tục. Ông dặn là nếu vợ tôi gọi điện về nhà thì nói cô ấy gọi điện ngay cho ông, có việc gấp và quan trọng lắm. Tôi bảo vợ gọi điện cho ông Dũng xem sao, đồng thời dặn vợ nói với ông ấy là tôi đã bỏ đi và hiện không biết đang ở đâu, đã lâu không liên lạc được. Khoảng 10h sáng, vợ tôi gọi điện cho ông Dũng. Ông nói, mấy hôm vừa rồi ông vô cùng nóng ruột và lo lắng vì không biết vợ tôi bỏ đi đâu biệt tăm. “Mấy ông kia không khéo lại già néo đứt dây, thằng Hùng mà nổi điên lên rồi tố cáo thì chết cả nút. Con hãy tìm cách liên lạc với Hùng ngay đi, xem nó đang ở đâu và bảo nó về, đừng đi lang thang nữa, rồi hỏi nó ra điều kiện gì để bố nói lại với hai ông kia. Nếu họ mà không đồng ý thì bố sẽ sẵn sàng cùng với Hùng đứng ra tố cáo.” Thế là mười phân rã mười rồi nhé. Chiêu “rung cây” của tôi đã tỏ ra thực sự hiệu quả. Mấy chú khỉ thuộc họ đầu to đang nép mình thín thít trên cây bỗng ré lên theo bản năng trong tâm trạng đầy run sợ. (“Trăm nghe không bằng một thấy,” dù tôi có tin vợ hay tin vào câu chuyện này đến thế nào đi nữa, niềm tin đó vẫn ít nhiều bị lung lay khi mà chính vợ tôi lại phủ nhận sự liên can của họ.) Tôi đưa ra điều kiện là họ phải thu xếp cho vợ chồng tôi 100 triệu Euro trong vòng một

tháng. Số tiền đó rõ ràng là quá ít nếu so với 7 tỷ USD mà Trọng đã lấy đi (chỉ khoảng 2%), dù đối với một người bình thường thì không hề ít ỏi chút nào, vì tôi còn phải phòng bị việc chữa chạy cho vợ. Đến trưa, vợ tôi gọi điện lại cho ông Dũng. Ông gửi lời cảm ơn tôi vì đã cho họ cơ hội chuộc lỗi, đặc biệt là còn vì số tiền mà tôi đòi hỏi là không lớn, và dặn dò thêm, “Hùng đã gửi email cho những ai thì bảo nó hãy gửi thư lại cho họ để phủ nhận nội dung bức thư. Nếu Hùng chịu làm thế thì bố sẵn sàng trả gấp đôi số tiền trên.” Ông còn bảo, “Nếu ai đó có nói gì trên mạng thì bảo Hùng đừng buồn nghe.” Vợ tôi tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự thay đổi thái độ một cách đột ngột của mấy ông kia. Lúc này tôi mới cho vợ biết việc mình đã gửi thư cho con gái ông Dũng. Vợ tôi hơi buồn vì không muốn tôi làm vậy. Thời gian ở khách sạn Hải Yến (Hà Nội) tôi đã từng bảo vợ nói với ông Dũng rằng nếu họ mà cứ chơi trò trẻ con mãi thì tôi sẽ gửi ngay bức thư tố cáo cho con gái ông Dũng, ông đã cầu xin vợ tôi hãy cố can ngăn tôi.

Sáng hôm sau, ngày 8/4/2008, vợ chồng tôi cùng con gái trở về Đông Hà và xuống xe vào lúc 10h sáng. Thế theo yêu cầu của ông Dũng, tôi bước ngay vào tiệm Internet để gửi thư cho Diệp, trợ lý của con gái ông Dũng:

Diep than men,

Anh thực lòng xin lỗi vì đã làm phiền Diệp, tất cả là tại người vợ von mang chung bệnh trầm cảm nặng và cơ hội huơng hoàng tuông của anh. Em cho anh gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến chị Phương nhé, rất mong chị lương tình bỏ qua cho anh, kéo chị lại kéo Công an vào cuộc thì thật tai họa cho vợ chồng anh.

Chúc em nhiều may mắn, sức khỏe, hạnh phúc và thành đạt.

Cam ơn em,

HN 8/4/2008

Le Anh Hung

Sau đó, tôi về nhà nghỉ Phương Mai trên đường Nguyễn Huệ, còn vợ con tôi về lại nhà bà ngoại. Chiều hôm đó, ông Mạnh gọi điện cho vợ tôi. Vợ tôi hỏi, “Bấy lâu bố biệt tăm biệt tích ở đâu giờ mới đột nhiên hiện ra?” Ông Mạnh nói lần này ông sẽ không còn lặn mất tích như trước và sẽ chỉ nghe theo lương tâm của mình chứ không nghe theo lời người khác nữa (?). Ngoài số 200 triệu kia, ông còn cho tôi thêm 100 triệu nữa, tổng cộng 300 triệu Euro, tất cả đều là tiền của ông. Ông nói, “Bố thực sự ‘bái phục’ thằng Hùng đấy. Nó sống cứ như là ‘Phật’ ấy.” Dĩ nhiên những lời cảm thán đó chỉ có thể được thốt ra sau khi ông đã đọc bức thư tố cáo, dù rằng không đời nào ông chịu thừa nhận điều đó. Tôi gửi lời cảm ơn ông Mạnh và nói ông càng cho nhiều thì sau này tôi càng có điều kiện để làm từ thiện. “Của thiên trả địa,” dù sao đây cũng là cách để tôi giúp giải tội cho họ mà thôi. Biết vợ chồng tôi sẽ định cư tại Đà Nẵng, ông Mạnh nói sẽ cho chúng tôi ngôi nhà của ông ở Đà Nẵng để sửa sang lại rồi ở.

Thói đời cà cuống chết đến đít còn cay. Hơn ai hết, các ông kia ý thức rất rõ mức độ nguy hại của bức thư tố cáo. Chưa xét đến khả năng bức thư ấy bị lộ ra công luận rồi tới một ngày cả trong nước và ngoài nước đều tường tận sự việc, mà chỉ cần chẳng may rơi vào tay một đối thủ nào đó thôi, nó cũng đủ sức làm mất hết uy tín chính trị nội bộ của họ (lần trước tôi quên mất một chi tiết hết sức quan trọng là trong số chứng cứ ông Thắng thu được tại nhà tay trợ lý của ông Hải ở Quy Nhơn còn có cả bằng chứng về việc ông Hải bán tài liệu [liên quan đến an ninh quốc gia] cho nước ngoài). Và chẳng, câu chuyện

này chả nhẽ lại chẳng xứng đáng được ví như lớp kem phủ trên chiếc bánh nhiều tầng mang tên “thời đại Hồ Chí Minh” hay sao? Mà biết đâu ông Mạnh lại chẳng đang nghĩ rằng mình có khi đúng là “nhà cải cách ôn hoà” thật, rồi sẽ có ngày được sánh vai cùng các bậc danh nhân đất Việt trong ngôi đền thiêng của lịch sử cũng nên! Vì vậy, sau khi bình tâm trở lại, họ vẫn quyết định lấy tội ác để che đậy tội lỗi của mình và tiếp tục dở chiêu thức cũ ra với tôi. Đầu tiên, ông Dũng hứa sẽ chuyển qua đường bưu điện cho vợ chồng tôi 50 triệu VNĐ để tiêu tạm song mãi vẫn không thấy đâu đồng thời biện bạch ra đủ thứ lý do nực cười này nọ. Ông Mạnh còn bảo vợ tôi vào Huế phá cái thai mới được gần 2 tháng. Điều này thì tôi ủng hộ bởi tôi lo sức khoẻ của vợ không đảm bảo, vừa đang mang bệnh tật trên đầu lại vừa mới mổ đẻ chưa đầy hai năm, hơn nữa thời gian ở khách sạn Hải Yến vợ tôi bị cảm nên tôi có cho cô ấy hai lần uống thuốc kháng sinh trong một ngày (1/3 liều thuốc cảm của tôi). Song thâm ý của ông Mạnh lại khác. Ông ta biết nếu vợ tôi sinh thêm một đứa con nữa thì tôi lại càng khó lòng bỏ rơi vợ con mình được. Tuy nhiên, nếu phá thai lần này thì nguy cơ vô sinh là rất cao bởi chỉ mới cách đây chưa đầy 5 tháng (trung tuần tháng 11/2007) vợ tôi đã bị sảy thai và phải hút thai lưu ra ở Hà Nội rồi bị băng huyết ở Sài Gòn. Vợ tôi vì thế không muốn phá thai chút nào.

Đến đây lại xảy ra một biến cố khác. Số là trong hai hôm 10 và 11/4, vợ tôi phát hiện hình như có người đang bám theo mình. Trưa 11/4, vợ tôi điện báo cho ông Mạnh biết. Ông Mạnh phán đoán đây là người của Công an vì đường dây ma tuý của ông Hải và Trọng đã bị Công an đưa vào tầm ngắm từ lâu. (Vợ tôi kể một lần cô ấy xách hai valy đi giao hàng cho Trọng, vừa ra khỏi toà nhà Tràng Tiền Plaza thì bị Công an ập tới bắt giữ. Tuy nhiên chỉ chưa đầy 2 tiếng sau cô ấy lại được thả ra. Sau này Trọng cho biết lần ấy chính ông Hải đã can thiệp để cứu vợ tôi và việc cô ấy bị bắt là do Loan báo cho Công an. Cần nói thêm là vào tháng 4/2007, sau khi nghe vợ tôi tố cáo chuyện ông Hải buôn bán ma tuý, ông Toàn đã định vào Đông Hà rồi cùng tôi vào Quy Nhơn để điều tra – nghĩa là ít nhất phía Công an cũng đã nghi vấn cái chết của tay trợ lý thân cận của ông Hải từ lâu.) Gì chứ việc này thì các ông ấy phải mau mau mà lo liệu, bởi nếu bị bắt thì vợ tôi sẽ chẳng ngại ngần gì mà không khai tuốt ra hết. Ông Mạnh báo ngay cho ông Lê Hồng Anh và ông Nguyễn Khánh Toàn. Chiều 11/4, ông Toàn gọi điện cho vợ tôi. Ông bảo vợ tôi “cứ yên tâm, không việc gì cả đâu,” để sang đầu tuần ông kiểm tra xem bộ phận nào đang cho người theo dõi cô ấy rồi sẽ can thiệp.

Chiều thứ Bảy, ngày 12/4, vợ tôi vào Huế gặp ông Toàn và tới đến nghỉ lại khách sạn với ông Toàn. Sáng hôm sau, đích thân ông Toàn đưa vợ tôi vào khám ở Bệnh viện Trung ương Huế. Ông Toàn hình như cũng đã đọc bức thư tố cáo (do tôi gửi qua con gái ông Dũng) nên tâm sự với vợ tôi rằng lần trước ông bị ông Hải mua chuộc và ở vào thế không thể làm khác, đồng thời ông cũng bảo vợ tôi tại sao không tin chồng mình mà lại đi tin kẻ khác. Vợ tôi gọi điện cho tôi, “Dạo này ông Toàn trông lạ lắm, đôi mắt ông ấy âm áp đầy tình thương chứ không như hồi trước.” Ông Toàn giới thiệu với mọi người ở bệnh viện rằng đây là cháu ruột của mình, ông còn tự đi mua một cặp lòng com về cho vợ tôi ăn trưa. Ông cũng khuyên vợ tôi đừng nên phá thai. “Biết đâu sau này nó lại có lợi cho con,” ông nói như buột miệng vậy. Vợ tôi đã nằm trên bàn mổ để chuẩn bị phá thai nhưng không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà cô ấy lại đột ngột đổi ý vào phút chót và nhảy xuống, quyết định giữ cái thai lại. Tuy nhiên, vì sợ tôi mắng nên cô ấy giấu không cho tôi biết. Chiều hôm đó vợ tôi trở về nhà luôn.

Sang đầu tuần sau vẫn chẳng thấy tăm hơi tiền ông Dũng gửi đâu cả. Chúng nào tật nấy,

ông Mạnh lúc thì bảo sẽ bay vào Huế để gặp tôi rồi lại hoãn, lúc lại bảo sắp bay vào Đà Nẵng rồi cũng hoãn nốt. Tôi bảo vợ nhờ ông cho người tới khách sạn Hải Yên thanh toán nốt số tiền phòng còn thiếu và lấy đồ đạc cá nhân cho hai vợ chồng. Sau đấy, ông báo lại là đã cho người tới thanh toán rồi. Tôi gọi điện ra kiểm tra thì nhân viên khách sạn nói là làm gì có ai đến thanh toán tiền đâu. Vợ tôi liền gọi cho ông Mạnh thì ông nói, “Bố sợ con giận nên mới dối con thế!”

Thứ Ba, ngày 15/4, ông Dũng gọi điện báo cho vợ tôi là mẹ tôi đã viết đơn tố cáo vợ tôi buôn bán ma túy, đồng thời bà có nhắc tới “bức thư” gì đó với Công an và nói với họ là nếu họ mà đưa được tôi về thì bà sẽ giao “bức thư” đó cho họ (?). Ông dặn vợ tôi, “Con đừng nói gì với Hùng vì bố không muốn nó phải tội bất hiếu (?). Hơn nữa, nếu biết chuyện nó sẽ gọi điện ra ngoài nhà rồi làm lỡ việc, điện thoại cố định ở nhà bà đang bị theo dõi.” Dĩ nhiên là vợ tôi nói ngay cho tôi biết và cố nhiên tôi vẫn tin lời vợ mình. Hôm sau, ông Toàn bay vào Huế rồi không ra Đông Hà mà bí mật hẹn gặp vợ tôi tại một nơi rất kín đáo ở thị xã Quảng Trị, cô ấy phải đi xe máy vào. Tại đây, ông Toàn cho vợ tôi xem lá đơn tố cáo vợ tôi buôn bán ma túy mà ông chụp vào máy tính xách tay của mình, nét chữ trong bức thư trông giống nét chữ của mẹ tôi. Ông Toàn còn đưa điện thoại di động để vợ tôi gọi điện ra gặp mẹ tôi mà nước mắt dàn dụa. Bà không thanh minh hay kháng định gì cả.

Tôi rất ám ức vì nghĩ sau bao đắng cay chìm nổi, mọi việc sắp giải quyết xong đến nơi thì không khéo người nhà của mình lại phá hỏng. (Rõ ràng, đây là mưu mô rất xảo quyệt của họ vì họ nghĩ nếu tôi kiểm tra lại mà không có chuyện mẹ tôi tố cáo thì tôi sẽ không thể tha thứ cho vợ được đồng thời nghi ngờ những gì mà vợ tôi kể về bà trước đây cũng như toàn bộ nội dung của câu chuyện.) Tôi liên lạc với em gái (Mỹ) qua điện thoại, bảo nó tìm cách liên lạc với mẹ qua số điện thoại khác và khuyên bà đừng làm gì cả; tôi đang thu xếp mọi chuyện và sắp trở về nhà rồi; tôi sẽ mua nhà cửa đàng hoàng cho bà ở, chỉ mong bà tu thân tích đức đi cho con cái nhờ thôi. Em gái tôi thề độc là mẹ tôi không làm chuyện đó. Tất nhiên, tôi hoặc là nghi ngờ ba ông kia hoặc là nghi ngờ mẹ tôi chứ tôi biết vợ mình không bao giờ làm cái việc vô đạo đức đó.

Chiều 17/4, tôi rời nhà nghỉ Phương Mai và chuyển sang khách sạn Thành Đô trên đường Lê Duẩn. Sau hai lần thất hẹn, ngày thứ Sáu, 18/4, ông Mạnh gọi điện báo vợ tôi nói với tôi là tối Chủ nhật tôi đi ô tô ra Hà Nội rồi người của ông sẽ đem tới cho tôi 5 tỷ VNĐ để tiêu tạm. Mấy trò cuội quen thuộc của ông Mạnh khiến tôi cảm thấy rất căng thẳng và mệt mỏi nhưng cũng tự nhủ là đành phải gắng chịu thôi. Bát nước đồ đang có hốt lại cho đây, tôi không muốn nó bị sút mẻ thêm. Tôi nghĩ với bức thư tố cáo mà họ đã được tận mắt “thẩm duyệt” thì họ sẽ không dám lừa mình nữa đâu. Quá tam ba bận, lần này mà ông ta vẫn tiếp tục dở trò thì không còn gì để nói nữa.

Tôi đang nóng lòng chờ đến tối Chủ nhật để ra Hà Nội thì chiều hôm ấy, tại khách sạn Thành Đô, vợ tôi đã quỳ xuống ôm chân tôi khóc lóc xin tha lỗi. Cô ấy nói rằng vì quá yêu tôi, không muốn mất tôi mà bịa ra hết chuyện này đến chuyện khác để giữ tôi ở bên mình. Bây giờ mong ước của cô ấy là tôi quay về nhà để làm lại cuộc đời, nếu được vậy cô ấy sẽ rất vui và bỏ đi phần nào mặc cảm tội lỗi của mình. Sau thoáng đầu ngỡ ngàng, tôi đoán ngay ra rằng các ông kia lại dở trò với mình rồi. Và lần này thì tôi không còn một chút hy vọng nào ở họ nữa. Tôi chẳng qua là vì thương vợ thương con và còn nghĩ đến cái tình của họ với vợ mình nên mới cho họ thêm cơ hội, chứ họ thừa biết trong mắt tôi cái chế độ chính trị mà họ là những kẻ đại diện mới thật quái gở và bỉ ổi đến nhường

nào. Song họ đã chà đạp lên điều đó và vượt qua cả giới hạn cuối cùng mà tôi đặt ra cho họ, đang tâm cố gây ra cảnh tan đàn xẻ nghé cho gia đình tôi. Họ bắt chấp ngay cả khi biết vợ tôi đang cảnh bệnh tình lay lắt, có thể tái phát bất cứ lúc nào nếu như bị sốc. Tôi biết vợ tôi đang đau đớn vô cùng nhưng lúc này thì chẳng thể thay đổi được gì nữa rồi. Vì vậy, tôi cứ vờ tin lời cô ấy. Tôi nói, “Anh sẵn sàng tha thứ hết cho em, anh không oán giận gì em đâu và không bao giờ bỏ rơi em cả. Vợ chồng một ngày cũng là nghĩa là tình. Bây giờ em cứ ở đây, anh sẽ đi chơi vài ngày cho khuây khoả rồi về Hà Nội bán nhà và vào đây với mẹ con em.” Vợ tôi chia tay tôi, bước xuống cầu thang ngược nhìn lên vẫn thấy tôi đang đứng trông theo. Em vội hấp tấp chạy lại ôm lấy chân tôi nghẹn ngào, “Em xin lỗi anh!” Trong tôi lúc ấy chỉ còn lại nỗi uất hận trào dâng. Tôi đã cho họ nhiều cơ hội chuộc lỗi nhưng chính tâm địa độc ác đã biến họ thành những kẻ ngu xuẩn và khiến họ phải trả giá.

Tôi ở lại khách sạn Thành Đô thêm một hôm để vợ tôi xoay tiền ra Hà Nội. Khi rời khỏi khách sạn Hải Yến, tôi vẫn thiếu hơn 2 triệu tiền phòng, ở đây còn CMND và một số đồ đạc cá nhân của hai vợ chồng. Nhưng rốt cuộc vợ tôi không tài nào xoay ra nổi. (Ông Bùi Đại Thắng và ông Đào Duy Thanh về sau cho vợ tôi biết là ông Mạnh và ông Hải đã gọi điện cấm họ cho cô ấy tiền ngay từ khi chúng tôi còn ở khách sạn Hải Yến. Một số vị lãnh đạo của tỉnh có biết mối quan hệ giữa vợ tôi với họ cũng nhận được yêu cầu tương tự.)

Khoảng 4h chiều ngày 21/4/2008, tôi rời khỏi khách sạn Thành Đô, đi bộ qua cầu Đông Hà rồi tới tiệm Internet đầu tiên gần cây xăng bên tay trái. Tôi bắt đầu gửi Thư Tố Cáo (nội dung từ trang 3 đến trước PHẦN BỐ SUNG IV này), kèm theo một bức thư ngỏ bằng tiếng Anh cho Đại sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam, tới hơn 430 địa chỉ email mà tôi đã chuẩn bị sẵn (hầu hết các cơ quan thông tấn báo chí, các bộ ngành, các tỉnh thành, các trường đại học và một loạt văn nghệ sỹ, trí thức cùng một số cơ quan đại diện ngoại giao của nước ngoài ở Việt Nam). Gửi được tới chừng hơn một nửa số địa chỉ email thì trang Yahoo!Mail báo vượt quá giới hạn lượng email gửi đi trong một cùng một lúc, sau một tiếng nữa mới gửi tiếp được. Tôi bắt xe lên đường rồi xuống xe ở ngã ba Tam giác Quý, thành phố Vinh, thay vì ở Hà Nội như dự tính ban đầu. Lúc ấy đã hơn 12h đêm, tìm quanh không có một tiệm Internet nào, tôi liền bắt xe ôm đến tận khu Đại học Vinh để gửi tiếp thư tố cáo tới số địa chỉ email còn lại (dĩ nhiên là có cả địa chỉ email của Diệp, trợ lý của con gái ông Dũng). Đêm đó, tôi vật vờ tại khu vực Tam giác Quý cho đến sáng mới đi bộ về nhà một người bạn.

Hôm sau, ngày 23/4, tôi mới liên lạc với vợ. Cô ấy lo lắng cho tôi lắm, nhưng tôi vẫn không cho vợ biết là mình đã gửi thư tố cáo. Tôi động viên vợ cứ yên tâm, “Anh đang ở nhà bạn, vài ngày nữa mới về nhà rồi tìm cách bán nhà để vào với mẹ con em.” Đến cuối tuần, tình hình vẫn không có gì mới cả, tôi biết là vụ này nhiều khả năng họ cũng chỉ “đóng cửa bảo nhau” như muôn thuở vẫn vậy thôi, chứ nếu không họ đã tiếp cận và thăm vấn vợ tôi ngay rồi. Vì vậy, tôi liên lạc với Nhà xuất bản Tri Thức để đăng ký nhận dịch sách, chuẩn bị tâm thế cho một cuộc sống mới.

Trưa thứ Bảy, 26/4 tôi ra Hà Nội và trở về nhà mẹ. Mẹ tôi cứ một hai nghĩ rằng tôi bị vợ lừa dối rồi mang chứng tâm thần hoang tưởng. Bà bắt tôi đi khám và uống thuốc cho bằng được. Thực ra, ngoài chuyện ông Hải và Trọng tung tin bịa đặt thời gian vợ chồng tôi trốn chạy vào Quảng Trị lánh nạn thì điều này cũng còn có một nguyên nhân quan trọng khác nữa là đầu tháng 12/2007, vợ tôi có trốn về Việt Nam mà không cho tôi biết.

Thời gian nằm điều trị ở Mỹ, vợ tôi nhớ tôi còn cào và lo lắng cho tôi, trong khi Thủy và Trọng cứ hứa rày hứa mai là “Hùng sắp sang rồi.” Vì thế, sau khi mổ xong mấy ngày, đã có thể chập chững đi lại được, vợ tôi cầu xin một người Việt kiều tên là Minh, trước đây từng ký hợp đồng với cô ấy ở Cty Việt Tiến và Vinatex, giúp trốn về Việt Nam. Cảm động trước tấm lòng của vợ tôi, ông Minh đưa cô ấy ra sân bay và sau một lần chuyển máy bay, vợ tôi đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Vợ tôi gọi điện cho ông Dũng và ông cho người vào tận bên trong sân bay đón vì trong người cô ấy không có giấy tờ gì cả. Ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải tìm cách giữ vợ tôi lại (họ không muốn cô ấy gặp tôi) nhưng cô ấy vẫn nhất quyết đòi về Đông Hà. Vợ tôi cố liên lạc với Trọng để lấy ít tiền rồi về lo cho tôi nhưng không được. Hỏi mượn mấy ông kia thì họ nói là hết tiền rồi. Vợ tôi về tới Đông Hà hôm trước thì hôm sau mẹ tôi vào, trong khi đó tôi vẫn đang ở chỗ bạn của mình là Bùi Quang Hùng tại Sài Gòn. Mẹ tôi vì thế lại càng tin rằng vợ tôi lừa chồng còn tôi thì bị tâm thần hoang tưởng. Chờ suốt mấy hôm mà vẫn không liên lạc được với Trọng, vợ tôi bị đau đầu trở lại. Cô ấy đành phải để ba ông kia đưa sang London bằng máy bay riêng rồi vào nằm viện điều trị tiếp.

Ngày 8/5/2008, tôi đến NXB Tri thức nhận dịch cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (Institutional Economics: Social Order and Public Policy) của Wolfgang Kasper và Manfred E. Streit. Trung tuần tháng 5 tôi bán được nhà, trang trải nợ nần và sáng 21/5 tôi vào tới Đông Hà, chính thức bắt đầu một cuộc đời mới.

Về sau, vợ tôi kể lại cho tôi những diễn biến trong mấy hôm cuối ở khách sạn Thành Đô của tôi. Sau khi đã dở hết “bài” với tôi mà thấy tôi dường như vẫn cứ “trơ gan cùng tuế nguyệt,” ba ông kia nghĩ rằng bây giờ may ra chỉ còn cách là thuyết phục vợ tôi phủ nhận lại những điều mà cô ấy từng kể cho tôi, bởi họ biết tôi rất tin tưởng vợ. Vì thế, ngày 19/4, cả ba ông họp lại và gọi điện cho vợ tôi. Họ nói, “Bây giờ chỉ có con mới cứu được các bố thôi. Con mà ở đây thì các bố sẵn sàng quỳ ngay xuống dưới chân để cầu xin con. Các bố hiện không còn một xu nào cả, thằng Trọng đã lấy đi hết rồi. Nếu thằng Hùng mà tố cáo thì người bị bắt đầu tiên chính là con. Giờ chỉ còn cách là con nói lại với thằng Hùng sao cho nó không còn tin con nữa để nó bỏ đi thôi.” Vợ tôi nói, “Tiền bạc thì các ông đưa được bao nhiêu thì đưa chứ vợ chồng tui có đòi hỏi nhiều đâu.” “Nhưng giờ các bố đang nợ nần tùm lum, một xu cũng không có.” Quá kiệt sức và chán nản trong tình cảnh phải chạy vạy từng đồng một (mà vẫn cố giấu không cho tôi biết), cô ấy còn biết làm gì hơn ngoài việc nghe theo lời họ. Vào buổi chiều ngày 20/4 ấy, vợ tôi cứ đinh ninh là tôi tin lời cô ấy thật. Lúc đó đầu óc em choáng váng, đau đốn quay cuồng, em như người mất hồn, bước đi không vững nữa. Khi bước xuống cầu thang giữa tầng một và tầng hai (tôi ở trên tầng 4) em bị ngã lăn một đoạn thì may thay có một nhân viên lễ tân kịp xuất hiện và đỡ dậy. Hôm sau, cả ba ông lại gọi điện cho vợ tôi để hỏi han tình hình. Vợ tôi mệt mỏi chán chường, không còn hơi sức để mà nói, “Bây giờ thì các ông đã thỏa mãn chưa? Chồng tui không còn tin tui nữa mà đã bỏ đi rồi. Tui thương các ông mà các ông có thương tui đâu. Một xu các ông cũng chẳng chịu gửi cho tui.” Ông Mạnh và ông Hải nghe thấy thế tỏ ra vô cùng hoan hỉ. Riêng ông Dũng thì dường như cố nén nước mắt

¹ Mỗi khi tức giận, vợ tôi thường mắng nhiếc họ không tiếc lời. Cô ấy kể lần chuẩn bị phẫu thuật chảy máu não ở Mỹ, ông Hải gọi điện động viên, “Con hãy chịu mổ đi, các bố phụ con chứ Trời không phụ con đâu.” Vợ tôi vẫn không ngớt lời nguyên rủa khiến ông ta cáu tiết, “Mày muốn chết thì chết mẹ mày đi!” Ông Mạnh thì mỗi lần vợ tôi chửi mắng ông đều nhẫn nhục chịu đựng, vì ông biết ông là người có lỗi. “Con cứ nói hết đi cho hả lòng. Khi nào con nói hết thì bố nói.”

mà hỏi vợ tôi, “Con có buồn lắm không?” Họ bảo sẽ đưa vợ con tôi ra nước ngoài sinh sống nhưng nghĩ tới cảnh ở nước ngoài lần trước mà vợ tôi còn thấy ớn lạnh, “Có chết tui cũng chết ở đây. Tui không đi đâu cả.” Vợ tôi cho biết thời gian đó cô ấy không còn muốn sống chút nào nữa và đã định mua thuốc ngủ tự tử rồi. Tuy nhiên, vợ tôi chỉ sợ là khi mình chết đi thì không ai chăm sóc nuôi nấng con nên mới thôi. Cô ấy cứ bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi là sau khi chết tôi sẽ đưa con gái về cho mẹ tôi nuôi. Vợ tôi cũng đã tính đến chuyện xin vào một ngôi chùa mà trước đây cô ấy có quen vị sư trụ trì ở Huế để sinh con rồi sau sẽ đi làm nuôi con.

Suốt mấy hôm sau đó vợ tôi đau đầu dữ dội, máu lại chảy ra cả mũi và tai. Ông Mạnh vội mời một bác sỹ chuyên khoa từ Mỹ về Sài Gòn rồi vào Huế gặp và khám cho vợ tôi. Vị bác sỹ tiêm cho vợ tôi một mũi và nói nếu sau một tháng nữa mà máu vẫn tiếp tục chảy thì coi như vô phương cứu chữa, đồng thời dặn dò cô ấy phải tuyệt đối tránh bị sốc. Hành động này của ông Mạnh không hẳn là hoàn toàn xuất phát từ tình thương hay trách nhiệm đối với vợ tôi đâu. Vì sau khi tôi gửi thư tố cáo đi, họ rất sợ vợ chồng tôi, đặc biệt là ông Mạnh (“Hôm qua bạn quá không gọi điện được cho con, sợ con giận!”... Khi tôi đang ở Hà Nội chờ bán nhà, họ cũng thuyết phục vợ tôi là để họ cho bà ngoại và mẹ vợ tôi một số tiền rồi đưa cô ấy ra nước ngoài sinh sống nhưng vợ tôi vẫn nhất quyết không đi. Họ nói với vợ tôi là “thằng Hùng sẽ bỏ con chứ không đòi nào nó vào với con nữa đâu.”) Quả bóng đang nằm trong chân chính quyền và chỉ cần tôi dấn thêm một bước nữa là người ta không thể không mở cuộc điều tra cho đến nơi đến chốn, vì cái trò quyền lực càng leo cao thì càng lắm kẻ thù, nhất là với một người chỉ giỏi lôi bè kéo cánh, bảo thủ và dựa hơi Tàu như ông Mạnh.¹ Ông Mạnh lại cam đoan trong vòng 2 tháng sẽ chuyển

¹ Ông Mạnh chính là người đứng đằng sau giật dây “con rôi” Lê Doãn Hợp (người vừa mới chân ướt chân ráo ra Hà Nội đã lên giọng đòi báo chí phải “đi đúng lề đường bên phải”) trong chiến dịch răn đe báo chí đang diễn ra. Ông cũng là người chỉ đạo vụ đưa tướng Phạm Xuân Quắc cùng hai nhà báo Nguyễn Việt Chiến (báo Thanh Niên) và Nguyễn Xuân Hải (báo Tuổi Trẻ) ra tòa để ghi nhận “thành tích” đã khiến ông cùng vây cánh một phen khốn đốn qua vụ PMU18 ngay trước thềm Đại hội Đảng CSVN lần thứ X. Thực ra, trước thềm Đại hội X đã xuất hiện nhiều tiếng nói đòi ông Mạnh phải lượng sức mình mà rút lui. Điều này diễn ra gần như công khai trên một số tờ báo. Tờ An ninh Thế giới Cuối tháng số tháng 3/2006 đăng tải loạt 5 hay 6 bài gì đó về chủ đề này (tuy chỉ dám nói bóng nói gió thôi nhưng cũng khá lộ liễu). Tạp chí Truyền hình số ra đầu tháng 4/2006 đăng bài phỏng vấn Thượng tướng Giáo sư Hoàng Minh Thảo, với nội dung xoáy vào việc tướng Vũ Lăng chấp nhận đứng sang một bên khi thời thế thay đổi để ông Hoàng Minh Thảo lên làm Tư lệnh Chiến dịch Tây Nguyên vào đầu năm 1975, từ đó tạo ra bước ngoặt quyết định cho cục diện chiến trường miền Nam. Báo điện tử Vietnamnet còn mở hẳn một diễn đàn kêu gọi “đổi mới lần hai”, đương nhiên đổi mới thì phải bắt đầu từ “người cầm lái” rồi. Xu thế đó cộng với diễn biến phức tạp của vụ PMU18 được tường thuật nóng hổi trên báo Tuổi Trẻ và báo Thanh Niên khiến cho vị thế của ông Mạnh bị lung lay dữ dội. Ông Nguyễn Tấn Dũng trước đây đã có ý thách thức vị trí của ông Mạnh, vì sau lưng ông Dũng có ông Võ Văn Kiệt và ông Phan Văn Khải, những nhân vật đầy uy tín và đặc biệt rất coi thường ông Mạnh. Ngoài ra, thời điểm đó ông Đỗ Mười bỗng dưng thấy “ngựa nghè” nên lại muốn “lật” ông Mạnh. Tuy nhiên, sự kiện mang ý nghĩa quyết định chính là việc ông Mạnh “bắt tay” được với ông Dũng, mà điều này lại có vai trò không nhỏ của vợ tôi. Một lần vào khoảng tháng 3/2006, ông Mạnh đột nhiên hỏi vợ tôi, “Con thấy ông Dũng là người thế nào?” và tỏ ý than phiền về việc nhiều kẻ đang nhắm nhe chiếc ghế của mình. Vợ tôi khéo léo trả lời cho qua chuyện vì không muốn xen vào mâu thuẫn giữa họ. Trước Đại hội X chỉ vài ngày, ông Mạnh yếm thế và lo sợ đến mức phải bảo vợ tôi (khi đó đang mang bầu 3 tháng) đi tàu ra Hà Nội để thực hiện vai trò sứ giả đoàn kết và đem lại may mắn cho họ. Vợ tôi đã giúp cho ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải trở nên đặc biệt thân thiết với nhau, như chính họ từng thú nhận. Ông Khải đã từng định “nã pháo” vào ông Mạnh ngay trong thời gian diễn ra Đại hội X nhưng sau đó nhờ liên minh hữu hảo Nông Đức Mạnh - Nguyễn Tấn Dũng mà mọi chuyện được giải quyết êm thấm. (Ông Dũng và ông Hải trước khi gặp vợ tôi cũng có quan hệ với nhau nhưng không mặn mà cho lắm - trước đây ông Dũng vẫn chưa biết là ông Hải đã nắm gáy mình từ lâu.) Ông Dũng tuy dám thách thức vị

cho vợ chồng tôi 300 triệu Euro như đã hứa.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Trước khi kịp hết thời hạn 2 tháng, ông Mạnh lại năn nỉ vợ tôi, “Bố bây giờ không đào đâu ra tiền cả, đất đai thì khó bán. Thôi con hãy nói với Hùng đừng dịch diếc gì nữa mà đau đầu. Mỗi tháng bố sẽ lấy tiền lương gửi cho các con 20 triệu rồi sau này có tiền bố sẽ đưa cho các con như đã hứa.” “Tháng nào bố không có đủ 20 triệu, chỉ được 10 triệu thì con với Hùng cũng nhận cho bố nhé (!?)” “Bố sẽ gửi cho đến khi nào chết mới thôi.” “Bây giờ bố không dám xin thẳng Hùng tha thứ, nhưng nếu nó thương bố thì mong nó hãy để cho bố yên để bố làm hết nhiệm kỳ, kiếm thêm ít tiền rồi nghỉ hưu.” Vợ tôi vốn thương người nên mỗi khi họ năn nỉ cầu xin là lại xiêu lòng. (Khi biết tin tôi đã gửi thư tố cáo đi, cô ấy vẫn nói là “thấy tội cho họ.”) Lúc đầu, tôi cũng nghĩ là họ đang khó khăn thật. Nhưng rồi tôi cũng sớm nhận ra rằng đây lại là “bài” của họ mà thôi. Họ sợ nếu tôi có tiền, sẵn điều kiện làm này làm nọ thì càng thêm nhiều người tin vào câu chuyện. Vì vậy, sau khi ổn định cuộc sống ở Đông Hà và đã nhận từ ông Mạnh 40 triệu (2 tháng, mỗi tháng 20 triệu, gửi qua ông Bùi Đại Thắng), tôi bảo vợ không nhận tiền của họ nữa, tôi không muốn thiện chí của mình tiếp tục bị chà đạp. Hốt hoảng vì sợ tôi lại có âm mưu gì chẳng nên sau khi đã năn nỉ ôi chán chê, mới đây họ thông báo là đã chuẩn bị xong tiền, thậm chí không còn đòi hỏi tôi phải ký vào giấy phủ nhận nội dung bức thư nữa mà một hai khăn khoản tôi hãy lượng tình, bỏ qua tất cả mà nhận tiền cho họ. (Chỉ ông Mạnh và ông Hải tham gia còn ông Dũng thì không. Họ liên lạc với vợ tôi thông qua một người trung gian, vì họ biết công an đang ngầm ngầm điều tra.) Tuy nhiên, tất cả đã quá muộn, số tiền ấy giờ đây lại không còn nhiều ý nghĩa

trí của ông Mạnh nhưng ngay cả chiếc ghế Thủ tướng cũng không phải là thiếu kẻ dòm ngó. Nhờ liên minh này mà vị thế của cả hai đều vững như bàn thạch, ông Mạnh giữ được chiếc ghế Tổng Bí thư còn ông Dũng cầm chắc vị trí Thủ tướng và hầu như chắc chắn sẽ thâu tóm chiếc ghế “2 trong 1” Tổng Bí thư kiêm Chủ tịch nước đầy quyền lực tại kỳ Đại hội Đảng lần thứ XI. Nếu Trọng không nhảy vào làm hỏng hết mọi chuyện thì ông Hải cũng không cần phải dờ dại “hù dọa” ông Mạnh và ông Dũng để được ngồi vào chiếc ghế Phó Thủ tướng. Ông Nguyễn Thiện Nhân chẳng qua chỉ là lá bài “chữa cháy” vào phút chót của ông Dũng mà thôi, sau khi niềm hi vọng mang tên Hoàng Trung Hải bỗng tắt ngúm. Nhắc lại như thế để quý vị thấy rằng vợ tôi đã thực sự giúp họ rất nhiều. Không phải vợ tôi mang tai họa đến cho họ mà chính họ đã đem tai ương đến cho vợ chồng tôi; khi cơ sự xảy ra, họ đã đối xử với vợ tôi một cách vô trách nhiệm và thiếu đạo đức, kể cả ông Nguyễn Đình Trường và ông Lê Quốc Ân cũng vậy. (Mà vợ tôi nào có cầu cạnh hay dựa dẫm gì họ cho cam, chưa bao giờ cô ấy mở miệng “xin xỏ” gì của họ cả. Thời gian đầu mới làm con nuôi ông Ân và ông Hải, hai ông này cho tiền nhưng vợ tôi đều kiên quyết không nhận, mặc dù lúc đó hai vợ chồng tôi còn rất khó khăn, đang nợ ngân hàng Bắc Á 30 triệu VNĐ. Giai đoạn chúng tôi chạy vào ẩn náu ở Quảng Trị cũng thế, bất chấp tình cảnh phải chạy vạy từng đồng một - do bị ông Hải lừa - và sống chủ yếu nhờ vào lòng tốt của một số người ở Quảng Trị, vợ tôi cũng không hề hé răng than phiền với ông Mạnh hay ông Dũng. Bây giờ mỗi khi nghe ai đó nói tới chuyện nhận làm con nuôi là cô ấy lại rùng mình sờn gai ốc, và nỗi ân hận khôn nguôi của em là đã lỡ đặt chân vào Công ty Việt Tiến.) Trọng dù sao cũng chỉ là một kẻ tham sống sợ chết, như chính Thủy từng nói với vợ tôi và ông Hải hẳn không phải không biết. Chỉ cần tìm cách đặt Trọng vào thế đã rồi (tức bố trí cho tôi “vô tình” gặp được một trong ba ông) thì thế nào lựa chọn của anh ta cũng chỉ là tiền mà thôi - một cái chết với lý do lằng xẹt chắc chắn không phải là lựa chọn của những kẻ như Trọng (xem cách xử sự của Trọng sau khi thoát khỏi địa ngục trần gian ở Quảng Ninh là đủ hiểu về con người anh ta). Với gia sản kếch xù của họ thì dù có bị sứt mẻ đi vài ba tỷ USD cũng chưa thấm vào đâu. Hơn nữa, ở cái xứ sở này còn “ghế” là còn tất cả. Việc họ “sợ” tôi chỉ là một lý do nguy hiểm, bởi họ thừa biết tôi là người thế nào. Cho dù tôi có căm ghét chế độ này đến nhường nào (mà bằng chứng là việc tôi dám “bạo gan” dịch cuốn sách về Friedrich Hayek, triết gia chính trị và xã hội vĩ đại nhất thế kỷ 20, người đã phá chủ nghĩa xã hội mạnh mẽ nhất trên vũ đài học thuật phương Tây) thì tôi cũng không thể nào đập lên trên những giá trị đạo lý mà mình vẫn tôn thờ để đạt được mục đích cá nhân. Đối với tôi, được làm con nuôi của họ đâu sao cũng đã là một diễm phúc quá lớn mà mình chưa bao giờ dám mơ tới.

đổi với tôi như trước nữa. Vả chăng, không lẽ tôi cứ phải tiếp tục tha thứ cho những kẻ vẫn cố tình lừa dối mình cho đến tận phút chót hay sao? Tôi thấy mình có bổn phận phải vạch trần bộ mặt thật của cái chế độ vô nhân và thối nát này cho toàn thể nhân dân Việt Nam cùng cộng đồng quốc tế được biết. Bên tôi là chính nghĩa, là hồn thiêng sông núi, là triệu triệu đồng bào, là bao linh hồn đã bỏ mạng vì oan uổng, vì những cuộc chém giết phi nghĩa. Chắc chắn lần này tôi sẽ không còn đơn độc nữa. Ngoài ra, bằng hành động này, tôi cũng muốn chuộc lại lỗi lầm cho vợ mình, người con gái trong trắng thơ ngây đã không may bị kéo vào vòng tội lỗi. Tôi hiện đang hoàn thành bản dịch cuốn *Kinh tế học thể chế*. Và đặc biệt, ngày 1/12/2008 vừa qua vợ tôi đã sinh hạ cho tôi đứa con trai yêu quý Lê Quảng Hà. Tôi muốn quý vị hiểu rằng tôi làm việc này không phải vì bản thân hay vì bất kỳ một cá nhân nào khác mà là vì chính quý vị, vì toàn thể nhân dân Việt Nam, vì tương lai của đất nước.

Trọng lúc này đã phải trả một cái giá xứng đáng với những tội ác do mình gây ra. Khi cùng vợ con từ Paris trở về Việt Nam ngày 2/11/2007, khuôn mặt mới phẫu thuật của anh ta bị khô tróc khá nghiêm trọng. Sau đó, cuối tháng 12/2007, Trọng bị đệ tử của ông Hải bắt giam cùng con gái của mình suốt cả tháng trời trong căn hầm tối tăm ở vùng đồi núi lạnh lẽo, điều kiện vệ sinh và y tế không có, hàng ngày lại bị đàn em của ông Hải tra tấn dã man nên khuôn mặt anh ta bị nhiễm trùng rất nặng. Vợ tôi kể, khi đi ô tô từ Huế ra Hà Nội ngày 12/3/2008, Trọng phải đeo khẩu trang bịt kín mặt và cả một cái kính đen to tương đồng thời từ người anh ta toát ra mùi tanh nồng nặc. Sau khi rời khỏi Việt Nam ngày 13/3/2008 và định bụng không bao giờ còn quay về nữa (trên đường từ Huế ra Hà Nội, anh ta nói kiếp này coi như anh ta nợ vợ tôi, kiếp sau sẽ trả), nhưng chỉ mười ngày sau, một sức ép tâm linh vô hình nào đó đã buộc Trọng phải trở về để trao lại cho vợ tôi một ít tiền. Tuy nhiên, vừa mới chân ướt chân ráo về tới Việt Nam, chưa kịp làm gì anh ta đã phải vào bệnh viện cấp cứu và nằm tại chỗ thở bằng máy rồi chịu cơn đau hành hạ suốt hơn một tháng cho đến khi trút hơi thở cuối cùng.

Mới đây, Thủy đã bị ông Hải giết để bịt đầu mối. Những việc như thế hẳn ông Mạnh không thể không biết, thậm chí còn đóng vai trò đồng phạm, bởi ông ta đang cùng chèo chống với ông Hải trên con thuyền tội ác - cả hai đang tìm mọi cách phủ sạch dấu vết và che chắn dư luận nội bộ.¹ Dù vậy, hàng ngày ông ta vẫn không quên xuất hiện trên truyền hình để tiếp tục rao giảng về “đạo đức cách mạng,” về “thế trận lòng dân,” về “quyết tâm chống tham nhũng,” về “sức chiến đấu của Đảng” v.v và v.v. Phía sau chiếc bàn làm việc của ông Mạnh ở Văn phòng Tổng Bí thư là cả một kho của cải bí mật mà người ta hỏi lộ hay chia chác cho ông. Đây là điều mà ông từng hãnh diện “khoe” với vợ tôi. Dù sao mặc lòng, trên toàn cõi Việt Nam đây vẫn chính là nơi mà ở đó từ “cộng sản” được hiểu với đầy đủ ý nghĩa thiêng liêng và cao đẹp nhất của nó. Cách đây chỉ mấy bước chân thôi là ngôi đền của vị tổ sư đã khai sinh ra chế độ chính trị “dân chủ gấp triệu lần tư bản” này. Sau bao năm bôn ba hải ngoại, cả Đông lẫn Tây, người quyết định rước đạo tượng bình bách chiến bách thắng mang tên Marx-Lenin về Tổ quốc, rồi đưa cả dân tộc hăm hở lao vào vòng xoáy chết chóc của thời đại, trong khi vẫn không quên để lại cho đời những tác phẩm bậc thầy như “Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch” và “Vừa đi đường vừa kể chuyện.” Tất cả là do tầm nhìn [không] vượt qua [nổi] thời đại mà mình đang sống chăng? Trần Dân Tiên và T.Lan hẳn sẽ đồng thanh quả quyết rằng không chỉ

¹ Thời gian vợ chồng tôi ở khách sạn Sao Mai (tháng 7-10/2007), ông Mạnh, ông Hải và Trọng còn hợp tác “làm ăn” với nhau nhiều phi vụ. Vì thế, tội lỗi của họ chắc chắn không chỉ dừng lại ở những gì mà tôi biết.

đơn giản có vậy! May thay, người đã kịp lên đường đi gặp “cụ Karl Marx, cụ Lenin” trước khi phải chứng kiến hình ảnh cả đoàn tàu đất nước đắm đầu vào ngõ cụt, đầu đầu cũng cảnh lâm than, đói ăn thiếu mặc và bầu không khí nghi kị bao trùm. Khôn thay, giọt máu rơiⁱ của người trong lúc lẽ ra phải tìm cách “sửa sai” cho người khi may mắn được trao cơ hội lịch sử thì, thay vì thế, lại cố sức hà hơi vào cái xác chết của người hòng dựng nó dậy tiếp tục làm tấm bình phong che chắn cho những việc làm bản thủ, vô đạo đức của mình.

Chính trị là một sân khấu lớn, lớn đến mức mà ở đó người ta thường hay nhầm lẫn diễn viên với nhân vật. Quả thực, những ai mà chỉ đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay mới chịu rời khỏi sân khấu đều đáng được xưng tụng là diễn viên bậc thầy, thậm chí đôi khi còn được gán cho cái mào “danh nhân” hư hư thực thực này nọ. Tuy nhiên, thật không may, con cái của họ từ thuở lọt lòng đã bị ánh sáng chói loà của sân khấu làm cho mờ mắt nên thường không ý thức được đâu là sân khấu đâu là cuộc đời và vì thế diễn xuất thường chả ra hồn. Đáng buồn hơn, nhiều khi chúng còn không chịu hiểu đạo lý và luật nhân quả ở đời để rồi chỉ vì ánh hào quang sân khấu giả tạo mà sẵn sàng đâm đạp lên tất cả.

÷

Ngày 5/8/2008, tức là hơn ba tháng rưỡi kể từ khi bức thư tố cáo được gửi đi lần đầu và sau khi tôi đã bán nhà ở Hà Nội rồi chuyển vào Đông Hà vừa dịch sách kiếm sống vừa chữa bệnh cho vợ, Công an Quảng Trị mới mời tôi lên để “trao đổi.” (Trước đây, họ đã cho người dò la, tìm hiểu xem tôi có “bị” gì hay không; thậm chí họ còn cho hai tay sỹ quan công an trẻ giả danh công an thực tập cùng với viên cảnh sát khu vực vào nhà tôi để hỏi chuyện.) Họ nói họ sẽ không điều tra vụ này, rằng những gì tôi viết là bịa đặt, rằng những nhân vật liên can trong câu chuyện đều là các vị lãnh đạo nhà nước, không thể “bậy bạ” như thế được. Tuy nhiên, trong Biên bản làm việc tôi vẫn bày tỏ thái độ dứt khoát: “Tôi gửi bức thư này nhằm mục đích thứ nhất là tố cáo một sự thật, thứ hai là để bảo vệ chính mình. Điều tra hay không là việc của chính quyền. Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm trước pháp luật về những nội dung tố cáo.” Tôi cũng đã trực tiếp ký vào từng trang của bức thư tố cáo mà họ in ra từ file MS Word mà tôi gửi theo đường Internet. Rõ ràng, vụ này tuy phức tạp, liên quan đến những người đứng đầu chế độ, nhưng không thể nói là không điều tra được, vì có nhiều manh mối trong câu chuyện và nhiều nhân chứng còn sờ sờ ra đó. Dĩ nhiên, không phải nhân chứng nào cũng dám nói ra sự thật ngay, bởi họ bị những đối tượng liên can khống chế, đe dọa hay mua chuộc. Hơn thế, nhiều người còn có lợi ích sát sườn trong chế độ chính trị này.

Từ khi bức thư được gửi đi, sóng ngầm đã bắt đầu nổi lên ở Hà Nội. Các thế lực chính trị

ⁱ Mía mai thay, tuy là “tấm gương” nhưng cái khoản phong tình lúc “môi gôi chôn chân” thì cũng như bao “tấm gương” khác; đã thế lại còn không dám thừa nhận con đề của mình một cách quang minh chính đại cho đáng mặt “kẻ sỹ” mà lại cứ che che dấu dấu hòng tiếp tục bài đạo đức giả, mỉa dân. “Nhân vô thập toàn,” thói đời là vậy, song chính cái lối tô tô vẽ vẽ nhằm thần thánh hoá kẻ vô ngục tự xưng là “Cha già Dân tộc” một cách trơ trẽn lại càng làm nổi bật thêm nhiều mảng màu tối thui trên bức tranh “tấm gương đạo đức” mỹ miều, khi những sự thật trần trụi lần lượt bị lôi ra ánh sáng. Những kẻ gian dối cuối cùng đều tự chuốc lấy bi kịch cho mình. “Gậy ông đập lưng ông,” có kẻ cuối đời bỗng thấy mình bị “nhốt” đây ai oán trong chính toà tháp ngà hào nhoáng mà mình từng cố công dựng lên bằng những chất liệu giả dối. Âu đây mới chính là tấm gương tày liếp cho đời.

đang đấu đá và ngấm ngấm tìm cách hạ bệ nhauⁱ. Tình báo nước ngoài cũng đã đánh hơi thấy và đổ về Việt Nam (vì tôi có gửi cho một số đại sứ quán và tổ chức nước ngoài ở Việt Nam). Bộ trưởng Công an Trung Quốc Mạnh Kiến Trụ vừa rời (12/2008) tới Việt Nam cũng không ngoài mục đích là nhằm ổn định nội bộ giới lãnh đạo Việt Nam, bởi họ thừa biết sự sụp đổ của chế độ Cộng sản ở Việt Nam tất sẽ ảnh hưởng lớn đến tình hình chính trị ở Trung Quốc. Vì Trung Quốc tuy là kẻ thù truyền kiếp, người láng giềng muôn thuở lật lọng của Việt Nam song Đảng CS Trung Quốc và Đảng CS Việt Nam lại là “hai đảng anh em,” “môi hở răng lạnh.” Hy vọng với một nền dân chủ đích thực, tham vọng bành trướng của giới lãnh đạo Trung Quốc sẽ bị kiềm chế và người Trung Quốc sẽ thật sự “hào hào,” thể hiện đúng phong thái “quân tử Tàu” của một bậc nước lớn.

Trên chính trường hiện đang có hai phe phái chủ yếu. Một là phe bảo thủ, phản động, tìm mọi cách duy trì chế độ thối nát này hòng bòn rút xương máu của nhân dân, bán rẻ quyền lợi của Tổ quốc, làm tay sai cho Trung Quốc. Để khỏi làm méch lòng các quan thầy ở Bắc Kinh, họ sẵn sàng ra tay đàn áp những người đồng bào yêu nước xuống đường biểu tình phản đối việc Trung Quốc chiếm đóng Hoàng Sa và Trường Sa. Phe này do ông Nông Đức Mạnh cầm đầu. Sau lưng ông Mạnh còn có “bố già của bố già” Đỗ Mười, một nhà bolshevik chân chính.ⁱⁱ Những người chống lại phe trên phần lớn đều thuộc phái cấp tiến, cùng “ở trong chăn” nên hiểu rõ sự thối nát, bỉ ổi và vô nhân của chế độ chính trị này đồng thời lo lắng cho tương lai của đất nước. Trong số đó, không ít người hiểu rằng chỉ có một sự thay đổi triệt để mới khả dĩ xoay chuyển được tình hình, mọi sự vá vúi hay cải cách nửa vời đều không thoát khỏi vòng luẩn quẩn và chỉ khiến tình hình đất nước ngày càng thêm bất ổn, thậm chí đối mặt với nguy cơ đổ vỡ, và khi ấy cái giá phải trả sẽ vô cùng đắt. Trước đây, ông Dũng cũng mang tư tưởng cấp tiến nhưng hiện ông đang bị ông Mạnh và ông Hải khống chế. Ông Dũng thực ra cũng chỉ là nạn nhân của ông Hải mà thôi, người ở địa vị cao mà đức độ như ông bây giờ quả là hiếm. Nếu ông Dũng lên tiếng, dũng cảm đối mặt với sự thật, quá trình chuyển tiếp sẽ diễn ra êm thấm. Ông sẽ lập công chuộc tội và giữ được uy tín. Nhược bằng không, ông sẽ mất hết; hơn thế, ông còn đắc tội với nhân dân, với lịch sử. Tôi mong mọi người sẽ lượng thứ cho ông để ông có cơ hội tiếp tục cống hiến cho nước nhà. Tôi cũng hy vọng mọi người sẽ “đại xá” cho ông Mạnh và ông Hải để họ tự nguyện rút lui, mở đường cho công cuộc chuyển mình của đất nước và mong họ qua đó đóai công chuộc tội, đừng tiếp tục lấy tội ác để sửa chữa sai lầm. Họ

ⁱ Ông Nguyễn Việt Tiến vừa mới thoát khỏi vòng lao lý (28/3/2008), đang hý hứng tính chuyện sớm “giành lại những gì đã mất” thì dùng một cái, bức thư này được tung lên mạng (21/4/2008), ông Mạnh vội co vòi lại, không còn dám ra mặt bảo vệ chiến hữu của mình nữa. Kết quả là ông Tiến bị Ban Bí thư lột sạch mọi chức vụ, đành ngậm ngùi “trở về với máng lợn.” Diễn biến này khiến cả báo chí trong và ngoài nước lẫn “thông tấn xã vỉa hè” đều bị một phen chưng hửng mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Điều này cũng phản ánh đầy đủ thực chất của cái gọi là “nhà nước pháp quyền XHCN” và “quyết tâm chống tham nhũng” như Đảng ta vẫn không ngớt rêu rao, hô hào. Pháp luật chỉ là công cụ trong tay Đảng, là đối tượng không ngừng bị các nhóm lợi ích con trong nhóm lợi ích khổng lồ mang tên Đảng Cộng sản Việt Nam thao túng và vô hiệu hoá hòng trục lợi cho cá nhân và bè đảng của mình.

ⁱⁱ Ông Đỗ Mười là tác giả của những màn ăn cướp trắng trợn và vô đạo như cuộc “Cải tạo công thương nghiệp XHCN” ở miền Nam sau năm 1975 và cái gọi là Chỉ thị Z30 năm 1983. Gây ra bao tội ác và ấu trĩ đến thế nhưng không hiểu sao ông ta vẫn ngoi lên được ngôi vị Tổng Bí thư, mãi tới hơn 80 tuổi mới chịu rời bỏ “ngai vàng” để lui vào hậu trường sắm vai “thái thượng hoàng” chuyên “chọc ngoáy” và “giật dây” chính trị. Điều này cho thấy ông ta là một kẻ vô cùng nham hiểm, xảo quyệt, không từ một thủ đoạn bán thiu nào (như chính các “đồng chí” của ông ta từng tố cáo). Bàn tay hắc ám của ông ta đã lũng đoạn chính trường Việt Nam ngay từ những năm 1980. Mới đây, tuy đã gần đất xa trời song ông vẫn quyết tỏ lòng nghĩa hiệp, ra tay cứu giúp bọn đàn em xã hội đen khát máu đang hăm he giết người.

cần phải hiểu rằng đây chính là cơ hội cuối cùng của mình.

Trong lúc này, tôi kêu gọi tất cả mọi người, kể cả các phe phái chính trị trong Đảng, hãy đặt quyền lợi của Tổ quốc lên trên hết. Chế độ chính trị này đã gây ra quá nhiều tội ác. Nó đã quá thối nát và ruồng rẫy từ trên xuống dưới. Thượng bất chính hạ tắc loạn, sự sụp đổ của nó là kết cục tất yếu. Một cái quái thai thì không thể nào lớn thành người được! Nhân dân Việt Nam đã phải chịu bao cảnh đau thương mất mát, vì vậy muôn người như một hãy cùng chung sức chung lòng. Kẻ nào phản bội lại quyền lợi của Tổ quốc, tiếp tục chà đạp lên nhân phẩm và các quyền con người cơ bản của nhân dân, hoặc thừa cơ “đục nước thả câu” thì sau này sẽ bị pháp luật trừng trị đích đáng. Quân đội Nhân dân do nhân dân nuôi dưỡng phải phụng sự nhân dân, bảo vệ Tổ quốc, không thể có cái gọi là “trung với Đảng,” trở thành công cụ bạo lực của một nhóm người để họ mặc sức cướp bóc, hà hiếp nhân dân. Công an Nhân dân lớn lên nhờ bầu sữa của dân trước hết phải bảo vệ nhân dân, bảo vệ an ninh Tổ quốc, không thể trở thành “thanh kiếm của Đảng” để họ đàn áp, bóp hầu bóp cổ cổ nhân dân. Ai có công sẽ được trọng thưởng, được lịch sử và nhân dân đời đời ghi nhớ, cho dù trước đây đã lỡ tay nhúng chàm (đầu sao, đi với đám ma cả rống mà không toát lên mùi tanh của máu thì thế nào rồi cũng bị chúng “làm thịt.”) Thời thế tạo anh hùng, trên chính trường chắc chắn sẽ sớm xuất hiện một minh chủ đủ tài năng chèo lái đất nước vượt qua bước ngoặt này, còn sau đây mọi thứ sẽ tùy thuộc vào quyền tự do lựa chọn thông qua lá phiếu thực sự dân chủ của người dân.

Dù thế nào đi nữa, điều hết sức quan trọng là cần phải làm sao để không gây ra xáo trộn quá lớn, ảnh hưởng đến nền kinh tế đất nước cũng như đời sống nhân dân, đồng thời để tránh bàn tay can thiệp thâm độc của Trung Quốcⁱ. Vì thế tôi xin mạo muội đề xuất một số bước cơ bản sau đây:

1. Quốc hội (do dân bầu nên vẫn có đầy đủ tính hợp pháp) bầu ra một Ủy ban Hành pháp Lâm thời (Chính phủ Lâm thời) để thay thế Chính phủ đương nhiệm, tiếp tục điều hành đất nước trong giai đoạn quá độ.
2. Quốc hội ra Nghị quyết xoá bỏ Điều 4 của Hiến pháp hiện hành.ⁱⁱ
3. Quốc hội chỉ định một Hội đồng Soạn thảo Hiến pháp Quốc gia. Hội đồng này sẽ tập hợp các chuyên gia trong và ngoài nước để soạn thảo bản Hiến pháp mới. Sau khi Quốc hội thông qua, Hiệp pháp mới phải được toàn dân phúc quyết với tỷ lệ tán thành trên 2/3 thì mới có hiệu lực.
4. Tiến hành bầu cử theo Hiến pháp mới.
Thời gian quá độ chỉ nên từ 6 tháng đến 1 năm. Cần tránh cả thái độ thụ động, chờ thời hay nửa vời lẫn tư tưởng nóng vội, chủ quan, duy ý chí. Mọi thứ cần được tiến hành một cách bài bản, có trình tự và khoa học.

ⁱ Tôi e rằng việc các công ty Trung Quốc xuất hiện tại chiến trường bauxite Tây Nguyên là chuyện không hề ngẫu nhiên chút nào. Với một chủ trương tiềm ẩn nhiều hệ lụy nghiêm trọng về môi trường, văn hoá, an ninh - quốc phòng... lẽ ra người ta cần phải thông qua Quốc hội, cho dù đây có là Quốc hội bù nhìn đi chăng nữa.

ⁱⁱ Thực ra, chỉ cần loại bỏ bộ máy ăn bám (kiềm ăn hại) nào là của Đảng, của Ủy ban MTTQ Việt Nam, của Đoàn Thanh niên CSHCM, của các cơ quan Đảng trong Quân đội, Công an... là đã có thể tăng đồng lương thực tế cho mỗi người trong bộ máy hành chính Nhà nước lên ít nhất 4 lần – một tiền đề quan trọng để chống tham nhũng, nâng cao hiệu lực và hiệu quả quản lý của các cơ quan công quyền, mở đường cho sự phát triển bền vững của đất nước. Với những gánh nặng như vậy, thử hỏi Việt Nam làm sao có thể “cắt cánh” để mà “hoá rồng” cho nổi?

Tôi kêu gọi các bậc nhân sỹ và trí thức của nước nhà, những người đã may mắn được dòng giống tổ tiên và hồn thiêng sông núi phú cho trí tuệ hơn người để hiểu được quy luật, nhận thức được chân lý và lẽ phải ở đời, hơn ai hết các vị cần phải lên tiếng, phải thể hiện trách nhiệm đối với non sông đất nước, đừng để những “giác mơ con” tiếp tục “đè nát cuộc đời con.” Nhắm mắt làm ngơ trước những bất công đang diễn ra hàng ngày, trước thực trạng suy thoái đạo đức ngày một nghiêm trọng và sự phân hoá xã hội ngày càng sâu sắc (mà tất cả đều do sự bịp bợm, bung bít, độc tài, tham tàn, bạo ngược, vô liêm sỹ - tóm lại là TỘI ÁC - của Đảng CSVN) là hèn, là nhục, là vô trách nhiệm với Tổ quốc, với nhân dân.

Bất kỳ tội ác nào, dù của cá nhân hay của tập thể, rồi cũng đều đến lúc phải trả giá. Đây là quy luật của muôn đời. Với những ai còn đang đứng giữa đôi đường, xin hãy nhớ rằng: Phò thịnh, chớ phò suy, mà trước hết là phải biết nhảy ra khỏi con tàu đang đắm. Sự phục thiện dù muộn vẫn còn hơn không. Và cuối cùng, đừng tự biến mình thành tội đồ của lịch sử, của dân tộc để đời đời bị lên án, nguyên rủa.

Quảng Trị - 2/2009

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG V

Câu chuyện này mô tả diễn tiến của sự việc theo trình tự thời gian. Sau mỗi phần như vậy, cho dù có oán trách ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải đến đâu tôi cũng đều ít nhiều cảm thông và mở ra lối thoát cho họ. Song thật đáng tiếc, không lần nào họ chịu “cải tà quy chính,” nghe theo tiếng gọi của lương tâm để thành tâm phục thiện. Và cứ sau mỗi lần như thế, họ lại lún sâu hơn vào vũng lầy tội lỗi, đồng thời chân dung của các bị can ngoại hạng này lại càng được lột tả một cách chính xác hơn.

Sau khi vợ tôi sinh con được hơn một tháng (ngày 1/12/2009), Công an chính thức bắt đầu điều tra. Họ biết vợ tôi đang bị ảnh hưởng ở đâu sau ca phẫu thuật chảy máu não, nếu điều tra trong thời gian mang thai thì rất dễ nguy hiểm đến tính mạng của cả hai mẹ con.ⁱ Họ tiến hành thẩm vấn vợ tôi qua điện thoại. Một trong những điều quan tâm của họ là tìm hiểu xem có ai đứng sau lưng vợ chồng tôi không. Họ cũng nhấn nhủ với tôi là đừng nên tố cáo nữa, nếu sự thật đúng như những gì tôi tố cáo, họ sẽ sẵn sàng trả cho chúng tôi một khoản tiền còn lớn hơn cả số tiền mà ba ông kia từng hứa hẹn cho vợ chồng tôi (2 tỷ USD); đồng thời họ cũng không quên dọa chúng tôi là nếu tôi mà tố cáo thêm lần nữa thì một trong hai người sẽ phải đi tù. Kiểu thẩm vấn của họ cũng rất ghê gớm. Nhiều lúc đang nhẹ nhàng ngon ngọt với vợ tôi, họ bỗng quay ngoắt 180° rồi lên giọng dọa nạt hết sức gay gắt khiến cô ấy không ít lần dựng hết tóc gáy. (Điều này khiến cho vợ tôi nhiều phen bị choáng váng, đầu óc đau ù ù.) Thậm chí, họ còn bịa ra một số tình tiết không có trong câu chuyện rồi hỏi vợ tôi để kiểm tra xem cô ấy có nhớ không, bởi trên thực tế vợ tôi chưa bao giờ đọc bức thư do tôi viết cả (cô ấy cũng cho họ cũng biết điều đó). Với một câu chuyện phức tạp và rối rắm đến như vậy, nếu không phải là người trong cuộc thì bất kỳ ai - cho dù có trí nhớ siêu việt đi chăng nữa - cũng khó lòng nhớ nổi, chứ đừng nói gì đến một người như vợ tôi.

Trước khi tung Thư Tố Cáo lên mạng lần thứ hai (ngày 12/3/2009 - với nội dung từ đầu cho đến trước PHẦN BỔ SUNG V này), ngày 27/2 tôi đã gửi bức thư ấy cho Ban Chuyên án, qua địa chỉ email của một viên sĩ quan điều tra tên là Thăng:

Kính gửi: Anh Thăng,

Mong anh hay đọc kỹ bức thư và hỏi anh thật som cho tôi. Tôi cũng mong anh hiểu rằng hiện nay vợ chồng tôi đang rất khó khăn, lại ở trong gia đình vô nhu thế nên thu nhập của anh là tôi vợ cũng bức bối, thêm một ngày cho đời là ca một cục hình đời với tôi.ⁱⁱ

ⁱ Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ nhất (ngày 21/4/2008), Công an Quảng Trị đã nhận được quyết định bắt vợ tôi do Bộ Công an gửi vào, nhưng rồi người ta đã không thực hiện quyết định đó vì vợ tôi đang mang thai và lại còn nuôi con nhỏ nữa.

Khoảng đầu tháng 7/2008, mẹ tôi điện thoại từ Hà Nội vào cho tôi biết chuyện hôm trước đây có ba ông sỹ quan công an đến làm việc với bà. Họ còn nói với mẹ tôi là sẽ vào Đông Hà để “làm việc” với tôi. Lúc ấy tôi đã báo ngay với mẹ tôi rằng người ta chỉ “rung cây dọa khỉ” thôi. Quả nhiên, sau đấy không hề thấy ai từ Hà Nội vào “làm việc” với tôi cả. Sau này tìm hiểu tôi mới được biết, ba tay công an kia chỉ là thuộc hạ của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải, chứ lúc ấy Bộ Công an không hề cử ai đến điều tra hay làm việc với mẹ tôi cả. Họ muốn đánh động để hù dọa tôi mà thôi.

ⁱⁱ Sau khi bán nhà vào Đông Hà, vợ chồng tôi mua một ngôi nhà để ở. Ngoài số tiền dôi dư, chúng tôi còn

Cam on anh,

Le Anh Hung

Người ta đã in bức thư ra rồi chuyển cho ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải đọc đồng thời cũng chuyển cho các uỷ viên Bộ Chính trị và một số vị “lão thành cách mạng” khác đọc, kể cả Đại tướng Võ Nguyên Giáp. Ban Chuyên án đã nói với ba ông này là nếu họ chịu thú nhận tội lỗi, người ta sẽ “xử êm” cho họ, để họ lần lượt rút lui khỏi vị trí của mình.

Mãi tới ngày 5/3, Ban Chuyên án mới gửi email cho tôi (trước đây họ cũng “chọn” vì chưa biết nói chuyện với tôi thế nào):

Chào Hùng,

Tôi đã nhận được thư của anh lâu rồi. Hôm nay có chút thời gian, tôi muốn nói chuyện với anh. Tôi biết anh bây giờ đang rơi vào tình thế bế tắc, lòng đầy hận thù khi xung quanh mình toàn là những kẻ độc ác, tôi biết anh bây giờ chỉ muốn trả thù và tố cáo bọn họ. Nhưng tôi khuyên anh hãy bình tĩnh và suy nghĩ lại, đừng để ảnh hưởng đến đất nước Việt Nam của mình, không nên anh ạ. Tôi và bao nhiêu người nữa đã đọc hết bức thư tố cáo của anh rồi, thật khủng khiếp.

Nếu bức thư này được tố cáo thêm lần nữa thì đất nước này hoàn toàn sụp đổ, không thể cứu vãn được nữa. Chúng tôi hoàn toàn ủng hộ vợ chồng anh nhưng cũng xin anh nghĩ đến đất nước này. Tôi biết tâm trạng của anh lúc này, chúng tôi có 1 lời khuyên anh nên bình tĩnh, hãy nghĩ đến tương lai sau này.

Suốt hai tuần nay chúng tôi đang thi hành tìm kiếm chứng cứ về ba ông kia. Chúng tôi cũng mệt, mong sớm kết thúc vụ việc này càng nhanh càng tốt. Vụ việc này rất là phức tạp vì liên quan đến nhiều người có địa vị trong xã hội

Tôi đã nói với vợ anh rồi, mọi chuyện từ từ cũng sáng tỏ, cái ác sẽ lòi ra ngay, có tội thì phải nhận không thể qua mắt luật pháp được. Chúng tôi tin vợ chồng anh nhất là vợ anh.

Sau khi kết thúc vụ này chúng tôi sẽ thực hiện lời hứa với vợ chồng anh như tôi đã nói với vợ anh.

Còn trong thời gian này tôi đang điều tra bí mật, chúng tôi đã có vài chứng để buộc tội ba ông kia. Mong anh hãy cho chúng tôi thêm 1 thời gian để tìm hiểu và điều tra.

Chúng tôi rất cảm ơn anh. Mong anh hãy hợp tác với chúng tôi để bảo vệ đất nước này. Có gì tôi sẽ liên lạc với vợ anh.

“Lời hứa” mà họ nói ở đây là số tiền trị giá 7 tỷ USD. Họ muốn mua sự im lặng của tôi bằng số tiền khổng lồ đó. Lúc mới ra Tết Kỷ Sửu, số tiền mà họ đưa ra là 2 tỷ USD rồi sau đây họ dần dần nâng con số này lên. Cho đến khi tôi gửi bức thư tố cáo lần 2 cho Ban Chuyên án (ngày 27/2/2009) thì họ quyết định chốt lại con số 7 tỷ USD, bằng đúng số

vay thêm ngân hàng để vợ tôi cho vay trả góp. Tuy nhiên, đến gần Tết Kỷ Sửu thì hầu hết số tiền vợ tôi cho vay đều không thu hồi lại được, những người vay tiền bị vỡ nợ do ảnh hưởng của suy thoái kinh tế. Vợ chồng tôi buộc phải bán nhà cùng một số đồ đạc rồi về tạm tá túc ở nhà bà ngoại vợ.

tiền mà ba ông kia đã phải chi cho Trọng (dĩ nhiên là chúng tôi không hề đòi hỏi hay chèo kéo gì); người ta sẽ giao ngay 5 tỷ USD cho chúng tôi, số 2 tỷ USD còn lại sẽ được giao sau đây một thời gian. Họ yêu cầu ba ông kia phải chi một phần trong số tiền trên như trước đây ba ông đã cam kết chi cho vợ chồng tôi (tổng cộng 2 lần là 3 tỷ USD).

Sau một thời gian, thấy tình hình vẫn chưa có nhiều chuyển biến, ngày 7/3, tôi gửi email cho Diệp, thư ký của Nguyễn Thanh Phương, con gái ông Dũng, kèm theo bức thư tố cáo mà trước đây tôi đã gửi cho Ban Chuyên án. Tôi hy vọng con gái ông Dũng sẽ sáng suốt hơn ông và sẽ biết khuyên ông xử sự một cách đúng đắn, khôn ngoan. Dĩ nhiên, cách khôn ngoan nhất chính là thể hiện sự trung thực.

Gửi Diệp,

Đề nghị Diệp chuyển thư này cho chị Phương. Nếu không có gì thay đổi, thứ Hai, 9/3, anh sẽ tung bức thư này lên mạng. (This is a "losing battle.")

Cám ơn em rất nhiều,

LAH

Sorry, I mean "This is a 'losing battle' for her father and she knows how to advise him."

Thanks,

LAH

Tuy nhiên, ông Mạnh và ông Hải vẫn ngoan cố không chịu thừa nhận, còn ông Dũng thì lại cứ ỡm ờ, nửa muốn thú tội nửa lại không dám thừa nhận hết tội lỗi của mình.ⁱ Ban đầu, lúc mới bị thẩm vấn, ông Mạnh còn lớn tiếng với Ban Chuyên án là “tại sao một người lãnh đạo đất nước thì các anh không tin mà lại đi tin những thứ vớ vẩn trên mạng?” Nhưng sau khi tôi gửi thư tố cáo cho Ban Chuyên án, ông ta lại chọn phương án im lặng, không còn dám gay gắt như trước nữa mà đòi Ban Chuyên án phải tìm ra chứng cứ buộc tội. Khi các sỹ quan điều tra dọa rằng “nếu các anh không chịu thú nhận tội lỗi thì vợ chồng nó có thể tung thư tố cáo lên mạng lần nữa, vì chúng tôi đã lỡ nói là vợ chồng nó vô tội rồi,” ông Hải còn tỏ vẻ thách thức, “Có chết thì chết cả đám chứ đây cũng không phải chết một mình đâu mà sợ!” Đây là một lý do quan trọng khiến tôi đi đến quyết định tung bức thư lên mạng lần thứ hai vào ngày 12/3/2009.

Mặc dù cùng mở ra lối thoát cho cả ba ông nhưng tôi vẫn không đặt nhiều hy vọng vào ông Mạnh và ông Hải. Bởi ông Hải rõ ràng là một trùm ma túy, trùm mafia khét tiếng, một kẻ giết người hàng loạtⁱⁱ. Ấy là chưa kể ông ta còn phạm tội phản quốc, bán tài liệu

ⁱ Ngày 9/3/2009, khi đang ở thăm hai nước Qata và Kuwait, ông Dũng có điện thoại và nói với vợ tôi rằng “biết gì” ông sẽ “khai nấy.” Ông ta không dám nói gì hơn vì thừa biết là vợ tôi đang bị theo dõi. Tuy ông Dũng nói thể để trấn an vợ chồng tôi (rằng ông ta sẽ hợp tác với Ban Chuyên án) nhưng qua đó cũng cho thấy mức độ thành khẩn của ông ta (rõ ràng là ông ta không chỉ biết hết toàn bộ câu chuyện mà, với tư cách là người trong cuộc, ông ta còn biết nhiều hơn thế). Chắc chắn là Ban Chuyên án đã đề nghị ông Dũng liên lạc với vợ tôi, bởi trước khi gặp ông Dũng qua điện thoại, vợ tôi đã nói chuyện với ông Lê Hồng Anh – trong Thư Tố Cáo lần 2, tôi vẫn dành cho ông Dũng sự tôn trọng nhất định đồng thời gửi gắm nhiều hy vọng vào sự thành tâm của ông (người ta hy vọng tôi vì thế sẽ không tung thư lên mạng lần nữa).

ⁱⁱ Sau Tết Mậu Tý 2008 (thời điểm Trọng vừa thoát khỏi địa ngục trần gian ở Quảng Ninh và buộc ba ông

[liên quan đến an ninh quốc gia] cho nước ngoài nữa. Ông Mạnh thì đã được ông Hải và Trọng “cảm hóa” nên không ngừng ra sức “học tập và làm theo” hai “tấm gương đạo đức” này, tự biến mình thành một tên tội phạm tham lam, tàn ác và xảo trá. Ít nhất là đã hai lần ông ta định ra tay với tôi. Lần thứ nhất là ngay sau khi vợ chồng tôi đồng ý chia tay để “cứu” chính họ vào ngày 14/6/2007. Lần ấy, sau khi âm mưu của họ bị bại lộ, ông Dũng đã cho vợ tôi biết là Trọng đòi ông Mạnh phải giết tôi, vì anh ta sợ nếu tôi còn sống thì kiểu gì vợ tôi cũng sẽ tìm đường về với tôi; đặc biệt, ông Hải rất muốn giết tôi vì tôi biết quá nhiều bí mật tội ác của ông ta. Sau thời gian chạy vào ẩn náu ở thị xã Quảng Trị ngày 19/6/2007 và trở ra Đông Hà ngày 29/6/2007, vợ tôi đã vặn hỏi ông Mạnh về chuyện này, ông đã phải thú nhận rằng ông từng dự định là sau khi tôi nhận tiền (1 tỷ USD) xong, ông sẽ không giết mà chỉ đưa tôi “đi thật xa” thôi!!!???. Lần thứ hai là sau khi vợ con tôi ra Hà Nội vào ngày 8/11/2007 rồi sang Pháp. Ông Mạnh và ông Hải đã ngay lập tức cho người truy lùng tôi. Tuy nhiên, khi họ tìm đến được khách sạn Nam Đông thì trước đó (ngày 12/11) tôi đã lặng lẽ bỏ trốn vào Đà Nẵng. Vợ tôi còn đọc thấy quyết tâm sắt máu ấy trong đôi mắt ông Mạnh khi ông ta bí mật bay về Sài Gòn tối 14/11/2007 để trực tiếp nắm và chỉ đạo tình hình ngay trong thời gian đang ở thăm chính thức Hàn Quốc (“Đôi mắt ông ấy giờ trông ghê lắm.”). Trước tình cảnh vợ tôi ngất lên ngất xuống vì đau đớn và kiệt sức, ông ta không những không mảy may động lòng mà còn quyết tâm lấy máu của tôi và của cả bé gái mới 9 tháng tuổi hầu tô điểm cho “ngai vàng” của mình.¹ Nhưng sau đây, vì biết tôi đã gửi thư cho em trai mình và biết tôi chắc

kia phải xi ra 2 tỷ USD nữa để anh ta giao chứng cứ cho), ông Hải từng thú nhận khi vợ tôi khuyên ông ta hãy đi tu đi rằng “bố đã giết quá nhiều người rồi, có muốn tu cũng không được nữa.” Vợ cũ của Trọng mới đây cũng đã bị giết và chắc chắn thủ phạm không ai khác hơn là ông Hải. Về sau, Công an đã phát hiện ra nhiều băng nhóm tội phạm xã hội đen nằm dưới sự điều hành của ông ta. Công an cũng đã lấy mẫu máu của ông ta để xét nghiệm và kết quả cho thấy ông ta là một con nghiện ma túy. (Dĩ nhiên là ông ta đã có một tiền sử sử dụng ma túy lâu dài - trước đây ông ta từng có lần nói với vợ tôi là “số ma túy của bố có dùng cả đời cũng không hết.”)

¹ Lá cờ của Đảng giờ này vẫn đang bay phấp phới ngoài kia chính là nhờ đức hy sinh cao cả của bé. Máu của bé đã tô thắm cho lá cờ về vang của Đảng nhưng oan hồn của bé thì chắc hẳn còn lần khuất đâu đó ở mạn Đông Bắc của Tổ quốc. Than ôi, giá như ngày xưa người biết dẫn lòng trước “một ham muốn, ham muốn tốt bậc” của người thì ngày nay bé đâu cần phải hy sinh “một ham muốn, ham muốn tốt bậc” của bé - được ngậm vào bầu sữa mẹ! Vì vậy, thiết nghĩ Đảng cũng nên mau làm lễ truy điệu và truy tặng danh hiệu cho bé rồi gửi xuống cho bé tấm hộ chiếu công vụ đặc biệt để bé lên đường sang Đức và Nga tìm “gặp Bác Hồ” cho thoả niềm “mơ” ước bấy lâu.

Tôi chỉ sợ rằng khi gặp được “Bác” trong bộ dạng khúm núm xun xoe bên cạnh “Cụ Karl Marx, Cụ Lenin” và không còn khoác trên mình bất kỳ một chiếc mặt nạ nào nữa, bé sẽ không khỏi ngỡ ngàng thốt lên: Hoá ra người chính là tên dâm tặc đội lốt “già Thu” ở núi rừng Việt Bắc năm nao, mượn chiêu bài “giải phóng phụ nữ” để mở lời đường mật “câu kéo” cô sơn nữ ngây thơ Nông Thị Trưng hòng thoả mãn “ham muốn tốt bậc” của mình rồi bỏ của chạy lấy người sau khi đã kịp để lại cho đời “tác phẩm” Nông Đức Mạnh, thằng con hoang vô đạo đã gây ra cái chết oan uổng cho ta; hoá ra người chính là kẻ đã im lặng để cho đàn em ra tay tàn độc thủ tiêu một cô sơn nữ cũng không kém phần ngây thơ khác là Nông Thị Xuân, người không chỉ từng má áp môi kẻ hầu thoả mãn “ham muốn tốt bậc” của người suốt bao lâu mà còn sinh con đẻ cái cho người; hoá ra người chính là kẻ đã “rước” thú tà giáo mang tên Marx-Lenine về giày xéo non sông gấm vóc mà Tổ tiên của người đã đồ bao xương máu gây dựng, gây nên cuộc chiến nổi da xáo thịt khiến 3-4 triệu người bị thiệt mạng oan uổng, khiến hơn một triệu người buộc phải gạt nước mắt rời bỏ nơi chôn rau cắt rốn trên những con thuyền mong manh giữa đại dương sóng gió trùng trùng để rồi một nửa trong số đó đã phải làm mồi cho cá trước khi đến được bến bờ của TỰ DO; hoá ra người chính là kẻ đã gây ra cuộc tắm máu mang tên Cải cách Ruộng đất năm xưa, khiến hàng trăm ngàn người dân vô tội - mà hầu hết trong số đó đều thuộc về tầng lớp tinh hoa của dân tộc - bị giết hại một cách tàn bạo và đê hèn; hoá ra người chính là kẻ đã đội lốt Trần Dân Tiên, tự viết sách phong cho mình là “Cha già Dân tộc,” tự bốc thơm mình đến tận mây xanh một cách vô liêm sỉ; hoá ra người chính là kẻ có tầm “nhìn xa trông rộng” đến nỗi

chấn đã đề phòng nên ông Mạnh cũng như ông Hải mới không dám ra tay với tôi nữa.

Sau khi phát hiện ra âm mưu thâm độc của ông Mạnh và ông Hải ngày 17/6/2007, tôi bảo vợ giả vờ ngọt nhạt với Trọng để đánh lừa anh ta. Trọng tưởng thật và hớn hở thổ lộ với vợ tôi, “Nghe ‘ông ngoại’ gọi điện qua mà mừng thật!” “Ông ngoại” là từ mà vợ chồng tôi thống nhất dùng để ám chỉ ông Mạnh (còn ông Dũng là “ông nội”) trong thời gian ông Nguyễn Khánh Toàn theo dõi vợ chồng tôi vào cuối tháng 4/2007. Ngoài vợ chồng tôi và ông Mạnh, ông Dũng thì không ai biết được tên gọi thân mật ấy cả. Điều này chứng tỏ ông Mạnh từ chỗ bị Trọng bắt làm “con tin” đã quay sang đồng lõa và cuối cùng là đồng cảm với Trọng. Hiện tượng này được người ta đặt tên là Hội chứng Stockholm¹. Đây cũng chính là một cơ sở quan trọng để ông Mạnh, ông Hải và Trọng hợp thành “bộ ba nguyên tử” rồi làm ăn với nhau từ tháng 7 đến tháng 10/2007. Và chỉ riêng việc hợp tác với bộ đôi tàn độc Hải - Trọng là cũng đủ để cho người ta hình dung ra mức độ tội lỗi ghê gớm của ông Mạnh rồi.

Vì vậy, việc chờ đợi ông Mạnh và ông Hải thú tội là hơi thiếu thực tế, nếu không viện tới những biện pháp thật quyết liệt. Và người mà tôi thất vọng nhiều nhất chính là ông Dũng. Phải chăng tôi đã quá kỳ vọng vào con người này? Ông ta có thực sự chỉ là “nạn nhân” của ông Hải hay không?

Trước hết, cần phải cải chính một chi tiết trong câu chuyện là việc vợ tôi trở về Việt Nam vào cuối tháng 1/2008 không phải là do ông Dũng thuê máy bay sang đưa về mà là do vợ tôi tự trốn về Việt Nam, dù rằng trước đây ông cũng hứa là sẽ đưa cô ấy về. Đó là một chuyến đi đắm nước mắt mà bây giờ vợ tôi không còn dám nhớ lại vì cứ mỗi lần hình dung ra cảnh tượng thê thảm đó là cô ấy lại thêm một lần rùng mình sơn gai ốc. Vợ tôi

ngày 14/9/1958 đã chỉ thị cho đàn em ký Công hàm dâng Hoàng Sa - Trường Sa cho quan thầy của người ở Bắc Kinh; hoá ra người chính là kẻ đã “sáng suốt” rước kẻ thù truyền kiếp của dân tộc vào nhà để đánh đuổi những người bạn của Tự do - Dân chủ, và nếu không có sự hiện diện trong khu vực của những kẻ mà năm xưa người đời “đánh cho cút” đi đó thì đến một chỗ cấm dùi ở Trường Sa cho Việt Nam giờ cũng không còn; hoá ra...; hoá ra... “Lòng nhân ái bao la” của người ở đâu khi tiếng kêu khóc thảm thiết của hàng trăm ngàn nạn nhân vô tội trong vụ Cải cách Ruộng đất “long trời lở đất” không chạm đến trái tim đen tối của người? “Lòng nhân ái bao la” của người ở đâu khi hàng trăm quan chức cao cấp từng sát cánh với người bị bắt giam vô cớ rồi bị tra tấn và chịu tù đầy oan uổng ngay trước mắt người trong cái gọi là “Vụ án xét lại chống Đảng”? Cuộc “Cách mạng Tháng Tám” của các người chẳng qua cũng chỉ là một cuộc cách mạng lừa bịp bởi chỉ ít lâu sau khi đã lợi dụng lòng yêu nước của nhân dân để cướp chính quyền từ tay một chính phủ hợp pháp, người và lũ đàn em của mình đã hiện nguyên hình là những tên độc tài khát máu khoác áo cộng sản, khủng bố các đảng phái đối lập một cách tàn độc và cuối cùng là ngang nhiên cướp đoạt các quyền tự do cơ bản của nhân dân. Đến tận lúc nhắm mắt xuôi tay, người vẫn một lòng một dạ ôm ấp “Cụ Karl Marx, Cụ Lenine” và tiếp tục lừa mị nhân dân. Ta không hiểu tại sao với những lời lẽ “khuôn vàng thước ngọc” kiểu như “*Từ ngày có Đảng, nhân dân ta luôn luôn đi theo Đảng, rất trung thành với Đảng*” mà lũ đàn em cuồng tín vẫn cứ tung hô Di chúc của người đến độ mà bản Hiến pháp năm 1960 của Mỹ hẳn cũng không khỏi phải chạnh lòng ghen tỵ. Chỉ cần mỗi câu ấy thôi là đủ để lột tả được não trạng của người - não trạng của một tên [tay sai] thực dân đồ - cũng như cái “hồn” của bản Di chúc, đồng thời vạch trần được bản chất của cái chế độ chính trị bất nhân do người dựng lên. Chẳng có nơi nào trên thế gian này mà ở đó các “ông chủ” không chỉ phải oằn lưng đóng thuế nuôi lũ “đầy tớ” vô đạo mà còn phải “rất trung thành” với chúng nữa (!) Trong lúc con đề của người thì lần lóc hết tay người này qua tay người khác (để cho người tiếp tục loè bịp thiên hạ) thế mà người vẫn cứ trơ trên “gửi lời chào thân ái đến... các cháu thanh niên, nhi đồng quốc tế.” Người không sợ “các cháu thanh niên, nhi đồng quốc tế” đó sẽ nhỏ vào bộ mặt đạo đức giả, vô liêm sỉ của người hay sao? “Đời cha ăn mặn, đời con khát nước,” lời người xưa nói có mấy khi sai bao giờ!

¹ Một phản ứng tâm lý đôi khi xảy ra với con tin bị bắt cóc, trong đó nạn nhân cho thấy dấu hiệu đồng cảm với kẻ bắt cóc mà không tính đến hoàn cảnh nguy hiểm hay rủi ro mà mình đang lâm phải.

phải dấu tôi chuyện ấy và bịa ra chuyện ông Dũng bố trí đưa về (lấy kinh nghiệm từ việc trước đây họ đã bố trí máy bay riêng đưa vợ con tôi trở lại Anh để điều trị sau khi cô ấy trốn về Việt Nam vào đầu tháng 12/2007) là để tôi khỏi quá lo lắng trong khi đang lang thang vất vưởng ở Việt Nam. Sau này, trong thư tố cáo lần 2 tôi đã không cải chính một phần cũng là do có ý muốn “ghi điểm” cho ông Dũng. Song rốt cuộc, tất cả những thiện ý của tôi lại chỉ đem đến thêm sự thất vọng.

Số là, sau khi dàn cảnh cướp hết tiền bạc và tư trang của vợ tôi, Trinh lặn luôn một hơi không sủi tăm. Sau đó ít hôm, Thủy bảo với vợ tôi là đưa bà An sang Paris dọn dẹp lại ngôi nhà bên kia rồi đón vợ con tôi sang đây ở cho an toàn. Thủy và bà An đi mà mấy hôm liền không hề liên lạc gì với vợ tôi cả. Cô ấy cùng con gái ở trong một ngôi nhà rộng thênh thang, hoang vắng, lạnh lẽo đến rợn người. Đồ ăn thức uống thì Thủy đã mua trữ sẵn trong nhà. Sức khỏe thì phập phù vì mới bị bọn cướp đánh vào đầu đến ngất xỉu ngay trong thời gian đang chờ hồi phục từ cuộc phẫu thuật chảy máu não.¹ Một buổi sáng, sau khi nhật nhanh khắp nhà được mấy trăm dollar lẻ cùng một chiếc nhẫn kim cương rất đẹp, vợ tôi quyết định ôm con rời khỏi ngôi nhà rùng rợn ấy. (Trước đây vợ tôi thấy Thủy đeo chiếc nhẫn thích quá liền xin Thủy; Thủy tặng cho vợ tôi và nói thêm rằng giá trị của nó đủ để mua một căn biệt thự ở Việt Nam. Cô ấy đã tháo ra cất trước khi bọn cướp ập vào nhà nên không bị mất.) Khu vườn nhà rộng mênh mông ngập trong tuyết trắng xóa. Ra đến đường, vợ tôi vừa bế con đi vừa vẫy xe. Một vài chiếc xe dừng lại nhưng vợ tôi chẳng biết làm gì ngoài việc chỉ tay lên trời rồi nói “Việt Nam, Việt Nam” khiến họ chẳng hiểu gì cả nên lại bỏ đi. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng cũng có một chiếc taxi dừng lại. Vợ tôi lại chỉ tay lên trời và nói “Việt Nam, Việt Nam.” Người tài xế taxi hiểu ý, chở vợ tôi ra sân bay. Ra đến sân bay, con gái tôi gần như lá đi vì lạnh và đói. Bước vào toà nhà trung tâm, vợ tôi bị các nhân viên an ninh chặn lại. Một nữ nhân viên an ninh nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay vợ tôi liền chộp lấy tay cô ấy đưa lên xem. Vừa lúc đó, vợ tôi chợt nhìn thấy một cô gái đeo trên ngực phù hiệu Vietnam Airlines đi ngang qua, chỉ cách khoảng mấy bước chân. Quá mừng rỡ, vợ tôi liền vùng chạy theo cô gái kia. Vợ tôi nói với cô gái, “Em bị người ta lừa đi sang đây. Chị giúp cho em về Việt Nam với. Em không có tiền nhưng em sẽ trả cho chị chiếc nhẫn quý này, giá trị của nó có thể mua được một căn biệt thự ở Việt Nam đấy.” Cô gái dẫn vợ tôi đi tới gặp một người đàn ông hình như là cơ trưởng gì đấy. Sau đó, họ đưa vợ con tôi đến khu nhà dành cho đoàn bay. Vợ con tôi được bố trí ở trong một căn phòng của toà nhà. Người ta nhiệt tình mua sữa và thức ăn cho vợ con tôi. Vợ tôi phải ở lại sân bay hai ngày vì bão tuyết, máy bay không cất cánh được. Đến nửa đêm thứ ba, họ bí mật đưa vợ con tôi chui qua hàng rào và leo lên máy bay ngồi trước rồi chờ ở đây. Hôm sau, máy bay mới cất cánh về Việt Nam. Xuống sân bay Nội Bài, vợ tôi phải gọi điện cho ông Dũng và ông cho người vào tận sân bay đón vì cô ấy không có giấy tờ gì trong người cả.

Để có thể khắc họa rõ nét hơn chân dung thực sự của ông Dũng, tôi xin điểm lại ở đây những lần chủ yếu mà ông đã lợi dụng lòng tin để lừa dối vợ chồng tôi.

¹ Sau này, những ngày đầu mới trở về Việt Nam, vợ tôi vẫn bị hiện tượng giống như dân gian thường gọi là “giật kinh phong,” mỗi ngày ít nhất bị một lần như thế. Những khi lên cơn như vậy, cô ấy phải chạy vào giường rồi trùm chăn, ôm lấy đầu, ứa nước mắt ra vì đau đớn trong khi vẫn nghiến răng chịu đựng, không hề kêu la một tiếng (vì không muốn cho mọi người trong nhà biết). Một thời gian sau hiện tượng này mới dần dần chấm dứt.

- ❖ Lần thứ nhất là vào cuối tháng 4/2007. Lần đó ông định dụ tôi vào Đà Nẵng gặp ông rồi ở Đông Hà ông sẽ đón vợ con tôi đi theo Trọng.
- ❖ Lần thứ hai cũng cuối tháng 4/2007 (vào đúng hôm mà buổi chiều cùng ngày ông tiếp Tổng Tham mưu trưởng Quân Giải phóng Nhân dân Trung Hoa đang ở thăm và làm việc tại Việt Nam). Lần ấy ông bí mật vào Đông Hà rồi gặp vợ tôi ở cơ quan ông Bùi Đại Thắng và nói, “Con hãy tạm thời đi theo bố một thời gian...”
- ❖ Lần thứ ba là vào ngày 11/5/2007. Ông nói với vợ tôi là ông sẽ đi ô tô về Hà Tĩnh thăm ba tôi.
- ❖ Lần thứ tư là vào ngày 8/7/2007. Ông bảo với vợ tôi sau khi đi thăm Ấn Độ về ông sẽ bí mật bay vào Huế để gặp gỡ và đưa tiền cho vợ chồng tôi.
- ❖ Lần thứ năm là vào ngày 9/7/2007. Ông bảo ông đã gọi điện cho ba tôi ở Hà Tĩnh theo yêu cầu của tôi để ba tôi yên tâm.
- ❖ Lần thứ sáu là vào ngày 7/11/2007. Ông bảo cho ô-tô vào đón vợ chồng tôi ra Hà Nội rồi ra nước ngoài.
- ❖ Lần thứ bảy là vào ngày 7/4/2008. Ông bảo sẽ gửi 50 triệu cho vợ chồng tôi, sau khi tôi đã gửi thư cho ông qua Diệp, thư ký của con gái ông.
- ❖ Lần thứ tám là vào ngày 8/4/2008. Ông nói với vợ tôi là hãy bảo tôi gửi thư cho thư ký của con gái ông để phủ nhận nội dung bức thư tố cáo. “Yên tâm đi. Ta không bao giờ lừa con đâu!”
- ❖ Lần thứ chín là vào ngày 15/4/2008. Ông báo với vợ tôi chuyện mẹ tôi tố cáo cô ấy buôn bán ma túy.
- ❖ Lần thứ mười là vào cuối tháng 5/2008. Sau khi tôi đã bán nhà và vào Đông Hà với vợ con. Ông bảo sẽ bố trí công việc cho tôi, đồng thời nếu ông Mạnh mà không chịu chuyển 300 triệu Euro cho vợ chồng tôi thì ông sẽ cùng tôi đứng ra tố cáo ông Mạnh và ông Hải.

Tôi liệt kê dài dòng những chi tiết hầu hết đã được kể trong câu chuyện như thế là muốn qua đó để nêu lên một nhận định rằng nỗ lực phục thiện của ông Dũng cũng giống như một kẻ cố đuổi theo cái bóng của mình vậy. Từ một nạn nhân đáng thương, ông ta đã trở thành một tội đồ, một kẻ nói dối trơ trẽn. Những gì kể dưới đây sẽ minh họa rõ nét hơn cho nhận định đó.

Sau mấy lần bị thẩm vấn, đầu tháng 3/2009 ông Dũng mới hé mở cho Ban Chuyên án một manh mối để điều tra. Đó là Tuấn, bạn thân của Trọng, hiện đang cư trú ở Mỹ. Ông bảo họ cứ liên lạc với Tuấn thì sẽ tìm ra chứng cứ của vụ án. Ông đưa cho họ số điện thoại của Tuấn. Công an liên lạc với Tuấn thì được biết, trước khi chết Trọng đã giao toàn bộ chứng cứ cho Trinh. Tuấn cho Công an số điện thoại của Trinh, người hiện cũng đang ở Mỹ. (Thực ra, hôm thứ Năm, 5/3, khi vợ tôi cho tôi biết mấy người trong Ban Chuyên án hỏi xem có còn nhớ manh mối nào trong vụ án không, tôi bảo vợ tôi nói với họ là hiện nay chắc chắn Trinh còn nắm giữ một số chứng cứ vì thời gian ở London anh ta đã dàn xếp vụ cướp tiền bạc và tư trang của cô ấy và của Thuý. Họ bảo là tại sao không nói sớm cho họ biết để điều tra.)

Ban Chuyên án đề nghị vợ tôi gọi điện cho Trinh và bảo cô ấy hãy tỏ ra ngọt nhạt với anh ta để anh ta giao chứng cứ cho. Ngày Chủ nhật, 8/3/2009, vợ tôi gọi điện cho Trinh thì được anh ta cho biết là trước khi về Việt Nam lần cuối cùng vào ngày 23/3/2008, Trọng

đã linh cảm được cái chết cận kề của mình nên quyết định giao cho Trinh toàn bộ chứng cứ và dặn dò Trinh là “sau này nếu Phương mà bị Công an hỏi đến thì đưa chứng cứ ra để bảo vệ nó; còn nếu Công an không hỏi đến nó thì thôi.” Trinh nói, Trọng biết kiểu gì tôi cũng tố cáo nên phòng xa cho vợ tôi.ⁱ Trinh còn cho biết là vụ cướp ở London là do ông Hải và Trọng sắp xếp chứ anh ta không biết gì (?)ⁱⁱ. Số chứng cứ Trinh đang nắm trong tay là đầy đủ và rất phong phú, toàn là bằng chứng gốc, chứa đầy một vali mà Trinh nhận xét là “rất kinh khủng,” ngoài ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải còn có cả bằng chứng phạm tội của những người như ông Nguyễn Sinh Hùng. Trinh biết tôi đã tung thư tố cáo lên mạng và nói, theo đúng như lời Trọng dặn dò, anh ta sẽ chỉ giao số chứng cứ này cho vợ tôi hoặc cho tôi. Trinh còn nói là anh ta biết ai là người đang đứng sau lưng chúng tôi (?). Nếu vợ chồng tôi không sang Mỹ được thì anh ta sẽ sớm thu xếp trở về Việt Nam để trao cho vợ chồng tôi. Trinh còn bảo vợ tôi là tại sao ngày xưa không nghe lời anh ta để bây giờ ra nông nỗi này. (Hồi ở London, anh ta đã khuyên vợ tôi là cứ giả vờ yêu Trọng chứ có mất gì đâu mà sợ. Sau đó sẽ tìm cách đưa chồng sang rồi tính tiếp.)

Ban Chuyên án liên lạc với Trinh. Trinh đồng ý cho một sỹ quan bay sang Mỹ để anh ta đưa cho một vài chứng cứ, tuy không mạnh lắm. Và viên sỹ quan ấy là người do chính anh ta lựa chọn (?).

Ngày thứ Hai, 9/3, viên sỹ quan Công an kia lên đường sang Mỹ gặp Trinh. Trong tâm trạng vô cùng nóng ruột và ức chế, tôi gửi thư cho Ban chuyên án.

Kính gửi: Anh Thắng và các anh trong Ban Chuyên án

Tôi nghĩ vụ này coi như đã rõ trắng đen rồi, các anh đã có thể đưa ra kết luận, chỉ còn thiếu một vài chứng cứ để có thể chính thức buộc tội nữa thôi. Vậy thì không hiểu sao các anh lại không đáp lại thiện chí hợp tác của vợ chồng tôi, trong khi ngày nào tôi cũng cứ phải sống trong cảnh bức bối về tiền bạc và ức chế với bầu không khí ngột ngạt của gia đình vợ? Chúng tôi đã bị lừa quá nhiều rồi nên không bao giờ dám đặt trọn niềm tin vào bất cứ ai đâu, kể cả các anh cũng vậy. Rất mong các anh hiểu cho. Tôi thấy các anh cứ hện lần này đến lần khác, và đến bây giờ thì hình như các anh cũng không còn buồn hện nữa hay sao ấy. Tôi thực sự vô cùng nóng ruột và ức chế thần kinh.

Mong các anh suy xét và bớt chút thời gian hồi âm cho tôi.

Xin gửi tới các anh lời chào trân trọng,

Lê Anh Hùng

Ngày thứ Tư, 11/3, viên sỹ quan Công an kia mới về tới Hà Nội, mang theo một số chứng cứ bằng văn bản về sự dính líu của ba ông kia, tuy nhiên lại không đủ sức nặng cho lắm. Ban Chuyên án quyết định cho tôi sang Mỹ gặp Trinh để lấy hết số chứng cứ còn lại.

Ông Lê Hồng Anh bảo tôi gửi ảnh để làm hộ chiếu thì tôi bảo vợ nói với ông là chỉ cần

ⁱ Thời gian vợ chồng tôi ở khách sạn Hải Yến (282 Nguyễn Trãi, Hà Nội), ông Dũng có cho vợ tôi biết là trước đây Trọng từng nói với ông rằng “nếu Phương mà không đi theo tôi thì tôi cũng sẽ làm cho vợ chồng nó không thể sống hạnh phúc với nhau được.”

ⁱⁱ Về chi tiết này thì mấy sỹ quan Công an trong Ban Chuyên án nói là chẳng qua Trinh sợ quá nên mới bịa ra để đổ tội cho ông Hải và Trọng thôi.

đến kho lưu trữ hồ sơ CMND, lục lấy ảnh của tôi, chụp lại rồi làm là được. (Ông Lê Hồng Anh đã dũng cảm thừa nhận toàn bộ sai phạm của mình như trong Thư Tố Cáo. Vì thế ông được Bộ Chính trị tin tưởng cho tham gia Ban Chuyên án để điều tra vụ này. Sự dũng cảm và thức thời của ông quả là rất đáng khâm phục.)

Chiều thứ Năm, 12/3, ông Lê Hồng Anh cho vợ tôi biết là chiều mai, 13/3, ông sẽ thông báo về chuyện hộ chiếu để chuẩn bị cho tôi đi nước ngoài. 5h chiều hôm đó, tôi đi từ tiệm Internet về và được vợ cho biết tình hình. Do quá bức tức trước thái độ lần lừa của họ, cộng với sự thôi thúc bấy lâu dồn nén trong lòng, dù đã chiều tối và lại là ngày gần cuối tuần, tôi vẫn quyết định đi một mạch đến tiệm Internet để tung Thư Tố Cáo lên mạng lần nữa. Lần này thì số địa chỉ email mà tôi gửi thư lên tới gần 2.000.

Sau khi bức thư được tung lên mạng lần thứ hai, tôi mới biết Ban Chuyên án này là do Bộ Chính trị chỉ đạo, chỉ trong phạm vi Bộ Chính trị biết mà thôi. Vì sau đấy, một số sỹ quan Công an từng thăm vấn vợ tôi qua điện thoại đã gọi điện dọa dẫm cô ấy. (Ngoài ra, trong Ban Chuyên án này chắc chắn là có tay chân của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải, bởi ngay sau đó, Trinh đã bị đánh động và lặn mất tăm.) Bộ Chính trị định “xử êm” vụ này và sau khi gạt ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải ra khỏi vòng quyền lực, họ sẽ chia nhau những chiếc ghế đầy quyền hành và béo bở này. Sau khi tôi gửi THƯ TỐ CÁO lần thứ hai, Bộ Chính trị đã thành lập một Ban Chuyên án mới.

Với áp lực ngày càng tăng, ông Dũng buộc phải đưa ra quyết định từ chức vào ngày 1/4/2009, dù với những lý do lằng xẹt, không liên quan đến câu chuyện nàyⁱ. Sau đấy, ông Mạnh cũng phải viết đơn xin từ chức. Ông Mạnh và ông Hải vẫn một mực không chịu thừa nhận tội lỗi của họ mà đòi Ban Chuyên án phải tìm ra bằng chứng kết tội. Ông Dũng tuy có thái độ hợp tác hơn nhưng vẫn theo kiểu “lưng lơ con cá vàng.” Ngồi vị quyền lực số 1 hiện đã rơi vào tay ông Nguyễn Minh Triết, người bỗng dưng “bất chiến tự nhiên thành.” (Dù sao, ông cũng là một nhân chứng quan trọng trong câu chuyện.) Tất cả những gì đang diễn ra hiện nay chỉ là một màn kịch hồng che mắt dư luận và đánh lừa tình báo nước ngoài mà thôi.ⁱⁱ

ⁱ Ngày 1/4/2009, trang mạng của đài Châu Á Tự Do (RFA) đã đưa tin về sự kiện này nhưng sau đó đã cáo lỗi rằng đây chỉ là trò đùa ngày Cá Tháng Tư thôi (!). Thực ra, với những ai tinh táo thì chỉ cần đặt câu hỏi: “Liệu một đài phát thanh quốc tế như RFA lại có thể đùa được như thế hay sao?” là đã có thể tự rút ra câu trả lời cho mình rồi.

ⁱⁱ Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ hai, ngày 19/3/2009, thông qua Ủy viên Quốc vụ viện Đối Bình Quốc, ông Hồ Cẩm Đào đã mời ông Nguyễn Minh Triết “sang thăm Trung Quốc vào thời gian thích hợp.” Họ thừa biết ông Mạnh coi như đã rút đài và quyền lực sẽ rơi vào tay ông Triết. (Trước đấy, ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành ủy Hà Nội, đã đến thăm và làm việc tại Trung Quốc từ ngày 15 đến 20/3/2009.)

Sau đấy, Ban Tuyên giáo Trung ương mở cuộc thi Tìm hiểu Biển Đảo Việt Nam (bắt đầu từ ngày 1/4). Các tin tức về Hoàng Sa - Trường Sa bỗng trở nên sốt dẻo và mạnh mẽ hơn bao giờ hết trên các trang báo Việt Nam. Vụ va chạm giữa tàu Mỹ Impeccable và nhiều tàu Trung Quốc trên Biển Đông hôm 8.3 cũng như việc Trung Quốc điều tàu Ngư Chính tuần tra trên Biển Đông chỉ là những sự kiện trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. (Ngày 10.3.2009, tàu Ngư chính 311 của Trung Quốc rời cầu cảng ở Quảng Châu đi đến Tam Á, tỉnh Hải Nam. Ngày 14.3.2009, tàu này tiếp tục rời cảng Tam Á để đi tới khu vực biển Hoàng Sa và Trường Sa làm nhiệm vụ tuần tiễu.)

Ngày 17/3, cuộc hội thảo đầu tiên về tranh chấp chủ quyền trên biển Đông đã được tổ chức ở Hà Nội.

Trong 2 ngày 20 và 21/3, tại Hải Phòng, Ban Bí thư Trung ương đã tổ chức “Hội nghị toàn quốc Tổng kết công tác tuyên truyền biển - đảo, phân giới - cắm mốc và thông tin đối ngoại năm 2008, triển khai nhiệm vụ năm 2009.”

Thực ra, thái độ của ông Dũng chỉ cho thấy đây là một bước đi đầy toan tính của ông ta mà thôi. Ông ta biết mình không thể trơ tráo phủ nhận sạch trơn và tỏ thái độ thách thức như ông Hải, nên đây là cách để ông ta vừa thể hiện “thiện chí,” vừa để “câu giờ” đồng thời nghe ngóng phản ứng từ ông Mạnh và ông Hải. Bởi nếu thực sự thành tâm thì hà cớ gì ông ta lại không trao cho Công an số chứng cứ mà ông Bùi Đại Thắng thu thập được tại nhà tay trợ lý của ông Hải ở Quy Nhơn, Bình Định. Số tài liệu này hồi đó ông Thắng giao cho ông Dũng một phần và ông Mạnh một phần (vì lúc ấy ông Dũng đã bị ông Hải “trói” nên ông Thắng tuy do ông Dũng cử đi song vẫn bàn giao một số tài liệu quan trọng cho ông Mạnh, người mà ông Thắng cảm thấy tin tưởng hơn.) Hoặc ông ta có thể chính thức thừa nhận toàn bộ tội lỗi của mình, tố cáo lại ông Mạnh và ông Hải để Công an có cơ sở kết tội hai ông này. Còn nếu ông ta đã giao nộp chúng hết cho ông Hải thì hoặc ông ta là một kẻ ngây thật và thật thà còn hơn cả một đứa trẻ hoặc ông ta đã chủ tâm đồng lõa với ông Hải trong câu chuyện, chứ hoàn toàn không đơn giản là “nạn nhân” bị ép buộc. Những chứng cứ này đã được ông Thắng bàn giao tận tay cho ông Dũng và ông Mạnh. Thời gian đó ông Dũng từng nói với vợ tôi là “Suýt nữa thì đất nước rơi vào tay giặc,” ý chỉ việc ông Hải bán tài liệu cho nước ngoài. Việc này mãi về sau này ông Hải mới biết. Cần nói thêm là sau khi bức thư được tung lên mạng lần đầu tiên (ngày 21/4/2008), ông Dũng - cũng như ông Mạnh và ông Hải - đã từng chối bay chối biên về sự dính líu của mình trong câu chuyện, đồng thời cứ một hai khẳng định rằng tôi là một “thằng khùng.”

Trở lại với con đường tội lỗi của ông Dũng. Thái độ của ông Dũng buộc người ta phải lật lại giả thiết về mức độ mà ông ta bị ông Hải giăng bẫy. Ông từng sám hối với vợ tôi rằng vì ông say nên bị ông Hải đưa vào bẫy. Tuy nhiên, “say” mà vẫn hoàn tất hoạt cảnh đó (để cho ông Hải quay phim) thì người ta có quyền đặt dấu hỏi về mức độ “say” của đương sự. Hơn thế, nếu có sự đồng thuận của cô gái thì không việc gì ông Dũng lại sợ cô gái kia tố cáo đến mức phải đồng lõa với ông Hải trong vụ giết người diệt khẩu.

Ngoài ra, thời gian vợ chồng tôi mới chạy vào Đông Hà lánh nạn, ông Hải từng “xúi” ông Dũng tìm cách thủ tiêu tôi “để sau này Phương đỡ khổ.” Như vậy, thật ngây thơ khi lại tin rằng cho đến lúc ấy ông Dũng vẫn chưa nhận ra bản chất gian ác của ông Hải. Bất chấp thực tế đó, hai ông này vẫn có một quãng thời gian hết sức thân thiết với nhau. Điều này thì trong Chính phủ hầu như ai cũng biết và những cử chỉ thân mật đến độ suồng sã giữa hai người hẳn cũng đủ khiến nhiều kẻ phải cảm thấy xốn mắt. Thậm chí ngay sau khi ông Dũng ngồi vào chiếc ghế Thủ tướng, ở bên ngoài người ta đã kháo nhau rằng sau Đại hội Đảng lần thứ XI, ông Dũng sẽ thâm tóm chức vụ Tổng Bí thư kiêm Chủ tịch nước còn ông Hải sẽ nghiêm nhiên trở thành Thủ tướng. (Riêng mối quan hệ thân thiết giữa

Tóm lại, tất cả những diễn biến khác thường trên đây đều xuất phát từ thực tế là phe bảo thủ, phản động, thân Tàu do ông Mạnh cầm đầu đã bị giáng một đòn chí mạng. Đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến trang mạng của đài RFA ngày 2/7/2009 phải đặt câu hỏi “Điều gì đang xảy ra trong bang giao Việt – Trung?” Nếu ông Mạnh mà còn an vị thì cho dù Trung Quốc có tiếp tục giữ thói côn đồ rồi bắn giết hàng loạt ngư dân Việt Nam trên Biển Đông đi chăng nữa, ông ta cũng chỉ biết giờ ngón bài “tù” duy nhất của mình là thành tâm chấp tay niệm câu thần chú gia truyền “đi bất biến ứng vạn biến” mà thôi. Không chỉ có vậy, bây giờ thì hầu như ai cũng biết rằng chính ông ta là kẻ đã “rước” ông “bạn tốt” Trung Quốc vào Tây Nguyên, một khu vực có ý nghĩa đặc biệt quan trọng về an ninh - quốc phòng, không chỉ đối với Việt Nam nói riêng mà còn đối với cả Đông Dương nói chung. Nếu không phải là kẻ rắp tâm bán nước cầu vinh thì điều này chỉ có thể lý giải bằng sự ngu dốt, thiếu cận vô tiền khoáng hậu của một vị “lãnh đạo quốc gia” trong thời đại ngày nay. Với một kẻ đã bán linh hồn cho quỷ thì không có gì là không dám làm cả.

ông Dũng và ông Mạnh thì vì lợi ích chiến lược nên hai người này không để lộ ra và rất ít người được biết.) Nếu vụ việc không bị phanh phui, chưa biết cặp bài trùng tội lỗi Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải sẽ đưa con thuyền đất nước đi tới bờ bến nào.

Sau khi bộ mặt thật của ông Hải bị lộ ra ngày 23/3/2007, ông Dũng sợ hãi đến độ mất ăn mất ngủ. Và kể từ đó cho đến tận bây giờ, ông ta vẫn sợ ông Hải như sợ cọp. Tóm lại, nỗi đam mê quyền lực vô độ đã khiến ông Dũng đồng lõa - hơn thế, nhiều khi còn đồng cảm - với con quỷ đội lốt người Hoàng Trung Hải; và sự uơon hèn đã biến ông ta thành một “con tin” nhu nhược trong tay ông Hải, bất chấp đạo lý, tự đẩy mình ngay một lún sâu hơn vào vũng bùn tội lỗi. Không đủ dũng cảm và quyết đoán để lập công chuộc tội, tự định đoạt số phận của mình khi còn có cơ hội, mà chấp nhận trao nó vào tay kẻ khác, ông Dũng đã cho người ta thấy ông chính là tội đồ hơn là nạn nhân.ⁱ Và, như một kẻ cứ cố đuổi theo cái bóng của mình, con đường phục thiện của ông ta xem ra còn dài miên man ở phía trước. (Theo logic này mà xét, việc ông Dũng tỏ ra hối lỗi rồi thổ lộ với vợ tôi ngày 17/6/2007, “Thực ra, tội của bố nhẹ hơn ông Mạnh nhiều...” chẳng qua là do lúc đó âm mưu của bọn họ đã bại lộ và vợ chồng tôi có thể tố cáo bất cứ lúc nào.)

Ngày 10/4/2009, ông Lê Hồng Anh và sau đó là ông Nguyễn Minh Triết đã liên lạc với vợ tôi để trấn an vợ chồng tôi, vì họ biết chúng tôi đang gặp khó khăn. Họ bảo vợ chồng tôi “cứ yên tâm,” mặc dù tình hình ở Hà Nội đang “cực kỳ khủng hoảng.” Nhà nước sẽ đảm bảo quyền lợi cho vợ chồng tôi.

Thiên bất dung gian, cái ngày mà bộ mặt thật của “nhà cải cách ôn hoà” Nông Đức Mạnhⁱⁱ, “vị Thủ tướng cấp tiến” Nguyễn Tấn Dũng và “nhà kỹ trị” Hoàng Trung Hải bị

ⁱ Chính các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án cũng nhận xét là “ông Dũng ngu!” Rõ ràng, nếu càng phạm nhiều tội lỗi mà vẫn dũng cảm thừa nhận thì sự dũng cảm đó lại càng đáng được ghi nhận, thậm chí đối với một chính trị gia lão luyện thì có thể qua đó chuyên bại thành thắng (ông Lê Hồng Anh là một minh chứng cụ thể trong câu chuyện này). Tiếc rằng ông Dũng đã không thể hiện được phẩm chất đó, ông mới chỉ dừng lại ở mức độ tự ăn năn mà thôi. Trong bức thư tố cáo lần 2 (từ đầu cho đến trước Phần Bỏ Sung V này) tôi đã hết sức thiện ý khi trao cho ông một cơ hội lớn cuối cùng nhưng ông đã không biết nắm bắt, lúc nào cũng cứ nơm nớp sợ ông Hải như sợ cọp.

ⁱⁱ Các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án nhận xét rằng ông Mạnh là một kẻ “rất thâm hiểm và lươn lẹo.”

Lần vợ chồng tôi bỏ nhà ra khách sạn Công đoàn ở ngay giữa buổi trưa oi bức ngày 3/6/2007, bắt chấp sức khoẻ của con gái, ông cậu vợ tôi rất tức giận và làm um sùm cả nhà. Tối hôm đó, vợ tôi gọi điện cho ông Mạnh (lúc này đang trong chuyến công du 4 nước thuộc Châu Mỹ Latin) biết chuyện. Ông đã “xúi” vợ chồng tôi đi taxi về nện cho ông cậu một trận. Lúc ấy tôi cứ nghĩ là chắc ông “bức xúc” thay cho chúng tôi thôi. May mà tôi đã không làm chuyện dại dột đó.

Thời gian vợ chồng tôi mới từ nơi ẩn náu tại nhà bà mẹ vợ tôi ở thị xã Quảng Trị trở về Đông Hà ngày 29/6/2007, ông Mạnh đã bố trí để tay Việt kiều Trương Đức Hải từ Sài Gòn ra Đông Hà. Ông Mạnh nói là ông hết sạch tiền nên mượn 100 triệu VNĐ của Hải để đưa cho vợ chồng tôi. Tay Việt kiều này ra nghỉ tại khách sạn Đông Trường Sơn và bảo vợ tôi phải đến khách sạn rồi lên phòng anh ta một mình để lấy tiền. Anh ta nói là nếu vợ tôi chịu lên phòng nói chuyện một lúc thì anh ta sẽ đưa cho cô ấy cả một valy tiền. Tôi lúc ấy vẫn vô tư, không hề gợn chút “lăn tăn” nào cả, nhưng vợ tôi lại quyết không thêm đến. Anh ta đợi một hôm không được đành quay trở vào Sài Gòn. Sau này ngẫm lại tôi mới thấy đây quả là “diệu kế” của cặp bài trùng Nông Đức Mạnh – Hoàng Trung Hải. Nếu lần ấy vợ tôi mà há miệng hoặc chỉ cần để dài một chút thôi là chắc chắn đã rơi vào cái bẫy mà ông Mạnh và tay Hải Việt kiều kia đang giăng ra.

Ông Mạnh đã toan bài lừa dối vợ chồng tôi ngay từ khi chuyện ông Dũng bị ông Hải “trói” lộ ra. Chỉ ít ngày sau khi vợ tôi báo cho ông Mạnh biết việc ông Dũng vào Công ty Công trình Đô thị Quảng Trị của ông Bùi Đại Thắng để thuyết phục vợ tôi “hãy tạm thời đi theo bố một thời gian” (và sau đấy ông Dũng kể cho ông Mạnh biết chuyện ông đã bị ông Hải giăng bẫy như thế nào), ông Mạnh đã bịa ra với vợ tôi chuyện

phơi bày trước bàn dân thiên hạ chắc chắn chỉ còn tính tuân, tính thàng nữa thôi. Đến lúc ấy, dù có hối hận bao nhiêu đi nữa thì cũng đã muộn mất rồi.

÷

Ngày 8/6/2009, tôi gửi email cho Diệp, thư ký của con gái ông Dũng, kèm theo nội dung trên đây của PHẦN BỔ SUNG V này:

Diệp thân mến,

Đề nghị Diệp chuyển bức thư này cho chị Phượng. Anh không muốn là sẽ buộc phải tung bức thư này lên mạng lần nữa, hoặc ít nhất là phải đóng đinh hình ảnh của ông Dũng như trong *Phần bổ sung* này.

Cám ơn em rất nhiều,

Lê Anh Hùng

Sau đấy, dù đã thú nhận phần nào tội lỗi của mình nhưng ông Dũng vẫn không dám khai gì liên quan đến ông Mạnh và ông Hải, cũng như không cung cấp chứng cứ mà ông Thắng thu thập được tại nhà tay trợ lý của ông Hải ở Quy Nhơn cho Ban Chuyên án. Ngày 18/6, vợ tôi liên lạc với một viên sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án và được ông này cho gặp ông Dũng. Ông nói, "Bố không dám xin được tha thứ. Tội của ai làm người ấy chịu. Tội của bố làm bố chịu. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được hết thôi con ạ." Dường như ông muốn thanh minh cho thái độ hợp tác nửa vời của mình với Ban Chuyên án.

Ngày 7/6/2009, Trinh bị bắt ở Trung Quốc và bị dẫn độ về Việt Nam. Đầu mỗi quan trọng nhất đã được tìm ra và vụ án coi như đã nhìn thấy hồi kết. Tuy nhiên, dù đã mấy lần được phía Công an thông báo là vụ án sắp xong nhưng cho đến nay vợ chồng tôi vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải vẫn cứ yên vị như thường. Không hiểu người ta định kéo dài màn kịch này đến bao giờ? (Thời gian vừa qua, nhiệm vụ chính của ông Mạnh chỉ là trình diễn trước ống kính camera mà thôi. Ông ta thậm chí chẳng còn đủ tư cách để chỉ đạo Hội nghị Quân chính Toàn quân do Đảng ủy Quân sự Trung ương, mà ông ta là người đứng đầu, tổ chức vào ngày 24/6 vừa rồi. Dù sao, các vị tướng lĩnh quân đội cũng là những người nổi tiếng bộc trực và ngang ngạnh khác người. Nếu ai tinh ý thì có thể dễ dàng nhận thấy hình ảnh ông Mạnh trong suốt thời gian qua là

ông Dũng bị ông Hải quay phim ghi lại cảnh ông ta nhận hối lộ từ ông Hải - và nói đấy là bằng chứng phạm tội giúp ông Hải không chế ông Dũng. (Ông ta dặn vợ tôi: "Con về kể với Hùng để nó biết, kéo nó lại nghĩ này nghĩ nọ!") Tới thời điểm ấy, vợ tôi vẫn chưa cho tôi biết việc ông Dũng trước đấy từng khóc lóc sám hối với cô ấy chuyện ông ta say rượu và chơi gái trinh cùng với ông Hải để rồi sau đó ông Hải ra tay thủ tiêu cả hai cô gái nhằm bịt đầu mối.) Cho dù là có thể lúc đấy ông Mạnh không muốn tôi biết được sự thật quá kinh khủng kia của ông Dũng và ông Hải nhưng điều này ít nhiều cũng cho thấy ông ta là một kẻ thâm hiểm khó lường. Và khoảng cách từ đó cho đến việc ông ta nhẫn tâm bán đứng vợ chồng tôi sau đấy một thời gian chỉ là một bước chân ngắn nữa mà thôi. Ban đầu tôi cứ nghĩ ông ta thuộc dạng người đứng đắn với vẻ ngoại đạo mạo thể kia nên chắc chắn phải cần tới sự hiệp trợ của "quái kiệt" Hoàng Trung Hải mới đủ sức nặn ra những âm mưu bản thủ hòng lường gạt vợ chồng tôi nhưng càng về sau tôi mới càng nhận ra bản chất quỷ quyệt và hiểm độc của "nhà cải cách ôn hoà" Nông Đức Mạnh - "danh hiệu cao quý" mà các quan thầy phương Bắc đã "phong tặng" cho tên tôi tớ trung thành và tận tụy này.

rất lu mờ; tuy vậy, nhiều lúc ông ta cũng không dấu nổi vẻ mặt sượng sùng, gượng gạo của một “diễn viên” bất đắc dĩ.ⁱ Cả ba ông hiện đều bị Công an giám sát chặt chẽ, tuy vẫn tiếp tục điều hành công việc và xuất hiện trên truyền hình để che mắt thiên hạ. Nhất cử nhất động của họ đều bị Công an theo dõi; các cuộc điện thoại phải được sự cho phép của Công an mới được thực hiện.)ⁱⁱ

Ngày 3/7, vợ tôi được tiếp chuyện với một viên sỹ quan cao cấp trong Ban Chuyên án. Ông nói, “Cháu đang đi làm à? Làm như thế chắc chồng cháu buồn lắm phải không? Nhưng mình làm ăn chân chính chứ có gì đâu mà phải ngại.” “Chú chưa gặp được vợ chồng cháu song đúng là chồng cháu đã viết một lá thư thật ‘khủng khiếp.’ Lúc đầu không ai tin vào câu chuyện này cả. Bức thư đã tạo ra một bầu không khí còn hơn cả chiến tranh.” “Chú tin 100% là có ai đẩy đứng sau lưng vợ chồng cháu nhưng các chú chưa tìm ra được.” “Các chú không như nhóm công an điều tra trước đây đâu. Các chú không sợ ai cả. Kể cả ông Trời xuống đây các chú cũng không sợ.” Vợ tôi hỏi, “Thế mấy tháng, mấy năm nữa thì xong hả chú?” “Cháu nghĩ các chú là một lũ ngu cả hay sao? Sắp xong rồi cháu à.” Trước đây, ngày 27/6, vợ tôi cũng được một viên quan cao cấp khác trong Ban Chuyên án cho biết là “vụ việc sẽ khép lại trong tuần tới.”

Tối 6/7/2009, vợ tôi lại được gặp một viên sỹ quan cao cấp khác của Ban Chuyên án qua điện thoại. Ông này cho biết là chỉ trừ chứng cứ giết người của ông Hải là chưa tìm ra được (với một kẻ cáo già như ông Hải thì đây là điều hoàn toàn dễ hiểu; hơn thế, với kiểu cách hành xử của một bố già mafia đích thực, các vụ giết người ở đây thường là do tay chân của ông Hải thực hiện theo lệnh của ông ta; ngoài ra, bọn họ đã có một thời gian dài để tìm mọi cách xóa hết dấu vết tội lỗi của mình), còn những chứng cứ khác đã đủ để kết tội ba ông kia.ⁱⁱⁱ Và nếu đây là một vụ kiện thì coi như chúng tôi đã giành phần thắng. Ông cũng cho biết là họ đã đổ rất nhiều công sức, quên ăn quên ngủ, bỏ bê hết tất cả để tập trung vào vụ này, thậm chí đôi khi còn phải dốc cả tiền túi ra để mua chuộc đối

ⁱ Đúng là “phú quý giạt lùi.” Chứng kiến màn trình diễn trước máy quay phim cỡ cỡ sỹ giữa núi rừng Việt Bắc năm xưa trong đó ghi lại hình ảnh vị “Cha già Dân tộc” tự phong của chúng ta vận xà lòn vừa đi tới đi lui vừa hong quần áo cả ở trên đầu lẫn trên tay thì đến vua hài Charlie Chaplin sống lại hẳn cũng phải tôn “diễn viên” ngoại hạng này làm “sư phụ.”

ⁱⁱ Báo điện tử Vietnamnet đã tỏ ra nhanh nhạy khi chạy tít bài “Tôi mong lãnh đạo quốc gia có tầm nhìn Lý Quang Diệu” trên trang Tuần Việt Nam vào đúng buổi sáng ngày khai mạc Hội nghị Trung ương lần thứ X, 29/6/2009. Nhưng cuối cùng hoá ra báo này cũng bị “việt vị.”

ⁱⁱⁱ Các sỹ quan điều tra cho hay: Trình khai rằng ngay sau khi tôi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần thứ 2 (12/3/2009), ông Hải đã liên lạc với Trình để mua số chứng cứ mà Trọng giao lại cho anh ta với cái giá 1 tỷ USD. Sau đó Trình đã mang số chứng cứ này về Việt Nam và bàn giao cho ông Hải. Điều này càng chứng tỏ trong Ban Chuyên án (cũ) đã có kẻ bán linh hồn cho quý. Trình còn khai là trước đây chính ông Hải đã thuê anh ta giết Thủy. Công an đã bố trí cho Trình đối chất với ông Hải và ông Mạnh.

Theo những gì tôi được biết, ngoài vợ chồng tôi và Trình, ít nhất còn có một người nữa tố cáo chuyện ông Hải giết người. Nhân vật này tên là Đức, làm việc cho một tổ chức phi chính phủ (NGO) ở Đông Hà, Quảng Trị, trước đây từng nằm trong đường dây ma túy của ông Hải và cũng đã từng “hợp tác” với vợ tôi một vài vụ (Đức chính là người đã lái xe đưa vợ tôi và ông Nguyễn Khánh Toàn vào Đà Nẵng dự Hội nghị của Vinatex hồi đầu năm 2006). Thời gian ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải mới xây nhà cho vợ chồng tôi ở Hà Nội (đầu năm 2006), Đức đã đứng ra quản xuyên và trông nom công việc xây dựng giúp ông Hải mấy tuần liền, vì anh ta giỏi tiếng Anh, có thể trao đổi với tập thợ người Mỹ. Sau khi Công an tiến hành điều tra vụ việc, dường như nhận ra được bản chất tàn độc của ông Hải và để tránh kết cục bi thảm của nhiều thuộc hạ “thân tín” dưới tay ông ta, Đức đã hợp tác với Công an và tố cáo ông Hải là trùm ma túy và giết người.

tượng, thu thập chứng cứ và thông tin.ⁱ Và thành quả đạt được là thực sự bỏ công. Ông còn hỏi thẳng vợ tôi là có phải ông Triết đang đứng sau lưng vợ chồng tôi không, vì có thư tố cáo ông Triết làm chuyện đó. Trước đây họ cũng đã từng úp mở về chuyện ấy nhưng lần này họ đã huých toẹt vấn đề ra luôn. Thật là lố bịch, trong khi những kẻ thủ ác táng tận lương tâm vẫn đang nhơn nhơn chường bộ mặt đáng kinh tởm trên truyền hình mỗi ngày thì họ lại cứ một hai cố tìm hiểu xem ai là kẻ đang đứng sau lưng vợ chồng tôi!

Ngày 19/7/2009, vợ tôi tiếp đoàn khách Công an gồm 5 sỹ quan Công an từ Hà Nội và hơn mười người ở Quảng Trị, cùng nằm trong Ban Chuyên án. Cuộc gặp mặt này có sự hiện diện của hai “đệ nhất bò bịch” của ông Dũng và ông Hải. Công an đang tìm cách khai thác thông tin từ hai cô gái này. Một cô tên là Phương, biệt danh là Chip, sinh năm 1982, quê gốc ở Đông Hà, là bồ của ông Dũng. Cô kia quê ở Huế, sinh năm 1985, là bồ của ông Hải. Hai cô gái đẹp đến nỗi cả nhà hàng hầu như không ai thiết tha gì đến việc ăn uống mà cứ như bị hai cô hút mất hồn. Phương hào hứng cho mọi người xem đoạn phim lưu trong điện thoại quay cảnh tình tự giữa mình và ông Dũng. Cô ta dùng đến 6 chiếc điện thoại và chiếc nào cũng lưu những hoạt cảnh nóng bỏng này cả. Vợ tôi vờ mượn máy để lưu số điện thoại và có mở xem một được một đoạn, thấy rõ hình ảnh ông Dũng. Phương nói là đoạn phim trên cô ta thuê người quay và nhờ quay phim thế này mà cô ta đã tống tiền được các đại gia, dĩ nhiên ông Dũng là một đại gia “ngoại hạng” rồi. Thật khôn khéo cho ông Dũng! Vợ tôi còn phát hiện trong một clip khác có mặt cả Trọng. Hai cô gái này uống bia rất kinh. Mỗi cô làm hết 1 két Heinneken loại lon cao, thế mà xong rồi có cô còn than thở là “hôm nay uống kém quá, bình thường phải chơi hết 2 két!”. Họ kể nhiều chuyện về hai ông này, như chuyện được các ông đưa ra nước ngoài trong những chuyến công du; hai cô cũng nói là không hiểu hai ông kia lặn đâu mất tăm bấy lâu mà liên lạc không được (vì bị Công an giám sát chặt).

Vậy là đã rõ, người ta đã có thể đưa ra kết luận về vụ việc cho dù chưa phải là khép lại hoàn toàn. Nhưng bây giờ lại là lúc mà các phe nhóm trong Đảng đang tập trung đầu đá lẫn nhau. Đây chính là lý do khiến họ cố tình “giám” vợ chồng tôi suốt thời gian qua để tìm hiểu xem liệu có ai đứng sau lưng chúng tôi hay không. Và người mà họ nghi ngờ nhất, cũng là người mà họ muốn gạt ra khỏi cuộc tranh giành quyền lực này nhất, chính là ông Nguyễn Minh Triết, người hiện đang mặc nhiên tạm thời đảm nhiệm vị trí của ông Mạnh, dù chưa phải chính thức. Oái ăm thay, đây dường như lại là nhân vật duy nhất có đủ khả năng đưa đất nước vượt qua khỏi cuộc khủng hoảng chính trị hiện nay.ⁱⁱ Trong giai đoạn này, đất nước cần một nhà lãnh đạo đủ tài năng và bản lĩnh để đương đầu với rất nhiều thách thức phức tạp, gay gắt ở cả trong nước lẫn ngoài nước; đặc biệt, người đó cần phải có lập trường vừa khôn khéo vừa rõ ràng và mạnh mẽ trước Trung Quốc. Một kẻ thiếu tài năng và bản lĩnh rất dễ để cho đất nước tiếp tục sa vào quỹ đạo của Trung Quốc, rồi trở về với hình ảnh một quốc gia uơnhèn, bạc nhược như suốt mấy chục năm qua, mặc cho gã hàng xóm tham lam, xấu tính và tàn ác này cứ “được đằng chân, lân đằng đầu.” Ngay lúc này đây, việc tìm ra một khuôn mặt sáng sủa để ngồi vào vị trí của ông Dũng dường như còn quá khó (ông Dũng đã sẵn sàng từ bỏ chức vụ), huống hồ là một người đủ tài năng và bản lĩnh để chèo lái con thuyền đất nước trong cơn giông bão hiện

ⁱ Theo tôi thì chỉ riêng việc bắt được Trinh ở Trung Quốc đã là một kỳ tích thực sự.

ⁱⁱ Không phải tôi nhận xét hồ đồ hay theo cảm tính gì đâu mà ngay chính các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án cũng nhận định như vậy.

nay. Dù thế nào đi nữa, sau khi vụ việc bị phanh phui, việc thay đổi Hiến phápⁱ xem ra là điều không thể tránh khỏi, và khi ấy những lá phiếu bầu thực sự dân chủ của người dân mới quyết định ai là người lãnh đạo quốc gia. Lẽ ra trong lúc này, họ phải gạt bỏ mâu thuẫn, đồng tâm nhất trí đưa đất nước vượt qua cơn bĩ cực này, vì lợi ích quốc gia, vì sự mạng của họ trước bước ngoặt lịch sử của dân tộc. Song thay vì thế, họ lại chỉ nhằm nhe thọc dao vào lưng nhau và thừa cơ đục nước thả câu. (Chắc chắn, việc tìm ra một nhân vật “sạch sẽ” trong cái đám ấy còn khó hơn cả chuyện mò kim đáy bể. Nếu có vị nào đấy chưa bị “lộ” thì cũng đừng nên vì thế mà tự vỗ ngực rằng ta đây “tài đức vẹn toàn!”)ⁱⁱ Và xem chừng, “cuộc vật lộn trên biển lớn” này còn có nguy cơ kéo cả con thuyền đất nước chìm ngấm luôn.

Chiều ngày 2/8/2009, vợ tôi đi tiếp đoàn khách của Công an Quảng Trị. Giữa chừng buổi tiệc, vợ tôi đi toilet một lúc rồi quay vào thì bất ngờ chạm trán ông Nguyễn Minh Triết cùng một nhóm người lạ mặt nữa. Họ như từ dưới đất chui lên vậy. Thì ra, ông Triết và đoàn tùy tùng mới tới Đông Hà vào đầu buổi chiều. Vợ tôi vẫn nhận ra ông Triết vì “đã gặp ông này một lần cũng như thấy nhiều lần trên TV nữa.” Ông Triết cũng hỏi thăm cô ấy vài câu xã giao. Mấy người đi theo ông hỏi han và sãm soi vợ tôi khá kỹ. Cô ấy kể lại là “họ nghiêm lắm, ngồi bên họ mà đôi lúc nổi hết cả da gà!” Một vài người trong bàn tiệc lên tiếng động viên vợ chồng tôi. Cuối buổi tiệc, ông Triết cùng đoàn tùy tùng rời Đông Hà và vào Huế. Tôi biết, nếu không có sự dũng cảm, tinh thần trách nhiệm cùng thái độ không khoan nhượng của ông, chắc chắn vụ việc này khó lòng bị lộ ra ánh sáng (dĩ nhiên, công sức của các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án cũng rất lớn). Đơn giản là ai cũng dễ dàng nhận thấy thuộc hạ của ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải là “đồng như quân Nguyên.” Kết quả điều tra đã cho thấy sau lưng ba ông này, đặc biệt là ông Mạnh và ông Hải, là cả một tập đoàn tội phạm (tham nhũng), tuy mức độ dính líu có khác nhau. Mặc dù vậy, quá bức xúc và ngán ngẫm trước cảnh đấu đá tranh giành quyền lực nội bộ trong tình thế mà lẽ ra họ cần phải đoàn kết với nhau hơn lúc nào hết, ngày 23/7 vừa qua, ông Triết đã viết đơn từ chức và xin ra khỏi Đảng.

÷

Tôi đã thể hiện trách nhiệm của một công dân trước Tổ quốc, không lóa mắt trước tiền bạc cũng như không run sợ trước cường quyền, đồng thời đã hợp tác đầy đủ với họ để đi đến một giải pháp tối ưu, không chỉ cho vợ chồng tôi, cho các bị can chính trong câu chuyện, mà còn cho cả chế độ chính trị này nhằm giữ thể diện quốc gia (thay đổi Hiến

ⁱ Tôi hoàn toàn không phải hồ đồ hay mơ mộng hão huyền gì về chuyện này đâu. Giữa tháng 4/2009, một nhóm sỹ quan Công an gồm 6 người đã từ Hà Nội vào nghỉ tại khách sạn Bảo Minh, nơi vợ tôi làm nhân viên phục vụ, để theo dõi và điều tra về vợ chồng tôi, đặc biệt là vợ tôi. Ngay trước khi ra Hà Nội, tối 21/4/2009, họ đã công khai lộ diện là những sỹ quan trong Ban Chuyên án khi tiếp chuyện với vợ tôi. Họ nói, “Chế độ này coi như đã sụp đổ rồi, tất cả những gì đang diễn ra hiện nay chỉ là một màn kịch để giữ thể diện và an ninh cho đất nước mà thôi.” Họ còn nhận xét tôi là “người dũng cảm, một mình mà lật đổ được cả một chế độ.” (Tôi thì chỉ mong người ta nhớ tới những nỗi đau mà vợ mình đã và đang phải nếm trải suốt bao năm qua thôi.) Chính ông Lê Hồng Anh và một số sỹ quan cao cấp khác trong Ban Chuyên án cũng từng cho vợ tôi biết điều này.

ⁱⁱ Với một thể chế chính trị mà pháp luật bị lũng đoạn và chỉ dành cho hạng dân đen thấp cổ bé họng như Việt Nam hiện nay, những kẻ có chức có quyền còn lạ gì ruột gan của nhau. Lòng và cũng như lòng sung thôi.

pháp và chuyển sang nền dân chủ thực sự một cách êm thấm).ⁱ Tôi cũng đủ cảnh giác để không “câu kết” hay dính líu đến bất kỳ một đảng phái hay tổ chức “phản động” nào cả. Song dường như họ muốn thử thách chúng tôi đến tận cùng của sự nhân nhục và sức chịu đựng. Chỉ có điều là mọi thứ đều có giới hạn của nó. Họ thiếu sự tôn trọng đối với người mà họ đang muốn hợp tác, thậm chí họ cũng không thèm đếm xỉa đến tình trạng bệnh tật của vợ tôi, điều mà tôi luôn luôn lo lắng. Tôi không thể tiếp tục kiên nhẫn ngồi chứng kiến màn đấu đá tranh giành quyền lực xem chừng không có hồi kết của họ trong tình thế nước sôi lửa bỏng của nước nhà như hiện nay được nữa.

Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách. Tôi kêu gọi các vị Ủy viên TW Đảng có lương tri hãy khảng khái lên tiếng. Tôi cũng kêu gọi các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án hãy dũng cảm đưa vụ việc ra trước công luận. Hãy chấm dứt ngay những trò dối trá, bịp bợm vô liêm sỹ đang diễn ra hàng ngày. Hãy thức tỉnh lương tâm và đưa dân tộc ra khỏi cơn ác mộng “cộng sản” đã kéo dài hơn nửa thế kỷ qua. Đây cũng chính là cơ hội cuối cùng của Đảng Cộng sản Việt Nam trước khi mọi thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát của họ.

Quảng Trị - 8/2009

Lê Anh Hùng

ⁱ Đây mới là căn nguyên thực sự đằng sau vụ bắt giữ luật sư Lê Công Định cùng một số đối tượng liên can khác. Vị luật sư trẻ tuổi chí lớn này xem ra chỉ là một con tốt trên bàn cờ chính trị hiện nay mà thôi. Và đây chính là một mũi tên trúng nhiều đích của Bộ Chính trị và của cá nhân ông Triết.

Đầu tiên, qua việc bắt giữ luật sư Lê Công Định, Bộ Chính trị và bản thân ông Triết muốn cho Trung Quốc thấy rằng dù ông Triết hay bất kỳ nhân vật nào lên thay ông Mạnh đi chăng nữa thì cũng không có gì thay đổi ở Việt Nam cả, qua đó để tránh bàn tay can thiệp thâm độc của Trung Quốc - người láng giềng phương Bắc vốn chỉ quen thói chờ chực lúc hàng xóm gặp cảnh tang tóc, hoả hoạn để giờ trò ăn cướp. Con đường mà tay “Bọm già Dân tộc” Trần Dân Tiên** của chúng tôi đã chọn, chúng tôi sẽ cứ thế nhắm mắt mà đi như mấy chục năm qua thôi, các đồng chí chớ có lăn tăn gì cả. (***Nghề này thì lấy ông này tiên su!* Xin mạn phép mượn lời của đại thi hào Nguyễn Du ở đây vậy. Thực ra, làm “đĩ” thì cũng không nhất thiết cứ phải tuốt quân ra đâu - *nghề chơi* hiện đại còn *lắm điều* hay hơn nhiều và cũng đáng ghê tởm hơn nhiều. Đang tâm gây ra cái chết thê thảm cho hàng trăm ngàn người dân vô tội rồi sụt sùi vài giọt nước mắt ra chiều “hối lỗi” và cuối cùng đầu lại vào đó - *đấy* chỉ có thể là loại “đĩ” mạt hạng đáng phi nhổ nhất Đông Tây kim cổ!)

Thứ hai, Bộ Chính trị cũng muốn phòng xa, “tiên hạ thủ vi cường,” sớm ra tay với một [số] đối thủ tiềm tàng ngỗ hầu sau khi Hiến pháp mới được thông qua, Đảng Cộng sản Việt Nam, dưới một diện mạo mới và tên gọi mới, sẽ tiếp tục nắm quyền, hạn chế thấp nhất những xáo trộn bất lợi cho họ.

Thứ ba, với động thái này, ông Triết muốn “ghi điểm” trong mắt những thành phần bảo thủ trong Đảng ngay trước thềm Hội nghị BCHTW lần thứ X, kỳ Hội nghị mà ông kỳ vọng là mình sẽ chính thức được nắm giữ vị trí của ông Mạnh để rộng đường thể hiện hoài bão của mình.

Thứ tư, chiến dịch bắt bớ này cũng giúp đánh lạc hướng dư luận khỏi cuộc chiến tranh giành quyền lực đang diễn ra rất gay gắt trong giới lãnh đạo chớp bu.

Dù sao, trong chón lao tù lạnh lẽo, anh Định cũng chớ vội lấy thế làm buồn. Biết đâu, vai trò tốt thí của anh lại chẳng có lợi cho đất nước hơn là vào một ngày đẹp trời nào đó anh trở thành vị Tổng thống của nền cộng hoà non trẻ ở Việt Nam (tuy vậy, tôi vẫn ưa chế độ dân chủ như của Nhật, Anh hoặc Singapore hơn). Chí ít là thế cũng còn hơn đứt những “Tổng Mươi” hay “Tổng Mạnh” v.v., những kẻ mà đến muôn đời sau vẫn còn bị người đời nguyên rủa. Tương lai và vinh dự thuộc về những người dũng cảm và ưu thời mẫn thế như anh chứ hoàn toàn không dành cho khối kẻ có chữ nghĩa vẫn cam tâm bẻ cong ngòi bút, khom lưng quỳ gối bợ đỡ cho bè đảng vô liêm sỹ đang ngày đêm kim kẹp và gieo rắc tội ác cho nhân dân, những người đã có công sinh thành và nuôi dưỡng họ.

PHẦN BỔ SUNG VI

Qua những gì tôi đã trình bày ở PHẦN BỔ SUNG V, quý vị hẳn đã nhận thấy rằng chính sách đối ngoại của Việt Nam đã thay đổi, theo hướng tỏ thái độ cứng rắn với Trung Quốc và xích lại gần hơn với Mỹ. Sự thay đổi chính sách này không phải bắt đầu từ vụ Bauxite Tây Nguyên ồn ỹ kia đâu mà là từ sự kiện ông Nông Đức Mạnh bị đánh gục hoàn toàn. Ông Mạnh là người cầm đầu phái thân Trung Quốc trong Bộ Chính trị và BCHTW Đảng. Điều này hoàn toàn dễ hiểu bởi ông Mạnh là do ông Đỗ Mười dựng lên mà ông này cùng với ông Lê Đức Anh chính là một cặp bài trùng tay sai tận tụy của Trung Quốc. Hơn nữa, với tư cách là đứa con roi của ông Hồ Chí Minh, hơn ai hết ông Mạnh muốn duy trì thể chế chính trị này bằng mọi giá, chí ít là càng lâu càng tốt. Muốn vậy, Việt Nam buộc phải ngả theo Trung Quốc, mà muốn theo người ta thì phải cố gắng để không làm cho họ méch lòng hay phật ý. Chính vì thế mà từ trước tới nay, mặc dù Trung Quốc ngang nhiên bắn giết ngư dân Việt Nam trên Biển Đông hay có những động thái xác lập chủ quyền đối với hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, Chính phủ Việt Nam vẫn chỉ có những phản ứng yếu ớt, cho thấy thái độ uơ hèn, bạc nhược quen thuộc. Ngoài ra, với tâm lý của một kẻ bất tài, ông Mạnh chỉ muốn giữ nguyên hiện trạng hòng đảm bảo quyền lực, không dám thay đổi vì sợ mọi thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình.

Tất nhiên, ông Mạnh không phải đột ngột bị đánh gục ngay đâu. Ông ta bắt đầu cái “chết” từ từ của mình kể từ thời điểm tôi tung bức thư tố cáo lên lần đầu tiên vào ngày 21/4/2008. Sau thời điểm đó, ông Trương Tấn Sang bỗng trở nên hoạt bát hẳn lên, với tần suất xuất hiện trên truyền hình thường xuyên hơn, phát biểu, chỉ đạo hăng hái hơn so với trước đây và xem ra có chiều lấn át ông Mạnh.ⁱ Nếu tinh ý, quý vị có thể dễ dàng nhận ra điều này trong buổi làm việc của Ban Bí thư với Thành uỷ Đà Nẵng tại Hà Nội vào ngày 1/7/2008 (xem video clip kèm theo đây <http://clip.vn/watch/Ban-bi-thu-TW-dang-lam-vec-voi-thuong-vu-thanh-uy-Da-Nang,WyQE>). Ngồi bên cạnh Tổng Bí thư mà ông Sang vẫn dứ dứ nắm đấm cứ như thể ông ấy mới là Tổng Bí thư còn ông Mạnh chỉ là cấp dưới. Sau đây, ông Mạnh đã phải chấp nhận ngậm bồ hòn để Ban Bí thư kỷ luật chiến hữu thân thiết của mình là ông Nguyễn Việt Tiên vào ngày 12/8/2008, mặc dù trước đây (ngày 28/3/2008) VKSND Tối cao đã chính thức công bố Quyết định số 13/VKSNDTC-V1A đình chỉ vụ án đối với bị can Nguyễn Việt Tiên và việc ông ta trở lại chiếc ghế Thứ trưởng Bộ GTVT trông như chỉ còn là vấn đề thủ tục mà thôi. (Trong quyết định này, VKSND Tối cao đề nghị: Bộ Giao thông Vận tải và các cơ quan nhà nước có thẩm quyền phục hồi các quyền và lợi ích hợp pháp cho ông Nguyễn Việt Tiên theo quy định của

ⁱ Trước đó, ông Mạnh không chỉ là người đứng đầu mà còn chiếm vị trí thượng phong trong Bộ Chính trị, vì ngoài liên minh mật thiết với ông Nguyễn Tấn Dũng, ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy là tay chân của ông ta trong Bộ Chính trị và BCHTW là rất đông. Bởi thế, ông Trương Tấn Sang - người chắc chắn còn có tham vọng cao hơn tại kỳ Đại hội Đảng lần thứ XI - không đại gi “giỡn mặt” ông Mạnh. Quyền uy tối thượng và sự ngang ngược của ông Mạnh thời gian sau Đại hội X còn thể hiện ở chỗ ông ta dám bắt chấp đạo lý, bắt chấp dư luận, bắt chấp hình ảnh quốc gia bị hoen ố khi khi chỉ đạo tay chân “tha bổng” cho ông Nguyễn Việt Tiên - một tay trùm tham nhũng ở Bộ GTVT - đồng thời đưa thiếu tướng Phạm Xuân Quắc, thượng tá Đinh Văn Huỳnh cùng nhà báo Nguyễn Việt Chiến (báo Thanh Niên) và nhà báo Nguyễn Văn Hải (báo Tuổi Trẻ) - những người hùng trong cuộc chiến chống tham nhũng - ra trước vành móng ngựa, chỉ để thanh toán mối thù hằn cá nhân. (Mặc dù lãnh đạo Bộ Công an đã đề nghị “tha” cho tướng Quắc nhưng ông ta vẫn không đồng ý.)

pháp luật.) Tất nhiên, đứng đằng sau vụ kỷ luật này là ông Trương Tấn Sang. Với tư cách Thường trực Ban Bí thư, thường xuyên tiếp xúc và làm việc với ông Mạnh, ông Sang có thừa nhạy bén và khôn ngoan để cảm nhận được thái độ của ông Mạnh sau khi bức THƯ TỔ CÁO được tung lên mạng lần đầu vào ngày 21/4/2008. Ông Mạnh lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan. Xử vợ chồng tôi thì không được, vì ông ta - cùng với ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải - là những người bị tố cáo, những tên tội phạm đích thực. Mà không xử vợ chồng tôi thì ăn nói thế nào với Bộ Chính trị, Ban Bí thư cũng đều không ổn. Nếu bảo tôi bị “tâm thần” thì cứ việc kiểm tra là xong, điều đó có gì quá khó đâu. Mà tâm thần sao được khi tôi vẫn dịch sách học thuật như thường.ⁱ Hơn nữa, ông Nguyễn Minh Triết cũng đã từng gặp vợ tôi tại khách sạn Hanoi Daewoo ngày 15/4/2008 với tư cách là con nuôi của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải nên ông Triết chính là một nhân chứng rất quan trọng.ⁱⁱ Ông Mạnh bị đánh gục hoàn toàn sau khi tôi gửi THƯ TỔ CÁO lần 2 (từ đầu cho đến PHẦN BỐ SUNG IV) cho Ban Chuyên án vào ngày 27/2/2009 (trước cả khi tôi tung lên mạng lần thứ 2 vào ngày 12/3/2009). Sau khi ông Mạnh bị đổ, cán cân quyền lực trong Bộ Chính trị cũng thay đổi, nghiêng hẳn về phía những người chủ trương xích lại gần hơn với Mỹ, cứng rắn với Trung Quốc. Đây chính là lý do vì sao các tin tức về Hoàng Sa - Trường Sa bỗng trở nên sốt dẻo và được thể hiện mạnh mẽ hơn bao giờ hết trên các trang báo ở Việt Nam kể từ thời điểm đó.

Tuy nhiên, đây lại là thời điểm nhạy cảm trên bàn cờ chính trị quốc tế (khi Mỹ đang gặp khó khăn do khủng hoảng kinh tế đồng thời bị sa lầy ở Iraq và Afghanistan còn Trung Quốc đang không ngừng trỗi dậy và tỏ rõ tham vọng bành trướng đã kìm nén bấy lâu) nên mặc dù Việt Nam đã quyết xích lại gần hơn với Mỹ nhưng cũng phải hết sức thận trọng nhằm tránh để Trung Quốc phát hiện ra và can thiệp, đặc biệt là trong bối cảnh Bộ Chính trị đã quyết định là sẽ thay đổi Hiến pháp và cải cách thể chế triệt để.ⁱⁱⁱ Chính vì thế mà các nhà dân chủ đầy nhiệt huyết (nhưng cũng hơi ngây thơ) như Lê Công Định, Nguyễn Tiến Trung... bỗng trở thành những chú dê té té thần, như tôi đã nhận định trong PHẦN BỐ SUNG V.

Sự kiện THƯ TỔ CÁO được tung lên lần đầu vào ngày 21/4/2008 cũng đánh dấu sự trỗi dậy của một phe nhóm khác trong Bộ Chính trị và Ban Chấp hành TW Đảng - đó là phái

ⁱ Sau này, một vị Phó Giám đốc Công an Quảng Trị (tôi không tiện nêu tên) khi nhắc đến chuyện Công an Quảng Trị mời tôi đến để “trao đổi” vào ngày 5/8/2008, đã nhận xét với vợ tôi là: “Nó đến gặp Công an mà mặt cứ tỉnh bơ như không; mẹ nó bảo nó bị tâm thần mà tâm thần đâu chả biết.”

ⁱⁱ Không phải ngẫu nhiên mà sau đây vợ tôi từng có một số lần gọi điện cho ông Triết - chính ông Mạnh đã bảo vợ tôi làm chuyện đó. Dường như ông ta muốn lôi kéo ông Triết vào vòng ảnh hưởng của mình, hoặc ít ra cũng tạo lập được một mối quan hệ hữu hảo. Song, không như những người khác, ông Triết không tỏ vẻ mạn mà khi nói chuyện với vợ tôi, thậm chí có lần ông còn bảo lần sau đừng gọi nữa.

ⁱⁱⁱ Để tự cứu mình, Việt Nam không còn con đường nào khác là phải sớm liên minh với Mỹ nhằm tạo thế cân bằng chiến lược với Trung Quốc. Nếu không thì cái “lưỡi bò” của gã láng giềng phương Bắc này không chỉ liếm sạch Hoàng Sa và Trường Sa thôi đâu mà còn có cơ vươn dài hơn thế, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Tất nhiên, chúng ta cũng không quên bắt tay với những nước có cùng lợi ích chiến lược như Nhật Bản, Ấn Độ, Australia... đồng thời tham gia sâu hơn vào các cơ cấu đa quốc gia khác, đặc biệt là ASEAN. Song quan trọng hơn cả là phải dựa vào thực lực của chính mình. Muốn vậy, Đảng Cộng sản Việt Nam phải giải phóng hoàn toàn sức sản xuất cho xã hội, thực hiện cải cách thể chế triệt để, đoạn tuyệt với chính thể độc tài hiện nay và dân chủ hoá đất nước. Tuy nhiên, nếu ông Mạnh cùng phe phái bảo thủ, phản động, thân Tàu của ông ta vẫn chiếm ưu thế trong Bộ Chính trị và BCH TW Đảng thì quý vị đừng bao giờ ngây thơ kỳ vọng là họ sẽ từ bỏ thứ bảo bối “4 tốt và 16 chữ vàng” kia. Quyền lực chưa bao giờ làm cho kẻ nắm giữ nó tốt lên mà chỉ có xu hướng tha hoá họ thôi. Nếu không có những cơ chế kiểm soát và cân bằng quyền lực hữu hiệu, quyền lực sẽ là mầm mống dẫn đến tai họa khôn lường.

Lam Sơn (Thanh Hoá) của ông Phạm Quang Nghị và ông Tô Huy Rúa. Lý do rất đơn giản. Để xác thực mức độ khả tín của câu chuyện, hai ông này chỉ việc hỏi ông Nguyễn Di Niên (cựu Bộ trưởng Ngoại giao) và ông Lê Công Phụng (cựu Thứ trưởng Thường trực Bộ Ngoại giao, nay là Đại sứ Việt Nam tại Mỹ) - cả hai đều là người Thanh Hoá - là những nhân vật mà tôi đã nhắc đến trong phần đầu câu chuyện (liên quan đến việc ông Nguyễn Đình Trường “chạy” cho tôi vào làm ở Vụ Bắc Mỹ, Bộ Ngoại giao). Hai vị này chẳng mất gì - thậm chí đối với ông Lê Công Phụng thì lại còn có lợi là đảng khác - khi xác nhận những gì liên can đến họ trong câu chuyện. Điều này có nghĩa là ông Nghị và ông Rúa đã nắm được “thóp” của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải, khởi nguồn cho sự xuất hiện của một cực quyền lực mới trong Bộ Chính trị và BCHTW Đảng. (Có kẻ “trảm” tất có kẻ “thăng.”) Thực tế đó chắc chắn cũng góp phần không nhỏ vào việc ông Tô Huy Rúa trở thành Ủy viên Bộ Chính trị tại kỳ Hội nghị BCHTW lần thứ IX diễn ra từ ngày 5-13/1/2009.¹

¹ Quý vị hãy cứ hình dung thế này: Tôi chỉ là một cá nhân đơn độc, không một tấc sắt trong tay, dám chống lại những nhân vật quyền uy nhất của một chính thể độc tài. Thử hỏi, nếu không nắm trong tay thứ vũ khí duy nhất của mình là SỰ THẬT, cộng với lòng dũng cảm và ngòi bút sắc bén, làm sao tôi có thể đương đầu nổi với họ - chẳng khác nào “châu chấu đá xe” cả. Tôi mà chỉ cần “sáng tác” ra một tình tiết nào đấy thôi là đã không xong với họ rồi, đồng thời lại tạo cơ giúp họ thuyết phục người khác rằng toàn bộ những tình tiết khác cũng đều là bịa đặt. Hơn nữa, tôi không cần gì phải hạ mình để làm cái việc của hạng tiểu nhân đó. Chính tôi cũng đã gửi nội dung THƯ TỐ CÁO cho họ (qua địa chỉ email của Diệp, thư ký của con gái ông Dũng) để họ được tận mắt “thăm duyệt” vào các ngày 4 và 5/4/2008 trước khi tung lên mạng lần thứ nhất (ngày 21/4/2008). Rồi hơi dưng chuyện bôi nhọ lãnh đạo Nhà nước, phi báng chế độ, họ chỉ cần họ phẩy tay một cái là đủ để tôi phải ngồi tù mục xương rồi. Bao nhiêu người vì quá phần uất, không kìm nổi lòng mình, đã dưng cảm lên tiếng phản đối để rồi phải ném dù những ngón đòn hiểm độc của lũ quỷ đỏ ngang ngược này đấy thôi. Họ chẳng phải là những tấm gương nhân tiên cho tôi và quý vị hay sao?

Mọi diễn biến trong câu chuyện này đều liên quan đến người thật việc thật hết sức cụ thể. Chuyện vợ tôi làm việc ở Công ty May Việt Tiến và Tập đoàn Dệt May có các nhân chứng là ông Nguyễn Đình Trường, ông Lê Quốc Ân, ông Mai Hoàng Ân (nguyên Tổng Giám đốc Vinatex), bà Mai (nguyên Kế toán trưởng Vinatex)...; chuyện vợ tôi là con nuôi của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải có các nhân chứng là ông Nguyễn Đình Trường, ông Lê Quốc Ân (hai người này cũng đã từng nhận vợ tôi làm con nuôi, thậm chí vợ tôi đã làm lễ ra mắt gia đình ông Lê Quốc Ân), ông Nguyễn Minh Triết, ông Nguyễn Khánh Toàn, ông Bùi Đại Thắng, ông Đào Duy Thanh, một số vị lãnh đạo tỉnh Quảng Trị...; tội trạng của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải có các nhân chứng là ông Bùi Đại Thắng, ông Nguyễn Khánh Toàn, ngoài ra còn một viên thư ký của ông Dũng từng đi cùng ông Bùi Đại Thắng vào Quy Nhơn thu thập tài liệu tại nhà của tay trợ lý bị giết hại của ông Hải; chuyện tôi phải lang thang hết nơi này nơi nọ (do bị ba ông kia lừa phỉnh và thậm chí phải chạy trốn khỏi sự truy lùng của họ) đều có địa điểm, thời gian cụ thể... Vì một lý do nào đó nên những nhân chứng trên có thể lúc này lúc khác chưa lên tiếng, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với vợ chồng tôi, chắc chắn cuối cùng lương tâm cũng buộc họ phải lên tiếng. (Sau này ông Bùi Đại Thắng đã khai nhận hết với Công an; Trinh [bạn Trọng] đã bị Công an bắt và khai hết với Công an; Đức [đệ tử của ông Hải, từng làm việc cho một tổ chức phi chính phủ ở Quảng Trị] đã hợp tác với Công an và khai ra tội trạng của ông Hải, kể cả chuyện ông Hải giết người.) Chính vì thế mà khi biết tôi đã viết thành một câu chuyện và sẵn sàng tung lên mạng bất cứ lúc nào (cũng như sau khi tôi đã tung lên mạng lần đầu), ông Mạnh và ông Hải mới không dám ra tay với tôi. Tôi viện dẫn nhiều sự kiện bên ngoài chẳng qua là vì muốn chỉ ra bản chất của sự việc đằng sau hiện tượng cho quý vị thấy, nêu rõ mối liên hệ nhân - quả giữa chúng với câu chuyện này, điều mà chỉ những người trong cuộc như tôi mới hiểu được.

Câu chuyện này ban đầu rất ít người tin vì nó kinh khủng quá, li kỳ quá, chưa kể những con số lên đến hàng tỷ USD khiến nhiều người mới nhìn qua đã cảm thấy “chóng mặt.” Thực ra, ban đầu thì tôi cũng ngây thơ như phần lớn quý vị thôi. Tôi còn thật thà đến nỗi vợ làm con nuôi của ba ông kia trong khi phải chạy vạy từng đồng một (vì bị ông Hải lừa) mà tôi vẫn không mấy may nghi ngờ gì. Một phần là do tin tưởng vợ, một phần là cũng không nghĩ họ lại có thể tham nhũng và giàu có đến thế. Tôi còn ngây thơ đến mức khi ông Mạnh đồng ý trả lại số tiền hối lộ cho bố mẹ Lê Văn Toại (mấy chục tỷ VNĐ), tôi đã tự nhủ rằng

Tuy nhiên, điều mà tôi cảm thấy hết sức bất bình là những nhân vật trên đây đã sử dụng câu chuyện để mưu lợi cho cá nhân và phe nhóm của mình nhiều hơn là thể hiện tinh thần trách nhiệm cần thiết để yêu cầu điều tra vụ việc một cách nghiêm túc từ đầu. Và bàn tay tội ác của ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải lẽ ra đã phải bị chặn lại ngay từ khi bức thư tố cáo được gửi đi lần đầu (ngày 21/4/2008).

THƯ TỐ CÁO (ngay từ lần thứ hai tung lên mạng ngày 12/3/2009, tức là với nội dung từ đầu cho đến PHẦN BỐ SUNG IV) đã gây ra một cuộc khủng hoảng chính trị sâu rộng trong nội bộ giới lãnh đạo cao cấp, mặc dù bên ngoài ít ai phát hiện ra. Áo tưởng về tính ưu việt của chế độ cùng sự cần thiết phải duy trì tình trạng ổn định chính trị - mà trước nay họ vẫn cố tự huyễn hoặc mình để bầu vùi vào - đã tan vỡ một cách phũ phàng, không thể cứu vãn nổi. (Ngoài ra, trong Bộ Chính trị không phải tất cả đều cuồng tín, chỉ chăm chăm vơ vét, bòn rút xương máu của nhân dân. Trong số họ còn rất nhiều người có lương tri, lo lắng cho tương lai của đất nước; với một số khác đang phân vân lưỡng lự thì sự thật quá khủng khiếp và ghê rợn của câu chuyện đã khiến lương tâm con người trong họ trở dậy và họ dứt khoát lựa chọn một lập trường xử thế đúng đắn, đặt lợi ích quốc gia lên trên quyền lợi cá nhân của mình.) Họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc buộc phải thay đổi. Vấn đề hiện nay chỉ nằm ở chỗ các phe phái đang tranh giành quyền lực trong giai đoạn quá độ này mà thôi. Song cũng chính vì thế mà tôi lo sợ rằng thành phần bảo

“ông này chắc phải thương vợ mình lắm nên mới ‘kiếm’ được một ít tiền dưỡng già mà cũng quyết trả lại để giúp mình.” (Trước khi lên làm Tổng Bí thư, chẳng phải ông Mạnh cũng đã được tiếng là người có đức và thanh liêm là gì.) Số tài sản 3 tỷ USD mà ông Mạnh hé lộ cho vợ tôi biết chính là vì về sau ông ta muốn giành tình cảm của vợ tôi trong cuộc ganh đua với ông Dũng và ông Hải (bản thân ông Mạnh cũng là một kẻ rất háo thắng). Không dừng lại ở đó, ông ta còn “khoe” luôn cả kho của cải bí mật nằm ở phía sau bàn làm việc của mình tại trụ sở BCHTW Đảng. (Ngay chuyện ông ta được vợ tôi đặt biệt danh là “ông ngoại,” còn ông Dũng là “ông nội,” [thời gian ông Nguyễn Khánh Toàn theo dõi vợ chồng tôi vào cuối tháng 4/2007] cũng đã khiến ông ta tỏ ra hả hê với ông Dũng lắm rồi.) Không hiểu có phải thấy tôi thật thà một cách tội nghiệp quá hay không mà thời gian tôi lang thang Đà Lạt, Trọng từng nhắn tin cho tôi là “Tôi thương anh lắm!...” Chính ba ông kia sau này cũng đã phải lắc đầu thốt lên với ông Bùi Đại Thắng là “chưa từng thấy ai thật thà và tin tưởng vợ” như tôi cả!

Sau khi tung thư tố cáo lên lần đầu tiên vào ngày 21/4/2008 và không nhận thấy bất kỳ động thái nào từ phía nhà chức trách, tôi cứ tưởng mọi chuyện rồi sẽ trôi vào sự im lặng đáng sợ. Tôi nghĩ, cùng lắm họ cũng chỉ “đóng cửa bảo nhau” rồi xử lý nội bộ thôi. Về lại Hà Nội, tôi gằn như kiệt sức, chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ tới những mơ ước lớn lao nữa. (Tất nhiên, không phải mọi hy vọng của tôi đều tắt ngúm, bởi tôi vẫn rất tin vào câu chuyện, rất tin tưởng vợ mình.) Tôi mất hết niềm tin vào cuộc sống trong khi người thân, bạn bè của tôi lại mất hết niềm tin vào tôi, nghĩ rằng tôi đã vì vợ mà đánh mất tất cả. Thậm chí, những người trong gia đình tôi còn coi tôi như một đứa con bất hiếu, bị tâm thần hoang tưởng, nghe theo lời vợ rồi vu cho mẹ những tội tày đình. Tôi đã bán nhà, rũ bỏ hết mọi ước vọng cao xa ở Hà Nội để vào Quảng Trị làm lại cuộc đời, mang theo trong lòng nỗi đau không thể thổ lộ cùng ai. Lúc ấy, không chỉ vợ tôi rất cần có tôi mà chính bản thân tôi cũng rất cần có cô ấy. Khi mới vào Đông Hà mua nhà và bắt tay vào công việc dịch thuật, ổn định cuộc sống, tôi từng bảo vợ nói với ông Mạnh rằng nếu họ chuyển đủ số tiền mà họ đã hứa cho vợ chồng tôi lần cuối cùng (300 triệu Euro), tôi sẽ sẵn sàng viết thư phủ nhận lại những gì mà tôi đã trình bày trong THƯ TỐ CÁO. Chính ông Mạnh lúc bấy giờ cũng đã nói với vợ tôi rằng “ai thì bỏ không dám tin nhưng riêng Hùng nói thế thì bỏ tin.” Song không ngờ sau đây họ lại tiếp tục bài lừa dối chúng tôi (“Bố bây giờ không đào đâu ra tiền... Mỗi tháng bố sẽ lấy tiền lương gửi cho các con 20 triệu rồi sau này...” “Tháng nào bố không có đủ 20 triệu, chỉ được 10 triệu thì con với Hùng cũng nhận cho bố nhé (!?)”). Và khi tôi thấy Công an bắt đầu có những động thái rục rịch điều tra, đồng thời đã nhận ra được bản chất bịp bợm không thay đổi của họ, giấc mơ tưởng đã chết trong tôi bỗng được đánh thức. Bên cạnh đó, hình ảnh hoen ố của vợ chồng tôi trong mắt người thân và bạn bè cũng là một động lực quan trọng khiến tôi quyết tâm đi đến tận cùng của SỰ THẬT. Chính vì thế, THƯ TỐ CÁO lần thứ 2, lần thứ 3... mới có dịp đến được tay quý vị.

thủ trong Đảng sẽ lại trỗi dậy nên thay đổi thì vẫn phải thay đổi nhưng mức độ cải cách và tương lai đất nước thời kỳ hậu cải tổ lại phụ thuộc rất lớn vào nhân quan và bản lĩnh chính trị của người được giao phó trọng trách lãnh đạo quốc gia trong thời điểm này.

Sau khi ông Mạnh bị mất chức, ông Nguyễn Minh Triết được tạm giao phó vị trí của ông Mạnh. Ông Triết được hầu hết mọi người nhìn nhận là nhân vật có nhiều khả năng nhất trong Bộ Chính trị. Tuy nhiên, điều trở trêu là ông Triết hiện đang bị nghi ngờ là người ngấm ngầm ủng hộ vợ chồng tôi, mặc dù người ta chỉ đoán già đoán non chứ không có bằng chứng cụ thể gì cả.ⁱ Ngoài ra, ông Triết cũng bị đưa vào tròng trong chuyện “làm ăn” với ông Nông Đức Mạnh và ông Hoàng Trung Hải, như tôi đã nhận định trong phần đầu của THƯ TỔ CÁO (ngay trước PHẦN BỔ SUNG I). Điều này thì chính ông Triết đã chủ động thừa nhận với Bộ Chính trị và Ban Chuyên án - ông còn đề nghị sẽ trả lại cho ngân sách Nhà nước hoặc ủng hộ người nghèo số tiền sai phạm đó. Ông cũng nói là chẳng qua ông bị ông Mạnh và ông Hải lừa vào tròng thôi, và những gì ông nhận được chẳng thấm thập vào đâu so với số tiền chui vào túi hai ông này.ⁱⁱ Tuy ông Triết có sai phạm nhưng ông đã dũng cảm thừa nhận để khai mào cho cuộc điều tra nhằm vào ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải nên người ta có thể bỏ qua cho ôngⁱⁱⁱ, dù vẫn không thiếu kẻ coi đây là điểm yếu của ông để tấn công. Song vấn đề cốt lõi lại nằm ở chỗ, nhiều người muốn gạt ông Triết vì họ sợ ông này sẽ tiến hành cải tổ triệt để, không có chỗ cho họ trong cơ cấu quyền lực mới. Chính vì thế mà người ta đã cố tình “giam” vợ chồng tôi suốt thời gian qua để tìm hiểu xem liệu có phải ông Triết đang đứng sau lưng vợ chồng tôi hay không. Ngoài ra, chuyện ông Triết làm ăn với ông Mạnh và ông Hải cũng bị ông Hải ghi lại chứng cứ. Do đó, ông Triết - người đã dũng cảm thừa nhận sai phạm và đứng ra làm nhân chứng trong câu chuyện của vợ chồng tôi, đồng thời còn đốc thúc công tác điều tra một cách quyết liệt - bị ông Mạnh và ông Hải (cùng tay chân của họ) phản đối mạnh mẽ nhằm mục đích trả thù hành động chính trực của ông. Thậm chí nếu ông Triết được giao phó quyền lực, [người của] ông Hải cũng có thể tung chứng cứ lên mạng hòng triệt hạ uy tín của ông Triết (tuy nhiên, nếu Bộ Chính trị quyết định thì ông Hải cũng không dám, nên đây không phải là lý do chủ yếu mà theo tôi chỉ là cái cớ cho những kẻ muốn gạt ông Triết thôi). Chính vì những lý do nêu trên mà ông Triết vẫn chưa được chính thức trao cho vị trí của ông Mạnh. Đồng thời, Bộ Chính trị cũng đã bỏ phiếu quyết định không công khai vụ việc này và duyệt chi cho vợ chồng tôi 3 tỷ USD, coi như một sự “đền bù” cho những gì vợ chồng tôi đã phải chịu đựng cũng như “tưởng thưởng” cho hành động dũng cảm của tôi. Họ cũng yêu cầu ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải phải chi một phần số tiền đó cho vợ chồng tôi, vì ngân quỹ trung ương có hạn.

Sau Hội nghị BCHTW lần thứ X, các phe phái (mà theo nhận định chủ quan của tôi là của các ông Nguyễn Minh Triết, Trương Tấn Sang, Tô Huy Rúa [Phạm Quang Nghị], Nguyễn Phú Trọng [Phạm Gia Khiêm]) vẫn không thể đạt được thỏa hiệp về vấn đề quyền lực. Hơn nữa, những thuộc hạ theo đường lối bảo thủ, phản động của ông Mạnh vẫn còn trong Bộ Chính trị và Ban Chấp hành TW nên chắc chắn đang ra sức cản trở con đường dân chủ hoá của đất nước. Quá bức xúc và ngán ngẫm, ngày 23/7/2009, ông Triết

ⁱ Việc ông Triết cực chẳng đã phải vào Đông Hà rồi đường đột chạm trán vợ tôi vào ngày 2/8/2009 là nhằm cho những kẻ vẫn có ý nghi ngờ tự tìm cho mình câu trả lời.

ⁱⁱ Thực ra, ông Triết cũng rơi vào tình thế tẻ nhạt; tham gia “làm ăn” với ông Mạnh và ông Hải chẳng hay ho gì đã đành mà từ chối thì cũng không hẳn là thượng sách, còn nhiều thứ dích dắc kéo theo đó.

ⁱⁱⁱ Như trường hợp ông Lê Hồng Anh đã dũng cảm thừa nhận sai phạm của mình và được Bộ Chính trị giao trọng trách điều tra vụ việc.

đã đệ đơn từ chức và xin ra khỏi Đảng luôn, đồng thời yêu cầu Bộ Chính trị chuyển cho vợ chồng tôi số tiền 3 tỷ USD. Chính vì thế mà dịp kỷ niệm ngày thương binh liệt sỹ 27/7 vừa qua, sự kiện chính diễn ra bên dòng sông Thạch Hãn, thị xã Quảng Trị, được truyền hình trực tiếp trên VTV1 vào tối 26/7 đã không có sự hiện diện nào của ba vị đứng đầu Nhà nước. Ông Mạnh thì chẳng ai coi ra gì rồiⁱ; ông Triết đã từ chức nên ông không vào Quảng Trị mà thay vì thế ông đến Trà Vinh; ông Dũng được giao nhiệm vụ vào dự lễ nhưng vì xấu hổ với lãnh đạo tỉnh Quảng Trịⁱⁱ nên cũng không dám vào mà lại mò về Cần Thơ. Bộ Chính trị đành phải “chữa cháy” bằng cách bổ trí hai vị Ủy viên BCT là ông Hồ Đức Việt, Trưởng Ban Tổ chức TW, và ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành ủy Hà Nội, vào dự lễ.

Sau khi ông Triết từ chức, các phe phái còn lại tiếp tục lao vào một cuộc chiến tranh giành quyền lực mới. Nhưng cuối cùng thì chẳng ai chịu ai cả. Ngoài ra, người ta cũng nhận thấy là trong số họ chẳng ai có đủ tài năng và bản lĩnh bằng ông Triết. Họ lại yêu cầu ông Triết trở lại nắm quyền lực. Ông Triết đưa ra yêu cầu là trước hết người ta phải chuyển cho vợ chồng tôi 3 tỷ USD như Bộ Chính trị đã quyết định rồi mới tính chuyện nhận lại nhiệm vụ. Ngày thứ Bảy, 1/8, vợ chồng tôi được thông báo là thứ Năm tuần tới, 6/8, người ta sẽ chuyển cho chúng tôi 3 tỷ USD (tất nhiên, trước đây họ sẽ mời tôi ra Hà Nội làm việc với họ đã). Tuy nhiên, mọi chuyện lại không đơn giản như thế. Khi kiểm tra lại ngân quỹ bí mật của trung ương thì người ta mới phát hiện ra là hầu bao của Đảng gần như không còn gì. Hoá ra, ông Mạnh cùng với vài ba vị Ủy viên BCT khác đã giả mạo giấy tờ vét sạch công quỹ từ bao giờ. Đến đây mọi chuyện lại lâm vào bế tắc. Chưa có tiền chuyển cho vợ chồng tôi đã đành nhưng một số người vẫn nuôi ý đồ gạt ông Triết cũng muốn nhân chuyện này để kéo dài tình trạng “lơ lửng” của vợ chồng tôi hòng có thêm thời gian điều tra, đồng thời hy vọng vợ chồng tôi sẽ hết kiên nhẫn mà “khai” ra ông Triết. Bởi nếu họ có thiện chí thì chỉ cần chuyển trước cho vợ chồng tôi một ít là được, chứ chúng tôi đâu có đòi hỏi gì. Đối với tôi, điều quan trọng hơn cả là việc chế độ này sụp đổ và một nền dân chủ đích thực sẽ xuất hiện ở Việt Nam.ⁱⁱⁱ

ⁱ Dịp ấy, ông Mạnh vào thăm và làm việc ở Bà Rịa - Vũng Tàu rồi Bình Dương. Tại lễ kỷ niệm 80 năm ngày thành lập Công Đoàn Việt Nam (28/8/1929 - 28/8/2009), tổ chức đại diện quyền lợi cho “giai cấp công nhân,” ông Mạnh - người lãnh đạo “đội tiên phong của giai cấp công nhân” - cũng không có mặt. Ông ta giờ đi đến đâu chỉ đem sự ô uế đến đó, người ta không thể chỉ vì mục đích “đóng kịch” mà chấp nhận sự có mặt của ông ta rồi khiến cho ý nghĩa sự kiện bị hoen ố. Dĩ nhiên, những dịp như thế Bộ Chính trị lại buộc phải kiềm có “đẩy” ông ta đi đâu đó. Chẳng hạn như kỳ Hội nghị Quân chính Toàn quân diễn ra ngày 24/6 vừa rồi, ông Mạnh buộc phải đi “tiếp xúc cử tri” ở Thái Nguyên. (Chẳng nhẽ ông ta sẽ đến “chi đạo” các vị tướng lĩnh như thế này hay sao: Khi nào giặc đến mà bí quá thì các chú cứ chạy tới nhà anh. Anh sẽ phát cho mỗi chú một khẩu súng nạm ngọc hoặc kim cương, rồi ra rình lúc chúng lơ là, cứ nhè vào đầu thằng địch nào bụng to trán hói mà bóp cò là chắc thắng. Bọn Tàu ngu lắm, hễ mất tướng là như rấn mắt đầu thoi. Anh tính hết cả rồi, vũ khí mua về hết nắng lại mưa thì rồi cũng sớm bán sắt vụn, chia nhau chẳng được bao nhiêu, chi bằng quy ra các bộ sưu tập súng nạm ngọc, nạm kim cương kia vừa gọn, vừa đẹp lại vừa dễ được lâu nữa chứ!

Dĩ nhiên, khi không còn cách nào khác thì họ vẫn phải tiếp tục màn kịch này thôi. Những lúc như thế thì các vị Ủy viên Bộ Chính trị cứ phải cố nín thở mà xếp hàng sau lưng ông Mạnh, thậm chí đôi khi còn phải mím cười làm duyên nữa ấy chứ (!).

ⁱⁱ Các vị lãnh đạo tỉnh Quảng Trị đều biết vợ tôi, do trước đây cô ấy từng là một nhân viên nhà hàng đầy “cá tính” - vợ tôi từng đâm thủng lốp xe ô tô của ông Lê Hữu Phúc (lúc bấy giờ là Chủ tịch tỉnh, nay là Bí thư Tỉnh ủy) chỉ vì ông này lơ có hành vi thiếu đứng đắn. Ngoài ra nhiều vị cũng biết mối quan hệ của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải với vợ tôi.

ⁱⁱⁱ Ngoài chuyện vợ chồng tôi đã giúp tránh cho đất nước một thảm họa khi ngăn chặn được việc quyền lực

Nói đúng ra, không phải là họ hoàn toàn không có thiện chí. Ngày 10/8/2009, một vị lãnh đạo Công an tỉnh Quảng Trị (tôi không tiện nêu tên để tránh phiền phức cho ông) cùng với 5 sỹ quan Công an ở Hà Nội đã đưa vợ tôi vào Bệnh viện Trung ương Huế khám (mặc dù điều này cũng chỉ xảy ra sau khi tôi đã gửi THƯ TỔ CÁO - với nội dung từ đầu đến PHẦN BỔ SUNG V - cho Bộ Chính trị và tỏ ý lo lắng về sức khỏe của vợ.) Kết quả chụp CT ở đầu cho thấy não của vợ tôi đã phát triển bình thường trở lại (dù vậy cũng không thể chủ quan). Còn chứng hay nhức đầu, chóng mặt gần đây là do bị rối loạn tiền đình. Một ông bác sỹ nhận xét là trường hợp chảy máu não như vợ tôi hầu hết đều chết, sống sót được như cô ấy là điều thần kỳ. Không hiểu ông này có biết chuyện gì về vợ chồng tôi hay không mà ông còn cho biết thêm rằng trường hợp của vợ tôi mới chỉ là ca thứ hai trên thế giới. Vợ tôi bực bạch với vị bác sỹ rằng cô ấy sống được là vì “tui còn nợ chồng tui nhiều quá, chưa trả hết được.”

Quá bức xúc với thái độ lấp lửng của những người trong Bộ Chính trị, ngày 13/8/2009, tôi đã gửi THƯ TỔ CÁO mới (từ đầu cho đến PHẦN BỔ SUNG V) cho Ban Chấp hành TW Đảng (qua các địa chỉ email: togiactoi@canhsat.vn; gopycanhsat@canhsat.vn; toasoanwebcp@chinhphu.vn; dangcongsan@cpv.org.vn; toasoan@nhandan.org.vn; webmaster@qndn.vn) kèm theo những lời đề đạt sau:

Tôi đề nghị quý vị không được tiếp tục đem vận mệnh của dân tộc ra làm "con tin" trong cuộc chiến tranh giành quyền lực của quý vị. Ai nhận lãnh trách nhiệm chèo lái con thuyền đất nước trong giai đoạn này cũng đồng nghĩa với việc gánh vác một sứ mệnh lịch sử hết sức nặng nề và vô cùng trọng đại, vì thế nó không dành cho những kẻ mà tài năng và bản lĩnh là có hạn, chỉ nhằm nhằm "đục nước béo cò." Nếu không giải quyết cuộc khủng hoảng chính trị này một cách êm thấm, vốn đòi hỏi cả sự chung lưng đấu cật lẫn sự hy sinh [quyền lợi] của nhiều người trong số các quý vị, thì một cuộc hoả chiến [tranh giành lãnh thổ] với thế lực bành trướng phương Bắc là rất dễ xảy ra, đồng thời sẽ kéo theo nhiều hệ lụy vô cùng tai hại cho tương lai đất nước. Và khi ấy, ai nếu không phải là chính các vị sẽ phải chịu trách nhiệm trước lịch sử, trước dân tộc?

Nếu số ít (Bộ Chính trị) không quyết định được thì số đông (Ban Chấp hành TW Đảng) phải bỏ phiếu quyết định. Thà giao quyền lực cho một kẻ tuy không cùng vây cánh với mình nhưng có tài năng và bản lĩnh rồi chấp nhận rời khỏi thuyền một cách lành lặn còn hơn là giao nó cho một kẻ tuy cùng vây cánh nhưng tài năng và bản lĩnh lại hạn chế để rồi cùng chết chìm cả đám (ông Nông Đức Mạnh há chẳng phải là một tấm gương nhân tiên hay sao?). Ấu đây cũng là một sự hy sinh cao cả và cần thiết của quý vị mà chắc chắn lịch sử sẽ không quên ghi nhận.

Tôi chưa tung bức thư tố cáo này lên một lần nữa không phải là do tôi cố chờ đợi

roi vào tay liên minh ma quỷ Nông Đức Mạnh - Nguyễn Tấn Dũng - Hoàng Trung Hải (đặc biệt là tên trùm mafia kiểm sát thủ máu lạnh Hoàng Trung Hải), trong Bộ Chính trị hầu như ai cũng thu được lợi ích cá nhân cả (tất nhiên là trừ những người có dính líu sai phạm với ba ông kia). Vậy mà họ lại nở đối xử với vợ chồng tôi như là “con tin” trong cuộc chiến tranh giành quyền lực của họ - ngay cả khi vợ tôi đã suýt mấy lần ngất xỉu tại nơi làm việc mà họ vẫn cứ đứng đưng như không (mọi động tĩnh của vợ chồng tôi, đặc biệt là vợ tôi, họ đều giám sát kỹ). Họ muốn xem vợ chồng tôi chịu đựng được đến đâu. Thật chẳng khác nào “làm tiền trên nỗi đau của người khác” cả. Tôi nghĩ, họ còn chưa có được cái tâm của một người bình thường chứ đừng nói đến chuyện ngồi đây mà nhăm nhe leo lên “lãnh đạo” quốc gia. Xem ra, chất “cộng sản” một khi đã ngấm vào máu rồi thì thật không dễ gì để có thể thay đổi trong một sớm một chiều.

để nhận được một sự "đền bù" nào đấy đâu, và giả sử có như vậy thì chẳng qua tôi cũng tự nhận cho mình một trọng trách xã hội lớn lao với những gì được gọi là đền bù ấy thôi. Tuy nhiên, sự kiên nhẫn của tôi cũng chỉ có giới hạn. Tôi đã rơi vào tình thế khó khăn, bức bối và ức chế thần kinh này quá lâu rồi.

Vài lời hồ đồ nhưng xuất phát từ tâm can của tôi, rất mong được quý vị suy xét kỹ.

Trân trọng cảm ơn,

Quảng Trị, 13/8/2009

Lê Anh Hùng

Sau một tuần chờ đợi mà không có kết quả gì, tối ngày 19/8 tôi đã suy nghĩ rất kỹ và sáng ngày 20/8/2009, tôi quyết định tung THƯ TỐ CÁO (từ đầu cho đến PHẦN BỔ SUNG V) lên mạng lần nữa.

Những ai tinh ý đều có thể nhận thấy màn kịch lại được tiếp diễn một cách vụng về. Từ ngày 12÷19/8, làm việc với một số tỉnh Tây Bắc rồi vào Cà Mau và Lâm Đồng, chẳng có bóng dáng một vị bộ trưởng nào thắp tùng ông Dũng cả. Thế nhưng sau khi sau khi THƯ TỐ CÁO được tung lên vào ngày 20/8 (trong đó nêu rõ là ông Dũng coi như đã mất hết quyền lực, chỉ đang đóng kịch che mắt thiên hạ thôi) thì ông ta lại đột nhiên được thắp tùng bởi hai vị Bộ trưởng (Vũ Văn Ninh và Vũ Huy Hoàng) và một vị Ủy viên TW Đảng khác (Nguyễn Bắc Sơn, Phó Ban Tuyên Giáo TW) trong chuyến về thăm và làm việc tại Thái Nguyên ngày 22/8. Cứ như không có chuyện gì xảy ra cả! (Tất nhiên, danh chính ngôn thuận, ông ta vẫn là Thủ tướng Chính phủ; đồng thời ngoài những người Bộ Chính trị, Bộ Công an cùng một số vị lãnh đạo cấp cao khác thì không nhiều người biết được thực hư câu chuyện. Ngoại lệ duy nhất là ở Quảng Trị, nơi mà hầu hết các vị chức sắc của tỉnh đều biết rành rẽ câu chuyện. Hơn nữa, so với ông Mạnh và ông Hải, tội lỗi của ông Dũng cũng "khiêm tốn" hơn, đồng thời ông cũng tỏ thái độ hợp tác hơn với Ban Chuyên án.)

Ngày 22/8, tôi gửi TÂM THƯ cho Ban Chấp hành TW Đảng.

KÍNH GỬI: CÁC VỊ ỦY VIÊN BỘ CHÍNH TRỊ, ỦY VIÊN TW ĐẢNG

Trước hết xin gửi tới các quý vị lời chào kính trọng.

Câu chuyện của tôi chắc quý vị đều biết hết cả rồi, tôi không cần phải nhắc lại nữa. Tôi chỉ xin trình bày mấy ý hầu mong quý vị thấy được thiện chí của tôi trong câu chuyện mà thôi. Vì lợi ích quốc gia, tôi đã cố kiên nhẫn chờ đợi quý vị dàn xếp và tìm ra giải pháp tối ưu cho đất nước. Nhưng tôi đã vô cùng thất vọng và hết sức bức xúc.

Trong quá trình chờ đợi, vợ tôi đã phải làm việc đến kiệt sức trước sự soi mói một cách dửng dưng và vô cảm của quý vị. Đến mức cô ấy cảm thấy khiếp đảm khi nghĩ đến chuyện cứ mỗi buổi sáng là phải đến cái khách sạn (Bảo Minh)ⁱ ấy để

ⁱ Vợ tôi làm nhân viên tại khách sạn Bảo Minh trên đường Hoàng Diệu (Đông Hà, Quảng Trị) một thời gian từ ngày 27/3 đến ngày 13/6/2009.

làm đủ thứ việc như lễ tân, dọn dẹp... Một mình, tám phòng khách sạn, với đủ hạng người, đủ loại công việc, kể cả những thứ nhớp nháp và đáng ghê tởm nhất trên đời này. Trong khi đó, vợ tôi lại đang phải mang đủ kiểu bệnh tật trong người (ngoài di chứng của bệnh chảy máu não có thể bị tai biến bất cứ lúc nào, cô ấy còn bị thấp huyết áp, rối loạn tiền đình, hội chứng trào ngược dạ dày [cứ ăn vào là nôn ra]...). Chắc quý vị cũng đã nắm được kết quả khám bệnh của vợ tôi ở Bệnh viện Trung ương Huế ngày 10/8 vừa rồi. Ngoài ra, một nách cô ấy còn phải nuôi hai đứa con thơ, đều đang bú sữa mẹ, chưa kể một ông chồng thất nghiệp cùng cả gánh nặng bên nhà ngoại nữa.

Tình trạng đó kéo dài từ ngày 27/3 cho đến ngày 13/6, lúc mà vợ tôi tưởng như sắp kiệt sức thì quý vị thông báo là sẽ chuyển trước cho vợ chồng tôi 1 tỷ VNĐ để tạm ổn định cuộc sống. Vợ tôi mừng như chết đuối vớ được cọc, liền xin nghỉ làm ở khách sạn Bảo Minh. Nhưng hoá ra đó cũng chỉ là lời hứa hão. Lại nổi lo cơm áo hàng ngày. Không còn cách nào khác, vợ tôi buộc phải đi tiếp khách ở các bàn nhậu để có tiền, hết trưa lại tới chiều, thường phải tới 8, 9h tối mới về đến nhà. Cả ngày miệng lúc nào cũng phả ra mùi rượu bia. Và con tôi lại phải bú thứ sữa mẹ lẫn rượu lẫn bia đó. Điều này nguy hiểm đến thế nào đối với trí tuệ và thần kinh của các cháu thì hẳn quý vị cũng đều đã biết, đặc biệt là khi tình trạng đó lại cứ kéo dài hết ngày này qua ngày khác. Tất cả những nỗi truân chuyên cực nhọc đó, vợ tôi đều cắn răng chịu đựng mà không hề mở miệng than phiền với tôi. Bởi cô ấy sợ tôi lo lắng quá rồi bức xúc không hay. Trong đầu cô ấy chỉ có chồng con thôi, không tồn tại những khái niệm như “nổi tiếng,” “thay đổi chế độ”... hay thậm chí dù chỉ là một ý niệm nhỏ nhất về cái gọi là “trả thù.” Còn với tôi thì trước tình cảnh ngọt ngạt, khó khăn và bức xúc đó, ở tù cũng còn sướng hơn chán.

Sau lần thất hứa đầu tiên vào ngày 14/6 đó, quý vị còn hứa hẹn thêm một vài lần theo kiểu ấy nữa mà lần gần đây nhất là vào ngày thứ Năm, 6/8 vừa rồi. Tất cả cuối cùng đều chỉ là hứa hão khiến sự kiên nhẫn của tôi ngày càng cạn kiệt.

Tôi biết, tất cả những chuyện đó chẳng qua là vì quý vị muốn tìm hiểu xem sau lưng chúng tôi có ai hay không. Song chính quý vị cũng hiểu, giả sử có ai đó ủng hộ vợ chồng tôi thì chẳng phải là họ đã dừng cảm đứng về phía lẽ phải hay sao? Và nếu vậy thì cho dù có chết đói chúng tôi cũng không thể nào bán đứng họ được. Tự lương tâm chúng tôi cắn rứt đã đành mà chính bản thân quý vị cũng chẳng coi vợ chồng tôi ra gì. Tôi mong quý vị đừng có đoán già đoán non làm gì nữa, điều đó vừa vô ích vừa vô ích, chỉ tạo cơ hội cho những kẻ đục nước béo cò thôi.

Trước khi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng ngày 20/8 vừa rồi, ngày 13/8 tôi đã gửi thông điệp cuối cùng cho quý vị, những mong thúc giục quý vị sớm tìm ra giải pháp tốt nhất cho đất nước. Nhưng cuối cùng, vì lợi ích cá nhân của vài ba người trong số quý vị mà thiện chí đó lại một lần nữa bị phớt lờ, lợi ích quốc gia bị coi như rơm như rác.

Thái độ thiện chí và sự kiên nhẫn của tôi hoàn toàn không phải là vì tôi không còn cách nào khác. Nếu quý vị không sớm dàn xếp vụ việc, tìm ra giải pháp tối ưu cho đất nước, tôi sẽ lại tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần nữa. Và lần này tôi sẽ liên lạc trực tiếp với các cơ quan truyền thông trong và ngoài nước, đồng thời sẽ tiến

hành tuyệt thực cho đến khi nào quý vị phải đưa vụ việc ra xét xử công khai mới thôi. Trong trường hợp tôi mà có mệnh hệ gì thì bạn bè tôi ở trong và ngoài nước sẽ lên tiếng. Tôi biết, trong Ban Chấp hành TW Đảng cũng như trong Bộ Công an có rất nhiều người sẵn sàng đứng về phía lẽ phải, ủng hộ vợ chồng tôi. Chính ông Lê Hồng Anh từng nói với vợ tôi rằng “đến hơn 70% người dân Việt Nam muốn chế độ này sụp đổ.” (Tôi đoán rằng ông Lê Hồng Anh còn tỏ ra quá “khách khí” ở đây thôi. Con số 70% kia chắc phải là 70% số đảng viên Đảng CS mới đúng, chứ với một người dân bình thường thì hoá có vừa đui vừa điếc mới không cảm nhận được những điều bất công, ngang trái ở ngay xung quanh mình.) Một cán bộ điều tra trong Ban Chuyên án cũng đã nói với vợ tôi vào ngày 17/8 vừa rồi rằng “cháu đừng lo lắng gì cả, bây giờ sau lưng vợ chồng cháu toàn là những kẻ mạnh.” Chắc quý vị hiểu rõ thực tế đó hơn ai hết.

Vì lợi ích quốc gia, vì tương lai sống còn của dân tộc, rất mong quý vị sớm gạt bỏ mâu thuẫn, chung lưng đấu cật, hy sinh quyền lợi cá nhân, đồng tâm nhất trí đưa đất nước ra khỏi cuộc khủng hoảng chính trị này để sai những bước chân vững chắc trên con đường tự do, dân chủ mà nhân loại tiến bộ đã lựa chọn. Đây cũng chính là đòi hỏi bức thiết của nhân dân, của thời cuộc. Đừng để sau này, khi đã về hưu rồi, lại phải ngậm ngùi hoài niệm về những ngày xưa mà hối tiếc, mà tự dằn vặt. Nếu hành động theo đúng đạo lý và lương tâm của mình thì không bao giờ quý vị phải cảm thấy hối tiếc hay ân hận cả. Lịch sử nước nhà đã đến lúc chuyển sang một trang mới. Ý Trời đã quyết và lòng người đã thuận, xin chớ cưỡng lại làm gì, chỉ tổ chuốc thêm tai hoạ thôi.ⁱ

Vài lời cặn kẽ của kẻ hậu sinh, rất mong quý vị bớt chút thời gian suy xét.

Xin trân trọng cảm ơn,

Quảng Trị - 22/8/2009

Lê Anh Hùng

Ngày 25/8/2009, tôi cũng gửi thư cho Diệp, thư ký của con gái ông Dũng, để thể hiện quan điểm của mình.

Không ai đánh kẻ đã ngã ngựa. Nhưng nếu họ vẫn cứ cam tâm làm những con rối, những diễn viên bắt đấng đĩ, hòng phục vụ cho mưu đồ của một số kẻ vẫn đặt lợi ích của cá nhân, của Đảng lên trên lợi ích quốc gia, đồng thời vẫn có tình "giam lỏng" vợ chồng tôi như hiện nay, thì tôi sẽ chưa tha cho họ.ⁱⁱ "Đâm mấy thằng

ⁱ Tôi nghĩ rằng ba ông kia không phải là không lừa được tôi mà chính là họ không lừa dối được ông Trời, không cưỡng lại được mệnh Trời. Xin quý vị chớ vội cười, nếu không có niềm tin sâu sắc vào những giá trị tâm linh như thế thì mọi xã hội đều trở nên hỗn loạn.

ⁱⁱ Thực ra họ vẫn còn ngoan cố, chưa chịu thú nhận hết tội lỗi của mình. Ông Dũng đã thú nhận phần nào tội lỗi của mình còn hai ông kia vẫn tuyệt nhiên không hé răng hay thậm chí là tỏ chút thái độ ăn năn, hối lỗi.

Dù vậy, nhân đây tôi cũng muốn gửi lời xin lỗi từ đáy lòng mình tới ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Để mọi người tin vào câu chuyện này, tôi không còn cách nào khác là phải dùng những lời lẽ nặng nề nhất nhằm vào các ông. Cho dù các ông đã gây ra bao nhiêu đau đớn cho vợ chồng tôi, cho dù các ông đã từng

gian bút chẳng tà," vốn liếng tiếng Việt của tôi xem ra vẫn còn dồi dào chán. Đúng là một lũ ngu đần. Lịch sử luôn công bằng, sau này khi mọi chuyện đã thành sách, thành sử thì đời con đời cháu cũng còn mang mỗi nhục trong lòng, chưa nói gì đến bản thân họ trong mấy chục năm cuối đời.

Chao ôi, giá như ông Dũng khảng khái tuyên bố: "Thôi, ta quyết không làm con rối trong tay các người nữa; nếu các người không chịu giải quyết mâu thuẫn trên tinh thần đặt lợi ích quốc gia lên trên hết, ta sẽ quyết không chường mặt trước ống kính camera để đóng kịch cho các người nữa; tội của ta làm ta chịu, và thế là đủ rồi..." Điều đó sẽ tốt biết bao cho hình ảnh của ông sau này, nhất là trong bối cảnh mà thành phần bảo thủ trong Đảng đang có cơ trời dậy, kẻ thù phương Bắc đang nhắm nhe lợi dụng cuộc khủng hoảng ở VN để gây chiến tranh cướp lãnh thổ.

Tôi hy vọng các vị Ủy viên Trung ương Đảng sẽ tỏ ra sáng suốt, công tâm và thực tế khi đứng trước quyết định lựa chọn người lãnh đạo quốc gia trong giai đoạn này. Bất kỳ nhân vật nào được "chọn mặt gửi vàng" cũng phải hội đủ tài năng, bản lĩnh và hơn hết là phải đặt lợi ích quốc gia lên trên lợi ích của cá nhân, của phe phái và của chính Đảng CSVN. Bởi đây là một bước ngoặt hết sức trọng đại trong tiến trình lịch sử của dân tộc, không chỉ giúp giải quyết những vấn đề bức thiết trước mắt mà nó còn đặt nền móng cho sự nghiệp phát triển bền vững và lâu dài của đất nước.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Sự dũng cảm, tinh thần trách nhiệm và thái độ không khoan nhượng của ông Triết nhằm góp phần vạch mặt và ngăn chặn bàn tay tội ác của liên minh ma quỷ kia, dẫn đến một sự thay đổi ngoạn mục không đổ máu, có thể nói, đã đủ để cho phép ông chiếm một vị thế xứng đáng trong ngôi đền thiêng của lịch sử.ⁱ Cho dù lần đệ đơn từ chức ngày 23/7/2009 vừa rồi hoàn toàn không phải là một hành động "làm mình làm mẩy" gì, chắc chắn ít nhiều ông cũng không tránh khỏi cảm giác cay đắng khi biết mình hơn hẳn người khác một cái đầu mà vẫn bị những kẻ coi quyền lợi Tổ quốc như rơm như rác gạt bỏ không thương tiếc. Dù vậy, rời khỏi cuộc chơi mà ngẩng cao đầu như ông chắc chắn là vẫn hơn đứt những kẻ còn đang cầm cúi với đủ mọi thủ đoạn chẳng lấy gì làm cao thượng hòng cố kiếm chác trên tấm lưng hằn đầy thương tích của Mẹ Việt Nam, nhất là khi Người lại đang rơi vào cảnh hoạn nạn như hiện nay.ⁱⁱ Việc trọng đại nhất thì ông đã làm rồi, những việc còn lại, cho dù có quan trọng đến đâu, cũng chỉ là sự tiếp nối thành quả lớn lao ấy của ông mà thôi.

Đây là lần thứ tư THU TỐ CÁO được gửi đến tay quý vị. Vậy nên, tôi đề nghị quý vị hãy

tìm đủ mọi cách hòng bịt miệng tôi, cho dù chính bản thân các ông cũng hiểu rằng mình hoàn toàn "xứng đáng" với sự lăng mạ ấy, song với tư cách là đứa "con rết hự" một thời của các ông, điều đó cũng không ít lần khiến tôi phải nhói lòng. Cuộc đời này chỉ lưu giữ lại những gì tốt đẹp nhất giữa con người với con người thôi, ở đó không có chỗ cho hận thù. Nói ra những lời này ở đây coi như tôi cũng đã tha thứ cho các ông rồi. Riêng với vợ tôi thì khỏi cần, cô ấy không bao giờ chứa chấp thù hận trong lòng cả. Dù sao, để gột rửa được lòng mình, ít nhất các ông cũng phải một lần đứng cảm đối diện với SỰ THẬT. Và nếu điều đó lại vì đại cuộc nữa thì còn tốt biết bao.

ⁱ Tất nhiên, không ai được phép đánh giá thấp những đóng góp hết sức quan trọng của các sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án. Họ đã làm việc quên ăn quên ngủ, vượt qua mọi cám dỗ với quyết tâm đưa tội ác ra trước ánh sáng. Tôi nghĩ, họ rất xứng đáng được lịch sử tôn vinh.

ⁱⁱ Có nhất thiết là cứ phải làm ông nọ bà kia thì mới được lưu danh sử sách đâu. Lên cao để chóng mặt lắm, không cần thận "um" ra một cái thì tiếng thối còn để đến muôn đời, lại còn làm hỏng hết cơm cháo của kẻ khác. Bao nhiêu tấm gương tây liếp còn sờ sờ ra trước mắt mọi người đây thôi.

gạt bỏ những hồ nghi cuối cùng ra khỏi đầu mình. Câu chuyện này hoàn toàn là SỰ THẬT, một sự thật trần trụi và đau đớn. Đất nước này không phải của riêng ai. Một mình tôi cũng chẳng làm nên trò trống gì. Vì vậy, tôi kêu gọi tất cả mọi người, đặc biệt là các vị Ủy viên TW Đảng, các vị tướng lĩnh và sỹ quan cao cấp trong Quân đội, Công an... muôn người như một hãy cùng lên tiếng vì tương lai của đất nước, vì sự tồn vong của dòng giống Con Lạc Cháu Hồng. Đất nước đang đứng trước bước ngoặt lịch sử lớn lao và tất cả mọi người dân Việt Nam đều cần phải thể hiện trách nhiệm của mình.

Quảng Trị - 31/8/2009

Lê Anh Hùng

PHẦN BỔ SUNG VII

Sau khi tôi tung THU TỐ CÁO lên mạng lần gần đây nhất (ngày 31/8/2009ⁱ, kèm theo ảnh chụp scan chứng minh nhân dân và bằng tốt nghiệp đại học), câu chuyện đã nhanh chóng lan đi không chỉ trong nước mà còn ra cả ngoài nước. Tới lúc này thì ngay cả những ai hoài nghi nhất cũng phải hiểu rằng đây không hề là “tác phẩm” nhằm nhí của một kẻ ngông cuồng hay hoang tưởng nào đó. Có lẽ hầu hết mọi người sau khi đọc xong toàn bộ bức thư đều không khỏi bàng hoàng thốt lên: “Không thể tưởng tượng nổi!”ⁱⁱ Rõ ràng, từ cổ chí kim người ta khó có thể tìm thấy một câu chuyện nào khủng khiếp và li kỳ đến vậy trong bất kỳ một cuốn sách sử hay thậm chí là tiểu thuyết trinh thám nào. Ngoài ra, những tình tiết xúc động của câu chuyện hẳn cũng đã chạm đến trái tim của nhiều người.

Song thực tế mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó. Tình hình diễn biến ngày càng phức tạp và gay gắt. Các cơ quan đại diện nước ngoài tới tấp chất vấn Chính phủ Việt Nam về nội dung bức thư cũng như về tình cảnh của vợ chồng tôi. Bởi nếu đây là câu chuyện có thật, nó không chỉ dẫn đến sự sụp đổ của chế độ cộng sản ở Việt Nam mà còn ảnh hưởng to lớn đến cục diện chính trị - an ninh trong khu vực, và từ đó có những tác động nhất định đến tình hình chính trị - an ninh trên thế giới. Bộ Chính trị lại phải cuống cuống lo đối phó.

Đầu tiên là chuyến vào thăm và làm việc tại Quảng Trị của ông Hoàng Trung Hải diễn ra ngày 5/9/2009. Kế đến, họ phải lo bố trí để vợ tôi tiếp chuyện các đoàn ngoại giao (đĩ nhiên là không thể thiếu các quan chức an ninh, tình báo) của một số nước bày tỏ sự quan tâm đến bức thư tố cáo. Người ta bày cho vợ tôi cách đối đáp trước các câu hỏi của các đoàn ngoại giao, tất nhiên họ cũng không quên hứa hẹn là sẽ sớm thu xếp tiền cho vợ chồng tôi. Đại khái là vợ tôi sẽ trả lời các đoàn ngoại giao rằng một phần câu chuyện là có thật, cô ấy có mối quan hệ “làm ăn” với ba ông kia và họ hứa sẽ cho vợ chồng tôi một số tiền khi vụ việc kết thúc. Nhưng sau khi có một thành viên trong nhóm bị chết, họ đã trở mặt và không chịu chuyển tiền cho vợ chồng tôi. Trên cơ sở đó tôi mới bịa ra một câu chuyện nửa thực nửa hư để tố cáo họ. Thật là mỉa mai, bây giờ thì chính vợ tôi lại phải ngồi “đấu trí” với những tay trùm an ninh và tình báo nước ngoài để giữ “thẻ điện” cho chế độ chính trị này cũng như đảm bảo an ninh cho đất nước.ⁱⁱⁱ Càng nghĩ tôi lại càng

ⁱ Sáng hôm đó, tôi bỏ ra khách sạn Bưu Điện (291 Lê Duẩn, Đông Hà) để ở vì không còn chịu nổi không khí bức bối trong nhà cùng thái độ thiếu tôn trọng của gia đình vợ.

ⁱⁱ Đây là một câu chuyện rất phức tạp, rối rắm nên quý vị cần phải đọc thật kỹ để thấy được logic của nó trước khi đưa ra bất kỳ nhận định hay phán xét gì.

ⁱⁱⁱ Quý vị chớ có ngạc nhiên là tại sao người ta chỉ gặp vợ tôi. Thực ra, cô ấy mới là nhân vật chính của câu chuyện chứ không phải tôi. Tôi đơn giản chỉ là người ghi lại những gì mà vợ đã kể cho mình, cũng như thuật lại những diễn biến liên quan khác mà thôi. Chính vì thế mà trong suốt quá trình điều tra, Công an chỉ làm việc với vợ tôi chứ không hề làm việc với tôi (ngoại trừ lần tôi được Công an tỉnh Quảng Trị mời lên để “trao đổi” vào ngày 5/8/2008). Ngoài ra, theo tôi nghĩ, các nhà chức trách Việt Nam không muốn tiếp xúc trực tiếp với tôi còn vì một lý do nữa là họ thừa biết “tư thế” của họ cũng chẳng lấy gì làm “vẻ vang” cho lắm, họ sợ phải đối diện với một người như tôi. Dù sao, điều đó ít nhiều cũng cho thấy “tám lòng” của họ đối với đất nước. (Tất nhiên, việc họ không muốn tôi tiếp xúc với các đoàn ngoại giao nước ngoài chắc chắn là còn có những lý do khác nữa.)

thấy căm giận trước việc một số người trong Bộ Chính trị vẫn coi lợi ích quốc gia như rơm như rác. Quyền lực và lợi ích cá nhân đã làm cho họ mờ mắt.

Chiều ngày 8/9/2009, vợ tôi tiếp một đoàn ngoại giao của Mỹ (từ hơn 3h đến khoảng 6h). Đoàn gồm 5 người Mỹ (trong đó có một Việt Kiều nói giọng lơ lớ) và một phiên dịch, tại một nhà hàng khá kín đáo ở thị trấn Cam Lộ (Quảng Trị). Ngồi cùng vợ tôi có một vị lãnh đạo Công an tỉnh Quảng Trị (tôi không tiện nêu tên). Sau đó, cô ấy lại tiếp đoàn ngoại giao của Trung Quốc, gồm 5 người Trung Quốc và một phiên dịch người Việt, từ 6h30 đến gần 9h. Trong số 5 người TQ có một người biết tiếng Việt, vì khi đi ra ngoài vợ tôi có thoáng nghe người này trao đổi bằng tiếng Việt với tay phiên dịch. (Riêng với đoàn Trung Quốc thì ngoài vợ tôi không một người nào của phía Việt Nam được phép tham dự.) Cả hai đoàn đều tỏ ra rất lạnh lùng, nghiêm nghị. Thậm chí vợ tôi còn có cảm giác ánh mắt của các thành viên trong phái đoàn TQ như muốn xuyên thủng người cô ấy. Nội dung chủ yếu mà hai đoàn đều hỏi là câu chuyện có thật hay không và tại sao lại như thế. Vợ tôi đối đáp với họ theo như những gì mà các sỹ quan Công an Việt Nam đã “mớm” cho. Đoàn TQ có nhận xét là bịa gì mà bịa khủng khiếp thế, lại còn rất logic nữa, khiến ai cũng phải tin là thật.

Khoảng 4h chiều hôm sau, 9/9, đoàn Trung Quốc lại từ Huế ra gặp vợ tôi (họ về Huế nghỉ ngơi chứ không ở lại Đông Hà). Lần này thì ngoài đoàn TQ còn thêm một đoàn nữa của Mỹⁱ. Hai đoàn cùng gặp vợ tôi một lần, cả thấy mười mấy người (trong đó có hai phiên dịch người Việt do các đoàn tự bố trí). Địa điểm vẫn là một nhà hàng ở Cam Lộ. Phía Việt Nam không ai được phép ngồi dự. Một mình vợ tôi ngồi “đấu trí” với những quan chức an ninh sùng sỏ của TQ và Mỹ. Lại vẫn những câu hỏi cũ, và vợ tôi vẫn lặp lại những câu trả lời mà Công an Việt Nam đã “mớm” cho. Mấy vị người Mỹ thì tỏ vẻ nhã nhặn, chủ yếu chỉ ngồi nghe và quan sát; còn mấy tay người TQ thì tỏ ra rất ghê. Thỉnh thoảng họ lại còn đập bàn dọa vợ tôi. Vợ tôi thản nhiên nói, “Đừng đập bàn, đừng quát nạt. Đây yếu tìm xiu liền đó.” Họ khen cô ấy là “thông minh, biết chuyển đề tài, lèo lái câu chuyện một cách khéo léo” (tất nhiên, những lời khen như thế cũng có thể chỉ là “võ” của họ mà thôi). Họ hỏi vợ tôi là “phải gặp gỡ rồi bị thẩm vấn thế này thì có sợ gì không?” Cô ấy liền ra dấu những cử chỉ tục tĩu với tay phiên dịch rồi bảo anh ta dịch lại rằng “Còn lâu đây mới sợ!” khiến họ chỉ còn biết lắc đầu, bảo là chưa từng gặp một người nào như cô ấy cả. Phái đoàn TQ nói rằng họ sẽ còn ở lại đây để chờ câu trả lời khác từ phía vợ tôi, vì họ nói “câu chuyện rất logic, khó có thể bịa được.” Họ đề nghị cô

ⁱ Mấy hôm đó ngoài việc phải tiếp đón các đoàn nước ngoài, vợ tôi còn phải tiếp chuyện với mấy đoàn sỹ quan cao cấp của Bộ Công an nữa. (Trong Bộ Công an cũng có nhiều phe phái khác nhau; và không phải phe nhóm nào cũng tương tận vụ việc.) Có đoàn vào để động viên vợ chồng tôi nhưng cũng có đoàn muốn tìm hiểu thêm tình hình.

Ngày 12/9/2009, tôi gọi điện cho ba tôi (ở Hà Tĩnh) thì được biết là vào cuối tháng 8/2009 có một viên sỹ quan Công an thuộc Cục An ninh Văn hoá - Tư tưởng (A25) tới nhà ông để điều tra. Họ còn mò đến tận nhà một ông anh họ của tôi, người mà trước đây tôi từng nhập hộ khẩu vào khi mới chuyển hộ khẩu về Hà Nội năm 1999. Thực sự tôi cũng thấy tội nghiệp cho các chiến sỹ an ninh mẫn cán trên mặt trận văn hoá - tư tưởng này. Lẽ ra người ta nên thông báo tình hình cho họ biết để họ khỏi phải vất vả như thế. Tôi nghĩ, những gì mà họ đúc rút ra từ câu chuyện này chẳng khác nào chén thuốc đắng mà chắc phải còn rất lâu nữa họ mới có thể nuốt trôi. Dĩ nhiên, không riêng gì họ mà cả dân tộc này đã bị loè bịp suốt hơn nửa thế kỷ qua, hàng triệu con người đã đổ biết bao xương máu chỉ để tô thắm cho những tấm huân chương trên ngực của những tên độc tài cộng sản vô đạo và để “góp phần xứng đáng vào sự nghiệp cách mạng thế giới” (!!!) Điều mỉa mai và đau đớn hơn nữa là đâu đâu trên mảnh đất đau thương này người ta cũng thấy hình ảnh được tôn thờ của kẻ bịp bợm đáng ghê tởm nhất. Và “bợm” thì cũng khó mà để ra người được.

ấy hợp tác với họ. Vợ tôi nói, “Câu chuyện có thật đâu mà hợp tác. Phải có gì thì mới hợp tác được chứ.” Đến khoảng 7h, cuộc gặp với hai đoàn này mới kết thúc.

Ngoài ra, kể từ đó cho đến ngày 18/9, vợ tôi còn tiếp một số đoàn ngoại giao của các nước như Pháp, Đức, Anh, Malaixia, Hàn Quốc... Nội dung trao đổi chủ yếu vẫn xoay quanh những câu hỏi như tôi trình bày ở trên và vợ tôi vẫn đối đáp như thế. Tuy nhiên, hầu hết các đoàn đều không tin vào những gì mà cô ấy nói. Họ thừa biết, câu chuyện không thể đơn giản như thế được.ⁱ

Trưa 10/9, vợ tôi tiếp một đoàn thuộc Ủy ban Thường vụ Quốc hội, gồm 6 người. Địa điểm cũng là một nhà hàng ở thị trấn Cam Lộ. Vợ tôi không biết tên một ai nhưng cho biết họ toàn là những người mà cô ấy đã nhìn thấy trên TV. Họ nói rằng lần thứ nhất tôi tung thư tố cáo lên mạng (21/4/2008), họ không tin; họ đã định đề nghị bắt nhưng sau lại sợ tôi làm um lên nên mới thôi. Vì thế họ nghĩ chỉ cần yêu cầu Công an Quảng Trị gọi tôi lên làm việc là được. Lần thứ hai (12/3/2009), họ cũng không tin. Mãi đến ba lần cuối cùng (20/8; 27/8; 31/8) họ mới tin và mới nắm được sự việc. Họ chỉ còn biết động viên vợ chồng tôi “cố gắng.” (Trong mấy ngày đầu tiên của phiên họp thứ 23, khai mạc ngày 9/9, Ủy ban Thường vụ Quốc hội họp kín để “*nghe báo cáo và thảo luận về giám sát chuyên đề việc thực hiện đấu tranh phòng, chống tham nhũng và phát hiện, xử lý hành vi tham nhũng*” nhưng thực ra là chỉ bàn về câu chuyện của vợ chồng tôi thôi.)

Ngày 19/9, hai đoàn ngoại giao của Thụy Sĩ và Na Uy yêu cầu gặp vợ tôi nhưng cô ấy từ chối không gặp. Vợ tôi không muốn làm việc đó trong khi tôi còn đang phải khất nợ tiền phòng khách sạn và cô ấy đang phải chật vật kiếm tiền nuôi con hàng ngày. Thật không thể nào chấp nhận được. (Điều này phần nào cũng cho thấy bộ máy thượng tầng đang lâm vào tình thế bế tắc, không lối thoát.)

Xin quý vị đừng vội nghĩ là chúng tôi muốn dùng bức thư này để “làm tiền” Nhà nước, mặc dù sau tất cả những gì đã xảy ra, ai cũng hiểu rằng chúng tôi hoàn toàn có quyền đòi hỏi quyền lợi cho bản thân mình. Đối với vợ chồng tôi, cũng như với bất kỳ ai khác, tiền là rất quan trọng, nhất là khi chúng tôi lại đang rơi vào cảnh khó khăn như hiện nay. Nhưng nếu chỉ vì tiền thì chắc chắn tôi đã chẳng ngại ngần gì mà không “ngậm miệng” để được nhận số tiền khổng lồ 7 tỷ USD mà người ta từng hứa hẹn trước khi tôi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần thứ hai (ngày 12/3/2009), hoặc số 300 triệu Euro mà trước đây ba ông kia đã đề nghị chuyển cho vợ chồng tôi vào cuối năm 2008. Đối với tôi, tiền rất quan trọng nhưng vẫn còn nhiều thứ khác quan trọng hơn và chắc chắn tiền bạc không phải là tất cả.ⁱⁱ Tôi nghĩ, nhiều người ở địa vị của tôi cũng sẽ hành xử như vậy thôi.

ⁱ Trưa 11/9, đoàn Trung Quốc từ Huế ra nhưng người ta không liên lạc được với vợ tôi (vì cô ấy tắt máy) nên lại quay vào Huế. Sau đó, đoàn này lại trở ra Hà Nội và làm việc với các quan chức Việt Nam và tự điều tra qua một số nhân vật liên quan mà tôi đã trình bày trong câu chuyện. Dự kiến họ sẽ còn gặp vợ tôi ít nhất một lần nữa. Dĩ nhiên là Trung Quốc hết sức quan tâm đến câu chuyện này cùng những hệ lụy của nó. Chiều tối ngày 15/9, vợ tôi lại tiếp đoàn ngoại giao người Mỹ ở Cam Lộ. Đoàn gồm 7 người Mỹ, 1 phiên dịch, không có người nào của phía VN tham dự. Sự quan tâm của người Mỹ tất nhiên cũng không kém phía Trung Quốc.

ⁱⁱ Tôi cũng đã thể hiện rõ quan điểm của mình trong bức thư gửi cho Bộ Chính trị (qua hai địa chỉ email gopycanhsat@canhsat.vn và togiactoi@canhsat.vn) ngày 27/7/2009: “...Rất mong quý vị tìm ra giải pháp tối ưu cho đất nước trong bối cảnh hiện nay. Tôi chỉ mong điều tốt đẹp nhất sẽ đến với đất nước, bị kịch hơn nữa thế kỷ qua sẽ chấm dứt với dân tộc. Còn nếu may mắn có tiền tôi sẽ dành phần lớn số tiền đó để làm từ thiện, chủ yếu là trong các lĩnh vực giáo dục và môi trường...”

Còn lý do tại sao chúng tôi lại không tiếp tục tung thư lên mạng rồi đòi hỏi xét xử công khai vụ việc để cho chế độ này nhanh chóng sụp đổ cũng rất đơn giản.ⁱ Việt Nam đang đứng trước những thách thức nghiêm trọng về an ninh đối với một bộ phận lãnh thổ quốc gia trên Biển Đông là quần đảo Trường Sa, nhất là khi gần đây Trung Quốc đã tỏ rõ tham vọng bành trướng đã kìm nén bấy lâu của mình. Ai đó có thể cười khẩy rồi rút bức thư của tôi vào sọt rác đồng thời không quên kèm theo một câu chửi đổng chửi với các tay trùm an ninh ở Bắc Kinh thì ngay từ khi bức thư được tung lên mạng lần đầu tiên họ đã không ngây thơ mà làm vậy. Và cuộc khủng hoảng chính trị ở Việt Nam hiện nay (nếu có) sẽ là thời cơ lớn đối với họ, nhất là khi họ thừa hiểu rằng một khi đã hoàn toàn lộ xác, Việt Nam chắc chắn sẽ không còn là một nước chư hầu ngoan ngoãn, bạc nhược như xưa nữa. Ngoài ra, như tôi đã nhận định trong các phần trước, một khi vụ việc đã bị phanh phui, cho dù chỉ là trong nội bộ Bộ Chính trị và một số lãnh đạo cao cấp khác, ai cũng hiểu rằng một sự thay đổi lớn lao về mặt thể chế là thực tế không thể tránh khỏi. Hơn nữa, như quý vị có thể dễ dàng nhận thấy, nếu quá trình chuyển tiếp diễn ra một cách êm thấm, đất nước sẽ được lợi cả về mặt kinh tế - xã hội lẫn an ninh - quốc phòng. Chúng tôi đã hợp tác tối đa với họ nhằm đạt được mục tiêu tối cao đó nhưng tất cả những gì mà chúng tôi nhận được chỉ là con số không tròn trĩnh.

Điều lo ngại duy nhất của tôi là nếu thành phần bảo thủ trong Đảng lại trở dậy (trong đó phần lớn là tay chân của ông Mạnh và ông Hảiⁱⁱ) thì dù thay đổi là điều không tránh khỏi song cái tâm và cái tầm của họ chắc chắn sẽ không hứa hẹn một tương lai sáng sủa cho Việt Nam. Điều đó có nghĩa là chừng nào mà vợ chồng tôi vẫn còn trong tình trạng “lo lửng” như hiện nay, chừng đó cuộc tranh chấp quyền lực giữa phái cấp tiến và phái bảo thủ trong Đảng còn chưa ngã ngũ, Bộ Chính trị còn chưa tìm ra được lối thoát cho cuộc khủng hoảng này, đồng thời một số vị uỷ viên Bộ Chính trị thuộc thành phần bảo thủ vẫn tiếp tục đối xử với vận mệnh đất nước như thể là “con tin” trong tay họ. Và khi ấy, tôi vẫn còn có đầy đủ lý do để tiếp tục tung thư tố cáo lên mạng.ⁱⁱⁱ Ngoài ra, theo tôi được

ⁱ Dù thực sự là tôi rất muốn vậy.

ⁱⁱ Tôi được biết là trong một lần làm việc với Ban Chuyên án (từ hồi tháng 6/2009), ông Dũng đã khóc và bày tỏ sự hối hận vì đã làm cho vợ chồng tôi điều đứng một thời gian dài. Ông đề nghị với họ là sau này sẽ đem vợ tôi ra nước ngoài khám. Ngoài ra, mới đây ông còn tố giác thêm một sự thật nữa là cái chết của Trọng hoàn toàn không phải diễn ra một cách tự nhiên mà là do ông Hải thuê bác sỹ tiêm thuốc cho anh ta chết. “Kẻ thù lớn nhất của đời người là chính mình.” Quả vậy, không phải lúc nào người ta cũng có thể dễ dàng chiến thắng được bản thân, thậm chí dù chỉ là chiến thắng một phần thôi.

ⁱⁱⁱ Lúc đó, chúng ta sẽ phải chấp nhận một thực tế là Trung Quốc có khả năng tấn công Trường Sa, điều mà không ai trong chúng ta mong muốn. Nhưng chúng ta cũng cần hiểu rằng ngay cả khi quá trình chuyển tiếp sang nền dân chủ diễn ra một cách êm thấm thì khả năng ấy vẫn không thể bị loại trừ và Việt Nam cần phải chuẩn bị cho khả năng xấu nhất đó. Trung Quốc thừa hiểu họ được gì và mất gì nếu vẫn bất chấp đạo lý, bất chấp luật pháp và công luận quốc tế để tấn công Trường Sa, sau khi họ đã “nuốt” gọn Hoàng Sa và một phần Trường Sa của Việt Nam. Người Việt Nam luôn ưa chuộng hoà bình và chủ trương một mối quan hệ hữu hảo, đôi bên cùng có lợi với người láng giềng Trung Quốc (thậm chí đôi khi còn sẵn sàng nhìn mình trước anh hàng xóm to con này), nhưng nếu buộc phải ra tay tự vệ thì mỗi người dân Việt Nam sẽ luôn chiến đấu với 200% sức vóc của mình trước những kẻ xâm lược đến từ phương Bắc.

Dường như các nhà lãnh đạo Việt Nam cũng đã thể hiện thái độ của mình qua chương trình thời sự tối 14/9 vừa rồi. Ngày hôm đó, ông Nguyễn Minh Triết đến thăm Binh chủng Pháo binh trong khi ông Nguyễn Phú Trọng đến dự lễ khai giảng tại Học viện Quốc phòng. Cả hai có vẻ như muốn cho thấy thái độ của Việt Nam trước sự “doạ nạt” của Trung Quốc. Trước đây, Việt Nam “sợ” Trung Quốc đánh Trường Sa vì điều đó có thể khiến người dân bất bình trước thái độ uơ hèn, bạc nhược của Nhà nước rồi nổi lên lật đổ luôn cả chế độ, chứ bây giờ đảng nào thì chế độ này cũng sụp đổ rồi, hà cớ gì cứ phải sợ sệt mãi để cho người ta được thể mà tiếp tục hăm dọa. Hơn nữa, đâu phải Trung Quốc muốn làm gì thì làm, còn cả thế giới nhìn

biết, hiện nay câu chuyện đã phổ biến rộng rãi và lan tới mọi tỉnh thành trên toàn quốc; các quan chức cao cấp trong bộ máy nhà nước ở Hà Nội - trung tâm đầu não chính trị của cả nước - hầu như không ai còn chút động lực nào để tiếp tục công việc. Vì vậy, hơn lúc nào hết, những người đang nắm giữ trọng trách của nước nhà cần có những động thái quyết liệt, dứt khoát; Quốc hội cần thực hiện đầy đủ chức trách của mình với tư cách là cơ quan quyền lực nhà nước cao nhất, cơ quan đại biểu cao nhất của nhân dân theo quy định của Hiến pháp; các vị đại biểu Quốc hội cần nêu cao tinh thần trách nhiệm trước nhân dân, trước lịch sử; đồng thời giới thức giả Việt Nam cũng cần mạnh dạn lên tiếng, thể hiện rõ ràng chính kiến của mình và vạch ra đường hướng phát triển cho đất nước. Trong trường hợp đó, việc tiếp tục tung bức thư lên mạng là điều hết sức cần thiết.ⁱ

Tôi tha thiết kêu gọi cộng đồng quốc tế hãy ra tay giúp đỡ Việt Nam chúng tôi, để trên mảnh đất đã phải hứng chịu nhiều đau thương và bất công này, một nền dân chủ đích thực sẽ xuất hiện, một nhà nước thật sự là “của dân, do dân và vì dân” - như những gì mà Abraham Lincoln từng đề ra cách đây ngót 146 năm - sẽ trở thành hiện thực.ⁱⁱ Đây chính là khát vọng lớn lao của cả một dân tộc.

Quảng Trị - 22/9/2009

Lê Anh Hùng

vào nữa chứ. Hình ảnh “trỗi dậy hoà bình” của nước này rồi sẽ ra sao? Quan trọng hơn, làm thế thì chẳng khác nào Trung Quốc đẩy Việt Nam vào tay đối thủ của mình, trong khi ít ra họ cũng muốn Việt Nam giữ lập trường trung lập trong ván bài chiến lược giữa các siêu cường.

ⁱ Với việc tung THƯ TỔ CÁO lên mạng lần thứ 6 này, câu chuyện chắc chắn không còn có thể che giấu được nữa và tôi cũng không cần phải tiếp tục e dè làm gì. Nếu có gì muốn trao đổi thêm với tôi, xin quý vị hãy cứ mạnh dạn liên hệ qua địa chỉ email của tôi và trong trường hợp cần thiết tôi sẽ cung cấp số điện thoại để quý vị liên lạc.

ⁱⁱ Tôi ủng hộ một chính thể mà ở đó Thủ tướng đứng đầu nhánh hành pháp; Chủ tịch nước (Tổng thống) chỉ đóng vai trò nghi lễ, tượng trưng; cơ quan lập pháp gồm hai viện, Thượng viện và Hạ viện; Thượng viện bao gồm những thành viên được bầu cử với nhiệm kỳ 6 năm, cứ 3 năm bầu một nửa số thành viên; Hạ viện được bầu với nhiệm kỳ 4 năm; cơ chế bầu cử theo hình thức đầu phiếu đa số tương đối hay đầu phiếu đa số đơn (nhằm hình thành nên hệ thống lưỡng đảng). Dù sao, đây cũng chỉ là đề xuất của một kẻ “ngoại đạo” thôi.

Lưu ý:

Từ PHẦN BỔ SUNG V trở đi, có hai chi tiết mà tôi cần lưu ý quý vị:

- (i) việc vợ chồng tôi bán nhà và rơi vào hoàn cảnh khó khăn là vì chúng tôi làm theo âm mưu của ông Nguyễn Minh Triết;
- (ii) vụ việc của chúng tôi chưa được đưa ra trước Ban Chấp hành TW Đảng, thậm chí chưa được xử lý nội bộ trong Bộ Chính trị (đây là sự nhầm lẫn của tôi, mãi về sau tôi mới nhận ra điều này).

Quý vị sẽ hình dung ra toàn bộ câu chuyện sau khi đọc kỹ Nhật ký của tôi (kèm theo THƯ TỐ CÁO II, kể từ ngày tôi bán nhà ở Hà Nội, tháng 5/2008, cho đến khi tôi bị bắt vào ngày 25/12/2009 rồi được thả ra vào ngày 24/8/2010).

Hà Tĩnh, 1/2011

Lê Anh Hùng

THƯ TỐ CÁO II

Kính gửi:

- Các vị Ủy viên Ban Chấp hành Trung ương Đảng
- Các vị Đại biểu Quốc Hội
- Các thành viên Chính phủ
- Các vị Ủy viên Ủy ban TW Mặt trận Tổ Quốc Việt Nam
- Các vị tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp trong Quân đội, Công an

Kính thưa quý vị,

Ngày 21/4/2008, tôi gửi thư tố cáo các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải lần đầu tiên đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet. Ngày 5/8/2008, Công an tỉnh Quảng Trị mời tôi lên làm việc (người chủ trì buổi làm việc với tôi là vị trung tá cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An). Tôi đã bảo lưu những lời buộc tội của mình và ký vào từng trang của Thư Tố Cáo do họ in ra.

Sau đó, từ tháng 8/2008, ông Nguyễn Minh Triết, người muốn lật đổ và thay thế vị trí của ông Mạnh, đã bí mật ủng hộ vợ chồng tôi tố cáo tiếp. Từ cuối năm 2008, Công an đã bí mật điều tra vụ việc (Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định) và đến tháng đầu tháng 7/2009, Công an kết thúc điều tra. Kết quả điều tra đúng như những gì chúng tôi đã tố cáo. Tuy nhiên, Bộ Chính trị đã không đưa vụ việc ra xử lý trước pháp luật, thậm chí cũng không công khai vụ việc ra BCH Trung ương Đảng. Từ ngày 12/3/2009 đến ngày 23/12/2009, tôi đã gửi Thư Tố Cáo đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet thêm 19 lần nữa, cho đến khi tôi bị “bắt quả tang” vào ngày 25/12/2009. Xin quý vị đọc kỹ Nhật ký của tôi để biết thêm chi tiết.

Từ ngày 20/8/2009, một số trang mạng nước ngoài đã đăng Thư Tố Cáo của tôi, một số trang mạng tiếng Việt có uy tín về học thuật ở nước ngoài cũng đăng các bài viết của tôiⁱ. Tôi cũng xin gửi kèm theo đây cuốn sách tôi mới dịch xong, *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*, mà tôi biết chắc là không thể in được (bài báo “Sách dịch thời hậu thảm họa” đăng trên trang mạng báo Tuổi Trẻ có nhắc đến tôi và cuốn sách tôi dịch đã bị người ta gỡ xuống sau khi tôi bị bắt, còn bài báo viết về tôi cùng cuốn sách *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp* [do tôi dịch] trên trang web của Liên hiệp các Hội Khoa học và Kỹ thuật Việt Nam, VUSTA, đã bị chuyển sang địa chỉ khác [<http://www.vusta.vn/Temps/Home/template2/default.asp?nid=4B4F>]; các đường link dẫn nguồn trong các bài viết của tôi cũng bị vô hiệu hoá - người ta đã gỡ các bài tư liệu đó xuống).

Tôi kính đề nghị quý vị thành lập một Ủy ban Điều tra độc lập để tiến hành điều tra vụ

i

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:FwH_p7u9OBcJ:danluan.org/node/3041+t%E1%BB%AB+chuy%E1%BB%87n+%C3%BD+th%E1%BB%A9c+c%E1%BB%A7a+ng%C6%B0%E1%BB%9Di+tham+gia+giao+th%C3%B4ng&cd=3&hl=vi&ct=clnk&gl=vn

<http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:ORzinxIuObcJ:danluan.org/node/3285+s%E1%B%B1+xu%E1%BB%91ng+c%E1%BA%A5p+c%E1%BB%A7a+%C4%91%E1%BA%A1o+%C4%91%E1%BB%A9c+x%C3%A3+h%E1%BB%99i+trong+n%E1%BB%81n+kinh+t%E1%BA%BF+th%E1%B%8B+tr%C6%B0%E1%BB%9Dng&cd=1&hl=vi&ct=clnk&gl=vn>

việc. Tôi cũng đề nghị quý vị yêu cầu nhà chức trách bảo vệ chúng tôi. Lần tôi bị bắt trước đây, người ta đã đe dọa vợ tôi để buộc cô ấy phải khai theo ý họ.

Tôi kêu gọi ông Nguyễn Minh Triết, ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Lê Hồng Anh hãy dũng cảm thừa nhận vụ việc trước Ban Chấp hành TW Đảng và Quốc Hội.

Tôi kêu gọi ông Trương Tấn Sang và các vị Ủy viên Bộ Chính trị có lương tri khác hãy yêu cầu đưa vụ việc ra BCHTW Đảng và Quốc Hội vì lợi ích của dân tộc.

Tôi kêu gọi các vị Ủy viên Trung ương Đảng, các vị Đại biểu Quốc hội, các thành viên Chính phủ, các vị Ủy viên UBTW Mặt trận Tổ Quốc VN, các vị tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp trong Quân đội, Công an hãy yêu cầu Bộ Chính trị giải trình công khai vụ việc.

Tôi cũng kêu gọi những người liên quan khác mà tôi đề cập đến trong Nhật ký, đặc biệt là các sỹ quan Công an đã tham gia trực tiếp hoặc có biết đến vụ việc, hãy dũng cảm lên tiếng vì tương lai của đất nước, vì tương lai của chính con cháu quý vị.

Lần này, tôi sẽ không còn có cơ hội để gửi Thư Tố Cáo tới 20 lần như trước nữa, mà chắc chắn sẽ bị bắt khẩn cấp ngay. Vì thế, tôi khẩn thiết kêu gọi quý vị hãy nhanh chóng lên tiếng và ra tay hành động. Tôi chỉ có thể đem đến cho quý vị một SỰ THẬT và sẽ sống chết để bảo vệ SỰ THẬT ấy. Song nếu quý vị không lên tiếng, người ta sẽ lại “làm xiếc” ngay trước mắt quý vị, “làm xiếc” ngay trên lưng vận mệnh của dân tộc và dung dưỡng cho những tội ác tanh trời mà trời đất không thể dung tha.

Hà Tĩnh, ngày 11/3/2011

Lê Anh Hùng

NHẬT KÝ LÊ ANH HÙNG

Tóm tắt Nhật ký:

1. Ngày 21/4/2008: Tôi gửi thư tố ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải đến các cơ quan hữu quan qua mạng Internet lần đầu.
2. Ngày 5/8/2008: Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc (người chủ trì buổi làm việc với tôi là vị Trung tá Cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An). Tôi đã trực tiếp ký vào từng trang của thư tố cáo do họ in ra sẵn.
3. Sau đó, ông Nguyễn Minh Triết bí mật ủng hộ chúng tôi tố cáo tiếp. Từ giữa tháng 8/2008, ông Triết đã chỉ đạo (qua ông Ngô Quận, Đại tá, PGĐ Công an Quảng Trị) tạo điều kiện cho vợ chồng tôi buôn rượu lậu từ Lào về Việt Nam qua cửa khẩu Lao Bảo. Người hỗ trợ vợ tôi buôn rượu là chị Nguyễn Thị Hương, sinh năm 1973, cũng là người mà trước đây vợ tôi cho vay trả góp cùng. Vì thời gian này Công an đang ngấm ngấm theo dõi vợ chồng tôi nên để cho phía Công an thấy là chúng tôi không có tiền (đồng nghĩa với việc không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả), ông Ngô Quận đã chỉ đạo để vợ chồng tôi gửi tiền bạc của mình vào các tài khoản của Hương. (Ý đồ ban đầu của ông Triết là muốn cho chúng tôi có nhiều tiền thật nhanh để người ta tin vào câu chuyện; tuy nhiên, sau khi ba ông Mạnh-Dũng-Hải “tố” là có người đứng đằng sau lưng chúng tôi, ông Triết lại để chúng tôi rơi vào cảnh khốn khó cho người ta khỏi nghi ngờ ông.) Ngoài ông Ngô Quận, phía Công an Quảng Trị còn có hai lãnh đạo nữa tham gia vào âm mưu của ông Triết là ông Ngô Văn Tiểu, Đại tá, Giám đốc Công an tỉnh, và ông Nguyễn Thanh Thắng, Đại tá, PGĐ CA tỉnh.
4. Đầu năm 2009, Công an bắt đầu điều tra bí mật. Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định, báo cáo trực tiếp với Bộ Chính trị, chứ không thông qua những trình tự pháp lý thông thường.
5. Đến cuối tháng 6, đầu tháng 7/2009, Ban Chuyên án đã kết thúc điều tra. Kết quả cho thấy đúng như những gì chúng tôi tố cáo. Ông Triết cũng phạm tội, dù nhẹ hơn 3 ông kia. Các cuộc đấu đá tranh giành nội bộ diễn ra để thế chỗ ông Mạnh, ông Dũng.
6. Các cuộc đấu đá tranh giành nội bộ diễn ra để thế chỗ ông Mạnh, ông Dũng.
7. Thấy vụ việc lâm vào bế tắc do sự đấu đá giằng co của những người trong Bộ Chính trị, cuối tháng 8/2009, tôi lại gửi thư tố cáo đến các cơ quan hữu quan 3 lần liên tiếp (20/8, 27/8 và 31/8/2009). Lập tức, ông Triết chỉ đạo ông Quận lấy toàn bộ số tiền của chúng tôi, khi đó đang gửi ở tài khoản của chị Nguyễn Thị Hương, về các tài khoản của mình, hòng để bẽ không chế chúng tôi.
8. Đầu tháng 9/2009, một số ĐSQ nước ngoài ở Hà Nội vào Quảng Trị gặp vợ tôi để tìm hiểu thực hư vụ việc (Mỹ, Trung Quốc, Anh...). Tuy nhiên, theo chỉ đạo của ông NM Triết, vợ tôi nói với họ là trong câu chuyện chỉ có một phần sự thật.
9. Ban Chuyên án đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành Trung ương (họ cũng muốn ‘vòi’ tiền của Nhà nước nữa). Nếu đưa ra công khai trong BCHTW thì rất nhiều người bị mất chức, kể cả ông Triết. Số tiền đó chắc chắn là phải tương đương với số mà người ta định “đền bù” cho vợ chồng tôi, nhưng ngân quỹ của Đảng đã bị ông Nông Đức Mạnh và một số người nữa (trong đó có ông Nguyễn Phú Trọng) vơ vét sạch.

Vì thế, đến tháng 10/2009, ông Triết đã mua số chứng cứ này từ Ban Chuyên án. Vụ việc coi như bị ém nhem, thậm chí còn không được xử lý trong nội bộ Bộ Chính trị.

10. Ông NM Triết ủng hộ chúng tôi tố cáo tiếp để sao cho các phe phái khác nhau buộc phải thoả hiệp và Bộ Chính trị phải giao chức vụ của ông Mạnh cho ông ta.
11. Đến ngày 26/11/2009, ông NM Triết được Bộ Chính trị chính thức trao cho chức vụ cao nhất (ông NP Trọng vị trí thứ hai, và ông TT Sang nắm giữ vị trí thứ 3). Tuy nhiên, sau đây người ta lại không thống nhất được phương án xử lý đối với tôi. Trong khi câu chuyện của tôi thì đã um ra (cho đến ngày 23/12/2009, tôi tung lên mạng 20 lần, đến hàng ngàn địa chỉ email trong và ngoài nước). Người ta sợ cho tôi tiền thì tôi sẽ ra nước ngoài rồi tố cáo tiếp. Ông Triết quá cầu toàn, thiếu quyết đoán, nên dần dần để vụ việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình, và của cả Bộ Chính trị.
12. Tôi tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng Internet, cho đến lần thứ 20 là vào ngày 23/12/2009. Tình hình ở Hà Nội hết sức rối ren, Trung Quốc đe dọa sẽ tấn công Trường Sa nếu chế độ này sụp đổ. Nhưng Bộ Chính trị vẫn không cho bắt tôi, vì tôi tố cáo đúng sự thật và vì sau lưng tôi có ông Triết cùng một số người nữa ủng hộ.
13. Đến ngày 25/12/2009, một nhóm sỹ quan an ninh cao cấp của Bộ Công an đã chỉ đạo bắt tôi (bắt quả tang!!!), đặt Bộ Chính trị vào thế đã rồi.

Nhật ký

Ngày 21/4/2008, tôi gửi các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải lần đầu tới các cơ quan hữu quan qua mạng Internet.

Giữa tháng 5/2008, tôi bán nhà ở Hà Nội.

Ngày 20/5/2008, tôi chuyển vào Đông Hà, còn khoảng 500 triệu VNĐ từ 700 triệu tiền bán nhà (sau khi đã trang trải nợ nần).

Đầu tháng 6/2008, tôi mua nhà ở hẻm 211, Lý Thường Kiệt, Đông Hà (giá 200 triệu).

Nguyễn Thị Hương, sinh năm 1973, người trước đây thường cho vợ tôi vay góp rủ vợ tôi cùng cho vay trả góp. Vợ tôi rất vui và hạnh phúc, bệnh tật đỡ dần. Cô ấy còn tranh thủ mua gom rượu ngoại bán cho các nhà hàng. Thỉnh thoảng, vợ tôi nhờ ông Ngô Quận, Đại tá, Phó Giám đốc Công an Quảng Trị, giúp đỡ. Trước đây, khi tôi đang ở Hà Nội chờ bán nhà và khi vợ doạ mang con ra Hà Nội kiện, ba ông (ông Mạnh, ông Dũng và ông Hảiⁱ) đã phải viết một tờ giấy (có chữ ký của cả ba ông) nhận nợ vợ tôi 300 triệu Euro, ông Bùi Đại Thắng (Giám đốc Cty Công trình Đô thị Quảng Trị) đưa vào cho vợ tôi.ⁱⁱ Cô ấy có đưa cho ông Quận xem, và tâm sự với ông. Ông Quận nói là đừng lôi ông vào cuộc. Ông sắp về hưu rồi.

Sau khi Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc ngày 5/8/2008, ông Triết chính thức vào cuộc. Ông là một trong những nhân chứng của câu chuyện, hơn nữa sau khi tôi đã trực tiếp ký vào từng trang của Thư Tố Cáo và dứt khoát bảo lưu những lời buộc tội của mình (tại buổi làm việc với Công an Quảng Trị), ông đã có cơ sở vững chắc cho một cuộc lật đổ. Ý đồ ban đầu của ông Triết là muốn vợ chồng tôi có thật nhiều tiền để Công an tin vào THƯ TỐ CÁO của chúng tôi. Ông còn nói với ông Quận là “làm sao cho vợ chồng nó có càng nhiều tiền càng nhanh càng tốt” và chỉ đạo ông Quận tạo điều kiện cho chúng tôi buôn bán, bất kể thứ gì. (...)

Giữa tháng 8/2008, một hôm ông Trần Ngọc Cư, Thượng tá, Trưởng phòng PC14 Công an Quảng Trị, bảo vợ tôi thuê xe đi buôn rượu lậu bên Lào về và đảm bảo là sẽ không bị bắt. Ông này còn mượn của Nguyễn Thị Hương 500 triệu để gửi mua hàng. Ông bảo vợ tôi gọi điện cho ông Quận mà xem. Vợ tôi gọi điện và ông Quận đồng ý giúp đỡ. Vợ tôi mượn thêm của Hương 200 triệu, cả của mình nữa là 700 triệu. Sau này chúng tôi mới biết là ông Quận đã nhận được chỉ thị tạo điều kiện giúp đỡ vợ chồng tôi. (Bình thường nếu nhờ việc gì thì trước hết là ông nạt, sau đó ông mới giúp. Lần này, vợ tôi gọi điện là ông đồng ý luôn. Ông còn nói nếu bị mất sẽ đền từ tiền túi của ông cho.) Sau đấy, ông Quận đã tạo điều kiện cho vợ tôi buôn rượu lậu từ Lào về Việt Nam qua cửa khẩu Lao Bảo (với sự giúp đỡ của Hương).

Ông Quận nói sao chúng tôi không đòi ba ông kia trả đủ số tiền 300 triệu Euro, bọn họ thiếu gì tiền.ⁱⁱⁱ Vợ tôi nói lại với ông là “chồng cháu không cần”.

Từ tháng 7/2008, ông Nông Đức Mạnh chỉ cho vợ chồng tôi mỗi tháng 20 triệu. Chúng tôi đã nhận 2 tháng, mỗi tháng 20 triệu từ ông Bùi Đại Thắng, tháng thứ 3 không có và

ⁱ Quý vị cần đọc nội dung chi tiết của Thư Tố Cáo I (dài hơn 100 trang) để nắm được toàn bộ câu chuyện.

ⁱⁱ Tờ giấy ấy sau đó ông Thắng bảo với vợ tôi là tờ giấy giả, để ông mang ra Hà Nội đổi giấy thật cho, vợ tôi thật thà đưa lại cho ông Thắng.

ⁱⁱⁱ Đây thực ra là kế hoạch của ông Quận và ông Triết.

đến đầu tháng 10/2008, ông Thắng từ Hà Nội về chuẩn bị đem 40 triệu (2 tháng) cho vợ thì tôi bảo vợ không nhận tiền nữa. Lúc này, số tiền vợ chồng tôi thu được từ buôn rượu lậu đã kha khá.

Ba ông (ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải) hoảng sợ. Ông Mạnh, ông Hải liên tục gọi điện nhờ ông Quận. Ông Hải định chuyển cho chúng tôi 10 tỷ VNĐ. Tôi không đồng ý. Ông Quận nói với họ là “phải chuyển cho vợ chồng nó đủ 300 triệu Euro trước khi vợ nó sinh. Nếu không nó sẽ tung thư tố cáo lên mạng lần nữa.” Ông Hải nói với ông Quận, “Nó mà tung lên lần nữa thì gì súng vào đầu mà tự xử cho rồi.” Ba ông này muốn mua chuộc ông Quận để nhờ ông theo dõi động tĩnh của vợ chồng tôi, họ không biết là ông Quận đã đứng về phía ông Triết. Ông Mạnh nhờ ông Quận theo dõi xem tôi có động tĩnh gì không, “thằng ấy ghê lắm chứ không vừa đâu!”

Ông Quận bảo là nghe giọng ông Hải nói mà ông nổi cả da gà. Ông Mạnh thì có nhã nhặn hơn. Ông Hải dọa, “Tôi không làm gì được anh nhưng sẽ có người làm được.” Bọn họ tìm mọi cách mua chuộc ông Quận nhưng không được. Tất cả các cuộc điện thoại của mấy ông này đều bị ông Quận ghi âm lại và về sau chuyển cho Ban Chuyên án, coi như một bằng chứng quan trọng.

Theo kế hoạch của ông Triết và ông Quận, chúng tôi làm ra vẻ như đang thiếu thốn: vay ngân hàng 50 triệu, đến nhà Hương vay 20 triệu (vờ vay), bán xe máy, điện thoại. Ông Quận bố trí quay phim, ghi âm để gửi cho ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Một mặt để cho họ tin là chúng tôi đang khó khăn thật sự, họ phải lo mà chuyển tiền cho chúng tôi; một mặt cho họ thấy là không có ai đứng sau lưng vợ chồng tôi cả. Tiền bạc của vợ chồng tôi đều gửi vào các tài khoản của Hương, để người ta khỏi nghĩ là chúng tôi có tiền. (Mặc dù kế hoạch ban đầu của ông Triết là muốn cho chúng tôi có nhiều tiền thật nhanh để phía Công an tin vào THU TỔ CÁO, nhưng sau đó do ba ông kia tố cáo là có ai đó đang đứng sau lưng xúi giục chúng tôi nên kế hoạch của ông Triết lại thay đổi, chúng tôi phải làm như đang gặp khó khăn để người ta tin là sau lưng chúng tôi không có ai cả.)

Ông Triết dần dần lộ diện. Ông hứa sẽ “đền bù” cho chúng tôi nếu chúng tôi không nhận 300 triệu Euro kia. Vợ tôi yêu cầu ông Triết phải gọi điện trực tiếp, nếu không sẽ tung thư lên mạng lần nữa mà không nghe theo chỉ đạo của ông (ban đầu ông Triết định núp sau lưng ông Quận để chỉ đạo chúng tôi). Ông Triết gọi điện gặp vợ tôi trực tiếp. Ông Triết cũng hứa là sẽ “tác động” để nhóm Công an điều tra không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của vợ tôi, vốn đang trong thời gian phục hồi từ cuộc phẫu thuật chảy máu não. Ông bảo tôi (qua vợ tôi) đưa cho ông địa chỉ email để liên lạc với tôi, ông muốn chỉnh sửa nội dung thư tố cáo mới. Tuy nhiên sau đó, ông không liên lạc qua Internet với tôi (ông nói với vợ tôi là “chú sợ chết”).

Kế hoạch ban đầu là báo ngày vợ tôi sinh cho ba ông kia muộn khoảng vài tháng để họ không kịp trở tay. Khi vợ tôi sinh con xong, tôi sẽ bất ngờ tung thư lên mạng. Lúc đó Công an sẽ điều tra, nội công ngoại kích, vợ tôi cũng đỡ nguy cho sức khỏe. Ông Triết chuyển tiền cho chúng tôi qua ông Quận, ông Quận đứng trung gian giữ tiền cho chúng tôi.

Tuy nhiên, kế hoạch trên bị vỡ vì ông Triết "đính" chuyện. Có thể là vụ PCI... Thời gian ông Mạnh đi thăm Thanh Hoá, ông phát biểu về “uy tín của Đảng” (ý nói người ta còn nhìn vào người thân của cán bộ lãnh đạo..., hình như người nhà ông Triết “đính” vụ gì đấy).

Sau khi vợ tôi sinh con (1/12/2008), việc tung thư lên mạng lần thứ hai bị huỷ bỏ vì lý do trên. Lúc này, ông Hải bảo đã chuẩn bị đủ số tiền 300 triệu EUR. Song ông Quận bảo với ông Hải là hai đứa không nhận vì đã bị lừa quá nhiều rồi... giờ chỉ chí thú làm ăn thôi. (Ông Triết sợ chúng tôi nhận tiền rồi không tố cáo nữa.)

Tôi đã định tung lên mạng, vì sợ ông Hải ra tay (sau khi chúng tôi nghe lời ông Quận và ông Triết mà không nhận số tiền 300 triệu EUR của ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải). Vợ tôi gọi điện cho ông Quận báo, ông thuyết phục, dần dần tôi nguôi ngoai ý định đó.

Vợ tôi sinh con (đứa thứ hai) vào ngày 1/12/2008. Hơn một tháng sau, Công an bắt đầu điều tra: Vợ tôi điện thoại cho ông Quận trước, sau đó cô ấy nhá máy cho các sỹ quan điều tra để họ gọi lại. Nhiều lần như thế. Họ chủ yếu tìm hiểu xem có ai đứng sau lưng chúng tôi hay không... Chiến thuật thăm vắn của họ rất ma giáo. Đang nhẹ nhàng với những lời đường mật, bỗng dưng họ đổi giọng dọa nạt làm vợ tôi mấy lần thấy kinh hồn. May mắn là vì quá mệt mỏi nên vợ trả lời thăm vắn rất uể oải, khiến họ hầu như rất khó phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu đáng nghi vắn nào. Nhiều khi họ thuyết phục khéo quá, cộng với những mệt mỏi trong người khiến vợ tôi chỉ muốn khai quách ra là có ông Triết đứng sau lưng.

Ông Triết cho vợ tôi biết là ông Hoàng Trung Hải từng kéo ông tham gia làm ăn. Nhưng ông cảnh giác. (Chứng cứ về ông Triết rất hạn chế. Thậm chí ông còn có chứng cứ phạm tội của ông Hải. Dự định là sau khi tôi tung thư lên mạng, tôi vào Đà Nẵng gặp ông thì ông sẽ đưa chúng cứ phạm tội của ông Hải cho.)

Vợ tôi nói (dối) với Công an điều tra là ra Tết tôi sẽ vào phụ trách Chi nhánh một nhà xuất bản ở Đà Nẵng (theo chỉ đạo của ông Triết).

Hương đi bán rượu cho vợ chồng tôi, mãi đến ngày 20/12 AL (15/1/2009) mới về.

Đầu buổi chiều ngày 15/1/2009, Hương đến tìm vợ tôi để đòi nợ. Hương mang máy ghi âm trong người. Ông Quận¹ nói với Ban Chuyên án là ông đã mua chuộc Hương để Hương giúp. Họ muốn tìm hiểu xem vợ chồng tôi xoay xử với nợ nần như thế nào, có ai đứng sau lưng hay không. (Họ rất nghi ngờ ông Triết.) Lúc đó khoảng 2h chiều, tôi đang ở nhà ngoại, vợ tôi đang đi gặp Nhân (chồng Hương). Hương đến, hỏi nợ như thật, khiến tôi chột dạ. (Vì Hương vốn là một chuyên gia đóng kịch khi đi đòi nợ.) Một lát sau vợ tôi về, nháy bầm với tôi là trong người Hương có máy ghi âm. Sau đó cả ba về nhà tôi, diễn cảnh đòi nợ. (May mà họ không nghe ghi âm trực tiếp, sau đó ông Quận xoá đoạn đầu. Còn đoạn ghi âm cảnh đòi nợ ở nhà tôi thì ổn.) Chúng tôi nói sẽ bán nhà để trả nợ cho Hương (30 triệu tiền gốc; 2 triệu tiền lãi; và mượn ngoài 2 triệu nữa; tổng cộng 34 triệu). Xế chiều, Hương đưa chồng (Nhân) và em gái (Lan) đến. Định bán nhà cho Lan, em Hương (gọi Lan đến nhà). Nhưng lại giới thiệu là Lan em Hương ở nhà và ghi âm luôn vào băng nên chúng tôi đành huỷ phương án này (để phía Công an khỏi nghi ngờ là Hương đang đóng kịch cùng chúng tôi).

Theo chỉ đạo của ông Quận và ông Triết, chúng tôi tiếp tục diễn kịch đang gặp khó khăn, nợ đòi, bán dần đồ đạc trong nhà và rao bán nhà.

21/12 AL: Tôi đi nhậu với Phương, thầy giáo, nhà bên cạnh. Tối về say, tôi nói với vợ

¹ Ông Quận là người của ông Triết trong Ban Chuyên án.

“bảo ông Triết gọi điện cho anh.” Công an ghi âm được nên lại càng nghi ngờ ông Triết (họ bố trí máy ghi âm quanh nhà tôi).

Tối 24/12 AL (19/1/2009), tôi về nhà bà ngoại vợ ngủ (mấy hôm trước vợ tôi đã về đây ngủ để nhờ trông con, đi thu nợ) để người của ông Mạnh, ông Hải bí mật vào kiểm tra nhà. (xem có đúng là chúng tôi khó khăn thật sự và phải bán đồ đạc đi hay không).

Chiều 25/12 AL (20/1/2009), vợ tôi chuyển toàn bộ đồ đạc sang nhà bà ngoại vợ, chuẩn bị bán nhà, và báo với người nhà là ra Tết tôi sẽ chuyển vào Đà Nẵng công tác.

Tối thứ 5, 27/12 AL (22/1/2009), theo đề nghị của ông Triết, tôi gọi điện ra cho mẹ hỏi mượn tiền, 10-15 triệu. Bà bảo không có, mới sửa nhà xong. (Đề Công an nghĩ là tôi túng thiếu thật, đến mức phải xuống nước với mẹ.)

Kế hoạch của ông Triết là ra Tết, khoảng mùng 3-6/1 AL, tôi sẽ tung thư lên mạng.

Hương lại tiếp tục đến “đòi” nợ (vẫn mang máy ghi âm trong người).

Việc bán nhà gặp khó khăn. Mãi tới tối thứ Sáu, 28/12 AL, người ta mới quyết định đặt cọc mua, sau khi ép giá xuống 95 triệu VNĐ (mặc dù chúng tôi mới mua 200 triệu và còn sửa chữa thêm mấy chục triệu nữa). Họ đặt cọc 15 triệu. Vợ chồng tôi trả cho Hương 6 triệu, nói “đổi” là bạn gửi cho 5 triệu; bán bếp và tivi được 2 triệu; cả thảy 7 triệu; xin giữ lại 1 triệu để mua sữa cho con. (Hương vẫn mang máy ghi âm theo trong người, để phục vụ Ban Chuyên án.) Chúng tôi hẹn Hương trước mùng 10/1 AL sẽ trả hết.

Ra Tết, ông Triết lại hoãn kế hoạch tung vào mùng 3-6/1 AL, vì việc của ông giải quyết chưa xong.

Ông Triết nói là trưa thứ Hai, 8/1 AL thì tung Thư Tố Cáo lên mạng. Người ta vẫn nghi ngờ ông Triết. Thậm chí Ban Chuyên án còn nói nếu bây giờ mà tôi tung thư lên mạng thì người bị bắt đầu tiên chính là ông Triết.

Tôi dự định trưa thứ Hai, 8/1AL (2/2/2009) sẽ tung lên mạng. Nhưng trưa đó, vợ tôi gọi điện cho ông Triết. Vợ tôi hỏi, “Chú có ‘trăng trời’ trước khi chồng cháu tung lên mạng không?” Ông Triết thú thật là hãy cho ông một tuần nữa, đến ngày 15/1 AL. Và lần này thì ông cam đoan là sẽ không hoãn nữa.

Ông Triết và ông Quận chỉ đạo vợ tôi mua nợ tủ lạnhⁱ (nhờ Long, kỹ thuật viên máy tính của Cty Thăng Bình, và Dũng, kỹ thuật viên điện gia dụng của Cty Thăng Bình, song lại mua nợ ở nơi khác [cửa hàng Lê Dũng] chứ không phải của Cty này, hai người “bảo lãnh” cho vợ tôi mua nợ). Ý đồ của họ là để người ta đến nhà đòi nợ, vì thế Ban Chuyên án càng tin là chúng tôi đang gặp khó khăn thật sự và không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả. (Với việc ông Quận chỉ đạo Hương không đưa tiền cho vợ chồng tôi nữa, việc chúng tôi gặp khó khăn lại là thật sự.)

Sáng thứ Tư, 10/1 AL (4/2/2009), tôi quyết định đi gửi thư lên mạng vì cả đêm hôm trước tôi đã suy tính kỹ rồi, tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa. Thực ra, tôi chỉ áy náy việc có thể làm lỡ chuyện của ông Triết thôi, nhưng tôi hoàn toàn có quyền làm vì đã thực hiện đúng cam kết về phía mình. Tôi mới đi được một đoạn thì vợ tôi chạy theo phía sau tôi từ lúc nào không hay. Tôi rất bực, vì đã cố tìm cách tự mình quyết định, không để ai

ⁱ Họ còn năn nỉ vợ tôi bán cả tủ quần áo (sau khi đã bán nhà và chuyển đồ đạc sang nhà bà ngoại), nhằm cho Ban Chuyên án và Bộ Chính trị thấy là chúng tôi đang khó khăn thật sự.

biết mà can thiệp, thế mà rồi lại bị can ngăn. Tôi quyết định đi Đà Nẵng chơi ít ngày cho khuây khoả (và cũng theo đúng những gì đã nói với gia đình vợ là ra Tết tôi sẽ vào Đà Nẵng công tác). Đi đến Tp Huế, khoảng 9h30, thì vợ tôi gọi điện (vào số máy của chủ xe ô tô, ở gần nhà bà ngoại vợ). Cô ấy nói là ông Triết năn nỉ tôi quay lại. Trước thái độ của ông Triết, tôi đang định sẽ xuống xe ở địa điểm thích hợp rồi sẽ bắt xe quay lại (vì xe đi đường vòng, không đi qua thành phố) thì một lát sau vợ tôi lại gọi điện và nói là ông Triết đồng ý là cứ vào ĐN chơi một vài hôm rồi về cũng được. Trưa hôm đó tôi vào nghỉ tại khách sạn Queen trên đường Lê Độ nổi dài. Trưa hôm sau, tôi liên lạc với bạn tôi là Nguyễn Xuân Tình. Nó đón tôi tại khách sạn rồi cùng đến nhà Trần Đình Dần. Vợ Dần mới sinh con nên Dần tắt máy, ở nhà trông con với vợ. Cả ba chúng tôi nhậu một trận toi bời từ trưa cho đến chập tối.

Ông Quận lại nói với Ban Chuyên án là thực ra chúng tôi đã bịa ra chuyện vào Đà Nẵng công tác để cho bà ngoại và gia đình khỏi lo lắng trước việc chúng tôi bán nhà.

Sau khi từ Đà Nẵng trở về vào ngày thứ Bảy, 13/1 AL (7/2/2009), tôi vẫn dự định là ngày thứ Hai, 15/1 AL (9/2) sẽ tung Thư Tố Cáo lên mạng. Ông Triết và ông Quận nói là không dám cản tôi nữa. Ông Triết bảo vợ tôi nếu muốn ông không hoãn nữa thì đừng gọi cho ông. Với một số lý do tâm linh khác, tôi quyết định hoãn kế hoạch và bảo vợ báo cho ông Triết và ông Quận biết. Hai ông rất mừng. Kế hoạch là ngày 1/2 AL (thứ Tư, 25/2/2009) tôi sẽ tung Thư Tố Cáo lên mạng.

Công an vẫn tiếp tục thẩm vấn vợ tôi qua điện thoại, vừa điều tra thêm bằng chứng để buộc tội ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Tuy nhiên, họ vẫn một mực phủ nhận tội trạng. Ban Chuyên án nói với vợ tôi là nếu câu chuyện đúng như sự thật thì sau này họ sẽ trao cho vợ chồng tôi 2 tỷ USD để chúng tôi giữ im lặng. Sau đó họ nâng số tiền này lên 4 tỷ USD. (Trước Tết, vợ tôi đã “doạ” họ là “chồng tui đã chuẩn bị Thư Tố Cáo mới rồi, ra Tết sẽ tung lên làn nữa.”)

Hương vẫn thỉnh thoảng đến đòi nợ và mang sẵn máy ghi âm trong người (để Ban Chuyên án theo dõi). Tôi thì tìm cách lánh đi. Khi bị Hương bắt gặp thì vờ nói là mới ở Đà Nẵng ra (để Ban Chuyên án hiểu là chúng tôi đang lừa Hương).

Sáng thứ Tư, 25/2 (1/2 AL), sau khi ăn sáng xong, mới hơn 7h sáng, tôi quyết định đi ra tiệm Internet để gửi Thư Tố Cáo. Vợ tôi không dám ngăn cản tôi, nhưng sau khi tôi đi được một lúc thì Hương đến. Hương nói với vợ tôi là ông Quận nói bằng mọi giá phải ngăn cản tôi lại. Tôi ra đến tiệm Internet và đã bật một lúc cả ba máy lên (tôi định gửi một lúc dưới ba địa chỉ email của mình cho nhanh) thì vợ tôi đi xe máy ra. Cô ấy nói là ông Quận và ông Triết xin hãy cho họ thêm một thời gian nữa. Dần dần tôi cũng nguôi ngoai quyết tâm và sau đó quyết định hoãn lại.

Thứ Sáu, 27/2/09. Gửi Thư Tố Cáo mới cho Ban Chuyên án (qua địa chỉ email của một người tên là Thắng mà họ đọc cho vợ tôi).

Ban Chuyên án đọc, chuyển cho ba “bị đơn” đọc và sau đó quyết định chuyển cho tất cả các vị trong Bộ Chính trị đọc, kể cả một số người quyền cao chức trọng trước đây nay đã nghỉ hưu. Họ cũng cho người đến đọc cho ông Võ Nguyên Giáp nghe. (Vì người ta dự định thay đổi chế độ nên buộc phải cho các vị này biết về Thư Tố Cáo.)

Ông Triết và ông Quận cho biết là mọi người rất "sợ" bức thư "khủng khiếp" đó.

Lần này, số tiền mà họ đề nghị để “mua” bức Thư Tố Cáo của tôi là 7 tỷ USD. Sau khi có kết quả điều tra đúng như những gì chúng tôi tố cáo, họ sẽ chuyển trước cho chúng tôi 5 tỷ, sau đấy một thời gian sẽ chuyển nốt 2 tỷ còn lại.

Ông Nguyễn Tấn Dũng đang ở thăm Trung Đông có gọi điện cho vợ tôi. Ông nói với vợ tôi là "biết gì thì khai nấy."

Ông Triết nói với vợ tôi là "chú nghĩ Hùng sẽ không vì tiền. Chú mong Hùng sau khi nhận 5 tỷ USD rồi hãy ra nước ngoài tố cáo."

Đến ngày thứ Năm, 5/3/2008, tôi nhận được hồi âm của Ban Chuyên án.

Chào Hùng

Tôi đã nhận được thư của anh lâu rồi, hôm nay tôi có chút thời gian, tôi muốn nói chuyện với anh, tôi biết anh bây giờ đang rơi vào tình thế bế tắc, lòng đầy hận thù khi xung quanh mình toàn là những kẻ độc ác tôi biết anh bây giờ chỉ muốn trả thù và tố cáo bọn họ. Nhưng tôi khuyên anh hãy bình tĩnh và suy nghĩ lại đừng để ảnh hưởng đến đất nước Việt Nam của mình, không nên anh ạ. Tôi và bao nhiêu người nữa đã đọc hết bức thư tố cáo của anh rồi thật khủng khiếp

Nếu bức thư này được tố cáo thêm lần nữa, thì đất nước này hoàn toàn sụp đổ không thể cứu vãn được nữa chúng tôi hoàn toàn ủng hộ vợ chồng anh nhưng cũng xin anh nghĩ đến đất nước này. Tôi biết tâm trạng của anh lúc này, chúng tôi có 1 lời khuyên anh nên bình tĩnh hãy nghĩ đến tương lai sau này.

Suốt hai tuần nay chúng tôi đang thi hành tìm kiếm chứng cứ về ba ông kia . Chúng tôi cũng rất mong sự việc này sớm kết thúc vụ việc này càng nhanh càng tốt. Vụ việc này rất là phức tạp vì liên quan đến nhiều người có địa vị trong xã hội

Tôi đã nói với vợ anh rồi mọi chuyện từ từ cũng sáng tỏ cái ác sẽ lòi ra ngay có tội thì phải nhận không thể qua mắt luật pháp được. Chúng tôi tin là vợ chồng anh nhất là vợ anh .

Sau khi kết thúc vụ này chúng tôi sẽ thực hiện lời hứa với Vợ chồng anh như tôi đã nói với Vợ anh.

Còn trong thời gian này tôi đang điều tra bí mật chúng tôi đã có vài chứng đẽ buộc tội bà ông kia . Mong anh hãy cho chúng tôi thêm 1 thời gian để tìm hiểu và điều tra.

Chúng tôi rất cảm ơn anh. Mong anh hãy hợp tác với chúng tôi để bảo vệ đất nước này, có gì tôi sẽ liên lạc với vợ anh.

Họ hẹn chúng tôi là hết tuần sẽ “giải quyết” cho vợ chồng tôi. Tôi cảm thấy bức bối và quyết định tung luôn bức thư lên mạng. Tuy nhiên, tôi bấm gửi hai lần các email mà tôi đã chuẩn bị sẵn trong thư mục Draft mà đều trục trặc nên đành thôi.

Ngày thứ Bảy, 7/3/2009, tôi quyết định gửi thư cho con gái ông Dũng qua Diệp, thư ký của Nguyễn Thanh Phương.

*From: Le Anh Hung <lehunglpa@yahoo.com>
Subject: Thu
To: "Diep" <diep.nguyen@vietcapital.com.vn>
Date: Saturday, March 7, 2009, 10:16 AM*

Gửi Diệp,

Đề nghị Diệp chuyển thư này cho chị Phương. Nếu không có gì thay đổi, thứ Hai, 9/3, anh sẽ tung bức thư này lên mạng. (This is a "losing battle.")

Cám ơn em rất nhiều,

LAH

Sorry, I mean "This is a 'losing battle' for her father and she knows how to advise him."

Thanks,

LAH

Bức thư gửi cho con gái ông Dũng quả có tác dụng. Ông Quận cho biết, ông Dũng đã “ngâm” thú tội với Ban Chuyên án, trong khi ông Mạnh và ông Hải vẫn không chịu nhận tội. Ông Dũng yêu cầu Ban Chuyên án không được cho hai ông kia biết việc ông nhận tội và đề nghị họ tìm kiếm chứng cứ thông qua một người bạn thân của Trọng tên là Tuấn, hiện đang ở Mỹ. Ông đưa cho họ số điện thoại của Tuấn. (Trọng là sếp của vợ tôi ở Cty May Việt Tiến trước kia. Anh ta là đệ tử của ông Hoàng Trung Hải, cả hai cùng buôn bán mà tuý và dính vào nhiều vụ giết người. Sau đó, anh ta đã dùng chứng cứ tội phạm của ông Hải để không chế ông này.) Công an liên lạc với Tuấn thì được biết, trước khi chết Trọng đã giao toàn bộ chứng cứ cho Trinh (bạn Trọng). Tuấn cho Công an số điện thoại của Trinh, người hiện cũng đang ở Mỹ. (Thực ra, hôm thứ Năm, 5/3/2009, khi vợ tôi bảo mấy người trong Ban Chuyên án hỏi xem có còn nhớ manh mối nào trong vụ án không, tôi bảo vợ nói với họ là hiện nay chắc chắn Trinh còn nắm giữ một số chứng cứ vì thời gian ở London anh ta đã dàn xếp vụ cướp tiền bạc và tư trang của cô ấy và của Thủy. Họ bảo là tại sao không nói sớm để điều tra.)

Ban Chuyên án đề nghị vợ tôi gọi điện cho Trinh và hãy tỏ ra ngọt nhạt với anh ta để anh ta giao chứng cứ cho. Chủ nhật, 8/3, vợ tôi gọi điện cho Trinh thì được anh ta cho biết là trước khi về Việt Nam lần cuối cùng vào ngày 23/3/2008, Trọng đã linh cảm được cái chết cận kề của mình nên quyết định giao cho Trinh toàn bộ chứng cứ và dặn dò Trinh là “sau này nếu Phương mà bị Công an hỏi đến thì đưa chứng cứ ra để bảo vệ Phương; còn nếu Công an không hỏi đến nó thì thôi.” Trọng biết là kiểu gì tôi cũng tố cáo nên phòng xa cho vợ tôi. Trinh còn cho biết là vụ cướp ở London là do ông Hải và Trọng sắp xếp (?). Số chứng cứ Trinh đang nắm trong tay là rất nhiều và phong phú, chứa đầy một vali

mà Trinh nhận xét là “rất kinh khủng,” ngoài ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải còn có cả bằng chứng phạm tội của những người như ông Nguyễn Sinh Hùng. Các cuộc điện thoại này (một gọi từ máy của ông Bùi Đại Thắng và một do Trinh gọi từ Mỹ về số máy nhà bà ngoại vợ tôi) đều bị Công an ghi âm. Trinh biết tôi đã tung thư tố cáo lên mạng và nói, theo như lời Trọng dặn dò, anh ta sẽ chỉ giao số chứng cứ này cho vợ tôi hoặc cho tôi. Nếu vợ chồng tôi không sang Mỹ được thì anh ta sẽ sớm thu xếp trở về Việt Nam để trao cho vợ chồng tôi.

Công an liên lạc với Trinh. Trinh đồng ý cho một sỹ quan bay sang Mỹ để anh ta đưa cho một vài chứng cứ, tuy không mạnh lắm. Và viên sỹ quan là người do anh ta lựa chọn.

Ngày thứ Hai, 9/3, viên sỹ quan Công an kia lên đường sang Mỹ gặp Trinh. Trong tâm trạng vô cùng nóng ruột và ức chế, tôi gửi thư cho Ban chuyên án.

Kính gửi: Anh Thắng và các anh trong Ban Chuyên án

Tôi nghĩ vụ này coi như đã rõ trắng đen rồi, các anh đã có thể đưa ra kết luận, chỉ còn thiếu một vài chứng cứ để có thể chính thức buộc tội nữa thôi. Vậy thì không hiểu sao các anh lại không đáp lại thiện chí hợp tác của vợ chồng tôi, trong khi ngày nào tôi cũng cứ phải sống trong cảnh bức bối về tiền bạc và ức chế với bầu không khí ngột ngạt của gia đình vợ? Chúng tôi đã bị lừa quá nhiều rồi nên không bao giờ dám đặt trọn niềm tin vào bất cứ ai đâu, kể cả các anh cũng vậy. Rất mong các anh hiểu cho. Tôi thấy các anh cứ hện lần này đến lần khác, và đến bây giờ thì hình như các anh cũng không còn buồn hện nữa hay sao ấy. Tôi thực sự vô cùng nóng ruột và ức chế thần kinh.

Mong các anh suy xét và bớt chút thời gian hồi âm cho tôi.

Xin gửi tới các anh lời chào trân trọng,

Lê Anh Hùng

Đến ngày thứ 4, 11/3, viên sỹ quan Công an mới về đến sân bay Nội Bài, mang theo một số chứng cứ bằng văn bản về sự liên quan của ba ông kia, tuy nhiên lại không đủ sức nặng cho lắm. Với sự tác động của ông Quận, Ban Chuyên án quyết định cho tôi sang Mỹ gặp Trinh để lấy hết số chứng cứ còn lại.

Họ nói là sẽ chỉ đưa cho tôi 100 triệu VNĐ để đi thôiⁱ. Ông Lê Hồng Anh nhắn vợ bảo tôi gửi ảnh để làm hộ chiếu thì tôi bảo vợ nói với ông là chỉ cần đến kho lưu trữ tư liệu CMND, lục lấy ảnh của tôi, chụp lại rồi làm là được. (Ông Lê Hồng Anh đã dùng cảm thừa nhận những sai phạm của ông trong câu chuyện và được Bộ Chính trị giao phụ trách Ban Chuyên án.)

Ngày thứ 5, 12/3/2009: Ông Lê Hồng Anh nói là chiếu mai, thứ 6, 13/3, sẽ thông báo về chuyện hộ chiếu để chuẩn bị cho tôi đi nước ngoài. 5h chiều tôi đi mạng về, nghe vợ cho biết tình hình. Do quá bức tức thái độ của lần lừa của họ, đặc biệt là từ sự thô thúc bấy lâu chất chứa trong lòng, dù đã chiều tối, đã cởi quần áo, lại gần cuối tuần nhưng tôi mặc

ⁱ Họ vẫn muốn tìm hiểu có thể lực nào đang đứng sau lưng chúng tôi nên chưa muốn đưa nhiều tiền cho chúng tôi. Họ nói là sẽ chuyển tiền ngay cho chúng tôi nếu chúng tôi khai ra người đang đứng sau lưng mình (họ rất nghi ngờ ông Triết). Song chúng tôi không thể làm điều trái lương tâm đó.

lại quần áo rồi đi một mạch đến tiệm Internet để quyết tung THƯ TỔ CÁO lên mạng.

Mấy tay Công an trong Ban Chuyên án gọi điện dọa vợ tôi. Ông Quận tắt máy, không liên lạc được. Trinh cũng tắt máy.

14/3: Hương sang đòi nợ. Tôi hiểu là ông Quận cử Hương sang tiếp tục màn đòi nợ để cho vợ chồng tôi yên tâm.

17/3: Vợ tôi liên lạc được ông Quận. Ông mừng lắm, bảo kế hoạch vẫn tiếp tục như cũ.

Thứ Tư, 18/3: Vợ chồng tôi sang nhà Hương khát nợ thêm 15 ngày, đến 1/4/2009.

Thứ 6, 20/3: Vợ tôi gọi điện cho mẹ tôi, được biết là Tình (bạn tôi) mới đưa cho bà 7 triệu VNĐ. (Trước đây, cuối năm 2008, tôi gửi tiền cho Tình hai lần; một lần 4 triệu, nhờ Tình gửi cho mẹ tôi mỗi tháng 2 triệu; một lần tiếp theo 6 triệu, nhờ gửi cho bà mỗi tháng 3 triệu. Vì tham gia vào vụ việc của ông Triết nên tôi không còn tiền để gửi tiếp cho mẹ.) Tôi liên lạc với Tình. Tình bảo lâu không liên lạc được với tôi nên chưa gửi cho bà 3 triệu còn lại. Tôi đề nghị Tình gửi 3 triệu còn lại ra cho tôi. Tôi gọi từ số máy cố định của gia đình bà ngoại vợ, Công an bố trí ghi âm.

Ông Quận, ông Triết cho vợ tôi biết tình hình đang rất phức tạp.

Theo đề nghị của ông Triết và ông Quận, thứ Năm, 26/3, tôi gọi điện cho Nguyễn Vĩnh Hà (bạn tôi). Hà đang ở Biên Hoà, không có tiền. Sau đó tôi gọi điện cho Tuấn Minh. Tuấn Minh gửi cho tôi 1,5 triệu vào tài khoản. Đầu buổi chiều, Tình báo đã gửi 3 triệu vào tài khoản cho tôi. Tối, tôi gọi điện ra Hà Nội cho mẹ (vợ đã gọi từ mấy hôm trước). Bà không cho mượn tiền, nói là không có, mới sửa nhà xong. (Những việc này chúng tôi làm theo ý của ông Triết và ông Quận, để cho Ban Chuyên án thấy là chúng tôi đang khó khăn thực sự, không có ai đứng sau lưng chúng tôi cả.)

Ông Triết nói với Ban Chuyên án là nếu họ không gửi tiền cho vợ chồng tôi thì ông “sẽ gửi. Ông ông Mạnh và ông Dũng không bảo vệ được đất nước, tôi phải bảo vệ. Các anh nghĩ gì thì nghĩ...” (Ban Chuyên án trước kia bị giải tán sau khi tôi tung THƯ TỔ CÁO lên mạng lần thứ 2, Bộ Chính trị chỉ định một Ban Chuyên án mới.)

Thứ Sáu, 27/3: Buổi sáng, tôi gọi điện cho Dũng (em trai). (Để Công an nghĩ là tôi bí bách đến mức phải cầu viện cả đứa em mà tôi coi như đã “tù” mất.) Chiều, chúng tôi đi nhận tiền do Dũng gửi. Ông Triết rất mừng. Công an gần như không còn nghi ngờ ông nữa. (Ông bảo là thế là tốt lắm rồi, không phải gọi cho ai nữa đâu.)

Vợ tôi bắt đầu đi làm lễ tân ở khách sạn mới mở của Hương (khách sạn Bảo Minh trên đường Hoàng Diệu).

Thứ Bảy, 28/3: Tôi gửi email cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng để thông báo rằng nếu không có gì chuyên biến, thứ 2, 30/4, tôi sẽ tung lên mạng tiếp.

Chiều thứ 2, 30/3, ông Lê Hồng Anh gọi điện cho vợ tôi. “Chúc mừng...”

4/4/2009: Lên mạng nghe tin ngày 1/4 ông Dũng xin từ chức trong một cuộc họp đặc biệt của Bộ Chính Trị [trang mạng của đài RFA loan tin]. Sau đó vợ tôi hỏi ông Quận thì ông nói có nghe phong thanh như vậy.

7/4: Ông Quận, ông Triết, cho vợ tôi biết là ông Dũng đã xin từ chức.

Thứ Sáu, 10/4: ông Lê Hồng Anh, ông Triết, ông Quận gọi điện cho vợ tôi. Ông Anh nói

là cứ yên tâm, nhà nước sẽ trích ngân sách cho vợ chồng tôi (họ gọi vào số điện thoại công khai của vợ tôi, Ban Chuyên án vẫn ghi âm số máy này). Tình hình ở Hà Nội đang “khủng hoảng”.

Ngày 12/4/2009: Ông Triết cho biết ông Nông Đức Mạnh đã dự định sẽ từ chức. Hương sang nhà đòi nợ vợ chồng tôi. Tôi đành phải xuất hiện (tôi rất ghét chuyện đóng kịch này), sau đó cả hai vợ chồng sang nhà Hương tiếp tục "xin khát nợ." Chúng tôi ngồi trên thành lan can ngoài sân, phía dưới máy quay phim bí mật của Ban Chuyên án. (Để Ban Chuyên án và những người trong Bộ Chính trị thấy là chúng tôi nợ nần thật sự, không có ai đứng sau lưng vợ chồng tôi cả.)

15/4: Chiều, tôi hết tiền ngồi mạng. Đi lang thang, chán nản.

16/4: Ông Lê Hồng Anh và ông Triết liên lạc với vợ tôi. Ông Hải đã thú tội, tuy không nhận hết tội (và tố cáo vợ chồng tôi là “vu cáo”). Ông Mạnh đã viết đơn xin từ chức. Ông Triết cho biết, họ đã thống nhất là sẽ thay đổi chế độ trong năm 2010. Mọi chuyện bên ngoài vẫn giữ nguyên như không hề có chuyện gì xảy ra để giữ uy tín cho đất nước. Tình hình vẫn đang “khủng hoảng”. Ông Lê Hồng Anh nói, “không ngờ chế độ này có ngày tận thế hôm nay”. Ông Dũng đã xin từ chức nhưng chưa chọn được ai thay thế nên vẫn tạm tiếp tục tại vị. Ông Dũng cho biết là ông nghe theo lời khuyên của con gái. Ông Mạnh thì coi như đã bị thay thế, chỉ chưa chính thức thôi. Ông Nguyễn Sinh Hùng cũng “dính” và sẽ bị bãi chức. Rất nhiều đối tượng liên quan...

Tôi bảo vợ sáng hôm sau nói với ông Triết là "được tin chế độ này sắp sụp đổ mà tôi mừng cả đêm ngủ không được."

17/4: Vợ tôi gọi điện cho mẹ tôi. Bà báo bấy lâu cố liên lạc mà không được. Bà sẽ chuyển cho tôi 5 triệu VNĐ, số tài khoản của tôi do Dũng (em tôi) đưa cho.

Vợ liên lạc với ông Triết, ông nói, "biết Hùng vui là chú vui lắm." Ông rất vui vì chế độ này đã đến ngày tàn của nó. (Ông rất lo lắng vì sợ tôi bức bối quá mà nóng nảy làm liều.) Ông mô tả bức thư tố cáo giống như một “quả bom nguyên tử” nổ giữa trời quang mây tạnh.

19/4: Vợ tôi gọi điện cho ông Triết và ông Lê Hồng Anh. Tình hình vẫn rất “khủng hoảng”. Người ta đã “quên” vợ chồng tôi rồi. Ông Triết nói, ông phải động viên mãi ông Dũng mới chịu lên truyền hình, vì quá xấu hổ. Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường nhưng chỉ là “diễn kịch” để giữ thể diện cho đất nước mà thôi. Bọn họ đang không ngớt công kích và chửi rửa lẫn nhau.

20/4: Ông Triết và ông Lê Hồng Anh gọi điện cho vợ tôi (vào số điện thoại bí mật). Ông Lê Hồng Anh nói “70% nhân dân mong chế độ này sụp đổ rồi. ‘Phe ta’ vẫn nhiều hơn.”

21/4: Buổi tối, vợ gặp nhóm Công an (6 người) đã vào nghỉ tại khách sạn Bảo Minh (nơi vợ tôi làm nhân viên) mấy hôm trước. Họ nói là chế độ này đã sụp đổ rồi, tất cả chỉ là diễn kịch để giữ thể diện và an ninh cho đất nước mà thôi. Họ bảo tôi “là người là dũng cảm, một mình mà lật đổ được cả một chế độ.” Họ hỏi vợ tôi sao lại vu cáo ông Hải giết người, bằng chứng đâu? Vợ tôi nói, “không lẽ họ thú tội với tui là để lừa tui à? Tui mà có chứng cứ thì tui đã gửi cho Công an lâu rồi.” Họ cũng nói là đã có tờ trình đề nghị trích tiền cho vợ chồng tôi, đang chờ ký thôi.

Ông Triết đề nghị tôi tiếp tục gọi điện cho Dũng để mượn tiền.

22/4: Chiều, gần 5h, tôi gọi điện cho mẹ xong gọi cho Dũng (em trai). Tôi xin khất nợ cũ 5 triệu thêm 1-1,5 tháng; đề nghị mượn thêm 5 triệu. Nó bảo không có, đang nợ ngân hàng 500 triệu VNĐ và phải làm trả nợ vì thua chứng khoán.

28/4: Chiều tối, tôi gọi điện cho Dũng (trước đó nó gọi điện cho vợ tôi bảo tôi liên lạc lại). Nó báo tin ba tôi bị tai nạn xe máy.

29/4: Sáng, tôi về Hà Tĩnh. Ba tôi bị ô tô tải hạng nhẹ kéo làm gãy 7 xương sườn và một bên xương bả vai. Dự tính phải nằm điều trị 3 tháng mới khỏi.

Vợ không còn tiền đưa cho tôi để về nhà. Vợ tôi nói là số tiền 3 triệu còn lại từ tiền mẹ tôi gửi đã dùng để trả nợ. Tôi sinh nghi vặn hỏi. Sau đó vợ tôi mới thú nhận là không phải đã trả nợ mà đã gửi cho Hương. Thì ra, không chỉ 3 triệu này mà cả lần trước 4 triệu (từ số tiền 5 triệu Dũng gửi và vợ tôi mượn 4 triệu từ ông Tường, Kế toán trưởng Cty Công trình Đô thị Quảng Trị), bà Hương cũng đã tìm cách “môi” từ vợ tôi theo chỉ đạo của ông Triết và ông Quận, vì sợ vợ tôi có tiền sẽ chi tiêu lung tung và trả nợ tiền tử lạnh cho ông Dũng. Bởi nếu để vợ tôi cầm thì phần vì sợ vợ tôi tiêu xài hoang phí, phần vì sợ tôi sẽ chỉ đạo vợ trả nợ tiền tử lạnh cho ông Dũng (Cty Thăng Bình, 5,8 triệu). Hôm ấy tức giận quá, tôi mắng cho vợ một trận, thậm chí tát cho vợ một cái, vì vợ làm những việc đó mà không cho tôi biết, và cũng thấy “nghĩ nghĩ” ông Triết và ông Quận. Tôi vẫn lên đường về Hà Tĩnh. Về sau vợ cho biết là ông Triết và ông Quận biết vợ chồng tôi cãi nhau đã rất mừng. Công an theo dõi biết chuyện tôi chửi mắng và đánh vợ vì không có tiền về quê. Hai ông cũng cho biết là lần này thì Công an đã “thực sự” tin vợ chồng tôi. Thời gian này họ đã quay sang quan tâm đến vợ chồng tôi và sẽ sớm thu xếp. Ông Triết và ông Lê Hồng Anh cũng nói là từ đầu tháng đến giữa tháng 5 là sẽ thu xếp cho vợ chồng tôi. (Tôi thực sự “phục” mưu mô của ông Triết và ông Quận.)

Sau vụ này, Công an đã ra quyết định và khám xét nhà ông Hoàng Trung Hải, ông Nguyễn Đình Trường (Công ty May Việt Tiến) và ông Lê Quốc Ân (Tập đoàn Dệt May). Nhưng hầu như không tìm ra gì (ngôi nhà xây cho vợ chồng tôi trước đây thì họ đã bán). Ông Hải không được gọi điện thoại, bị phong tỏa tài khoản (không còn tiền). Ông vẫn thực hiện nhiệm vụ nhưng có Công an giám sát chặt chẽ.

3/5/2009: Tôi trở vào Đông Hà.

Tình hình vẫn đang rất rối beng. Nhưng họ cho biết là trước tháng 12 năm nay sẽ làm cuộc “cách mạng”. Ông Triết cũng bị tấn công nhưng vẫn đang ở thể thượng phong.

Tôi bảo vợ nói với họ là những tài liệu ông Bùi Đại Thắng lấy từ nhà tay trợ lý ông Hải ở Quy Nhơn (Bình Định) đều được ông Thăng chuyển cho ông Mạnh và ông Dũng. Vì thế, hai ông này đang nắm chứng cứ phạm tội của ông Hải. Buổi chiều, vợ gọi điện cho ông Quận, ông Triết và ông L.H. Anh biết. Họ nói là tại sao không bảo sớm cho họ biết.

5/5: Sau khi biết tin kia, nhà ông Dũng cũng bị khám xét. Ông Quận nói chắc là ông Dũng bị ông Hải dọa nên không dám cung cấp chứng cứ về ông ta. Ông Quận nói “quân” của ông Hải nhiều lắm, kể cả các băng nhóm tội phạm.

Ông Bùi Đại Thắng giờ đột nhiên lại “sợ” phải đi tù vì tội “che giấu tội phạm” và khai là “không biết gì cả.” Tuy nhiên, sau đây ông lại khai hết những gì ông biết cho Ban Chuyên án.

6/5: Sau khi biết tôi chửi mắng và đánh vợ, bọn họ thực sự tin là vợ chồng tôi không có

tiền. Thế lực ông Triết lúc này đã rất mạnh, hầu như thu tóm mọi quyền lực ở Trung ương. Ông quyết định mạnh tay và sẽ điều tra đến nơi đến chốn. Bởi ba ông kia vẫn ngoan cố, không chịu nhận hết tội. Các phe phái khác lúc này quay sang “nịnh” ông Triết. Ông nói công khai là sẽ đền bù danh dự cho vợ chồng tôi.

Ngày 12/5: Trưa Hương và Nhân (chồng Hương) gọi điện cho tôi, đòi tiền. Tôi lại nữa nhận khất lần thêm 1 tháng nữa.

Vợ tôi cho biết là sáng 12/5, Công an khám nhà ông Mạnh. Ông Triết ký giấy, quyết làm đến nơi đến chốn vụ này. Cả ba ông vẫn gan lì lắm. Thế lực của ông Triết đang lên. Ông Triết đề nghị Ban Chuyên án phải bố trí nhà cho vợ chồng tôi ở Hà Nội.

Ông Đỗ Mười cũng dính sâu vào vụ này. Công an đã khám xét cả nhà ông Mười. Thực ra, trước đây trong số những tài liệu ông Thắng thu được tại nhà tay trợ lý ông Hải (đã bị ông Hải giết) ở Quy Nhơn, có nhiều tài liệu liên quan đến vị “bố già” này.

Công an tìm ra nhiều bằng chứng về tội tham nhũng tại nhà ông Mạnh, lên đến hàng tỷ USD.

13/5: Ông Dũng bí mật cung cấp cho Công an bản thiết kế một ngôi nhà bí mật của ông Hải, nơi nhiều khả năng ông Hải cất giấu tài liệu ở đó. Ông Dũng nói nếu không có bản thiết kế đó thì có đào cả nhà lên cũng chưa chắc tìm được gì. Công an vẫn đang điều tra quyết liệt. Nếu phanh phui vụ việc ra sớm sẽ thay đổi chế độ ngay trong năm nay. Nếu không thì sang năm.

Công an tìm kiếm ngôi nhà của ông Hải nhưng không phát hiện được gì. Sau đó, có một người mật báo một ngôi nhà khác của ông Hải nhưng Công an cũng không tìm thấy gì.

Ông Dũng cũng chỉ khai báo lảng nhãng, toàn những tội không thể bắt giữ, chứ chưa chịu thú nhận toàn bộ câu chuyện. Ông Quận nói với vợ tôi là phía Công an nói ông Dũng ngu. Nếu ông thú nhận thì vừa lập công chuộc tội, vừa không bị bắt giữ, bởi ông Hải mới là trùm Mafia thực sự và phải bị “xử”.

Vợ tôi thỉnh thoảng khi khách yêu cầu lại đi tiếp khách (rót rượu, phục vụ) để được họ cho tiền. Vừa để chi tiêu cho cả gia đình, vừa cho phía Công an thấy là vợ chồng tôi khó khăn thực sự và tôi đã phải chấp nhận cho vợ làm việc đó.

29/5: Ông Mạnh đã bị khuất phục sau một cuộc đấu trí cân não kéo dài 13 tiếng liền. Người ta phải tra tấn bằng điện. Tiếp theo, thứ Hai tuần tới sẽ lấy lời khai của ông Hải và ông Dũng.

Tình hình diễn ra thuận lợi, nhiều khả năng cho phép kết thúc điều tra sớm. Ban đầu Công an dự tính phải trong vòng ba tháng, nghĩa là phải sang tháng 8 mới xong. Họ cũng nói là dù chứng cứ có bị ba ông kia đốt họ cũng khai ra vụ này.

30/5: Vợ hết tiền. Phải cầm điện thoại được 200 ngàn VNĐ.

31/5: Buổi trưa vợ về. Tôi gọi điện cho Hương, đề nghị cho vợ mượn 500 ngàn để tôi vào Đà Nẵng. Rằng tôi mới ra được mấy hôm vì vợ con bị ốm. Hứa với Hương là ngày 18 sẽ trả nợ, nếu không trả hết thì trả dần dần. Hương nói là vợ tôi đã ứng lương thậm cả tháng sau. (Thực ra là tháng vừa rồi vợ tôi chưa nhận đồng lương nào.)

4 & 5/6: Ông Hải bị thẩm vấn và bị tra tấn, nhưng ông ta vẫn quyết không khai.

7/6: Ông Dũng bị thẩm vấn. Ông ta thừa nhận những việc liên quan đến mình nhưng nói không biết những việc liên quan đến ông Hải.

7/6: Trinh (bạn Trọng, Trọng là đệ tử của ông Hải) bị bắt ở Trung Quốc.

10/6: Ông Triết cho biết, Trinh đã bị đưa về Mỹ. Bị tra tấn nhưng anh ta không chịu khai. Cảnh sát (Mỹ) ra điều kiện cho anh ta hoặc là chọn cái chết (tử hình) hoặc là chịu khai, cung cấp bằng chứng để được khoan hồng. Họ cho Trinh ba ngày để đưa ra câu trả lời. Họ đã lục soát nhà của anh ta ở Mỹ nhưng không tìm thấy gì. Họ đang chuẩn bị lục soát ngôi nhà ở Pháp của anh ta.

Ông Triết cho vợ tôi biết, ông Dũng đề nghị với Ban Chuyên án là “Hãy sớm thu xếp cho vợ chồng nó, đừng làm khó dễ vợ chồng nó nữa. Con vợ đang phải nuôi hai đứa con nhỏ, thằng chồng thì không có việc làm.” Ông Dũng hy vọng sau này vụ án sẽ được đưa ra xét xử công khai, minh bạch. Tội của ông làm thì ông chịu.

Tôi không biết lời đề nghị của ông Dũng được đưa ra trước hay sau khi tôi gửi thư lần cuối cho con gái ông ta (thứ Hai, 7/6).

Ông Triết cho vợ tôi biết là tình hình sắp xong rồi. Ban Chuyên án nói là nếu không tìm ra chứng cứ thì cũng tạm khép lại vụ án, điều tra bổ sung sau, đồng thời chu cấp cho vợ tôi một số tiền bạc. Nếu có chứng cứ thì sẽ thay đổi chế độ ngay trong năm nay; nếu không thì sang năm.

Buổi sáng, vợ đến khách sạn Bảo Minh, sau đó xin Hương nghỉ, nói là vào Đà Nẵng thăm tôi và lấy tiền về trả nợ cho Hương. Vợ tôi làm ở đó rất cơ cực, một mình làm từ lễ tân, đến dọn phòng, giặt giũ... cả 8 phòng khách sạn. Nhiều lúc gần như kiệt sức, có lần bị ngất xỉu. Tất cả các phòng, cả sảnh và tầng thượng đều có gắn máy quay nên Công an theo dõi được hết.

11/6: Ông Quận cho biết là Trinh vẫn chưa chịu khai. Ban Chuyên án quyết định sẽ tạm khép vụ này lại, đưa cho vợ chồng tôi một số tiền. Trong vòng một tháng nữa họ sẽ mở lại cuộc điều tra. Chỉ dăm ba ngày tới là họ sẽ thu xếp tiền cho vợ chồng tôi.

13/6: Trinh khai là chứng cứ anh ta đã bàn giao cho ông Hải. Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ hai (12/3/2009), ông Hải đã liên lạc với Trinh và “mua” số chứng cứ mà anh ta đang nắm trong tay với giá 1 tỷ USD. Vợ cũ của Trọng cũng đã bị giết để bịt đầu mối.

14/6: Trinh bị dẫn độ về Việt Nam.

15/6: Trinh đối chất với ông Mạnh và ông Hải. Anh ta khai là chính ông Hải đã thuê anh ta giết Thủy (vợ thứ hai của Trọng và là bạn của vợ tôi ở Cty May Việt Tiên). Ông Mạnh thì mặt trắng bệch ra, im lặng lầm lỳ không dám hé răng. Ông Hải thì vẫn cố cãi. Ông ta vùng lên đâm vào mặt Trinh khiến tay này bị chảy máu mồm, máu mũi. Công an liền lấy roi điện quất vào người ông Hải.

Trinh còn khai là ông Hải chưa hủy chứng cứ mà đang gửi tại nhà của một người ở ngoại thành Hà Nội.

Vụ án coi như đã nhìn thấy hồi kết, tuy chưa thể “khép hồ sơ” lại ngay. Người ta dự định sẽ công khai vụ án trong BCH TW, sau đó cả ba bị can ngoại hạng này sẽ được an trí ở quê nhà của họ, không được phép ở Hà Nội. Cả ba đã bị giám sát nghiêm ngặt suốt một

thời gian, không được phép liên lạc điện thoại, không được về nhà.

Sau lưng ông Hải là cả một tập đoàn tham nhũng, các băng nhóm xã hội đen.

Người ta dự định sẽ tiến hành thay đổi hiến pháp triệt để.

Trong tuần này, người ta sẽ giao trước cho vợ chồng tôi 1 tỷ VNĐ. Sang tuần họ sẽ giao tiếp. Họ sẽ liên lạc với tôi, mời tôi ra Hà Nội để làm việc thêm.

Ông Dũng khóc, hối hận vì đã làm vợ chồng tôi điều đúng. Ông có đề nghị với Ban Chuyên án là sau này đem vợ tôi ra nước ngoài khám.

Ông Triết có nói là ông xem băng hình ghi cảnh làm việc của vợ tôi ở khách sạn của Hương mà ông khóc. Cô ấy đã phải cắn răng chịu đựng, vì biết tôi thương vợ, nếu kêu ca nhiều thì tôi sẽ nổi khùng mà tung thư lên mạng tiếp.

Buổi tối, vợ đi tiếp khách (ông Lê Hữu Phúc và mấy tay Công an điều tra ở Hà Nội và Quảng Trị). Công an gạn hỏi, khai thác xem có ai sau lưng vợ chồng tôi không, nhưng cô ấy vẫn đủ tỉnh táo. Họ nói là chuyện vợ chồng tôi cực khổ thì họ tin. Người ta vẫn nghi ngờ ông Triết, tuy không có bằng chứng gì.

16/6: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Tình hình tốt. Người ta sẽ giao trước cho chúng tôi 1 tỷ VNĐ. Sang tuần mới khép hồ sơ vụ việc lại.

Ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GD Công an Quảng Trị kể lại chuyện tôi đến gặp Công an tỉnh ngày 5/8/2008 cho vợ tôi (khi cô ấy tiếp đoàn khách Công an Quảng Trị) nghe: “Nó đến gặp Công an mà mặt cứ tỉnh bơ. Mẹ nó bảo nó bị tâm thần mà tâm thần đâu chẳng biết.”

Trinh than thở là “tự dựng lại rơi vào cảnh này.” Anh ta cho biết đã có người đánh động cho anh ta (không phải ông Hải) rằng Công an đang truy lùng gắt gao, bảo anh ta đi trốn. Anh ta cũng không ngờ Công an truy lùng mạnh mẽ và gắt gao đến thế.

17/6: Công an đang nghi ngờ một trong hai người là ông Hải và Trinh có kẻ nói dối. Vì họ cho rằng một kẻ như Trinh không đời nào trao hết chứng cứ cho ông Hải. Khuôn mặt anh ta rất cáo già, xảo quyệt. Họ sẽ tra tấn hai người này đến nơi đến chốn. Nếu Trinh không khai, anh ta sẽ bị tử hình.

Kế hoạch của họ là trong tuần này sẽ giao tiền cho vợ chồng tôi. Thứ Sáu tuần tới sẽ khép hồ sơ lại. Chắc họ phải đợi họp Quốc hội xong để công khai vụ việc trước Bộ Chính trị.

Theo lời ông Quận, nhóm Công an điều tra này rất “ghê”, ông Triết cũng phải sợ. Họ đã gần như hoàn chỉnh hồ sơ vụ việc, chuẩn bị báo cáo trước BCHTW. Hầu như từ ông Mạnh trở xuống ai cũng “dính,” kể cả ông Triết (tuy nhiên, ông này chỉ phạm tội nhẹ hơn). Ban Chuyên án sẽ báo cáo trước Bộ Chính trị và quyền quyết định là thuộc BCT, họ không có quyền đưa ra phán quyết. Trong tuần tới sẽ họp từ đầu tuần cho tới thứ Sáu, 26/6. BCT sẽ quyết định việc xử ai, loại ai, giữ ai lại, nhưng sẽ không có ai bị kết án công khai. Cả ông Nguyễn Đình Trường, ông Lê Quốc Ân và Lê Văn Toại cũng bị triệu tập. (Lúc đầu, người ta định xử tử Toại nhưng sợ bị kiện ngược lại là phải xử ba bị can ngoại hạng kia trước.)

18/6: Vợ liên lạc với ông Quận, sau đó ông đưa máy ông Dũng. Ông Dũng nói "Bố không dám xin được tha thứ. Tội của ai làm người ấy chịu. Tội của bố làm bố chịu. Chỉ có người trong cuộc mới hiểu được." Ông có hỏi thăm sức khỏe của tôi. Tình hình theo

như ông Quận và ông Triết nói là đang tiến triển rất tốt, coi như thành công rồi, thứ Sáu tuần tới là khép vụ án lại.

19/6: Công an đang mải đấu tranh với ông Hải và Trinh nên dường như quên khuấy mất vợ chồng tôi. Ông Mạnh thì lằm lỳ, đưa gì ký này, không có phản ứng gì cả. Ông Hải thì đã bắt đầu lộ rõ vẻ sợ sệt nhưng vẫn cố đòi bằng chứng. Trinh yêu cầu đưa anh ta trở về Mỹ để anh ta giao chứng cứ cho. Anh ta nói là đã giao chứng cứ cho ông Hải nhưng vẫn còn một ít ở Mỹ. Công an nói “Mày hành bọn tao đến bao giờ nữa đây?” Anh ta bị tra tấn và Công an ra hạn cho anh ta đến thứ Tư tuần tới, nếu không chịu giao chứng cứ thì sẽ bị tử hình.

Ông Triết cho biết là sẽ sa thải một loạt, bản thân ông Triết cũng bị kỷ luật, nhưng vẫn được lưu nhiệm.

Thứ Sáu tuần tới (26/6) mới khép hồ sơ vụ án. Tình hình này chắc cũng phải đến lúc đó vợ chồng tôi mới có tiền.

22/6: Trinh được áp giải sang Mỹ (từ hôm 20/6) rồi đưa trở về Việt Nam, với một số chứng cứ về ông Hải, nhưng chỉ là những chứng cứ làm ăn buôn bán với Trọng, không có chứng cứ nào về các vụ giết người.

Thứ Hai, thứ Ba sẽ diễn ra các cuộc đối chất giữa các đương sự (ông Quận nói là cả một binh đoàn). Dự kiến thứ Tư sẽ bắt đầu họp.

Ông Hải bắt đầu thể hiện sự lo sợ trên khuôn mặt (tôi nhận thấy qua TV), đồng thời cho thấy dấu hiệu xuống sức. (Trước đây, Công an đã thử máu và biết ông ta nghiện ma túy. Thời gian trước tôi đã nghi nghi vì thấy ông ta vẫn tỏ ra khá sung sức giữa lúc bao chuyện xảy ra như thế. Hơn nữa, trước đây ông ta đã từng thú nhận với vợ tôi về chuyện sử dụng ma túy.)

Sau khi tôi tung bức thư lên mạng lần thứ hai (12/3/2009), ngày 19/3 Trung Quốc đã lên tiếng mời ông Triết sang thăm. Họ biết việc ông Mạnh rút đài chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi.

Ban Tuyên giáo Trung ương mở cuộc thi Tìm hiểu Biển Đảo Việt Nam (bắt đầu từ 1/4); các tin tức về Hoàng Sa - Trường Sa bỗng trở nên sốt dẻo hơn bao giờ hết trên các trang báo Việt Nam.

Ngày 17/3, một hội thảo đầu tiên về tranh chấp chủ quyền trên biển Đông đã được tổ chức ở Hà Nội.

Trong 2 ngày 20 và 21/3, tại Hải Phòng, Ban Bí thư Trung ương đã tổ chức “Hội nghị toàn quốc Tổng kết công tác tuyên truyền biển - đảo, phân giới - cắm mốc và thông tin đối ngoại năm 2008, triển khai nhiệm vụ năm 2009”.

Phe bảo thủ thân Tàu do ông Mạnh cầm đầu đã bị giáng một đòn chí mạng.

Thứ 6, 3/7/2009, vợ đi tiếp đoàn khách là nhóm sỹ quan điều tra trong Ban Chuyên án ở Hà Nội vào. Họ đưa máy và bảo vợ gọi điện cho ông Quận. (Họ nửa đùa nửa thật, “Cứ ở đấy mà gọi, đừng đi đâu nữa!” Hình như họ nghi ngờ vợ tôi hay chạy ra ngoài gọi điện cho ông Triết và ông Quận.) Ông Quận chuyển máy cho gặp một sỹ quan cấp cao trong Ban Chuyên án. Ông sỹ quan này nói, “Cháu đang đi làm à? Làm như thế chắc chồng cháu buồn lắm phải không? Nhưng mình làm ăn chân chính chứ có gì đâu mà phải thế.”

“Chú chưa được gặp vợ chồng cháu. Nhưng chồng cháu đã viết một lá thư thật ‘kinh khủng’. Lúc đầu không ai tin vào câu chuyện này cả. Bức thư đã tạo ra một bầu không khí còn hơn cả chiến tranh.” “Chú tin 100% là có ai đấy đứng sau lưng vợ chồng cháu nhưng bọn chú chưa tìm ra được.” “Các chú không như nhóm Công an điều tra trước đây đâu. Các chú không sợ ai cả. Kể cả ông Trời xuống đây các chú cũng không sợ.” “Sắp xong rồi à?” “Sao cháu biết là sắp xong?” Vợ tôi nhanh trí nói, “Lần trước ông Quận có cho cháu gặp một ông và ông ấy nói là sắp xong rồi. Thế mấy tháng, mấy năm nữa thì xong hả chú?” “Cháu nghĩ các chú là một lũ ngu cả hay sao? Sắp xong rồi cháu à.”

Ông Triết cho vợ tôi biết là trong tuần này hoặc giữa tuần tới sẽ khép vụ án lại. Bộ Chính trị đã bỏ phiếu và quyết định không công khai vụ này. Ông nói nếu vụ này mà đưa ra công khai, chắc chắn sẽ có chiến tranh. Ông bảo cứ về nói với Hùng là nó biết. (Tôi cũng lờ mờ ý thức được chuyện này. Trung Quốc luôn chờ chực Việt Nam rơi vào khủng hoảng để gây hấn, xâm lấn và ăn cướp.) Giọng ông lộ vẻ mệt mỏi.

4/7: Ông Quận cho biết tình hình vẫn đang hồi gay cân. Bộ Chính trị bỏ phiếu không công khai vụ này, nhưng Ban Chuyên án vẫn đòi đưa vụ này ra công khai (trước Ban Chấp hành TW Đảng). Nếu vậy thì bất lợi cho ông Triết, bởi ông cũng phạm tội.

5/7: Vợ cho biết là ở các bàn nhậu người ta bàn tán rất nhiều về câu chuyện của chúng tôi. Họ chửi ba ông kia (Mạnh, Dũng, Hải) rất ghê.

Tối 6/7/2009, vợ tôi lại được gặp một viên sỹ quan cao cấp khác của Ban Chuyên án qua điện thoại. Ông này cho biết là chỉ trừ chứng cứ giết người của ông Hải là chưa tìm ra được (với một kẻ cáo già như ông Hải thì đây là điều hoàn toàn dễ hiểu; hơn nữa, bọn họ đã có một thời gian dài để tìm mọi cách xóa hết dấu vết tội lỗi của mình), còn những chứng cứ khác đã đủ để kết tội ba ông kia. Và nếu đây là một vụ kiện thì coi như chúng tôi đã giành phần thắng. Ông ta hỏi thẳng vợ tôi là có phải ông Triết đang đứng sau lưng vợ chồng tôi không, vì có thư tố cáo ông Triết làm chuyện đó. Trước đây họ cũng từng úp mở chuyện ấy nhưng lần này họ đã huých toẹt vấn đề ra luôn. (Ban Chuyên án dường như muốn thông báo tình hình cho vợ chồng tôi để chúng tôi gây ‘sức ép’ với Bộ Chính trị, trong trường hợp đó, họ cũng được lợi. Vì nếu người ta ‘đền bù’ cho vợ chồng tôi thì chắc chắn không thể bỏ qua Ban Chuyên án được.)

Ông Quận nói với vợ tôi là trong tuần tới sẽ xong thôi.

Thứ Ba, 7/7: Tôi gửi thư cho Ban Chuyên án qua địa chỉ email togiactoi@canhsat.vn, gopycanhsat@canhsat.vn và cho cả con gái ông Dũng qua địa chỉ của cô thư ký con gái ông (diep.nguyen@vietcapital.com.vn).

Kính gửi: Ông Lê Hồng Anh và các ông trong Ban Chuyên án

Vợ chồng tôi đã quá mệt mỏi và quá sức chịu đựng rồi. Vợ tôi lại đang bị những cơn đau đầu hành hạ ngày một nhiều và rất cần được đưa đi khám ngay. Vì thế, tôi khẩn thiết đề nghị các ông hãy giúp đỡ chúng tôi.

Nếu không có gì thay đổi, thứ Hai tuần tới tôi buộc phải tung lá thư lên mạng lần nữa để tự giải thoát mình khỏi tình cảnh hiện nay. Và nếu tôi gặp phải mệnh hệ gì thì cũng có người tung bức thư lên mạng.

Tôi rất muốn hợp tác với các ông và mong các ông hiểu rằng đấy không phải là

sự dọa dẫm mà chỉ là sự lựa chọn duy nhất của một kẻ đã bị dồn tới chân tường, đặc biệt là trước tình hình sức khỏe nguy cấp của vợ. Bệnh tình của vợ tôi rất dễ xảy ra tai biến khó lường, và chỉ cần bị tai biến thêm một lần nữa thì coi như vô phương cứu chữa.

Xin gửi tới các ông lời chào trân trọng,

Quảng Trị, ngày 10/7/2009

Lê Anh Hùng

Thứ Tư, 8/7: tôi lại gửi tiếp cho họ, có chỉnh sửa và bổ sung. Thứ Sáu, 10/7: tôi gửi lần nữa.

Ông Triết xem ra rất sợ tôi tung thư tố cáo lên mạng tiếp. Ông dặn vợ tôi nói lại với tôi là bảo Hùng hãy “bình tĩnh.”

Tối Chủ nhật, 12/7: Vợ đi tiếp một viên sỹ quan cao cấp trong Ban Chuyên án mới từ Hà Nội vào buổi sáng, tên là Tuấn. Ông Tuấn cho biết là Ban Chuyên án đã đề nghị lên trên chi tiền cho vợ chồng tôi. Nhưng lúc này các phe nhóm đang mải mê đấu đá lẫn nhau, tranh giành quyền lực. Ông Triết hóa ra cũng dính vào một vụ tham nhũng lớn nên có sức ép đòi cách chức. Thậm chí có một thư tố cáo nặc danh đòi khai trừ ông Triết ra khỏi Đảng. Công an cũng muốn công khai vụ này, nhưng một số người lại phản đối, sợ ảnh hưởng tới uy tín và an ninh của đất nước. Họ cũng không muốn gạt ông Triết vì biết là không ai có đủ khả năng thay ông này.

Ông Công an này trông rất lạnh lùng và ghê. Vợ tôi cầm ly rượu vang mà tay cứ run quỳnh lên. Gai ốc chạy dọc cánh tay. Ông ta hỏi là “cháu bị sao thế?” Vợ tôi nói, “nhìn chú thấy sợ quá. Con nít mà nhìn chú chắc mất hồn luôn.”

Ông Quận và ông Triết cho biết là đợt tới có rất nhiều đối tượng bị sa thải. Ở Quảng Trị nhiều người dính vào đường dây của ông Hải. Ông Lê Hữu Phúc (Bí thư Tỉnh uỷ) cũng tham gia vào đường dây ma túy của ông Hải. Lẽ ra Đông Hà đã lên thành phố nhưng bị hoãn lại, vì ông Triết yêu cầu phải giải quyết xong cho vợ chồng tôi đã. Sắp tới, sang tháng 8, một loạt quan chức của Quảng Trị sẽ bị sa thải, kể cả ông Phúc, trước khi Đông Hà trở thành thành phố.

Sáng thứ Hai, 13/7, người ta sẽ bỏ phiếu để xem ông Triết có được lưu nhiệm hay không. Ông Quận nói là không ai gạt được ông Triết cả. Ông này “ghê” lắm. Ông Triết nói với vợ tôi, “Chú mà bị gạt thì có mà chiến tranh xảy ra à?”

Ông Lê Hồng Anh vẫn được tín nhiệm. Ông Nguyễn Khánh Toàn sẽ nghỉ. Tháng Tám tới ông Quận cũng nghỉ hưu vì đã quá tuổi.

13/7: Tối, vợ tiếp ông tướng Công an hôm trước cùng với 17 người khác; trong đó chỉ vài ba người biết vợ tôi. Viên tướng Công an này đã đi hôm qua và mới quay trở lại Đông Hà. Tại nhà hàng Lộc Phát (ông Quận có gắn máy quay và máy ghi âm). Có cả một số cảnh sát nước ngoài là người gốc Việt (Canada, Australia) nói giọng lơ lớ.

Vợ nghe lỏm được một nhóm Công an nói chuyện với nhau là “ông Triết chỉ có thắng chứ không có phần nào là thua cả.”

Có tay Công an hỏi “sao em lại tên là Phương Anh, lại cũng có hai con nữa?” hình như anh ta ngờ ngợ điều gì đó. Vợ tôi trả lời, “Em tên Phương nhưng thấy ca sỹ Phương Anh đẹp nên thêm chữ Anh nữa vào tên thôi.” (Vợ tôi phục vụ rót rượu, và không phải ai trong nhóm này cũng biết cô ấy là ‘nhân vật chính’ của câu chuyện.)

Ông Quận và ông Triết cho biết là người ta đang lo đầu đá nhau nên chưa chuyển tiền cho vợ chồng tôi. Ông Quận nói và ông Triết cũng khẳng định vị thế của mình. Hai ông này nói là đành chịu khó chờ đợi thôi.

18/7/2009: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là chính ông đã ký duyệt đề nghị chi tiền cho vợ chồng tôi. Nhưng ông nói là ông không muốn giục vì sợ người ta nghi ngờ. Ông cũng nói là nên hạn chế gọi điện cho ông. Các phe phái đang đầu đá ghê lắm; người ta đang nhăm nhăm gạt ông Triết, nhưng ông này nói là không bao giờ gạt được ông.

19/7: Vợ tiếp đoàn khách Công an ở Hà Nội và Quảng Trị (5 sỹ quan Công an từ Hà Nội và hơn mười người ở Quảng Trị); có mặt hai “đệ nhất bò” của ông Dũng và ông Hải. Hai cô gái đẹp mê hồn. “Cả nhà hàng hầu như không ai thiết gì đến ăn uống cả, mà cứ bị hai cô gái kia hút hồn.” Một viên sỹ quan Công an nói, “Hôm nay Phương chịu khó lép vé nhé.” Hai cô gái uống rất kinh. Mỗi cô 1 két Heinneken. Họ cung cấp cho Công an một số bằng chứng của ông Dũng và ông Hải.

Một cô tên Phương, biệt danh là Chip, sinh năm 1982, bồ của ông Dũng. Cô kia vợ không rõ tên gì, sinh năm 1985, bồ của ông Hải. Phương cho mọi người xem đoạn phim lưu trong điện thoại (cô ta dùng đến 6 điện thoại) mà cô ta thuê người quay cảnh tình tự giữa mình và ông Dũng. Vợ tôi vờ mượn máy để lưu số điện thoại và có mở xem một được một đoạn, thấy rõ hình ảnh ông Dũng. Hai cô gái kể chuyện về hai ông này, nào là được các ông này đưa ra nước ngoài trong những chuyến công du; hai cô cũng nói là lâu rồi không hiểu hai ông kia lặn đâu mất mà liên lạc không được. Phương nói là nhờ thuê quay phim thế này mà cô ta đã tổng tiền được các đại gia, dĩ nhiên ông Dũng là đại gia “ngoại hạng.” Thật khôn khổ cho ông Dũng! (Cả ba ông đều đang bị giám sát chặt chẽ, không một phút lơ lửng; các cuộc liên lạc điện thoại đều phải được phép của Công an mới được nghe.)

20/7: Ông Triết nói là ông đã ký đề nghị chi tiền cho vợ chồng tôi, 2 tỷ USD. Nhưng ông đang bị người ta tấn công mạnh; ông động viên vợ chồng tôi chịu khó chờ đợi. Ông Quận cũng nói là “đành phải theo tình thế thôi.” Theo kế hoạch, hôm nay hai cô gái kia rời khỏi Đông Hà.

22/7: Trưa, vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Hai ông cho biết là tình hình đang căng thẳng. Nhiều kẻ muốn lật ông Triết. Hoặc chỉ cho ông Triết ở nguyên chức vụ cũ. Còn chức vụ của ông Mạnh sẽ do người khác thay. Ông Triết nói là ông sẵn sàng từ bỏ chức vụ, về làm vườn. Ông Triết bảo vợ nói với tôi là hãy chịu khó chờ, “đâm lao phải theo lao.” Không lâu nữa đâu. Tuy nhiên phía Công an cũng nói là khó có ai thay thế được ông Triết.

Ban đầu họ dự định là tháng 8 thay đổi nhân sự; tháng 10 thay đổi chế độ. Ông Triết cũng đã đưa một số nhân vật trẻ tuổi tài cao, được đào tạo ở nước ngoài, vào bộ máy.

Ông Hải phản công rất mạnh; đòi ông Triết phải từ chức. Ông ta đã tính đến chuyện này từ lâu, đã đề phòng mọi chuyện sẽ đến như ngày hôm nay. Ông ta đã làm ăn một số vụ với ông Triết. Ông ta cũng khai với Công an là đã từng định thuê người giết cả hai vợ

chồng tôi, nhưng sau lại thôi vì “không nỡ, bởi dù sao cũng đã từng nhận làm cha chú...”

23/7: Buổi tối, vợ tiếp ông Tiểu (Giám đốc Công an QT), ông Hoàng và ông Nguyễn Thanh Thắng (hai lãnh đạo khác của CAQT). Họ cho biết là ông Triết đã viết đơn xin ra khỏi Đảng trong buổi sáng hôm đó. Ông Tiểu nói ông Triết đúng là “lùi một bước tiến mười bước.”

Rời khỏi nhà hàng về khách sạn Bảo Minh, vợ tôi liên lạc được với ông Quận. Ông Quận cho biết là bản thân ông cũng “bất ngờ”, không ngờ ông Triết lại cao tay thế.

24/7: Buổi tối, vợ tiếp một ông sỹ quan Công an từ Hà Nội vào cùng ông Ngô Văn Tiểu (giám đốc CA tỉnh) và khoảng 4 người nữa. Ông Công an kia cho vợ biết là “sắp có tiền rồi.” Ông Tiểu lại nói là nhanh lắm cũng phải 1 đến 2 tuần. Họ thảo luận với nhau về vụ ông Triết bất ngờ xin ra khỏi Đảng. Người thì nói là ông Triết “ghê,” người thì nói là ông “cao thủ,” “cao tay.” Ông Công an kia nói vụ này đang “rất nóng hổi và gay gắt.”

25/7: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông bảo ông từ chức và xin ra khỏi Đảng là vì vợ chồng tôi. Vợ tôi hỏi “chú có buồn không?” Ông nói là không hề buồn gì cả. “Chú chỉ muốn lật đổ cả chế độ này.”

26/7: Vợ nói là mấy anh Công an cho biết rằng ông Dũng sẽ vào dự lễ tưởng niệm ngày thương binh liệt sỹ ở Quảng Trị. Tuy nhiên, sau không thấy ông vào, chắc là vì ông quá xấu hổ.

Ông Triết không vào vì đã viết đơn xin từ chức và ra khỏi Đảng. Ông Dũng thăm Cần Thơ; ông Triết thăm Trà Vinh; ông Mạnh bị đẩy đi Bà Rịa – Vũng Tàu. Cả ba nhân vật chóp bu đều không có mặt tại sự kiện chính của dịp kỷ niệm ngày thương binh liệt sỹ 27/7 ở thị xã Quảng Trị. (Chỉ có ông Hồ Đức Việt, Trưởng BTCTW và ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành ủy Hà Nội đại diện.)

27/7: Vợ nói là câu chuyện của vợ chồng tôi bây giờ đến cả những cán bộ cấp thấp cũng biết và bàn tán. Vợ gặp ông Lê Hữu Thắng và Nguyễn Đức Chính, 2 vị Phó CT tỉnh Quảng Trị. Người ta hỏi han cả tôi, thậm chí vợ chưa trả lời nhưng họ bảo là cũng biết tôi đang ở nhà.

28/7: Vợ gọi điện gặp ông Triết và ông Quận. Ông Triết nói ông đã suy nghĩ kỹ rồi. Ông mệt mỏi và chán nản trước cảnh người ta cứ tranh giành, kiện cáo lẫn nhau. Ông Quận nói là “phải tùy tình hình và tùy ông Triết thôi.”

Ông Dũng, ông Triết, ông Mạnh đều vắng mặt trong lễ kỷ niệm 80 năm ngày thành lập Công đoàn Việt Nam (28/7) và trao tặng Huân chương Sao Vàng. Sự vắng mặt của ông Mạnh là đáng chú ý nhất, người đứng đầu đội tiền phong của giai cấp công nhân mà lại vắng mặt trong lễ kỷ niệm 80 năm ngày ra đời tổ chức đại diện cho lợi ích của giai cấp công nhân.

30/7: Vợ tiếp đoàn khách của ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GD CA tỉnh QT. Ông nói là ông có gọi điện ra ngoài kia đề nghị họ thu xếp cho vợ chồng tôi sớm, vì vợ tôi phải vất vả xoay xở kiếm tiền trong lúc đang nuôi hai con nhỏ. Ông cho biết là ông gọi vợ tôi đi tiếp khách như thế vừa để tạo điều kiện có thu nhập cho vợ tôi, vừa cho người ta thấy là vợ chồng tôi đang khốn khổ đến thế nào.

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Lâu lắm mới thấy hai ông vui vẻ. Ông Triết nói là người ta đang họp ở Hà Nội để phân định “ngôi thứ.” Chỉ vài hôm nữa là vợ chồng tôi

có tiền. Ông nói là để xem họ giải quyết thế nào; nếu họ không chịu đối xử công bằng với vợ chồng tôi, ông sẵn sàng công khai vụ việc này và xác nhận chuyện đã đứng sau vợ chồng tôi. Ông bảo vợ tôi về nói lại với tôi thế “để Hùng yên tâm.” Về chuyện ông có quay lại chính trường hay không, ông nói là “tùy tình hình.”

Ông Dũng hiện đã tỏ thái độ bất cần, bảo gì thì ông làm nấy. Người ta đặt cho ông biệt danh là ông Dũng “người máy.” Ông Hải thì vẫn cô tỏ ra cao ngạo; lúc nào cũng kè kè một hộp keo vuốt tóc trong người. Người ta giám sát cả ba ông rất chặt, kể cả khi đi đái.

31/7: Vợ tiếp khách, ông Ngô Văn Tiếu, ông Nguyễn Thanh Thắng (Giám đốc và Phó GD Công an Quảng Trị)... Vợ “xin” ông Tiếu tiền để trả nợ cho ông Lê Dũng, “vì hẹn người ta ngày mai trả mà chưa có tiền.” Ông nói là nhiều thì không có chứ ít thì được, vì thứ Bảy không rút được tiền, chiều mai ông đưa cho; sau nếu còn thiếu thì ít hôm nữa ông đưa thêm.

(Không hiểu ông Tiếu quan hệ với ông Triết thế nào nhưng ông rất hay động viên vợ chồng tôi.)

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là họ thích kiểu gì ông sẽ chơi kiểu ấy. Nhưng tình hình đang có vẻ thuận lợi cho phía ông Triết. Vì những người kia vẫn tranh giành đấu đá nhau, không ai chịu phục ai cả, chửi bới om sòm cả lên, giờ cả “tao, mày” ra. Tình hình này có nhiều khả năng ông Triết lại trở thành “ngư ông đắc lợi,” bọn họ sẽ phải quay sang ông Triết.

1/8: Vợ tiếp khách, ông Tiếu, ông Nguyễn Thanh Thắng, ông Sinh, bà Phương... (Công an QT). Ông Tiếu cho biết là thứ Năm tới, người ta sẽ chuyển tiền cho vợ chồng tôi, 3 tỷ USD. Máy người nói là nếu họ chuyển cho 3 tỷ thì dành luôn 1 tỷ cho người nghèo để chơi cho đẹp. Với tôi thì 1 tỷ còn quá ít; tôi phải dành chừng 2/3 số tiền đó để làm từ thiện.

Ông Tiếu nói vợ tôi là sáng thứ Hai đến cơ quan ông sẽ xuất cho 5 triệu. Coi như tiền cơ quan ông chi “thưởng” cho vợ tôi. Vì ông Triết yêu cầu như vậy. Dự kiến buổi chiều tôi phải đến cửa hàng Lê Dũng (nơi vợ tôi mua nợ tủ lạnh và đầu VTC theo chỉ đạo của ông Triết và ông Quận) để khát đến thứ Hai tuần sau vậy.

Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là họ đề nghị ông quay lại đảm nhiệm chức vụ, nhưng ông ra điều kiện là phải chuyển tiền cho vợ chồng tôi đã. Sau khi tranh cãi, đấu đá chán chê, giờ đây họ lại phải quay sang ông Triết. Còn ông Triết thì đặt ra yêu cầu trên. Ông nói nếu không chuyển tiền cho vợ chồng nó thì vợ chồng nó lâm vào đường cùng sẽ làm liều, tung thư lên lần nữa. Mà lần này lại còn mạnh hơn lần trước. (Có vẻ như lá thư tôi gửi cho ông Lê Hồng Anh vào thứ Hai đầu tuần đã có tác dụng nhất định.) Ông Triết nói là nếu họ không chuyển tiền cho vợ chồng tôi thì sẽ tung thư lên, khi đó ông sẽ công khai đứng đằng sau vợ chồng tôi. Lúc đó, vợ chồng tôi sẽ lấy số tiền ở Hương để sử dụng trước. Ông cũng nói là nếu họ không cho 3 tỷ trên thì ông sẽ cho.

2/8/2009: Buổi chiều, vợ đi tiếp đoàn khách Công an QT. Ngồi một lúc, vợ đi toilet (tranh thủ gọi điện gặp ông Quận thì được ông cho biết là hôm nay ông Triết vào Quảng Trị; ông Quận nói, ông Triết đi là chuyện lạ đó, hình như ông đi để xả stress) rồi hồi sau quay vào, mở cửa ra thì bất ngờ gặp ông Triết cùng nhiều người nữa đã ngồi đây từ bao giờ. Dù bất ngờ nhưng vợ vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói là “trông ông này quen quen, đã gặp

một lần rồi; cũng hay thấy trên TV...” Một lúc sau, vợ vừa mệt (vì mấy hôm liền ăn uống vào cứ hay bị nôn ra hết) vừa có rượu vào (mặc dù đã nôn) nên giả vờ say, ăn nói lung tung. Ông Triết cũng chỉ hỏi thăm vài câu xã giao. Mấy người đi theo ông hỏi khá sẫm soi. Vợ kể là “họ nghiêm lắm, đứng bên họ mà nổi hết cả da gà.” Chỉ có ông Tiểu động viên này nọ. Một lúc sau, vợ lại vờ say rồi đi vào toilet. Ông Triết sau đó lấy cớ nghe điện thoại cũng rời khỏi bàn tiệc và vào bếp nghe điện thoại; ông Tiểu đi theo. Vợ gặp ông Triết và ông Tiểu ở bếp; ông Triết nói là “con cứ yên tâm; chắc chắn trong tuần tới người ta phải chi tiền thôi, nếu giữa tuần chưa có thì cuối tuần; mọi chuyện đang thuận lợi.”

Quay lại bàn tiệc một lúc, vợ tôi vờ say dữ, ăn nói lung tung (đây là bài mà vợ đã quá quen từ hồi làm nhà hàng Thắng, nhà hàng Lạc Dương); mọi người nói “thôi nó say rồi, đừng ép nó uống nữa, chi tiền cho nó rồi cho nó về đi.” (Phòng tiệc ở đây có quay phim bí mật.)

Bấy lâu thấy ông Tiểu và các ông Công an QT khá quan tâm, động viên, tạo điều kiện để vợ tôi có thu nhập; bây giờ mới phát hiện ra là ông Tiểu cũng cùng một phe với ông Triết.

3/8: Vợ gọi điện cho ông Lê Dũng (nơi mua nợ tù lạnh và đầu kỹ thuật số VTC), xin “khất” nợ thêm một tuần nữa.

Vợ gọi điện gặp ông Triết và ông Quận. Ông Quận khen là “giả say giỏi thế.” Tình hình vẫn vậy. Thứ Năm tới họ sẽ giao tiền cho chúng tôi.

5/8: Vợ tôi đi Huế với ông Tiểu và một số lính của ông. Vào tới nơi thì người ta đã dọn sẵn tiệc. Vợ không liên lạc với ông Quận và ông Triết. Vì trước đó ông Quận đã dặn là nếu đi thì đừng liên lạc. Liên lạc với ông Triết rất khó. Ông bị cầm dùm máy tính xách tay. Có lần vừa liên lạc xong, vợ muốn gọi lại mà cũng không được. Hình như ông phải đi lẫn vào đám đông; hoặc ở một nơi vắng vẻ nào đó để liên lạc. Vợ hỏi ông Tiểu là ngay mai có tiền chưa, ông nói, “đằng nào mà chả có.”

6/8: Sau khi chờ cả buổi sáng không thấy tăm hơi gì, buổi trưa, tôi gửi thư cho ông Lê Hồng Anh qua 2 đ/c email của Bộ Công an; tiếp theo lại gửi cho toà báo điện tử ĐCS Việt Nam, với lời nhắn: Xin vui lòng gửi GẤP tới các vị Ủy viên BCT.

Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn khách Công an QT (ông Tiểu, ông Nguyễn Thanh Thắng, ông Hoàng, ...). Nửa chừng buổi tiệc thì bất ngờ, ông Triết từ Hà Nội vào. Cùng đi khoảng 6 người. Ông không hề nói gì với vợ tôi cả. Nhưng vẫn vui vẻ tươi cười. Ông đi vào toilet cũng có người đi theo. Điện thoại không được dùm. Ông bị giám sát rất chặt. Ông vào độ nửa tiếng thì rời khỏi bàn tiệc. Vợ tôi cũng không nói gì với ông cả. Ông đi xe mang biển 75 màu xanh; đoàn xe khoảng 6 chiếc; có cấm cờ.

Sau khi ông Triết ra về; vợ có tranh thủ gọi điện cho ông Quận thì được biết ông vào là cốt để vợ chồng tôi yên tâm. Ông Triết sợ tôi nóng ruột và manh động. Ông Quận bảo cứ yên tâm, có chuyện gì xấu ông báo ngay.

7/8: Sáng vợ liên lạc với ông Quận. Ông cho biết là ông Triết nhắn lại là lợi thế vẫn đang nghiêng về ông Triết. Ông Triết bị giám sát chặt, không liên lạc được.

Tôi, tiếp khách của Công an QT, một đoàn khách Công an, chủ yếu là người nói giọng miền Nam. Vợ kể, mọi hôm họ thường hay sẫm soi, lạnh lùng với mình, không hiểu sao

lần này họ hỏi han, ra vẻ tình cảm, lại còn bắt tay bắt chân nữa. Họ cũng hỏi han tôi, bảo với vợ là “chắc mệt mỏi lắm nhỉ?”

Vợ tôi liên lạc với ông Quận, sau đó gặp ông Triết ở đây luôn. Ông nói là chỉ ngày một, ngày hai nữa thôi; vì ngân quỹ có hạn nên họ yêu cầu 3 ông kia phải góp phần chi tiền cho vợ chồng tôi. Ông Mạnh và ông Dũng đồng ý, còn ông Hải thì nói “tôi không biết.” Ba ông kia một nửa và ngân quỹ riêng của TW một nửa. Ông nói là ông được người ta báo là ngân quỹ riêng của TW đã hết, nhưng ông nghi là người ta đã chia nhau, ông sẽ kiểm tra lại.

8/8: Buổi chiều vợ đến trông khách sạn cho Hương (vào Đà Nẵng dự đám cưới em ruột). Trời mưa to suốt mà vợ thấy có hai người khả nghi cứ đứng ngoài khách sạn như có ý theo dõi vợ. (Trong khách sạn thì đầu đầu cũng gắn máy quay nên chẳng thể liên lạc với 2 ông kia được.) Đầu buổi tối đi tiếp khách với ông Hoàng (Công an QT), vào nhà hàng một lúc, vợ xuống bếp định gọi điện thoại thì thấy một trong hai kẻ khả nghi ban chiều cũng đi vào bếp lấy cốc gọi mời. Vì thế vợ quyết định không gọi điện nữa. Hương đi vào Đà Nẵng nghe ông Quận nói cũng có người theo dõi.

9/8: Buổi tối, đi tiếp đoàn khách của ông Tiểu. Ông ghé tai nói nhỏ khi vợ tôi đi gọi mời: “Đừng gọi gì cho hai ông kia cả. Mọi việc vẫn tốt. Bây giờ thì nhiều người đứng về phía vợ chồng cháu chứ không như trước đây đâu.” Dường như vẫn có kẻ theo dõi sát vợ tôi, để xem cô ấy có gọi điện cho ai không. Tôi cũng bảo vợ là nếu không an toàn thì không cần phải gọi.

10/8: Buổi sáng, vợ đến trông KS cho Hương. Đầu buổi chiều, ông Tiểu cố thuyết phục vợ đi Huế. Ban đầu, vợ sợ không có ai trông KS cho Hương nên từ chối, nhưng ông Tiểu lại cố thuyết phục. Bảo là “phải có cháu mới thành công được.” Vợ đi theo đoàn cả thầy 7 người, cả lái xe, chỉ có ông Tiểu là người Quảng Trị. Vào đến Huế, ông Tiểu và hai người nữa đưa vợ tôi vào Bệnh viện TW Huế để khám bụng và chụp CT đầu. Họ nội soi bụng và chẩn đoán vợ mắc chứng trào ngược. Chụp CT đầu thì kết là tốt, não phát triển bình thường. Còn chứng hay đau đầu gần đây là do bị rối loạn tiền đình. Một ông bác sỹ nói là trường hợp tụ máu não như vợ tôi hầu hết đều chết, sống sót như cô ấy là điều thần kỳ. Không hiểu ông có biết chuyện gì về vợ chồng tôi không mà ông nói, trường hợp của vợ tôi là ca thứ hai trên thế giới. Vợ tôi nói cô ấy sống được là vì “tui còn nợ chồng tui nhiều quá, chưa trả được.”

Ba người còn lại trong đoàn đi sẵn. Được một con gấu con và một con chồn hương. Họ vào nhà hàng nhờ làm. Hai người ở bệnh viện theo dõi vợ tôi kỹ lắm. Ông Tiểu trước đây đã nói nhỏ với vợ là tuyệt đối không gọi điện cho ông Quận và ông Triết.

Đến khoảng 8h mới rời Huế về Đông Hà. Đi đến chừng nửa đường thì ô tô bị hỏng. Lái xe phải bắt taxi quay lại Huế lấy phụ tùng. Vợ bèn thuê xe ôm một mình về Đông Hà trước, đến nơi thì đã hơn 10h đêm.

11/8: Vợ liên lạc được với ông Triết. Ông nói là tình hình đang phức tạp lắm. Nhưng nếu bọn họ không chấp nhận thì mình sẽ tung thư tố cáo lên. Vợ chồng cố lên. Có gì liên lạc qua ông Tiểu. Vợ đã gọi điện cho ông Lê Dũng xin khất nợ 10 ngày nữa.

13/8: Vợ tôi liên lạc được với ông Triết. Ông cho biết là ông vẫn chưa nhận lại chức. Ông đề nghị họ hãy chi tiền cho vợ chồng tôi xong đã thì hãy tính. Họ hỏi, tại sao lại giục thế. Ông nói, cứ chi tiền xong rồi sẽ biết. Ông dự định là sau khi họ chi tiền cho vợ chồng tôi,

ông sẽ cho công khai vụ này, kể cả việc ông đứng sau lưng vợ chồng tôi suốt thời gian qua (từ chuyện buôn rượu...). Sau đó, ông sẽ ký lệnh thay đổi chế độ. Muốn thế, ông yêu cầu vợ chồng tôi phải tố cáo thêm lần nữa. Ông bảo vợ chồng tôi hãy chờ đến khi ông nhận lại chức rồi hãy tố cáo, bởi khi ấy ông nắm lại quyền lực rồi thì mới giúp được vợ chồng tôi. Ông bảo vợ chồng tôi cứ chịu khó, hện đi hện lại nhiều quá mất hay. Nếu họ không chịu chi tiền thì ông cũng sẽ cho tố cáo lần nữa rồi công khai chuyện đã ủng hộ vợ chồng tôi.

Ông nói mọi chuyện đang trục trặc vì vấn đề tài chính, tiền nong chưa sẵn sàng.

15/8: Ông Tiểu vẫn cho người của mình gọi điện cho vợ tôi đến tiếp rượu cho các bữa nhậu của mình để có cơ đưa tiền cho vợ tôi. Ông thường giới thiệu với mọi người vợ tôi là “một nhân vật đặc biệt.” Vợ thường không phải làm gì, chủ yếu chỉ ngồi tiếp chuyện cho vui thôi. Ông cho biết là thực ra vợ chồng tôi đã đề “hớ” nhiều chuyện (chẳng hạn như trong chi tiêu, ăn uống; nói chuyện điện thoại...) nhưng ông đã tìm cách “đỡ đòn” cho. Ông Tiểu có kể là trước đây, trong giai đoạn Công an đang điều tra vụ án, ông Triết đã từng bí mật vào Đông Hà nhưng không cho vợ chồng tôi biết. Lần đó ông đã nói thẳng với lãnh đạo Quảng Trị là “Quảng Trị không đủ tư cách để [Đông Hà] lên thành phố, vì không dám đối mặt với sự thật.”

17/8: Buổi chiều vợ liên lạc được với ông Quận và ông Triết. Vợ nói với ông chuyện tôi đề nghị ông là ngoài số tiền ở Hương, ông cho vợ chồng tôi bao nhiêu thì cho chứ chúng tôi không đòi hỏi gì cả. Tôi linh cảm là họ sẽ không giao tiền cho vợ chồng tôi đâu, vì thế ông hãy nhận lại chức và tôi sẽ tung thư lên mạng lần nữa cho chế độ này sụp đổ luôn. Ông Triết nói với vợ tôi là ông cũng đồng ý như thế. Thực ra ông cũng đã có kế hoạch đâu vào đó rồi. Ngoài này chuyện tiền bạc đang rất phức tạp vì kiểm tra lại cho thấy ngân quỹ bí mật của nhà nước bị rút ruột sạch. Mà thủ phạm chính là ông Mạnh, ông Hải cùng ba người khác nữa. Ông nói cho ông thêm độ 1 tuần đến 10 ngày nữa.

Vợ tiếp khách của ông Tiểu là một đoàn sỹ quan Công an gồm 6 người từ HN vào. Ông Tiểu cho biết là ông cũng ủng hộ chuyện vợ chồng tôi tung thư lên mạng lần nữa. Mấy người sỹ quan Công an kia cũng tỏ thái độ ủng hộ vợ chồng tôi, họ nói là “bây giờ sau lưng vợ chồng cháu toàn là kẻ mạnh cả.”

19/8: Nung nấu quyết tâm sẽ tung thư tố cáo lên mạng tiếp.

20/8: Sáng, tôi tung thư tố cáo lên mạng lần thứ 3. Tôi không cho vợ biết, dặn vợ là đừng gọi điện gì cho mấy ông kia cả. Để thứ Hai lại gọi.

21/8: Vợ đi tiếp khách ông Tiểu. Vợ bảo thấy ông vẫn vui vẻ, bình thường.

22/8: Tôi gửi TÂM THƯ cho BCHTW qua các địa chỉ email của Báo Nhân Dân, website báo điện tử Đảng Cộng sản, website Chính phủ, báo QĐND, 2 địa chỉ tố giác tội phạm của Bộ CA.

26/8: Vợ liên lạc được với ông Quận và ông Triết. Nghe nói người ta đang tiến hành xử lý vụ việc mạnh mẽ lắm. Ông Quận giờ đã ra mặt công khai rồi. Ông Triết nói là chuẩn bị khi nào ông báo thì sẽ tung lên tiếp. Tôi cảm nhận thông điệp này như một sự báo hiệu về khả năng ông Triết sẽ bị out.

27/8: Sinh nhật; chiều tung THƯ TỐ CÁO lên mạng tiếp (đã bổ sung) - lần thứ 4.

28/8: Nghe vợ nói là Tiểu cho biết ông Triết đã nhận lại chức vụ; người ta yêu cầu nhiều

quá.

Ông Tiểu còn nói, ông Dũng đã khai ra việc Trọng chết là do ông Hải thuê tay bác sỹ tiêm thuốc cho chết.

29/8: Tối, vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là mọi chuyện vẫn thuận lợi. Ông nói nghe ông thì ông không chỉ cho 3 tỷ mà 5 tỷ cũng có. Khi nào ông bảo thì tung thêm lần nữa, cho cả ba ông kia chết luôn. Ông nói ngoài này nhiều chuyện phức tạp lắm, Hùng không hiểu hết được. "Chú khôn hơn vợ chồng cháu."

Vợ bất ngờ chạm trán ông Nguyễn Sinh Hùng ở bàn tiệc. Sau đó ông Sinh Hùng vào Huế rồi ra Hà Nội.

30/8: Gần trưa, mở nhạc cho con nghe, mới nghe được một lúc (độ 10 phút), mẹ vợ tự nhiên tắt (vợ đang đi tiếp khách). Tôi tức tối quá, sang lấy đầu đĩa mang ra đập. Mẹ vợ chỉ thanh minh vài câu. Bà ngoại vợ có vẻ không vừa ý. Đến trưa bà còn nói bóng gió này nọ. Trước khi đi mạng đầu buổi chiều, tôi gọi vợ ra ngoài, nói thẳng là tình hình này anh không chịu nổi đâu. Vợ tôi có ý động viên tôi, bảo tôi cố gắng. Tôi còn bảo vợ chuyện bà ngoại tôi hôm trước đây đã nói "nghề gì mà đến giờ vẫn chưa về." Do vợ tôi mãi đến 11h đêm mới về đến nhà.

Khi tôi đi mạng thì ở nhà vợ tôi làm um lên. Tôi đến tôi ăn miến lợn riêng một mình. Đã nghe tiếng bà ngoại nói bóng nói gió.

Ông Quận cho biết là đã lấy hết tiền từ Hương, vì sợ Hương không thể tin tưởng được, sợ Hương bị người ta mua chuộc rồi khai ra (?) Ông đã lấy từ mấy hôm trước, đến khi chỉ còn 13 tỷ nữa, ông mới thông báo với vợ tôi (từ mấy hôm trước). Ông nói là mấy hôm vừa rồi ông vào Đà Nẵng thường xuyên là để làm việc đó.

31/8: Sáng sớm dậy đã nghe tiếng bà ngoại vợ nói này nói nọ chuyện hôm qua. Tôi không chịu được nữa liền đánh răng xong là lấy đồ đạc cho vào valy để đi. Tôi định ra HN nhưng vợ cầu xin là đừng đi. Cuối cùng hai vợ chồng đi tìm một khách sạn ở tạm. Khoảng 8h30 về đến KS Bưu điện trên đường Lê Duẩn. Nhận phòng 103.

Sau đó, tôi không ăn sáng mà đi tìm tiệm Internet rồi tung THU TỐ CÁO lên mạng lần nữa (lần thứ 5). Lần này thì tôi còn gửi thêm cả hình ảnh chụp scan CMND và bằng đại học của tôi nữa.

Trưa hôm đó, vợ tiếp khách. Vợ gặp ông Tiểu, rồi gọi điện gặp ông Triết. Ông Tiểu nói là biết chuyện tôi bỏ nhà ra đi, họ rất buồn. Ông bảo tôi "phải cố gắng, kiên trì. Đã vào cuộc chơi rồi thì không được bỏ cuộc." Ông nói là "hãy tin các chú, bây giờ chú đã ra công khai rồi thì cháu đừng lo gì."

Vợ tôi gọi điện gặp ông Triết. Ông bảo là ông biết tính tôi, nhưng bảo tôi phải cố gắng. Mọi chuyện phức tạp, phải kiên nhẫn một thời gian nữa.

Tôi mới được biết là nhiều người bên Bộ CA, đặc biệt là Ban Chuyên án, muốn công khai vụ này, nhưng họ đang chờ thời cơ, lúc này chưa tiện. Đồng thời, tiền đang huy động cho vợ chồng tôi chưa đủ. Ông Triết cũng nói là nếu Nhà nước không cho thì ông sẽ cho vợ chồng tôi.

Ông Tiểu nói với vợ tôi, "bảo Hùng cứ ở tạm KS ấy, nếu không thích thì chuyển sang nơi khác." Ngày mai ông sẽ tìm cách để khách hàng đưa cho vợ khoảng 20 triệu.

Ông Nguyễn Phú Trọng cũng dính vào vụ cùng ông Mạnh luộc ngân quỹ của Đảng.

Ông Triết cũng nói là bây giờ mà vợ chồng tôi dọa ra HN rồi chạy vào một ĐSQ nào đó là họ đã sợ rồi (trước đây tôi đã nói với vợ chuyện đó). Vợ tôi bảo không hiểu sao hai người trùng ý nhau thế. Ông nói bây giờ họ sợ chúng tôi lắm.

Vợ cho biết rằng họ kể là bề ngoài nhìn các vị uỷ viên BCT thì thế chứ lúc họp hành thì chửi nhau ồm củ tỏi, thậm chí còn đòi đánh nhau nữa.

2/9: Ông Triết nói là “sắp có tin vui.” Vợ báo đã trả hết tiền cho Hương rồi, coi như không còn nợ gì nữa và liên quan gì đến Hương nữa. Hương và Nhân cho vợ tôi mượn một chiếc xe Tàu.

3/9: Ông Triết, ông Quận nói là mọi chuyện bình thường, chưa có gì. Vợ tiếp khách của ông Tiểu, ông cho biết là “yên tâm đi, nó phải sợ mình chứ.”

4/9: Sáng Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là sắp có Công an vào, chưa biết họ có cho tiền không nữa; ngoài kia nhiều phe nhóm khác nhau; bây giờ toàn bộ chúng cứ đang nằm trong tay bốn viên sỹ quan cao cấp của Bộ Công an, những người này cũng muốn công khai vụ án; họ không cho ông Triết tham gia nữa. Ông Triết và ông Quận dặn là đừng lo lắng gì; bảo Hùng cố gắng lên.

Tối, vợ cùng ông Tiểu tiếp hai viên sỹ quan cao cấp trong Ban CA, vừa vào Đông Hà, ở Cam Lộ. Hai người này nằm trong số 4 người phụ trách Ban Chuyên án, đang cầm chứng cứ phạm tội của ba ông kia trong tay. Hai ông này nói là thực ra họ “đã biết chuyện ai đứng sau lưng vợ chồng cháu từ lâu.” Họ nói là họ đã đổ bao công sức, tiền của để điều tra vụ án, nên họ cũng muốn công khai vụ án. Họ rất ghét ba ông kia và muốn chế độ này sụp đổ. Họ nói ông Mạnh, ông Hải là những kẻ tham lam, xảo quyệt và độc ác. Họ nói họ đang chờ người ta thu xếp tiền cho vợ chồng tôi và cho họ, sau đó họ sẽ tung chứng cứ phạm tội của ba ông kia lên mạng. Thời gian này, Chính phủ đang có nhiều vụ làm ăn với nước ngoài nên nếu tung ngay bây giờ sẽ ảnh hưởng đến đất nước. Họ bảo hai vợ chồng cố gắng lên, bảo vợ tôi động viên tôi. Hai người này ít nói đến ông Dũng mà chủ yếu nhắc đến ông Mạnh và ông Hải.

Ông Tiểu bảo với vợ tôi là thứ Hai tới sẽ đặt phòng VIP cho tôi ở khách sạn Đông Trường Sơn.

Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Ông Quận cho biết là ngoài kia người ta biết tôi không có tiền mà vẫn vào khách sạn ở là sẽ sẵn sàng làm liều. Ông Quận cũng nói là ông Triết không muốn vợ chồng tôi manh động gì nữa.

Ông Tiểu và hai viên sỹ quan CA cho biết là ngày 5/9 sẽ có người từ HN vào gặp vợ tôi.

5/9: Buổi sáng, vợ gọi điện nói cho ông Triết biết chuyện vợ chồng tôi sẵn sàng chạy vào Đại Sứ Quán để tố cáo, ông Triết nói là trong tuần tới mà họ vẫn không đưa tiền cho vợ chồng tôi thì ông sẽ bố trí để vợ chồng tôi cùng hai đứa con chạy vào ĐSQ nào đó để tố cáo. Thực ra tôi đã sẵn sàng làm chuyện này từ lâu, nhưng không biết ý tứ ông Triết thế nào. Còn ông Triết thì hôm 31/8 có nói là bây giờ “họ sợ vợ chồng cháu lắm, vợ chồng cháu mà chỉ cần chạy vào một ĐSQ nào đó rồi tố cáo là họ khiếp rồi.” Tôi đoán chừng ông Triết muốn vợ chồng tôi làm chuyện đó nhưng ông sợ chúng tôi phản ứng nên không dám nói ra.

Buổi trưa, vợ bí mật vào Cam Lộ, tiếng là đi tiếp khách nhưng kỳ thực vào đó để gặp ông

Quận. Ông bày vẽ cho vợ tôi cách thức ứng xử với nhóm Công an từ HN mới vào, lúc đó đang ở Huế, dự kiến là sẽ ra Đông Hà và gặp gỡ vợ tôi vào buổi tối. Ông dặn là ngoài kia có nhiều phe phái khác nhau.

Buổi tối, nhóm sỹ quan CA kia vẫn chưa ra Đông Hà. Lãnh đạo tỉnh TT-H tiếp đón họ. Tối, vợ đi tiếp 2 ông sỹ quan kia rồi về. Những người này không đưa tiền cho vợ tôi.

6/9: Trưa, vợ đi tiếp nhóm sỹ quan Công an kia, cùng ông Tiểu. Nhóm gồm 4 người. Đầu tiên vào họ lên giọng dọa nạt vợ tôi, nhưng cô ấy xẵng lại: “Biết gì thì nói, không biết thì im đi.” Sau đó, họ đi vào gạt gẫm, đề nghị vợ chồng tôi hợp tác với họ. Họ nói, họ muốn chúng tôi hợp tác với họ để chế độ này không sụp đổ, họ sẵn sàng “cho” chúng tôi số tiền gấp đôi (tức 6 tỷ USD). Vợ tôi nói (theo như những gì ông Quận đã chỉ dẫn). “Các ông cứ chuẩn bị tiền đi. Chúng tôi đang túng quẫn và đang khùng đây. Nếu không giao tiền cho chúng tôi là vợ chồng tôi sẵn sàng ra ĐSQ tố cáo.” Họ hỏi, “Có dám không?” “Dám chứ sao không. Chúng tôi đã tung 3 (thực chất là 5) rồi, sợ gì mà không dám.” Họ hỏi, “Có ai đứng sau lưng vợ chồng cháu à?” “Nhiều lắm, bây giờ mà kể thì không nhớ hết.” Vợ tôi hỏi, “Thế các chú thuộc phe nào, phe thằng Mạnh, hay thằng Hải?”

Cuối buổi, họ đưa cho vợ tôi một túi tiền to như một gói bưu kiện. Nhưng vợ tôi không lấy (ông Quận đã dặn). Ông bảo vợ tôi đừng lấy. Ông Tiểu còn cố tình mượn chiếc điện thoại vợ tôi mới mua 490.000 để vợ tôi phải dùng chiếc điện thoại cũ kỹ, chập chạp chòn của Tàu (lại thường mau hết pin nữa). (Nếu vợ tôi nhận tiền thì cũng có thể họ sẽ quay phim được, chẳng hay ho gì. Đây là ông Tiểu nói thế, tôi cũng không rõ thực hư. Có thể là ông chỉ dọa thôi. Ai mà dám kiện vợ chồng tôi chuyện nhận hối lộ này cơ chứ?)

Ông Tiểu và ông Quận dự kiến, chiều nay, 6/9, một nhóm sỹ quan khác sẽ vào Đông Hà, và lại gặp vợ tôi. Họ nói là nếu những người này đưa tiền thì sẽ nhận.

Hai ông này cho biết là ngoài Bộ Công an có nhiều phe phái khác nhau. Nhiều phe dành điều tra vụ này. Họ đang gom tiền cho đủ để đưa cho vợ chồng tôi. Ông Triết cho biết là những kẻ được giao trách nhiệm trước đây đã lợi dụng cơ hội vợ vét hết. Lần này ông sẽ đích thân chỉ đạo người của ông huy động tiền và ông sẽ trực tiếp giao tiền cho vợ chồng tôi.

Vợ liên lạc với ông Triết, thấy ông cười rất sảng khoái và vui vẻ. Trước đây tôi dặn vợ nói với ông là nếu cần thì cứ bố trí để vợ chồng tôi chạy vào một ĐSQ nào đó để tố cáo. Ông cho biết là ngoài này họ đang lo chạy tiền. Vì họ đã xơi hết công quỹ nên số tiền đó giờ trở nên lớn đôi với họ. Đích thân ông sẽ trao số tiền đó cho vợ chồng tôi ở Hà Nội (người ta sẽ bố trí xe vào Đông Hà đón vợ chồng và con cái của chúng tôi ra). Quyền lực bây giờ đang được giao cho ông Triết, chỉ chưa công khai mà thôi. Ông Mạnh bị giám sát rất chặt chẽ.

7/9: Ông Tiểu gọi điện (vào số máy công khai) cho vợ tôi, bảo là “Hùng ở khách sạn đó thiếu thốn thì để chiều nay tiếp khách rồi con lấy tiền về trả khách sạn rồi đưa Hùng đến ở phòng VIP của khách sạn Đông Trường Sơn. Tiền trả KS thì nhớ lấy hoá đơn rồi về chú thanh toán cho mà tiêu, chắc khoảng một triệu mấy đó thôi.” (Ông gọi như thế là công khai vì điện thoại của vợ tôi luôn bị ghi âm.)

Buổi trưa, vợ đi tiếp một đoàn khách Bộ CA gồm 5 người (chưa kể ông Tiểu). Những người này trông khá dân dã và chân thành. Họ nói vợ với tôi là đừng nghe những nhóm khác mua chuộc. Họ cũng muốn chế độ này sụp đổ. Cuối buổi, họ có đưa cho vợ tôi một

ít tiền nhưng ông Tiểu bám vợ bảo đừng lấy. Ông nói to là “hôm nay chú không đưa tiền thôi để mai chú đưa cho 5 triệu về thanh toán khách sạn cho Hùng, rồi đưa nó đến khách sạn khác tiện nghi hơn.” Hình như ông biết là nhóm Công an này không có nhiều tiền. Họ cũng không ép vợ tôi uống rượu.

Buổi tối, vợ lại đi tiếp một nhóm khác, gồm 7 người của Bộ CA. Lúc bàn chuyện họ không cho ông Tiểu tham gia. Một tay nom khá trẻ đặt vấn đề là muốn vợ chồng tôi hợp tác với họ, họ sẽ bảo vệ cho chúng tôi, còn khi nào nhà nước giao tiền cho chúng tôi thì sẽ cura đôi số tiền đó. Vợ tôi bực tức nói, “Sao các anh ham thế. Vợ chồng tôi chịu bao khổ cực mới được người ta đền bù cho...” Họ nói là kiêu gì Nhà nước cũng phải chi tiền cho vợ chồng tôi nên muốn hợp tác với chúng tôi để “hai bên cùng có lợi.” Lúc chia tay, họ bảo vợ tôi về “bàn với chồng đi. Hy vọng vài hôm nữa chúng tôi lại vào sẽ có câu trả lời khác.” Vợ tôi nói thẳng “Bàn gì mà bàn. Chẳng có câu trả lời nào khác hết cả.” Những lời trên là do vợ tôi tự đối đáp, không do ai bày vẽ cả. Đường như ông Tiểu thấy toán này cũng không quan trọng nên không cần “mớm” cho vợ tôi. Cuối buổi, ông Tiểu nói với họ là “nó đi tiếp khách như thế này là để lấy tiền nuôi chồng con; nó không tiếp đây thì tiếp nơi khác, nên hãy đưa cho nó một ít tiền.” Một ông trong toán rút ra tờ 500.000VNĐ, vợ tôi định không nhận. Ông Tiểu nói, bình thường người ta phải cho nó 2, 3, thậm chí 5 triệu. Ông kia rút thêm một tờ nữa, vợ tôi định không nhận nhưng ông Tiểu nói là “thôi con cứ nhận đi. Ngày mai chú đưa cho 5 triệu để về thanh toán khách sạn cho Hùng, rồi đưa nó sang khách sạn khác đầy đủ tiện nghi hơn.”

Quảng Trị đột nhiên trở thành điểm đến của nhiều đoàn khách VIP. Ngày 5/9: Mr Hoàng Trung Hải (vào thăm và làm việc; chắc là để đóng kịch); 6/9: ông Lê Khả Phiêu; 7/9: ông Trương Tấn Sang (vào thăm và làm việc), ông Tô Huy Rứa (quá cảnh sang Lào dự Hội nghị); chưa kể 4 nhóm sỹ quan Công an của Bộ Công an mà vợ tôi đã tiếp.

8/9: Ông Tiểu nói là hôm nay nhiều khả năng vợ tôi phải tiếp hai đoàn Công an của nước ngoài. Một trong số đó là đoàn Trung Quốc. Ông đang lo là vợ tôi không đủ “bản lĩnh” để làm việc với họ. Bởi vợ tôi quá thẳng thắn và ngang tàng. Dự kiến đoàn TQ sẽ có một phiên dịch cho họ tự thuê. Ngoài ra, theo ông Tiểu, trong bọn họ chắc không thiếu kẻ biết ngoại ngữ, thậm chí là nhiều ngoại ngữ. Việc thuê phiên dịch chẳng qua là trò để che mắt phía Việt Nam thôi. Tôi càng nghĩ càng bực tức cho mấy người trong Bộ Chính trị. Trung Quốc đã nghi vấn từ lâu rồi, lần này gặp nhân vật chính trong câu chuyện nữa chắc chắn họ sẽ không còn nghi ngờ gì. Và họ sẽ nhân cơ hội này mà “kiếm chác” thậm chí đánh Việt Nam để cướp lãnh thổ chứ chẳng đùa với bọn này được đâu.

Buổi trưa, vợ tiếp một đoàn khác của Bộ Công an. Nhóm này tỏ ra khá nhã nhặn. Họ bảo vợ tôi về nói với chồng rằng tung thư lên mạng như thế là đủ rồi. Đừng làm gì thêm nữa. Ngoài kia, người ta đang lo thu xếp tiền thôi.

Buổi chiều và tối, vợ tôi tiếp một đoàn của Mỹ (từ lúc hơn 3h đến khoảng 6h) và sau đó là một đoàn sỹ quan Công an của Trung Quốc (từ 6h30 đến gần 9h). Đoàn Mỹ gồm 4 người Mỹ, một Việt Kiều (nói giọng lơ lớ) và một phiên dịch. Đoàn Trung Quốc gồm 5 người Trung Quốc và một phiên dịch người Việt. (Trong đó có một người biết tiếng Việt, vì khi vợ tôi đi ra ngoài thì thoáng nghe người này trao đổi bằng tiếng Việt với người phiên dịch.) Cả hai đoàn đều rất lạnh lùng, nghiêm nghị. Thậm chí vợ tôi còn có cảm giác ánh mắt của đoàn người TQ như muốn xuyên thủng người cô ấy. Nội dung cả hai đoàn đều hỏi là câu chuyện có thật hay không, tại sao lại như thế. Vợ tôi trả lời (theo như

những gì mà ông Tiểu “mớm” cho) là có chuyện làm ăn với ba ông kia, nhưng họ đã lừa dối, không thực hiện đúng lời hứa, nhân chuyện một kẻ đã chết nên họ muốn im luôn. Họ hứa sau vụ làm ăn sẽ cho vợ chồng tôi 3 tỷ USD nhưng rồi họ lại lật lọng. Vì thế chồng tôi mới bịa chuyện để tung lên mạng. Đoàn TQ có nói là bịa gì mà bịa khiêu thế, khiến ai cũng phải tin là thật. Với đoàn TQ thì họ không cho người nào của phía Việt Nam cùng dự cả. Một mình vợ tôi phải ngồi “đấu trí” với họ. Đoàn Mỹ thì vẫn có (ông Tiểu và người lái xe chở vợ tôi).

Dự kiến, ngày mai, 9/9, đoàn TQ sẽ tiếp tục “làm việc” với vợ tôi.

Thật mỉa mai, bây giờ vợ tôi lại phải căng sức “đấu trí” với các sỹ quan an ninh sừng sỏ của Mỹ và TQ để “cứu” Việt Nam.

9/9: Buổi sáng, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết để nghe dặn dò cách ứng xử với các đoàn nước ngoài. Ông Triết nói là ngoài này họ đang lo thu xếp tiền. Tình hình vẫn bình thường. Ông bảo là các đoàn nước ngoài gửi thư đến nhiều lắm. Bọn TQ dọa Việt Nam, và đất nước đang lâm vào thế nguy hiểm. Càng nghe thế tôi lại càng thấy tức mấy người trong Bộ Chính trị. Họ đã bị quỳ lỵ và tiền tài làm cho mờ mắt.

Khoảng 4h chiều đoàn khách mới từ trong Huế ra gặp vợ tôi (họ về Huế nghỉ ngơi chứ không ở lại Đông Hà). Lần này thì ngoài đoàn TQ còn thêm một đoàn khác của Mỹ nữa, cả hai đoàn cùng gặp, cả thảy mười mấy người (trong đó có hai phiên dịch người Việt do các đoàn tự bố trí). Công an Việt Nam không ai được phép dự. Một mình vợ tôi ngồi “đấu trí” với những tay sỹ quan an ninh sừng sỏ và cáo già nhất của Mỹ và TQ. Lại vẫn những câu hỏi cũ, và vợ tôi vẫn trả lời những câu như ông Tiểu và ông Quận đã “mớm” cho. Mấy tay người Mỹ thì tỏ vẻ nhã nhặn, chủ yếu chỉ nghe và quan sát, còn mấy tay người TQ thì tỏ ra rất ghê. Thình thoảng họ lại đập bàn dọa vợ tôi. Vợ tôi nói, “Đừng đập bàn đừng quát nạt, đây yếu tim xiu liền đó.” Họ khen vợ tôi là “thông minh, biết chuyển đề tài, lái câu chuyện một cách khéo léo” (tất nhiên lời khen của bọn họ thì cũng có thể chỉ là “vỡ” của họ thôi). Bọn TQ nói là họ sẽ ở lại đây để chờ câu trả lời khác từ phía vợ tôi, vì họ nói “câu chuyện rất logic, khó có thể bịa được.” Họ đề nghị vợ tôi hợp tác với họ. Vợ tôi nói, “Câu chuyện có thật đâu mà hợp tác. Phải có gì thì mới hợp tác được chứ.” Họ nói “chồng em chỉ là nhân viên kế toán một công ty xây dựng, mà viết một câu chuyện khủng khiếp như thế, nếu không có thật thì không thể viết được.”

Ngày mai, 10/9, lại gặp hội TQ tiếp; họ nói là sẽ có “quà” trước lúc chia tay.

Ông Tiểu chửi: đúng là một lũ tham quyền tham chức, ngu dốt, không khéo lại để chiến tranh xảy ra. Ông còn nói, “Bây giờ có chiến tranh hay không là nhờ vào vợ chồng cháu.”

Vợ tôi gọi điện cho ông Triết. Ông cũng chửi lũ người tham lam, tranh giành chức vụ trong Bộ Chính trị. Vợ tôi nói, “Mấy câu này nghe quen quen, hình như ai đã nói. À, chính là chồng cháu.”

Đến khoảng 7h, cuộc gặp với hai đoàn TQ và Mỹ mới kết thúc. Địa điểm gặp ở Cam Lộ. Người ta đề nghị vợ tôi gặp một đoàn khác nữa, nhưng vợ tôi bảo mệt quá, mai gặp.

10/9: Sáng vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Hai ông dặn dò vợ tôi cách ứng phó với bọn TQ. Ông Triết cho biết là những kẻ trước nay vẫn nhắm nhe giành chức vụ giờ sợ cả rồi. Ủy ban Thường vụ QH hôm qua đã họp kín về vụ này và hôm nay lại tiếp tục họp kín tiếp. (Vợ tôi nói là “chồng cháu cũng nói như thế.” Ông nói, “Thông minh như chồng cháu thì nó dễ dàng suy đoán ra ngay.” Ông Triết nói là tình hình ngoài kia vẫn

gay cần.

Ông Quận bảo vợ chồng tôi cứ chịu khó sống thiếu thốn về mặt tiền bạc.

Dự kiến trưa nay lại gặp bọn TQ tiếp, nhưng là những tay trùm an ninh còn cao cấp hơn nữa.

Buổi trưa, đoàn TQ chưa ra (ông Tiểu cho biết là ông vờ báo với họ là vợ tôi đang đi khám). Thay vào đó, ông bảo vợ tôi đi Cam Lộ tiếp một đoàn của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội. Đoàn gồm 6 người. Vợ tôi không biết tên một ai nhưng nói họ toàn là những người trên TV. Họ nói rằng lần thứ nhất tôi tung thư lên mạng, họ không tin, họ đã định bắt nhưng sau lại sợ tôi làm um lên. Vì thế họ nghĩ chỉ cần yêu cầu Công an Quảng Trị gọi lên làm việc là được. Lần thứ hai (12/3/2009), họ cũng không tin. Mãi đến ba lần cuối cùng (20/8; 27/8; 31/8) họ mới tin và mới nắm được sự việc. Họ cho biết là ông Mạnh và ông Hải đã xoi hết công quỹ, bây giờ hai người này đang đổ tội cho nhau (ông Dũng thì không có gì). Họ bảo vợ chồng tôi cố gắng. Vợ tôi thấy không có cảm tình lắm với mấy người này nên ngồi một lúc cô ấy hỏi là “hỏi hết chưa, có hỏi han gì nữa không để tui về. Tui về tui đi làm nuôi chồng con.” Họ bảo tui nữa họ đưa tiền cho cũng được. Cô ấy bảo là nếu đưa thì đưa luôn đi. Họ bảo cứ ngồi nói chuyện một lát nữa rồi họ đưa cho. Vợ tôi bực quá đi toilet rồi về luôn, không thèm chào họ nữa.

Buổi chiều, khoảng 4h30 vợ tôi tiếp một đoàn khách nước ngoài ở Cam Lộ. Đoàn khách khá đông, có một sỹ quan Công an phía Việt Nam cùng dự (nhưng không nói gì). Vợ tôi nói, “Họ nói thứ tiếng gì lạ lắm chứ không phải thứ tiếng Anh như anh vẫn hay nghe.” Mọi chuyện vẫn lặp lại như trước.

Người ta vẫn không chịu đưa tiền cho vợ chồng tôi, dù chỉ là một ít. Chưa kể, ông Quận còn bảo vợ chồng tôi cố gắng chịu đựng thêm. Buổi tối hôm đó tôi đã ném vỡ tan chiếc điện thoại Tàu cũ rích mà ông Tiểu bảo vợ tôi dùng để cho họ thấy là đang “hoàn cảnh” (sau đó vợ tôi đổi máy cho tôi vào đầu buổi sáng trước khi đi Cam Lộ vì máy mau hết pin).

11/9: Gần trưa và đầu buổi chiều, vợ tôi tắt máy. Sau mở ra thấy rất nhiều cuộc gọi lỡ. Đoàn TQ ở Huế ra, gọi điện không được lại quay vào Huế.

Cuối cùng, người ta phải cho người đến tận nhà bà ngoại vợ tôi để đưa vợ tôi đi.

Khoảng 4h30, vợ gặp một lúc 3 đoàn khách của Pháp, Malaysia và Hàn Quốc, cả thảy 10 người, kể cả phiên dịch. Mãi đến khoảng 7h30 mới xong. Họ hỏi là tại sao tung lên mạng nhiều lần thế. Lần đầu thì họ không tin nhưng những lần sau này thì họ tin. Vợ tôi lại trả lời y như trước. Họ bảo là bịa như thế không sợ đất nước rơi vào tay giặc à?

Ông Triết cho biết là Ủy ban TV Quốc hội đang họp về vụ này. Những kẻ trước đây vẫn cố tranh giành quyền lực với ông bây giờ ngãng ra, không dám nữa. Ông Quận cho biết những kẻ vẫn cố tình “giam” vợ chồng tôi đều là tay chân của ba ông kia.

12/9: Buổi trưa, vợ tiếp đoàn Anh và Đức.

Buổi tối, vợ tiếp đoàn hỗn hợp gồm một số nước châu Âu và châu Á. Trong đó có hai người đã gặp trong buổi tiếp cùng lúc ba đoàn Pháp, Malaysia và Hàn Quốc hôm trước. Hai người này chỉ ngồi lắng nghe chứ không hỏi gì.

Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận cho biết là cháu đừng lo gì. Ngoài này

một số ông trong BCT (Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang...) đã đề nghị chi tiền cho vợ chồng cháu. Họ biết vợ chồng cháu đang cãi nhau vì không có tiền, nên họ nói là mau mà đưa tiền cho chúng, chưa đưa hết thì đưa một phần nào đưa chừng ấy trước đã. Đừng để nó mà bức xúc rồi tung lên mạng lần nữa thì không hay. Nhiều khả năng là chưa đến 1 tuần nữa, vợ chồng tôi sẽ có tiền.

Đoàn Trung Quốc đã trở ra HN và họp ngoài kia. Họ cũng điều tra ngoài kia. Dự kiến ngày mai, 13/9, sẽ vào và gặp vợ tôi tiếp ở Đông Hà.

Buổi trưa, tôi đã gọi điện ra cho anh Quý, sau đó gọi về cho ba tôi biết để mọi người ngoài nhà khỏi lo lắng. Hoá ra, tôi được biết là vừa rồi có tốp sỹ quan An ninh Văn hoá (A25) đến điều tra ở nhà anh Kỳ (nơi trước đây tôi từng nhập hộ khẩu vào) và nhà ba tôi. (Công an có nhiều phe phái khác nhau).

13/9: Vợ cho biết là ông Triết gửi lời cảm ơn vợ chồng tôi. Việc tôi bỏ ra khách sạn ở có lợi cho ông.

Ông Tiểu cho biết việc họ đã ghi âm chuyện vợ chồng tôi cãi nhau hôm tối 10/9 (tôi ném vỡ chiếc điện thoại cũ mà vợ mới đổi đầu buổi sáng – tôi bức xúc vì vợ không cho tôi biết đang ở đâu, làm gì; vì vợ chủ quan, hơn nữa do trực trực của máy). Và cuộc ghi âm đó tỏ ra rất có tác dụng. Thực ra tôi cũng nghi là họ sẽ ghi âm phòng tôi ở; cho nên hôm đó, cho dù rất bức xúc, mất hết bình tĩnh nhưng tôi vẫn không để lộ những chi tiết nhạy cảm.

Buổi chiều, ông Quận có gọi điện cho vợ nhờ đi tiếp khách ở nhà hàng Việt Anh, nhưng vợ buồn ngủ quá không đi. (Có thể ông muốn vợ tôi đi để có thu nhập chính đáng.)

Chiều tối (6h-7h30): Vợ tôi tiếp một đoàn khách nước ngoài, gồm 7 người, một phiên dịch nữa là 8. Tại Cam Lộ (người ta thường tổ chức tiếp khách ở những nơi hẻo lánh, thường là tại một nhà hàng khuất khuất nào đó ở Cam Lộ). Họ cũng cứ hỏi như thế và vợ tôi vẫn trả lời như trước.

14/9: Chiều tối, vợ tiếp một đoàn khách ở Cam Lộ. Đoàn gồm 5 người (hầu hết đã gặp từ mấy hôm trước) và một phiên dịch. Lần này thì họ không hỏi gì cả. Chủ yếu chỉ ăn uống thôi. Họ tỏ vẻ không tin vào những gì vợ tôi nói. Họ nói là lần này họ về nước và họ sẽ quay lại, hy vọng là lần sau sẽ nhận được câu trả lời khác từ vợ tôi. Vợ tôi cho biết là ông Tiểu cũng nói là hầu hết các đoàn đều tỏ vẻ nghi ngờ (tức là họ tin vào câu chuyện do tôi viết và nghi ngờ những lý do mà vợ tôi biện bạch theo sự sắp xếp của Công an).

Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là rất mệt, gay gắt. Ông nói là chắc trong tuần này người ta sẽ chuyển tiền cho vợ chồng tôi, không nhiều thì ít. Vì họ sợ tôi sẽ báo vợ khai thật với đoàn Trung Quốc. Tôi nghĩ đây chắc là cách nói tránh của ông Triết thôi. Ông thừa biết là không bao giờ tôi lại báo vợ khai thật với bọn TQ; mà thực ra là họ sợ tôi tung lên lần nữa, và điều này thì chính ông Triết cũng rất không muốn. Đường như không còn có nhân vật nào muốn tranh ghề với ông Triết nữa.

15/9: Chiều tối, vợ tiếp đoàn khách người Mỹ ở Cam Lộ. 7 người, 1 phiên dịch, không có người nào của phía VN cả. Họ bảo câu chuyện này phải có thật, nếu không thì chúng tôi đã không được đề yên. Vợ tôi bảo các ông muốn nghĩ gì thì nghĩ.

Tối 14/9, ông Triết và ông Nguyễn Phú Trọng cùng lên TV. Ông Triết đến thăm Binh chủng Pháo binh; ông Trọng đến dự lễ khai giảng Học viện Quốc phòng. Cả hai đều có

về cho thấy thái độ cứng rắn của Việt Nam trước sự “doạ nạt” của Trung Quốc.

16/9: Trưa, Vợ tiếp đoàn khách nước ngoài khác ở Cam Lộ. 4 người, thêm một phiên dịch. Chiều tối, họ lại mời vợ tôi đi tiếp. Ở Cam Lộ. Bình thường vợ gửi xe máy ở đâu đó tại Đông Hà rồi lên ô tô của Công an chở đi. Nhưng lần này vợ đi xe máy đến thẳng Đông Hà, “để cho tiện. Muốn về lúc nào thì về.” Khoảng 7h vợ đã về và hơn 7h đã tới Khách sạn tôi đang ở (Buru điện).

17/9: Sáng vợ bí mật gặp ông Quận ở một tiệm café. Ông bí mật đưa cho vợ 2.000.000VNĐ rồi lấy máy điện thoại của vợ tôi. Ông bảo là để nói với họ là vợ chồng tôi đã hết tiền, phải cầm máy. Máy hôm rồi toàn tiếp các đoàn nước ngoài, không có tiền. Ông bảo trong tuần này chúng tôi sẽ có tiền. Ngoài kia tình hình rất ghê gớm, ai cũng bảo là câu chuyện “không thể tưởng tượng nổi.” Ông dặn dò cách ăn nói với đoàn TQ, dự kiến sẽ gặp lại vợ tôi trong chiều nay. Máy hôm vừa rồi bọn họ ra làm việc ở Hà Nội.

Dự kiến, vợ tôi không dùng điện thoại để đoàn TQ không liên lạc được mà phải đến nhà đón. Rồi ông Tiểu sẽ nói với bọn họ là vợ tôi phải đi làm kiếm tiền, bây giờ hết tiền đang phải cầm điện thoại. Các ông muốn nó tiếp thì phải “chi” tiền cho nó; hôm giờ mấy lần rồi phải cộng lại rồi trả tiền cho nó.

Buổi chiều, không thấy đoàn TQ tới. Vợ tiếp một đoàn gồm các ông ở UBND tỉnh Quảng Trị. Họ bảo vợ tôi bây giờ “nổi tiếng ra cả ngoài nước rồi còn gì.” Có ông bảo là “ngoài kia tình hình bây giờ ghê gớm lắm.” Họ còn bảo câu chuyện này sau in thành sách thì tha hồ tiền.

KS đòi tiền ở 16 ngày đầu tiên của phòng 103 (ngày 16/9, tôi chuyển sang phòng 105). Tôi hẹn họ tối mai, 18/9 sẽ trả.

18/9: Buổi trưa, vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Hai ông cho biết là người của Quốc hội đã báo cho họ biết là người ta đã chuẩn bị được ½ số tiền (1,5 tỷ USD). Họ dự tính sẽ bay vào Huế tối ngày mai (thứ Bảy, 19/9) và sang 20/9 sẽ gặp vợ chồng tôi ở Đông Hà để trao trước cho chúng tôi số tiền đó. Họ mới biết là KS đòi tiền vợ chồng tôi nên đang sợ tôi sẽ nổi khùng lên và tung thư tiếp lên mạng. Ông Quận cũng dặn vợ tôi là bảo Hùng chưa ghi số tiền đó vào Nhật ký vì ông chưa biết người ta lấy tiền ở đâu; bởi ngân quỹ trung ương đang cạn; để ông điều tra cho rõ nguồn gốc của nó đã.

Theo chương trình, chiều hôm nay, 18/9, có đoàn Australia, nhưng tôi bảo vợ là kệ họ, chưa tiếp, mà hãy tiếp đoàn của Ủy ban tỉnh để có tiền trả KS đã.

Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn Ủy ban tỉnh QT. Nhưng cuối cùng họ lại “khất” tiền boia nên không có thêm tiền để trả. Vợ chỉ đưa được cho tôi 1 triệu VNĐ mà hôm trước đó họ (đoàn Ủy ban tỉnh) đã boia cho.

Đầu buổi tối, một nhân viên KS đã đập phòng “nhắc nhở.” Mãi đến khoảng 8h vợ mới đến ngoài KS, gọi tôi ra và đưa cho tôi 1.000.000VNĐ. Nhân viên KS tỏ vẻ không vui khi tôi đưa tiền và hẹn sang đầu tuần trả tiếp, do “cuối tuần chuyên tiền không kịp.”

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận nói là lần này chắc họ không dám thất hẹn nữa đâu. Số tiền họ đưa cho tôi là do các vị lãnh đạo tự giác góp lại, coi như cho NN vay. Ông cho biết là các nước gửi thư chất vấn nhiều lắm. Họ đòi phải đưa vụ việc ra xét xử công khai. Thậm chí đại diện của Liên Hợp Quốc cũng lên tiếng.

Đoàn Trung Quốc đang ở Huế.

19/9: Đoàn ngoại giao của Thụy Sĩ và Na Uy muốn gặp vợ tôi nhưng cô ấy không gặp. Người ta thậm chí còn cố tình “giam” vợ chồng tôi, thật khó có thể chấp nhận nổi.

20/9: Sáng gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Quận nói là ngoài này đang cực kỳ rối ren, không ai còn có chút tâm trạng nào để làm việc cả; ai cũng phờ phạc, chán ngán. Ông Triết nói là nếu hôm nay mà không có tiền thì bảo Hùng cứ tung lên mạng lần nữa. Cho chế độ này sụp đổ luôn; chú cũng sẵn sàng nghị; chú tình hình thế này thì không ai còn muốn làm việc cả. Ông Triết cho biết là nước ngoài đã viết thư dọa (tôi chắc là TQ).

Tôi rất vui; cuối cùng thì tôi được thoải mái làm cái việc mà tôi thích nhất.

Ông Tiểu cũng bảo là cứ tung lên mạng đi.

Buổi chiều, ông Triết dặn vợ về bảo với tôi là để sáng mai đưa tôi ra mạng thì có gì ông sẽ dặn dò.

21/9: Sáng, tôi ra mạng ngồi từ sớm, để sửa một ít trong thư tố cáo và chờ vợ đến thông báo tình hình.

Vợ gọi điện “xin” được ông nào đấy 2 triệu để trả tiền phòng KS, nhưng đến nơi lái xe chỉ đưa cho 1 triệu.

8h sáng, vợ mới đến cho biết ông Triết dặn vợ là về bảo tôi sáng mai hãy tung. Bọn TQ đã về nước. Chúng bảo với người phiên dịch là vợ tôi “khai không thật. Cái mặt ấy không biết nói dối.”

Vợ đưa cho tôi 1 triệu để trả thêm cho khách sạn (số nợ chắc khoảng 2 triệu).

Buổi tối, tôi đã đi đến quyết định tung thư lên mạng nên đi bộ ra tiệm Internet cách khách sạn khá xa. Vợ báo tin cho biết là đang đi Cam Lộ tiếp khách. Tôi đã định tung thư lên mạng sau khi đã chỉnh sửa những câu từ cần thiết thì vợ gọi điện bảo là sẽ đến gặp tôi. Tôi nghĩ là chắc có gì quan trọng nên hơn 9h30 rồi mà vợ vẫn còn đến gặp. Vì thế tôi quyết định chờ vợ tới xem sao. Hoá ra, cô ấy nói là chỉ vì nhớ tôi nên đến gặp tôi thôi. Tôi vờ nói với vợ là mình đã tung thư lên mạng. Cô ấy dường như có thờ hất ra, nhưng cũng chỉ nói “cái đó là tùy anh, em thì sao cũng được.” Nhưng sau đó tôi nói thật với vợ là chưa tung, lúc này vợ mới nói là ông Triết dặn rằng sáng mai trước khi đưa tôi đi ăn sáng hãy gọi điện cho ông ấy.

Tối hôm ấy về phòng khách sạn, đã mấy lần tôi nhấp nhòm định đi tung thư lên mạng. Nhưng rồi lại nghĩ trời đã khuya, không việc gì phải tự “hành” mình như vậy và cũng chẳng cần phải vội cho lắm. Cứ chờ sáng mai xem sao. Dù vậy, nếu trong phòng có mạng Internet chắc chắn tôi đã làm việc đó.

22/9: Sáng, vợ đến đón tôi và kể chuyện, tối hôm qua, chừng 1h đêm, ông Quận, vận toàn đồ đen đến gõ cửa hỏi “mua bia”, trước đó ông đã nháy máy nhiều lần vào điện thoại của vợ tôi. Vợ tôi dậy rồi định kêu cả nhà dậy nhưng lại quyết định để xem ai cái đã thì thấy một người lùn, vận toàn đồ đen, bảo là “mở cửa bán cho chai bia.” Sau đó, người đó nói nhỏ, “chú đây, mở cửa ra đây chú nói cái này.” Thì ra là ông Quận. Vợ tôi ra thì được ông Quận cho biết là ông Triết dặn vợ bảo với tôi hãy đợi thêm một hai hôm nữa, bọn TQ đã về rồi. Để chờ xem bọn đó về nước rồi xem tình hình bên TQ thế nào đã. Một số quan chức Công an của Việt Nam cũng đang sang làm việc ở TQ. Chế độ này coi như sụp đổ rồi. Bây giờ ai cũng muốn tôi tung thư lên mạng cả, kể cả ông Triết, ông Quận. Nhưng nếu bây giờ mà tung lên thì e rằng không tốt cho đất nước, nước ngoài, đặc biệt là TQ

đang nhằm nhe đánh Việt Nam, không đánh vào trong nước mà sẽ đánh chiếm các đảo. Vì thế, ông đề nghị vợ chồng tôi hãy đợi một hai hôm nữa xem sao. Ngoài kia, người ta không còn đảo đâu ra tiền để đưa cho vợ chồng tôi, ngân quỹ trung ương rỗng tuếch. Ông Triết nói là ông sẽ cho chúng tôi thêm 3 tỷ nữa là 5 tỷ (vì ông nói với ông Quận là ông thấy vợ chồng tôi không tham tiền, lại nghe theo lời ông nữa...). Họ đã đi xem quẻ và cho biết tháng này không tốt cho đất nước nhưng lại tốt cho ông Triết. Có thể ông sẽ đi những bước quyết đoán.

Tôi bảo vợ là tôi sẽ nghe theo lời họ thôi. Chỉ sợ họ không quyết đoán, không quyết định thì tôi sẽ tự quyết. Cho dù có phải chịu trách nhiệm trước lịch sử tôi cũng không ngán.

Chiều, vợ tiếp khách trong đó có ông Quận. Ông Triết cho biết là ông sắp đi Mỹ, mục đích chủ yếu là vì câu chuyện này. Ông mong biết ý kiến của tôi. Vợ tôi nói là “chú cứ đi đi, anh Hùng nghe theo lời chú mà.” Ông cho biết là ngoài này đang bế tắc, không lối thoát.

23/9: Sáng, gửi thư tố cáo cho BCHTW, qua hai đ/c email của Bộ Công an và website Chính phủ. Chiều tối, vợ vào Quảng Trị tiếp khách, trong đó có ông Tiểu và ông Quận. Vợ thông báo công khai qua điện thoại (vì điện thoại của vợ tôi luôn bị ghi âm; mỗi khi liên lạc bí mật thì vợ mượn máy của người khác hoặc dùng sim khác). Vợ tôi có điện thoại cho ông Triết. Ông nói là có nghe ông Tiểu nhắn (vợ tôi bảo ông Tiểu nhắn với ông Triết [vì không liên lạc được với ông Quận] là tôi nghe theo kế hoạch của ông), ông yên tâm. Ông nói là tình hình cũng không có gì phải sợ, chú lo cho đất nước, nhất là bọn TQ đang dòm ngó, chứ chú chẳng sợ gì. Cuối buổi, ông Quận mượn máy điện thoại của vợ tôi, bảo chiều mai trả. (Chắc lại "vỡ" của máy ông này thôi.) Ông Triết đi sang dự hội nghị thượng đỉnh của LHQ, nhưng quan trọng hơn thế nhiều là cuộc gặp với TT Mỹ, vì vậy tôi cần phải kiên nhẫn.

24/9: Vợ gọi cho ông Triết. Ông nói là sau này ông sẽ công khai chuyện ông đứng sau lưng vợ chồng mình. Chứ không để cho vợ chồng cháu sống cực khổ mãi thế được. Cho chế độ này sụp đổ thì dễ thôi, nhưng quan trọng là làm thế nào để không ảnh hưởng tới VN thôi, nhất là khi bọn TQ đang dòm ngó. Sau này ông Quận cũng sẽ công khai luôn. Ông nói là nghe Hùng nói thế thì ông vui.

Buổi chiều vợ buồn ngủ nên đoàn Na Uy gọi điện đến vợ tắt máy, không gặp. Sau mới biết là đoàn Na Uy gọi (trước đây ông Quận có nói là đoàn Na Uy sẽ gọi gặp, ông đã nói với họ là phải cho tiền nó mới gặp; họ đồng ý và bảo là sẵn sàng cho nhiều tiền). Đoàn này sau đó quay vào Huế và có thể hôm sau sẽ quay ra Đông Hà để gặp vợ tôi.

25/9: Trưa, khách sạn hỏi số tiền 560.000 còn thiếu của phòng 103; tôi bảo mai sẽ trả.

Chiều tối, vợ tiếp đoàn Thụy Sĩ. Khoảng mười mấy người, nhưng vợ chỉ ngồi độ mười phút vì thấy họ mặt mày ai cũng lạnh lùng, vợ tôi không thích. Họ nói là cả thế giới không tin vào những gì vợ tôi nói (tức là họ hoàn toàn tin vào câu chuyện).

Vợ có gọi điện cho ông Triết. Ông cho biết ông “yên tâm khi nghe Hùng nói thế; câu chuyện coi như đã kết thúc, tiền mình mình tiêu, tiền nó nó tiêu.”

Tối, hơn 11h, ông Quận bí mật đến tìm vợ tôi trao đổi. Ông cho biết là ngoài kia người ta đang sợ tôi tung thư tiếp lên mạng (có lẽ ông không biết tôi đã gửi thư cho BCHTW Đảng để dọa họ). Ai cũng sợ cả, ông Mạnh rất run. Họ biết tôi đang thiếu tiền KS, tôi ăn gì uống gì họ đều biết. Ngày mai, có thể có đoàn của Quốc Hội đem quà vào cho vợ

chồng tôi. Dự kiến, ngày mai cũng gặp lại đoàn TQ và đoàn Pháp. Ông cũng dặn vợ là bảo tôi tối hãy trả tiền cho KS.

26/9: Tôi, vợ đến KS cho biết là không đoàn nào ra gặp, trong khi tôi đã phải hẹn KS sáng mai, 27/9, trả tiền (vì ông Quận bảo thế).

27/9: Sáng, gặp vợ bảo vợ lấy tiền trả khách sạn. Đã hẹn họ lần thứ hai rồi. Buổi chiều tôi cũng không có đoàn nào ra gặp. Nghe người ta nói đoàn TQ đã ra Hà Nội để làm việc với Quốc Hội và ba ông kia rồi sau đó sẽ quay vào. Vợ bảo tôi, ông Quận cho biết là ngoài kia tình hình ghê gớm lắm, chiến tranh thì không sợ mà bây giờ lại sợ; tình hình diễn biến có lợi cho vợ chồng tôi; người ta đang sợ tôi tung thư lên mạng lần nữa. Vợ có gặp ông Triết qua điện thoại, ông nói là nếu tung thư lên mạng bây giờ thì không tốt cho đất nước.

28-29/9: Ông Quận cho biết là có hai đoàn, trong đó có đoàn Na Uy gặp và chất vấn ông Dũng, lúc đầu định không lên truyền hình nhưng sau vẫn lên TV (sau tôi thấy là trong chương trình thời sự có phát Thủ tướng tiếp đại sứ Na Uy; chiều 29/9, tiếp Đại sứ Argentina Alberto Jaime Kaminker và Đại sứ Nauy Stale Torstein).

Ông cho Hương lấy điện thoại của vợ. Nói là để cho người ta không liên lạc được với vợ tôi, coi như vợ chồng tôi đang thiếu tiền, phải cầm điện thoại và không có việc làm để có tiền; khiến họ phải sợ mất ăn mất ngủ. (Điện thoại của tôi thì vợ lấy dùng vì điện thoại của cô ấy đã bị ông Quận lấy từ 5, 6 hôm trước - chắc là bài của mấy ông này thôi.)

30/9, 1/10: Bão vào Quảng Trị. Không đoàn nào vào.

2/10: Vợ liên lạc với ông Quận, ông cho biết là rất nóng lòng đợi ông Triết về.

Vợ trúng số đề 1.200.000, lấy điện thoại về (vợ gọi điện cho ông Quận và ông bảo đến chỗ lấy điện thoại; còn một chiếc thì lấy từ Hương).

3/10: Vợ gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là ông mới đi về, được nhiều chuyện có lợi cho đất nước; cho ông một vài hôm nữa.

4/10: Ông Triết nói với vợ là cho ông một vài hôm nữa, đang họp hành bàn bạc; ông Quận nói là “đành phải chờ thôi.”

Buổi chiều tối, vợ tiếp đoàn ngoại giao Mexico; nhưng chỉ nói chuyện khoảng 30 phút là cô ấy xin về.

5/10: Tôi, vợ tôi gọi điện cho ông Quận, ông Triết và ông Tiểu. Ông Triết cho biết là các nước đều ủng hộ Việt Nam, đặc biệt là Mỹ. Nhưng Mỹ cũng nói là phải sớm thu xếp cho vợ chồng tôi để tôi không tung thư lên mạng lần nữa, xảy ra đánh nhau thì không hay. Ông Triết cũng nói là không phải ông sợ hay nhất, mà là ông lo cho đất nước. Ông nói bây giờ “lòng dạ” Chính phủ đang ngón ngang, hoang mang lắm, như thể một kẻ vỡ nợ đang bị các con nợ quây vạy. Ông Triết nói là bức thư quá ghê gớm, không còn gì để mà nói nữa. Phía Mỹ cũng ra điều kiện là trong ngày mai (6/10), Bộ Chính trị phải đưa ra quyết định. Ông Tiểu cho biết là có nhiều điện thư (trong và ngoài nước) gửi tới Quảng Trị để hỏi về vụ việc. Cả ông Tiểu và ông Quận cũng ủng hộ việc tung thư lên mạng. Nếu trong ngày 6/10 mà không giải quyết xong tôi sẽ tung thư lên mạng.

6/10: Buổi sáng, mới chừng 7h20, nhân viên KS đánh thức tôi dậy để hỏi tiền phòng. (Họ nói là tối nay, hoặc sáng mai thanh toán cho họ số tiền tháng 9). Tôi rất bức. Khoảng 8h, vợ đến KS chở tôi đi ăn sáng và đi mạng. Vừa đi, vợ vừa cho tôi biết những tin trên. Lúc

đầu tôi đã định tung thư lên mạng ngay trong buổi sang nhưng sau khi nghe những tin tức trên tôi đành hoãn lại. Quyết định đợi thêm một hôm nữa.

7/10: Sáng, nhân viên KS gõ cửa đánh thức nhắc chuyện tiền. Sau đó, tôi gặp vợ để biết tình hình. Ông Triết cho biết là nếu Hùng nóng ruột thì cứ tung. Ngoài này họp 2 hôm rồi mà chưa quyết được gì. Tung xong rồi thì chịu khó đợi 3, 4 hôm thì ông sẽ đưa tiền cho (có thể vào Sài Gòn để lấy). Ông Quận cho biết là chiều hôm nay đoàn Mỹ sẽ vào gặp vợ tôi (và chắc chắn là có tiền trả KS). Lần này gặp họ thì phải nói thật cho họ biết, không còn phải giấu nữa.

Tôi biết là họ có họp đến Tết thì vẫn cãi cọ, đấu đá nhau thôi. Coi như đây là quyết định của tôi, tôi sẵn sàng chịu trách nhiệm trước lịch sử nếu cần thiết, như tôi đã bảo vợ nói với ông Triết. Ông Tiểu và ông Quận dặn là đừng nêu tên họ vào trong thư.

Buổi tối, trả trước cho KS 1.500.000 trong tổng số 2.160.000VNĐ, hẹn họ ngày mai trả tiếp.

8/10: Sáng, vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Hai ông tỏ vẻ vui. Ông Triết còn nói chuẩn bị tung thêm một lần nữa nhé. Ông Triết nói là ngoài này “trong ruột vừa thối vừa ròi.” Trước đó tôi dặn vợ nói với ông là cứ thư thư cũng được, không cần phải giải quyết ngay cho vợ chồng tôi đâu. Ông tỏ ra rất vui và nói lời cảm ơn tôi.

Ông Quận và ông Triết lại thuyết phục vợ tôi về khất tiền khách sạn tiếp (để người ta thấy là chúng tôi đang thực sự khó khăn...). Buổi chiều tối, trước khi đi ăn tôi nói với nhân viên khách sạn là hai ngày nữa sẽ thanh toán số tiền còn thiếu của tháng 9 (660.000 theo giá đã giảm và 900.000 theo giá chính thức).

Tối vợ gọi điện cho hai ông. Cả hai ông đều vui. Ông Triết nói ông sẽ sớm thu xếp cho vợ chồng tôi thôi, không lâu nữa đâu. Tôi nghĩ, Hội nghị XI họp đến ngày 10/10, nêu đến đây mà Bộ Chính trị còn chưa giải quyết xong chuyện nội bộ thì chẳng còn hy vọng gì vào một giải pháp chuyển tiếp hoà bình nữa, và chắc chắn lúc đó ông Triết chẳng còn lý do gì mà không công khai hành động.

9/10: Tối, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là ngày mai, 10/10, BCHTW sẽ họp xong nhưng ông muốn cho ông thêm mấy hôm nữa, nhiều nhất là hết tuần tới để ông thu xếp. Ông nói ông cũng mệt mỏi lắm, và cũng không tha thiết gì với chức vụ (của ông Mạnh) cả. Ông bảo là đảng nào cũng phải giải quyết vụ này thôi, không thể để lâu thế này được. Sau khi thu xếp xong ông sẽ cho công khai vụ việc. (Tôi đoán chừng là chắc ông không đạt được chức vụ; hoặc ít ra Bộ Chính trị vẫn không đạt được sự nhất trí nào cả, chỉ đấu đá và câu xé nhau thôi.)

Khoảng 23h đêm, ông Quận cho người đến chỗ vợ tôi lấy máy điện thoại của tôi (máy Motorola mà trước đây ông Tiểu từng cho vợ tôi, khi tôi ra ở KS Bưu điện thì vợ đưa cho tôi dùng, còn vợ dùng một cái máy cũ rích của Tàu mà hôm nọ tôi đã bực mình ném vỡ tan khi cô ấy đổi máy cho tôi lúc đi tiếp khách ngoại giao ở Cam Lộ). Cách đây khoảng 1 tuần, một hôm tôi xem đá bóng muộn nên sáng mai dậy muộn, vợ gọi điện đến nhưng tôi ngủ không nghe trong khi máy của vợ vẫn cho thấy là cuộc gọi vẫn được kết nối, máy có trừ tiền 3 cuộc hẳn hoi. Lát sau, vợ tôi tìm đến khách sạn, mở máy của tôi ra thì không thấy nhận cuộc gọi nhớ nào của vợ cả. Ngày hôm đó, vợ gọi điện nói cho ông Quận biết thì ông cho biết là mấy hôm trước đó có tay Công an mượn máy đó gọi (mà sau này ông cho biết là chính họ đã nhờ ông tìm cách “mượn” máy đó của tôi). Từ đó tôi đã cảnh giác,

khi đi với vợ tôi thường tắt máy, khi nói chuyện với vợ thường để máy ở xa, vùi dưới gối... Hôm 7/10, vợ cho biết là ông Quận nói rằng bọn họ đã cài thiết bị vào máy của tôi, nhưng chúng không ghi âm được cuộc trao đổi nào giữa vợ chồng tôi có nhắc đến ông Quận hay ông Triết cả; chỉ có một lần chúng ghi âm được vợ chồng tôi trao đổi về việc tung bức thư tố cáo, và chỉ có vậy. Vợ tôi cho ông ấy biết là chồng cháu đã cảnh giác từ mấy hôm trước. Ông Quận nói, may mà Hùng thông minh chứ như người khác thì lộ là cái chắc rồi. Vì thế, sáng hôm 9/10, vợ tôi lấy điện thoại của tôi về nhà cất, dự định là đưa đi sửa để phá phần mềm cài trong máy đó. Sau này, ông Quận cho biết là chính ông cũng không ngờ bọn họ đã nhanh tay cài thiết bị vào máy. May mà tôi đã đọc báo và biết được những tiến bộ về kỹ thuật nghe lén nên đã cảnh giác. Hơn nữa, tính tôi cũng rất đa nghi, cảnh giác.

10/10: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là Hội nghị đã kết thúc, nhưng ông không giành được chức vụ cao nhất. Ông nói là ông cũng chẳng ham hờ gì (ông Quận cũng nói thế). Ông chỉ muốn điều tốt đẹp cho đất nước thôi. Vì thế, ông sẽ công khai vụ này. Ông bảo cho ông thêm ít hôm nữa, rồi ông cũng sẽ cho tôi biết người mà ông muốn gửi gắm hy vọng (hình như ông định công khai xong rồi từ chức, tôi đoán thế). Mọi chuyện còn tùy thuộc vào một cuộc họp quan trọng ngày Chủ nhật 11/10. Ông nói là ông có những 20 tỷ USD, vợ chồng tôi thích bao nhiêu ông cho bấy nhiêu.

Tôi rất buồn và thất vọng. Thứ nhất là ông Triết không được chức vụ cao nhất, để mở đường cho một cuộc cải tổ trong hoà bình; thứ hai là người ta lại lợi dụng mối đe dọa TQ để duy trì chế độ thối nát này. Khả năng thay đổi chế độ vì thế bị lung lay hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, với việc ông Triết dự định công khai vụ này thì tiến trình có khi lại diễn ra nhanh hơn.

Xem trên TV tôi thấy khuôn mặt ông Mạnh thư thái hơn mọi hôm; ông Dũng còn ra vẻ khá “tươi”; cuối bài phát biểu bế mạc, ông Mạnh còn khá lên giọng. Ông THR cười khá tươi; không hiểu là nụ cười bật ra trước giọng điệu của ông Mạnh hay “phấn khởi” vì chế độ chưa đến hồi sụp đổ.

7h30 tối, vợ tôi đưa 700 ngàn trả KS (tiền từ tiếp khách, chứ không phải mượn của Hương; Hương đang lấy tiền ở Quảng Trị chưa ra – tôi đoán không khéo lại là kế hoạch của ông Quận và ông Triết). Nhưng khi tôi đưa tiền cho KS (vợ đã về) thì mới biết là KS yêu cầu phải trả đúng giá phòng 160.000/ngày (thay vì được giảm luôn 10%) sau đó kế toán mới làm thủ tục chi ngược lại tiền hoa hồng. Vì thế là còn thiếu 200 ngàn nữa (2.400.000 thay vì 2.160.000VNĐ; 15 ngày). Tôi đành phải bảo là chưa chuẩn bị; chiều tôi mai sẽ trả tiếp 200.000 nữa.

11/10: Tối vợ đến nhưng không có tiền. Đi tiếp khách nhưng bị “xù” (một tay giám đốc doanh nghiệp mời ông Nên (nguyên Bí thư Tỉnh uỷ) và ông Phúc (Chủ tịch tỉnh) đến; ông Nên gọi điện cho vợ tôi đến “để kiểm tiền nuôi con” và trước khi ra về ông còn dúi cho vợ tôi 1 triệu nhưng tay giám đốc kia gạt đi, bảo để anh ta lo. Nhưng cuối cùng khi họ về thì anh ta trở mặt; không cho vợ tôi cũng như 2 cô gái phục vụ khác một xu.) Vợ gọi cho ông Triết, ông nói là mọi chuyện vẫn tốt, cho ông thêm thời gian để ông bàn giao chức vụ cho người khác.

12/10: Sáng, vợ đến nhưng cũng không có tiền (để trả 200.000 cho KS). Tối qua vợ tìm đến nhà tay giám đốc kia nhưng chỉ gặp vợ anh ta. Vợ đã “doạ” vợ anh ta. Buổi sáng, vợ gọi điện cho ông Nên và ông Phúc tố cáo anh chàng kia. Họ nói sẽ không giao công trình

cho kẻ thất đức đó nữa. Anh ta vội gọi điện cho vợ tôi hỏi là đang ở đâu. Vợ tôi bảo đang ở Ủy ban và không thềm số tiền kia nữa.

Trưa, vợ tiếp khách ở nhà hàng Lộc Phát (Nguyễn Chí Thanh). Khách là ông Quận và một đoàn sỹ quan CA ở Hà Nội và Sài Gòn. Ông Quận có nói là chế độ này không còn gì nữa. (Vợ mới vào nhà hàng độ 15 phút thì không hiểu sao thằng cha quyết nợ kia mò đến gây sự. Nhưng bị vợ tôi phản ứng dữ dội, anh ta xấu hổ chuồn mất.)

Tối, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết bận, chỉ nói chuyện chút xíu. Ông Quận ông Triết đã quyết rồi, cho ông ấy thêm vài hôm nữa thôi. Đừng lo gì cả.

13/10: Ông Triết bận tiếp khách, không gặp.

14/10: Tối, vợ tôi gọi điện nói chuyện khá lâu với ông Triết. Ông nói là ông đang tiến hành bàn giao, có một số việc xong rồi. Ông rất mệt mỏi và có dấu hiệu bị stress (“tự nhiên dính vào vụ này, mệt”). Ông nói sau khi ông nghỉ, ông không quan tâm đến việc ai thay ông, hay chế độ này có sụp đổ hay không. Giờ ông chỉ muốn nghỉ ngơi thôi. Ông cũng nhắn nhủ tôi đừng tố cáo làm gì nữa cho lòi thôi, phức tạp. Ông bảo vợ tôi, “Chắc Hùng sợ chú lừa nữa chứ gì?” Ông nói, ông không như mấy ông kia đâu. Ông nói là ông cố gắng hoàn tất trong tuần này.

Ông Quận có nói là nếu ông Triết mà lừa thì ông lừa từ lâu rồi.

Tôi nói với vợ là tôi cũng không cố nữa đâu. (Mình chẳng có chứng cứ gì, mà một mình tôi thì làm gì nổi; tôi còn phải lo cho vợ con tôi nữa; vợ tôi đã quá mệt mỏi, bệnh tật trong người; trong khi tôi cũng mệt lắm rồi.) Tôi nói đại ý, “Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên,” khi ông Trời không chiều lòng người thì có cố mấy cũng không được.

Sau đó vợ có gọi điện cho ông Quận nói quan điểm của tôi. Ông Quận có nói là “chú cũng hiểu.”

Đêm đó nằm một mình trong KS, tôi rất buồn, cứ như thể mình vừa mất mát một cái gì đó lớn lao, lòng dạ nhiều lúc cảm thấy trống rỗng. Dù sao, tôi cũng đã cố gắng rất nhiều, cả vợ tôi cũng thế. Và điều đó hoàn toàn không phải là để có được số tiền từ ông Triết.

16/10: Vợ gọi cho ông Triết. Ông nói là cho ông một vài hôm nữa. “Tiền mình thì mình tiêu thôi.” Tôi đoán ông đang cố nấn ná; và không khéo ông muốn tôi tung lên một lần nữa, tuy lại vẫn không muốn chịu trách nhiệm về chuyện đó mà để mặc tôi tự quyết định. Khi vợ tôi hỏi, “chế độ này có sụp đổ không chú?” Ông nói là sẽ có một vài thay đổi thôi.

17/10: Ông Triết lại cho biết là kỳ họp QH sắp tới sẽ quyết định thay đổi chế độ. Ông Quận cũng cho biết như thế. Tôi vô cùng mừng rỡ. Càng quyết tâm hoàn thành bức thư gửi Quốc Hội. Ông Triết nói là “chú biết Hùng đang vô cùng chán nản, nhưng con bảo Hùng hãy cố lên...” Ông Quận hỏi là có thấy Hùng nói gì đến chuyện gửi thư cho QH không? Vợ nói là cháu không biết nhưng thấy mấy hôm nay anh ấy ra mạng chăm lắm. Ông Quận nói, “thế thì biết rồi đấy.”

18/10: Bắt đầu từ khoảng 3h30 chiều là tung Thịnh Nguyên Thư gửi QH lên mạng; 7h20 tối lại ra mạng gửi tiếp; mãi đến khoảng 9h30 mới xong. Khi đó mới chạy về KS tắm. Đã 3 ngày rồi hôm nay mới tắm.

Vợ gọi điện cho Ông Triết và ông Quận. Hai ông đều rất vui vẻ. Ông Triết động viên. (Buổi chiều, ông Quận có nhắn vợ tôi là nếu thấy số lạ gọi tới thì cầm máy nhé, bình

thường cô ấy ít cảm máy khi có số lạ. Buổi tối, vợ đi tiếp đoàn khách của TQ.)

19-21/10: Vợ không gọi điện được cho ông Triết (có gặp ông Quận một lần). Vì mấy hôm đầu tôi bảo vợ khoan gọi, để xem hiệu ứng của bức thỉnh nguyện thư đã; mấy hôm sau thì vợ ít đi tiếp khách nên không gọi được cho họ. Nếu không đi tiếp khách, mỗi khi ra ngoài đều có người theo dõi nên rất khó gọi điện thoại (ở nhà thì xung quanh đều bị gắn máy ghi âm nên không gọi được, hơn nữa vợ tôi không muốn người trong nhà biết chuyện).

Hôm 20/10, tôi search trên mạng thì phát hiện trang rfvn@com đăng THỈNH NGUYỆN THU của tôi. Mừng đến chảy nước mắt. Cuối cùng thì nỗ lực hết mình của tôi đã được người ta tin.

22/10: Buổi chiều tối, vợ tôi gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Cả hai đều bận. Ông Quận nói là chế độ này coi như sụp đổ rồi. Người ta đã quyết định như thế. Cả hai nói là đành phải đợi đến khi QH họp xong thì mới nhận được tiền. Vì hai người đều bận (ông Triết tiếp khách) nên chỉ nói chuyện chút xíu. Ông Triết động viên.

23/10: Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Quận nhấn nhủ là “đâm lao thì phải theo lao thôi.” Đành phải đợi đến sau khi QH họp xong. Ông Triết động viên; nói là đợt này ông rất bận; chế độ này coi như sụp đổ rồi, không thể cứu vãn được nữa.

24/10: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là ai cũng đọc bức thư mới của tôi cả. Ông nói bây giờ các cơ quan đại diện nước ngoài đã biết hết cả rồi.

25/10: Buổi sáng vợ gọi điện cho ông Quận. Ông Quận cho biết là ông Triết rất mừng sau khi tôi tung bức thư gửi Quốc Hội lên mạng.

Ông nói là một tuần nữa hãy trả tiền cho KS.

Khoảng 2h20 chiều, tôi bắt đầu gửi thư mới lên mạng; trong đó có bài “Tù chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng nhà nước pháp quyền XHCN ở VN hiện nay.”

26/10: Ông Quận báo là sắp tới sẽ có đoàn ở HN vào đưa tiền cho vợ chồng tôi.

Buổi sáng, nhận được email của chị Phạm Thị Hoài, báo tin trang talawas.org sẽ đăng bài “Tù chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng của NN...”. Mừng vô kể, khi đứa con tinh thần của mình được đón nhận.

27/10: Vợ tiếp khách đoàn CA tỉnh QT, do ông Nguyễn Thanh Thắng Phó Giám đốc dẫn đầu. Ông bí mật cho biết là thứ 5, 29/10, sẽ có người ở HN vào. Vợ tôi sẽ cùng 4 cô phục vụ nữa tiếp họ và họ sẽ đưa tiền cho vợ tôi. Ông bảo, về nói với Hùng thế cho nó mừng.

Cả danluan.org, rfvn.org rồi danchimviet.info đều lần lượt đăng bài viết của tôi.

Ông Triết nhắn qua ông Quận là bảo tôi đừng tung thư lên mạng nữa. Chừng đó là đủ rồi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đất nước.

28/10: Vợ gọi điện cho ông Quận; ông cho biết là ngày mai, sẽ có đoàn ngoài HN vào. Ông sẽ bố trí để họ gặp vợ tôi (cùng 4 cô gái phục vụ khác), và sẽ có tiền cho vợ chồng tôi. Đây chắc là kế hoạch của ông Triết và ông Quận nhằm đưa tiền cho vợ tôi để trả tiền khách sạn thôi.

Hương gọi điện mắng vợ tôi (mi làm ăn thế nào mà để Công an gọi điện điều tra tao...).

Hoá ra là có tay Công an nào đẩy gọi điện đến KS Bảo Minh hỏi xem vợ tôi có còn làm đây không? Bởi trong thư tố cáo tôi có kể thời gian vợ tôi làm việc ở đó. Vợ báo cho ông Quận, ông nói là “mặc kệ nó.” Ông Giải Cảnh sát khu vực đến nhà bà ngoại vợ như có ý thăm dò. Vợ tôi gọi điện hỏi có việc gì không thì ông ấy nói là không, chỉ tiện đường ghé qua thôi.

Ông Triết nhắn ông Quận bảo tôi (qua vợ tôi) là đừng nên viết gì hay tiếp tục tung lên mạng nữa. Sợ nguy hiểm cho đất nước. Ngoài này người ta quyết rồi, hợp xong QH là người ta sẽ giải quyết thôi, không phải để đến sang năm đâu. Ông Quận động viên vợ chồng “đâm lao phải theo lao.”

29/10: Buổi chiều, ông Nguyễn Thanh Thắng (PGĐ CA tỉnh) gọi vợ tôi đến và giới thiệu ông Đặng Văn Hiếu, thứ trưởng Bộ Công an.

30/10: Buổi trưa vợ bắt đầu sốt do bị viêm amidan. Chiều tối vợ bị sốt (do bị viêm amidan) nên không đi tiếp khách được. Buổi tối vợ tắt máy. Sau mở ra thấy có nhiều cuộc gọi lạ. Ông Đặng Văn Hiếu có gọi điện nhưng vợ chỉ kịp nói là bị đau rồi tắt máy luôn, do mệt quá. Tối, chừng 1h khuya, ông Quận đến gõ cửa gặp vợ. Ông thông báo là chế độ này coi như đã sụp đổ. Người ta đã quyết định như thế. Chỉ chờ sau kỳ họp QH này, người ta sẽ tổ chức 3 ngày họp bí mật. Ông Triết sẽ chính thức thay ông Mạnh. Ông Triết cho biết là ông đã thu thập được đầy đủ chứng cứ phạm tội của 3 ông kia. Ông đã chi tới 5 tỷ USD cho vụ này. (Ông đã mua chứng cứ từ Ban Chuyên án và mua chuộc nhiều người. Như vậy, với việc này, Ban Chuyên án không còn ‘lý do’ gì để đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành TW Đảng nữa.) Ông nói là ông rất mừng khi chế độ này sụp đổ. Ông bảo chú được như bây giờ là nhờ sự chịu đựng của Hùng. Ông bảo bức thư của tôi rất có tác dụng. Ông bảo ông biết thế nào Hùng cũng gửi thư cho QH. Hùng quá thông minh đi. Ông Quận dặn vợ tôi đừng gọi điện cho ông nhiều.

31/10: Chiều tối vợ lại bị sốt và mê sảng. Có nhiều cuộc điện thoại số lạ gọi đến, nhưng vợ mệt nên tắt máy. Có nghe mang máng tiếng gõ cửa, nhưng không biết thật hay do mê sảng.

Buổi tối, tôi báo KS là sang tuần, muộn nhất là cuối tuần sẽ thanh toán tiền.

1/11: Vợ gọi điện gặp ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là mọi chuyện vẫn tốt. Đợi sau khi QH họp xong, người ta sẽ tổ chức một cuộc họp bí mật 3 ngày để công khai (trong bí mật) chuyện chấm dứt chế độ. Ông động viên vợ chồng tôi, còn một ít thời gian nữa, hãy cố lên. Ông vẫn chưa chính thức được thay ông Mạnh.

Tôi đã báo khách sạn là trong tuần tới, muộn nhất là cuối tuần sẽ thanh toán tiền cho KS. Ông Quận và ông Triết biết chuyện. Họ bảo vợ tôi cố gắng đi làm trong mấy ngày để thanh toán tiền.

Hương và vợ tôi đã từ mặt nhau, sau khi cô ấy gọi điện mượn xe nhưng Hương không cho. Vợ chửi Hương là đã sửa xe cộ này nọ sao không cho mượn đi tiếp (trước đó Hương mượn xe lại, nói là cho người khác mượn mấy ngày). Chuyện này tôi nghĩ là chắc chắn có sự “giật dây” của ông Quận. Để họ không nghi ngờ mối quan hệ giữa vợ tôi và Hương.

2/11: Buổi sáng, sau khi vợ đưa bánh mì ra cho tôi ở tiệm Internet Bru điện Hàm Nghi về thì khoảng hơn 1h sau đã thấy vợ quay lại. Nói nhỏ là về rồi vừa đi vừa nói chuyện. Thì ra, cách đây khoảng 1h, vợ nhận được 1 cuộc điện thoại nói là “đi nhậu em nhé”, nhưng

lại không nói gì địa điểm hay thời gian này nọ gì cả. Vợ đoán ngay là chắc ông Quận gọi và muốn liên lạc với vợ. Cô ấy liền đi chợ và tìm cách liên lạc với ông Quận. Ông Quận cho biết là "tỷ nữa cháu về nhà sẽ gặp một tốp Công an. Đây là người của một phe nhóm khác (nhiều phe nhóm phức tạp, biết chuyện sắp đi vào hội kết nên muốn "dây" vào câu chuyện để được nổi tiếng vì đã góp công góp sức)." Ông dặn dò vợ là họ nói gì kệ họ; họ hỏi tôi thì bảo là tôi đi Đà Nẵng, không biết ở đâu. Ông Triết nói là ông "như đang ngồi trên đồng lửa" và động viên vợ chồng tôi. (Tôi đoán đây có thể là đại diện của một nhóm sỹ quan cấp trung và cấp cao, muốn làm to chuyện vụ này. Ông Triết lo vì nếu vụ việc vỡ ra hết thì vừa ảnh hưởng đến đất nước, vừa ảnh hưởng đến ông, vì ông ít nhiều cũng dính vào vụ này. Như thế coi như xôi hồng bỏng không.) Ông Quận dặn vợ bảo tôi đừng gọi vào số máy của vợ nữa.

Lát sau, vợ về đến nhà thì gặp 5 người Công an, 3 ở QT và 2 từ HN vào. Họ hỏi vợ tôi về bức thư. Nói là tại sao tháng 8/2008, họ đã mời tôi lên làm việc và dặn dò là đừng viết bậy bạ, tố cáo những chuyện không có thật mà tại sao lại không dừng lại. Vợ tôi bảo các chú cứ tìm hiểu, điều tra đi đã rồi muốn nói gì thì nói. Vợ chồng tôi mệt mỏi, tôi đang phải đi làm nuôi con, các chú đừng đến quấy rầy nữa. Họ hỏi về tôi thì vợ nói là đang đi chơi ở Đà Nẵng. Họ hỏi tôi có bị gì không? Vợ tôi nói là chú nên tự hỏi chú câu ấy, xem chú có bị gì không. Họ còn hỏi cả mẹ vợ tôi là tôi có bị bệnh tật gì không. Bà nói là nói khoẻ mạnh bình thường; người như nó thì ai bảo bệnh tật gì.

Buổi chiều họ lại gọi cho vợ tôi là tôi ở Đà Nẵng thì ở đâu để họ báo CA Đà Nẵng gặp tôi để làm việc? Làm vợ thì phải biết chứ. Vợ tôi nói là "các chú cứ đi tìm đi, tui không biết."

Xế trưa, về KS nơi tôi nghỉ. Vợ mới đi tiếp khách, xin về trước. Vợ ôm lấy tôi khóc lóc, cô ấy nói là quá mệt mỏi. Tôi chỉ còn biết bảo vợ cứ khóc lóc cho hết, đừng để trong lòng thêm mệt.

3/11: Không thấy mấy tay CA kia gọi lại cho vợ tôi. Ông Quận và ông Triết cho vợ tôi biết là mọi chuyện vẫn tốt. Ông Triết nói là ông đã chuẩn bị hết rồi, đừng lo gì. Chẳng qua chế độ sắp sụp đổ nên nhiều người muốn dây vào để được tiếng thôi.

5/11: Vợ liên lạc với ông Quận và ông Triết. Cả hai đều rất vui. Ông Triết nói nhờ sự chịu đựng của vợ chồng tôi mà ông được như thế này. Không lâu nữa đâu.

6/11: Khuya, khoảng 1h30 sáng. Ông Quận đến gõ cửa nhà gọi vợ dậy và cho gặp ông Triết qua điện thoại. Ông Triết thông báo là họ mới họp xong lúc 11h đêm. Người ta đã quyết định trao quyền lực cho ông Triết. Tuy nhiên, phải đến sau khi QH kết thúc kỳ họp thì mới chính thức. Ông cho biết là khoảng thứ 2, thứ 3 gì đấy ông sẽ vào Đông Hà (cùng một đoàn) nữa để gặp gỡ công khai vợ chồng tôi. Vợ tôi vui lắm vì đã quá mệt mỏi, một mình phải lo cho 2 đứa con dại, một ông chồng và gia đình bên ngoại nữa.

Ông Triết có nói là bây giờ cháu không hiểu được đâu, đến lúc đó cháu mới thấy mọi chuyện thế nào.

7/11: Buổi trưa vợ tiếp đoàn khách CA tỉnh; người ta gọi điện mời ông Quận đến. Vợ tả, ông mặt mày vui tươi hơn hờ. Ông Quận cho biết là người ta đã bố trí (kể cả đặt tiệc...) để thứ Hai hoặc thứ Ba tuần tới là đoàn của ông Triết vào, gồm khoảng 20 người. Ông dặn vui "lúc đó thì cố gắng vênh mặt lên mà làm cao." Mọi chuyện chơi như đã thắng lợi. Ông đề nghị lui trả tiền khách sạn, sang thứ Hai hãy trả cho họ 3 triệu, trong tổng số

4.340.000VNĐ. Rồi hẹn vài hôm nữa thanh toán tiếp. Tôi biết họ muốn như thế nhưng sợ tôi bực mình, hơn nữa biết tôi đã lần lữa với KS rồi nên không muốn đẩy tôi vào thế khó. Chính vì thế, ông Quận mới bảo vợ về ti tê với tôi, thuyết phục tôi. Vợ gọi điện gặp ông Triết, ông gửi lời cảm ơn tôi. Ông cho biết là đã chi ra hơn 6 tỷ USD để lo vụ này (tất nhiên chưa tính số tiền mà ông tính chi cho vợ chồng tôi).

Hai tôi liền, 6&7/11, người ta bố trí để ông Mạnh và ông Hải đi cùng nhau vào các tỉnh lũ lụt miền Trung (Phú Yên và Khánh Hoà). Tuy nhiên, nếu tinh ý thì mặc dù hai người này có vẻ như đi cùng nhau nhưng bao giờ cũng phải giữ khoảng cách nhất định; khi ngồi làm việc với các quan chức địa phương họ không được ngồi cạnh nhau). Khi quay cảnh làm việc với tỉnh Khánh Hoà, nét mặt ông Hải lộ rõ sự lo lắng.

8/11: Hẹn KS tối mai, 9/11 sẽ thanh toán tiền. Vì trước đó đã hẹn trả cho họ vào cuối tuần, tức ngày Chủ nhật. Kế hoạch là trả trước cho họ 3 triệu, đã thống nhất với ông Quận và ông Triết.

9/11: Đầu buổi tối, nhân viên KS đã đập cửa hỏi tiền. Nói với họ là đang đợi. Mãi tới 9h tối vợ mới tới KS. Vợ đưa đi ăn rồi cho biết là ông Triết “năn nỉ” là khoan hãy trả tiền cho KS, trưa ngày mai ông sẽ dẫn đầu một đoàn vào gặp vợ chồng tôi và họ sẽ đưa tiền cho, trước hết là để trả khách sạn. Tôi lại phải về nói khó với KS, hẹn họ là tối mai sẽ trả. Vợ cho biết là vừa cùng ông Quận đi kiểm tra việc chuẩn bị ở nhà hàng Hùng Vương, để ngày mai đón đoàn của ông Triết vào.

Vợ tôi đã dọa ông Triết là nếu ông không vào thì chúng tôi sẽ đưa hai con ra HN luôn.

10/11: Buổi sáng không thấy có tin tức gì. Trưa, khoảng 11h20, vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Họ nói là đang trên đường ra sân bay. Nhưng vợ lại nghe tiếng vọng ra như thể là đang có cuộc họp. Vợ hỏi có phải đang họp không thì họ thú thật là đang họp.

Đầu buổi chiều, tôi ra tiệm Internet trên đường Hàm Nghi ngồi. Bắt tay vào viết một bài viết mới, trong khi chờ đợi tin tức từ vợ.

Mãi đến khoảng 6h50, vợ mới đến. Cho biết là mới từ Cam Lộ về. Thì ra, một đoàn gồm ông Triết, ông Phú Trọng và ông Tấn Sang vào, Ông Triết gầy xòm, hốc hác. Ông Trọng và ông Sang cũng thế. Họ giới thiệu (vợ làm như không biết gì) là ông Trọng và ông Sang sẽ thay vị trí của ông Triết và ông Dũng (nghĩa là ông Triết sẽ thay ông Mạnh). Họ cho biết là ngày mai, một đoàn khoảng 20 người sẽ vào gặp vợ chồng tôi. Lúc chia tay, ông Triết bóp bóp tay vợ tôi khi bắt tay và nói khẽ, “cố gắng lên cháu, mọi việc sắp thành công rồi.”

Sau đó ông Quận và ông Triết cho biết là họ không vào nhà hàng Hùng Vương như dự kiến mà lên Cam Lộ rồi đột ngột gọi vợ tôi, như thể vợ tôi đi tiếp khách bình thường và vợ chồng tôi không biết gì về kế hoạch vào Đông Hà của ông Triết. Đường như người ta vẫn chưa quyết xong (do có nhiều phe nhóm khác nhau đang tranh đấu quyết liệt) nhưng ông Triết sợ vợ chồng tôi làm thật nên ông buộc phải vào gặp vợ tôi trước. Ông và ông Quận dặn là bây giờ khoan hãy về KS Bru điện, mà thuê một KS nào đó cho tôi nghỉ tạm. Rồi vợ sẽ báo với KS Bru điện là tôi có việc đột xuất ra HN, sẽ vào thanh toán tiền sau.

Sau đó, tôi về KS Tony trên đường Lý Thường Kiệt nghỉ, lấy CMND của vợ để đưa cho khách sạn.

Vợ gọi điện cho KS Bưu điện. nói là tôi có việc gia đình, ra HN gấp, trong vòng 3 ngày nữa sẽ vào. Vợ đảm bảo nếu sẽ đứng ra thanh toán nếu có gì trục trặc (họ vẫn nghĩ vợ tôi là bồ của tôi). Nhân viên KS yêu cầu vợ phải đến ký vào giấy tờ.

11/11: Sinh nhật vợ. Sáng vợ đến chở tôi đi cắt tóc, vào mạng; trưa ra chở về ăn phở trên đường Lý Thường Kiệt. Buổi chiều, tôi nằm chờ ở KS. Mãi tới khoảng gần 7h, nhân viên KS lên cho biết là bấm nút số 0 rồi gọi điện cho bạn gái. Tôi gọi cho vợ thì được biết vợ đang ở Cam Lộ, dặn tôi đợi.

7h15 tối, tôi ra mạng Internet ở 176 Lê Lợi. Mượn điện thoại di động của cô bé trông coi cửa hàng rồi liên lạc với vợ. Vợ vẫn đang ở Cam Lộ. Đến khoảng 9h30, bạn của vợ là Hoa đến đưa cho tôi 100 ngàn. Tôi đi ăn rồi về KS Tony nghỉ.

12/11: Sáng, vợ đến và kể cho biết chuyện hôm qua. Chiều tối qua, vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ. Đoàn của ông Triết chưa vào được. Thay vào đó là ông Nguyễn Phú Trọng, ông Nguyễn Khánh Toàn và ông Đặng Văn Hiếu. Có cả ông Quận nữa. Họ vui vẻ hỏi han. Họ cho biết là một đoàn lãnh đạo NN sẽ vào gặp vợ chồng tôi, thu xếp cho chúng tôi một ít tiền rồi đề nghị chúng tôi không ra nước ngoài. Họ nói sẽ không công khai vụ này. Họ có hỏi là tại sao, ngày xưa lúc vợ tôi chưa ra nước ngoài chữa bệnh tôi không chạy vào một đại sứ quán nào đó mà tố cáo, đỡ rồi rắc phức tạp, và đỡ ảnh hưởng đến uy tín của đất nước. Vợ nói là "tại chồng cháu thương người." Họ nói đọc bức thư của nó viết thì đúng nó là người nhân hậu, thương người thật. Họ cũng cho biết là nước ngoài đã biết nhiều, có cả thư từ nước ngoài gửi đến nữa. Ông Toàn nói là "chú cháu mình ngu. Chú già rồi mà cũng ngu." Vợ có nghe lỏm họ nói là bây giờ thì chỉ có ông Triết mới quyết định việc đưa tiền cho vợ chồng tôi.

Họ có đề nghị vợ tôi tiếp một đoàn TQ sắp vào.

Cuối buổi, họ chẳng đưa cho vợ tôi đồng nào.

Vợ liên lạc với ông Triết (qua ông Quận), ông cho biết là chậm nhất thứ 6 ông sẽ vào.

13/11: Chiều, Tôi đọc báo dangcongsan.vn thấy tin ông Triết đã đi Singapore; mãi tới khoảng 8h tối, vợ mới đến KS.

Vợ cho biết là ông Triết gọi điện bảo bạn không vào được, ông nói là bạn họp (nhưng theo tôi ông sợ bị vợ tôi chửi nên bịa ra thế, thực ra ông đã đi Singapore). Thay vào đó, khoảng 5h chiều, người ta đón vợ tôi đi Cam Lộ. Tới nơi thì có ông Phú Trọng, ông Tấn Sang cùng mấy người khác nữa. Họ nói là ông Triết bạn họp chưa vào được. Dự kiến ngày mai họ sẽ gặp tôi, khoảng 20 người để trao đổi. Trong đoàn có cả ông Trương Vĩnh Trọng nữa.

14/11: Buổi sáng, ông Phú Trọng gọi điện cho vợ tôi báo là ông bạn họp ở HN; có gì ông sẽ gọi điện sau.

15/11: Sáng vợ đến cho biết là đã tìm ra người mượn 600 triệu trước đây. Anh ta buôn gỗ và đang nhờ Kiểm lâm để xin gỗ ra (bị bắt). Vợ liên lạc được với một ông thuộc Kiểm lâm tỉnh và cả người mua gỗ, ở BHXH tỉnh. Người ta hứa giúp.

Trưa, vợ liên lạc với ông Triết, qua ông Quận. Ông nói là ông muốn giữ uy tín của mình, nên không muốn gặp vợ chồng tôi ngay, hãy thông cảm cho ông. Tôi đoán là ông định giao cho ông Phú Trọng, ông Tấn Sang vào Đông Hà gặp tôi rồi ông chuẩn đi Singapore sớm, cho có vẻ ta đây "vô can". Không ngờ hai ông kia chẳng hiểu sao lại chưa muốn

gặp tôi.

Buổi tối vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ, đoàn của ông Đặng Văn Hiếu (thứ trưởng CA, mấy hôm trước cũng có mặt trong đoàn của ông Phú Trọng, ông Tấn Sang) và một ông tên là Thành, hình như là tổng cục trưởng gì đấy của Bộ CA.

Ông Hiếu nói là ông đã đọc toàn bộ bức thư của tôi. Ông bảo "đọc mà chảy nước mắt". Cuối buổi ông có đưa cho vợ tôi 1 triệu, nói là "về cho cháu".

16/11: Ông Trương Vĩnh Trọng có gọi điện cho vợ tôi. Ông cho biết là họ đang bận họp. "Phải chờ ông Triết về, vì ông ấy là người quyết định." Ông nói, có nhiều người đưa bức thư tố cáo của vợ chồng tôi đến hỏi ông.

Vợ gọi cho ông Quận. Ông bảo ngày mai tiếp khách rồi trả tiền trước cho KS tôi ở 1 triệu (KS TONY). Vợ tôi không liên lạc được với ông Triết. Tôi đoán chắc ông sợ vợ tôi mắng.

17/11: Chiều vợ tiếp khách ở Quảng Trị, đến hơn 8h tối mới về. (Ông Quận và một số người khách ở Hà Nội), nhưng chẳng được đồng nào (Ủy ban tỉnh nợ). Khoảng hơn 7h tối, tôi đi ăn tối về, nhân viên KS hỏi tiền phòng. Vợ về, tôi rất tức giận ông Triết và trút hết cả lên đầu vợ, khiến vợ tôi cũng rất bức xúc. Vợ tôi về gọi điện cho ông Triết và nói là tôi bảo ông là "đồ ngu, đồ chó, chỉ biết nghĩ đến mình chứ không biết nghĩ đến ai cả." Ông Triết nói là khi nào về nước ông sẽ vào ngay. Ông xin lỗi, ông bảo tôi giận là có lý.

18/11: Vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết bảo "Hùng nghĩ chú thế nào thì nghĩ, chú ở ngoài này biết mình phải làm gì. Nói Hùng cho chú xin lỗi." Ông bảo để ông tranh thủ thu xếp rồi vào.

Vợ hẹn với KS Tony là tối đến trả tiền.

Tối, vợ tiếp ông Tấn Sang, ông Đặng Văn Hiếu ở Cam Lộ. Tôi có gọi điện hỏi thì vợ nói là "đoàn Hà Nội." Tôi hỏi đoàn Hà Nội là ai? Vợ nói ông Sang. Tôi hỏi "ông Trương Tấn Sang à, cho anh gửi lời chào tới ông Sang và mọi người nhé." Nghe vợ kể lại, ông Sang có vẻ gật gù. (Vì điện thoại mở loa ngoài).

Ông Hiếu đưa cho vợ tôi 1,5 triệu.

19/11: Trưa, vợ mới đến và trả trước cho KS 1 triệu. (trong tổng số gần 1,7 triệu). Vợ nói mới gọi cho ông Triết. Ông cho biết là chiều mai, sau khi họp QH xong ông sẽ vào, có thể hơi muộn, do họp kéo dài. Buổi sáng vợ bám theo tay buôn gỗ để lấy tiền (600 triệu), đang phải vận động vài người nữa mới có thể lấy được gỗ ra.

20/11: Chiều tối, vợ đi tiếp khách tại Cam Lộ (ông Đặng Văn Hiếu, ông Thành, ông Quận, ông Tiểu, ông Thắng...). Ông Triết, ông Sang và 2 người nữa có gọi điện cho vợ tôi. Họ đều gọi vào số máy công khai của vợ tôi. Họ nói là chịu khó đợi vài hôm nữa. Họ cần phải gặp tôi để làm việc với tôi. Họ sợ tôi có tiền tôi sẽ ra nước ngoài.

Tối, vợ có gọi điện cho ông Triết. Ông nói là hãy thông cảm cho ông, Hùng nói đúng nhưng có nhiều việc chú phải theo tình hình.

Ông Thành nói câu chuyện như thế chỉ có lũ ngu mới không tin. Ông Quận cho biết là ông Triết đã thuê người dịch thư tố cáo của tôi sang tiếng Anh và đưa cho các đoàn nước ngoài đọc (bí mật). Ông Triết dặn ông Quận đừng nói cho vợ tôi biết.

21/11: Sáng và trưa, tôi gửi bài “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội trong nền KTTT và thủ phạm của nó” cho hàng loạt địa chỉ email đã có. Bài viết do chị Phạm Thị Hoài biên tập, chị cũng có vài góp ý.

Chiều tối, xe của CA tỉnh đón vợ tôi vào Huế gặp các ông Triết, NP Trọng và nhiều quan chức cao cấp khác nữa. Họ nói là chiều thứ 3 tới sẽ gặp tôi. Những người khác đều nói thế, không riêng gì ông Triết. Cả ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải cũng sẽ gặp tôi. Buổi tối vợ ngủ lại Huế, sáng mai mới về.

22/11: Gần trưa vợ gọi điện cho ông Quận và ông Triết. Ông Quận bảo vợ động viên tôi cố gắng. Ông Triết cũng vậy.

23/11: Sáng, ông Triết và ông Sang gọi điện thông báo là ngày mai họ sẽ vào gặp vợ chồng tôi (họ gọi vào số máy công khai của vợ tôi).

24/11: Sáng, ông NP Trọng gọi điện cho vợ thông báo là họ sẽ vào gặp vợ chồng tôi vào chiều tối.

Chiều tối, vẫn không có tăm hơi gì. Tôi gọi điện cho vợ, vợ nói từ trưa đến giờ vẫn không có ai gọi điện cả. Chỉ có một người không rõ là ai gọi điện động viên, bảo là “mọi việc sắp xong rồi, chú luôn ủng hộ vợ chồng cháu, hãy cố gắng lên.”

Khoảng 6h22 tối, tôi tung THƯ TỔ CÁO, thư gửi QH, hai bài báo (“Từ chuyện ý thức...” và “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội...”) cùng thư ngỏ gửi đại sứ Mỹ.

25/11: Buổi chiều, tôi gửi tiếp một số thông tin bổ sung, kèm theo thư của đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN) đề nghị trả lời phỏng vấn và thư trả lời của tôi (hẹn trong một hai hôm nữa).

Tối, tôi đi ăn thịt chó (Lê Lợi). Khoảng hơn 6h tối, về ngang qua quán cháo gà vẫn thường ăn thì gặp vợ đang đợi. Vợ cho biết là, chưa gặp được ông Triết. lát nữa về sẽ gọi điện gặp. Tôi nói với vợ “Người tính không bằng trời tính”. Vợ nói câu này ông Thành Công an cũng đã nói. Vợ nói là ông Quận cũng nói là các phe phái đấu đá nhau thôi. Tôi bảo vợ nói với ông Triết là hãy cho chế độ này sụp đổ đi, còn tiền nong thì ông cho bao nhiêu thì cho, chúng tôi không đòi hỏi gì đâu.

26/11: Sáng, gặp vợ. Ông Triết nói với vợ tôi là ông “tính sai mất một nước cờ” (ông bỏ đi Singapore dự Hội nghị APEC thay vì vào gặp vợ chồng tôi, mà giao cho ông NP Trọng và ông Sang nhưng cuối cùng hai người này không hiểu vì lý do gì đã không gặp tôi). Ông gửi lời xin lỗi tôi. Ông bảo đang bận họp. Chiều 6h nói chuyện tiếp với vợ. (Về đề nghị của tôi, ông chưa nói gì.)

27/11: Vợ gặp ông Tiểu. Ông cho biết là ông Triết đã chính thức nhận chức. Sang đầu tháng sẽ công khai.

Vợ liền gọi điện gặp ông Triết. Ông nói là ông đã nhận chức vụ cao nhất. Mọi chuyện bây giờ đã um ra. Sắp tới, ông Mạnh, ông Hải, ông Dũng sẽ bị sa thải. Sang thứ Hai, muộn nhất là thứ Ba, ông sẽ giao tiền cho vợ chồng tôi. Trước mắt là 5 tỷ. Sau này ông sẽ thu xếp giao thêm 3 tỷ nữa.

Ông cho biết là trong các cuộc họp, ông Hải, ông Mạnh vẫn phản ứng dữ dội lắm. Nhất là ông Hải. Nhiều người vẫn còn ủng hộ ông Mạnh. Không đồng ý sa thải ông Mạnh. Ông Hải, ông Mạnh còn dọa là sẽ cho tôi đi tù, thậm chí tử hình vì tội phản quốc. Ông Triết

doạ, “bây giờ chúng cứ đang trong tay tôi. Các anh mà cưỡng lại là tôi giao chúng cứ cho vợ chồng nó, cho tung lên mạng.” Ông cũng thừa nhận với cả ba ông này là ông đứng sau lưng vợ chồng tôi.

Vợ tôi bảo ông cho bao nhiêu tiền thì cho. Ông nói, “không phải là cho mà vợ chồng cháu xứng đáng với số tiền đó.”

Ông Quận khuyên tôi (qua vợ tôi) là khoan hãy trả lời phỏng vấn đài phát thanh nước ngoài (RFVN). Cứ nhận xong tiền rồi muốn làm gì thì làm.

Ông Triết nói với vợ tôi là hẹn họ thứ Hai trả hoặc lấy tiếp tiếp khách trả. Để cho ngoài này bọn họ biết vợ chồng cháu đang tung thiếu nên sẵn sàng làm liều. Cho chúng nó run sợ.

Ông Thành gọi điện cho vợ nói là hoãn nên chưa vào được. Trưa 28/11 sẽ vào. Mọi người nói ông Triết cao tay.

Ông Nguyễn Thanh Thắng (PGĐ CA Quảng Trị) mới ở HN vào cho vợ tôi biết là đã có quyết định về những người sẽ vào gặp tôi. Ông Mạnh và ông Hải xin đi theo nhưng người ta không cho.

Ông Tiểu nói với vợ tôi rằng người ta ngại gặp tôi vì vừa nể phục, vừa sợ.

28/11: Ông Quận nói không có gì thay đổi cả. Kế hoạch vẫn như thế. Ông Triết bận, vợ không gặp qua điện thoại được.

29/11: Vợ liên lạc điện thoại với ông Quận và ông Triết. Ông Triết cho biết là bây giờ chú đã có quyết định trong tay rồi. Không sợ gì nữa. Ông Quận bị ốm. Ông Triết nói là trước mắt ông Quận sẽ nhận tiền và đưa cho vợ chồng tôi một ít. Nằm trong tài khoản của người nhà ông Quận. Còn lại sẽ đưa sau. Ngày mai, thứ Hai 30/11 ông Quận mới ra HN. Ông nói lần này ra ông sẽ kết thúc công việc. Không đi theo ông Triết nữa.

Vợ tiếp ông Thành (Bộ CA). Ông có nói là cùng lắm thì chạy vào Đại sứ quán chứ sợ gì. Không có pháp luật thì có ông Trời.

30/11: Tôi, vợ đi tiếp khách ông Đặng Văn Hiếu (thứ trưởng) và ông Thành (BCA). Vợ cho biết qua điện thoại là người ta đã quyết định chuyển tiền cho vợ chồng tôi vào ngày mai, đồng thời người ta sẽ thu xếp vào gặp tôi.

1/12: Trưa tôi gặp vợ thì mới biết là hôm qua ông Thành và ông Hiếu “xúi” vợ tôi là cứ nói chuyện người ta sắp chuyển tiền qua điện thoại cho tôi. Thực ra, tiền mà vợ tôi muốn nói là tiền của ông Triết, chứ không phải là tiền của Nhà nước. Họ bảo với vợ tôi là “cứ cho người ta biết chứ sợ gì.” Họ nói ông Triết tính cao nhưng hoá ra thấp, cuối cùng làm khổ bao người khác. Tôi qua, khi gọi điện cho ông Quận và ông Triết, ông Triết có ý trách vợ tôi. Nhưng cô ấy cũng thẳng thắn nói lại cho ông biết những nỗi khổ của mình.

Tối 1/12, vợ tôi lại tiếp ông Thành và ông Hiếu ở Cam Lộ. Khi tôi gọi điện cho vợ (vào số máy công khai), hỏi về tin tức, vợ nói là “không có gì cả. Chưa thấy ông Quận gọi điện.” (Lại do hai ông kia xui.) Tôi bảo vợ gửi lời chào và cảm ơn hai ông Thành và Hiếu. Sau khi về, vợ gọi điện cho ông Quận thì ông ấy vắng. Nhưng ông cũng nói là ông không sợ. Ông “chửi” ông Triết dữ lắm. Ông rất tức ông Triết, nhưng cũng dặn vợ tôi đừng nói với ông Triết.

Buổi tối xem thời sự, lại được chứng kiến bộ mặt của ông Mạnh và ông Hải khiến tôi rất

bức xúc. Kết hợp với tình hình ông Quận lại lỡ kế hoạch và không thấy phía Bộ Chính trị có kế hoạch gì, tôi quyết định đi tung thư lên mạng tiếp (lần thứ 10). (Mãi sáng hôm sau gặp vợ mới biết là ông Thành và ông Hiếu cho biết ngày hôm sau người ta sẽ vào gặp vợ chồng tôi.) Vợ có điện gặp ông Triết trong chốc lát, ông cứ nói lui nói tới lời xin lỗi.

2/12: Anh Lý Trinh Châu của đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN) gọi điện thoại tới KS 3 lần nhưng không gặp tôi. Anh ta báo qua email. Sau đó tôi đã gặp anh qua điện thoại (nhờ điện thoại của chủ tiệm Internet). Anh Châu đã lên chương trình để tôi lên sóng trong chương trình Tiếng nói Đồng bào Quốc nội của đài RFVN, khoảng 11h sáng, giờ VN (8h tối giờ Cali). Tuy nhiên, sau đó chừng hơn 12h anh gọi lại thì chỉ nói được vài câu là máy hết pin. Đánh phải báo qua email cho anh biết và hẹn vài hôm tới sau khi tôi mua điện thoại.

Tôi, vợ lại đi tiếp ông Hiếu và ông Thành ở Cam Lộ. Hai ông này đã rời Đông Hà nhưng lại được “lệnh” quay lại Đông Hà để “trấn an” vợ chồng tôi. Khi tôi liên lạc với vợ, hai ông gửi lời chào và động viên tôi. Họ nói là luôn ủng hộ vợ chồng tôi. Họ dặn vợ về nói với tôi là đừng manh động gì nữa, nhất là đừng gọi điện ra nước ngoài. Ngoài kia mọi chuyện đang rối tinh rối mù lên, báo chí nước ngoài đã vào cuộc. Nhiều thư từ, công văn... tới tập gửi tới Chính phủ VN. Hai ông này nói là kiêu gì chế độ này cũng sụp đổ. Các vị trong Bộ Chính trị đang đấu đá nhau dữ dội. Tôi gửi lời cảm ơn ông Hiếu và ông Thành. (Hai ông, đặc biệt là ông Hiếu, còn dặn vợ tôi đừng đưa điện thoại cho tôi, sợ tôi liên lạc ra nước ngoài. Họ bảo “hãy nghĩ đến đất nước VN này.” Ông Hiếu nói là “chú nghi có người đứng sau lưng vợ chồng cháu, nhưng cháu không chịu khai. Dù sao thì có người đứng sau lưng cũng tốt.”

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Ông Triết nói là "chú biết Hùng đang nghĩ gì về chú, nhưng hãy thông cảm cho chú, chú chơi ván bài và biết mình phải chơi thế nào." Ông dặn vợ tôi đừng nói gì làm lộ chuyện ông đứng sau lưng vợ chồng tôi nữa. Vợ tôi nói là “do mấy ông Công an kia xui.” Ông Quận cho biết là số tiền ông Triết hứa cho ông đã nắm trong tay rồi.

3/12: Buổi sáng vợ đến, tôi định lấy điện thoại nhưng vợ có ý khuyên là không nên, vì ông Hiếu dặn đi dặn lại rất kỹ. Sau vợ đành phải nói là trưa quay lại đưa cho tôi.

Buổi chiều, tôi lại tung thư lên mạng tiếp (lần thứ 11). Vợ bị sốt nên buổi trưa và chiều tôi ở nhà, không tiếp khách cũng như gọi điện cho ông Quận và ông Triết.

10h tối, bà cố ngoại của vợ mất. Thật đau xót, tôi những mong có tiền để thuê người giúp việc chăm sóc cô cũng như giúp đỡ cô. Thế mà rồi không kịp.

4/12: Sáng, 7h15, ông Hiếu gọi điện cho vợ báo là trưa nay ông Sang, ông Hiếu và một số người nữa sẽ vào Đông Hà.

Chiều tối, ông Tiểu báo tin là đã vào Huế nhưng đang phải chờ một người quan trọng nữa, ngày mai họ mới ra Đông Hà.

Vợ gọi cho ông Quận và ông Triết. Cả hai ông đều tỏ ra vui vẻ, cho biết là tình hình vẫn tốt. (Ông Hiếu cũng nói là tình hình thuận lợi cho 2 vợ chồng cháu; vợ gọi với ông Hiếu qua sim khác.) Ông Quận nói là nếu không có vợ chồng cháu thì mơ một đời ông Triết cũng không được như ngày hôm nay. Nhờ thế ông mới có chức vụ cao nhất, và ông có vẻ như muốn lợi dụng vợ chồng cháu. Tôi thì lại muốn nhờ bàn tay của ông để lật đổ chế độ này. Không hiểu sao ông Quận lại bảo vợ tôi, “Chú biết thằng Hùng đang nghĩ gì. Chú

chưa gặp nó nhưng chú đọc được suy nghĩ của nó.” Phải chăng ông đọc được ý nghĩ của tôi qua bài viết “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội...”?

Buổi tối, xem TV lại thấy ông Mạnh về tiếp xúc cử tri ở Thái Nguyên. Càng thêm bức mình, tôi lại đi tung thư tố cáo lên mạng tiếp. (Lần thứ 12).

5/12: Gần trưa gặp vợ. Không thấy ai gọi điện cả. Tối, vợ không đến mà chỉ đến gửi tiền ăn ở quán cháo gà. Ông Hiếu nói có gì ông sẽ thông báo, ông luôn trực điện thoại 24/24h cho vợ tôi. Ông luôn ủng hộ vợ chồng tôi.

Tối, đột nhiên thấy diễn ra Hội nghị Quân chính Toàn quân; hơi bất ngờ, vì năm 2009 đã diễn ra một lần vào tháng 6. Ông Mạnh phát biểu “giao nhiệm vụ” nhưng khuôn mặt đã không dấu nổi vẻ mệt mỏi. Cuối bài phát biểu chỉ thấy hội trường vỗ tay lẹt đẹt, người vỗ người không.

6/12: Sáng, sau khi tắm tấp xong. Tôi tính nhanh chân đi tung lên mạng thêm lần nữa, kéo họ bố trí gặp sớm thì mình khó có cơ tung lên tiếp. Tuy nhiên ra mạng một lúc, chưa kịp tung thư lên tiếp thì vợ chở con trai Lê Quảng Hà đến. Vợ cho biết là hôm qua ông Trương Tấn Sang có gọi điện. Ông nói là 8h sáng thứ Hai khoảng 6 người do ông Triết dẫn đầu sẽ gặp tôi tại Công an Quảng Trị. Ông cũng nói là chế độ này kiểu gì cũng sụp đổ. Người ta điện thoại, fax... hỏi về vụ việc nhiều lắm. Ông dặn đừng nói chuyện điện thoại với đài nước ngoài.

Thế là tốt, không cần phải tung lên ngay mà đi ăn sáng đã. Đẳng nào thì mình vẫn có cơ vì ngày mai mới gặp cơ mà.

Ông Quận và ông Triết cho biết tình hình vẫn tốt.

7/12: Chẳng có cuộc gặp nào cả. Tối hơn 8h vợ mới đến quán cháo gà cho biết tình hình. Ông Tấn Sang có gọi lúc chiều và tối ông lại gọi đến nhà hàng Phúc Khang. Ông nói là trước sau gì người ta cũng phải gặp vợ chồng tôi. Bây giờ 10 người thì đến 11 người tin vào câu chuyện của chúng tôi, không nghĩ là chúng tôi “phản quốc” nữa. Ông gắng hỏi là “cháu có tiền phải không?” Vợ tôi nói là “không, làm gì có. Nếu có thì đi làm thế này làm gì?” Ông cứ bảo là “Chú biết, đừng có giấu” nhưng vợ tôi vẫn một mực phủ nhận (ông Quận đã dặn vợ tôi từ trước). Ông Sang nói là phải đợi ông Triết vào để gặp vợ chồng tôi. Vợ tôi hỏi tại sao ông Triết chưa vào, ông trả lời là ông Triết đang bận (?) Đi theo ông Sang có nhiều người, trong đó có một ông xưng tên là Sinh, nói giọng lớ lớ như Việt Kiều. Ông hỏi han vợ tôi cận kề và ghi âm. Ông Sang bảo vợ tôi có gì cứ khai hết (trước đó ông Quận đã dặn vợ tôi là ai hỏi cứ khai hết, không dấu giếm như hỏi trả lời các đoàn ngoại giao nước ngoài nữa). Trước khi vợ tôi đến gặp tôi, ông Sang dặn là có gì lát nữa ông sẽ gọi và sáng mai ông sẽ liên lạc với vợ tôi.

Buổi trưa, khách sạn hỏi tiền. Tôi hẹn ngày kia sẽ trả. Vợ nói là tại vì ông Quận cứ một hai năn nỉ “thương chú”. Vợ bảo “cháu thương chú thì ai thương cháu?” Ông bảo vợ tôi thuyết phục tôi về nhà ở (chắc chắn là để ông Triết nói với những người khác là vợ chồng tôi hết tiền, phải trốn khách sạn về nhà ở). Nhưng vợ tôi không nói, mãi tối 7/12 mới nói với tôi. Bởi cô ấy biết là tôi không bao giờ muốn về ngôi nhà ngột ngạt đó nữa. Vợ tôi liên lạc với ông Triết. Nói chuyện được một lát. Ông lại gửi lời xin lỗi. Vợ tôi nói, “Chú nói mãi thế mà không thấy chán à?” Hai ông nói là “tình hình vẫn tốt.”

Theo kế hoạch thì 9/12, ông Triết sẽ lên đường đi công du nước ngoài và đến 18/12 mới về. Không hiểu mọi chuyện thế nào. Chắc là địa vị của ông Triết lại lung lay. Hoặc ít nhất

là người ta đang cố tìm cách “câu giờ” để gạt ông này.

5h chiều tôi lại gửi THƯ TỐ CÁO đến hàng loạt địa chỉ email trong và ngoài nước (lần thứ 13).

Buổi tối xem thời sự thấy ông Dũng và ông Hải được người ta bố trí ngồi cạnh nhau trong cuộc hội nghị bàn về “biến đổi khí hậu”.

8/12: Vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Trưa vợ tôi đến nói là ông Quận năn nỉ cho ông đến tối (hoãn trả tiền KS). Vì tôi đã hẹn KS vào ngày 9/12 nên cũng không vấn đề gì. Ông Sang gọi điện cho vợ báo là chiều ông sẽ cùng ông Nguyễn Sinh Hùng vào nhưng chiều cũng chẳng thấy (vợ cho biết họ bảo đang ở Huế, mai ra). Ông Triết trong ngày hôm nay hoặc muộn nhất ngày mai sẽ lên đường đi công cán nước ngoài 10 ngày. Chẳng biết tình hình thế nào, trong khi ông Quận và ông Triết đều nói là “tình hình vẫn tốt.”

Tối, tôi lại gửi thư tố cáo tiếp (lần thứ 14). Xem thời sự thấy ông Dũng “đối thoại” với giới luật sư.

9/12: Một ngày thảm họa.

Sáng, gửi thư tố cáo (lần thứ 15) tới hàng ngàn địa chỉ email trong và ngoài nước.

Gần trưa, vợ đi tiếp khách ở Cam Lộ với ông Trương Tấn Sang. Có nhiều thành viên trong đoàn (cả ông Nguyễn Sinh Hùng). Ông Quận cũng có mặt.

Tôi chưa có tiền gửi khách sạn nên không hề muốn về lại KS. 7h30, vợ nhờ Hoa (bạn tiếp viên) đưa đến cho tôi 100.000VNĐ. Sau khi ăn cháo gà xong, tôi lại ra tiệm Internet ngồi chờ vợ về để lấy tiền trả cho KS. Buổi tối có thêm đoàn người TQ, họ phỏng vấn và ghi âm vợ tôi, cô ấy kể lại toàn bộ sự thật chứ không như lần tiếp các đoàn ngoại giao lần trước. Tôi vẫn phải chờ vợ, vì không muốn về KS, họ đã hỏi tiền từ mấy hôm nay, tôi hẹn hôm nay trả rồi, không thể hẹn thêm được nữa. Trong khi đó, ông Sang và mấy người trong đoàn, kể cả ông Quận, cứ một hai giờ vợ tôi lại. Vợ gọi điện về cho chủ KS, họ bảo là không sao, sẽ không đòi tiền tôi. Vợ gọi điện bảo tôi về KS nghỉ. Nhưng tôi còn mặt mũi nào nữa. Chẳng thà thuê nhà nghỉ nào đấy trú tạm. Tôi bảo vợ kể cả đợi đến 12h đêm cũng đợi. Bị sức ép của nhiều bên, bức xúc quá, vợ uống nhiều rượu vào và khai ra hết chuyện ông Triết ở sau lưng vợ chồng tôi, kể cả chuyện ông hứa cho 5 tỷ USD. Ông Quận cố can ngăn nhưng không được. Ông Sang bảo, ông ủng hộ. Họ hẹn là chiều mai, 4h đoàn TQ sẽ gặp cả tôi. Ông Quận ngồi bàn thần, chết lặng. Vợ tôi dọa họ là nếu mai không thu xếp thì chúng tôi sẽ ra HN.

Vợ tôi đi taxi về tiệm Internet đón tôi lúc khoảng hơn 10h đêm. Cô ấy không có tiền đưa cho tôi trả khách sạn vì mấy hôm vừa rồi toàn tiếp những người liên quan đến vụ việc của chúng tôi, mà họ thì lại không đưa cho vợ tôi xu nào (ông Triết, ông Quận, ông Sang muốn tôi bỏ khách sạn về lại nhà bà ngoại để cho người ta thấy là chúng tôi đang gặp khó khăn thực sự). Sau đó, chúng tôi đi taxi về nhà bà ngoại ngủ.

10/12: Sáng tôi rời khỏi nhà bà ngoại vợ từ sáng sớm, không đánh răng, rửa mặt gì cả. Tôi ra tiệm Internet Bưu điện Hàm Nghi, nhưng phải đợi tới khoảng 7h30 người ta mới tới mở cửa. Khoảng 10h30, vợ ra cho biết tình hình. Thì ra, ông Quận đã phỏng vấn khả năng vợ tôi say rồi khai ra hết nên trước đó ông đã mua chuộc tay phiên dịch. Đền đoạn vợ tôi khai về ông Triết, tay phiên dịch không dịch cho bọn TQ nghe. Buổi sáng ông Sang có gọi điện cho vợ tôi, báo là chiều người ta sẽ vào gặp tôi.

Trưa tôi ăn cơm ở góc đường, rồi trở lại tiệm Internet ngồi; tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng (lần thứ 16, đã gửi từ 10h sáng). Đến khoảng 4h chiều vợ ra. Vợ cho biết là ông Quận bảo cứ về nhà bà ngoại nghỉ đi, tối mai ông sẽ từ HN vào rồi ông cho người đem vali chứng cứ đến cho tôi. Đây là số chứng cứ mà ông đã photo, chụp hình được từ ông Triết (lúc ấy ông Triết mới nhận chứng cứ do ông mua của Ban Chuyên án, trước một cuộc họp, ông giao cho ông Quận cất giữ, ông Quận đã nhanh tay thừa cho mình một bộ). Ông nói, trong trường hợp vợ chồng tôi ra Đại sứ quán nào đó thì phải có chứng cứ. Ông nói là ông bị bệnh tim, sợ chẳng sống được bao lâu nữa; ông muốn cho chế độ này sụp đổ. Mấy hôm trước ông bị đột quỵ, phải vào viện nằm 2 hôm nhưng ông giấu không cho vợ tôi biết vì sợ cô ấy lo. Số tiền 5 tỷ ông Triết đã giao hết cho ông rồi. Ngoài ra, còn 1 tỷ của một người bí mật nào đó tặng vợ chồng tôi nữa. Ông Quận có nói máy cho vợ tôi gặp ông Triết. Ông nói là hãy thông cảm cho ông. Bây giờ chứng cứ ông nắm trong tay nhưng nếu tung lên bây giờ thì sẽ ảnh hưởng đến đất nước Việt Nam. Cả ngày mệt mỏi, nhưng được tin từ ông Quận như thế (về số chứng cứ) tôi cũng vội bớt phần nào, và xem ra hy vọng lại mở ra. Tôi quyết định về nhà bà ngoại vợ. Chúng tôi thậm chí cũng đã lên kế hoạch ra HN. (Mấy hôm trước, ông ĐV Hiếu có nói với vợ tôi là nếu chúng tôi ra HN thì báo trước cho ông để ông cho người đón.) Vợ cho biết là ông Sang cũng muốn chế độ này sụp đổ. Vợ nghe lỏm được ông Sang và ông Sinh Hùng nói chuyện, ông Hùng cũng muốn chế độ này sụp đổ (?!). Ông Quận dặn vợ tôi bảo tôi liên lạc với nước ngoài. Tôi liền gửi email cho anh Lý Trinh Châu, cho số điện thoại của vợ, đề nghị anh liên lạc lại và bố trí chương trình lên sóng.

Tối, vợ đi tiếp khách về. Vợ có gọi được cho ông Sang. Ông Sang nói, "Hãy thương lấy đất nước VN này" (!?). Ông Quận cho biết tối mai, khuya, ông sẽ cho lính đem vali chứng cứ đến cho vợ tôi. Ông nói, bây giờ ông "phải làm theo lương tâm thôi. Vợ chồng cháu chịu đựng một năm qua như thế là đủ rồi. Giao cho thằng Hùng nó muốn làm gì thì làm." Ông bảo, như thế là phải biết ơn ông lắm đó. Ông nói là bọn họ bây giờ mỗi người một ý, không phải đấu đá nhau, nhưng sợ khi làm việc với tôi rồi, vợ chồng tôi có tiền sẽ ra nước ngoài, rồi tố cáo tiếp.¹ Ông nói, khi ông giao chứng cứ, ông chỉ mong tôi đừng làm gì để ảnh hưởng đến VN. Kẻ địch đang dòm ngó Việt Nam. Ông bảo ông thấy tôi khốn khổ như thế nên ông thương.

11/12: Sáng ra mạng. Nhận được hồi âm của anh Lý Trinh Châu. OK, anh sẽ bố trí.

Tối, khoảng 8h tối, vợ gọi điện cho ông Quận (lấy sim của tôi chưa dùng). Ông cho biết là đang ở HN (nghe tiếng rất ồn trong điện thoại). Sáng mai, 9h gọi lại cho ông để ông cho biết tình hình. Lẽ ra ông đã vào Đông Hà nhưng ông Triết dặn ông ở lại để nắm tình hình giúp ông. Vợ tôi nói "Chồng cháu gửi lời cảm ơn chú, bảo sau này sẽ dựng tượng cho chú." Ông mắng là ông không thích nịnh bợ như thế. Ông bảo đừng lo, chứng cứ đang ở nhà ông chứ không phải ở Hà Nội. Hôm ông Triết đưa cho ông, ông có những 2 ngày để làm chuyện đó, mặc dù ông Triết đã khoá mã cặp. Ông gọi điện cho đệ tử tên là Năm (lửa) ở Đông Hà, bảo ra Hà Nội ngay, mang theo các phương tiện nghề nghiệp của ông. Hai người thuê khách sạn sao chụp lại toàn bộ tài liệu chứng cứ. Kể cả chứng cứ phạm tội của ông Triết. Ông bảo, "lần này đừng ngăn cản thằng Hùng nữa, để nó làm

¹ Thực ra trong thâm tâm, tôi không hề có ý định như thế. Thứ nhất, tôi ở trong cuộc chơi với ông Triết và tôi phải tôn trọng điều đó. Thứ hai, nếu tôi cứ tố cáo cho đến lúc chế độ sụp đổ thì Trung Quốc sẽ nhân cơ hội đánh chiếm Trường Sa ngay. Thứ ba, ông Triết cũng là người có khả năng nhất để đem lại một sự chuyển tiếp hoà bình cho đất nước.

theo ý nó. Chú biết nó là người sáng suốt, chú không phải bày cho nó.” Ông cho biết thêm là mặc dù Bộ Chính trị vẫn chưa đưa ra quyết định về tôi nhưng ông Triết vẫn không hề lên tiếng nữa lời nhằm ủng hộ chúng tôi. Ông nói, ông Triết quá nhát gan, quá sợ chết. (...) Ông Triết cũng đã từng một lần nói với vợ tôi: "Ai cũng có tội cả, chú cũng có tội nhưng chú không thể nói cho cháu biết được." Ông Quận có nói là việc đưa chứng cứ cho tôi cũng khiến ông suy nghĩ vì như thế là phụ lòng tin của ông Triết, nhưng ông nói, ông làm theo lương tâm của mình. Ông cũng muốn nghỉ ngơi để chữa bệnh, không thể cứ uống thuốc mãi được. Theo kế hoạch thì ngày 11/12, Bộ Chính trị sẽ họp và ra quyết định về tôi, đó là thời hạn cuối cùng. Chắc họ cũng đã biết chúng tôi đã liên hệ với đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do (RFVN), đang chờ "on air". Cả ngày, vợ tôi không nhận được bất kỳ cuộc gọi đi tiếp khách nào, chuyện lạ. Ông Quận nói để ông cho người kiểm tra xem máy của vợ tôi có bị chặn không.

12/12: Vợ tôi liên lạc gặp ông Quận. Ông cho biết là tôi qua Bộ Chính trị họp đến 3h sáng; sau đó nghỉ và 5h sáng lại dậy họp tiếp, bàn về chuyện của chúng tôi. Nhiều ý kiến đưa ra nhưng người ta chưa thống nhất giải pháp nào. Ai cũng sợ là có tiền tôi sẽ ra nước ngoài và tiếp tục tố cáo. Có ý kiến được khá nhiều người ủng hộ là đợi vài hôm nữa xem tôi có manh động, âm mưu gì mới không, nếu không thì họ sẽ cho người vào trao cho vợ chồng tôi một ít tiền. Họ bảo bây giờ có ra Hà Nội thì không có chứng cứ nên khó xin vào các đại sứ quán; hơn nữa, họ đã ngăn chặn việc này.

Ông Quận nói là ông sẽ vào Đông Hà cùng đoàn với ông Tiêu, chương trình là thứ Hai tới HĐND tỉnh họp thông qua việc nghỉ hưu của ông Quận và ông Tiêu. Người ta đề nghị hoãn cho ông một vài năm nhưng ông không muốn ở lại nữa.

Ông Triết có nói với ông Quận là “mình đã làm khổ nó hơn 1 năm nay rồi, bây giờ chúng nó không chịu đựng thêm được nữa. Trong lúc tôi thì đã được thế này, còn chúng nó vẫn thế. Nếu người ta không đưa ra được giải pháp nào, tôi sẽ đưa chứng cứ cho thằng Hùng.”

Trong Bộ Chính trị không ai còn bảo tôi là phản động, hay phản bội Tổ quốc nữa. Hiện đã có động thái dọa dẫm của nước ngoài, là sẽ đánh VN. Tôi cho là TQ dọa đánh Trường Sa nếu VN thay đổi chế độ và đi theo quỹ đạo của Mỹ.

Vợ tôi có nói với ông Quận là chồng cháu lấy chứng cứ, không cần lấy tiền cũng được. Ông bảo, ông biết. Ông dặn là có thể trước mắt thì tung lên một chứng cứ nhẹ về tội trạng của 3 ông kia, rồi dọa là họ không xử lý thì sẽ tung tiếp. Tôi hiểu ý ông có vẻ sợ ảnh hưởng tới đất nước. Ông cũng nói là nếu tung chứng cứ bây giờ thì ảnh hưởng đến đất nước. Phải chờ thời cơ.

Thái độ của ông Triết là nếu Bộ Chính trị quyết giải pháp nào thì ông ủng hộ giải pháp đó.

Ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải đã mất chức và không còn kháng cự nữa.

Không hiểu sao lại có tin đồn (ông Quận cho biết) là nước ngoài sẽ cho tôi 1 tỷ USD, để tôi ra nước ngoài rồi tố cáo. Chẳng hiểu nguồn tin này từ đâu ra.

13/12: Trưa, vợ đi tiếp đoàn do ông Tấn Sang dẫn đầu, cả thầy 8 vị (1 phó đoàn nữa). Chỉ có một người vợ tôi đã gặp một lần, nhưng không nhớ rõ tên tuổi, còn lại toàn là lạ mặt. Họ hỏi han vợ tôi đủ thứ liên quan đến câu chuyện. Ông Sang hôm nay làm ra vẻ lãnh đạm. Họ dặn là đừng tố cáo nữa, người ta đã quyết định cho vợ chồng tôi một số tiền, tuy

không lớn lắm. Buổi tối, ở Hà Nội người ta sẽ có một cuộc họp nữa trước khi đưa ra quyết định. Cuối buổi, ông Sang có gửi cho tôi một chai rượu thuốc.

Vợ tôi gọi điện cho ông Quận. Ông nói là dù thế nào thì ông cũng bảo vệ vợ chồng tôi chứ không phải bảo vệ ông Triết. Ông nói mình phải chờ thời cơ (để tung chứng cứ) để không ảnh hưởng đến đất nước. Ông nói, người ta chỉ cho vợ chồng tôi một ít tiền vì họ đã “xoi” hết rồi còn đâu. Ông bảo ông sợ tôi nghi ngờ, lo lắng rồi nghĩ lung tung. Ông bảo vợ về nói với tôi là đừng nghi ngờ gì ông cả, “dù chỉ một chút thôi. Chú chưa vào được là do việc phải ở ngoài này chứ không phải là thất hẹn đâu.”

Chiều tối, vợ lại đi tiếp đoàn của ông Sang. Buổi trưa, tôi tức giận rửa ông Triết, bảo ông là “đều”. Vợ tôi thật thà, chẳng cần giấu giếm, nói với ông Sang điều đó. Ông Sang bảo, “nói ông Triết đều thì không đúng.” Vợ tôi liên lạc với ông Triết (qua ông Quận). Vợ tôi nói nhận xét của tôi, ông nói, ông “thấy buồn. Nói chú nhát sợ chết thì chú chấp nhận, chứ nói chú đều thì chú buồn.” Vợ tôi nói, “không phải Hùng nói mà cháu cũng thấy chú đều.” Ông Triết nói là đợi người ta thu xếp xong cho chúng tôi, ông sẽ bảo ông Quận giao tiền cho chúng tôi. Nếu họ không thu xếp ông cũng giao tiền.

Ông Sang cho vợ tôi biết là ở ngoài kia mọi chuyện đang bung bét lên. Ai cũng “ngao ngán” cả.

Buổi tối, ông Trương Tấn Sang và đoàn ra Hà Nội luôn, hẹn là trưa hôm sau sẽ có mặt ở Đông Hà.

14/12: Sáng, vợ liên lạc được với ông Triết (qua ông Quận). Cô ấy nói những lời tôi dặn lại là “anh Hùng bực có lẽ rồi, chú đừng để bụng.” Ông nói là “chú biết; trong tuần này nếu họ không thu xếp cho vợ chồng cháu thì chú cũng bảo ông Quận giao tiền cho vợ chồng cháu.” Ông Sang gọi điện thoại cho biết là người ta đã đồng ý giao tiền cho vợ chồng tôi rồi, trong vài hôm tới sẽ chính thức chuyển tiền.

Trưa, vợ đi tiếp đoàn của ông Tấn Sang (10h), tuy nhiên đến 11h30 lại về và cho biết là người ta vào chưa đủ, đang phải tiếp các đoàn nước ngoài. Vợ cho biết ông Triết nói là “họ cứ lần lữa khiến chú cũng phải quy lụy theo, bây giờ thì mọi việc đang um ra.” (!) Tôi phán đoán, ngoài kia tình hình đang rối beng cả lên, các đoàn ngoại giao nước ngoài đã lên tiếng và ông Triết ở nước ngoài (đang ở tham Italia, Tây Ban Nha và Slovakia từ 9/12-18/12/2009) cũng đứng ngồi không yên. Trong khi đó lại không thể khuyên tôi dừng tay được, bởi họ biết là tôi đang rất bức xúc. Tôi cũng không thấy đoàn nào nữa.

15/12: Ba tối, 13, 14, 15 tôi gửi THU TỐ CÁO qua mạng liên tục (lần thứ 17, 18 và 19). Ông Quận nói vào hôm thứ Ba (15/12) với vợ tôi, “giờ mới biết thế nào là lẽ độ.” Ông Sang cho biết là “mới giải quyết xong chuyện kia thì lại tòi ra chuyện này” (ý nói vừa mới ổn định vị trí nhân sự xong). Ông Quận cho biết là tình hình đang “rối như mớ bòng bong, không thể tả nổi.”

Tối 15/12, vợ đi tiếp một đoàn khách vào làm việc tại Quảng Trị, ở Cam Lộ. Họ kể chuyện ngoài kia là mấy hôm trước đã có nhiều người đệ đơn xin từ chức, ai cũng chán nản, có nhiều người không thêm đến nhiệm sở nữa. Một ông trong đoàn nói, “từ chức rồi ra nước ngoài định cư, ở VN xấu hổ quá.” Ông Quận và ông Sang có ý can tôi đừng tung lên mạng nữa.

16/12: Trưa, tôi trả lời phỏng vấn đài Tiếng nói Việt Nam Tự do (RFVN, anh Lý Trinh Châu thực hiện), dài 1h52 phút. Ông Quận và ông Sang cũng có ý can tôi, nhưng tôi

không thể tự bắn vào chân mình. Nếu tôi thất hẹn lần nữa thì tự mình đánh mất đi một đồng minh rất quan trọng. Hơn nữa, việc liên lạc với đài là ý ông Quận khuyên tôi hôm thứ Năm tuần trước 10/12 (cả ngày hôm ấy tôi lang thang vạ vật ngoài tiệm Internet trước khi về lại nhà bà ngoại vợ).

Tối, vợ đi tiếp đoàn khách ở Hà Nội. Đoàn làm phim tài liệu (thuộc hãng phim tài liệu hoặc của Ban Truyền hình CAND gì đó), có ông Lê Mai Vi (?) dẫn đầu. Họ cho biết là tình hình ngoài kia đang rối như mớ bòng bong.

17/12: Sáng, tôi gửi email hàng loạt để thông báo về cuộc trả lời phỏng vấn trên đài RFVN. Anh Lý Trinh Châu cho tôi biết “đáng chú ý là từ mười tiếng đồng hồ vừa qua, trang tin rfvn.com bị đặc công điện toán từ Hà Nội và từ Bắc Kinh (căn cứ vào số IP công phá là các IP xuất phát từ Hà Nội và Bắc Kinh) tấn công dữ dội hơn thường lệ khiến khối thính giả ngoài Thủ đô Little Saigon không thể vào <http://rfvn.com> dễ dàng, Ban Điện Toán của bên Đài đang cố gắng giải quyết vãn nạn này.”

Trưa, vợ đi tiếp khách (đoàn của ông Viện trưởng VKSND tỉnh QT). Vợ liên lạc với ông Quận. Ông nói là giờ tình hình đang rối lắm. Ông cho biết ông Triết có gọi điện bảo ông trong tuần này sẽ đưa tiền cho vợ chồng tôi. Ông nói, việc trước vừa xong thì đã lòi ra chuyện này. Vợ liên lạc với ông Sang. Ông nói, "đất không chịu trời thì trời chịu đất."

19/12: Buổi tối vừa giận vợ, vừa tức ông Triết, tôi quyết định nhịn đói, nói là nếu ông Triết không chịu giao tiền thì sẽ nhịn tiếp, cho đến khi nào ông giao tiền mới thôi.

20/12: Sáng, vẫn quyết định nhịn đói buổi sáng, rồi ra tiệm Internet ngồi. Một lát sau, vợ mua bánh mì ra. Vợ nói là mới gọi điện cho ông Quận xong. Ông nói, việc gì phải hành xác mình thế. Chiều tối nay ông vào, ngày mai, Thứ Hai, ông sẽ giao tiền cho. Phải giao mấy ngày mới hết. Vợ nói dữ quá, tôi phải ăn sáng.

Trưa về giận vợ, lại không ăn cơm mà ra tiệm Internet ngồi. Suu tầm thêm các địa chỉ email (chủ yếu là của các bộ). Cả của buổi sáng nữa là hơn 1000 địa chỉ mới (nâng tổng số lên khoảng 3.400 địa chỉ). Tôi ông Quận cho vợ biết là khuya ông sẽ vào. Ông mặc kệ ông Triết, ông về Đông Hà để nghỉ ngơi nữa, quá mệt rồi. (Có lúc ông quát vợ tôi; nói là việc gì cũng đổ lên đầu ông, người ở giữa.) Tình hình ngoài kia đang rất bung bét. Ông nói là "Hùng nên ăn mừng."

21/12: Buổi sáng không thấy TV truyền hình trực tiếp lễ kỷ niệm 65 năm ngày thành lập Quân đội NDVN. VTV1 chỉ phát lại buổi lễ, ông Triết phát biểu, chứ không phải ông Mạnh. (Một bằng chứng thuyết phục về việc ông Mạnh đã bị lộ mặt quá rõ.) Ông Quận cho biết là ông đã vào Đông Hà. Ông mệt mỏi lắm, mọi chuyện vẫn rối tùm lum. Ông bảo trong tuần ông sẽ bàn giao tiền cho, phải cả nửa tháng mới bàn giao xong tiền. Hạn chế liên lạc với ông, vì có người đang theo dõi ông (ông Năm Lửa, đệ tử của ông cho ông biết). Ông bảo ông không biết bọn nào theo dõi ông, ông đang tìm hiểu. Ông nói, "chú sẽ đi nhậu rồi tìm cách giao chứng cứ cho Hùng trước, còn tiền thì giao sau, vì đang nằm trong các ngân hàng ở Hà Nội, Huế, Đà Nẵng, Sài Gòn." Ông bảo vợ tôi gọi điện cho ông Triết. (Mấy hôm liên vợ tôi không gọi điện, vì bực mình với ông này). Lại vẫn điệp khúc cũ ("cố gắng, chú ở trong cuộc chú biết"...; "Chú biết Hùng đang nghĩ gì về chú. Nhưng mà chú đã trả chức vụ lại rồi; bây giờ đang lo làm sao để đất nước khỏi rơi vào khủng hoảng.")

Vợ tiếp khách đoàn CA tỉnh Quảng Trị của ông Nguyễn Thanh Thắng. Có người trong

bàn tiệc nói là "trong tuần này sẽ có biển."

22/12: Sáng đi gửi tin báo về cuộc trả lời phỏng vấn trên đài RFVN cho số địa chỉ mới. Thư phản hồi của mạng báo cho biết là các địa chỉ email của Bộ TT-TT (của Bộ trưởng Lê Doãn Hợp) đã chặn địa chỉ email của tôi.

23/12: Sáng, tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng đến khoảng 3.400 địa chỉ email trong và ngoài nước (lần thứ 20).

Chiều tối, vợ tôi đi tiếp khách của ông Ngô Văn Tiều, ông tổ chức liên hoan để chuẩn bị ra HN. Họ nói ngoài kia đang rối tùm lum. Có người nói là ngoài HN đang rất ngột ngạt, thiếu ô xy để thở. Vợ tôi không liên lạc được với ông Quận. Ông tắt máy để ông Triết khỏi liên lạc. Ông Tiều dặn vợ là "chú ra HN rồi có gì chú báo. Mình chỉ có thể thắng nó chứ không thể thua nó được."

24/12: Buổi sáng, vợ liên lạc được với ông Quận. Ông đã mở máy liên lạc. Ông Triết có gọi điện cho ông, dặn là "động viên vợ chồng nó." Ông Triết cho ông Quận biết ngoài HN đang rất rối, ông muốn ông Quận ra giúp ông. Nhưng ông Quận nói ông không ra HN nữa. Ông chán ông Triết lắm rồi.ⁱ Ông nói ngoài kia tình hình rối ren lắm. Ông bảo vợ đừng giục ông, để trước mắt ông sẽ đưa chứng cứ cho tôi trước. Ông có ý nói ông muốn "doạ" ông Triết về chuyện ông nắm chứng cứ trong tay.

Tối, vợ tôi gọi điện gặp ông Triết. Ông cho biết là nội tình chế độ đang "bi đát".

25/12/2009:

ⁱ Trước đây, ông Quận còn cho biết là ngoài lần ông Triết bỏ lỡ cơ hội vào gặp vợ chồng tôi ngày 13/11/2009 (ông bỏ sang Singapore sớm để dự Hội nghị APEC và giao cho ông Nguyễn Phú Trọng và ông Trương Tấn Sang vào Đông Hà để gặp vợ chồng tôi nhưng hai ông này không hiểu sao lại chưa muốn gặp tôi mà có ý muốn chờ ông Triết về), sau đây còn có ít nhất một cơ hội nữa mà nếu ông Triết nghe theo lời khuyên của ông Quận thì đại sự đã thành. Chính ông Triết cũng thừa nhận với ông Quận điều đó. Nếu họ vào gặp tôi, chắc chắn không nhiều thì ít họ sẽ đưa cho chúng tôi một số tiền để chúng tôi thoát khỏi cảnh khó khăn (bởi tuy đang đóng chung màn kịch với ông Triết nhưng việc vợ chồng tôi rơi vào hoàn cảnh khó khăn là thực tế, do tiền bạc của chúng tôi đang bị ông Quận giữ hết, còn ông Triết muốn thế là để người ta khỏi nghi ngờ ông đứng sau lưng chúng tôi và để ông lấy cớ gây sức ép lên Bộ Chính trị - rằng nếu chúng tôi còn gặp khó khăn thì tôi còn tiếp tục tung thư tố cáo lên mạng, nhưng trước khi quyết định giải pháp cho chúng tôi, ông đòi Bộ Chính trị phải dàn xếp xong nhân sự nội bộ đã, với vị trí số 1 thuộc về ông) và tôi không còn lý do gì để tiếp tục tố cáo, vì việc họ xử lý nội bộ vụ việc và thay đổi chế độ một cách êm thấm cũng là mong muốn của tôi. Hơn nữa, để có tư thế tố cáo "hiên ngang" như vậy tôi còn nhờ sự hậu thuẫn to lớn của ông Triết mà không có chứng cứ gì trong tay cả, nên tôi không thể đòi hỏi nhiều hơn. Việc tôi liên tục gửi thư tố cáo qua mạng một phần là để gây sức ép buộc Bộ Chính trị phải sớm xử lý vụ việc (theo đúng ý đồ của ông Triết), một phần là tôi cũng muốn tranh thủ sự hậu thuẫn của ông Triết để tạo dư luận thuận lợi cho công cuộc cải tổ mà ai cũng nhìn nhận là không thể tránh khỏi. Không ngờ đến khi Bộ Chính trị quyết định dàn xếp xong nhân sự nội bộ, với chức vụ cao nhất của ông Mạnh được trao cho ông Triết, ông Phú Trọng giữ vị trí thứ hai và ông Sang thay thế vị trí của ông Dũng, thì câu chuyện đã lan rộng và vượt ra ngoài tầm kiểm soát của Bộ Chính trị. Lúc này, tuy không còn đấu đá nhau nữa nhưng Bộ Chính trị lại không thông nhất được phương án đối với tôi; họ sợ là nếu tôi có tiền, tôi sẽ ra nước ngoài tố cáo tiếp. Họ không nghĩ là ngoài những lý do như đã nêu trên, tôi cũng ý thức được rằng việc tiếp tục tố cáo để cho chế độ sụp đổ hoàn toàn sẽ tạo cơ hội lớn cho Trung Quốc đánh chiếm Trường Sa. Nói chung, vì những toan tính ích kỷ của từng người nên các thành viên trong Bộ Chính trị rất hiếm khi tìm được tiếng nói chung về phương án đối với tôi. Ông Quận còn cho vợ tôi biết là thời gian tôi tá túc tại khách sạn Bưu điện, nhiều người trong Bộ Chính trị từng vài lần đề xuất tạm trao cho chúng tôi khoảng 1 tỷ VNĐ để chúng tôi đỡ khó khăn trước mắt nhưng chính ông Triết đã gạt đi.

10h sáng: Tôi bị Công an Thành phố Đông Hà bắt ở tiệm Internet. Hai người quàng tay, “Bắt quả tang...”. Rất đông cảnh sát. Họ tiến hành quay phim, chụp ảnh và niêm phong máy tính (case, monitor và cả chiếc USB của tôi đang gắn vào máy). Tôi rất bức xúc và công khai việc tôi đang làm là tố cáo ba ông kia. (Mặc dù sáng hôm đó tôi không tung THƯ TỐ CÁO lên mạng mà chỉ trả lời vài email và ghi nhật ký thôi.)

10h30, vợ tôi được tin ra gặp. Sau khi lập xong biên bản và tiến hành niêm phong máy tính, họ mới cho tôi gặp vợ (nhưng vẫn có người theo sát). Vợ nói là có người điện thoại về nhà cậu Tuấn (cạnh nhà bà ngoại vợ) báo tôi bị bắt. Ông Quận dặn qua vợ tôi là "có gì dao vào cổ cũng đừng khai gì cả", “sẽ nguy hiểm đến tính mạng mẹ con em”. Vợ tôi cho biết thêm là ông Triết tắt máy, không liên lạc được.

11h, họ “mời” tôi về trụ sở Công an Tp Đông Hà “làm việc”. Ăn cơm hộp với trung tá Nguyễn Khắc Thu, điều tra viên.

11h30, vợ đến gặp tôi. Chúng tôi khó nói chuyện vì sự có mặt của ông Thu. Vợ vào ngồi một bên tôi, vờ nhắn tin điện thoại rồi nghiêng máy cho tôi đọc “Ông Quận bảo Hùng cố gắng lên.”

12h30, trung tá Nguyễn Khắc Thu đưa lệnh tạm giữ 3 ngày, với tội danh “Tuyên truyền chống phá nhà nước”. Lệnh do trung tá Đường, Phó Trưởng CA Tp Đông Hà ký. Tôi phản đối, không nhận lệnh. Sau đó, họ dẫn tôi vào phòng tạm giữ.

14h, họ đưa tôi lên ô tô (cùng ông Đường, ông Thu và một tay cảnh sát viên cầm theo một cái còng) đến khách sạn Buu điện (nơi tôi đã trú ngụ từ ngày 31/8 - 9/11/2009). Họ đã niêm phong phòng 105, nhưng thực ra đồ đạc bên trong đã bị xáo trộn và bày đặt lại. (Trước đó, khi tôi rời khỏi khách sạn này và chuyển sang khách sạn TONY theo yêu cầu của ông Triết, tôi không đem theo đồ đạc gì ngoài bộ quần áo mặc trên người. Tôi có để quên bức Thỉnh nguyện Thư gửi Quốc Hội ở đó, và các nhân viên khách sạn lấy truyền tay nhau đọc và gửi cho Công an.) Kể cả bức Thỉnh nguyện Thư của tôi cũng chỉ là bản photocopy lại bản in gốc của tôi. Cảnh sát có mặt rất đông. Họ cũng quay phim, chụp ảnh. Sau đó họ đưa tôi về lại Trại Tạm giam của Công an Đông Hà.

26/12: Chiều vợ đến thăm tôi, nhưng không được vào gặp. Vợ tôi leo lên phòng vệ sinh trên gác hai của trụ sở CA Đông Hà, đối diện với phòng tạm giữ tôi, và ra dấu cho tôi biết là không có vấn đề gì cả, chỉ 3 ngày là thả ra thôi.

28/12: 10h, lính mở cửa phòng tạm giữ, bảo tôi dọn đồ đi. Tôi khắp khởi mừng thầm, nghĩ là mình được thả. Ai dè ra đến sân thì thấy một chiếc xe thùng của Công an đang đợi. Họ đưa tôi lên Trại Tạm giam của Công an Quảng Trị. Đại úy An ninh Võ Nam Cường trao cho tôi quyết định gia hạn lệnh tạm giữ thêm 3 ngày. Tội danh của tôi lúc này chuyển thành “Vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước.” Tôi nghĩ là ngoài Hà Nội người ta đã dờ dề hèn hạ đối với tôi. Tôi được dẫn vào buồng tạm giữ số 11, họ điều một phạm nhân (Nguyễn Thanh Trọng) từ buồng 1 đến chỉ trước đó ít phút.

14h, làm việc với Thượng tá Hoàng (Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra tỉnh Quảng Trị) và Đại úy Võ Nam Cường. Ông Hoàng chỉ đạo điều tra và Cường là điều tra viên trực tiếp. Ông Hoàng nói qua nguyên tắc làm việc, sau đó giao cho Cường lấy lời khai của tôi. Qua thái độ, tôi biết là ông Hoàng thừa hiểu câu chuyện của tôi (ông chính là người mà tôi đã nhắc đến một số lần trong Nhật ký), còn tay Cường kia thì hoàn toàn không biết gì.

29/12: Sáng, làm việc với Cường. Chiều, người ta dẫn tôi ra trụ sở Công an tỉnh để mở niêm phong chiếc USB của tôi. Tài liệu in ra rất nhiều: THƯ TỐ CÁO, Thịnh Nguyễn Thư gửi Quốc Hội, bài “Tù chuyện ý thức của người tham gia giao thông đến thực trạng nhà nước pháp quyền XHCN ở Việt Nam hiện nay” và bài “Sự xuống cấp của đạo đức xã hội trong nền kinh tế thị trường và thủ phạm của nó”. Tôi cố tình không cho họ biết file nhật ký của mình, nhưng không ngờ tay kỹ thuật viên máy tính vẫn tình cờ mở ra và yêu cầu in ra, mặc dù tôi giải thích rằng đây chỉ là một “cốt truyện” thôi, không có gì cả.

30/12: Không làm việc. Tôi rất hồi hộp, vì nghĩ rằng nếu họ đọc nhật ký của tôi, họ sẽ phát hiện ra sự liên can không chỉ của 3 vị lãnh đạo Công an Quảng Trị (ông Ngô Văn Tiểu - Giám đốc, ông Ngô Quận - Phó GĐ và ông Nguyễn Thanh Thắng - Phó GĐ; chỉ trừ ông Lê Công Dung Phó GĐ phụ trách khối An ninh là không liên quan, mặc dù ông này cũng hoàn toàn ý thức được vụ việc, và cũng đã được nhắc tới ở phần trước của Nhật ký) mà còn cả ông Nguyễn Minh Triết, người đứng sau lưng chúng tôi.

31/12: Sáng, ra gặp Võ Nam Cường và nhận quyết định tạm giam 3 tháng. Tôi ghi vào biên bản là “Tôi phản đối quyết định này.”

Chiều, ra làm việc với Cường. Tôi quyết định khai ra ông Nguyễn Minh Triết, người đã đứng sau lưng chỉ đạo vợ chồng tôi, tất cả được thể hiện trong nhật ký của tôi (đã in ra và lưu trong hồ sơ vụ án). Tôi cũng nêu rõ là ông Triết chỉ liên lạc trực tiếp với vợ tôi chứ không liên lạc với tôi, tôi chưa từng gặp hay nói chuyện điện thoại với ông ta cả. (Kể cả ông Quận cũng vậy. Mỗi lần vợ tôi điện thoại gặp ông Triết, trước đó cô ấy phải gọi cho ông Quận rồi ông này cho số điện thoại mới của ông Triết vợ tôi mới gọi được, sau mỗi lần như thế ông Triết lại rút sim cũ đi. Họ là những người vô cùng thận trọng.) Tôi đã suy nghĩ rất, rất nhiều trước khi đi đến quyết định này.

6/1/2010: Đi lặn tay, chụp ảnh hồ sơ.

7/1: Chiều, ra làm việc với Cường. Tôi rất hồi hộp. Nhưng anh ta chỉ hỏi vu vơ, không hề đả động gì đến ông Triết hay nhật ký của tôi. Cuối buổi, tôi phản đối, lên án họ. Tôi không ký vào biên bản làm việc.

11/1: Chiều, ra làm việc với Cường. Cũng như hôm trước, tôi lên án họ mạnh mẽ. Tôi nói, “Lẽ ra tôi là người tố cáo, các anh phải bảo vệ tôi, bảo vệ chân lý, bảo vệ pháp luật, bảo vệ sự chính đáng; đằng này các anh lại chà đạp lên pháp luật, chà đạp lên đạo lý, các anh chưa điều tra gì mà đã bắt tôi. Lương tâm nghề nghiệp của các anh ở đâu, đạo lý làm người của các anh ở đâu?...” “Các anh chỉ mới căn cứ vào lời khai của vợ tôi mà đã kết luận là tôi vu khống, trong khi vợ tôi vừa phạm tội, vừa đang bị người ta đe dọa. Nhật ký của tôi đã chỉ rõ sự liên can của rất nhiều người, mà riêng lãnh đạo Công an Quảng Trị là ba người, một giám đốc và hai phó giám đốc. Liệu tầm các anh có đủ sức điều tra lãnh đạo của mình được không? Chưa nói gì tới các vị ở ngoài Hà Nội. Tôi đề nghị các anh dẹp ngay trò hề này đi, tôi thua các anh rồi, các anh muốn xử sao thì xử...” Tuy nhiên, hôm ấy anh ta không hỏi han gì, chỉ tỏ vẻ thiện chí, thông báo tình hình gia đình của tôi.

25/1: 7h sáng, quản giáo mở cửa dẫn tôi ra, bảo mang hết đồ đạc đi.. Ra công trại tạm giam thì tôi gặp vợ. Vợ tôi cùng đi với tôi vào Huế. Thì ra, người ta đưa tôi đi giám định tâm thần.

Gặp vợ, tôi mới biết được tình hình bên ngoài. Cơ sự bắt đầu từ bức Thịnh Nguyễn Thư mà tôi in ra rồi để quên lại tại khách sạn Bưu Điện khi chuyển sang khách sạn Tony

(ngày 9/11/2009, theo đề nghị của ông Triết). Các nhân viên khách sạn chuyển tay nhau đọc rồi đem báo Công an. Chính vì thế, Cơ quan An ninh Điều tra thuộc Công an Quảng Trị đã báo ra Bộ Công an và lập hồ sơ theo dõi tôi. Do trong lực lượng Công an có nhiều phe nhóm khác nhau, nên mặc dù phần lớn sỹ quan cao cấp đều biết đến vụ việc, đều muốn tham gia nhưng không phải ai cũng được tham gia vào (như tôi đã trình bày trong Nhật ký). Ông Triết mới chỉ lôi kéo được 3 (ông Ngô Văn Tiểu, Giám đốc; ông Ngô Quận, Phó GĐ; ông Nguyễn Thanh Thắng, Phó GĐ) trong số 4 lãnh đạo Công an Quảng Trị (còn một người nữa không tham gia vào là ông Lê Công Dung, Đại tá, PGĐ phụ trách khối An ninh; sau khi ông Tiểu được điều ra Hà Nội vào giữa tháng 12/2009, ông Dung đã lên thay). Ngày 5/8/2008, khi Công an Quảng Trị mời tôi lên làm việc, tiếp tôi là một vị trung tá cảnh sát tên Nguyễn, quê ở Hưng Nguyên, Nghệ An, cùng một tay trung úy mà tôi không biết tên (tay này từng cùng một viên cảnh sát của Công an Đông Hà từng mấy lần theo anh cảnh sát khu vực tên là Lê Phước Giải đến nhà tôi để điều tra xem tôi có bị vấn đề ‘thần kinh’ gì hay không; sáng hôm đó tay trung úy này cùng tay cảnh sát Đông Hà kia đã đến tận nhà rồi chở tôi bằng xe máy lên Công an tỉnh làm việc). Cuối buổi làm việc, gần trưa, chính viên trung úy chở tôi về nhà. Gần thời gian tôi bị bắt, người ta không chỉ theo dõi vợ chồng tôi mà cả ông Quận cũng bị theo dõi. Sau khi tôi tung Thư Tố Cáo lên mạng lần thứ 20 và tình hình ở Hà Nội hết sức rối ren, chế độ tương chừng như sụp đổ đến nơi, nhóm sỹ quan an ninh kia của Bộ Công an đã chỉ đạo Ban Chuyên án thuộc Cơ quan An ninh Điều tra của Công an Quảng Trị, và, để đảm bảo bí mật, Ban Chuyên án đã chỉ đạo Công an Đông Hà theo dõi và bắt quả tang tôi tại tiệm Internet (với tội danh ban đầu là ‘tuyên truyền chống phá Nhà nước’), vì đó là cách duy nhất họ có thể bắt được tôi. Bởi nếu ra lệnh bắt khẩn cấp thì không được vì hai lẽ:

- (i) Tôi là người tố cáo, muốn bắt tôi thì phải điều tra thực hư rồi mới bắt được; về điều này thì Bộ Chính trị đã cho điều tra bí mật và kết quả đúng như những gì mà chúng tôi tố cáo;
- (ii) Nếu ra quyết định bắt khẩn cấp thì phải thông qua nhiều cấp mà cao nhất là Bộ Chính trị; BCT đã biết được thực hư vụ việc và tôi lại có ông Triết đứng sau lưng. Theo tôi, nhóm sỹ quan an ninh cao cấp của Bộ Công an đứng sau vụ bắt giữ tôi không phải là không biết thực hư vụ việc, mà chính là họ muốn “làm” và quan trọng hơn là muốn “được” một cái gì đấy. Tôi không rõ là rồi họ có “được” cái gì không nhưng đất nước thì đã mất đi một vận hội vô cùng to lớn.

(Ngày 21/4/2008, tôi tung THƯ TỐ CÁO lên mạng lần đầu. Ngày 5/8/2008, Công an Quảng Trị đã mời tôi lên làm việc, tôi đã ký trực tiếp vào từng trang của THƯ TỐ CÁO; sau đó, cho đến ngày 23/12/2009, tôi còn tung thêm 19 lần nữa, một số báo mạng nước ngoài đã đăng THƯ TỐ CÁO của tôi; thậm chí tôi còn trả lời phỏng vấn trên đài phát thanh RFVN vào ngày 16/12/2009. Chưa kể, tôi còn có một số bài viết đăng trên các trang báo mạng tiếng Việt uy tín về học thuật ở nước ngoài.ⁱ Vì vậy, nếu tôi phạm tội thật

i

http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:FwH_p7u9OBcJ:danluan.org/node/3041+t%E1%BB%AB+chuy%E1%BB%87n+%C3%BD+th%E1%BB%A9c+c%E1%BB%A7a+ng%C6%B0%E1%BB%9Di+tham+gia+giao+th%C3%B4ng&cd=3&hl=vi&ct=clnk&gl=vn
<http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:ORzimaxluObcJ:danluan.org/node/3285+s%E1%BB%B1+xu%E1%BB%91ng+c%E1%BA%A5p+c%E1%BB%A7a+%C4%91%E1%BA%A1o+%C4%91%E1%BB%A9c+x%C3%A3+h%E1%BB%99i+trong+n%E1%BB%81n+kinh+t%E1%BA%BF+th%E1%BB>

sự thì không có lý do gì khiến Công an không dám ra lệnh bắt khẩn cấp tôi cả, mà phải rình mò để “bắt quả tang” và tiếp theo đó là 2 lệnh tạm giữ.)

Người ta (phía ông Triết và cả ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải) đã đe dọa vợ tôi là nếu đồng ý với lời khai của tôi (vì trong toàn bộ câu chuyện vợ tôi mới là người trực tiếp dính líu), người ta sẽ bắt cả cô ấy, thậm chí họ sẵn sàng thủ tiêu cả hai vợ chồng tôi để bảo vệ chế độ “của họ”. Ngoài ra, vợ tôi cũng từng tham gia vào đường dây ma túy của ông Hoàng Trung Hải và liên quan trực tiếp đến một vụ án mạng (như tôi đã kể chi tiết trong THƯ TỔ CÁO I), mà chứng cứ phạm tội đó hiện đang nằm trong tay của cả ông Triết lẫn ông Hải. Vợ tôi cho tôi biết là nhiều người nói với cô ấy rằng câu chuyện bây giờ ai cũng biết nhưng không ai dám làm gì cả. Ông Triết lúc này đã quay sang liên minh với ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải, chống lại nhóm sỹ quan an ninh cao cấp ở Hà Nội đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi và tìm cách mua chuộc nhóm sỹ quan điều tra trực tiếp ở Quảng Trị. Chúng tôi hoàn toàn rơi vào thế yếu. Người ta cũng bày ra lối thoát cho chúng tôi là xem như tôi bị bệnh tâm thần (như khẳng định của mẹ tôiⁱ), và vợ tôi bị ép buộc phải khai với Công an theo hướng đó (chúng tôi đang còn hai đứa con thơ đại 3 tuổi và 1 tuổi, đang phải ở nhờ vật vạ tại nhà bà ngoại vợ; tiền bạc của chúng tôi thì đang nằm trong tay ông Quận). Dù vậy, vợ tôi vẫn khẳng định với tôi là “có chết thì cùng chết”. Nghĩa là nếu tôi phải ra toà và bị tuyên án nặng, cô ấy sẵn sàng khai nhận hết trước toà (về tội ác của ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải; về việc ông Triết đứng sau lưng chỉ đạo chúng tôi tố cáo; và về cả tội của cô ấy nữa).

Đây chính là lý do mà người ta đưa tôi vào Huế để “giám định” tâm thần.

Vợ tôi cũng nhiều lần liên lạc được với anh Lý Trinh Châu của Đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do, anh rất quan tâm, gửi lời hỏi han và động viên tôiⁱⁱ. Anh nói, nếu tôi phải ra toà thì anh sẽ gửi tiền về cho vợ tôi thuê luật sư.

Ông Quận có nói với vợ tôi là khi nào vụ việc này kết thúc ông sẽ trả tiền cho chúng tôi, vì “đó là tiền của các cháu.” Ông cũng cho vợ tôi biết là ông “hoàn toàn bất ngờ” trước việc tôi bị bắt. Thực ra, trước khi ông Ngô Văn Tiểu (Giám đốc Công an Quảng Trị) chuyển ra Hà Nội công tác, ông có bảo vợ tôi là “nếu chú đi rồi mà lính của chú có làm phiền gì thì bảo Hùng đừng sợ” (điều này vợ tôi có về nói lại với tôi). Sau đây, ông lại dặn vợ tôi một lần nữa là “bảo Hùng đừng có ra tiệm Internet nữa có được không”, nhưng vợ tôi bảo là “chồng cháu mà ngồi ở nhà thì làm sao chịu nổi” và không thấy ông Tiểu nói gì thêm (điều này thì lúc đó vợ tôi quên không nói lại với tôi). Nghĩa là ông Tiểu vẫn biết người ta có thể gây phiền hà cho tôi, chứ không hề nghĩ là tôi sẽ bị bắt. Ông Quận thì lại càng không nghĩ tới điều đó. (Thời gian ấy tôi vẫn biết là Công an đang theo dõi tôi, nhưng tôi không hề e ngại gì cả, vì không nghĩ là mình sẽ bị bắt.)

[B%8B+tr%C6%B0%E1%BB%9Dng&cd=1&hl=vi&ct=clnk&gl=vn](#)

ⁱ Trước đây, khi Công an đến nhà mẹ tôi ở Hà Nội để điều tra về tôi (có rất nhiều nhóm, họ đến hàng chục lần chứ không ít), mẹ tôi đều khẳng định là tôi bị bệnh tâm thần hoang tưởng. Đây cũng chính là cái cớ để Bộ Chính trị phớt lờ những yêu cầu đòi điều tra và “xử lý” tôi. Vì thế, khi tôi có các bài viết đăng trên các trang mạng tiếng Việt uy tín ở nước ngoài, những người có trách nhiệm đâm ra “khó ăn khó nói” và họ đều nhắn nhủ tôi là đừng viết những bài như thế nữa để khỏi “ảnh hưởng đến đất nước”. Thực ra, những bài viết như của tôi thì thiếu gì trên mạng.

ⁱⁱ Anh Châu có gửi cho vợ tôi 500USD. Về sau, Công an phát hiện được việc vợ tôi liên lạc với đài RFDV. Chính trung tá Nguyễn Khắc Thu và đại úy Võ Nam Cường đã dọa đưa vợ tôi ra trụ sở Công an Phường 5 (Đông Hà) làm việc, dọa sẽ bắt cô ấy nếu không chấm dứt việc liên lạc.

Dự kiến, ngày thứ Sáu, 29/1, các bác sỹ sẽ hội chẩn về trường hợp của tôi.

28/1/2010: Buổi sáng, Công an đột ngột đến đưa tôi về lại Trại Tạm giam Công an Quảng Trị.ⁱ

1/2: Sáng vợ vào thăm nuôi. Cô ấy cho tôi biết là người ta đang thu xếp để ra Tết đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần Trung ương để giám định và điều trị.

8/2 (thứ Hai): Buổi sáng ra làm việc với Võ Nam Cường. Cường hỏi tôi “sau khi gặp vợ anh có thay đổi lời khai không?” Tôi khẳng định là vẫn giữ nguyên lời khai. Anh ta lại hỏi thêm là “vợ anh có nói gì với anh nữa không? Vợ anh nói là không can thiệp vào chuyện của anh à?” Tôi nói, “vợ tôi khuyên tôi đừng tố cáo nữa, bởi nếu tố cáo thì người ta sẽ bắt cô ấy vì tội vu khống.” Cường động viên tôi, “Chuyện thì đã lỡ rồi...” Cuối buổi làm việc, tôi nói với Cường: “Tôi chấp nhận sự đối xử của các anh, coi như đây là sự hi sinh của tôi. Tôi chỉ mong người ta sớm tìm ra giải pháp cho đất nước. Còn nếu có tiền, sau này tôi sẽ làm từ thiện. Đây không phải là tiền của tôi.” (Tôi chắc trong người anh ta có máy ghi âm.) Lúc này, tôi đã sẵn sàng cho “vị thế” của một “bệnh nhân tâm thần”.

19/2: Vợ vào thăm nuôi. Cô ấy cho biết là tình hình ở Hà Nội vẫn đang “rối ren”.

2/3: Người ta đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần Trung ương (Thường Tín, Hà Nội) để “giám định”.

6/3: Buổi chiều, một vị tiến sỹ, viện phó “giám định” tôi lần đầu. Vị này yêu cầu tôi thực hiện các phép toán, dịch các câu tiếng Việt sang tiếng Anh, hỏi han về chính trị, tình cảm... Có mặt cả trung tá Bường (Đội phó, Phòng Hỗ trợ Tư pháp, Công an Quảng Trị), và một cảnh sát viên tên là Nam, những người canh giữ tôi. Cuối buổi, vị viện phó buông một câu: “Thông minh, phản xạ nhanh!”

7/3: Vợ và con trai ra Hà Nội thăm tôi, ở lại hai ngày.

17/3: Vợ và con gái ra thăm tôi. Cô ấy cho biết là cuối năm 2010, Việt Nam sẽ có sự thay đổi (theo các nguồn tin đáng tin cậy).

28/3: Sau nhiều lần khôn khéo “gợi ý” song vẫn thấy tôi vẫn “cố tình” ngu ngơ không hiểu, ông Trưởng khoa Giám định (người thỉnh thoảng vẫn “bắt bệnh” tôi) nói huych toẹt luôn với tôi là “bảo người nhà ra gặp rồi ‘giám định’ cho.”ⁱⁱ Tôi báo cho vợ tôi biết điều đó (nhờ điện thoại của một người đến “giám định” khác). Vợ tôi liền liên lạc với mấy người của ông Triết ở Quảng Trị. Họ bảo cô ấy đến lấy tiền để đưa ra HN cho ông bác sỹ trưởng khoa giám định kia. Vợ tôi gọi điện thoại trực tiếp với ông trưởng khoa, đặt thẳng vấn đề là sẽ chi cho ông ta 5 triệu VND. Ông ta vui vẻ đồng ý.ⁱⁱⁱ

1/4: Vợ tôi ra thăm tôi, ban đầu dự định sẽ gặp ông bác sỹ trưởng khoa giám định để đưa

ⁱ Sau này vợ tôi cho biết là vì các bác sỹ ở đây dự định sẽ kết luận là tôi không bị gì cả. Một ông bác sỹ đã ghé vào tai vợ tôi hỏi nhỏ là “sao chồng em bình thường thế mà lại đưa vào đây?”

ⁱⁱ Lúc này, tôi đã xác định là mình chẳng nên “cương” làm gì nữa. Đảng nào thì người ta cũng thay đổi chế độ, và mình phải để đường lùi cho những người trong cuộc, coi như đây là sự hi sinh của mình vì đại cuộc vậy. Chính vì thế, nhiều lúc tôi cũng cúi vào cái vỏ bọc “tâm thần”, mà đôi khi càng cố chui vào thì càng lòi cái đuôi ra. Thực ra, các bác sỹ họ rất tinh tường, khó có thể qua mắt họ được, ở Huế cũng vậy mà ở Hà Nội cũng thế.

ⁱⁱⁱ Tôi không muốn nêu tên vị bác sỹ trưởng khoa ấy ở đây. Tôi hoàn toàn thông cảm với ông. Xã hội này từ trên xuống dưới đều thế cả, thậm chí càng lên cao càng thối nát. Dù sao, nếu có điều gì phiền lụy, mong ông hãy thứ lỗi cho tôi.

tiền. Tuy nhiên, hôm trước đó vợ tôi đã được người của ông Triết cho biết là dù muốn hay không tôi cũng sẽ được kết luận là bị “tâm thần hoang tưởng”. Người ta không muốn đưa tôi ra toà vì sợ báo chí đưa tin này nọ; vả lại chắc họ cũng biết tính tôi, làm sao tôi lại có thể “cúi đầu nhận tội” trước toà để được khoan hồng được.ⁱ Cuối cùng thì người ta cũng đã “nhất trí cao” về phương án dành cho tôi. Vì thế, người của ông Triết khuyên vợ tôi là đừng nên đưa tiền cho tay bác sỹ kia làm gì nữa (lúc này vợ tôi đã nhận tiền). Tôi bảo vợ là thôi đừng đưa tiền nữa, mà hãy dành số tiền (hiếm hoi) mà họ đưa cho ấy để nuôi con.

15/4: Buổi chiều, tôi được đưa đi “giám định” lần cuối. Hội đồng giám định gồm ba vị, một viện trưởng, một viện phó (khác vị trên kia) và vị trưởng khoa giám định. Ông viện trưởng dẫn dắt cuộc giám định và tôi biết chắc là ông này đã được “chỉ đạo”. Ông trưởng khoa giám định ghi biên bản và không hỏi gì.

17/4: Tôi được đưa về Trại Tạm giam Công an Quảng Trị.

28/4: 8h30 ra làm việc với Võ Nam Cường. Anh ta trao cho tôi bản kết luận điều tra. Người ta kết luận là tôi bị “rối loạn hoang tưởng dai dẳng”. Tôi nói với Cường, “Tôi ở trong tay các anh, các anh bảo tôi bị gì mà chẳng được.” Cường nói là bây giờ nhiều người ngồi máy tính, chơi game nhiều rồi bị hoang tưởng ... “mặc dù anh vẫn thông minh, vẫn có thể dịch sách được ngay” (!?)ⁱⁱ

4/5/2010: Công an đưa tôi vào Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng để “điều trị bắt buộc”.

24/8/2010: Tôi được thả tự do.

Lê Anh Hùng

ⁱ Ông Triết thậm chí còn “thăm dò” thái độ của tôi (qua vợ tôi) về phương án theo đó tôi sẽ ra toà rồi nói linh tinh trước toà để được nhận một bản án nhẹ nhàng. Tuy nhiên, tôi không nói gì với vợ cả.

ⁱⁱ Nói chung, trong quá trình làm việc với tôi, Cường là người điềm đạm. Ban đầu anh ta không hề ý thức được điều gì, song dần dà tôi biết chắc anh ta cũng nhận ra vấn đề. Dĩ nhiên anh ta phải che dấu điều đó và tôi biết chắc là anh ta phải đánh đu giữa hai làn đạn.

T.B.

Trong thời gian tôi bị bắt giam, tôi vẫn nhận được tin ở bên ngoài (qua vợ tôi) là cuối năm 2010, Việt Nam sẽ cải cách thể chế triệt để. Người ta cho tôi biết tin đó như là để “động viên, an ủi” tôi vậy.

Sau khi được trả tự do, tôi không tiếp tục tố cáo là vì nhiều lẽ. Thứ nhất, chúng tôi đã kiệt sức và không có bằng chứng gì trong tay cả. Thứ hai, người ta hứa là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho chúng tôi (tôi không muốn nói đến số tiền mà ông Triết “hứa” cho chúng tôi, mà là số tiền mồ hôi nước mắt của chúng tôi đang bị ông Triết giữ). Dù đang gặp muôn vàn khó khăn, với bao đắng cay tủi nhụcⁱ, nhưng chúng tôi cũng không còn giải pháp nào khả dĩ hơn. Ít nhất, đây là tất cả hy vọng để chúng tôi bám víu vào.ⁱⁱ Trước đây, khi có ông Triết và bao người khác nữa đứng sau lưng ủng hộ, mà chuyện lớn của đất nước cũng chẳng thành, còn chúng tôi thì lại rơi vào tình cảnh thê thảm như thế này. Bây giờ, một mình tôi liệu có thể làm được gì? Trong nước thì có ai dám lên tiếng đâu. Vợ tôi thì một

ⁱ Sau khi được thả ra (24/8/2010) rồi dịch xong cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* và đứng trước thái độ lấp lửng của NXB Tri thức (đơn vị ký hợp đồng dịch cuốn sách với tôi), đến đầu tháng 12/2010, tôi buộc phải đi làm cho người anh trai của mẹ tôi (ông bác tôi chỉ là chủ một doanh nghiệp tư nhân nhỏ ở Hà Tĩnh - một người với “lý lịch” như tôi thì còn biết xin việc ở đâu bây giờ?). Những người trong gia đình tôi vẫn nghĩ tôi bị hoang tưởng, và tôi phải nuốt nhục vào trong để tạm có việc làm, có tiền nuôi vợ con trong giai đoạn khốn khó này. Đám lao thì phải theo lao, quay đầu lại chẳng thấy bến bờ đâu, tôi chỉ còn lựa chọn duy nhất là nhẫn nhục chờ cho đến khi họ thực hiện lời hứa của mình. Vợ tôi dù đang bụng mang dạ chửa (sau khi vợ tôi vào thăm tôi trong Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng đầu tháng 8/2010 [mặc dù trước đó cô ấy đã đặt vòng tránh thai]), vẫn phải đi tiếp rượu kiếm tiền nuôi con. Bác sỹ bảo không thể phá vì sợ nguy hiểm đến sức khoẻ của vợ tôi, vốn đã hai lần sinh mổ; bác sỹ cho biết là khoảng 7-8 tháng sẽ phải mổ trước, nếu không sẽ vỡ tử cung.

ⁱⁱ Nếu họ trả lại tiền cho chúng tôi, tôi sẽ không tố cáo nữa. Thứ nhất, chúng tôi không có bằng chứng gì trong tay cả. Thứ hai, những người mà tôi muốn tố cáo ít nhiều đều có quan hệ với chúng tôi, đặc biệt là vợ tôi. Một khi họ đã “chạy lại” rồi thì tôi không nên “cố” làm gì nữa. Thứ ba, việc chúng tôi tố cáo chắc chắn sẽ gây phiền lụy tới nhiều người; họ là những nhân chứng, những mắt xích của câu chuyện, mà nói chung họ đều từng ít nhiều giúp đỡ vợ chồng tôi.

Dù vậy, nếu họ không chịu trả tiền cho chúng tôi, tôi nhất quyết sẽ tung thư lên mạng tố cáo tiếp, bất chấp mọi hậu quả xảy ra. Bởi chắc chắn với tình cảnh của mình, với cả khả năng lẫn tinh thần của tôi hiện nay, tôi không thể nào tiếp tục chịu đựng được nữa, tôi không còn đủ sức để chạy theo những lời hứa hươu hứa vượn của họ. Với một kẻ không một tác sắt trong tay như tôi, tôi cần phải làm sao để người ta chỉ có thể tự trách mình chứ không thể oán trách tôi được; tôi không hề muốn ăn thua đủ với người khác để đạt được cho bản thân mình một cái gì đấy, điều ấy hoàn toàn xa lạ với bản chất của tôi. Cho dù không tồn tại cái gọi là “pháp quyền xã hội chủ nghĩa” tôi vẫn luôn tin vào pháp luật tối thượng của ông Trời; hơn ai hết, những người trong cuộc hẳn đều ý thức được điều đó. Lần này, khi không còn đường lùi nữa và để “đoái công chuộc tội”, lấy lại danh dự cho tôi, vợ tôi đã hoàn toàn đồng tâm nhất trí với tôi; cô ấy sẽ đứng cầm đôi mặt với sự thật, đối mặt với bạo quyền. (Vợ tôi đã ký sẵn và Thư Tố Cáo I và Thư Tố Cáo II.) Tôi mong ông Triết, ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải cùng những người liên quan khác hãy hiểu rằng chúng tôi đã đi đến tận cùng của sức chịu đựng và sự kiên nhẫn, chúng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Thời gian gần đây, các địa chỉ email của tôi bị theo dõi rất chặt (tôi biết được điều này bởi việc liên lạc bằng email của tôi trong công việc thường xuyên bị trục trặc; những người liên lạc qua email với tôi hết sức ngạc nhiên vì không hiểu rõ nguyên nhân), vì thế lần này chắc chắn tôi sẽ gặp nhiều khó khăn khi gửi bức thư tố cáo đến hàng loạt địa chỉ email trong và ngoài nước. Do vậy, tôi khẩn thiết đề nghị quý vị hãy phổ biến bức thư này để buộc nhà chức trách phải công khai xử lý vụ việc. Với cái cố là bức thư tố cáo gây ra nhiều hoang mang trong dư luận, quý vị có đầy đủ lý do chính đáng để gửi bức thư này đến những người có trách nhiệm cũng như những người khác để yêu cầu có câu trả lời rõ ràng từ phía nhà chức trách. Thiết nghĩ, đây cũng chính là trách nhiệm của quý vị trước vận mệnh dân tộc.

nách 2 đũa con lít nhít và một đũa nữa sắp chào đời. Thứ ba, sau tất cả những gì đã xảy ra, tôi vẫn nuôi hy vọng là ít nhiều người ta cũng sẽ phải cải cách thể chế. Đến ngày 25/8/2010, ông Nguyễn Phú Trọng đã phát đi thông điệp chính thức, “Đối với vấn đề sửa đổi hiến pháp, Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng kết luận nên chuẩn bị hai phương án: một là nếu chuẩn bị kịp, các điều kiện chín muồi, có thể tiến hành thông qua ngay tại kỳ họp thứ 8; hai là nếu không chuẩn bị kịp thì Quốc hội sẽ họp thêm một kỳ họp ngắn vào tháng 12 để thảo luận và quyết định việc sửa đổi hiến pháp.” <http://tuoitre.vn/chinh-tri-xa-hoi/397259/de-ngghi-bao-caoc-quoc-hoi-tinh-hinh-vinashin.html>. Nhưng rồi mọi chuyện như quý vị đều đã thấy.

Tôi xin trân trọng gửi tặng cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (mà tôi mới hoàn thiện xong) cho các nhà lãnh đạo, các nhà lập pháp, các nhà hoạch định chính sách và các nhà quản lý của Việt Nam. Hy vọng rằng cuốn sách sẽ sớm được xuất bản với đầy đủ hình hài của nó ngay trên đất nước vẫn tự hào với nền văn hiến bốn ngàn năm của chúng ta.

Nhật ký này cùng với nội dung chi tiết của THƯ TỔ CÁO Iⁱ dài hơn 100 trang kèm theo là toàn bộ SỰ THẬT về câu chuyện của vợ chồng tôi.

Sau tất cả những gì đã xảy ra và đã không xảy ra, tôi xin nhường lại quyền phán xét và hành động cho quý vị./.

Hà Tĩnh, 3/2011

Lê Anh Hùng

ⁱ Có một số tình tiết tôi trình bày trong THƯ TỔ CÁO I nhưng lại không ghi trong Nhật ký.

NHẬT KÝ BỔ SUNG I

Trước khi bắt đầu phần Nhật ký này, tôi muốn bổ sung thêm một sự thật mà trong phần Nhật ký trước, vì sự an toàn và uy tín của những người liên quan nên tôi đã không viết ra, và nay tôi thấy không còn cần thiết phải giữ bí mật nữa: Thượng tá Hoàng (Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra Quảng Trị, người cùng với Đại úy Võ Nam Cường là 2 sỹ quan điều tra trực tiếp vụ việc của tôi sau khi tôi bị bắt ngày 15/12/2009) và ông Lê Xuân Đường, Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Quảng Trị, là 2 thuộc hạ của ông Nguyễn Minh Triết. Trong phần Nhật ký trước, sau khi tôi bị bắt, một số chỗ tôi chỉ ghi “người của ông Triết”, đây chính là hai người này.

Khi tôi bị đưa vào Huế để “giám định tâm thần” vào ngày 25/1/2010, chính ông Hoàng, theo sự chỉ đạo của ông Triết, đã dự định hối lộ cho các bác sỹ ở đây để họ giám định cho tôi bị bệnh. Tuy nhiên, lý do thực sự đằng sau việc tôi đột ngột bị đưa trở lại Trại Tạm giam Công an Quảng Trị trước khi các bác sỹ hội chẩn thì tôi không rõ (có thể là các bác sỹ ở đây thấy vụ việc phức tạp và ngại cảm nên né tránh; có thể những người ở Hà Nội muốn đưa tôi ra Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW để giám định cho có vẻ “thuyết phục” hơn; có thể người ta muốn kéo dài thời gian giám định để đạt được sự “đồng thuận” cao giữa các phe phái trong nội bộ, v.v.). Ngoài ra, một trong ba cảnh sát viên canh giữ tôi cũng báo cho vợ tôi biết là chiếc giường nơi tôi nằm (và bị còng tay vào giường) có gắn máy ghi âm. Thành ra, khi vợ chồng tôi nói chuyện với nhau, tôi phải mở to chiếc tai nghe radio lên để át tiếng hai vợ chồng.

Khi tôi ở Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW, tôi vẫn nhận được sự giúp đỡ bí mật của họ. Một nữ điều dưỡng viên tên là Hương tỏ thái độ quan tâm khác thường đến tôi. Ngoài ra, tôi không đóng tiền ăn cơm dịch vụ mà vẫn được ăn cơm dịch vụ khá lâu.

Sau khi tôi bị bắt, vợ tôi gặp vô vàn khó khăn. Ông Nguyễn Minh Triết vì muốn giữ “uy tín” cho mình nên không hề trả cho chúng tôi một đồng nào. Vợ tôi một nách 2 con dại (mới 3 tuổi và 1 tuổi), lại phải lo cho chồng ở trại giam, ở Viện Giám định Pháp y Tâm thần TW, rồi ở Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng, nên vô cùng cực nhọc. Những khách quen trước kia trong chính quyền, đặc biệt là ở Công an tỉnh, không cho cô ấy tiếp rượu khi họ đi nhậu ở các nhà hàng nữa. Những người không biết thực chất vụ việc thì lại đuổi vợ tôi thẳng cổ, bởi họ không muốn để vợ của “thằng phản động” hầu họ. Ông Triết thì không những không trả tiền, dù chỉ là một ít thôi để vợ tôi cầm cự với cuộc sống, mà còn cấm những thuộc hạ của ông ta ở Quảng Trị cho tiền vợ tôi, để phía Công an điều tra và các đối thủ ở Hà Nội của ông ta không nghi ngờ gì về “uy tín” của ông ta. Mặc dù, sau những gì đã xảy ra, sau khi tôi khai ra vai trò của ông ta qua Nhật ký của mình, thì chỉ có những kẻ quá ngây ngô mới tin vào sự “sạch sẽ” của ông ta.

Sau khi tôi được thả ra khỏi Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng ngày 24/8/2010, tình cảnh vợ chồng tôi lại càng hết sức khốn khó. Hai vợ chồng tôi cùng 2 đứa con dại chỉ biết trông vào những đồng tiền cơm côi mà vợ tôi nhọc nhằn kiếm được từ các bàn nhậu. Rồi vợ tôi lại dính bầu sau lần vào thăm tôi ở Bệnh viện Tâm thần vào đầu tháng 8/2010, mặc dù trước đó vợ tôi đã đặt vòng. (Bác sỹ cho biết là do đã đặt vòng nhưng lâu không quan hệ nên vòng bị lệch.) Bụng vợ tôi ngày một to ra, nhiều người ở bàn nhậu tinh ý nhận ra nên

họ lại càng không chấp nhận vợ tôi.

Trước thềm Kỳ họp thứ 8 Quốc Hội khoá XII, vì sợ tôi bức xúc rồi manh động mà gửi thư tố cáo tiếp, nên ngày 15/10/2010, ông Ngô Quận và ông Lê Xuân Đường đã đưa vợ tôi ra Hà Nội để gặp ông Nguyễn Minh Triết và ông Nguyễn Tấn Dũng. Vợ tôi gặp từng ông ở những địa điểm bí mật, với sự có mặt của ông Quận và ông Đường. Ông Triết cam đoan là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho vợ chồng tôi. (Trước đó, ông ta cũng đã nhiều lần nhấn nhe là hết năm 2010 sẽ trả lại tiền cho chúng tôi.) Theo lời dặn của tôi, vợ tôi hỏi ông Triết là người ta có thay đổi chế độ này không? Ông Triết trả lời là “có nhưng lâu hơn” (!?). Ông Dũng nói với vợ tôi, “Tiền thì có sẵn rồi nhưng chưa được lệnh.” Vợ tôi ra rồi mắc bão lụt nên mãi đến ngày 20/10/2010 mới về tới nhà. Mặc dù trước lúc đi họ hứa là sẽ cho 10 triệu VNĐ, nhưng khi ra Hà Nội, ông Dũng chỉ đưa cho vợ tôi vòn vẹn 5 triệu VNĐ, và nói là về Đông Hà ông Đường sẽ đưa cho 5 triệu nữa. Khi đi thì ngồi xe con với ông Đường và ông Quận (lúc này đã nghỉ hưu), nhưng lúc về thì xe con của ông Đường chưa về được (do ngập ở Hà Tĩnh) nên vợ tôi đi xe open tour về trước. Trên đường về vào buổi tối, vì ngủ quên nên vợ tôi bị móc sạch tiền. Trong khi đó, trước lúc đi ra Hà Nội, vợ tôi đã phải vay nóng một số tiền. Thật khôn nạn không sao nói hết. Về Quảng Trị, ông Đường lại viện đủ lý do để không đưa số tiền 5 triệu mà ông Dũng nói ở trên. Ông nói là thông cảm cho ông. Tôi biết là ông phải nghe theo chỉ đạo của mấy ông kia. (Mặc dù ông Triết ngăn cấm nhưng ông Đường cũng đã nhiều lần bí mật giúp đỡ vợ tôi.)

Sau khi được tự do, tôi quay lại dịch nốt cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (trước đây tôi đã dịch xong 2/3 cuốn), những mong có tiền đỡ đàn cho vợ và cũng để cho khuấy khoả. Tôi ngồi ở nhà dịch ra giấy rồi đưa ra tiệm Internet đánh máy và hiệu chỉnh. Nhưng khi tôi cơ bản dịch xong (đầu tháng 11/2010) thì Nhà xuất bản Tri Thức lại cho biết là hợp đồng cuốn sách coi như đã bị huỷ. (Mặc dù trước khi bắt tay vào dịch, tôi đã thông báo cho biên tập viên NXB là Nguyễn Phương Loan, và cô Loan đã bảo tôi cứ dịch, lúc nào xong thì chuyển cho NXB.) Ngày 2/11/2010, cô Nguyễn Phương Loan gửi thư cho tôi:

Anh Hùng ơi,

Có mấy điểm em phải trao đổi lại với anh:

1. Vì thời gian anh làm chậm đến 2 năm nên bản quyền bọn em đã mua bị quá hạn. Hợp đồng với dịch giả coi như đã bị phá vỡ. Bên NXB gần như đã huỷ việc xuất bản bản dịch này.
2. Em rất tiếc công của người dịch nên em sẽ cố gắng thử xem có xuất bản được không. Vì sau hơn 3 năm, tức là lúc quyết định sẽ mua bản quyền và xuất bản cuốn sách này, rất nhiều việc đã thay đổi.
3. Vậy giờ chỉ là em cố gắng, còn anh cứ gửi bản dịch cho em, việc xuất bản, nếu có được thực hiện cũng không phải trong năm 2010 này được đâu anh ạ.

Em Loan

Thời gian này, những lần tôi ra tiệm Internet đều bị theo dõi rất chặt. Tôi biết vậy vì vợ tôi quen mặt nhiều Công an của tỉnh Quảng Trị. Tôi thường ra tiệm Internet ở quầy Bưu điện trên đường Hàm Nghi. Luôn có một nhóm sỹ quan Công an theo dõi tôi ở tiệm cà phê bên kia đường. Nhiều khi họ còn giả vờ vào buồng điện thoại công cộng đằng sau

lung tôi nhưng không gọi điện mà cứ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính của tôi, xem tôi đang làm gì, gõ những gì. Có lúc bực quá tôi đánh dòng chữ “LŨ CHÓ SĂN ĐÊ TIỆN” rồi phóng to trên màn hình.

Tình cảnh vợ chồng tôi khốn khó đến mức, một lần vợ tôi, vốn là người cứng cỏi và chịu khó, đã tôi ôm lấy tôi khóc lóc mà rằng: “Em kiệt sức rồi anh ơi. Bây giờ đi tiếp khách toàn bị họ đuổi ra, họ nói là mình có bầu nên họ không cho tiếp. Bụng thì càng ngày càng to, tiền bạc không có, chưa biết sinh nở an nguy thế nào đâyⁱ. Em thực sự bế tắc rồi anh ơi.” Hai vợ chồng chỉ còn biết ôm nhau trong nỗi cay đắng và bế tắc đến tột cùng. Lúc đó tôi đã nghĩ đến chuyện tự tử, chỉ có cách tôi chết quách cho xong thì may ra họ mới trả tiền cho vợ con tôi sinh sống. Vợ tôi mới là người dính líu trực tiếp vào câu chuyện nhưng họ lại không sợ vợ tôi mà chỉ sợ tôi thôi. Bây giờ mà tôi tố cáo thì cũng chẳng làm gì được họ, trong khi tôi lại đang bị giám sát chặt chẽ như thế. (Tôi nói lại liên lạc với anh Lý Trinh Châu của Đài Tiếng nói Việt Nam Tự Do ở Mỹ ngày 14/11/2010 thì liền sau đó tôi bị người ta “cảnh cáo” ngay: Ông Lê Xuân Đường nói với vợ tôi là “đừng có chọc điên họ”.) Tôi đã chuẩn bị thư tuyệt mệnh gửi ba mẹ, các em, vợ và các con. Nhưng khi tôi nói với vợ ý định đó thì cô ấy chua chát nói với tôi, “Bây giờ anh chết thì cũng chẳng có chỗ mà thờ. Mà anh có chết thì người ta cũng chẳng trả tiền cho mình đâu.”

Vợ tôi đã nhiều lần nói rõ tình cảnh với ông Lê Xuân Đường để ông thông báo ra cho ông Triết, nhưng ông Đường cho biết là ông cũng đã nói nhiều rồi “nhưng họ sắt đá lắm.” Ông Quận nói với vợ tôi là “chú cũng thương vợ chồng cháu đứt ruột nhưng tiền bạc của chú cũng đang bị ông Triết giữ”.

Cuối tháng 11/2010, ông Đường cho vợ tôi biết là khoảng tháng 1, tháng 2, hoặc tháng 3 AL gì đó họ mới trả tiền cho chúng tôi. Không còn cách nào khác, đến ngày 1/12/2010, tôi quyết định rời nhà bà ngoại vợ để ra Hà Nội. Mặc dù là sinh nhật con trai nhưng vợ tôi không nhớ, còn tôi thì nhớ nhưng lại không muốn nhắc vợ vì tiền đâu mà tổ chức sinh nhật cho con. Tôi lôi ra những thứ đồ đạc cũ nát còn lại để lên đường, chẳng khác gì hiệp sỹ Don Quijote chuẩn bị cho chuyến “hành hiệp” của mình vậy. Tôi định đi đôi dép tổ ong nhưng vợ tôi sợ nhớ là tôi còn một đôi giày cũ mua từ năm 2003. Cô ấy lôi ra, nó đã bị mốc meo, gần như tả tơi, nhưng có lẽ là vẫn còn tốt hơn đi dép tổ ong chán. Vợ tôi cầm xe máy (xe Attila cũ mua nợ của Nguyễn Thị Hương, nhưng chưa đủ tiền trả nên Hương vẫn giữ giấy tờ) đưa cho tôi 450.000VNĐ. Tôi thậm chí chẳng có điện thoại mà liên lạc, mẹ vợ bảo tôi cầm điện thoại của bà nhưng tôi không nỡ, nghĩ là ra ngoài kia rồi xoay xở.

Tôi dự định ra nhà mẹ tôi ở phường Đại Kim, quận Hoàng Mai, tá túc và kiếm việc làm tạm trong thời gian chờ ông Triết trả tiền. Thế nhưng, khi ra đến nơi (sáng ngày 2/12/2010), mẹ con mâu thuẫn nhau nên tôi không thể ở lại đó. Sau khi ăn cơm trưa với mẹ xong, tôi gạt nước mắt rời nhà mẹ ra bến xe bắt xe về Vinh. Trước đó, tôi có gọi điện cho vợ biết tình hình. Vợ tôi bảo tôi “thôi anh về đi, vợ chồng no đói có nhau.” Tôi nói, “về ôm nhau mà chết đói hả em”. Tôi đã liên lạc với một người bạn tên là Tô Phi Long, nó bảo cứ về chỗ nó xem thế nào rồi tính. Bạn tôi làm giám đốc một xí nghiệp xử lý rác. Tôi định về chỗ nó kiếm việc gì làm tạm, bất kể việc gì. Chiều tối hôm đó tôi đến nhà bạn, ở phường Cửa Nam, Tp Vinh. Tôi nói qua hoàn cảnh cho nó biết và đề nghị nó kiếm

ⁱ Vì vợ tôi từng đẻ mổ hai đứa vào tháng 11/2006 và tháng 12/2008. Lần này muốn phá thai cũng chẳng có tiền mà phá.

cho một việc làm tạm. Nó bảo là chỗ nó khó có việc gì phù hợp với tôi, để mai gặp đám bạn tôi ở Vinh xem sao. Trưa hôm sau, tôi gặp đám bạn tôi ở một nhà hàng. Tuy là bạn bè thân thiết nhưng vì chúng không hiểu hết câu chuyện của tôi, nên chúng chỉ biết động viên tôi quay về với vợ. Đứa nào cũng lo làm ăn, với lại còn vợ con, nên không muốn “tìm hiểu” hay “dây” vào chuyện của tôi. Chúng góp lại rồi đưa cho tôi 3 triệu VNĐ.

Chiều hôm đó, tôi về nhà ông bác, anh mẹ tôi, tên là Trần Văn Định, ở phường Hưng Bình, Tp Vinh. Bác tôi là giám đốc một doanh nghiệp tư nhân nhỏ. Ông đã 70 tuổi nhưng vẫn còn xông xáo lắm, và lại đang thiếu người giúp việc. Phần lớn những người thân trong gia đình tôi đều nghĩ là tôi bị bệnh tâm thần thật, đây là điều dễ hiểu vì ít nhất là họ tin mẹ tôi hơn tin tôi.

Hôm sau, ngày 3/12/2010, anh Hà (con bác) đưa cho tôi 3 triệu VNĐ. Tôi gửi ngay về cho vợ 3 triệu để vợ chuộc xe máy ra. Tôi gặp em gái là Mỹ, đang sống với chồng ở Vinh. Nó cho tôi một chiếc điện thoại cũ. Ngày 4/12, vợ tôi ở nhà báo tin là đã liên hệ được một cơ sở y tế tư nhân có uy tín ở Huế để phá thai và phải mất ít nhất là 5 triệu. Tôi phải lấy hết can đảm để mượn của anh Hà thêm 4 triệu nữa và gửi về cho vợ 6 triệu. Ngày 6/12, vợ tôi vào Huế để phá thai. Vợ tôi khám nhưng vì huyết áp thấp nên bác sỹ không cho phá, hẹn hôm khác vào khám lại. Vợ tôi gọi điện cho tôi, “Hình như con mình nó biết mình sắp bỏ nó hay sao ấy, nó đập dữ lắm anh ạ.” Tôi nói với vợ, “Tuỳ em thôi, con mình sống được thì mình cũng sống được em ạ.” Vợ tôi về và sau đó, chúng tôi quyết định không phá thai nữa, dù chưa biết là tương lai phía trước sẽ thế nào.

Mấy hôm đó, tôi vô cùng chán nản và tuyệt vọng, chỉ muốn chết quách đi cho xong. Lòng dạ tôi rồi bời đến mức em gái tôi tổ chức sinh nhật cho đứa con gái một tuổi mà tôi cũng chẳng còn tâm trạng nào mà đến dự. Vợ tôi động viên tôi, “Cố lên nghe anh, khi nào mệt mỏi quá thì hãy về với em”. Vợ tôi nhắn cho tôi, “Hai con còn nhỏ quá nên em không chết được đâu anh. Em sẽ cố, cố hết sức anh ạ.” Mỗi khi nhìn dòng chữ đó, tôi chỉ chực ứa nước mắt.

Sau đó, tôi lên Sơn Kim, huyện Hương Sơn, Hà Tĩnh, để giúp bác tôi san lấp mặt bằng một nhà máy lắp ráp ô tô. Thỉnh thoảng tích cóp được đồng nào tôi lại gửi về cho vợ, vì khi tôi đi thì ở nhà bụng dạ vợ tôi ngày càng to ra, không thể đi tiếp khách ở các nhà hàng được nữa, nên chỉ còn biết trông chờ vào tiền bạc của tôi gửi về. Ông bác tôi chỉ là chủ doanh nghiệp tư nhân nhỏ và đang nợ nần tùm lum nên cũng chẳng có nhiều cơ hội cho tôi. Tôi tranh thủ hoàn chỉnh bản Nhật ký của mình (về giai đoạn tôi bán nhà ở Hà Nội vào Đông Hà cho đến khi tôi bị bắt tổng giam, bị đưa đi “điều trị bắt buộc” ở Đà Nẵng – trường thuật chi tiết vai trò của ông Nguyễn Minh Triết trong câu chuyện) để sẵn sàng cho việc tố cáo lần nữa. Tôi đã nung nấu quyết tâm là nếu đến Tết Tân Mão 2011 mà ông Triết vẫn không trả tiền cho chúng tôi thì ra Tết tôi sẽ tung thư tố cáo lên mạng. Sức chịu đựng của tôi chỉ đến đấy mà thôi.

Ngày 24/12 AL (27/1/2011), tôi về nhà ba tôi ở Cẩm Thăng, Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh. Sáng hôm sau, tôi bắt xe về Đông Hà ăn Tết. Trước khi rời khỏi Hương Sơn, tôi đã dặn một người giúp việc tên là Lý ở đó là nếu tôi có chuyện gì thì đưa đồ đạc của tôi về Tp Hà Tĩnh gửi cho một người gì của tôi.

Gặp vợ, tôi bàn với vợ về chuyện tố cáo. Vợ tôi nói, “Bây giờ em sẽ nghe anh, không nghe theo lời họ nữa. Anh bảo em làm gì em sẽ làm nấy. Em muốn chuộc lại lỗi lầm của em với anh.” Tôi đã lo đủ tiền cho đến khi vợ tôi sinh con, nếu còn thiếu thì bán nốt cái

xe máy còn mua chịu của Hương kia. Tôi dự định là ra Tết sẽ tung thư lên mạng tố cáo. Chúng tôi đã xác định là trong trường hợp xấu nhất là cả 2 vợ chồng tôi bị bắt thì chúng tôi sẽ cho hai đứa con vào trại trẻ mồ côi. Tôi dặn vợ là nếu tôi bị bắt mà vợ tôi không bị gì thì ở ngoài cứ cố gắng nuôi con, không phải tiếp tế gì cho tôi cả.

Tôi in các lá đơn tố cáo để cả hai vợ chồng cùng ký và điểm chỉ; tôi cũng in riêng một bản cam đoan với nội dung là vợ tôi xác nhận tôi là người bình thường, khẳng định tội ác của những người liên quan và thừa nhận vai trò chính của cô ấy trong câu chuyện. Chưa hết, vợ tôi còn tự tay viết bản cam đoan rồi ký và điểm chỉ. Tất cả các văn bản đều được scan để phục vụ cho việc tung lên mạng. Tôi cũng chuẩn bị một bức thư bằng tiếng Anh để gửi cho các đại sứ quán và cơ quan đại diện nước ngoài ở Việt Nam (tôi tập hợp thành một nhóm email riêng).

Mặc dù năm hết Tết đến nhưng ông Triết vẫn không hề trả cho vợ chồng tôi một xu để ăn Tết.

Kế hoạch của tôi là mùng 6 AL ra Hà Tĩnh rồi tung thư tố cáo lên mạng, gửi tới các địa chỉ email mà tôi tập hợp được từ trước. Tuy nhiên, vì một số lý do tâm linh và cũng nhận thấy ra Tết chưa thể khởi sự việc lớn được, bởi người ta chưa tập trung cho công việc, nên tôi quyết định là đầu tháng 2 AL sẽ tung thư tố cáo lên mạng.

Ngày 6/1 AL (8/2/2011), tôi ra lại Hà Tĩnh để làm việc cho bác. Vợ tôi căn dặn lúc tôi rời Đông Hà là “hãy nhớ về thăm mẹ con em lần cuối trước khi anh tung thư lên mạng nhé”.

Ngày 8/1 AL, tôi quay lại Đông Hà để vợ viết lại Bản Cam Đoan. Bản trước dấu vân tay của vợ ở ngoài thì không sao nhưng chụp vào máy lại nhìn không rõ lắm. Ngày 10/1 AL (12/2/2011), tôi lại quay ra Hà Tĩnh rồi lên Hương Sơn.

Đến ngày 29/1 AL (3/3/2011), tôi nói dối với bác tôi là con ốm để xin về Đông Hà. Tôi dự định về thăm vợ con lần cuối trước khi tung thư tố cáo lên mạng như đề nghị của vợ. Tôi về đến Đông Hà thì vợ tôi cho biết là buổi sáng hôm đó, ông Triết đã gọi điện trực tiếp vào số máy của cô ấy. Ông thông báo là ngày 10/3/2011, người ta sẽ mời vợ tôi lên trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị để làm việc. Ông Triết nói, trước mặt ông sẽ trả lại số tiền của vợ chồng tôi, còn số tiền mà ông hứa cho chúng tôi thì “cho chú xin hoãn”. Ông cũng nói là chúng tôi sẽ phải viết cam kết là không tố cáo nữa, nếu tố cáo thì sẽ bị xử lý theo pháp luật. Vợ tôi nói là “tùy anh quyết định”. Tôi quyết định là để xem sao đã. Chúng tôi đã quá mệt mỏi rồi, chúng tôi cần lấy lại tiền để ổn định cuộc sống; hai vợ chồng thiếu công việc ổn định, cùng hai đứa con thơ và một đứa nữa sắp chào đời, trong khi nhà cửa và tiền bạc thì không có, tôi không được phép mạo hiểm. Tôi phải lo cho gia đình trước rồi sau thế nào hẵng hay.

Ngày 5/3/2011, tôi ra lại Hà Tĩnh. Sáng 11/3, chiều 11/3 và sáng 14/3, tại trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị, vợ tôi đã gặp và làm việc với ba sỹ quan Công an (một từ Hà Nội và hai ở Quảng Trị). Họ tỏ thái độ thân thiện và động viên vợ chồng tôi, họ nói là trong tuần tới (từ 14/3 - 19/3) sẽ trả lại số tiền của vợ chồng tôi mà ông Triết đang giữ. Mặc dù ba người Công an này nói họ là "đại diện" của ông Triết, nhưng tôi hiểu rằng họ chính là những người nằm trong nhóm sỹ quan Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi vào ngày 25/12/2009. Nhóm này vẫn theo dõi sát sao vụ việc của chúng tôi (điện thoại chính thức của vợ chồng tôi thường xuyên bị ghi âm). Họ biết tôi dự định tung thư tố cáo tiếp vào đầu tháng 2 AL nên họ đã gây sức ép buộc ông Triết và những người liên quan khác phải

thừa nhận vụ việc, nếu không khi tôi tung thư lên mạng tố cáo tiếp, họ sẽ ủng hộ vợ chồng tôi và công khai vụ việc. Và Bộ Chính trị đã buộc ông Triết làm “con dê tế thần”: nghĩa là, ông Triết thừa nhận việc đứng đằng sau vụ tôi “vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”, và coi như ba ông kia (ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải) không phạm tội gì. Dĩ nhiên, để nhóm sỹ quan Công an này đồng ý “xử êm” vụ việc, những người liên quan sẽ buộc phải chi một số tiền lớn để mua sự im lặng của họ (hoặc Bộ Chính trị phải chi từ ngân quỹ bí mật của Đảng). Điều đó cũng cho thấy mục đích “cao cả” của việc nhóm này bắt giữ tôi vào ngày 25/12/2009.

Họ nói vợ tôi viết tường trình về việc buôn rượu lậu và viết đơn đề nghị ông Triết phải trả tiền. Sau đó, họ kiểm tra sổ sách mua bán rượu ở chỗ chị Nguyễn Thị Hương (người giúp vợ tôi buôn rượu lậu dưới sự bảo trợ của ông Nguyễn Minh Triết và ông Ngô Quận). Họ bảo vợ hỏi tôi số tiền là bao nhiêu. Tôi nói với vợ là con số cuối cùng mà Hương thông báo trước khi việc buôn rượu lậu phải ngừng lại vì Công an tiến hành điều tra (vụ việc chúng tôi tố cáo) vào đầu năm 2009 là khoảng 6.500 tỷ VNĐ.ⁱ Tuy nhiên, họ cho biết là con số trong sổ sách của Hương không thể hiện đủ số tiền đó. Một viên sỹ quan Công an có cho vợ tôi 10 triệu VNĐ, bảo là “về cho cháu.”

Mấy ngày hôm đó, người tôi rất căng thẳng. Ngày 14/3/2011, tôi quyết định gửi thư cho thư ký của Nguyễn Thanh Phương, con gái ông Nguyễn Tấn Dũng:

TỪ: lehunglpa2009@yahoo.com
ĐẾN: diep.nguyen@vietcapital.com.vn
BCC: phamthihoai@onlinehome.de; hoaithipham@yahoo.de;
minhtrung_vm@yahoo.com; lytrinhchau@hotmail.com;
lytrinhchau@nhanchu.net

13:42 Thứ Hai, 14 tháng 3, 2011

Diệp thân mến,

Lẽ ra anh đã tung bức thư này lên mạng vào đầu tháng 2 AL vừa rồi. Tuy nhiên, ngày 29/1 AL (3/3/2011), ông Nguyễn Minh Triết đã gọi điện cho vợ anh báo là ngày 10/3, người ta sẽ gọi vợ anh lên trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị để làm việc. Ông Triết nói, trước mắt ông sẽ trả lại số tiền của vợ chồng anh, còn số tiền mà ông hứa cho vợ chồng anh thì "cho chú xin hoãn".

Sáng 11/3, chiều 11/3 và sáng 14/3, vợ anh đã gặp và làm việc với ba sỹ quan Công an (một từ Hà Nội và hai ở Quảng Trị). Nói chung, họ tỏ thái độ thân thiện và động viên vợ chồng anh, họ nói là trong tuần này sẽ trả lại số tiền của vợ chồng anh mà ông Triết đang giữ. Mặc dù ba người Công an này nói họ là "đại diện" của ông Triết, nhưng anh cho rằng những người này nằm trong nhóm sỹ quan Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ anh vào ngày 25/12/2009. Họ biết anh dự định tung thư tố cáo tiếp vào đầu tháng 2 AL nên họ đã gây sức ép buộc ông Triết và những người liên quan khác phải thừa nhận vụ việc, nếu không khi anh tung thư lên mạng tố cáo tiếp, họ sẽ ủng hộ vợ chồng anh và công khai vụ việc.

ⁱ Lúc cao điểm, vợ tôi và Hương thuê một lúc 6 ô tô tải, chở rượu từ Lào về bán từ Đông Hà cho đến Sài Gòn, trong thời gian mà Chính phủ cấm nhập loại rượu đó (chủ yếu là Chivas), cứ khoảng một tuần là một đợt như thế.

Dù thế nào đi nữa, việc họ công khai gọi vợ anh lên trụ sở Công an tỉnh để làm việc cũng chứng tỏ họ sẽ xử lý vụ việc một cách nghiêm túc, tuy việc đưa các "bị can" ngoại hạng kia ra toà sẽ không xảy ra. Điều này vừa tốt cho đất nước vừa có lợi cho vợ chồng anh, và anh cũng chỉ mong có vậy thôi.ⁱ

Tuy nhiên, với kinh nghiệm xương máu của mình, thiết nghĩ anh cũng không nên đặt hết niềm tin vào họ. Vì vậy, anh muốn nhờ em gửi bức thư này cho chị Nguyễn Thanh Phượng, để chị Phượng gửi cho ông Nguyễn Tấn Dũng và những người liên quan khác. Anh không cần phải dấu giếm việc mình làm cũng như những "con bài" trong tay mình. Anh mong họ sẽ hiểu, thông cảm cho anh và làm những điều có lợi nhất cho bản thân họ, cho vợ chồng anh và cho cả đất nước nữa. Anh đã sẵn sàng chôn vùi tất cả những chuyện này; dù sao, đây cũng là bi kịch của gia đình anh.

Chân thành cảm ơn em,

Lê Anh Hùng

Tôi đính kèm các file liên quan. Tôi gửi BCC ra nước ngoài cho ba người là nhà văn Phạm Thị Hoài ở Đức, phóng viên Gia Minh của Đài RFA và anh Lý Trinh Châu của Đài RFVN ở Mỹ để phòng khi mình gặp chuyện gì thì bên ngoài sẽ biết được cơ sự.

Ngay buổi trưa ngày hôm sau, 15/3/2011, bác tôi (Trần Văn Định) đã gọi tôi vào nói chuyện. Ông cho biết là khuya hôm qua, một người bạn của ông là Phó GD Công an Hà Tĩnh đã gọi điện báo cho ông là người ta đã biết tôi sắp sửa tung thư tố cáo lên mạng. Ông bảo tôi nếu đúng thế thì phải dừng lại ngay, đừng để phải vào tù rồi ảnh hưởng đến người thân của mình. Tôi trình bày qua cho bác tôi biết rồi nói, “nếu người ta không trả tiền cho cháu thì cháu sẽ tung thư lên mạng tố cáo, còn nếu họ trả tiền cho cháu thì thôi. Việc cháu làm là đúng. Trước đây người ta bắt cháu vì vợ cháu phủ nhận câu chuyện, nay vợ cháu đã viết bản cam đoan, xác nhận cháu không bị bệnh tật gì cả và thừa nhận cô ấy mới là người dính líu trực tiếp.” Tôi nói thêm, “nếu cháu làm sai thì người thân của mình mới bị ảnh hưởng, còn nếu làm đúng thì không việc gì phải sợ”. Tôi cũng báo với bác tôi là sắp tới tôi sẽ nghỉ. Nếu họ trả tiền lại cho chúng tôi thì tôi sẽ không làm ở nơi rừng núi này nữa, còn nếu họ không trả tiền thì tôi sẽ tố cáo đến cùng.

Ngày 18/3/2011, ông Trương Tấn Sang vào làm việc với tỉnh Quảng Trị. Tuy nhiên, làm việc với ông Sang chỉ là Phó Bí thư TT Tỉnh uỷ Thái Vĩnh Liệu chứ không phải ông Lê Hữu Phúc, Bí thư Tỉnh uỷ, người nằm trong đường dây của ông Hoàng Trung Hải.ⁱⁱ

Ban đầu, mấy viên sỹ quan Công an bảo vợ tôi là giữa tuần (ngày 16 hoặc 17/3/2011) là chúng tôi có tiền. Chúng tôi sẽ nhận một trước một nữa, sau đó viết giấy cam đoan là không tố cáo nữa trước khi nhận số còn lại. Ngày 17/3, vợ tôi đã đưa mẹ đi mở tài khoản tại Ngân hàng Vietcombank Chi nhánh Quảng Trị (CMND của vợ tôi vẫn đang ở khách sạn TONY trên đường Lý Thường Kiệt, nơi tôi trú ở đó từ ngày 9/11 – 9/12/2009). Sau đó họ lại nói là cuối tuần, song đến thứ Bảy vẫn chưa thấy gì. Họ nói là sang thứ Hai sẽ có tiền. Tôi quyết định là đến thứ Hai (21/3/2011) mà vẫn không có tiền thì tôi sẽ tung thư tố cáo lên mạng. Tôi biết là họ đang lo sợ và họ mà cứ dè dặt thế này thì tôi khó lòng

ⁱ Ở đây, tôi đã nhận định sai. Sau khi ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải vẫn tiếp tục là Thủ tướng và Phó TT khoá mới, tôi mới hiểu là trong vụ này người ta đã buộc ông Triết phải làm “con dê tế thần” cho nhóm Công an đứng đằng sau vụ bắt giữ tôi.

ⁱⁱ http://www.cpv.org.vn/cpv/Modules/Preview/PrintPreview.aspx?co_id=30110&en_id=450827

chịu đựng nổi. Theo nhận định của tôi, ông Triết sợ tôi nhận được tiền rồi thì sẽ nhân dịp Kỳ họp thứ 9 của Quốc Hội khoá XII khai mạc vào ngày 21/3/2011 để tung thư tố cáo lên mạng. Việc mấy tay sỹ quan Công an kia kiểm tra sổ sách ở chỗ Hương chẳng qua chỉ là để kéo dài thời gian thôi; ông Triết nhận bao nhiêu thì trả bấy nhiêu và ông ta còn cam kết là sẽ trả số tiền mà ông đã “hứa” cho chúng tôi, vốn lớn hơn số tiền buôn rượu rất nhiều, thì hà cớ gì phải bày trò “kiểm tra sổ sách” cho mất thời gian. Họ càng lo sợ sau khi tôi gửi thư cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng, mà hai nội dung có sức nặng nhất chính là Bản Cam Đoan của vợ tôi và Nhật ký của tôi. Chính vì thế, kỳ họp cuối cùng của Quốc Hội khoá XII ban đầu dự định là kéo dài khoảng 20 ngày đã bị người ta rút lại chỉ còn 8 ngày.

Sáng 21/3/2011, một viên sỹ quan Công an gọi điện cho vợ tôi báo là 2h chiều đến trụ sở Công an tỉnh để làm việc. Khoảng gần 3h, vợ tôi gọi điện cho tôi biết là họ nói sáng mai ra ngân hàng kiểm tra xem có tiền chưa. Đến lúc này thì sức chịu đựng của tôi đã cạn kiệt. Thực lòng mà nói, tôi dự định là sau khi nhận tiền xong tôi sẽ làm gì đó cho người ta biết đến “tên tuổi” của mình, qua đó gây sức ép để giới lãnh đạo phải cải tổ chính trị, chứ không có ý định tố cáo tiếp. Vì tôi không phải là người cộng sản, nên tôi quyết không đập bằng tất cả để đạt được mục đích của mình.

Cơn giận bùng bùng, tôi chạy ngay lên phòng và bắt đầu gửi thư tố cáo đến hàng loạt địa chỉ trong và ngoài nước, đặc biệt là các cơ quan hữu quan ở Việt Nam, các cơ quan đại diện nước ngoài ở Hà Nội, từ nhiều địa chỉ email của mình, trong nỗi lo lắng thường trực là sẽ bị phía Công an dùng nghiệp vụ để phá ngang. (Tôi không dùng địa chỉ chính thức lehunglpa@yahoo.com vì sợ địa chỉ này bị chặn. Và chính vì sợ bị đánh phá nên mấy lần đầu tôi toàn gửi BCC tới các địa chỉ email cần gửi.)

Sáng sớm hôm sau, tôi bắt xe về Đông Hà. Trước đó, tôi đã viết thư để lại cho bác tôi. Trong thư, tôi cảm ơn thời gian gia đình bác cứu mang tôi, và xin mượn laptop của bác tôi trong một tháng. Tôi muốn dùng nó để tiếp tục tung thư tố cáo lên mạng. Vì sợ bác không cho mượn cho nên tôi không gọi điện cho bác khi đường đột ra về như thế.

Chiều tối ngày 22/3, tôi về đến Đông Hà. Tôi sợ vợ buồn nên không nói gì đến chuyện gửi thư tố cáo với vợ cả. Sáng hôm sau, một viên sỹ quan Công an (trong 3 sỹ quan Công an nói trên) nói với vợ tôi là về bảo tôi viết giấy yêu cầu những gì để chuyển cho họ. Tay này nói với vợ tôi, “Làm cho họ mất hết danh dự rồi còn gì.” Tất nhiên là vợ tôi không hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

Tôi viết vào một tờ giấy A4 để vợ đưa cho họ. Nội dung là yêu cầu ông Nguyễn Minh Triết trả tiền cho chúng tôi để tôi chấm dứt việc tố cáo. Tôi có viết thêm, “Tôi mong Bộ Chính trị đưa ra lộ trình cải cách dân chủ cho đất nước. Đây là mong muốn chứ không phải là yêu cầu của tôi.”

Tôi tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng thêm 3 lần nữa vào các ngày 23, 25 và 27/3/2011.

Kính thưa quý vị,

Tôi khẩn thiết đề nghị quý vị chuyển bức thư này tới những người có trách nhiệm. Tôi cũng khẩn thiết đề nghị quý vị lên tiếng, góp phần vạch trần bộ mặt thật của những kẻ thủ ác đang "lãnh đạo" đất nước.

(Xin quý vị lưu ý file *Ban scan thu co chu ky va diem chi.tif* – 6 trang scan thư có chữ ký, điểm chỉ và bản cam đoan viết tay của người tố giác và nhân chứng.)

Đây là LẦN THỨ TU' tôi gửi bức thư tố giác này đến hơn 3.400 địa chỉ email trong và ngoài nước (trong đó có đầy đủ các cơ quan hữu quan của Việt Nam: Công an, các bộ ngành, các tỉnh thành, báo chí...).

Xin trân trọng cảm ơn quý vị,

LAH

Chẳng thấy họ còn nói gì đến chuyện trả tiền cho chúng tôi nữa. Đến ngày 31/3/2011, tôi chuyên trả máy tính xách tay ra Hà Tĩnh cho bác tôi. (Tôi cũng buồn vì bác không thể hiểu tại sao tôi lại đường đột ra về rồi xách theo máy tính của bác như thế.)

Thượng tá Hoàng, Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra Công an Quảng Trị, lúc này lại đóng vai trò cầu nối giữa vợ chồng tôi và ông Triết. Ông Hoàng nói là sắp tới ông Triết sẽ vào Huế để gặp vợ chồng tôi. Ông Hoàng cho vợ tôi tiền để mua sắm, chuẩn bị cho việc sinh nở, và cho tôi tiền mua máy tính xách tay mới.

Cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* mà mấy lần trước tôi đã gửi kèm theo thư tố cáo còn thiếu các hình vẽ minh họa. Tôi đi scan các hình vẽ từ bản tiếng Anh rồi paste vào file MS Word và dùng textbox để đề tiếng Việt lên. Bằng cách đó, tôi có được bản sách hoàn chỉnh, dù chẳng biết tý gì về chuyện vẽ vời đồ thị.

Ngày 13/4/2011, vợ tôi đẻ mổ đứa thứ ba, Lê Thiên Nga, tại Bệnh viện Đa khoa Quảng Trị. Trước đó, tôi bảo vợ nhờ ông Hoàng nói với ông Triết là vợ tôi sắp đẻ, đề nghị ông trả tiền cho chúng tôi.

Ngày 14/4/2011, tôi gửi cuốn sách hoàn chỉnh qua mạng:

Kính thưa quý vị,

Trong thời gian chờ đợi nhà chức trách "trả lời" về vụ việc của mình, tôi xin trân trọng gửi tới quý vị bản dịch hoàn chỉnh (với đầy đủ các hình minh họa) của cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* (Institutional Economics: Social Order and Public Policy).

Trong bối cảnh cải cách thể chế hay cải tổ hệ thống ở Việt Nam đang là đòi hỏi bức thiết hơn bao giờ hết, cuốn sách chắc chắn sẽ đem lại cho quý vị nhiều điều bổ ích, hoặc chí ít "độc giả sẽ hứng thú với cuốn sách và vận dụng cách nhìn mới về cuộc sống từ góc độ các thể chế kinh tế – xã hội" như hy vọng của các tác giả cuốn sách.

Xin chân thành cảm ơn quý vị.

Lê Anh Hùng

Ngày 24/4/2011, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 5, kèm theo cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công* đã chuyển sang định dạng PDF. Tôi cũng công bố blog <http://lehunglpa.blogspot.com/> của mình để phục vụ cho việc tố cáo công khai, nhưng chỉ vài giờ sau khi tôi bắt đầu gửi thư tố cáo đi, blog của tôi đã bị xoá sạch. Mấy ngày trước đó, tôi đã suy nghĩ rất kỹ. Nếu mình không "đánh" vào ông Nguyễn Phú Trọng (người từng tham gia vào vụ vợ vét công quỹ bí mật của Đảng với ông Nông Đức Mạnh, và bây giờ nằm trong liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng - Nguyễn Tấn Dũng - Hoàng Trung Hải) thì khó mà lay động được "hệ thống". Vì thế, trong lần tố cáo thứ 5 này, tôi đã chỉ đích danh sự dính líu bản thủ của ông Nguyễn Phú Trọng.

Ngày 25/4/2011.

Buổi sáng, viên Trưởng Công an Phường 5 (Thiếu tá Hùng) và ông Trưởng Khu phố 7, Phường 5, đột ngột tới nhà. Với lý do là kiểm tra hộ khẩu để chuẩn bị cho đợt bầu cử. (Trước đó, sau khi tôi gửi thư tố cáo 4 lần, viên cảnh sát khu vực - Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết - đã đến nhà và bảo tôi lên Công an Phường 5 đăng ký tạm trú. Tôi đến trụ sở Công an Phường 5 và sau khi tôi đã khai xong những thông tin cần thiết vào biểu mẫu đăng ký tạm trú, viên Thiếu tá đưa cho tôi một tờ giấy A4, bảo viết cam đoan là không tố cáo nữa. Tôi đứng phất dậy ra lấy xe máy đi về mà không thềm nói thêm một lời nào.)

Tổng Bí thư kiêm Chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng phát biểu tại phiên họp thứ 39 của Ủy ban Thường vụ QH khóa XII: “Những sai phạm ở Vinashin đang được tiếp tục làm rõ chứ không có chuyện xuê xoa như lo ngại của nhiều người”.ⁱ Liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải đang có dấu hiệu lung lay?

Ngày 3/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 6.

Ngày 7/5/2011.

Ông Trương Tấn Sang phát biểu trong cuộc tiếp xúc cử tri ở Quận 1, Tp HCM: “Trước đây chỉ một con sâu làm rầu nồi canh, nay thì nhiều con sâu lắm. Nghe mà thấy xấu hổ, không nhẽ cứ để hoài như vậy. Mai kia người ta nói một bầy sâu, tất cả là sâu hết thì đâu có được. Một con sâu đã nguy hiểm rồi, một bầy sâu là 'chết' cái đất nước này.”ⁱⁱ

Ngày 8/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 7.

Ngày 10/5/2011.

Tại Hà Nội, Tạp chí Cộng sản tổ chức Tọa đàm khoa học “Giải quyết tốt mối quan hệ giữa đổi mới kinh tế và đổi mới chính trị”.ⁱⁱⁱ

Ngày 11/5/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 8.

Ngày 13/5/2011.

Trang web BBC Tiếng Việt đăng bài “Một số vụ kiện lãnh đạo trên thế giới”^{iv}, trong đó có đăng hình ông Nguyễn Tấn Dũng chụp với cựu TT Mỹ Bill Clinton (?). Ngày 15/5, trang Bauxite VietNam đăng lại bài này.^v

Vợ tôi bắt đầu đi tiếp nhiều đoàn khách Công an từ Hà Nội vào. Họ đều động viên vợ chồng tôi cả tinh thần lẫn vật chất.

Ngày 14/5/2011.

Vợ tôi đi tiếp một đoàn khách Công an. Phía Quảng Trị có ông Lê Công Dung (Đại tá,

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/18120/khong-co-chuyen-xue-xoa-voi-vinashin.html>

ⁱⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/19800/-mot-con-sau-da-nguy-hiem-huong-gi-mot-bay-.html>

ⁱⁱⁱ <http://tapchicongsan.org.vn/Home/PrintStory.aspx?distribution=977&print=true>

^{iv} http://www.bbc.co.uk/vietnamese/world/2011/05/110513_lawsuits_vs_leaders_normalcy.shtml.

^v <http://www.boxitvn.net/bai/21578>

Giám đốc CA tỉnh), ông Hoàng (Thượng tá, Phó Thủ trưởng Cơ quan An ninh Điều tra, người phụ trách điều tra vụ việc của tôi sau khi tôi bị bắt vào ngày 25/12/2009). Phía Bộ Công an có khoảng 10 người. Họ đi biển Cửa Tùng từ 3h30 chiều. Vì thứ Bảy nên Cửa Tùng rất đông khách. Họ dành cho vợ tôi nguyên một con tôm hùm. Một ông nhái giọng Quảng Trị bảo với vợ tôi “cố gắng lên, ông ấy sắp về hưu rồi”ⁱ. Vợ tôi nói với họ là “chồng cháu muốn nhờ các chú giúp đỡ.” Một ông nói, “giờ thì không cần phải giúp.”ⁱⁱ

Ngày 15/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 9.

Ngày 19/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 10.

Ngày 22/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 11.

Ngày 25/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 12.

Ngày 29/5, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 13.

Ngày 30/5/2011.

Tại phiên họp thứ 24 của Ban Chỉ đạo Cải cách Tư pháp, ông Nguyễn Minh Triết phát biểu là “việc cải cách tư pháp phải tiến hành từ từ vì nó ảnh hưởng đến cuộc sống của nhân dân” (chương trình thời sự VTV 19h).

Ngày 5/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 14.

Ngày 8/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 15.

Ngày 9/6/2011.

Thứ Năm, vợ tôi đi cùng ông Hoàng vào Huế và gặp ông Trần Đại Quang (Trung tướng, tân Ủy viên BCT) ở đây. Họ bảo vợ tôi về nói với tôi là “đừng nên làm gì nữa cả, thế nào rồi cũng có người ‘lên tiếng’”. Những người trong đoàn của ông Trần Đại Quang cho vợ tôi 20 triệu VNĐ. (Tôi đã đưa ảnh cho vợ nhận diện ông Quang.)

Ngày 12/6/2011.

Chủ nhật, vợ tôi vào Quảng Bình (biển Nhật Lệ) gặp đoàn khách từ Hà Nội vào. Vợ tôi đi từ 8h sáng với ông Hoàng. Hôm qua, ông Hoàng đã dặn, “ăn mặc cho đẹp vào kéo chú phải mang tiếng nhé, đây là đoàn khách trung ương đấy”. Nhưng tối vợ về tôi mới biết đây chỉ là đoàn khách của Bộ Công an, không có ông nào to cả. Họ bảo vợ về nói với tôi là đừng làm gì nữa để khỏi ảnh hưởng đến đất nước. Họ cho vợ tôi 5 triệu VNĐ. Không hiểu sao lại không có ai từ trên TW cả?

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 16.

Ngày 19/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 17.

Ngày 22/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 18.

Ngày 26/6, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 19.

Ngày 25/6/2011.

Ông Hoàng Trung Hải không xuất hiện trong vai trò Trưởng Ban Phòng chống Lụt Bão TW (đang cơn bão số 2) mà chỉ xuất hiện trong tin công bố quy hoạch khu du lịch Hồ Ba

ⁱ Ý nói ông Nguyễn Minh Triết.

ⁱⁱ Trước đây, vợ tôi đã gặp một số đoàn.

Bê. Ông Cao Đức Phát chủ trì Ban Chỉ đạo PCLBTW. (Trước đó, ngày 23 & 24/6: Ban Chỉ đạo PCLBTW họp hai lần nhưng không có cả ông Hải lẫn ông Phát.)

Tuần từ ngày 20-26/6/2011, ông Nguyễn Tấn Dũng không xuất hiện trên các chương trình thời sự của VTV. Đến thứ Hai, ngày 27/6, ông ta mới xuất hiện trở lại (tiếp đại sứ Thụy Sĩ sắp mãn nhiệm).

Ngày 29/6/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 20 (kèm theo các file liên quan):

Kính thưa quý vị,

Đây là **LẦN THỨ HAI MƯỜI** tôi gửi bức thư tố cáo này đến hơn **4.800** địa chỉ email trong và ngoài nước, trong có cả đầy đủ các cơ quan hữu quan ở Việt Nam (Quốc Hội, Chính phủ, Ủy ban Trung ương MTTQVN, Viện KSNDTC, Tòa án NDTC, Công an, báo chí, các cơ quan bộ ngành, các tỉnh thành...) và các cơ quan đại diện nước ngoài tại Việt Nam (các đại sứ quán, tổ chức quốc tế).

Tôi **KHẨN THIẾT** đề nghị quý vị yêu cầu những người có trách nhiệm phải giải trình về vụ việc. Đây là một vụ việc **VÔ CÙNG NGHIÊM TRỌNG**, liên quan đến cả hiện tại lẫn tương lai của đất nước.

Với “cương vị” Tổng Bí thư, Chủ tịch Quốc Hội, Chủ tịch Hội đồng Bầu cử Trung ương, ông Nguyễn Phú Trọng, người từng tham gia vào các vụ tham nhũng vơ vét công quỹ của Đảng với ông Nông Đức Mạnh trước đây, đã tìm cách phù phép, biến tên trùm mafia khát máu, con quỷ đội lốt người Hoàng Trung Hải thành “Đại biểu Quốc Hội, đại diện cho ý chí và quyền lực của nhân dân!” Năm năm làm Chủ tịch Quốc Hội hẳn quá đủ để ngài GS-TS chuyên ngành “Xây dựng Đảng” hiểu rõ ý nghĩa thiêng liêng của những từ ngữ ấy! Ngày 15/4 vừa qua, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng còn ký quyết định bổ nhiệm “truyền nhân” của mình, Phó Thủ tướng “phụ trách kinh tế ngành” Hoàng Trung Hải, làm Chủ tịch Ủy ban An ninh Hàng không Dân dụng Quốc gia (!) Suốt mấy năm nay, năm nào hơn 80 triệu dân Việt Nam cũng nhờ ơn mưa móc của ngài Thủ tướng mà xây xắm mặt mày vì lạm phát, ấy vậy mà ông Chủ tịch Quốc Hội vẫn xon xốt [“Thủ tướng đã điều hành đất nước năng động và quyết liệt”](#). Rõ ràng, liên minh ma quỷ Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải đã được thay thế bằng liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải. Đất nước lại một lần nữa rơi vào tay một liên minh hắc ám.

Với việc tôi gửi thư tố cáo tới **LẦN THỨ HAI MƯỜI** ngay trong thời gian diễn ra cuộc bầu cử Quốc Hội khoá XIII như thế này, quý vị hẳn đã có thể tự rút ra kết luận rằng chỉ có “các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước” đã bán linh hồn cho quỷ mới khả dĩ trơ tráo và vô liêm sỉ đến vậy.

Chúng ta đang sống trong một chế độ **THỐI NÁT, BẤT NHÂN** với một nhà nước **TỘI PHẠM**. “Nhà dột từ nóc.” “Thượng bất chính, hạ tắc loạn.” Kỷ cương xã hội đang ngày càng bệ rạc, đạo đức xã hội đang ngày càng suy đồi. Chế độ này không còn gì là **THỂ THỐNG**, không còn gì là **LUẬT PHÁP**, không còn gì là **ĐẠO LÝ** nữa. Khi mà ở ngoài kia kẻ thù vẫn đang ngày đêm lăm le xâm chiếm bờ cõi, con thuyền đất nước rồi sẽ trôi về đâu?

Im lặng tức là đồng lõa với tội ác. Mà đây là **TỘI ÁC** với cả **DÂN TỘC, TỘI ÁC**

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/14593/chu-tich-qh--thu-tuong-da-dieu-hanh-nang-dong--quyet-liet.html>

với cả TỔ TIÊN và GIỐNG NÒI. Quý vị còn chờ đợi gì nữa mà chưa lên tiếng?

Quảng Trị, 29/6/2011

Lê Anh Hùng

Lưu ý:

File *THU TO CAO II* mà tôi đính kèm theo đây có chứa ảnh scan Bản Cam Đoan viết tay với chữ ký và điểm chỉ của nhân chứng, Quyết định Khởi tố Bị can của Cơ quan An ninh Điều tra Công an Quảng Trị và Quyết định Phê chuẩn Quyết định Khởi tố bị can ngày 31/12/2009 của Viện KSND tỉnh Quảng Trị đối với người tố cáo về tội “Vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước” (từ trang 1 đến trang 9 là các bản scan).

Khi gửi thư tố cáo lần thứ năm (24/4/2011), tôi đã thông báo blog <http://lehungpa.blogspot.com> của mình để phục vụ cho mục đích tố cáo công khai. Nhưng chỉ vài tiếng đồng hồ sau khi tôi bắt đầu gửi thư tố cáo đi, người ta đã xoá sạch blog của tôi. Thiết nghĩ, chỉ chừng ấy thôi có lẽ cũng quá đủ để quý vị nhận ra bản chất của vụ việc.

Danh sách hơn **4.800** địa chỉ email mà tôi đã gửi thư tố cáo tới nằm trong file *_Address* (đính kèm theo đây). Số địa chỉ này bao gồm Quốc Hội; Chính phủ; Mặt trận Tổ quốc Việt Nam; Viện KSND Tối cao; Toà án ND Tối cao; tất cả các bộ ngành; tất cả các đoàn thể ở trung ương; tất cả các UBND tỉnh, thành phố trực thuộc TW; tất cả các báo ở trung ương và địa phương; hầu hết các tạp chí; hầu hết các trường đại học; hầu hết các viện khoa học (tự nhiên và xã hội); vô số nhân sỹ, trí thức, văn nghệ sỹ; hầu hết các sở, ban, ngành ở Hà Nội, Tp Hồ Chí Minh; hầu hết các đại sứ quán Việt Nam ở nước ngoài; hầu hết các thương vụ Việt Nam ở nước ngoài; hầu hết các đại sứ quán và cơ quan đại diện tổ chức nước ngoài tại Việt Nam, v.v.

Gần đây, trên một vài tờ báo xuất hiện một số bài viết về “bệnh tâm thần”:

<http://tuanvietnam.vietnamnet.vn/2011-06-27-nguoi-ban-cua-benh-nhan-tam-than>

<http://www.vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/27096/con-tam-than-vi-bi-nhoi-thuoc-bo-mua-thi.html>

<http://www.sgtt.com.vn/Khoe-va-Vui/146414/Vi-sao-nguoi-ta-de-benh-tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/23418/bao-dong-tha-rong-nhung--sat-thu--tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/23704/chuyen-tri-thuc-bong-mot-ngay---hoa-dien.html>

Tần suất khác thường của chúng (28/6, 25/6, 18/6, 6/6, 2/6/2011) hẳn sẽ khiến nhiều người không khỏi “băn khoăn”. Để xác thực cho thư tố cáo của mình, tôi xin dẫn ra đây BẢN CAM ĐOAN của vợ tôi (người vừa là nhân chứng vừa đứng tên tố cáo cùng với tôi).

BẢN CAM ĐOAN viết tay kèm theo điểm chỉ và chữ ký của vợ tôi được chụp lại trong trang 6 của file *THU TO CAO II.doc*. Quý vị nào còn nghi ngờ về độ tin cậy của nó thì hãy đối chiếu dấu vân tay trong BẢN CAM ĐOAN với dấu vân tay trong CMND của vợ tôi (nằm trong trang 9 của file *THU TO CAO II.doc*).

Quý vị chớ có ngạc nhiên nếu như thời gian tới đây trên các báo lại xuất hiện những bài viết kiểu như *Báo động: ngày càng có nhiều cặp vợ chồng cùng mắc*

bệnh tâm thần (!!!), v.v.

Xin nhắc lại là chúng tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ và càng không muốn đùa giỡn với pháp luật (sau khi đã một lần ném mùi tù tội).

Chân thành cảm ơn quý vị.

Lê Anh Hùng

Trong tháng 5/2011, ông Trương Tấn Sang đã một lần vào Quảng Trị. Ông Hoàng có nói với tôi là ông này sẽ thay ông Triết. Nhưng lần đó vợ tôi quên về nói với tôi.

Hôm ông Sang đi Lào, dự kiến ông sẽ đến Quảng Trị hoặc Huế vào ngày 8/6/2011 (ông Hoàng bảo vợ tôi thế) nhưng sau đó không thấy.

Bắt đầu từ ngày 9/6/2011, Báo *Năng Lượng Mới* đăng loạt bài lật lại vụ án Năm Cam. Hình như ông Trương Tấn Sang đang bị tấn công.ⁱ

Ngày 3, 4, 5/7/2011, tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 21, 22 và 23. (Vì đang diễn ra Hội nghị TW 2 khoá XI nên tôi gửi liên tục 3 ngày hầu mong “âm vang” của nó “vọng” đến tai các vị uỷ viên BCHTW Đảng.)

Ông Hoàng nói là trong tuần từ ngày 4/7 đến 10/7/2011, người thay thế ông Lê Hồng Anh sẽ gửi tặng tôi một chiếc iPhone. (Ông Hoàng còn nói thêm là ông ấy dặn đừng cho vợ tôi biết.)

Ngày 10/7/2011.

Buổi trưa, mở trang dangcongsan.org xem, thấy tin về lễ bế mạc Hội nghị BCHTW lần thứ 2, khoá XI. Đọc diễn văn bế mạc và thông cáo về Hội nghị mà buồn não ruột. Việc sửa đổi Hiến pháp vẫn như tự chụp cho mình cái vòng kim cô.ⁱⁱ

Khoảng 16h15, vợ tôi đi tiếp khách. Vợ tôi nói là ông Hoàng, ông Lê Xuân Đường và cả ông Lê Công Dung (Giám đốc CA tỉnh) cùng gọi. Tôi nóng lòng chờ xem vợ sẽ đưa tin gì về, để quyết định có tung thư tố cáo nữa hay không.

Xem thời sự (ông Nguyễn Phú Trọng đọc diễn văn bế mạc) thấy vẻ mặt ông Nguyễn Tấn Dũng ra vẻ đăm chiêu; còn ông Trương Tấn Sang thấy vẫn ung dung tự tại. Không biết tình hình thế nào.

7h30 tối, vợ tôi về cho biết là ngoài ông Lê Xuân Đường (Viện trưởng VKSND tỉnh), ông Hoàng, ông Lê Công Dung, ông Nguyễn Văn Định (Đại tá, Phó Giám đốc Công an tỉnh Quảng Trị), còn có 6 người từ Hà Nội vào; trong đó có một người mà ông Hoàng giới thiệu là chỉ đứng sau người thay ông Lê Hồng Anh, tức một thứ trưởng nào đó của Bộ Công an.

Họ cho biết là người ta đã ép buộc ông Triết phải trả tiền cho vợ chồng tôi. Ông Triết nói là nửa tháng nữa ông sẽ trả hết tiền cho vợ chồng tôi. Họ nói là ông ta hứa thế thì mình nghe thế, chứ cũng không thể tin hết được. Một ông nói là trong trường hợp ông Triết không chịu trả tiền cho vợ chồng tôi thì ông sẽ bày cho vợ tôi viết đơn rồi ký, điền chỉ vào, đồng thời sẽ giao chứng cứ phạm tội của ông Triết cho chúng tôi. Nếu ông không

ⁱ <http://www.petrotimes.vn/phong-su-dieu-tra/2011/06/vi-sao-co-nguoi-hung-trong-vu-nam-cam-bi-khoi-to-ky-cuoi>

ⁱⁱ http://dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30257&cn_id=467876

chịu trả tiền cho chúng tôi thì sẽ kiện ông ra toà. Lúc đó, ông Triết đã về hưu nên không sợ ảnh hưởng đến đất nước nữa. Họ nói là họ theo vụ này mãi cũng mệt. Muốn chấm dứt cho xong. Họ nói là chỉ ông Triết có tội, những người khác mới lên không có tội (?) nên đừng tố cáo mà tội người ta.ⁱ

Tôi vẫn quyết định tung thư lên mạng, lần thứ 24.

Trên chương trình thời sự VTV: Hôm khai mạc Hội nghị TW 2, hình ảnh ông Hoàng Trung Hải chỉ xuất hiện khoảng 2 giây, ở cuối khuôn hình (nói chung là rất khó nhận ra). Nhưng hôm bế mạc ông ta lại xuất hiện rất nổi bật, nhiều lần. Thậm chí người ta còn cố tình cho thấy cảnh ông Hải quay sang trao đổi gì đó với người ngồi bên cạnh rồi cười tươi (!!!). Ông ta sẽ lại tiếp tục làm Phó Thủ tướng, sát cánh cùng Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng để “lãnh đạo” đất nước!

Ngày 11/7/2011.

Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 25. Khoảng 11h đêm, tôi mở trang BBC Vietnamese, thấy nói về “phương án nhân sự cấp cao”. Ông Dũng tại vị, ông Hải không khéo trở thành PTT thường trực (!!!).ⁱⁱ Thật không còn gì mà nói. Cũng có thể đây là lý do khiến ông Dũng đâm chiêu, tự lự khi bế mạc Hội nghị TW 2 (ông hình dung về 5 năm “kề vai sát cánh” sắp tới với “truyền nhân” Hoàng Trung Hải của mình chẳng?)

Bán xe máy Attila, mua xe máy Airblade mới, ông Hoàng cho 5 triệu VNĐ (ông bảo vợ tôi “về nói với Hùng”).

Ngày 12, 13, 14/7/2011: Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 26, 27, 28.

Ngày 17, 18, 19, 20/7/2011: Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 29, 30, 31, 32. (Cộng với 20 lần trước khi tôi bị bắt ngày 25/12/2009 là cả thảy 52 lần.)

Ngày 19/7/2011.

Ông Hải xuất hiện trở lại trên TV sau một thời gian khá lâu vắng bóng (trước đây hầu như chỉ xuất hiện trên báo), với sự “tháp tùng” của bao gương mặt “khả ái”.ⁱⁱⁱ

Ông Hoàng gửi cho tôi một con cua.

Buổi tối, vợ đi tiếp ba đoàn khách Công an ở Đà Nẵng và Sài Gòn (đều có mặt ông Hoàng và ông Đường). Họ đều hỏi thăm tôi, bảo lũ kia là “khốn nạn”. Họ bảo tôi dịch sách như thế mà lại bảo là tâm thần à.

Một vài phản hồi từ những địa chỉ email mà tôi gửi thư tố cáo đến làm tôi rất ưu tu, tuy cũng có một số phản hồi ra dấu “ùng hộ”.

Ngày 20/7/2011.

Trả lời câu hỏi của phóng viên rằng trên mạng Internet có lưu truyền bản kiến nghị gửi QH của một số công dân về bảo vệ chủ quyền và phát triển đất nước trong tình hình hiện nay, Văn phòng QH và Ủy ban Thường vụ QH có nhận được bản kiến nghị này không, nếu có thì xử lý thế nào, ông Trần Đình Đán khẳng định: “Cá nhân tôi và Ủy ban Thường

ⁱ Tức là Bộ Chính trị đưa ông Triết ra làm con dê tế thần, ém nhem tội trạng tanh trời của những người kia.

ⁱⁱ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/07/110711_vietplenum_personnel.shtml

ⁱⁱⁱ <http://baodientu.chinhphu.vn/Home/Tong-Cong-ty-CP-Bao-hiem-Dau-khi-chuyen-doi-mo-hinh-quan-tri/20117/91701.vgp>

vụ QH chưa nhận được bản kiến nghị đó”.ⁱ

Một bản kiến nghị rầm rộ của các nhân sỹ trí thức gửi trực tiếp cho QH mà còn được trả lời như thế này, tôi nên hy vọng gì nếu gửi trực tiếp thư tố cáo cho “Quốc Hội” đây?

Sau đợt này, có lẽ tôi sẽ chấm dứt chuyện tố cáo. Tôi đã làm tất cả những gì có thể. Thật buồn cho đất nước, nhưng biết làm sao được.

Ngày 21/7/2011.

Xem thời sự truyền hình trực tiếp phiên khai mạc kỳ họp QH khoá XIII. Vẫn những gương mặt ấy. Ông Hoàng Trung Hải còn được Trung tướng Trần Đại Quang, tân uỷ viên BCT, Bộ trưởng CA tương lai, che chắn ngay phía trước (ông Hải ngồi sau ông Quang).

Đọc tin trên mạng (trang phamdinhtan blog), thấy người ta đề cập đến khả năng là ông Sang sẽ thay ông Dũng, ông Dũng lên làm Chủ tịch nước; ông Phạm Quang Nghị sẽ làm Chủ tịch QH chứ không phải ông Nguyễn Sinh Hùng. Nếu vậy thì trong Bộ Chính trị người ta đã bắt tay nhau cả rồi. Minh tố cáo nữa cũng chỉ vô ích thôi. Vì thế, chiều tối hôm đó tôi không buồn tố cáo nữa.

Ngày 22/7/2011.

Buổi sáng, tôi dự tính không tố cáo nữa. Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp đoàn khách Công an của ông Hoàng.

Khoảng 5h40 chiều, mở mạng ra đọc thì thấy người ta đề cử ông Nguyễn Sinh Hùng làm Chủ tịch QH. Nếu thế thì chắc nội bộ Bộ Chính trị vẫn còn lúng củng lắm. Thế là tôi quyết tâm gửi thư tố cáo qua mạng lần nữa, lần thứ 53.

Tôi làm mới nội dung trang mặt, thư tố cáo giờ chỉ còn 9 trang ảnh scan các thư tố cáo đã ký và bản cam đoan của vợ tôi.

Phát hiện Tp HCM đã chặn thư tố cáo gửi từ địa chỉ lehunglpa@yahoo.com của tôi. (Hôm khai mạc kỳ họp thứ nhất Quốc Hội khoá XIII, thấy ông Lê Thanh Hải “sát cánh” bên ông Nông Đức Mạnh?)

Ngày 23/7/2011.

Tôi gửi thư ngỏ cho Đại biểu Quốc Hội Dương Trung Quốc, cùng với 16 địa chỉ email khác của các vị nhân sỹ, trí thức nổi tiếng.

Khoảng 7-8h tối, vợ tôi gặp và tiếp đoàn của ông Nguyễn Sinh Hùng. Đoàn đi từ Huế ra. (ông ăn một bát súp sâm, giá 1 triệu). Ông chỉ ngồi khoảng 30 phút. Ông có hỏi vợ tôi là “các cháu khoẻ cả chứ?” Nhưng sau đây vợ tôi thấy ông làm lý nên cũng chẳng nói chuyện với ông. Người ta (phía ông Nguyễn Sinh Hùng) đưa cho ông Hoàng 15 triệu để ông đưa cho vợ tôi (bỏ trong phong bì). Họ có hỏi thăm tôi. (Về nhà tôi đã đưa ảnh để vợ nhận diện lại ông Hùng.) Không hiểu họ muốn chuyển cho tôi thông điệp gì đây?

Bức ảnh “thú vị”:

ⁱ <http://tuoitre.vn/Chinh-tri-Xa-hoi/447375/Quoc-hoi-danh-11-ngay-thao-luan-quyet-dinh-nhan-su-cap-cao.html>

Chính phủ khoá XII đã cơ bản hoàn thành nhiệm vụ

Ngày 24, 25, 26, 27, 28/7/2011. Tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần thứ 54, 55, 56, 57 và 58:

Kính thưa quý vị,

Tôi khẩn thiết đề nghị quý vị chuyển ngay bức thư này tới các vị đại biểu Quốc Hội khoá XIII cũng như những người có trách nhiệm khác.

Nếu việc tôi gửi thư tố cáo công khai đến lần thứ **NĂM MƯƠI TÁM**ⁱ như thế này vẫn không đủ giúp quý vị vượt qua được sự hèn nhát và thái độ vô trách nhiệm (và với một số người là cả sự u mê) để cất lên tiếng nói của lương tri, của lý trí, yêu cầu những người có trách nhiệm phải giải trình toàn bộ vụ việc một cách nghiêm túc (không chấp nhận bất kỳ một lời giải thích xuê xoa theo kiểu “cả vú lấp miệng em” nào cả – chẳng hạn: “vợ chồng nó cùng bị bệnh tâm thần”!!!), đồng thời ông Hoàng Trung Hải vẫn được đề cử và vẫn được Quốc Hội khoá XIII phê chuẩn làm Phó Thủ tướng, thì quý vị sẽ phải chấp nhận thực tế sau đây:

Nhà nước này không còn là Nhà nước của dân, Nhà nước của Đảng, hay Nhà nước của Bộ Chính trị nữa, mà đây là Nhà nước của **TÊN TRÙM MAFIA KHÁT MÁU, CON QUỶ ĐỘI LỐT NGƯỜI** Hoàng Trung Hải; đồng thời, toàn bộ hệ thống chính trị cũng như tương lai của hơn 80 triệu “con Rồng cháu Tiên” và vận mệnh của một dân tộc bốn nghìn năm văn hiến đang nằm trong tay **TÊN TRÙM MA TUÝ, TÊN VIỆT GIAN BÁN NƯỚC, TÊN GIẾT NGƯỜI HÀNG LOẠT** Hoàng Trung Hải. Quý vị hãy còn “băn khoăn” là vì sao ư? Con quỷ này, cùng đồng bọn của hắn, đã và đang không chừa, thao túng và lũng đoạn tất cả.

Tôi biết, chỉ riêng việc xoá các bức thư tố cáo của tôi cũng đủ khiến nhiều người cảm thấy phiền toái, thậm chí bức mình. Nhưng đây là trách nhiệm của một công dân, là lương tâm của một con người, tôi không thể nào không lên tiếng. Tội ác đã đáng ghê tởm nhưng việc tìm mọi cách bao che và dung dưỡng cho tội ác lại còn đáng ghê tởm hơn. Chúng tôi không muốn làm trò cười cho thiên hạ và càng

ⁱ Từ ngày 21/4/2008 cho đến ngày 25/12/2009 (khi tôi bị bắt) là 20 lần và từ ngày 21/3/2011 đến 28/7/2011 là 38 lần.

không muốn đùa giỡn với pháp luật, sau khi đã một lần ném mùi tù tội. Quý vị hãy tự đặt câu hỏi rằng ở đâu trên thế gian này người ta có thể đùa giỡn với pháp luật như thế được? Vì vụ việc không chỉ liên quan đến vợ chồng tôi nên tôi mới dám làm phiền quý vị, rất mong nhận được sự ủng hộ và hợp tác của quý vị.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

Quảng Trị, 28/7/2011

Lê Anh Hùng

Ngày 24/7/2011.

Phát hiện Tp HCM tiếp tục chặn thư gửi từ địa chỉ lehunglpa2009@yahoo.com.vn của tôi.

Ngày 27/7/2011.

Cái gì đây: Báo Vietnamnet đăng bài *Kỳ vọng ở Thủ tướng*.ⁱ

Ảnh chụp ông Nguyễn Tấn Dũng và ông DTQ đăng trên Vietnamnet, sau khi tôi gửi thư ngỏ cho ông DTQ.

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trở lại trong vai trò chỉ đạo Ban PCLBTW trên chương trình thời sự.

Ngày 28/7/2011.

Thứ Năm, không có bất kỳ tin gì về hoạt động của QH cả. Không có tin gì về hoạt động của các vị lãnh đạo, ngoại trừ tin bà PCT Nguyễn Thị Doan gặp mặt đoàn người có công tình Sóc Trăng. Bão vào gần hơn nhưng cũng không thấy ông Hải xuất hiện để chỉ đạo Ban PCLBTW. Hình như người ta bàn chuyện gì đó bí mật.

Vợ tôi vay của ông Hoàng 50 triệu cho đủ 170 triệu đưa cho ông Nguyễn Đình Hùng, Giám đốc Nông trường Cao su Cồn Tiên, để mua đất cao su. Ông này đã giúp đỡ vợ tôi một thời gian dài, sau khi tôi bị bắt.

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/32396/ky-vong-o-thu-tuong.html>

Hộp thư lehunglpa@yahoo.com bị phá lần đầu tiên, gửi thư đi rất khó.

Ông Hoàng “bày” cho vợ tôi xin tiền của ông sắp thay ông Lê Hồng Anh (tức ông Trần Đại Quang), để mua đất “làm nhà”, ông ấy đã hứa cho. Ông Quang nói là để ông thu xếp được thì ông vào, ông đang bận họp.

Ngày 29/7/2011.

Quốc Hội họp trở lại, bầu trưởng phó các ban QH (lẽ ra đã tiến hành từ hôm qua).

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trở lại trong chương trình thời sự VTV trong vai trò chỉ đạo Ban PCLBTW.

Ông Nguyễn Tấn Dũng mặt mày nhớn nhác, ông Trương Tấn Sang suy nghĩ gì rất lung. Khi bỏ phiếu, thấy ông Dũng mặt không cười nổi, ông Nguyễn Phú Trọng cũng vậy (có lẽ chỉ hai ông này là không cười); ông Sang, trái lại, cười rất tươi, thậm chí còn tạo cử chỉ trước ống kính máy quay.

Chiều tối, vợ tôi đi tiếp đoàn khách của Bộ CA với ông Hoàng. Họ gồm 4 người, từ Hà Nội vào. Họ có hỏi thăm tôi và cho vợ tôi 5 triệu VNĐ.

Ngày 30/7/2011.

Lại điệp khúc “bệnh tâm thần” trên Vietnamnet: <http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/chuyen-dong-tre/32736/man-chat-nhung-giot-mo-hoi-tren-tam-bang-do.html>

Ông Hoàng Trung Hải lại đi đâu mà để ông Cao Đức Phát chỉ đạo sơ tán những 300.000 dân tránh bão?:

<http://www.cuuchienbinh.com.vn/index.aspx?Menu=1253&Chitiet=9692&Style=1>

Trong chương trình thời sự buổi trưa, ông Cao Đức Phát chủ trì Ban PCLBTW.

Chương trình thời sự buổi tối không xuất hiện Hải, mặc dù bão số 3 đã vào đất liền.

Ông Hải đi vào phía Nam:

<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218977>

BT Cao Đức Phát vào kiểm tra tình hình bão lũ ở Nghệ An lại không được đưa tin trên chương trình thời sự:

http://www.dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30106&cn_id=471147

Buổi trưa và chiều, vợ tôi tiếp đoàn khách Công an ở Hà Nội vào. Đoàn khoảng 15 người. Phía Quảng Trị có ông Hoàng và ông Lê Công Dung, Giám đốc CA. Họ có hỏi thăm về tôi và cho vợ tôi 20 triệu.

Quốc Hội hầu như không thấy họp. Chỉ có Ủy ban Pháp luật là thấy họp vào ngày 30/7 (buổi sáng), tất cả các ủy ban khác thấy họp ngày 29/7 (buổi tối). Theo Thông cáo số 7 của Quốc Hội thì ngày thứ Bảy và Chủ nhật (30 & 31/7) Quốc Hội nghỉ. (<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218942>)

Đây là thông cáo số 6, về ngày làm việc 27/11:

<http://daibieunhandan.vn/default.aspx?tabid=73&NewsId=218743>

Như vậy ngày 28/7, QH không có thông cáo? Người ta bàn chuyện gì? Kể cả làm việc ở đoàn thì cũng phải có tin chứ.

Ngày 31/7/2011.

Vợ tôi chợt nhớ là trong tuần vừa rồi, chỉ cách độ vài ngày, ông Trần Đại Quang có vào Đông Hà. Ông từ Hà Nội vào. Hôm đó có ông Lê Công Dung (Giám đốc CA tỉnh), ông Hoàng, ông Lê Xuân Đường (Viện trưởng VKSND tỉnh). Ông Quang vào độ 1 tiếng rồi vào Huế để bay vào Sài Gòn. Ông có nói vợ tôi bảo tôi đừng làm gì nữa để khỏi ảnh hưởng đến đất nước. Tiền bây giờ đang ở trong tay ông Triết, họ sẽ tìm cách đề nghị ông Triết trả cho chúng tôi. Ông nói thời gian vừa rồi chính ông đã tạo điều kiện cho vợ chồng tôi có thu nhập để sống tạm (chuyện các đoàn Công an vào Quảng Trị, vợ tôi đi tiếp rồi họ cho tiền).

Ông có hứa với vợ tôi là khoảng tháng 10 hay 11 gì đấy ông sẽ cho một chiếc xe ô tô cũ của ông. Xe ông mới mua năm ngoái. Ông mua xe mới nên ông cho.

Ông Quang bảo vợ tôi mua một sim điện thoại để liên lạc riêng, chỉ gọi cho mình ông thôi.

Trước đấy tôi bảo vợ không lấy điện thoại iPhone nữa mà xin cái máy xách tay. Ông bảo vợ nói với tôi là hoặc để ông mua cho một cái độ 15 triệu, hoặc ông cho 20 triệu tiền mặt để tôi mua.

Buổi sáng, ông Hoàng gọi điện báo cho vợ là ngày mai sẽ lại tiếp khách từ Hà Nội vào.

Sau rất nhiều cân nhắc, tôi quyết định tạm dừng tố cáo, vì nghĩ là chắc người ta sẽ buộc ông Hải nghỉ sau khi thấy ông ta không còn xuất hiện ở điểm nóng “chống bão lụt” nữa.

Ngày 1/8/2011.

Gần trưa, tôi đi Cam Lộ, đến nhà Trần Văn Kiêm, “bạn tù” của tôi tại Trại Tạm giam Gò Dầu. Nhậu. Khoảng 3h chiều, vợ sợ tôi say nên đi taxi đến.

Vợ tôi cho biết: Ông Trần Đại Quang nói là ngày mai, chậm nhất là mốt, ông sẽ gửi 20 triệu vào để mua máy tính mới. Về tiền ở chỗ ông Triết, ông nói là ông sẽ giúp. (Ông Hoàng gọi điện bảo vợ tôi lắp sim kia để liên lạc với ông Quang).

Ngày 2/8/2011.

Khoảng 10h sáng, đọc báo mạng thấy TT Nguyễn Tấn Dũng “đề cử” 4 Phó TT, trong đó có ông Hoàng Trung Hải. Thật không còn gì mà nói nữa. Người Việt trong và ngoài nước, cũng như dư luận quốc tế, đang dõi theo phiên “xử” phúc thẩm TS Cù Huy Hà Vũ. Ôi Việt Nam, bốn nghìn năm văn hiến!!!

Phát hiện thấy cả hộp thư le.hoang91@yahoo.com của tôi cũng bị phá.

Ngày 3/8/2011.

Quốc Hội phê chuẩn 4 PTT và 22 bộ trưởng. Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng “kê vai sát cánh” cùng Phó TT Hoàng Trung Hải.

Thật khốn nạn! Dòng giống con Lạc cháu Hồng bây giờ như thế này đây! Một mình tôi thì không thể làm được gì.

Các trang mạng “lề trái” như chhv.wordpress.com, phamdinhtan.wordpress.com và

xuandienhannom.blogspot.com đột nhiên không truy cập được nữa.

Ngày 4/8/2011.

Ông Trần Đại Quang gửi cho tôi 20 triệu VNĐ để mua máy tính (nhưng không mua, mà để trả nợ và đưa tiền cho ông Nguyễn Đình Hùng mua phân bón cho cao su).

Ngày 5/8/2011.

Ông Trần Đại Quang lại gửi cho vợ tôi 10 triệu VNĐ (qua ông Hoàng) để thêm tiền mua điện thoại iPhone.

Xin lưu ý tin này trên trang *Ba Sàm* để biết là việc tôi gửi email hàng loạt cũng cực nhọc lắm chứ không dễ dàng gì đâu:

Đăng bởi [basamnews](#) on 09.08.2011

Thông báo: Mấy bữa nay, dường như hệ thống thư điện tử của Yahoo “có vấn đề”, nên một số độc giả than phiền đã gửi email cho BS mà không nhận được hoặc nhận được trễ. BS vẫn trả lời hầu như tất cả các thư từ bà con gửi.

Vietnamnet lại tiếp tục loạt bài về “bệnh tâm thần” nổi tiếng của mình:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/34586/bat-hanh-vi-lay-nguoi-tam-than-lam-chong.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/33946/hoc-qua-hoa-dien--chui-ca-cha-me.html>

Ngày 11/8/2011.

Vợ tôi đi tiếp khách cho ông Lê Xuân Đường, đoàn khách Viện Kiểm sát ở Hà Nội. Họ cho vợ tôi 5 triệu VNĐ, nhưng sang ngày hôm sau ông Đường mới đưa.

Ngày 13/8/2011.

Vợ tôi tiếp khách của ông Hoàng và ông Lê Xuân Đường (khách là Công an Đà Nẵng).

Lũ đề tiện lại tiếp tục loạt bài về “bệnh tâm thần”:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/34879/chuyen-dau-long-mot-kien-tuong-bi-tam-than.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/36286/-lam-sao-de-khong-bi-tam-than-khi-di-ap-vong---.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/phap-luat/37060/dau-long-con-tam-than-truy-sat-me.html>

<http://vietnamnet.vn/vn/tin-nhanh/37583/chuyen-phu-nu-ngan-ngo-bong-hoa--thanh-.html>

Ngày 27/8/2011.

Sinh nhật. Ông Hoàng cho 5 triệu, gửi qua vợ tôi. Ông Quang nói là sẽ gửi quà sau.

Ông Lê Hồng Anh tại lễ tổng kết nhiệm kỳ 2006-2010 của Hội đồng Lý luận Trung ương: “Theo đồng chí Lê Hồng Anh, nghiên cứu khoa học về lý luận chính trị phải bám sát hoạt động thực tiễn, phải đưa thực tiễn vào lý luận và đưa lý luận vào thực tiễn, góp phần đưa nghị quyết vào cuộc sống. Đặc biệt cần dân chủ trong thảo luận, tranh luận khoa học để làm sáng tỏ những vấn đề cuộc sống đang đặt ra.”ⁱ

ⁱ <http://www.tienphong.vn/thoi-su/549983/dan-chu-thao-luan-de-lam-sang-to-thuc-tien-tpov.html>

Ngày 28/8/2011.

Gửi thư ủng hộ Bản Kiến nghị phản đối Thông báo cấm biểu tình của các nhân sỹ, trí thức ở Hà Nội.

Ngày 29/8/2011.

Ông Quang gọi điện bảo vợ tôi kiểm tra số tài khoản trước đây đã mở ở Ngân hàng Ngoại thương (mang tên mẹ vợ tôi, thời gian ông Triết chuẩn bị gửi tiền vào tháng 3/2011) để ông gửi cho một ít tiền.

Thời gian gần đây, vợ tôi dùng iPhone tìm được bức thư tố cáo của tôi trên mạng, mở ra đọc. Cô ấy rất xúc động về câu chuyện tôi viết, trước tình yêu của chồng. Vợ tôi nói là sẽ đọc cho kỹ hết. Dài quá.

Vợ tôi cho biết là ông Quang từng nói là sau này nên xuất bản câu chuyện thành sách.

Ngày 30/8/2011.

Ông Trần Đại Quang bảo vợ tôi nói mẹ đi mở tài khoản mới. (Ban đầu vợ tôi bảo ông gửi qua tài khoản của ông Lê Xuân Đường cũng được).

Ngày 1/9/2011.

Các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước vào lăng viếng Bác Hồ. Đồng chí Hoàng Trung Hải, học trò xuất sắc của Bác, cũng ngênh ngang vào "viếng Bác".

Ngày 2/9/2011.

Một nhóm 20 sỹ quan Công an ở Hà Nội vào, có thêm ông Lê Công Dung, giám đốc CA tỉnh và ông Hoàng. Họ gặp vợ tôi và con gái út Lê Thiên Nga. Họ bảo chụp ảnh vợ con tôi để đưa ra ngoài kia. Họ nói với vợ tôi rằng tôi là người ngoài cuộc, nên họ chỉ chụp vợ con tôi thôi (để yêu cầu ông Triết trả tiền cho chúng tôi). Địa điểm là phòng khách phía sau trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị. Vợ con tôi đi taxi từ 13h đến khoảng 16h30 mới về.

Họ gửi lời hỏi thăm tôi và cho vợ tôi 10 triệu VNĐ. Ông Quang cũng nói là ông sẽ giúp.

Tôi thấy VTV đưa tin ông Nguyễn Tấn Dũng vào Huế. Tôi đoán thế nào ông ta cũng ra Quảng Trị, và vụ việc trên có thể là để "mở đường" cho ông ta.

Ngày 3/9/2011.

Ông Dũng từ Huế ra thăm Quảng Trị. Đúng như dự kiến!

Tôi tưởng ông ta chắc lâu lắm rồi mới vào thăm Quảng Trị, nhưng để cho chắc, tôi dò trên mạng thì hoá ra ông ta từng vào "thăm và chúc Tết" tại Quảng Trị ngày 8/2/2010, thời điểm mà tôi đã bị "nhốt" trong tù.ⁱ Thật trâng tráo và trơ trẽn!

Ngày 4/9/2011.

Buổi sáng, ông Trần Đại Quang và một ông dưới ông Quang (vợ nghe người ta nói thế) gọi điện cho vợ tôi; họ hỏi thăm tôi, động viên và bảo cố gắng chờ đợi.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp một nhóm Công an khác từ Hà Nội vào, khoảng 15 người, phía Quảng Trị chỉ có ông Hoàng đi theo. Họ cũng hỏi han tôi và cho vợ tôi 10 triệu VNĐ.

ⁱ <http://daidoanket.vn/PrintPreview.aspx?ID=8528>

Ngày 7/9/2011.

Ông Nguyễn Tấn Dũng ôm hôn thắm thiết họ Đới, hành động chưa có tiền lệ của ông ta trước “các đồng chí Tàu khựa”.

Ngày 13/9/2011.

Bạn tôi là Trần Hữu Tình ở Hà Nội vào Quảng Trị công tác, đến nhà chơi.

Ngày 14/9/2011.

Vợ tôi cho biết là hôm qua ông Quang có gọi điện, nói là có gửi quà Trung thu cho các cháu.

Thời gian gần đây mạng 3G Viettel của tôi bắt đầu có vấn đề. Mạng hay bị rớt, và khi truy cập thì xuất hiện tín nhắn “bạn đang truy cập ngoài vùng đăng ký”. Ngày 14/9, tôi đi ra cửa hàng Viettel hỏi thì ngay nhân viên cũng “thắc mắc”, bởi lắp sim khác vào thì không việc gì. (Thực ra thì tôi đã “nghi” từ lâu.) Tôi mua sim mới.

Buổi chiều, vợ tôi đi taxi đưa cả Thiên Nga đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị, ngoài mấy người quen ở Công an tỉnh còn có một bà “đặc phái viên” của ông Trần Đại Quang. Ông Quang gửi quà cho các cháu là 10 triệu VNĐ.

Vợ tôi còn cho biết thêm là hôm qua ông Quang có hỏi rằng “nếu sau này người ta thu xếp cho vợ chồng cháu nhà cửa ở Hà Nội thì vợ chồng cháu có ra ở không”? Vợ tôi nói là “có chứ sao không”. Ông cũng nói là người ta đã ‘họp bàn’ về chuyện của vợ chồng tôi.

Thời gian gần đây hiếm khi thấy mặt đồng chí Hoàng Trung Hải; tôi 15/9, chính phủ họp phiên chuyên đề bàn về xây dựng các dự án luật, không có mặt “đệ tử ruột” của Thủ tướng. Ông ta đang ở Châu Âu, nhưng chỉ báo Chính phủ đưa tin, truyền hình không đưa tin (ngoại trừ một lần khai trương chi nhánh Ngân hàng IDBV ở Đức).

Đám tang nguyên Chủ tịch HĐNN Võ Chí Công ở Sài Gòn không thấy có mặt ông Nguyễn Minh Triết, mặc dù ông Trần Đức Lương vẫn có mặt. Xem ra các “đồng chí” của ông ta giờ cũng coi ông ta như một con chó ghê.

Lại điệp khúc “bệnh tâm thần” của Vietnamnet:

<http://vietnamnet.vn/vn/ban-doc-phap-luat/40182/dau-long-con-dien-dai-vac-thung-danh->

[bo.html](#)

<http://vietnamnet.vn/vn/ban-doc-phap-luat/39162/ba-70-nuoi-con-tam-than--chau-hoc-dai-hoc.html>

<http://tintuonline.com.vn/vn/suckhoe/500398/index.html>

Tại kỳ họp Ủy ban Thường vụ QH lần thứ hai (26/9-2/10), dự kiến chương trình làm luật cho kỳ họp Quốc Hội sắp tới, Bộ trưởng Hà Hùng Cường nói Luật Biểu tình là “sáng kiến” của TT Nguyễn Tấn Dũng. Trang *BBC Vietnamese* nhận xét là chưa thấy giới trong nước “bình luận” gì. Ở xứ sở này mà người ta dám tin là một luật như thế lại là do “sáng kiến” của Thủ tướng!!!ⁱ

Từ đầu tháng 8 cho đến hết tháng 9/2011, tôi dồn hết tâm trí để rà soát lại hai cuốn sách mình đã dịch (*Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng*ⁱⁱ; *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*). Tôi đã sẵn sàng cho đợt “tấn công” mới vào dịp Quốc Hội họp.

Ngày 2/10/2011.

Tôi gửi một lúc 2 cuốn sách tới các địa chỉ qua mạng:

Kính thưa quý vị,

Xin trân trọng gửi tới quý vị tác phẩm *Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng* (Friedrich Hayek - a Biography) của Alan Ebenstein.

Đây là cuốn sách về cuộc đời và tư tưởng của một danh nhân khoa học lỗi lạc. Ảnh hưởng của Hayek trong kinh tế và chính trị, đặc biệt là từ sau những năm 80 của thế kỷ 20, thật sâu rộng đến mức “hầu như không quá khi nói rằng, thế kỷ 20 là thế kỷ của Hayek”.

Cuốn sách đã được NXB Tri Thức ấn hành vào tháng 6/2007 dưới tiêu đề *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp*. Tôi đã tu chỉnh và bổ sung thêm rất nhiều chú giải cho cuốn sách so với lần xuất bản trước. Bản quyền bản dịch Tiếng Việt thuộc về NXB Tri Thức và dịch giả. Vì lợi ích của cộng đồng nên tôi chấp nhận sẽ trả tiền bản quyền cho NXB Tri Thức theo yêu cầu của NXB.

Đây là bài giới thiệu cuốn sách đăng trên trang mạng của Liên hiệp các Hội Khoa học & Kỹ thuật Việt Nam (*Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp – Một cuốn sách gây ấn tượng mạnh*):

<http://www.vusta.vn/Temps/Home/template2/default.asp?nid=4B4F>

Tôi cũng xin gửi lại cho quý vị cuốn *Kinh tế học thể chế: Trật tự xã hội và chính sách công*. Thời gian qua, tôi đã rà soát kỹ càng toàn bộ bản dịch, thay đổi một số khái niệm cho phù hợp hơn, chỉnh sửa các hình vẽ, viết lời giới thiệu, bổ sung thêm nhiều chú giải cho cuốn sách. Ngoài ra, tôi còn đưa vào một vài nhận xét mà các học giả nổi tiếng trên thế giới dành cho tác phẩm (nằm phía cuối bản dịch, phần này không nằm trong nguyên tác tiếng Anh).

Xin chân thành cảm ơn quý vị,

Quảng Trị 2/10/2011

ⁱ Bộ Chính trị muốn xức “nước hoa toilet” cho xác chết chính trị Nguyễn Tấn Dũng. Ông ta thực ra giờ chỉ là “nấm đấm” trong tay kẻ khác. (Dĩ nhiên, ở đây còn có một khả năng nữa là ông ta muốn nhân tình trạng “cá mè một lứa” trong Bộ Chính trị để gây chút tiếng tăm cho mình trong lúc người dân ai nấy đều ngán ngẩm với ông ta, đồng thời qua đó còn phát đi một tín hiệu tích cực đến tôi.)

ⁱⁱ NXB Tri Thức đã ấn hành tháng 6/2007 với tiêu đề *Friedrich Hayek: Cuộc đời và sự nghiệp*.

Lê Anh Hùng

Trong chương trình thời sự VTV, vẫn thấy PTT Hoàng Trung Hải phát biểu hùng hồn, chỉ đạo phòng chống bão lũ. Chương trình thời sự còn có cả một đoạn về “bệnh tâm thần” do uống rượu nhiều.

Ngày 3/10/2011.

Xem thời sự thấy ông Nguyễn Tấn Dũng (đang ở thăm Uzbekistan) mặt mũi không còn tự nhiên như mấy hôm trước. Có quay quay bộ sậu của ông Dũng, thấy mặt mũi ông nào ông nấy như đưa đám.

Ông Hoàng Trung Hải dẫn đầu đoàn công tác Chính phủ vào ĐBSCL để chống lũ. Người ta còn quay cảnh trẻ em, ý là ông Hải quan tâm đến việc bảo vệ an toàn cho trẻ em (!). (Thế mà có kẻ dám tố cáo ông ta bắt cóc và gây ra cái chết cho một bé gái 9 tháng tuổi, với sự tòng phạm của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng, nữa cơ đấy!)

Ngày 5/10/2011.

Thời sự VTV1 12h: Ban PCBLTW họp nhưng không thấy ông Hải.

Chương trình Thời sự VTV 19h: Chủ tịch Trương Tấn Sang họp Ban Chỉ đạo Cải cách Tư pháp; chỉ thấy phát thanh viên nhắc đến “nhà nước pháp quyền” thay vì “nhà nước pháp quyền XHCN” như mọi khi.

Báo Vietnamnet đăng bài: *Chủ tịch nước: Sửa Hiến pháp là ưu tiên số 1*. Nghe mà nức lòng nức dạ!ⁱ

Vợ tôi cho biết là tình cờ gặp ông Ngô Quận giữa đường, khi ông đang ngồi trong ô tô. Ông nói, bây giờ ông bất lực rồi. Ông muốn chuộc lỗi với vợ chồng tôi bằng cách tạo điều kiện cho vợ tôi buôn rượu ngoại như trước.

Ngày 6/10/2011.

Tôi chuyển 6.500.000VNĐ cho NXB Tri Thức (1,5 triệu tiền tạm ứng dịch cuốn *Kinh tế học thể chế* và 5 triệu tiền “tự giác” bồi thường cho việc tung cuốn *Friedrich Hayek: Cuộc đời và tư tưởng* lên mạng).

Đọc bài viết của “nhà nghiên cứu hiến pháp” Nguyễn Cảnh Bình (*Sửa Hiến pháp: Đi từng bước, không ảo tưởng*) trên Vietnamnet.ⁱⁱ Vừa huyệt hẫng, vừa bức xúc, tôi liền viết mấy dòng gửi cho báo và đồng gửi (cc) cho 15 nhà trí thức nổi tiếng khác, trong đó có Đại biểu QH Dương Trung Quốc.

Ngày 7/10/2011.

Buổi sáng mở hộp thư email (lehunglpa@yahoo.com) thì nhận được thư phản hồi của ông Dương Trung Quốc với nhận xét: “Nhiều ý kiến của anh là xác đáng, xin cảm ơn - DTQ.” Chỉ vồn vẹn thế thôi nhưng nó khiến tôi vui mừng khôn tả.

Gần trưa, ông Nguyễn Đình Hùng, GD Nông trường Cao su Cồn Tiên (ông đã giúp vợ tôi mua một số lô cao su từ số tiền mà các đoàn sỹ quan Bộ Công an cho vợ chồng tôi), gọi điện cho vợ tôi đi gặp. Vợ tôi về cho biết là ông Nguyễn Sư Thí, Chủ tịch HĐQT Cty

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/42370/chu-tich-nuoc--sua-hien-phap-la-uu-tien-so-mot.html>

ⁱⁱ <http://tuanvietnam.vietnamnet.vn/2011-10-05-sua-hien-phap-di-tung-buoc-khong-ao-tuong>

Cao su Quảng Trị gặp ông Hùng, nói là người ta đồn ông Hùng bỏ bịch này nợ với vợ tôi. Ông Thí nói: “Chồng nó mới đi tù về. Thằng ấy tố cáo thế mà không bị gì là không phải vừa đâu. Con bé đó từng buôn lậu rượu, cũng không phải vừa đâu.”

Ông Hoàng nhắn tin cho vợ tôi biết chuyện ông Hùng có tâm sự với ông. Vợ tôi cũng kể là hồi tôi bị bắt, có lần tiếp một bàn nhậu trong đó có ông Thí này, ông ta đã đưa cả xấp bạc 50 triệu VNĐ, nói là vợ tôi lại ngồi với ông thì ông sẽ cho. Nhưng vợ tôi đã chửi vào mặt ông ta và bỏ về.

Ngày 8/10/2011.

Chương trình VTV1 lúc 18h đưa tin dài về bệnh trầm cảm (một chứng tâm thần), lại còn mời hẳn một cô trợ lý giám đốc một trung tâm gì đấy lên trao đổi về căn bệnh này (cô ta từng bị mắc bệnh này).

Người ta huy động “cả hệ thống chính trị” để chống lại một kẻ bị “tâm thần”!

Mấy hôm nay, gửi email đi rất khó.

Ngày 9/10/2011.

Bài viết sau đây trên báo Vietnamnet thì có vẻ “khách quan”:

<http://vietnamnet.vn/vn/xa-hoi/42420/chong-bi-vo-ep-dua-va-vo-vien-tam-than.html>

Còn đây, nhiều khả năng đây là một trò bản thủ của lũ đê tiện:

<http://vnexpress.net/gl/xa-hoi/2011/10/tu-dot-xe-may-lam-chay-2-taxi/>

Ngày 10/10/2011.

Tôi gửi bài *Chính phủ & chính sách* nhờ nhà văn Phạm Thị Hoài biên tập.

Thêm một bài báo về “bệnh tâm thần”, lần này người ta còn chỉ ra thêm một đối tượng nữa là “bà mẹ cho con bú”:

<http://tuoitre.vn/Chinh-tri-xa-hoi/Song-khoe/459725/12-trieu-nguoi-Viet-mac-cac-chung-tam-than.html>

Ngày 11/10/2011.

Buổi sáng nhận được thư của chị Phạm Thị Hoài. Chị chỉ sửa vài lỗi chính tả, chứ không “can thiệp” gì cả. Tôi gửi thư đề nghị các báo đăng bài viết.

Ngày 12/10/2011.

Một loạt trang mạng đăng bài *Chính phủ và chính sách* (BauxiteVietnam, X-CafeVN, Dân Làm Báo, Thông Luận, Á Châu Tự Do...). Thật trên cả mong đợi!

Nhìn chung, họ đánh giá cao bài viết: “sâu sắc và giá trị”, “công phu”.

Ngay giữa buổi sáng, ông Hoàng đã gọi điện báo cho vợ ra Gio Linh lấy tiền (ông Trần Đại Quang đưa cho). Mặc dù mấy hôm trước đó ông Hoàng nói là ông Quang sẽ gửi cho chúng tôi 20 triệu, nhưng lần này ông Hoàng lại đưa cho số tiền “bất ngờ” là 40 triệu VNĐ. Tôi nói với vợ, “Tiền ‘nhuận bút’ của anh đấy.” Vợ tôi không hiểu gì. Lúc này tôi mới nói cho vợ biết về bài viết mới gửi đăng báo của mình.

Buổi tối, chương trình thời sự VTV đưa tin về Diễn đàn Đầu tư Việt - Đức, có hình ảnh của PTT Hoàng Trung Hải nhưng chỉ thoáng qua.

Ngày 13/10/2011.

Buổi sáng, đột ngột cả Trưởng CA Phường 5 (Thiếu tá Hùng) và viên cảnh sát khu vực (Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết) đến nhà. Họ nói là “chỉ ghé chơi thôi.”

Vợ tôi cho biết là buổi sáng ông Trần Đại Quang có gọi điện. Ông nói: “Chúc mừng Hùng. Nói cho Hùng biết. Chú cháu mình biết thế thôi.”

Nhạc sỹ Tô Hải tinh ý phát hiện ra là Hội nghị TW 3 vừa rồi không còn “2 ông Tây râu xồm” chễm chệ trên đầu các vị UVBCHTW nữa.

Ngày 14/10/2011.

Viên cảnh sát khu vực lại đến nhà (anh ta cầm theo một loạt cuốn sổ tạm trú, nói là xe máy để ở nhà khác – làm ra vẻ là đi làm việc với nhiều nhà rồi tiện thể ghé vào nhà bà ngoại vợ tôi).

Anh ta có hỏi tôi vài câu (dịch sách...). Sau khi anh ta ra về, vợ cho biết là anh ta lừa lúc không có tôi để kín đáo dò hỏi vợ tôi về tôi. Vợ tôi nói là “chồng em lâu rồi không tung thư lên mạng nữa. Chỉ dịch sách và viết báo thôi.” Anh ta có nhắc tới “bài báo”. Vợ tôi hỏi, “Bài báo ấy làm sao à?” Anh ta nói là “không sao. Bảo Hùng đừng gửi thư tố cáo nữa, dịch sách mà nuôi con.” Anh ta không dám hỏi tôi, vì đã biết tính tôi qua “sự cố” lần trước.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách của ông Hoàng. Ông Hoàng cho biết là ông Quang dặn chúng tôi là “phải cẩn thận không lại bị bắt như lần trước. Nếu họ ập vào bắt thì phải tìm cách huỷ máy tính đi, thậm chí đập vỡ máy tính, USB” (?). Ông có nói là trước kia ông Quận đã “bỏ của chạy lấy người. Nếu ông Quận báo cho chúng tôi sớm thì tôi đã không bị bắt” (?). Ông Quang bảo ông Hoàng nói với vợ tôi là ngoài Bộ CA có nhiều phe phái.

Ông Hoàng còn đưa cho vợ tôi một chiếc nhẫn vàng trang sức nam và một dây chuyền nhỏ, cũng vàng trang sức, nhưng lại không nói là ai cho cả. Tôi nghĩ có hai khả năng: (i) người ta muốn dùng mấy thứ này để theo dõi chúng tôi, bằng cách lén cài thiết bị tinh vi vào trong đó, và (ii) một nhóm Công an nào đó muốn ngấm ngầm khích lệ tôi tiếp tục tố cáo.

Ngày 16/10/2011.

Vợ tôi nói là ông Quang có gọi điện hỏi thăm tôi. Ông khen bài báo của tôi, “không có gì để chê cả.”

Ngày 17/10/2011.

Tôi phổ biến thư ngỏ cho ĐBQH Dương Trung Quốc tới hàng loạt địa chỉ (4.800 địa chỉ email); lần trước (ngày 23/7/2011), tôi chỉ gửi tới 16 địa chỉ. Lần này, tôi có bổ sung thêm và còn kèm theo ảnh chụp scan Bản Cam Đoan viết tay của vợ tôi.

Ngày 18/10/2011.

Buổi sáng, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi; ông Quang cũng thế.

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trong cuộc diễn tập chống sóng thần ở Đà Nẵng.

“Về vụ Vinashin, chắc chắn không để bị ‘chìm xuống’ mà sẽ tiếp tục được làm rõ và sẽ có báo cáo với cử tri.” Chủ tịch nước Trương Tấn Sang khẳng định như trên tại hội nghị

tiếp xúc cử tri Quận 3 và Quận 4 ở Tp HCM ngày 18/10.ⁱ

Ngày 19/10/2011.

Ban Tổ chức Trung ương phối hợp với Văn phòng Trung ương Đảng tổ chức trọng thể Lễ công bố Quyết định thành lập Hội đồng Lý luận Trung ương nhiệm kỳ 2011-2015. Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng đã đến dự và có bài phát biểu quan trọng:

Tình hình thế giới và khu vực hiện nay vẫn đang diễn biến phức tạp, biến đổi mau lẹ, khó lường, đã và sẽ tác động, ảnh hưởng tới tình hình nước ta. Trong tiến trình đổi mới, mở cửa và hội nhập quốc tế, chúng ta có những thời cơ lớn, để phát triển nhưng cũng đứng trước không ít khó khăn, thách thức. Thực tiễn đổi mới 25 năm qua đã cung cấp những kinh nghiệm quý giá, được Đảng tổng kết, khái quát thành lý luận, nâng lên thành những bài học, để xử lý mối quan hệ giữa thời cơ và thách thức cũng như nhiều mối quan hệ khác trong phát triển ở nước ta. Nếu đón bắt kịp và tận dụng được thời cơ thì thách thức, nguy cơ bị đẩy lùi; vượt qua được thách thức, nguy cơ thì thời cơ mới sẽ lại xuất hiện, tạo ra những thuận lợi mới cho sự phát triển. Ngược lại, nếu bỏ lỡ thời cơ thì thách thức, nguy cơ sẽ trở nên gay gắt, trầm trọng hơn; những thách thức, nguy cơ mới sẽ xuất hiện mà việc giải quyết nó sẽ khó khăn, phức tạp hơn nhiều, thậm chí có thể làm thất bại sự nghiệp của chúng ta.

... Chúng ta phải ra sức nghiên cứu lý luận từ thực tiễn sinh động chứ không thể giáo điều, chủ quan, tư biện, không thể tự bằng lòng với những kiến thức và kinh nghiệm đã có. Phát triển bền vững trong điều kiện thế giới ngày nay, nhất là trước những biến đổi dữ dội của môi trường và áp lực của kinh tế tri thức, nếu không có những đột phá mới về lý luận thì không thể tạo ra được tiền đề khoa học cho sự phát triển thực tiễn, cho chất lượng và hiệu quả hoạt động của Đảng và Nhà nước ta.ⁱⁱ

Ông Nguyễn Minh Triết xuất hiện trên chương trình thời sự VTV 19h, trong lễ kỷ niệm 55 năm ngày ra đời Phòng Bảo vệ Xứ uỷ Nam Kỳ (Trung ương Cục Miền Nam). Thấy mặt ông ta đầy vẻ căm hờn. Không hiểu ông ta đang căm hờn ai? Người ta thì càng già càng phúc đức, ông này thì ngược lại.

Ngày 20/10/2011.

Khai mạc Kỳ họp thứ 2, Quốc Hội khoá XIII.

Ông Hoàng Trung Hải bây giờ lại ngồi trước ông Trần Đại Quang.

Ông Hoàng và cả ông Trần Đại Quang bảo vợ tôi là “hãy mở quán nhậu”.

Ngày 21/10/2011.

Tôi gửi thư cho Bộ Chính trị (Hộp thư Tố giác Tội phạm - Bộ Công An <togiactoiapham@canhsat.vn>; Hộp thư Góp ý Cảnh sát - Bộ Công An <gopycanhsat@canhsat.vn>), và đồng gửi (cc) cho ông Dương Trung Quốc:

Kính gửi: CÁC VỊ UỶ VIÊN BỘ CHÍNH TRỊ

ⁱ <http://www.sgtt.com.vn/Thoi-su/154411/Khong-de-%E2%80%9Cchim-xuong%E2%80%9D-vu-Vinashin.html>

ⁱⁱ http://www.dangcongsan.vn/cpv/Modules/News/NewsDetail.aspx?co_id=30257&cn_id=485612

Tình hình đất nước hiện nay rất cần sự nỗ lực và hy sinh của quý vị. Vì vậy, tôi xin mạo muội đề xuất một phương án như sau:

1. Ông Nguyễn Tấn Dũng rút lui và để ông Trương Tấn Sang nắm chức vụ Thủ tướng (coi như đây là sự hy sinh của ông Nguyễn Tấn Dũng);
2. Ông Nguyễn Phú Trọng sẽ nắm luôn cương vị Chủ tịch nước;
3. Trong 2-3 năm, sau khi bản hiến pháp dân chủ mới ra đời và có hiệu lực, ông Trương Tấn Sang sẽ dẫn dắt đất nước trong giai đoạn mới;
4. Đảng CSVN có thể lấy lại tên Đảng Lao động VN hoặc có thể tách làm hai đảng khác nhau;
5. Các vị Ủy viên BCT hiện nay sẽ nắm các vị trí bộ trưởng tương ứng trong bộ máy chính quyền mới (chẳng hạn như Trưởng ban Tổ chức TW thì làm Bộ trưởng Nội vụ; Trưởng ban Tuyên giáo TW thì làm Bộ trưởng Thông tin – Truyền thông, v.v.); các vị ủy viên BCHTW Đảng thì nắm chức vụ chủ tịch các tỉnh thành, v.v.
6. Ông Hoàng Trung Hải thì nên ra nước ngoài sinh sống.

Về phía tôi, tôi xin cam kết là sau này tôi sẽ không tố cáo một ai cả cũng như không viết sách để nhắc lại câu chuyện này. Tôi chỉ đề nghị quý vị yêu cầu ông Nguyễn Minh Triết trả tiền cho chúng tôi để chúng tôi sinh sống (có thể chấp nhận phương án trả từ từ).

Vài lời ruột gan của tôi, vì tương lai của đất nước, kính mong quý vị xem xét. Rất mong sớm nhận được hồi âm của quý vị.

Trân trọng cảm ơn quý vị.

Quảng Trị, ngày 21/10/2011

Lê Anh Hùngⁱ

Báo chí bị hạn chế vào đưa tin về kỳ họp Quốc Hội (từ 30 thẻ sự kiện xuống còn 15 thẻ): <http://phamvietdao2.blogspot.com/2011/10/van-phong-quoc-hoi-oi-xu-voi-phong-vien.html>

Ngày 22/10/2011.

Không hiểu cả ngày Quốc Hội làm gì, chẳng thấy bất kỳ tin tức nào cả.

Buổi chiều, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi, nói là có thể ngày mai tiếp khách Công an từ Hà Nội vào.

Vợ tôi cho biết là ông Trần Đại Quang nói, “Việc chỉ liên quan đến cháu nên đừng kéo chồng cháu vào” (?).

Ngày 23/10/2011.

Trang Ba Sàm cho biết về lễ công bố Quỹ Phát triển Sử học Việt Nam: “*Riêng cựu chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết tuy ở xa không đến được nhưng cũng gửi lời chúc và cá nhân ông đóng góp vào Quỹ Phát triển Sử học Việt Nam 2 tỷ VNĐ.*”

Vợ tôi đi tiếp khách từ 2h chiều, gồm 8 người của Bộ Công an, cả ông Hoàng nữa. Họ có

ⁱ Tôi không tỏ ra quá cực đoan mà sẵn sàng thoả hiệp vì lợi ích của đất nước.

gửi lời thăm hỏi tôi (họ xưng bác, chú, anh). Họ hỏi vợ tôi liên tục về vụ việc, nhiều giờ liền (liên quan đến ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải và ông Triết). Khiến vợ tôi rất đau đầu. Họ hỏi vợ tôi, “Cháu có biết là từng bị ông Quận bán đứng không?” Vợ tôi nói là mặt mũi họ đều rất tươi.

Vợ tôi cho biết là thời gian tôi đang “điều trị bắt buộc” ở Đà Nẵng, có một nhóm sỹ quan Công an ở Hà Nội vào. Vợ tôi đi tiếp và họ chuốc cho vợ tôi say rồi bảo ký cái gì đó. Vợ tôi vẫn đủ tỉnh táo để không ký và ông Hoàng đã khéo léo bảo cô ấy về đi.

Theo dự kiến, vợ tôi chuẩn bị ra Hà Nội để làm việc.

Ngày 24/10/2011.

Buổi sáng, ông Trần Đại Quang gọi điện nói là Bộ Chính trị đang họp bàn về vụ việc của chúng tôi. Ông có nói là nhiều lúc muốn liên lạc với vợ tôi, thậm chí với tôi, nhưng ông sợ tôi đưa vào chuyện rồi tung lên mạng. Ông bảo vợ tôi nói với tôi là phải cẩn thận. Tôi biết ông sợ lộ ra vai trò của ông thôi. Với cương vị Bộ trưởng Công an, ông phải là người chịu trách nhiệm cao nhất về vụ việc liên quan đến chúng tôi.

Thực ra, chỉ có bọn họ hay giở trò hèn hạ và bần thiu với tôi thôi, chứ tôi thì luôn “chơi” lịch sự và cao thượng với họ. Ít nhất là nhờ thế mà tôi còn “sống sót” đến lúc này.

Buổi trưa, vợ tôi đi Huế cùng đoàn sỹ quan Bộ Công an hôm qua, 5h chiều mới về.

Theo kế hoạch, vợ tôi sẽ đi với ông Hoàng ra Hà Nội. Tuy nhiên, tối muộn, ông Hoàng báo lại là mai vợ tôi đi một mình ra trước, còn ông ra sau.

Vợ tôi bảo mẹ đi chuộc chứng minh nhân dân ở khách sạn TONY trên đường Lý Thường Kiệt (nơi tôi cư trú từ ngày 9/11 - 9/12/2009) để mua vé máy bay. Số tiền nợ là 2.450.000VNĐ, họ giảm bớt cho 500.000VNĐ (do khi trốn khỏi khách sạn, tôi đã lại một số quần áo và đôi dép da ngoại), trả cho họ 1.950.000VNĐ.

Ngày 25/10/2011.

Sau một lần mua vé rồi hoãn chuyến, cuối cùng vợ bay chuyến hơn 15h từ Huế ra Hà Nội. Khoảng 16h30, vợ ra đến Hà Nội. Xe ô tô đón vợ tôi về nghỉ tại khách sạn Daewoo (giá phòng 100USD/đêm).

Buổi tối, vợ tôi ăn cơm với 3 người trong số 8 sỹ quan Bộ Công an vừa vào Đông Hà nói trên và một số người khác.

Buổi chiều, đọc bài báo trên Vietnamnet mà thất vọng: *Chấp nhận hay bỏ qua email tố cáo?*ⁱ Ủy ban Thường vụ Quốc Hội không chấp nhận hình thức tố cáo qua email, điện thoại, fax trong dự luật trình ra Quốc Hội, mặc dù trong phiên họp ngày 12/10, đa số thành viên đã nhất trí về việc chấp nhận các hình thức tố cáo này. Quả là Ủy ban Thường vụ QH đã tỏ thái độ “quyết liệt” với một kẻ bị “tâm thần” không một tắc sắt trong tay như tôi. Xã hội bây giờ tội phạm nhan nhản thì cũng phải thôi.

Báo điện tử Chính phủ còn ghi đích danh các đại biểu không ủng hộ: “Theo các đại biểu Bùi Văn Phương (Ninh Bình), Vũ Xuân Trường (Nam Định), Lê Thị Nguyệt (Vĩnh Phúc), các hình thức tố cáo qua thư điện tử, fax, hiện chưa có báo cáo đánh giá, bản thân một số hòm thư, đường dây nóng tại các trụ sở cũng chưa phát huy hiệu quả. Do vậy, để

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/45294/chap-nhan-hay-bo-qua-email-to-cao-.html>

tránh bị lợi dụng để xuyên tạc, vu khống, gây rối trật tự, phát tán thông tin về việc tố cáo gây ảnh hưởng xấu đến danh dự, uy tín của người khác hoặc cản trở hoạt động bình thường của các cơ quan nhà nước, không nên bổ sung các hình thức này vào trong Luật.”ⁱ

Trong một động thái hiếm hoi, chương trình thời sự VTV 19h cho phát ý kiến của Đại biểu QH Nguyễn Sỹ Cương về việc ủng hộ hình thức tố cáo qua email.

Ngày 26/10/2011.

6h sáng, vợ tôi làm việc với họ tại một phòng họp của khách sạn Daewoo. Cả thầy là 10 người, trong đó có 3 người trong số 8 sỹ quan Bộ Công an vừa vào Đông Hà gặp vợ tôi, 2 người nước ngoài (chắc là người của một hai đại sứ quán nào đó) và 5 người khác hoàn toàn lạ mặt, vợ tôi chưa gặp bao giờ. Tất cả đều rất nghiêm trang. Họ hỏi vợ tôi độ gần 1 tiếng, chủ yếu là liên quan đến ông Triết. Họ cũng có hỏi qua về ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải. Hai người nước ngoài hỏi qua phiên dịch.

Mấy viên sỹ quan Bộ Công an đưa cho vợ tôi một phong bì 5 triệu VNĐ, gọi là tiền lộ phí. 10h sáng, vợ tôi đi tàu về, 12h đêm mới tới Đông Hà. Tôi ra ga Đông Hà đón vợ. Vợ tôi cho biết là ông Hoàng nói rằng “ông Quang muốn đập chết cha Triết” (?).

Ngày 27/10/2011.

Buổi tối, vợ nói là có mấy bà Công an ở Hà Nội mới vào Đông Hà, lần trước họ đã giúp đỡ vợ chồng tôi. Họ nói vợ tôi đưa con đến khách sạn ngủ với họ. 8h tối, vợ tôi bế con gái Thiên Nga đi taxi đến khách sạn với họ.

Tôi mua sim 3G mới, nhưng rồi vẫn bị chặn, mạng chậm, cứ khoảng 1 phút là bị rớt.

Ngày 28/10/2011.

Buổi sáng, 8h30 vợ tôi đưa con về. Vợ tôi cho biết là có 6 bà Công an. Có một bà hôm nọ gửi cho vợ tôi một dây chuyền và một chiếc nhẫn nam mà tôi đã kể ở trên.

Vợ tôi cho biết là suốt đêm họ cứ hỏi hết chuyện này sang chuyện khác, liên quan đến vụ việc của chúng tôi, kể cả những tình tiết mà tôi kể trong câu chuyện như chuyện vợ tôi đi xin việc làm rồi bị ngắt xiu. Vợ tôi nói chắc là họ ghi âm.

Buổi chiều, ông Hoàng gọi điện cho vợ tôi. Ông dặn là họ hỏi gì thì khai nấy.

Buổi tối, vợ tôi lại ôm con gái đến khách sạn ngủ với họ.

Ngày 29/10/2011.

Buổi sáng, vợ tôi về sớm và cho biết là tối qua họ ngủ sớm, không hỏi như hôm qua nữa.

7h40 sáng, vợ tôi đi Huế với mấy bà Công an kia. Ông Hoàng có nói là vào đây có việc nữa, nhưng ông không nói là có việc gì.

Thời gian gần đây, nhiều bài viết có tính thời sự và “cấp tiến” trên Vietnamnet bị chặn: *Số phận độc tài; Vận nước; Nhà nước có dám bỏ kinh doanh*; cuối cùng là cả trang TuanVietnam của Vietnamnet bị chặn hoàn toàn, tôi không truy cập được.

ⁱ <http://baodientu.chinhphu.vn/Home/Quoc-hoi-thao-luan-du-thao-Luat-To-cao/201110/101156.vgp>

Vợ tôi đi vào Huế với 6 bà Công an kia cùng ba ông sỹ quan Bộ Công an (trong số 8 người gặp vợ tôi ở Đông Hà và 10 người gặp vợ tôi ở khách sạn Daewoo trước đây). 4h chiều vợ tôi mới về.

Buổi tối, vợ tôi lại ôm Thiên Nga vào khách sạn ngủ với mấy bà kia.

Ngày 30/10/2011.

Buổi tối, vợ tôi lại tới khách sạn ngủ với mấy bà Công an kia.

Ngày 31/10/2011.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách với mấy bà Công an kia. 4h chiều, vợ tôi đưa cả cu Tý và Mimi đi Huế với họ (theo yêu cầu của họ), rồi ngủ lại. Thiên Nga ở nhà với bà ngoại.

Phát hiện một bức ảnh nhiều ý nghĩa trên báo mạng.

Đại biểu Dương Trung Quốc (phải) trao đổi với Bộ trưởng Bộ Công an Trần Đại Quang bên hành lang kỳ họp Quốc hội thứ hai – Ảnh: Hải Hời

Ngày 1/11/2011.

10h30 sáng, vợ và 2 con mới từ Huế ra. Vợ tôi cho biết là tối qua ông Trần Đại Quang gọi điện động viên vợ chồng tôi.

Hôm qua đi Huế với 2 bà Công an, có thêm một nam sỹ quan CA mới từ Hà Nội vào nữa. Họ làm việc ra vẻ bí mật lắm, họ có chụp ảnh vợ và hai con tôi. Họ chỉ hỏi chuyện liên quan đến ông Nguyễn Minh Triết thôi. Họ cho vợ 10 triệu VNĐ.

Theo kế hoạch, Chủ nhật tới, vợ tôi ra Hà Nội.

Buổi tối, vợ tôi đưa Thiên Nga tới khách sạn ngủ với mấy bà Công an kia để sáng mai đưa con gái vào Huế khám, họ có người quen ở Bệnh viện TW Huế.

ⁱ <http://www1.vtc.vn/345-307648/xa-hoi/chinh-tri/dbqh-duong-trung-quoc-noi-ve-kich-cau-niem-tin.htm>

12h30, tôi gửi bài viết mới (“Sự bất lực của Trung ương, sự vô hiệu của các thiết chế dân chủ ở địa phương và hệ lụy”) cho trang *Bauxite Vietnam*. Nhưng không ngờ trang blog của nhà văn Phạm Viết Đào lại đăng ngay trong buổi chiều hôm đó. Nhà văn PVĐ còn viết lời giới thiệu cho bài viết “của PGS.TS Lê Anh Hùng”. Vì ông chưa biết gì về câu chuyện của tôi (tôi không gửi thư tố cáo cho ông), và tôi lại đồng gửi (cc) bài viết cho một loạt vị nhân sỹ, trí thức tên tuổi nên chắc ông nghĩ trình độ của tôi cũng phải “cỡ” đó. Tôi phải hồi âm ngay cho ông:

Thưa nhà văn Phạm Viết Đào,
Trước hết, rất cảm ơn thịnh tình của nhà văn. Nhưng tôi chỉ là “cử nhân” thôi (không thạc sỹ, không TS, và chưa bao giờ trong mơ thấy mình là [pg] sư cả), bác quàng cho tôi cái PGS.TS vào thì chết thật.
Mong bác chỉnh sửa “sự cố” chết người này nhé.
Một lần nữa, cảm ơn bác rất nhiều.
Lê Anh Hùng

Ngày 2/11/2011.

9h sáng, vợ tôi đưa Thiên Nga (khám ở BV Huế) ra.

9h30, ông Hoàng đến đầu hẻm bảo vợ tôi đi gặp mấy người ở Bộ Công an mới vào. Ông chờ vợ tôi đến ngã ba Nhà máy Xi măng Quảng Trị, sau đó vợ tôi đi xe ô tô của họ vào Huế gặp một nhóm sỹ quan của Bộ Công an. Họ hỏi chuyện ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải (họ hỏi một lúc lại nghỉ, vì biết hỏi nhiều vợ tôi mệt). Đến khoảng 3h chiều vợ tôi mới ra. Vợ tôi cho biết là có nhiều người, họ cứ đi ra đi vô khiến vợ tôi không biết là mấy người cả. Khi hỏi, họ yêu cầu vợ tôi tắt máy điện thoại.

Tôi phát hiện 1 comment về bài viết của tôi trên blog của nhà văn Phạm Viết Đào:

12h33 2/11/2011

Nặc danh nói...

Bác Đào ơi, em thấy nguy hiểm cho bác quá! Kính nể và kính phục bác!
Cầu mong cho bác mọi sự tốt lành!

Các nhận xét trên mạng về bài viết: “kỳ công và tâm huyết”, “thuyết phục”, “dẫn chứng hùng hồn”...

Ngày 3/11/2011.

Khoảng 4h chiều, vợ tôi lại đưa cả Thiên Nga vào Huế, đi taxi vào. Vợ tôi gặp 3 sỹ quan của Bộ Công an. Họ lại hỏi về ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải; họ cũng hỏi nhiều về Trọngⁱ. Sau đó vợ tôi về khách sạn ngủ. Sáng hôm sau, họ cho xe chở vợ tôi về. Họ nói là đi taxi hết bao nhiêu tiền, kê lại rồi đưa cho ông Hoàng để hôm sau thanh toán. Họ cho biết là họ đi theo nhiệm vụ chứ không có tiền. Họ cũng hỏi

ⁱ Sếp cũ của vợ tôi ở Công ty May Việt Tiến, trùm ma tuý, đàn em của ông Hoàng Trung Hải, sau đó lại dùng chứng cứ phạm tội của ông Hải để khống chế ông Hải và buộc ông Hải đưa chứng cứ phạm tội của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng để khống chế cả 2 ông này. Về sau, Trọng đã bị ông Hải giết. Các tình tiết cụ thể tôi đã trình bày trong phần chi tiết của câu chuyện kèm theo thư tố cáo.

về ông Nguyễn Minh Triết, và họ có vẻ ghét ông này lắm.

Ông Trần Đại Quang nói với vợ tôi, “Đây là nhóm mới. Cháu có gì khai nấy, cẩn thận.”

Họ cũng nói là Chủ nhật tới, vợ tôi sẽ ra Hà Nội. Ra đó sẽ có tiền.

Bài *Chính phủ và chính sách* vẫn đều đặn có người đọc (tôi theo dõi qua số lần truy cập). Điều đó chứng tỏ là bức thư ngỏ gửi ĐBQH Dương Trung Quốc của tôi (trong đó có đường link tới bài viết đăng trên các trang mạng) vẫn đang tiếp tục lưu hành rộng rãi.

Ngày 5/11/2011.

Chiều tối, mấy bà Công an hôm trước lại gọi điện bảo vợ tôi đến khách sạn. Vợ tôi lại ôm Thiên Nga đến ngủ với họ.

Ngày 6/11/2011.

Sáng về, vợ tôi cho biết là họ có 5 người, 2 nữ và 3 nam. Một viên sỹ quan Công an nói là “yên tâm, chịu khó chờ. Nếu hấn không chịu trả thì đưa hấn ra toà.” “Hấn” ở đây là ông Nguyễn Minh Triết. Họ nói là ông Triết lý lợm lắm. Lúc thì nói là không giữ tiền của vợ chồng tôi, lúc thì nói là giữ một ít. Họ nói là sao giữ một ít thì không trả đi. Ông ta nói là do làm ăn thua lỗ nên chưa có trả.

Họ cho vợ tôi 10 triệu VNĐ.

Họ nói là khi nào có gì thì họ sẽ gọi cho vợ tôi ngay, chứ chưa ra Hà Nội bây giờ.

Xem chừng là có nhiều nhóm muốn điều tra vụ này đây, thành ra rất phức tạp. Ông Trần Đại Quang cũng nói là vụ này rất phức tạp.

Chiều tối, vợ tôi lại đưa con gái Thiên Nga vào Huế. Vợ tôi đi taxi đến Công an tỉnh rồi xe của Công an tỉnh chở vào Huế.

Vợ tôi gặp một nhóm khác, 8 người. Họ hỏi khoảng 2 tiếng; 2 người hỏi, còn lại chỉ ghi chép. Họ hỏi từ đầu đến cuối câu chuyện (liên quan đến 3 ông Mạnh, Dũng, Hải và ông Triết). Họ không cho vợ tôi tiền. Tối, vợ tôi ngủ ở khách sạn. Sáng hôm sau, họ cho xe chở vợ con tôi về.

Ngày 7/11/2011.

Buổi trưa, vợ tôi lại đi tiếp khách ở thị xã Quảng Trị. Một đoàn khách 7 người, họ cho xe đón rồi chở vợ tôi vào thị xã Quảng Trị. Họ cho vợ tôi 20 triệu VNĐ.

Vợ tôi về cho biết là ông Hoàng mượn mắt 20 triệu kia để đánh bài.

2h45 chiều, vợ tôi lại đưa cả Thiên Nga vào Huế. Xe của Công an tỉnh đón. Nghe nói là vào gặp một đoàn khách của đại sứ quán nước nào đó. Họ yêu cầu gặp vợ tôi, và họ ở Huế chứ không ra Đông Hà.

Ngày 8/11/2011.

Vợ tôi về nhà lúc 10h sáng. Xe của họ chở đến Công an tỉnh và vợ tôi bắt taxi về.

Vợ tôi cho biết là có 5 người của Đại sứ quán Mỹ và một phiên dịch. Tay phiên dịch nói với vợ tôi: “Yên tâm đi, đợt này họ làm mạnh đấy, rồi sẽ lấy được tiền.”

Họ cho biết là vợ tôi sẽ làm việc với ông Mạnh, ông Triết, ông Dũng ở Hà Nội. Họ nói là có nhận được thư của tôi.

Buổi trưa, vợ tôi đi tiếp khách với họ: 5 người của Đại sứ quán Mỹ, 2 lãnh đạo của Công an tỉnh Thừa Thiên Huế, 1 phiên dịch. Ông Hoàng không có mặt. Họ nói là ông Hoàng làm “ô nhiễm” và dặn vợ tôi là “đừng tin ai cả”.

16h vợ tôi về thì 16h25 lại đi tiếp vào Huế. Xe Công an đón, nghe nói là vào gặp đoàn ngoại giao khác.

Đọc các báo mạng “lề trái” thấy người ta trích dẫn nhưng câu nói “đề đòi” của ông Nguyễn Minh Triết:

- ❖ “Chúng ta có chánh nghĩa sáng ngời.”
- ❖ “Mỗi chiến thắng của Nga đều như là chiến thắng của chúng tôi. Chúng tôi ủng hộ Nga trong xung đột với Gru-di-a.”
- ❖ “Có người ví von, Việt Nam - Cuba như là trời đất sinh ra. Một anh ở phía đông, một anh ở phía tây. Chúng ta thay nhau canh giữ hòa bình cho thế giới. Cuba thức thì Việt Nam ngủ, Việt Nam gác thì Cuba nghỉ.” (Phát biểu trong chuyến thăm Cuba năm 2009.)
- ❖ “Tôi hoan nghênh ông Obama. Ông ấy tuyên bố đóng cửa nhà tù Guantanamo mà. Nhưng mà tôi nói rằng “Ông Obama ơi, vấn đề này là khó lắm đó. Tôi chúc ông phải nỗ lực để thực hiện cho bằng được cái này. Tôi nói mà tôi nhìn Obama mà tôi thấy ông ấy cũng chăm chú lắm đó, lắng nghe lắm. Như thế là mình vừa động viên ông Obama nhưng mình vừa phân hóa cái nội bộ của ông [...] Như vậy đó tôi muốn nói với các đồng chí và quý vị rằng cái vai trò, cái vị thế của mình bây giờ cũng ngang hàng với người ta, cũng nói năng cũng đúng mức, đàng hoàng.” (Phát biểu trước kiêu bào 2009, nói về vị thế ngoại giao của Việt Nam.)
- ❖ “Chúng ta là con một nhà, là con Lạc cháu Hồng, cùng một bọc trứng sinh ra. Trên thế giới này ít có nơi nào có cái đó lắm á.” (Phát biểu trước kiêu bào 2009, nói về đoàn kết toàn dân tộc.)
- ❖ “Tình hữu nghị Việt Nam - Trung Hoa là số một! Phải làm sao giữ mãi, trân trọng. Dù nó có gặp khó khăn, có gặp những vấn đề gì trở ngại thì hãy đoàn kết, thân ái với nhau. Trao đổi để tìm ra cái giải pháp khắc phục! Hai bên biên giới phải là hai bên biên giới hữu nghị. Nhân dân hai bên phải thực sự đoàn kết!” (Phát biểu tại tỉnh Hà Giang.)
- ❖ “Bỏ Điều 4 Hiến pháp là tự sát.”

Chiều tối, tôi gửi bài viết mới (*Tái cấu trúc: Ai tái cấu trúc ai?*) cho các báo.

Nhà văn Phạm Viết Đào gửi mail cho tôi:

Chào anh Lê Anh Hùng,

Bài của anh khi nhận được tôi đều đưa lên ngay vì tôi rất thích. Anh giới thiệu cho một vài nét về anh và anh gửi cho một bức ảnh để đưa theo bài thì tốt.

Cảm ơn sự cộng tác.

Phạm Viết Đào

Ngày 9/11/2011.

9h sáng, vợ tôi về. Vợ tôi cho biết là gặp thêm 4 người của đoàn mới nữa (Đại sứ quán Na Uy thì phải). Cả thầy 9 người nước ngoài (5 người của đoàn Mỹ trước) và 2 phiên dịch. Họ hỏi rất nhiều. Khi hỏi chuyện, họ yêu cầu vợ tôi tắt điện thoại. Sau đó, họ bảo vợ tôi viết ra giấy câu chuyện của chúng tôi. Họ nói là sắp có tiền rồi. Nếu người ta không trả thì họ sẽ công bố bản tường trình viết tay của vợ tôi. Vợ tôi mới viết được mấy trang và còn phải viết tiếp. Họ còn ở lại làm việc ở đây.

10h sáng, vợ tôi lại đi tiếp khách, 2 đoàn kia.

18h vợ tôi mới về. Vợ tôi cho biết là tiếp 2 đoàn kia, 5 người Mỹ, 4 người Na Uy và 2 phiên dịch. Phía VN không ai được phép bén mảng tới. Cuộc gặp diễn ra tại một nhà hàng ở Cam Lộ. Người ta bố trí bảo vệ vòng trong vòng ngoài rất chặt. Thời gian ăn uống hơi lâu. Vợ tôi viết tường trình độ 1 tiếng đồng hồ nữa. Họ không cho vợ tôi dùng điện thoại. Có lần đang nói chuyện vợ tôi rút điện thoại ra mà họ nạt.

Khi họ nói về tôi, tay phiên dịch dịch là “giỏi...”, còn mấy nhà ngoại giao thì đưa ngón tay cái lên ra dấu “No.1”.

18h30, vợ tôi lại ôm Thiên Nga đi, đến gặp họ để viết tiếp câu chuyện. Dự kiến là ngày mai họ rời khỏi đây.

Ngày 10/11/2011.

Buổi sáng, vợ tôi gọi điện cho biết là đang ở Huế, thì ra tối qua xe chở vợ con tôi vào Huế.

Ngày 11/11/2011.

Sinh nhật vợ.

6h30 sáng, vợ tôi ra tới nơi. Hết tiền mua sữa cho con (ông Hoàng nói là chưa có tiền trả). Vợ và cu Tý đi xe máy sang nhà Hương-Nhân vay 5 triệu VNĐ, về đưa cho tôi 1 triệu để đi mua sữa cho con.

Vợ tôi cho biết là ở trong kia không viết gì thêm nữa, chỉ viết tóm tắt như thế thôi. Ngày hôm qua (10/11), ông Ngô Quận cũng vào Huế làm việc với họ. Hình như họ lấy tài liệu gì đó từ ông Quận.

Họ nói với vợ tôi là chịu khó đi, xong vụ này họ sẽ thưởng cho vợ chồng tôi số tiền 3 tỷ VNĐ. Nhưng phải xong cái đã, lúc nào họ cần là vợ tôi phải có mặt đã. Tối hôm qua, vợ gọi điện cho biết là chiều mai (11/11) mới ra, để còn gặp ông Đại sứ Mỹ. Nhưng không hiểu sao kế hoạch kia lại huỷ (vẫn là 9 người kia).

Ông Hoàng cũng ở trong Huế, ông dùng ô tô chở vợ tôi đi lại khi cần. Họ nói khoảng 1, 2 hôm nữa thì xong. Ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Minh Triết sẽ vào để đối chất với vợ tôi. Lúc đầu, mấy ông này yêu cầu vợ tôi phải ra Hà Nội, nhưng phía Đại sứ quán nói là vợ tôi con nhỏ, hơn nữa họ phạm tội thì phải vào đây chứ sao lại bắt vợ tôi phải đi.

Vợ tôi cho biết là có gặp ông Trương Tấn Sang ở Huế; khoảng 5, 6h chiều ngày 10/11. Ông cười và hỏi vợ tôi là “có khoẻ không?” Vợ tôi hỏi mấy người xung quanh, “Đây có phải là chú Sang không?” Nhưng họ mắng át đi, bảo đừng hỏi gì cả. Ông Sang có bé con tôi nhưng con bé khóc ré lên nên ông lại thôi. (Có khả năng là họ muốn gián tiếp cho tôi biết rằng ông Sang đang làm chủ tình hình, và thế là tốt rồi, không cần phải tố cáo nữa.) Ông Sang đang đi thăm Hàn Quốc và chuẩn bị tới Hawaii để dự hội nghị thượng đỉnh

APEC.

Vợ tôi nói là ông Ngô Quận gặp họ riêng. Sau đó, vợ tôi và ông Quận đối chất với nhau, dưới sự giám sát của các nhà ngoại giao. Ông Quận thừa nhận hết những gì vợ tôi nói.

Vợ tôi nói với họ là tôi đề nghị gặp họ, họ nói là để xong xuôi mọi chuyện đã. Ông Hoàng cũng bảo vợ tôi nói với họ như thế. Vợ tôi cho biết là họ khen bài báo của tôi lắm. (Tôi nghĩ đó là bài *Chính phủ và chính sách*, vì tôi có gửi đường link bài này tới một số báo trong và ngoài nước cho số địa chỉ email của các cơ quan đại diện nước ngoài ở Việt Nam.)

Hiện nay họ đang làm việc về ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Hoàng Trung Hải.

Vợ tôi nói là rất mệt. Họ cũng biết vậy và động viên vợ tôi.

Họ (9 người của 2 đại sứ quán) nói sẽ yêu cầu 3 ông kia (Mạnh, Dũng, Hải) bồi thường cho vợ chồng tôi.

9h sáng, ông Hoàng lại gọi vợ tôi đi.

15h30 vợ tôi mới về. Vợ tôi nói là ngoài mấy người cũ, vợ tôi còn gặp 2 sỹ quan Công an mới nữa.

16h, vợ tôi lại đưa con gái Thiên Nga về nhà khách Công an tỉnh.

Quốc Hội thông qua Luật Tố cáo, không chấp nhận hình thức tố cáo qua email, điện thoại, fax.

Ngày 12/11/2011.

9h25 sáng, vợ tôi về. Xe của Đại sứ quán chở ra. Vợ đã đi xe này vào ra Huế - Đông Hà mấy lần. Vợ tôi nói là xe dài (3 cửa một bên, loại limousine), ngồi trong xe đi mà cứ như là không đi ấy, êm ru, không nhận ra là đang đi.

Vợ tôi cho biết là vẫn làm việc với họ, tường trình và viết thêm độ 3 trang nữa. Có ba người mới thay ba người cũ trong số 9 người của hai đại sứ quán. Lúc họ vào phòng, cởi áo vét ra, vợ tôi thấy họ đeo phù hiệu có chữ UN (Liên Hợp Quốc). Vợ tôi chỉ vào đây rồi “hù” họ: “Cháu biết các chú là ai rồi”. Họ đưa ngón tay lên miệng ra dấu bí mật.

Vợ tôi nói là ông Trần Đại Quang có gọi điện, “bảo Hùng đứng nóng ruột, chuyện này phức tạp lắm”. Họ nói là ngoài việc ông Triết phải trả tiền, họ còn yêu cầu ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải bồi thường danh dự cho tôi nữa.

10h sáng, vợ tôi lại đi làm việc với họ tại Công an tỉnh. Vợ tôi có đối chất qua điện thoại với ông Triết, nhưng ông ta phủ nhận.

15h, vợ tôi về; 15h25 lại bé Thiên Nga đi vào Huế. Họ cho biết là vào đó sẽ đối chất với ông Nguyễn Minh Triết (có cả ông Ngô Quận nữa). Ở Huế, vợ tôi ở khách sạn Hoàng tử. Các cuộc làm việc, viết tường trình thì diễn ra ở phòng khách của khách sạn, có người bảo vệ cẩn mật. Vợ tôi cho biết là họ có kế hoạch gặp tôi vào cuối tuần sau.

Vợ tôi nói là vì ông Nguyễn Minh Triết không chịu thừa nhận vụ việc nên phải vào Huế đối chất. Ông Triết không chịu đi nhưng người ta đã bắt ông ta phải đi.

Vợ tôi nói là theo kế hoạch của họ thì ngày mai sẽ ra lại Đông Hà.

Hôm đó, tôi thấy có một số điều bất thường. Lúc 15h, vợ tôi đi taxi về nói cho tôi biết là 1 tay phiên dịch mượn xe máy của vợ tôi để đến nhà ông Quận lấy tài liệu gì đó. Anh ta nói là sẽ gửi xe ở trụ sở Công an tỉnh. Vợ tôi nói là ngày mai cô ấy ra sẽ gọi điện cho tôi đến trụ sở Công an tỉnh lấy xe máy chở 2 mẹ con về nhà. Và khi bé con ra taxi đến Công an tỉnh để theo xe của Đại sứ quán Mỹ vào Huế, vợ tôi lại đội mũ bảo hiểm xe máy đi.

Buổi tối, ông Triết xuất hiện trong chương trình thời sự VTV:

“Ngày 12/11, tại Đồng Nai, Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Việt Nam đã long trọng tổ chức Lễ Khánh thành Nhà máy nhiệt điện Nhơn Trạch 2.

Đến dự, có các đồng chí: Nguyễn Minh Triết, Nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, Nguyên Chủ tịch nước; Hoàng Trung Hải, Ủy viên Trung ương Đảng, Phó Thủ tướng Chính phủ; Đinh La Thăng, Ủy viên Trung ương Đảng, Bộ trưởng Bộ Giao thông vận tải; lãnh đạo Bộ Công thương, tỉnh Đồng Nai, Tập đoàn Dầu khí quốc gia Việt Nam, lãnh đạo các nhà thầu cùng đông đảo cán bộ, công nhân viên lao động nhà máy nhiệt điện Nhơn Trạch.”

Ngày 13/11. Vợ tôi gọi điện cho tôi biết là vẫn chưa xong việc, họ chưa cho ra. Vợ tôi nói là họ vẫn chủ yếu yêu cầu vợ tôi viết về vụ việc.

Buổi chiều, Nguyễn Thị Hương gọi điện vào số máy của vợ tôi mà tôi đang cầm (vợ tôi cầm số máy 01249473441 của tôi). Tôi nghe máy, Hương hỏi vợ tôi. Tôi nói vợ đi vắng. Hương nói là “lúc nào Béⁱ về thì bảo nó là chị Hương gọi điện.”

Chiều tối, tôi báo với vợ là Hương có gọi điện. Vợ nói, “chắc là hỏi khoản tiền 5 triệu em mới mượn anh Nhânⁱⁱ đó.”

Ngày 14/11/2011.

Sáng sớm, vợ tôi gọi điện cho biết là hôm trước tay phiên dịch đi xe máy vào thẳng Huế, thành ra xe máy của chúng tôi bây giờ đang ở Huế. Vợ tôi nói là lát nữa tay phiên dịch sẽ đi xe máy ra rồi đưa đến nhà cho tôi.

Buổi sáng, có một người gửi tin nhắn từ số máy 01642738175 đến cho vợ tôi, nhưng số máy này tôi lại đang dùng, vợ tôi dùng số máy của tôi:

“Cháu bình tĩnh trả lời với họ. Ông Triết sẽ thắng cháu nếu như cháu mất bình tĩnh ... (có một đoạn tin bị mất). Chú tin cháu, hãy vì chồng cháu mà cố lên cháu. Cháu sẽ lấy lại được tất cả, và những ai gây ra cho vợ chồng cháu họ sẽ phải bồi thường bằng cái giá rất lớn.”

Lát sau, vợ tôi có gọi điện hỏi tôi về số chuyến buôn lậu rượu, ông Triết vặn lại vợ tôi về chuyện đó. Tôi có nói với vợ là làm sao tôi biết được, và dặn vợ là ông ta hỏi thế là để đánh lạc hướng, làm mình rối trí và mất bình tĩnh đấy. Rồi tôi nhắn lại cho vợ tin nhắn của số máy kia vừa gửi cho tôi.

Nghĩa là lúc đó vợ tôi đang đối chất với ông Triết, với sự có mặt của ông Quận, dưới sự giám sát của các nhà ngoại giao nước ngoài và 2 tay phiên dịch.

Chiều tối, họ vẫn chưa cho xe chở vợ tôi ra. Khoảng gần 5h chiều, tôi gọi điện cho vợ. Vợ tôi nói là đang chuẩn bị ăn tối để làm việc tiếp.

ⁱ Tên thường gọi của vợ tôi ở nhà.

ⁱⁱ Hoàng Thượng Nhân, chồng Hương.

Tôi hỏi vợ: “Có phải hôm nọ em đưa mũ bảo hiểm xe máy cho tay phiên dịch không?” Vợ tôi trả lời: “Không, em đội rồi khi đi ô tô em để trên xe ô tô. Anh phiên dịch mượn xe máy để đến lấy tài liệu ở chỗ ông Quận và lấy sổ sách (buôn lậu rượu) ở chỗ Hương.” Tôi bức quá, vì nghe chẳng ổn chút nào cả. Từ chuyện vợ tôi đi ô tô mà lại đội mũ bảo hiểm; chuyện tay phiên dịch mà lại đến nhà ông Quận, nhà Hương để lấy tài liệu (anh ta lấy tư cách gì ở đây, nếu có gì thì phải đích thân ông Ngô Quận giao cho các nhà ngoại giao chứ); chuyện xe máy chúng tôi bây giờ đang ở Huế mà lúc sáng tay phiên dịch không đem về Đông Hà cho tôi như vợ tôi nói; chuyện vợ tôi bảo ngày 13/11 ra, nhưng nay hết ngày 14/11 rồi mà vẫn bảo là đang chuẩn bị làm việc tiếp vào buổi tối (đổi chất thì đã xong từ sáng rồi). Chưa kể, trước đây có một lần (hình như vào chiều ngày 11/11), lúc vợ tôi chuẩn bị vào Huế, vợ tôi nói là để mẹ lấy xe Airblade của chúng tôi chở vợ con tôi đến nhà khách Công an tỉnh rồi mẹ bắt xe về, để xe máy lại. Tôi nói là “em đi ô tô chứ con nhỏ thế làm sao đi xe máy được?” Vợ tôi nói là “em dùng dây đeo con vào người”. Tôi nói là “nếu cần thì để anh chở đến rồi anh bắt xe về cũng được”, nhưng vợ tôi nói là “không hiểu sao họ sợ gặp anh lắm”. Tuy nhiên, lúc đó tôi không cho vợ đi xe máy, mà bắt vợ đi taxi đến đó, và cũng không nghi ngờ gì.

Quá nhiều điều khiến tôi ngờ vực. Vì thế, lần này tôi không để vợ thanh minh thanh nga gì nữa mà tắt cuộc gọi luôn, vợ gọi lại tôi không cầm máy và tắt máy luôn.

Khoảng hơn 6h35 tối thì vợ và con gái tôi (Thiên Nga) đi xe máy về (mà sau vợ tôi nói là thuê một tay xe ôm chở từ Huế ra). Vợ tôi đưa con vào gặp tôi, khi đó đang xem tivi, nhưng tôi bức quá, không còn buồn nhìn vợ và nói gì nữa. Tôi xem thời sự một lát thì chẳng còn tâm trí nào mà xem. Tôi đi ra ngoài, ra cửa thì thấy vợ đang nằm ở phòng bên cho con bú. Tôi đi một đoạn thì vợ tôi lật đật chạy theo sau. Tôi chẳng buồn dừng lại. Tới một đoạn nữa thì vợ tôi đuổi kịp tôi. Lúc này, tôi mới quay lại căn vặn vợ về những nghi vấn trên đây của tôi. Và vợ càng giải thích thì tôi lại càng nghi ngờ thêm. Vợ tôi nói là hôm đội mũ xe máy đi là để dự phòng nếu không đi Huế bằng ô tô theo đoàn thì sẽ đi xe máy về nhà (?). (Trong khi tôi cứ một hai định ninh là người ta đã có kế hoạch đi Huế thì đi chứ sao lại có chuyện đi hay không chưa rõ.) ... Tôi càng nghi ngờ, càng bức tức thì vợ tôi lại càng uất ức, đến mức vợ tôi nói, “Anh không tin tôi thì li dị đi.” Nghe thấy thế tôi lại càng điên tiết và đấm cho vợ một cái vào cằm, cạnh gáy. Vợ tôi lúc đó vô cùng phần uất, “Anh hãy biến khỏi nhà tôi đi.” Nhưng tôi thì lại đang nổi cơn điên, dù rất kiềm chế nhưng tôi vẫn không sao ngăn được những cử chỉ, lời nói và hành động như một kẻ vũ phu. Tôi yêu cầu vợ cho tôi biết về cuộc đối chất với ông Triết. Vợ nói là lúc đầu, ông Triết chối nhưng sau đó ông Quận đưa bằng chứng ra thì ông Triết không cãi được nữa và chấp nhận (chuyện ông đứng sau lưng chỉ đạo và ủng hộ vợ chồng tôi, kể cả chuyện tạo điều kiện cho chúng tôi đi buôn lậu). Còn số tiền của vợ chồng tôi ông đang giữ thì ông không thừa nhận con số chúng tôi đưa ra (tôi nhớ thời điểm cuối cùng Hương thông báo số tiền cho vợ tôi để rồi vợ tôi về nói với tôi, vào đầu năm 2009, là khoảng 6.500 tỷ VNĐ). Ông Triết nói là ông Quận đã lấy một nửa trong số đó. (Những người giám sát cuộc đối chất rõ ràng là không quan tâm đến chi tiết đó, mà họ chỉ cần ông Triết thừa nhận vai trò của ông ta trong câu chuyện thôi. Chi tiết kia là chuyện riêng giữa ông Triết và ông Quận.¹) Tôi vẫn rất nghi ngờ và không còn tin mấy vào lời vợ. Tôi lại căn vặn và nổi xung với vợ, còn vợ tôi thì lại vô cùng uất ức, cứ một hai là không lừa dối gì tôi cả. Vợ tôi còn tỏ thái độ thách thức khiến tôi không kiềm chế được đuổi theo đòi

¹ Tôi cho rằng ông Triết đổ vấy cho ông Quận để đỡ bớt tội và khiến cho chúng tôi ngờ vực ông Quận.

đánh, vợ tôi vội chạy vào nhà, và mẹ vợ tôi can ngăn tôi lại. Tôi nuốt giận đi vào phòng nằm.

Một hồi sau tôi định đi ra hỏi vợ thêm cho ra nhẽ thì mới biết là vợ tôi đã ôm con đi rồi. Mẹ vợ cho biết là can ngăn nhưng không được. Tôi gọi điện cho vợ. (Vợ tôi đã đổi sim, trả lại sim 01249473441¹ cho tôi, và lấy lại sim đuôi 1919.) Tôi gọi không được, kiểm tra máy thì ra máy hết tiền. Tôi lấy máy của mẹ vợ để gọi cho vợ. Vợ tôi vừa khóc vừa nói, “em ôm con đi chết đây”. Tôi nói là thôi em đưa con về đi, anh xin lỗi em. Vợ nói là đang trên đường vào Huế, vì khi đi ra vợ trốn họ ra, bây giờ họ gọi vào để làm việc tiếp. Tôi dặn vợ là vào cố gắng làm cho xong. (Dù nghi ngờ mấy sự cố vừa rồi nhưng tôi không thể nghi ngờ toàn bộ câu chuyện được, không ai có thể dựng lên một câu chuyện như thế để lừa tôi được cả.) Tôi hỏi vợ bao giờ ra, vợ nói là mai ra. (Tôi cũng rất ân hận vì đã đánh vợ, vợ tôi đang đau trên đầu do cuộc giải phẫu chảy máu não, ngoài một cú đánh cạnh hàm, gần gáy, vợ nói tôi còn đánh một cú vào đầu vợ nữa.)

Dù vậy, tôi vẫn không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra trong mấy hôm gần đây, và vẫn rất bức tức với vợ.

Ngày 15/11/2011.

Khoảng 7h sáng, tôi gọi điện cho vợ. Vợ tôi dập máy và gọi điện lại cho tôi. Vợ tôi gọi từ một số điện thoại mà tôi thấy ngỡ ngỡ. Cô ấy nói là có thể hết ngày mới làm việc xong.

Tuy nhiên, khoảng 10h35 sáng thì vợ tôi về nhà. Tôi vẫn chưa thể tỏ thái độ bình thường với vợ được. Trong khi vợ tôi vẫn cứ một hai là không nói dối gì tôi cả. Buổi trưa, dọn cơm ra nhưng tôi không buồn ăn nữa. Sau khi căn vặn vợ một lúc, tôi vẫn không hết bức, vẫn không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Tôi chỉ còn biết cố nhịn cho êm chuyện trước mắt đã.

Khoảng 11h30, vợ tôi đưa con vào phòng mẹ và cho con bú. Tôi vào hỏi vợ là phía đại sứ quán họ bảo gì không? Vợ tôi nói là họ bảo cô ấy ra Hà Nội mấy hôm. Tôi thấy thật khó hiểu. Quan trọng nhất là các bản tường trình của vợ tôi, và cuộc đối chất giữa vợ tôi và ông Quận, giữa vợ tôi và ông Triết (với sự có mặt của ông Quận) thì họ đã có rồi. Họ còn muốn gì nữa? Việc điều tra tội ác của các ông Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải thì họ không thể làm được. Trước kia họ nói chỉ vài ngày là xong, vậy mà đã gần cả tuần rồi kia mà. Nhưng tôi vẫn cố nói với vợ, “Cố mà làm cho xong.” Nhưng vợ tôi lại nói, “Em không làm nữa, làm mà chồng cứ nghi ngờ như thế thì làm làm gì cho mệt.” Tôi bức quá và nói, “Cô không làm thì tôi làm, tôi có cách của tôi.” Nói rồi tôi lấy cái túi hồ sơ trong đó có toàn bộ giấy tờ cá nhân của tôi, các quyết định của Công an, Viện KSND tỉnh về vụ bắt xử tôi, các tờ đơn tố cáo có chữ ký cùng điểm chỉ của vợ tôi và bản cam đoan viết tay của vợ tôi. Vợ tôi vội kéo tôi lại, “Thế thì để em làm.” Nhưng tôi vẫn cầm túi hồ sơ đi sang giường mình.

11h54: Tôi bắt đầu gửi bức thư ngỏ cho Đại biểu QH Dương Trung Quốc tới hàng loạt địa chỉ email, nội dung là đề nghị ông cho biết câu trả lời của nhà chức trách về bức thư ngỏ mà tôi đã 2 lần gửi cho ông trước kia để xác định bước đi tiếp theo của mình.

Khoảng 12h trưa, vợ tôi lấy xe máy ra và đi con đi. Tôi chỉ nghe tiếng xe máy, đi ra thì

¹ Nếu ai đó gọi cho tôi vào số máy này mà bị chặn hoặc không liên lạc được thì cũng đừng “thắc mắc”: số máy của tôi thường xuyên bị kiểm soát.

vợ đã đi rồi.

Tôi gọi điện cho vợ. Nhưng vợ tôi không cầm máy. Vợ nhắn lại cho tôi, “Tui đưa con đi chết đây, tui bán xe máy để gửi tiền về nuôi 2 đứa.” Tôi nhắn lại, “Mặc xác mày!”

Tôi dự định là sẽ đến Công an tỉnh Quảng Trị để tố cáo trực tiếp, với các lá đơn mà vợ tôi đã ký và điểm chỉ, cùng bản cam đoan viết tay của vợ nữa. Tôi quyết làm cho ra lẽ; chết tôi còn chẳng sợ thì tù đầy chẳng là gì với tôi, tôi đã biết thế nào là tù đầy rồi. Lẽ phải ở phía tôi, tôi chẳng sợ gì cả.

Khoảng 12h30, tôi ra ngoài đi dạo, tôi đi dạo khá xa. Gần 30 phút sau tôi quay lại nhà. Mẹ vợ hỏi tôi, “Con Béⁱ mới quay về đó, con có gặp không?” Tôi nói là không thấy. Tôi đi vào phòng thì phát hiện ra là cái túi hồ sơ của tôi đã không cánh mà bay. Tôi liền gọi điện cho vợ, yêu cầu đưa trả túi hồ sơ cho tôi. Và nói nếu không đưa tôi sẽ đi khỏi nhà ngay lập tức. Vợ tôi nói, “Anh là cái thá gì mà tôi đưa cho anh. Anh đi đâu mặc xác anh, tôi không quan tâm.” Lúc này thì tôi không còn thiết tha gì với cuộc đời này nữa cả, còn nói gì đến chuyện tố cáo. Tôi quyết định ra đi khỏi nhà. Tôi dặn mẹ vợ là có gì nhờ mẹ trông nom các cháu, nếu không nuôi nổi thì cho các cháu vào trại trẻ mồ côi. Mẹ vợ khóc, hỏi có còn tiền không cầm tạm mấy trăm đi đường. Tôi qua bà phải đưa cho vợ tôi 200 ngàn để đi. Tôi nói là không cần, trong túi tôi còn 200.000VNĐ. Mở tủ định lấy hộp sữa uống cho đỡ đói. Song nhìn lại đứa con trai 3 tuổi (đứa đầu đi học mẫu giáo), chợt nghĩ là mình bây giờ đi tìm cái chết, không còn làm gì được cho con thì cũng đừng uống sữa của con nữa. Tôi chỉ mặc một chiếc quần bò và chiếc áo phông. Mẹ vợ bảo mặc thêm áo ấm cho đỡ lạnh nhưng tôi nói không cần. Khoảng 1h chiều tôi cất bước ra đi, chẳng cầm theo cái gì đi cả, ngoại trừ chiếc điện thoại, nhưng tôi cũng tắt máy nốt. Tôi không còn muốn nghe vợ tôi nói nữa. Tôi đi tìm sự kết thúc trong nỗi uất hận về người vợ của mình. Tôi nghĩ, mình bây giờ chết cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Tôi luôn hành động theo lương tâm của mình nên chẳng bao giờ tôi phải ân hận. Tôi đã tố cáo tội ác tởm lợm của lũ người đã và đang “lãnh đạo” đất nước này, sớm muộn gì lịch sử cũng vạch mặt họ và mình oan cho tôi. Tôi cũng đã công bố hai cuốn sách dịch quan trọng và một số bài báo, dù bản thân chỉ là một kẻ nghiệp dư. Nhưng bây giờ thì sự thể đã quá sức chịu đựng của tôi rồi. Tôi cần sự thanh thản và bình yên tuyệt đối.

Tôi cứ đi như thế, nhiều lúc vừa đi vừa khóc, nghĩ làm sao kết thúc cho thật “nhanh gọn”. Tôi cũng tính tới chuyện có thể dùng cái chết của mình để làm vũ khí cuối cùng, đánh thức lương tâm của những người trong cuộc, những người hiểu được câu chuyện của chúng tôi (bằng cách ra Hà Nội rồi tìm kiếm một cái chết gây sự chú ý chẳng hạn). Tôi đi qua cầu Đông Hà trong sự vô định. Nghĩ thế nào tôi lại rẽ vào đường Hoàng Diệu. Tôi đi xuống bờ sông để nghỉ ngơi và ngắm ngơi một lát. Lúc đó khoảng 1h53 chiều. Tôi bật máy điện thoại lên, thấy có một cuộc gọi nhớ của vợ. Ngồi một lúc, tôi nghĩ là chắc mấy hôm nay vợ tôi chỉ quanh quẩn ở Đông Hà thôi, chứ không phải vào Huế để làm việc với các nhà ngoại giao Mỹ (và Na Uy?). Việc vợ tôi nói dối tôi chắc là do ai đó đe dọa, chứ chẳng phải tự nhiên mà vợ tôi lại làm thế. Mọi chuyện đang tiến triển tốt, đột nhiên lại ra nông nổi này. Tôi ngờ rằng không khéo vợ con tôi lúc này đang ở nhà Hương cũng nên. Thế là tôi quyết định đi bộ đến nhà Hương, khách sạn Bảo Minh, cách đầu đường Hoàng Diệu (QL 1A) khoảng 1km. Tôi đến nơi thì thấy cả 2 vợ chồng Hương - Nhân, không thấy xe máy và vợ con tôi. Tôi hỏi thăm qua thì được Hương cho biết là vợ tôi nợ Hương

ⁱ Tên thường gọi của vợ tôi ở nhà.

khoảng gần 20 triệu. Hương cũng nói là nợ lâu rồi, thỉnh thoảng mượn vài ba triệu, rồi thỉnh thoảng sang trả góp. Nhưng độ 1 tuần nay không thấy vợ tôi đến nên hôm nọ mới gọi điện hỏi.

Tuy không tin hết vào lời nói của Hương nhưng tôi cũng càng thêm tin rằng vợ tôi nói dối tôi.

Rời khỏi nhà Hương, khoảng gần 3h chiều, tôi đi đến một quyết định là muốn chết mà chưa tới số thì cũng khó mà chết được và đến nước này thì đi vào Công an tỉnh để trực tiếp tố cáo vụ việc rồi xem nó đến đâu thì đến, mặc cho lúc này vợ tôi đã không còn đứng về phía tôi nữa.

Tôi bắt xe ôm đến trụ sở Công an tỉnh, gần cầu vượt Đông Hà. Lúc này, tôi chẳng có gì trong tay cả. Tôi vào nói với trực ban về việc tố cáo. Trực ban gọi điện vào trong rồi bảo tôi ngồi chờ. Một lát sau thì một tay Trung tá thuộc Thanh tra Công an Quảng Trị xuống tiếp tôi. Tôi nói qua vụ việc. Tay này ghi chép đại khái trên tờ giấy A4, chắc ban đầu cũng nghĩ là tôi có gì đây không bình thường. Nhưng sau đó, anh ta vẫn đồng ý ngồi chờ để tôi đi in thư tố cáo. Tôi đến chỗ in ấn quen, vào mạng rồi tải thư tố cáo xuống. Tôi in mấy trang thư tố cáo vắn tắt, cả quyết định khởi tố bị can của Công an Quảng Trị và quyết định phê chuẩn quyết định khởi tố bị can của Viện KSND tỉnh.

Lúc tôi quay lại chỗ Công an tỉnh thì có thêm một viên Đại úy nữa. Tôi đưa cho họ mấy trang tôi vừa in. Viên Đại úy nói là phải về chuẩn bị lại thư tố cáo, với chữ ký tươi, rồi sáng mai đến làm. Tôi quyết định quay lại nhà bà ngoại vợ để chuẩn bị đơn từ.

Mẹ vợ thấy tôi quay về thì tỏ ra vui mừng.

Vợ tôi nhấn vào máy tôi, “Anh quay lại nhà tôi làm gì nữa? Anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi đi.” Tôi chẳng buồn nhấn lại nữa.

Tôi kiểm tra lại số máy mà buổi sáng vợ gọi cho tôi, tôi đã thấy ngờ ngợ. Tôi không tin vào mắt mình nữa: đó chính là số máy 01642738175 mà sáng hôm qua đã nhấn vào số máy của tôi: “Cháu bình tĩnh trả lời với họ. Ông Triết sẽ thắng cháu nếu như cháu mất bình tĩnh. Chú tin cháu, hãy vì chồng cháu mà cố lên cháu. Cháu sẽ lấy lại được tất cả, và những ai gây ra cho vợ chồng cháu họ sẽ phải bồi thường bằng cái giá rất lớn.” (Tôi đã ghi cả số điện thoại này và tin nhắn vào Nhật ký trên máy tính và vì số sim đuôi 1919 kia vợ tôi đã lấy lại nên phải mở máy tính để kiểm tra.) Lần này thì không gì có thể xua tan được sự nghi ngờ của tôi.

Tôi chuẩn bị đơn từ để sáng mai đưa đi in và nộp cho Công an.

Tính tôi khá cẩn thận nên khi chuẩn bị Bản Cam Đoan (bản đánh máy) cho vợ ký tôi đã in ra rất nhiều bản cho vợ ký và điễm chỉ. Sau đó, tôi mới chọn bản với dấu vân tay rõ nhất để chụp vào máy và tung lên mạng. Vì thế, tôi vẫn còn một số Bản Cam Đoan đánh máy với đầy đủ chữ ký và dấu vân tay của vợ như thế mà tôi không bỏ hết vào trong túi hồ sơ quan trọng kia.¹

Một giấc ngủ nặng nề với tôi.

Ngày 16/11/2011.

¹ Cũng nhờ cẩn thận nên tôi mới lưu giữ được bản Nhật ký của mình sau khi bị bắt ngày 25/12/2009 và bị tịch thu USB khi đang ngồi ở tiệm Internet.

Khoảng 6h30, tôi có nhắn tin cho vợ là hãy đưa con về. Tôi muốn vợ về để biết thực hư sự thể thế nào, sao đột nhiên lại ra nông nổi này. Chúng tôi đã gần 10 năm trời là vợ chồng, với 3 mặt con rồi. Hơn nữa, nếu vợ tôi nói dối tôi thì chỉ mới mấy hôm gần đây thôi, chứ trước kia thì mọi chuyện tôi đều đã kiểm chứng bằng cách này hay cách khác được. Nhưng vợ tôi vẫn cắn hận và nguyền rủa tôi.

Tôi nghĩ thế thì không còn gì mà nói nữa.

Tôi quyết định đi in 2 thư tố cáo (THƯ TỐ CÁO 1 và THƯ TỐ CÁO 2), bổ sung thêm Bản Cam Đoan đánh máy mà vợ tôi ký và điểm chỉ. Đọc đường, vợ tôi nhắn cho tôi: “Anh hãy biến khỏi cuộc đời tôi đi, đừng quay lại nữa. Tôi căm thù anh.” Tôi chẳng hề nhần lại.

Khoảng 8h sáng, tôi đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị. Tôi gặp Đại úy Võ Nam Cường (người trực tiếp điều tra tôi vụ trước) ở cổng. Cường hỏi han tôi và vợ con của tôi. Tôi đưa cho Cường xem mấy lá đơn và cả Bản Cam Đoan của vợ tôi. Tôi nói là sẽ lên nộp ở Phòng Thanh tra, ngày hôm qua tôi đã làm việc qua với họ rồi. Tôi hỏi Cường là anh ta có quay lại làm vụ này không? Cường nói là việc ấy người ta sẽ quyết định.

Tôi lên Phòng Thanh tra Công an tỉnh, vào phòng của bà Thượng tá Phó Chánh thanh tra, tên là Hạnh, nói giọng lai bắc. Bà này và một viên Thượng úy xem đơn tố cáo của tôi. Sau đó, viên Thượng úy ký tiếp nhận thư tố cáo của tôi. Tôi đòi phải có biên nhận nhưng họ không đồng ý. Anh ta viết lưu vào sổ và tôi ký vào. Tôi đã cung cấp địa chỉ của mình (thường trú và tạm trú) và để lại số điện thoại cho họ liên lạc.

Lúc tôi ký xong, khoảng 9h30, thì vợ tôi gọi điện và hỏi tôi là đang ở đâu đó. (Câu hỏi tử tế nhất hơn một ngày). Tôi nói là đang ở trụ sở Công an tỉnh. Sau đó tôi đập máy.

Tôi rời khỏi đấy ra về. Lát sau, vợ tôi lại gọi điện. Vợ tôi nói là “anh muốn đi tù hay sao? Tôi không biết gì đâu đấy. Anh đi tù một lần rồi chưa tỉnh à?” Tôi bực tức đập máy. Chứng tỏ là có người nào đó cho vợ tôi biết tôi vào trụ sở Công an tỉnh để tố cáo.

Vợ còn nhắn vào máy tôi, “Anh muốn đi tù thì mặc xác anh. Đừng lôi tôi vào làm gì.” Tôi chẳng buồn nhần lại.

Trên đường đi bộ từ trụ sở Công an tỉnh về, tôi ghé vào trụ sở Công an Phường 5. Tôi gặp Thiếu tá Đoàn Kim Thuyết, cảnh sát khu vực. Tôi hỏi xin giấy xác nhận tạm trú, nhưng anh ta nói là lần trước tưởng tôi không trú ở đây nên mấy tờ giấy kia anh ta vứt rồi. (Anh ta nói dối, vì chắc chắn mấy tờ tôi khai trước kia anh ta đã chuyển lên trên.) Anh ta đưa cho tôi mấy tờ biểu mẫu để làm lại. Tôi cho anh ta biết chuyện tôi vừa vào Công an tỉnh tố cáo, và đưa cho anh ta mấy tờ đơn tố cáo mà tôi in từ mạng Internet ra ngày hôm qua, cả Bản Cam Đoan của viết tay của vợ tôi. Một lát sau, Thiếu tá Hùng, Trưởng CA Phường 5, ghé vào, rồi xuất hiện cả viên sỹ quan Công an Thành phố Đông Hà mà trước đây tôi đã kể là từng cùng với một viên trung úy Công an tỉnh dò la về tôi khi tôi mới bán nhà ở Hà Nội và chuyển vào Đông Hà (sau khi tôi gửi thư tố cáo qua mạng lần đầu tiên vào ngày 21/4/2008). Lần này, anh ta đeo đầy đủ quân hàm quân hiệu nên tôi mới biết chính xác tên anh ta là Nguyễn Minh Đông, Thượng úy. (Anh ta cũng nằm trong nhóm Công an tiến hành vụ “bắt quả tang” tôi tại tiệm Internet ngày 25/12/2009.) Cả hai người đều xem qua các lá đơn tố cáo của tôi. Tay Đông ngó ý xin tôi mấy lá đơn, nhưng tôi nói chỉ có chừng ấy thôi, muốn có thêm thì đem đi photo. Thiếu tá Hùng hỏi tôi về nơi nộp đơn tố cáo, tôi cho anh ta biết là tôi nộp cho bà Thượng tá, Phó Chánh Thanh tra Công an

tinh.

Tôi đi bộ về nhà bà ngoại vợ. Em gái vợ cho biết là hồi sáng, lúc tôi đi ra khỏi nhà một lát thì vợ tôi có quay về một lúc rồi đi luôn.

Buổi trưa, ăn cơm xong, nằm ngẫm ngợi. Tôi nghĩ là cần phải kéo vợ về. Trước hết là xin lỗi vợ về chuyện đánh vợ, rồi sau đó sẽ tỉ tê hỏi vợ xem thực sự đã xảy ra chuyện gì trong mấy ngày vừa qua. Đàng nào thì tôi cũng cần cô ấy, chúng tôi đã gần 10 năm bên nhau, đã có ba mặt con rồi cơ mà. Nếu có gì thì do nguyên nhân khách quan nào đấy chứ không phải vợ tôi muốn lừa dối tôi.

Khoảng 1h chiều, tôi bắt đầu nhắn tin cho vợ. Bắt đầu bằng một câu tếu táo, thứ vũ khí kỳ diệu của mọi cuộc hoà giải. Thấy vợ phản ứng tích cực, tôi mừng thầm. Tuy nhiên, sau đó tôi biết vợ tôi căm thù tôi lắm, hận tôi lắm. Nhắn cho vợ nhiều tin trong buổi chiều mà chẳng thu được kết quả gì. Vợ tôi vẫn một hai là muốn li dị, chia tay, không muốn thấy mặt tôi nữa. Tôi nghĩ là vợ tôi bị người ta đe dọa, nay biết tôi đã lên Công an tỉnh tố cáo nên phải đi trốn, mà không khéo có ai đó đưa đi trốn cũng nên.

Buổi tối, tôi bắt đầu tỏ thái độ “thành khẩn” hơn. Tôi xin lỗi vợ vì đã đánh cô ấy, rồi hứa là từ nay về sau sẽ không đánh vợ nữa. Ban đầu, vợ tôi vẫn hận tôi lắm, “Tình cảm giữa anh và tôi đã chết rồi.” Tôi bảo vợ hãy về đi, “mình chỉ sợ ông Trời thôi, không sợ gì cả”. Tôi nói, “Em sợ quá mất khôn rồi.” Vợ tôi nói lại, “Tôi mà sợ à.” Rồi vợ tôi nói, “Thôi anh cứ ở đó. Tôi đi làm rồi hàng tháng gửi tiền về cho.” Đại khái là vợ tôi vẫn không chịu quay về, nhiều lần cũng chỉ nói là “đề tôi có thêm thời gian suy nghĩ đã.”

Thấy tình hình đang diễn biến có lợi, tôi nhắn cho vợ: “Anh biết là nhiều khi em sợ anh lo lắng rồi nói dối để cho anh yên tâm thôi.” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không hề nói dối gì anh cả.” Tôi lập tức nhắn hỏi vợ, “Tại sao sáng hôm kia số máy 01642738175 đã nhắn cho anh ‘Cháu bình tĩnh trả lời với họ...’ mà sáng hôm qua em lại dùng số máy ấy gọi điện cho anh?” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không biết gì hết.” Tôi hỏi tiếp, “Có phải em dùng số máy ấy nhắn cho anh để làm ra vẻ là em đang ‘đổi chất’ với ông Triết không?” Vợ tôi nhắn lại, “Tôi không biết. Khi tôi đổi chất xong đi ra thì có người cho tôi 2 cái sim. Tôi không biết số nào lại số nào cả. Sim tôi hết tiền nên tôi lấy 2 sim kia để gọi.” Tôi bàng hoàng cả người. Thế là đã rõ. Một âm mưu vô cùng tinh vi và thâm độc. Và chính tinh tiết tinh vi nhất lại là tình tiết khiến họ bị lật tẩy. Tôi xin lỗi vợ và nói rằng vợ chồng mình đã bị người ta lừa. Sau vợ tôi cho tôi biết người cho cô ấy 2 sim điện thoại kia là một tay phiên dịch. Tôi đã dùng sim của vợ khoảng 4 hôm rồi, bọn họ hoàn toàn biết 2 số máy mà vợ tôi dùng mấy hôm đó (ngoài số máy của tôi, vợ tôi còn dùng một số khác nữa), không thể có chuyện nhầm lẫn ở đây được.

Thì ra, các nhà ngoại giao Hoa Kỳ đã phối hợp với những người có trách nhiệm phía Việt Nam để dựng lên màn kịch hòng lừa gạt tôi, khiến tôi nghi ngờ vợ, làm cho vợ tôi bức xúc và kết cục tất yếu là vợ chồng tôi sẽ tan đàn sẻ nghé. Họ đã gây sức ép với nhà chức trách Việt Nam để làm việc với vợ tôiⁱ, “hứa hẹn” với vợ chồng tôi, đề nghị vợ tôi viết các bản tường trình, tổ chức các cuộc đổi chất giữa vợ tôi với ông Quận, giữa vợ tôi với ông Triết và ông Quận. Khi họ nắm được những “bảo bối” ấy trong tay thì ngay cả những kẻ ngây thơ nhất cũng hiểu là họ có thể làm gì rồi. Nhưng họ biết là nếu tôi gặp họ, tôi

ⁱ Họ có thể công khai thừa nhận việc đã gặp vợ tôi vào đầu tháng 9/2009. Ngoài ra, lúc này Việt Nam đang cần Mỹ làm điểm tựa để đương đầu với Trung Quốc.

nhận được tiền từ họ và lấy được tiền từ ông Triết rồi, có thể tôi sẽ không biết điểm dừng mà cứ được đà làm tới thì chẳng hay ho gì, để lộ ra chuyện người Mỹ đang nắm được thứ “bảo bối” để không chế chế độ VN hiện nay. Việc chế độ này sụp đổ cái rụp rõ ràng là nằm ngoài mong muốn của họ. Vì lúc đó nhiều hệ lụy sẽ xuất hiện ngoài tầm kiểm soát của Mỹ, mà đáng kể nhất là Trung Quốc sẽ ngay lập tức “xoi tái” Trường Sa, từ đó không chế hoàn toàn Biển Đông. (Rõ ràng, với thứ “bảo bối” này trong tay, người Mỹ có thể làm cho chế độ này sụp đổ bất cứ khi nào nếu họ muốn. Thậm chí, họ cũng có thể “điều chỉnh” được tốc độ cải cách chính trị của Việt Nam bằng cách “sơ ý” để “rò rỉ” thông tin trên cho những đối tượng cần thiết chẳng hạn.) Ngoài ra, còn có một khả năng nữa ở đây là các nhà lãnh đạo Việt Nam muốn mượn bàn tay của các nhà ngoại giao để lừa gạt tôi, để họ khỏi phải mang những bộ mặt như nuốc trong lịch sử.

Thảo nào, mấy hôm trước vợ tôi nói rằng các nhà ngoại giao cho biết là cuối tuần này sẽ gặp tôi trong 3 ngày. Tôi cũng đã “băn khoăn”; tôi được gặp họ một vài giờ đã quý lắm rồi, gặp những 3 ngày để làm gì chẳng biết? Rồi chuyện tay phiên dịch mượn xe máy của vợ tôi, bày chuyện là để đến nhà ông Quận, nhà Hương để lấy tài liệu, sau đó không gửi ở Công an tỉnh như đã nói với vợ tôi mà lại đi thẳng vào Huế, nói là đưa xe ra cho tôi vào trưa ngày 14/11 cũng chẳng thấy. Rồi chuyện mấy hôm liền vợ tôi cứ về nhà chưa đầy 30 phút là lại đi ngay, đêm toàn ngủ ở Huế. Rồi chuyện họ lấp lửng giữa việc đi vào Huế hay ở lại Đông Hà vào ngày 12/11 khiến vợ tôi đem mũ bảo hiểm xe máy đi theo để đi xe máy về làm tôi sinh nghi. Rồi chuyện Hương nói vợ tôi nợ gần 20 triệu VNĐ và thỉnh thoảng trả góp (vợ tôi khẳng định là chỉ mới mượn 5 triệu hôm 11/11 thôi), hơn nữa trước đây vợ tôi còn mua nhiều vàng rồi sau đó dồn tiền mua cao su nên không thể có chuyện như Hương nói. Việc bà Hương này nói với tôi như thế thì hoặc là do ai đó chỉ đạo ông Quận làm cách nào đấy để Hương nói thế, hoặc ai đó đã trực tiếp mua chuộc Hương. Rồi chuyện họ cố tình kéo dài thời gian vợ tôi làm việc ở Huế. Mấy ngày sau này họ cứ bảo vợ tôi viết, trong khi phần tóm tắt câu chuyện thì vợ tôi đã viết xong từ trước rồi, và trước đó họ cũng chỉ bảo chỉ cần viết tóm tắt thế thôi. Rồi chuyện tưởng tối 12/11 đối chất với ông Nguyễn Minh Triết, nhưng thực ra đến sáng 14/11 mới đối chất. Rồi chuyện họ chẳng chịu đưa ra kết luận gì cả mà khi vợ tôi về nhà vào sáng ngày 15/11, họ đề nghị vợ tôi đi Hà Nội mấy ngày... Kể cả việc vợ tôi suốt mấy đêm liền bế con gái tới khách sạn ngủ với mấy bà sỹ quan Công an kia không khéo cũng nằm trong âm mưu của họ, vì về sau một bà đã “thú nhận” với vợ tôi là họ không phải là Công an mà là người của Đại sứ quán Mỹ (!?).

Bốn nhà ngoại giao Na Uy kia thì có khả năng đúng, bởi trước đây có một người ở Đại sứ quán Na Uy từng gửi thư đề nghị tôi gửi lại các file đính kèm, vì máy tính của ông ta không mở được file nén (.rar). Hơn nữa, Na Uy có lẽ là quốc gia EU “ngghiêm khắc” nhất đối với Việt Nam về các vấn đề dân chủ, nhân quyền. Còn 3 vị đeo phù hiệu UN kia gần như chắc chắn đều là họ “Mèo” tuốt.

RE: _Appeal Letter

FROM: Royal Norwegian Embassy in Hanoi

TO: 'Hoang Le'

Tuesday, March 22, 2011 11:34 AM

[The attachments cannot be opened.](#)

Please send again.
Thanks,

*Royal Norwegian Embassy
10th Floor, Block B
Vincom City Towers
191 Ba Trieu Street
Hanoi, Vietnam
(84 4)974 2930*

From: Hoang Le [mailto:le.hoang91@yahoo.com]
Sent: Monday, March 21, 2011 3:00 PM
To: le.hoang91@yahoo.com
Subject: _Appeal Letter

Dear Sirs,

Please open the file LETTER TO FOREIGN AMBASSADORS (English) and other [Vietnamese] files attached to see the true face of the current regime in Vietnam .

Please raise your voice to help bring those accused to justice and protect the accusers.

The Accuserⁱ

Thật là một âm mưu hoàn hảo. Và họ đã hoàn toàn lừa được tôi (vợ tôi thì chẳng cần phải lừa), cũng giống như trước kia ông Mạnh, ông Dũng, ông Hải và tay Trọng đã nhiều lần lừa được tôi. Chỉ có điều là trước sau tất cả bọn họ đều không lừa nổi ông Trời.

Lúc này thì tôi mới thấy thâm thía là tôi đã hành xử sai với vợ thế nào, và tại sao vợ tôi lại căm hận tôi đến thế. Tôi đã hết lời xin lỗi, mong vợ tha thứ. Nhưng vợ tôi cũng chỉ nói là để thêm thời gian suy nghĩ đã.

Ngày 17/11/2011.

4h30 sáng, tôi đã thức giấc, và không sao ngủ tiếp được. 5h tôi nhắn tin cho vợ. Mong vợ tha thứ và quay về với chồng con. Nhưng tôi không nhận được tin nhắn. Đến 6h tôi gọi điện cho vợ. Tôi năn nỉ vợ quay về. Một lát sau, vợ tôi nhắn tin cho tôi. “Mai em về đến Huế.”

Mặc dù chua chát nhưng tôi phải chấp nhận một thực tế rằng các nhà ngoại giao Mỹ hành động vì đất nước họ, họ phải đặt lợi ích quốc gia lên trên hết. Dân chủ, nhân quyền ở nước khác cũng quan trọng nhưng vẫn không thể nào sánh với lợi ích của đất nước họ.

ⁱ Mấy lần đầu tiên, vì sợ bị chặn thư nên tôi gửi BCC tới các địa chỉ email cần gửi (mục TO: thì điền địa chỉ email của chính người gửi). Thời điểm đó, tôi dùng hộp thư le.hoang91@yahoo.com.

Niềm an ủi lớn lao của tôi ở đây là việc Việt Nam đi theo quỹ đạo của Mỹ chính là mong ước cháy bỏng của tôi.ⁱ

Âm mưu lừa gạt tôi chắc chắn là đã được thông qua ở cấp lãnh đạo chớp bu của Việt Nam, và ông Trương Tấn Sang là một trong số đó. Trước đây, khi tôi tung Nhật ký của mình lên mạng, tôi đã lược bỏ một vài tình tiết không có lợi cho ông Sang trong bản Nhật ký gốc. Vì vậy, ông đã có những động thái để qua đó bắn tín hiệu ủng hộ tôi, và một thời gian dài ông Sang rất lớn tiếng, đòi tiêu diệt “bầy sâu”, cho đến khi tờ *Năng Lượng Mới* lật lại vụ án Năm Cam. Nhờ tôi, ông đã tạo được vị thế quyền lực đáng gờm trong giới lãnh đạo trước liên minh hùng mạnh Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Sinh Hùng – Lê Hồng Anh – Hoàng Trung Hải (cùng một số người khác), hoặc có thể ông đã đạt được cho mình một thoả hiệp nào đó với phe này. Rõ ràng là ông đã đơn độc và bất lực trước một “bầy sâu”. (Trước kia, nhờ vụ việc tôi tố cáo mà ông đã vượt mặt ông Mạnh để gầy dựng cho mình một nền tảng quyền lực đáng kể trong bộ máy lãnh đạo khoá X, đủ để “tranh đấu” chức Tổng Bí thư BCHTW Đảng khoá XI. Và sau khi tôi bị bắt, ông Triết bị lộ mặt và bị Bộ Chính trị gạt sang một bên thì trên thực tế ông đã đảm nhiệm vị trí Tổng Bí thư thay ông Mạnh.ⁱⁱ)

Tôi không biết là ông Trương Tấn Sang chủ động hay bị ép buộc rồi phải tham gia vào âm mưu này (hoặc vì lợi ích của quốc gia, hoặc vì buộc phải chứng minh là ông không đứng sau lưng ủng hộ chúng tôi, hoặc cả hai). Dù sao, tôi vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho ông nếu lý do khiến ông buộc phải tham gia vào âm mưu trên là vì lợi ích của đất nước, và mong là ông không bị biến thành “ma cà rồng”. Tôi sẵn sàng coi những gì mà chúng tôi đã nếm trải như một sự hy sinh của mình, như tôi đã từng nói với Đại úy Võ Nam Cường trong trạm giam ngày 8/2/2010 rằng: “Tôi chấp nhận sự đối xử của các anh, coi như đây là sự hi sinh của tôi. Tôi chỉ mong người ta sớm tìm ra giải pháp cho đất nước. Còn nếu có tiền, sau này tôi sẽ làm từ thiện. Đây không phải là tiền của tôi.”

Việc Thượng tá Hoàng mượn vợ tôi 20 triệu VNĐ, mà mấy lần vợ tôi hỏi nhưng ông nói là chưa có, chắc chắn đã góp phần củng cố sự nghi ngờ của tôi, giúp cho âm mưu của họ thành công. Không hiểu ông, người mà vợ chồng tôi rất tin tưởng, có bị người ta ép buộc phải tham gia vào âm mưu lừa gạt chúng tôi không? Rồi bao nhiêu người đã trực tiếp hoặc gián tiếp dự phần vào âm mưu tinh vi và thâm độc này nữa? Chúng tôi hiện giờ không còn biết tin vào ai, không biết ai sẽ bảo vệ mình, mà thực ra là bảo vệ chính đất nước này. Nếu không có tình yêu, lòng bao dung và sự tỉnh táo của tôi thì mọi chuyện đã chấm hết với vợ chồng tôi rồi, những đứa con thơ dại của tôi đã rơi vào cảnh mồ côi rồi.ⁱⁱⁱ

Sau tất cả những gì đã xảy ra, đến lúc này mà tôi vẫn chưa đưa ra lời bình phẩm cá nhân nào dành cho ông Nguyễn Minh Triết thì e rằng “bất công” cho ông ta quá. Quý vị chớ vội lầm tưởng rằng với những thông tin qua Nhật ký của tôi, quý vị đã có thể hiểu rõ bản

ⁱ Dù sao, ở đây cũng không nên loại trừ khả năng là các nhà ngoại giao kia đã “tổng tiền” nhà chức trách Việt Nam, giống như các nhóm sỹ quan Công an ở Hà Nội vào Đông Hà lấy lời khai của vợ tôi rồi cũng chỉ để tìm cách “làm tiền” những đối tượng liên quan mà chẳng đoái hoài gì đến số phận của chúng tôi. Nói vậy nhưng tôi vẫn ủng hộ họ, vì ít ra đó là cách để nhiều người biết được thực hư của câu chuyện này hơn. Và biết đâu vào một ngày đẹp trời nào đấy họ lại thức tỉnh lương tâm và làm được điều gì đó tốt đẹp cho đất nước thì sao.

ⁱⁱ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/01/110113_more_wikileaks_onvietnam.shtml

ⁱⁱⁱ Thậm chí thời gian sau này tôi cũng đã từng nói chuyện qua điện thoại với Thượng tá Hoàng, v.v.

chất của ông ta. Thực ra, chừng đó mới chỉ lột tả được chút xíu “phẩm chất” của con người này thôi.

Khi tôi tung Nhật ký của mình lên mạng, mặc dù rất căm hận ông Triết nhưng tôi vẫn thể hiện một giọng văn khách quan, chừng mực. Tôi đã lược bỏ 2 tình tiết “đắt giá” nhất về ông ta, mà chỉ đánh dấu bằng dấu ngoặc trống (...), một ở gần đầu Nhật ký và một ở gần cuối Nhật ký. Ở dấu (...) thứ nhất trong Nhật kýⁱ, chính ông Triết đã bảo ông Quận tạo điều kiện cho vợ chồng tôi buôn ma tuý. Nhưng ông Quận lại nói với vợ tôi là “cháu đã dính vào ma tuý rồi, nay đừng làm điều đó nữa.” Và ông đã gạt lời xúi bẩy của ông Triết. Còn trong dấu (...) thứ hai là một câu nằm trong Nhật kýⁱⁱ gốc mà Công an đã in ra khi tôi bị bắt: “Ông [Quận] cũng cho biết là ông Triết tuy không giết người nhưng ông cũng đã làm cho một thuộc hạ của ông mất trí nhớ, để bịt đầu mối tội tham nhũng.” Tôi đã không đưa những tình tiết này vào Nhật ký khi gửi thư tố cáo qua mạng là vì tôi còn kỳ vọng ông ta sẽ “đoái công chuộc tội”, thừa nhận vụ việc trước Ban Chấp hành TW Đảng để mở đường cho công cuộc canh tân đất nước, chứ làm gì có toà án nào của chế độ này có thể “xử” ông ta được? Tuy phản bội các “đồng chí” của mình nhưng giá như ông ta dũng cảm đứng về phía nhân dân thì ông ta đã có vị thế xứng đáng trong lịch sử.

Một người vốn là thuộc hạ của ông Triết ở Quảng Trị đã nhận xét: “Ông Triết là con cáo đã thành tinh. Ông ta còn độc ác hơn cả ông Mạnh, ông Dũng và ông Hải.” Qua những gì tôi kể trên đây, quý vị hẳn đã thấy là chúng tôi đã rơi vào cảnh cùng cực đến thế nào, ấy thế nhưng ông ta vẫn không chịu trả cho chúng tôi những đồng tiền thám hiểm mồ hôi xương máu của vợ chồng tôi, dù chỉ để chúng tôi cầm cự với cuộc sống cho qua ngày thôi. Không những thế, ông ta còn cấm các thuộc hạ của ông ta ở Quảng Trị giúp đỡ vợ chồng tôi. Tôi nghĩ, nếu ông ta rơi vào hoàn cảnh của ông Hải thì chắc ông ta đã ra tay thủ tiêu vợ chồng tôi từ lâu rồi. Trong khi đó, quý vị có thể nhận thấy qua Nhật ký của tôi là chúng tôi đã làm hết sức mình vì ông ta, vì đất nước, mặc cho vợ tôi đang mang bao bệnh tật trong người, đặc biệt là mới trải qua cuộc phẫu thuật chảy máu não (thời gian đó, cũng như sau này, vợ tôi vẫn thường bị đau đầu và choáng). Sau khi tôi bị bắt, mãi đến khi nhận quyết định tạm giam (sau 2 quyết định tạm giữ) tôi mới khai ra vai trò của ông Triết, và lỗi hoàn toàn là do ông ta, mà lúc đó nếu tôi không khai thì Nhật ký của tôi cũng tiết lộ vai trò của ông ta.

Ông Nguyễn Minh Triết đúng là một con ác quỷ, đã mất hết tính người. Và đến bây giờ thì ngay cả các “đồng chí” của ông ta cũng coi ông ta như một con chó ghê đáng ghê tởm.

ⁱ Ý đồ ban đầu của ông Triết là muốn vợ chồng tôi có thật nhiều tiền để Công an tin vào THƯ TỐ CÁO của chúng tôi. Ông còn nói với ông Quận là “làm sao cho vợ chồng nó có càng nhiều tiền càng nhanh càng tốt” và chỉ đạo ông Quận tạo điều kiện cho chúng tôi buôn bán, bất kể thứ gì. (...)

ⁱⁱ Ông cho biết thêm là mặc dù Bộ Chính trị vẫn chưa đưa ra quyết định về tôi nhưng ông Triết vẫn không hề lên tiếng nài lòng ủng hộ chúng tôi. Ông nói, ông Triết quá nhát gan, quá sợ chết. (...) Ông Triết cũng đã từng một lần nói với vợ tôi: "Ai cũng có tội cả, chú cũng có tội nhưng chú không thể nói cho cháu biết được."

Hầu như mọi diễn biến quan trọng trên chính trường Việt Nam suốt hơn 5 năm qua đều liên quan đến câu chuyện của vợ chồng tôi, song chỉ những người trong cuộc hoặc những ai nắm rõ vụ việc mới hiểu được điều đó.

Đầu tiên, vợ chồng tôi (hay chính xác hơn là vợ tôi) chính là chất xúc tác quyết định đưa đến sự ra đời của liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải trước Đại hội X của Đảng. Nhờ đó, họ đã thiết lập được vị thế vững chắc của mình trong và sau Đại hội XI. Viễn cảnh của họ là tại sau Đại hội XI của Đảng, ông Dũng sẽ thay ông Mạnh và nắm luôn chức vụ Chủ tịch nước, còn ông Hải sẽ làm Thủ tướng. Sau khi ông Hải lộ rõ bộ mặt thật của mình thì liên minh này đã trở thành một liên minh ma quỷ, đưa đất nước dần dần rơi vào tình trạng suy đốn và vô pháp luật như hiện nay.

Sau khi tôi tung thư tố cáo tội ác của bộ ba trên qua mạng Internet tới các cơ quan hữu quan vào ngày 21/4/2008, liên minh này cùng thuộc hạ của họ bị thất thế trước sự nổi lên của ông Nguyễn Minh Triết và ông Trương Tấn Sang, và bộ đôi này đã dần dần đưa đất nước xích lại gần hơn với Mỹ, tỏ lập trường cứng rắn hơn với Trung Quốc.ⁱ Sự kiện đầu tiên đánh dấu sự thất thế của ông Nông Đức Mạnh và phe cánh là vụ Ban Bí thư kỷ luật ông Nguyễn Việt Tiến, chiến hữu thân thiết của ông Mạnh, vào ngày 12/8/2008, mặc dù trước đây (ngày 28/3/2008) Viện KSND Tối cao đã chính thức công bố Quyết định số 13/VKSNDTC-V1A đình chỉ vụ án đối với bị can Nguyễn Việt Tiến và việc ông ta trở lại chiếc ghế Thứ trưởng Bộ GTVT tưởng như chỉ còn là vấn đề thủ tục mà thôi. (Trong quyết định này, Viện KSND Tối cao đề nghị: Bộ Giao thông Vận tải và các cơ quan nhà nước có thẩm quyền phục hồi các quyền và lợi ích hợp pháp cho ông Nguyễn Việt Tiến theo quy định của pháp luật.)

Quý vị đừng thắc mắc là tại sao ngày 5/8/2008, Công an Quảng Trị lại chỉ mời tôi lên làm việc mà không mời cả vợ tôi. Vì trong thư tố cáo, tôi nêu mọi thông tin trong câu chuyện là do vợ tôi cung cấp, nên nếu họ triệu tập cả vợ tôi thì có 2 khả năng xảy ra. Một là, nếu vợ tôi phủ nhận thư tố cáo của tôi thì các phe phái muốn lật đổ liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải sẽ không có cơ gì để mở cuộc điều tra (mặc dù vẫn có khả năng là tôi sẽ “đổi chất” với vợ để buộc vợ thừa nhận sự thật nhưng ba ông này vẫn có thêm cơ để vu cho tôi tội “vu khống” và chối bỏ tội trạng). Hai là, nếu vợ tôi thừa nhận thư tố cáo của tôi thì Công an buộc phải tiến hành điều tra theo quy trình pháp lý chính thức và vụ việc phải được đưa ra toà, mà nếu đưa vụ việc ra toà thì chế độ này cũng sụp đổ luôn. Đó là điều mà bản thân những người muốn lật đổ bộ ba trên không hề muốn. Họ chỉ muốn vụ việc được giải xử lý nội bộ để họ nhẹ nhàng tiếp quản vị trí của ông Mạnh và ông Dũng thôi, chưa kể bản thân họ cũng phạm tội và đều liên quan ít nhiều đến những người mà tôi tố cáo. Trong trường hợp chỉ mới lấy lời khai của tôi (qua biên bản làm việc với Công an Quảng Trị), Bộ Chính trị vẫn có cơ để lấp liếm về một cuộc điều tra chính thức, nhất là khi mẹ tôi lại cho rằng tôi bị hoang tưởng. Lúc tôi làm việc Công an Quảng Trị, vợ tôi có gửi tôi 2 tin nhắn và tôi có đưa cho Trung tá Nguyễn, người chủ trì cuộc làm việc với tôi, và một viên Trung úy làm việc cùng nữa để họ xem. Vợ tôi nhắn đại khái: “Bảo họ đừng có quấy rầy nữa, nếu không em sẽ làm um lên đấy.” Song vì đây là vụ việc nghiêm trọng và viên Trung tá được chỉ đạo là chỉ làm việc với tôi nên anh ta không dám đi xa hơn thế (hoặc đằng sau đó có chuyện gì khác

ⁱ Còn một phái nữa cũng nổi lên qua vụ việc này là phái Lam Sơn - Thanh Hoá của ông Phạm Quang Nghị và ông Tô Huy Rứa.

nữa thì tôi không dám chắc). Sau khi tôi bảo lưu những lời tố cáo của mình và ký vào từng trang của thư tố cáo, ông Nguyễn Minh Triết mới bí mật ủng hộ chúng tôi như tôi đã kể chi tiết trong phần Nhật ký trước.

Cho đến tháng 7/2009, khi những tội ác tởm lợm của bộ ba Mạnh – Dũng – Hải được làm sáng tỏ bởi Ban Chuyên án bí mật do Bộ Chính trị chỉ định thì ba ông này trên thực tế đã trở thành những xác chết chính trị không ai nghĩ nổi.ⁱ

Trang mạng *Bauxite Vietnam*, một hiện tượng khi mới xuất hiện vào tháng 4/2009, ra đời trong giai đoạn mà phe cấp tiến của ông Nguyễn Minh Triết và Trương Tấn Sang đang ở thế thượng phong trước phe bảo thủ, phản động trong Bộ Chính trị. Thời gian đầu nó hoạt động thoải mái và mãi đến tháng 12/2009, giai đoạn mà vụ việc do tôi tố cáo vượt ra khỏi tầm kiểm soát của Bộ Chính trị, nó mới bị đánh phá lần đầu tiên. Và sau khi tôi bị bắt và khai ra vai trò của ông Triết, phe bảo thủ trong Bộ Chính trị giành lại thế chủ động, trang mạng này mới bị nhà cầm quyền sách nhiễu lần đầu tiên trong tháng 1/2010, song lúc này nó đã trở thành một hiện thực mà nhà cầm quyền dù cảm thấy khó chịu nhưng không thể vùi dập. (Nên nhớ rằng dự án Bauxite Tây Nguyên gắn liền với “tên tuổi” của ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng.)

Vụ việc do tôi tố cáo đã gây ra cuộc khủng hoảng trong hàng ngũ lãnh đạo nên Đại hội XI của Đảng đã phải diễn ra sớm hơn, ngay đầu tháng 1 năm 2011, thay vì thông thường là vào khoảng từ tháng 4 đến tháng 6. Bài “Thêm thông tin Wikileaks rò rỉ về Việt Nam” trên trang BBC Vietnamese ngày 13/1/2011 cũng cho biết:

Bức điện của ông Michalak nói bản thân ông Mạnh **thời gian gần đây đã rút lui khỏi việc làm quyết sách** mà chuyển sang công tác xây dựng nội bộ Đảng.

Bức điện dẫn lời Đại sứ Nhật Bản lúc đó là Mitsuo Sakaba, người tháp tùng ông Mạnh sang Nhật hồi tháng Tư, nói rằng ông tỏ ra hồ hững trong cuộc gặp Thủ tướng Nhật Taro Aso, không nói chuyện nhiều mà chỉ đọc bằng một giọng đều đều từ đầu đến cuối diễn văn dài 30 phút đã được trợ lý chuẩn bị trước.

Nhưng sau đó khi đi thăm một cơ sở nông nghiệp ở ngoại ô Tokyo thì trông ông sinh động hẳn lên.

Lý do có lẽ là, theo nhận định mà sứ quán Mỹ có, ông Sang đã đảm nhận nhiều công việc của ông Mạnh. (Báo Nhật Asahi trong một bài đầu năm 2011 được BBC giới thiệu cũng nói ông Trương Tấn Sang là nhân vật "thân Nhật Bản".)ⁱⁱ

Tuy nhiên, do sự đấu đá nội bộ nên cuộc điều tra của Ban Chuyên án do Bộ Chính trị chỉ định không chỉ dừng lại ở những đối tượng mà tôi đích danh tố cáo, mà còn mở rộng ra

ⁱ Trước đó, ông Mạnh không chỉ là người đứng đầu mà còn chiếm vị trí thượng phong trong Bộ Chính trị, vì ngoài liên minh mật thiết với ông Nguyễn Tấn Dũng, ai cũng có thể dễ dàng nhận thấy là tay chân của ông ta trong Bộ Chính trị và BCHTW là rất đông.

Quyền uy tối thượng và sự ngang ngược của ông Mạnh thời gian sau Đại hội X còn thể hiện ở chỗ ông ta dám bất chấp đạo lý, bất chấp dư luận, bất chấp hình ảnh quốc gia bị hoen ố khi chỉ đạo tay chân “tha bổng” cho ông Nguyễn Việt Tiến - một tay trùm tham nhũng ở Bộ GTVT - đồng thời đưa thiếu tướng Phạm Xuân Quắc, thượng tá Đinh Văn Huỳnh cùng nhà báo Nguyễn Việt Chiến (báo Thanh Niên) và nhà báo Nguyễn Văn Hải (báo Tuổi Trẻ) - những người hùng trong cuộc chiến chống tham nhũng - ra trước vành móng ngựa, chỉ để thanh toán mối thù hằn cá nhân. (Mặc dù lãnh đạo Bộ Công an đã đề nghị “tha” cho tướng Quắc nhưng ông ta vẫn không đồng ý.)

ⁱⁱ http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2011/01/110113_more_wikileaks_onvietnam.shtml

nhieu người khác trong Bộ Chính trị và phe cánh của họ. Kết quả là danh sách tội phạm lại kéo dài ra với những cái tên như ông Nguyễn Minh Triết, ông Nguyễn Phú Trọng, ông Nguyễn Sinh Hùng, v.v. dù mức độ chưa đến mức khủng khiếp như liên minh ma quỷ Mạnh – Dũng – Hải. Rốt cuộc, “lòng vả cũng như lòng sung”, những người trong Bộ Chính trị không tự “xử” nhau được. Đã đành là bộ ba trên cần bị loại bỏ nhưng số còn lại lại không có ai thực sự nổi trội, hoặc được điểm này thì mất điểm khác, chẳng ai chịu ai cả. Trong khi đó, ngân quỹ bí mật của Đảng đã bị ông Nông Đức Mạnh cấu kết với ông Nguyễn Phú Trọng vợ vét sạch. Vì thế, họ không có tiền để “đền bù” cho vợ chồng tôi và mua sự im lặng của Ban Chuyên án. Và Ban Chuyên án nhân đó đòi đưa vụ việc ra Ban Chấp hành TW Đảng.

Nếu điều đó xảy ra, Bộ Chính trị bị “out” gần hết và vụ việc không thể ém nhem được nữa. Trước tình thế đó, đến tháng 10/2009, ông Triết đã mua toàn bộ chứng cứ phạm tội của các đối tượng liên quan (trong đó có chính ông ta) từ Ban Chuyên án. Và đến ngày 26/11/2009, ông Triết được Bộ Chính trị chính thức trao cho vị trí số 1. Như tôi đã thuật lại trong phần Nhật ký trước, ông Ngô Quận từng nhận xét là “nếu không có vợ chồng cháu thì mơ một đời ông Triết cũng không được như ngày hôm nay. Nhờ thế ông mới có chức vụ cao nhất, và ông có vẻ như muốn lợi dụng vợ chồng cháu.”

Bí thư Thành uỷ Tp HCM Lê Thanh Hải cũng đã “thoát hiểm” vụ PCI nhờ vụ việc của tôi. Một bức điện đề ngày 12/3/2009 của Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Tp HCM gửi Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ, dẫn lời ông Lê Kiên Thành, con trai của ông Lê Duẩn: *Rumors have been flying for months that HCMC Party Secretary Le Thanh Hai would be forced out and replaced because of his links to the high-profile PCI scandal, Thanh said, and “three or four weeks ago the rumors were very close to true. But there has been a decided change and now everyone is acting like Hai is safe and secure again”.*ⁱ

Do quá cầu toàn và cố giữ hình ảnh “sạch sẽ” của mình, ông Triết đã hành hạ vợ chồng và 2 đứa con dại của chúng tôi (ông ta giữ hết tiền bạc của chúng tôi để thực hiện âm mưu nói trên) hơn một năm ròng cho đến khi tôi bị Công an Quảng Trị bắt vào ngày 25/12/2009, sau khi đã gửi thư tố cáo 20 lần qua mạng Internet tới các cơ quan hữu quan ở Việt Nam cùng hàng ngàn địa chỉ email khác. Một phần trong số 20 lần tố cáo đó đã góp phần quyết định lật đổ ông Mạnh và đưa ông Triết lên đỉnh quyền lực, và phần còn lại đã dẫn tới vụ Công an Quảng Trị (dưới sự chỉ đạo của một nhóm sỹ quan Công an cao cấp ở Hà Nội) bắt giữ tôi, để rồi ông Triết bị gạt sang một bên và tạo ra cuộc đua song mã giữa ông Trương Tấn Sang và ông Nguyễn Phú Trọng vào ngôi vị Tổng Bí thư và cuộc cạnh tranh giữa ông Nguyễn Tấn Dũng và ông Sang vào chiếc ghế Thủ tướng của khoá mới. (Kết cục là do “bây sâu” liên kết với nhau nên ông Sang chỉ giành được “giải an ủi” là vị trí Chủ tịch nước với ít quyền lực thực chất.)

Sau khi tôi bị bắt và khai ra vai trò của ông Triết, tôi được người ta “thu xếp” cho vào Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng để “điều trị bất buộc”. Lúc này, ông Triết đã quay sang liên minh với bộ ba Mạnh - Dũng - Hải cùng một số nhân vật liên can khác và vụ việc tôi tố cáo bị ém nhem. Tuy ông Dũng vẫn ngồi lại ghế Thủ tướng nhưng ông Mạnh thì không

ⁱ <http://wikileaks.org/cable/2009/03/09HOCHIMINH/CITY181.html>. Tạm dịch: [Lê Kiên] Thành cho biết, nhiều tháng nay người ta đồn rằng Bí thư Thành uỷ Tp HCM Lê Thanh Hải sẽ bị gạt ra và thay thế do dính líu đến vụ PCI tai tiếng, và “ba bốn tuần vừa qua, điều đó suýt nữa đã thành sự thật. Song một sự thay đổi quyết đoán đã xuất hiện và giờ đây mọi người hành xử như thể ông Hải lại tiếp tục bình chân như vại”.

bao giờ còn giành lại ngôi vị số 1 nữa (dù trên danh nghĩa thì ông ta vẫn là Tổng Bí thư).

Dù giới lãnh đạo chớp bu thì chẳng ai “sạch sẽ” kém ai, nhưng riêng ông Triết thì được các “đồng chí” của mình coi như một kẻ phản bội, một con chó ghê đáng ghê tởm. Tuy vậy, hòng giữ bằng được “uy tín” của một vị “nguyên thủ quốc gia”, từ đó đến nay, mặc cho vợ chồng và con cái chúng tôi (mà ông Triết đã từng đòi nhận làm “ông đỡ đầu” cho đứa con trai thứ hai) rơi vào cảnh điêu đứng không sao kể xiết, ông ta vẫn không chịu trả cho chúng tôi một xu để sinh sống.

Thời gian tôi bị bắt, bị tống giam, rồi bị đưa vào bệnh viện tâm thần để “điều trị bất buộc”, tinh thần chủ đạo trong giới lãnh đạo chớp bu ở Hà Nội vẫn là hướng tới cải cách chính trị. Trong thời gian đó, người ta cũng đã nhắc nhe cho tôi biết điều này, như để “an ủi” tôi vậy. Đến ngày 25/8/2010, tức chỉ một ngày sau khi tôi được thả tự do, ông Nguyễn Phú Trọng đã phát đi thông điệp chính thức tới toàn thể quốc dân trong một phiên họp của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội, *“Đối với vấn đề sửa đổi Hiến pháp, Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Phú Trọng kết luận nên chuẩn bị hai phương án: một là nếu chuẩn bị kịp, các điều kiện chín muồi, có thể tiến hành thông qua ngay tại kỳ họp thứ 8; hai là nếu không chuẩn bị kịp thì Quốc Hội sẽ họp thêm một kỳ họp ngắn vào tháng 12 để thảo luận và quyết định việc sửa đổi Hiến pháp.”*ⁱ

Giữa tháng 9/2010, trong một chương trình thời sự 19h của VTV (tôi không nhớ ngày chính xác), trước thời điểm chính thức công bố dự thảo văn kiện của Đại hội Đảng lần thứ XI để “lấy ý kiến nhân dân”, phát thanh viên khi đưa tin về một số điểm mâu chốt của văn kiện đã nói là Đảng “lấy tư tưởng Hồ Chí Minh làm kim chỉ nam cho hành động của mình”, nghĩa là không còn tự chụp cái vòng kim cô “chủ nghĩa Marx-Lenin” lên đầu mình nữa. Và chương trình thời sự hôm đó và hôm sau đã cho phát một số ý kiến cá nhân rất thẳng thắn và mạnh mẽ. Cho đến thời điểm đó, ông Trương Tấn Sang đang là ứng cử viên số 1 cho ngôi vị lãnh đạo cao nhất trong Đảng.

Tuy nhiên, phe bảo thủ và phản động trong Đảng ngay lập tức phản công và đến khi dự thảo văn kiện Đại hội XI của Đảng được công bố trên các tờ báo vài hôm sau đó thì cụm từ “chủ nghĩa Marx-Lenin, tư tưởng Hồ Chí Minh” lại xuất hiện. Luồng gió đổi mới yếu ớt đã bị thổi bạt. Và xu hướng thẳng thắn của phe phản động trong Đảng, đứng đầu là ông Nguyễn Phú Trọng, được đánh dấu qua bài phát biểu của Chủ tịch QH Nguyễn Phú Trọng tại buổi lễ trao Huân chương Sao Vàng lần thứ 2 cho Quân khu 3 ngày 29/10/2010:

Chủ tịch QH nhấn mạnh, trong bối cảnh tình hình thế giới có những biến động phức tạp, khó lường và tình hình đất nước có sự phát triển mới, âm mưu của các thế lực thù địch chống phá độc lập dân tộc và CNXH ở nước ta chẳng những không thay đổi mà còn điên cuồng và thâm độc hơn; mục tiêu nhất quán của chúng là muốn xóa bỏ sự lãnh đạo của Đảng Cộng sản và chế độ XHCN ở nước ta, xóa bỏ thành quả cách mạng của dân tộc ta. Vì vậy, quân và dân cả nước nói chung, quân và dân Quân khu 3 nói riêng, tuyệt đối không được mơ hồ, chủ quan, mất cảnh giác.ⁱⁱ

Tiếp theo đó, mọi hy vọng về một cuộc canh tân đất nước hầu như bị dập tắt phủ phàng

ⁱ <http://tuoitre.vn/chinh-tri-xa-hoi/397259/de-nghi-bao-cao-quoc-hoi-tinh-hinh-vinashin.html>.

ⁱⁱ <http://www.na.gov.vn/htx/vietnamese/?Newid=43396#4yiyBUv1dJP4>

sau vụ TS Cù Huy Hà Vũ bị bắt vào rạng sáng ngày 5/11/2010. TS Cù Huy Hà Vũ bị bắt trong bối cảnh đó. Anh có thể yên tâm rằng nếu có mối “tư thù” giữa anh và ông Nguyễn Tấn Dũng thì đó vẫn không phải là lý do quan trọng nhất khiến anh bị bắt.

Tuy ông Nông Đức Mạnh và ông Nguyễn Tấn Dũng lúc này không còn nhiều uy tín trong giới lãnh đạo chớp bu nữa, nhưng “thần thiêng nhờ bộ hạ” và một khi vụ việc do tôi tố cáo không được xét xử công khai hay xử lý nội bộ thì mặc nhiên hai ông này vẫn là những thế lực lớn. Bản thân ông Mạnh muốn đưa ông Nguyễn Tấn Dũng hoặc ông Nguyễn Phú Trọng lên thay mình vì cả hai ông này đều muốn bằng mọi giá duy trì chế độ thối nát hiện hành (ông Trọng là GS.TS chuyên ngành “xây dựng Đảng” và chỉ có cách khur khur ôm ấp ông Marx, ông Lenin và bác Mao vào lòng thì ông ta mới có chỗ trong ban lãnh đạo; còn ông Dũng thì đã trở thành một tên tội phạm vô liêm sỉ, phản dân hại nước, và ông ta muốn duy trì chế độ này để bảo toàn cho “hậu vận” của mình). Thế là liên minh ma quỷ Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Hoàng Trung Hải lại kết nạp thêm Nguyễn Phú Trọng, rồi một số người dính líu vào câu chuyện của chúng tôi như ông Lê Hồng Anh và ông Nguyễn Sinh Hùng cũng gia nhập liên minh này. Ngoài ra, bản thân ông Nguyễn Phú Trọng trước đây cũng từng cấu kết với ông Mạnh để vơ vét ngân quỹ bí mật của Đảng.

Phái của ông Trương Tấn Sang dần dần mất thế, nhưng ông này cũng là một con người quyết liệt. Rõ ràng, trong vụ việc mà tôi tố cáo thì ông Sang là người hầu như không dính líu gì; ngoài ra, ông còn là người có tư tưởng cấp tiến và đủ sức chèo lái đất nước trong giai đoạn đầy thách thức này hơn hẳn hai đối thủ chính của mình là ông Nguyễn Phú Trọng và ông Nguyễn Tấn Dũng, vốn dính líu nhiều vào vụ việc của vợ chồng tôi. Đặc biệt, bàn tay của ông Dũng thì đã vấy máu của những người vô tội, trong đó có một cô gái vị thành niên bị ông ta hãm hiếp (rồi bị ông Hải giết chết, với sự tòng phạm của ông ta) và một bé gái mới 9 tháng tuổiⁱ; chỉ riêng việc ông ta đưa ông Hoàng Trung Hải lên làm Phó Thủ tướng cũng đã là một hành động phản bội Tổ quốc đáng ghê tởm và phải bị trừng trị.

Vì thế, cuộc đấu đá trong hậu trường tiếp tục kéo dài cho đến Hội nghị thứ 15, ngày 9/1/2011, chỉ cách thời điểm diễn ra Đại hội XI của Đảng có một ngày (ngày 11/1 diễn ra phiên trừ bị). Và tại phiên khai mạc chính thức sáng 12/1/2011, ông Trương Tấn Sang đã phát biểu: “*Việc thực hiện phương án nhân sự Ban chấp hành Trung ương khóa XI có một số thiếu sót, khuyết điểm...*”ⁱⁱ

Điều đó có nghĩa là cuộc chiến quyền lực trong ban lãnh đạo mới vẫn còn diễn ra quyết liệt ở chốn hậu trường.

Người đặc chí, kẻ lộn ruột:

ⁱ Những tình tiết liên quan tôi đã kể trong phần chi tiết của THƯ TỐ CÁO I.

ⁱⁱ <http://vneconomy.vn/2011011202392439P0C9920/kiem-diem-hoat-dong-ban-chap-hanh-trung-uong-dang-khoa-x.htm>

“Đừng vội cười trên nỗi đau của người khác nhé, bố mày đang ‘A Kay’ lắm đấy!”

Với việc ông Nguyễn Phú Trọng được Bộ Chính trị và BCHTW khoá X đề cử làm Tổng Bí thư khoá mới, xu thế bảo thủ, trì trệ trong bộ máy lãnh đạo cao cấp coi như đã được xác lập. Liên minh Nông Đức Mạnh – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Phú Trọng – Lê Hồng Anh – Nguyễn Sinh Hùng cùng một số nhân vật bảo thủ nữa đã quyết định những câu chữ then chốt trong văn kiện trình Đại hội XI như “có một nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại và chế độ công hữu về các tư liệu sản xuất chủ yếu”. Và khi nhiều đại biểu đưa ra ý kiến phản bác ý trên thì ngài GS.TS chuyên ngành “xây dựng Đảng” lại biện bạch thế này: “*Những vấn đề đã rõ, đã chín, đã được thực tiễn chứng minh là đúng và đã có sự thống nhất tương đối rồi thì hãy sửa. Còn những vấn đề nào chưa đủ rõ, chưa đủ chín, thực tiễn còn đang vận động, ý kiến còn khác nhau thì xin phép chưa sửa đổi, sửa rồi mai kia lại vênh.*”ⁱ Nghĩa là liên minh ma quỷ này đã tìm mọi cách để đảo ngược xu thế tiến bộ, kìm hãm sự phát triển của đất nước, hồng tiếp tục “lãnh đạo” quốc gia và bảo toàn cho “hậu vận” của mình.ⁱⁱ May thay, nhờ sự khảng khái và tinh thần trách nhiệm của một số đại biểu (Võ Hồng Phúc, Lê Đức Thuý...) mà Đoàn Chủ tịch Đại hội buộc phải đưa ra hai phương án để biểu quyết và đa số đại biểu dự Đại hội vẫn còn đủ sáng suốt để chọn phương án 2 theo tinh thần của Đại hội X: “Có nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại với quan hệ sản xuất tiên bộ phù hợp.” Đây chính là lý do giải thích tại sao dự thảo văn kiện Đại hội XI lại tụt lùi so với các Đại hội trước đó, như nhiều người từng “băn khoăn”. Đây cũng là lý do tại sao các khuôn mặt mới trong Bộ Chính trị khoá XI đều thuộc thành phần bảo thủ. “Bày sâu” kia không chỉ muốn “hạ cánh an toàn” mà còn muốn “hạ huyết an toàn” và hơn thế, họ còn mong được “cả nước để tang”.

Sau khi tôi gửi thư cho con gái ông Nguyễn Tấn Dũng vào ngày 14/3/2011, ông Trương Tấn Sang ngay lập tức bắn tín hiệu cổ vũ tôi bằng cách vào thăm và làm việc tại tỉnh Quảng Trị ngày 18/3/2011. Ông Sang không làm việc với Bí thư Tỉnh uỷ Lê Hữu Phúc, người nắm trong đường dây của ông Hoàng Trung Hải, mà lại làm việc với Phó Bí thư

ⁱ <http://phapluattp.vn/20110118113914690p1013c1144/bieu-quyet-ve-cong-huu-tu-lieu-san-xuat-chu-yeu-con-tranh-luan-thi-chua-voi-sua.htm>

ⁱⁱ Họ muốn câu chuyện do tôi tố cáo bị rơi vào quên lãng hoặc “để lâu cứ trâu hoá bùn”.

Thường trực Thái Vĩnh Liệu.ⁱ

Sau khi tôi gửi thư tố cáo qua mạng vào các ngày 21, 23, 25, 27/3/2011, ngày 13/4/2011, Phó Chủ tịch Quân uỷ Trung ương Trung Quốc, Thượng tướng Quách Bá Hùng, đã sang thăm Việt Nam để bày tỏ sự ủng hộ phái thân Tàu của ông Nguyễn Phú Trọng. *“Hai bên nhất trí tăng cường các chuyến thăm cấp cao giữa hai quân đội; tăng cường trao đổi chiến lược, chia sẻ kinh nghiệm xây dựng và quản lý quân đội, thúc đẩy hiện đại hóa quân đội mỗi nước; tiếp tục hợp tác đào tạo ngắn hạn và trao đổi lưu học sinh quân sự; tăng cường hợp tác trong lĩnh vực cứu hộ, cứu nạn; nâng cao năng lực ứng phó với các thách thức an ninh phi truyền thống. Hai bên nhất trí về nguyên tắc sẽ tiến hành bàn bạc kỹ thuật để thiết lập đường dây điện thoại trực tiếp giữa hai Bộ Quốc phòng hai nước. Hai bên nhất trí, cần xuất phát từ tầm cao chiến lược, thông qua đối thoại và hợp tác cùng có lợi, mở rộng lợi ích chung, giải quyết thỏa đáng bất đồng, kiên quyết duy trì đại cục hữu nghị Việt Nam – Trung Quốc.”*ⁱⁱ

Đây là quãng thời gian mà tôi tạm ngừng tố cáo (từ ngày 28/3 - 23/4/2011). Tuy nhiên, từ ngày 24/4/2011, tôi lại bắt đầu tố cáo, với cường độ gửi thư qua mạng ngày một tăng. Phía Trung Quốc nhận định rằng, giống như trước kia ông Nguyễn Minh Triết từng ủng hộ tôi tố cáo, lần này sau lưng tôi chắc chắn cũng phải là một thế lực thân Mỹ nào đó. Vì thế, họ đã không ngần ngại cảnh cáo Việt Nam qua hai vụ cất cấp tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam vào ngày 26/5/2011 và 9/6/2011 ngay bên trong thềm lục địa của Việt Nam, dù Phó Chủ tịch Quân uỷ TW Trung Quốc mới sang Việt Nam hứa hẹn “hữu hảo” cách đó chỉ hơn một tháng. Hai vụ việc chấn động này có thể còn có nhiều căn nguyên khác nhau, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất và trực tiếp nhất chính là vụ việc tố cáo của tôi nhằm vào Tổng Bí thư và Thủ tướng đương nhiệm cùng bè lũ Lê Chiêu Thống hiện đại.

Tuy nhiên, phản ứng của Trung Quốc lần này đã quá đà và nó châm ngòi cho làn sóng phản nộ cả trên trường quốc tế lẫn trong nước, đáng chú ý hơn cả là hàng loạt cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc do các nhân sỹ, trí thức tổ chức ở Hà Nội và Sài Gòn. Qua sự kiện này, Trung Quốc hiểu rằng họ không thể dễ dàng “bắt nạt” Việt Nam như trước nữa và các nhà lãnh đạo Việt Nam cũng nhận ra rằng không việc gì cứ phải chịu “nhún” mãi trước gã láng giềng to xác, tham lam và tàn ác này để nó càng được thể làm càn. Nhờ đó, Việt Nam không còn phải quá sợ sệt Trung Quốc như trước khi tìm cách thắt chặt quan hệ với Mỹ, vốn bắt đầu cảnh giác hơn với Trung Quốc qua sự kiện trên.

Như vậy, câu chuyện của vợ chồng tôi đã và đang tạo ra những ảnh hưởng nhất định đến đất nước này. Tôi đã vạch trần tội ác tởm lợm của những kẻ đã và đang “lãnh đạo” đất nước, góp phần đưa Việt Nam xích lại gần hơn với Mỹ, và giờ đây đã trao cho người Mỹ thứ “bảo bối” hữu hiệu để đưa chế độ này dần đi vào quỹ đạo của họ. Với khả năng có hạn, trong tình cảnh đơn thương độc mã và phải đối mặt với muôn vàn khó khăn, đó là tất cả những gì mà tôi có thể làm được cho đất nước. Và tôi cũng không dám hy vọng nhiều hơn thế.

ⁱ Thực ra, nếu không nhận được tín hiệu cổ vũ của ông Sang, tôi vẫn cứ tố cáo. Thứ nhất là tôi đã nhận thấy thái độ lo sợ của họ; thứ hai là tôi biết nội bộ Bộ Chính trị còn lúng cùn lắm; thứ ba và quan trọng nhất là tôi đã chuẩn bị để tố cáo rồi, dù phải đối mặt với tình huống xấu nhất là đi tù; thứ tư là sức chịu đựng của tôi đã cạn kiệt.

ⁱⁱ <http://vov.vn/Home/Pho-Chu-tich-Quan-uy-Trung-uong-Trung-Quoc-tham-Viet-Nam/20114/172103.vov>

Dù sao, điều khiến tôi còn day dứt là những kẻ thủ ác kia lại không chỉ đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật mà còn đang ngang nhiên “lãnh đạo” hay đúng hơn là tiếp tục tàn phá đất nước này. “Thượng bất chính, hạ tắc loạn.” Kết cục tất yếu của tình trạng đó là suốt mấy năm qua, pháp luật bị vô hiệu, nền kinh tế suy đốn, tham nhũng tràn lan, tội phạm nhan nhản, môi trường bị tàn phá từng ngày, đạo đức xã hội xuống cấp trầm trọng, khoảng cách giàu nghèo ngày càng gia tăng, đời sống của đại bộ phận dân chúng ngày càng khó khăn trong khi một nhóm nhỏ lại giàu lên nhanh chóng một cách bất công. Lên tiếng và hành động để đưa đất nước thoát khỏi thảm trạng đang ngày càng tồi tệ hơn đó là trách nhiệm của tất cả những người Việt Nam chân chính, trong đó có quý vị.

Rồi đây thời gian sẽ soi tỏ giai đoạn đầy ô nhục này trong lịch sử nước nhà. Rồi đây những gương mặt đen kìa sẽ bị lôi ra ánh sáng. Nhưng ngay lúc này đây, ngay trong lòng của cái chế độ bất nhân, thối nát và vô liêm sỉ nhất trong lịch sử dân tộc này, có một người đã dám một mình đương đầu với tất cả để phơi bày một SỰ THẬT trần trụi và khủng khiếp. Nhật ký bổ sung này coi như khép lại phần 1 của cuốn sách về câu chuyện mà vợ chồng tôi là nhân vật chính. Phần 2 của câu chuyện sẽ là sân khấu dành cho những nhân vật liên quan khác, họ vẫn còn đầy đủ cơ hội để tạo cho mình một hình ảnh tích cực hơn trong lịch sử./.

Quảng Trị, 22/11/2011

Lê Anh Hùng

NHẬT KÝ BỔ SUNG II

Ngày 18/11/2011:

Vợ tôi dặn tôi là đừng đi đâu ra ngoài nhà cả, cứ ở trong nhà. Tôi cũng hiểu là tôi đang phải đối diện với nguy hiểm.

Chương trình thời sự VTV 19h đưa tin PTT Hoàng Trung Hải làm việc với Bộ TN-MT.

Ngày 19/11/2011:

Vợ tôi dậy muộn. Vì mấy hôm nay quay cuồng bao nhiêu chuyện và hai mẹ con đi lại liên miên như thế.

Điện thoại liên lạc giữa chúng tôi rất hay trục trặc. Nhiều khi tin nhắn phải mấy giờ sau mới tới; tôi gọi cho vợ không được mà vợ tôi gọi cho tôi cũng không được, mặc dù cả hai đều bật máy. Tối hôm qua cô ấy có đi ra ngoài mua sim khác, nhưng xa quá lại thôi. Tôi đã mua sim mới rồi. Tôi bảo vợ mua sim mới, sau đó mượn máy điện thoại của ai đó nhá vào máy của tôi, tôi sẽ thay sim mới và nhá lại.

Ngày 20/11/2011:

Ông Hoàng Trung Hải xuất hiện trong lễ thông xe hầm đường bộ Thủ Thiêm, với sự có mặt của ông Trương Tấn Sang, Lê Hồng Anh, Phan Văn Khải, Trương Vĩnh Trọng, Lê Thanh Hải (ông Hải ngồi giữa ông LHA và ông TVT). VTV còn phát cảnh ông Hải đọc phát biểu dài đến mấy phút (!). Đây là dấu hiệu cho thấy ông TT Sang dường như đã bắt tay thoả hiệp với liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Sinh Hùng – Lê Hồng Anh – Hoàng Trung Hải.

Ngày 21/11/2011:

Tôi gửi phần Nhật Ký Bổ Sung cho nhiều nhân sỹ, trí thức.

Xuất hiện bài thơ của TS Trần Nhơn phỏng theo bài viết của tôi (Tái cấu trúc: Ai tái cấu trúc ai) trên Dân Luận với nhan đề: Ai tái cấu trúc ai (<http://danluan.org/node/10652>).

Ngày 22/11:

Chiều tối, vợ và con về. Vợ cho biết là không phải vào SG mà là ở Huế. Vì sợ tôi đi tìm trong khi chưa muốn ra ngay nên vợ phải nói là đang ở SG. Vợ sợ nguy hiểm cho tôi (có người dặn).

Ngày 23/11:

Buổi tối, vợ đi “cô” Lai Phước, đưa cả Thiên Nga đi.

Lúc đầu, vợ định đi Huế để gặp một viên sỹ quan của Bộ Công an tên là Lâm. Nhưng sau đó, vợ yêu cầu anh ta trả tiền đi lại mà anh ta không chịu nên vợ đưa cả con gái vào nhà của “cô” ở Lai Phước để làm lễ.

Sáng hôm sau, vợ và “cô” đi Huế, vào chùa ở Huế. Vợ và con gái ngủ lại hai đêm ở chùa (24-25/11).

Ngày 24/11:

Buổi chiều, chất vấn ở QH. Ông Nguyễn Sinh Hùng đề nghị ông Hoàng Trung Hải phát biểu bổ sung thêm về một số vấn đề khi ông Vương Đình Huệ trả lời chất vấn.

Ông HTH phát biểu, thấy ông ta lộ vẻ uể oải, kiêu như mất ngủ, thiếu sinh khí. Phát biểu hơi lan man. Các đại biểu im lặng, nhiều gương mặt tỏ vẻ ngờ vực.

Buổi tối, VTV không đưa hình ảnh của ông ta. Ngoài ra, trong diễn đàn doanh nghiệp VN-Israel, đưa tin là có ông ta và Tổng thống Israel nhưng lại không thấy mặt ông Hải đâu. (Nghĩa là sau khi tôi gửi Nhật Ký Bổ Sung đi, người ta đã rút vôi lại.)

Ngày 25/11:

Ngài Thủ tướng được dịp:

[Xin hỏi Thủ tướng việc dân biểu thi lòng yêu nước](#) (VNN). – [Thủ tướng thuyết phục Quốc hội xây dựng Luật Biểu tình](#) (Bee). – [Thủ tướng: Có Luật Biểu tình để đảm bảo quyền của dân](#) (VnEconomy). – [Thủ tướng: “Hoàng Sa thuộc chủ quyền của Việt Nam”](#) (DT). – [Thủ tướng trả lời về Luật Biểu tình và biên Đông](#) (DV). – [QH chất vấn Thủ tướng về Biển Đông, biểu tình yêu nước](#) (GDVN). – [‘Việt Nam đòi chủ quyền Hoàng Sa bằng hòa bình’](#) (VNE). – [Thủ tướng: Hoàng Sa, Trường Sa của VN từ thế kỷ 17](#)(VTC).

Ngày 26/11:

Buổi sáng, vợ về nhà “cô” Lai Phước, sau đó khoảng 9h cả hai mẹ con về nhà.

Vợ cho biết là ông Hoàng (thượng tá Công an) có gọi điện. Ông nói là thứ 3 sẽ trả tiền cho chúng tôi (25 triệu). Ông Quang không gọi điện.

Chiều, vợ lại đưa cả Thiên Nga và Mimi vào “cô” Lai Phước để làm lễ. (Từ hôm ở Huế về, tinh thần vợ không được tốt, nên thường đi tìm sự tĩnh tâm.)

Thời sự VTV 19h đưa tin về lễ bế mạc kỳ họp thứ 2 của QH. Có giới thiệu ông ND Mạnh nhưng lại không đưa hình ảnh của ông này?!

Hoá ra người ta đã đưa cả Luật Sức khoẻ tâm thần vào danh sách làm luật, nhưng sau đó QH lại rút ra (cùng với Luật Nhà văn và Luật Bảo vệ quyền riêng tư), thế mà mình không biết. Suýt nữa thì những người bị tâm thần được “hưởng lộc” từ mình rồi!!!

Chiều, thiếu tá Đoàn Kim Thuyết (CSKV) đến. Anh ta nói là sẽ giải quyết đơn thư của tôi, cần thời gian. Lúc đó vợ tôi đang ở nhà.

Ngày 27/11:

Gửi bài viết mới (Cơn cuồng nộ của công lý) cho các báo.

Ngày 28/11:

12h15, vợ đưa Mimi và Thiên Nga về.

Phát hiện một comment trên Dân Luận dưới bài viết của tôi:

[Re: Lê Anh Hùng - Cơn cuồng nộ của công lý](#)

Dung quy (khách viếng thăm) gửi lúc 07:19, 28/11/2011 - mã số 45800

Ba Đình đang đánh nhau to! Cứ để chúng nó 'tự diễn biến' với nhau.

Tối, vợ lại đưa con vào nhà “cô” Lai Phước.

Ngày 29/11:

Vợ vào Huế với “cô” Lai Phước.

Tối vợ ngủ tại chùa với “cô” Lai Phước.

Ngày 1/12/2011:

Sinh nhật cu Tý.

Chiều vợ về và cho biết là hôm qua ông Trần Đại Quang có gọi điện, ông nói là “không có gì”.

Ông Hoàng nói là mùng 4/12 ông sẽ trả tiền.

Ông Nguyễn Đình Hùng đang hỏi người để bán 1 lô cao su cho chúng tôi.

Xem ra cuộc chiến chưa ngã ngũ:

<http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/50777/-chua-the-bac-tu-cach-db-dang-thi-hoang-yen.html>

<http://vnexpress.net/gl/xa-hoi/2011/11/ba-dang-thi-hoang-yen-khong-lien-quan-vu-an-lo-bi-mat-nha-nuoc/>

Ngày 2/12:

Buổi sáng, vợ nói khuya qua ông Quang có gọi điện (vợ tôi và 3 đứa nằm ở ngoài nhà, trải nệm dưới đất, tôi nằm giường trong nhà). Ông dặn dò: “Đây không phải là chuyện để đưa lên mạng đâu nhé. Lần sau có nhóm công an nào vào điều tra thì phải ra điều kiện trước cho họ, một trang lời khai là 5 triệu VNĐ chẳng hạn. Bởi họ sẽ kiếm được cả đồng tiền từ đó.”

Ông nói là ngày mai sẽ có một nhóm sỹ quan công an vào, toàn những người đứng tuổi.

13h vợ đi, 16h thì về. Vợ cho biết là họ gọi vào trụ sở Công an tỉnh để làm việc, tại nhà khách ở phía trong trụ sở. Họ đã lấy 2 trang lời khai. Họ nói là bây giờ tiền tập thể, cháu cầm tạm 15 triệu. Rồi họ đề nghị vợ tôi vào Huế để lấy lời khai tiếp. Họ nói là không thích làm ở Đông Hà, vì không ưa ông Lê Công Dung và ông Nguyễn Thanh Thắng (GD và PGĐ CAQT). Họ bảo vợ tôi đi taxi vào rồi họ trả tiền cho. Họ cũng thú thật là muốn “làm tiền” mấy ông kia. Vợ nói là nếu lấy được tiền thì giúp vợ chồng cháu với. Họ đồng ý.

Khoảng 16h45, vợ lại đưa Thiên Nga đi taxi vào Huế.

Ngày 4/12:

Sáng, 8h vợ ra. Vợ cho biết là sau khi vào Huế họ chỉ hỏi thêm một số thông tin nữa.

Vợ cho biết là hôm qua (3/12), ông Quang có gọi điện cho vợ.

Buổi trưa, 2 vợ chồng và Mimi, cu Tý đi cưới bé Hót, em gái cùng cha khác mẹ với vợ.

16h15, vợ đưa Thiên Nga đi Huế để làm lễ với “cô” Lai Phước.

Thời sự VTV 19h đưa tin ông TT Sang họp Ban Chỉ đạo Cải cách TPTW, nhưng không thấy có điểm tích cực nào cả, thậm chí là ngược lại.

Sau đó, đến tin PTT HT Hải phát lệnh khởi công cảng hàng không T2 ở Nội Bài, phát cảnh đọc phát biểu khá lâu.

16h5, gửi bài viết mới cho Bauxite Vietnam (Tình trạng vô pháp luật ở Việt Nam hiện nay: Căn nguyên và thách thức cho bản Hiến pháp mới).

Tối, gửi bài viết mới cho các trang mạng khác.

Ngày 5/12:

Một loài báo đăng bài viết của tôi, nhưng mừng nhất là Bauxite Vietnam lại đăng (sau 2 bài trước họ không đăng, vì họ đề nghị tôi khi đã gửi cho họ thì đừng gửi cho các trang mạng khác, bởi một nơi biên tập một khác làm mất độ khả tín của bài viết).

9h sáng, vợ về.

Khoảng gần 13h, vợ lại vào Huế để làm lễ tiếp.

Trước khi vợ đi, ông Hoàng có gọi điện cho vợ, hỏi tại sao tắt máy? (Ý chừng là sau khi tôi gửi bài viết mới, người ta lại sợ tôi tố cáo tiếp, nên ông Hoàng nổi lại liên lạc để “trấn an” tôi chăng?)

Vợ nói thêm là có người muốn gặp ở Huế.

Ngày 6/12:

Buổi tối, tôi bắt đầu gửi thư tố cáo kèm theo NHẬT KÝ BỔ SUNG lên mạng.

Xem thời sự thấy ông TTS làm việc với Quân uỷ TW, trong khi ông NP Trọng đi thăm Lào.

Ngày 7/12:

11h30, vợ từ Huế ra.

Vợ cho biết là do trời mưa nên không đi gặp nhóm công an kia được. Vợ ở trong chùa, bảo họ đến nhưng họ chưa đến thì sau đó ông TĐ Quang gọi điện bảo vợ là đừng gặp họ nữa.

(Trước khi gọi thì có người nhắn tin bảo thay sim. Vợ tôi thay sim khác để liên lạc với ông Quang.)

Buổi sáng, vợ lại thay sim để ông Quang liên lạc, sau đó ông TT Sang liên lạc với vợ. Ông nói vợ tôi mua một sim mới để ông gọi điện, sau đó ông bảo phải bẻ sim ấy đi. Ông nói là nhiều người muốn “làm tiền” vụ này, ngay cả ông cũng thế. Ông đề nghị là ông và ông Quang sẽ giúp chúng tôi lấy tiền từ ông Triết. Ngoài số tiền của chúng tôi mà ông Triết đang giữ, họ yêu cầu ông Triết phải đền bù cho chúng tôi nữa, và số tiền đền bù đó họ sẽ hưởng, chứ không phải chúng tôi. Ông bảo vợ tôi về bàn với chồng như thế, và không được đưa chuyện này lên mạng (!).

Ông nói là tối nay ông sẽ vào Huế, và gặp vợ tôi.

Buổi trưa, vợ tôi đi siêu thị. Khoảng 13h30 chiều, vợ về và cho biết là có liên lạc với ông Sang. Ông nói là khoảng 3h chiều vào Huế để khoảng 7h tối ông gặp vợ tôi ở Huế.

Buổi chiều, tôi đi dạo, tình cờ gặp thiếu tá Đoàn Kim Thuyết, CSKV. Tôi hỏi anh ta “sao chưa thấy hồi âm gì về thư tố cáo cả?” Anh ta nói là “cái đó trên họ quyết chứ dưới làm sao biết được.”

Thời sự VTV19h: ông HT Hải lại xuất hiện trong lễ tổng kết của Bộ Công Thương.

Dò trên mạng, không ngờ có một trang mạng đã đăng cả THƯ TỐ CÁO I, THƯ TỐ CÁO II và NHẬT KÝ BỒ SUNG của tôi:

<http://hoalaivn.wordpress.com/2011/12/06/th%c6%b0-t%e1%bb%91-cao-i/>

<http://hoalaivn.wordpress.com/2011/12/06/th%c6%b0-t%e1%bb%91-cao-ii/>

<http://hoalaivn.wordpress.com/2011/12/06/nh%e1%ba%adt-ky-b%e1%bb%95-sung/>

Thêm một trang nữa đăng hai thư tố cáo của tôi:

http://anhhaig.blogspot.com/2011/12/thu-to-cao-i_07.html

<http://anhhaig.blogspot.com/2011/12/thu-to-cao-ii.html>

Ngày 8/12:

Buổi tối, VTV phát tin ông NT Dũng, ông HT Hải và PTT Vũ Văn Ninh chủ trì Hội nghị tổng kết 10 năm sắp xếp, đổi mới, phát triển và nâng cao hiệu quả doanh nghiệp Nhà nước giai đoạn 2001 - 2010 diễn ra ngày 8/12/2011 tại Hà Nội.

Sau đó lại đưa tin ông Dũng gặp cả một đoàn của Đại sứ Mỹ (khoảng 7, 8 người), ngay trong buổi chiều 8/12 (???)

Ngày 9/12:

15h30 chiều, gửi bài mới cho Bauxite Vietnam (Tái cấu trúc là thế này đây).

16h chiều, vợ về và cho biết qua là 8h tối hôm qua, xe đến chờ đi (vợ tôi trú tại một ngôi chùa quen ở phía Nam thành Huế), nhưng không biết là đi đâu. Gặp ông TT Sang, cùng một người nữa, ở một địa điểm bí mật. Rồi sáng nay, 11h, xe cũng đến chờ, đi gặp ông Sang, ở một địa điểm bí mật. Mỗi lần gặp khoảng 20-30 phút.

Ông Sang nói là sắp tới người ta sẽ điều tra công khai, cháu khai như chồng cháu đã tóm tắt. Ông nói là sẽ còn gặp vợ tôi nữa để “thống nhất cho khớp” (?).

Ông Quang cũng có gọi điện cho vợ tôi. Ông dặn vợ nói với ông Sang là “đừng có lừa, không lừa được vợ chồng cháu đâu”. Tôi có nói với vợ bảo ông Sang như thế thì vợ nói là ông Quang cũng bảo thế, “sao hai người trùng ý nhau thế chứ”.

Ông Hoàng gọi điện cho vợ, bảo là “thông cảm cho chú, chú đang kẹt chưa có tiền trả”.

Cặp bài trùng tanh tưởi này lại đang bày mưu tính kế gì đây (nhìn qua thì người ta có thể nhận thấy ai mới là “Thủ tướng” nhé)?

Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng và Phó Thủ tướng Hoàng Trung Hải trao đổi giờ giải lao. Ảnh: Lê Nhungⁱ

Ông HTH lại xuất hiện trong Hội nghị về khoáng sản của ASEAN trên VTV 19h.

Thời sự VTV đưa tin về ông TT Sang, nói là ông ta đi Cao Bằng trong hai ngày 9 và 10/12. Thực ra, những hình ảnh mà truyền hình đưa đã có trên mạng từ ngày hôm qua. Trên TV cũng nhìn rõ ngày 8/12 (trên tấm bảng chào mừng).

Ngày 10/12:

16h chiều, vợ lại đi vào Huế, để gặp ông Sang. Vợ tôi nói là hết tiền rồi. Ông nói, vào trong đó sẽ có người đón và trả tiền taxi cho; ông bảo là gặp buổi tối.

Tôi có nói với vợ là có thể họ lại lừa đấy. Và chắc chắn là mai mới gặp chứ chẳng phải tối nay đâu.

Chiều tối, tôi nhắn tin cho vợ thì vợ nói là 8h tối gặp. Nhưng sau đó, tôi nhắn lại thì vợ cho biết là chưa gặp mà mai gặp. Tôi có nhắn cho vợ là anh đoán đúng mà.

Ngày 11/12:

Vì điện thoại bị theo dõi nên vợ chồng tôi trao đổi hạn chế, chỉ ký hiệu thôi.

Bauxite Vietnam đăng bài viết của tôi, thực sự thì bài cũng không hay lắm. (Vi BBT đề nghị là khi gửi cho họ thì không gửi cho ai khác, nên lần này tôi chỉ gửi cho Bauxite Vietnam). Phát hiện thêm trang Quechoa.org của nhà văn Nguyễn Quang Lập cũng đăng lại bài này.

Tôi gửi thư cho các trang Dân Luận, Thông Luận, X-CafeVN, Dân Làm Báo, đề nghị họ xem nếu bài phù hợp thì đăng lại từ trang Bauxite Vietnam.

Nhận được tin từ trang Thông Luận (trang mạng của Tập hợp Dân chủ Đa nguyên):

From: Trong Khiem <info@ethongluan.org>
To: Le Anh Hung <lehunglpa@yahoo.com>
Sent: Sunday, December 11, 2011 8:32 AM
Subject: Re: Bai viet moi

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/52026/thu-tuong-yeu-cau-tap-doan-dung-dau-tu-ngoai-nganh.html>

Thân gửi anh Hùng,
Cám ơn anh đã gửi đường link để lấy bài trên boxitvn.net.
Anh em BBT sẽ cho chạy bài của anh.

Tôi đang biên tập lại Nhật Ký của anh và chuyển sang dạng PDF để phổ biến rộng rãi đến độc giả. Những hình ảnh anh scan cũng được đưa vào tập Hồi ký này. Khi nào xong tôi sẽ gửi một bản đến anh.

Thân mến,
Trọng Khiêm

Ông Nguyễn Văn An, cựu Chủ tịch QH, xuất hiện trong buổi hội thảo do Ủy ban dự thảo hiến pháp tổ chức và ông Ưông Chu Lưu chủ trì.

Ngày 12/12:

13h, vợ về. Vợ cho biết là gặp ông Sang vào khoảng 15h chiều ngày 11/12 và 11h ngày 12/12. Vợ tôi ở chùa, mỗi khi gặp thì vợ tôi nhờ thầy chở đến khách sạn Sài Gòn Morin. Rồi gặp ông Sang ở một phòng nằm trên tầng 3 ở đó. Mỗi lần gặp, vợ tôi đều bị người của họ thu điện thoại.

Vợ tôi có bảo ông Sang là chồng cháu nói máy bay chú bay nhanh. Nhưng ông ta lảng đi. Vợ tôi nói là VTV làm xiếc giỏi. Ông lại nói là đừng nói lung tung. (Hơi buồn, vì họ cứ cố tình lừa mình mãi. Thời gian này, ông Sang đang đi thăm và làm việc ở Hà Giang.)

Ông Sang cho vợ tôi 10 triệu VNĐ. Ông ta nói vợ tôi mai lại vào để gặp tiếp. Thật bó tay với các đồng chí lãnh đạo Đảng và NN.

Khoảng 16h, ông Quang gọi điện cho vợ. Ông nói là mấy hôm ông bận. Hôm nay ông mới vào Huế để gặp vợ tôi. Vợ tôi nói là trước đó ông có dặn là ở lại Huế để gặp ông, nhưng vợ tôi quên mất. Ông nói là ông không muốn ra Đông Hà, sợ họ biết.

18h30, vợ tôi lại đi vào Huế để gặp ông Quang. Xe của họ đón.

Phát hiện trang: Diễn đàn Thế giới Người Việt đăng thư tố cáo của tôi:

<http://thegioinguoiviet.net/showthread.php?p=29977>

Ngày 13/12:

12h trưa, vợ ra.

18h23, vợ lại vào Huế, xe của họ đón vợ và Thiên Nga.

Thông Luận đăng Thư ngỏ gửi ĐBQH Dương Trung Quốc của tôi, kèm theo Nhật ký Lê Anh Hùng (mà họ ghép lại từ 2 thư tố cáo và phần Nhật ký Bổ sung của tôi).

<http://ethongluan.org/component/content/article/1058-thu-ngo-gui-dai-bieu-duong-trung-quoc.html>

Đây là một trang khác:

<http://nhanquyenchovn.blogspot.com/2011/12/thu-ngo-gui-ai-bieu-quoc-hoi-nha-su-hoc.html>

Ngày 14/12:

12h00, vợ con tôi từ Huế ra. Vợ cho biết là tôi qua gặp ông Trần Đại Quang và 1 người nữa. Họ hỏi về câu chuyện tố cáo của tôi trong khoảng 30 phút.

12h45, tôi gửi bài viết mới cho Bauxite Vietnam (Hiến pháp và một sự ngộ nhận về dân chủ).

Ngày 15/12/2011:

Buổi tối, vợ lại đi vào Huế, xe của công an đón; ông Trần Đại Quang bảo đi.

Ngày 17/12:

10h sáng, vợ và Thiên Nga từ Huế ra. Xe của Công an chở ra.

Vợ cho biết là có ba người hỏi chuyện, bắt đầu từ 12h trưa hôm qua cho đến chiều. Vừa ăn vừa hỏi chuyện. Họ nói là ăn sáng xong rồi ra, nhưng vợ tôi đòi ra luôn. Họ bảo vợ ở lại để làm việc tiếp, nhưng vợ vẫn đòi ra. Họ nói sẽ cho xe đón vào sau.

Thời sự VTV19h: Ông NP Trọng và ông HT Hải cùng đến thăm và làm việc tại VCCI. Lộ mặt quỷ của bộ đôi này rồi nhé!

Ngày 19/12:

Buổi sáng, họ gọi điện bảo vợ vào Huế nhưng vợ tôi mệt, không đi.

Buổi chiều, độ 15h vợ về cho biết là ông TĐ Quang có gửi cho 20 triệu VNĐ. Vợ nói là gửi qua một tay nào lạ mặt. Nghĩa là họ đã qua mặt Công an Quảng Trị.

Khoảng 17h, vợ cùng Thiên Nga đi vào Huế để gặp họ.

Ngày 20/12:

Buổi chiều, vợ và con về nhà “cô” Lai Phước.

Gửi bài viết mới (Đăng ‘coi trọng đội ngũ doanh nhân’ như thế nào?) cho Bauxite Việt Nam.

Ngày 21/12:

Bauxite Việt Nam đăng bài viết của tôi.

13h, vợ và con về. Vợ cho biết là có gặp 2 đoàn, nhưng rút kinh nghiệm, vợ yêu cầu họ phải đưa tiền trước, họ không đưa nên vợ không làm việc với họ. Sau đó, vợ gặp ông Trần Đại Quang và nói chuyện với ông Quang. Vợ nói là ông Quang có hỏi khá nhiều về tay Trọng (sếp cũ của vợ tôi ở Cty Việt Tiến, trùm ma túy và là đệ tử ruột của ông Hoàng Trung Hải).

19h, vợ và con lại đi taxi vào Huế. Họ đón ở Huế và trả tiền taxi.

Ngày 22/12:

7h sáng, vợ và con đã ra. Xe của họ chở ra.

Vợ cho biết là gặp ông TĐ Quang vào buổi tối, sau đó vợ về chùa ngủ.

Ông Quang hỏi về Trọng, về ông Nguyễn Đình Trường (TGD Cty Việt Tiến cũ, bố nuôi đầu tiên của vợ tôi). Ông nói là “giai đoạn này chịu khó đi”. Ông dặn là đừng nói gì với ai cả.

Tôi đoán là BCT lại buộc phải cho điều tra vụ này, và ông Quang chịu trách nhiệm chính. (Tức là năm 2009, sau khi có kết quả điều tra của phía công an, ông Triết và một số người nữa đã ngăn không cho đưa vụ việc ra Bộ Chính trị – vì nếu thế thì chính ông ta cũng bị “out” – và cuối cùng ông ta đã mua số chứng cứ này từ Ban Chuyên án, thành ra vụ việc bị ếm nhẹm. Lần này, khi vụ việc um lên, các vị uỷ viên BCT không dính vào vụ này – như ông Phạm Quang Nghị, Phùng Quang Thanh, Nguyễn Xuân Phúc... – lại có cơ để yêu cầu điều tra.)

17h30, vợ lại vào Huế cùng con gái Thiên Nga. Trước đó, ông Quang gọi điện, vợ tôi có nói là mệt, không muốn đi, bảo mai đi. Nhưng ông Quang nói là chú chỉ rảnh vào buổi tối. Vào gặp buổi tối rồi sáng mai chú cho xe chở về.

Theo nhận định của tôi, BCT cho điều tra vụ này và họ muốn qua mặt Công an Quảng Trị, nên họ không gặp vợ tôi ở Đông Hà.

Ngày 24/12:

10h30 sáng, vợ về. Vợ cho biết là có gặp và ăn cơm với ông Quang. Ông có cho 5 triệu. Khi vợ nói với ông là tôi tin vào ông (như lời tôi dặn) thì ông cười.

18h, vợ lại đi vào Quảng Trị, ông Quang gọi.

Thời sự VTV19h: Tổng kết năm 2011 của Bộ NN&PTNT, ông NT Nhân dự chứ không phải ông HT Hải (ngành NN thuộc quyền “phụ trách” của ông Hải).

Ngày 25/12:

Vợ về cho biết là hôm qua vào nhà “cô” Lai Phước, đến khoảng 22h15, thì ông Quang đến. Ông hoá trang (đeo râu, kính đen). Ông gặp khoảng 30 phút ở một quán cạnh nhà “cô” Lai Phước (vì tối 30 nên các quán thức khuya để phục vụ khách vào chùa).

Trưa, vợ đi tiếp khách với ông Hoàng ở thị xã Quảng Trị. Khách từ Hà Nội vào. Cuối buổi, họ cho vợ tôi 1 triệu, nhưng vợ tôi không lấy.

Thời sự VTV19h: Phát tin ông HTH làm việc với Bộ GTVT sáng 24/12 nhưng lại không đưa hình ảnh nào về cuộc họp tổng kết cả. PTV chỉ đọc chỉ đạo của Phó TT.

Ngày 26/12:

Gửi bài viết mới (Cạnh tranh thể chế và thách thức với Việt Nam) cho Bauxite Việt Nam.

Vợ vào Huế, có một đoàn công an 3 người đề nghị gặp. Tuy nhiên, vợ yêu cầu họ đưa tiền trước, họ không chịu, nói là phải làm việc với họ đã. Vợ tôi không đồng ý.

Vợ đang chuẩn bị ra thì ông TT Sang liên lạc, nói là tối ông vào. Thế là vợ tôi lại vào chùa đề nghị.

Nhưng tối ông TT Sang không vào mà ông TĐ Quang vào. Ông Quang nói là khoảng thứ Tư, thứ Năm gì đấy, sẽ có người vào Huế gặp tôi. Lúc nào họ vào thì ông báo rồi chúng tôi đi taxi vào Huế.

Ngày 27/12:

10h sáng, vợ và Thiên Nga từ Huế ra.

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi.

18h30, vợ vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang. Ông cần dặn dò mấy thứ trước khi gặp họ. Tôi vợ ngủ lại ở nhà “cô”.

Ngày 28/12:

Trưa, vợ đi ăn nhà hàng với mấy tay công an Huế ở thị xã Quảng Trị.

Khoảng 14h, vợ ra.

Vợ cho biết là tối qua khoảng 10h, ông Quang đến, vợ tôi ôm con đi ô tô theo ông vào một quán ở TX Quảng Trị. Ông hỏi han khoảng 30 phút. Ông hỏi không nhiều nhưng hỏi chi tiết, kỹ càng.

18h, vợ lại vào Huế để gặp ông Quang và một số người nữa. Ông Quang nói là gặp một người mà cháu đã gặp.

Tôi đưa ảnh Bộ Chính trị cho vợ xem, thì vợ nói là đã gặp ông Phùng Quang Thanh 1 lần, ông Phạm Quang Nghị 2 lần và ông Nguyễn Xuân Phúc 1 lần (ông Phúc thì gặp cùng ông Quang hôm 13/12 – tôi nhớ ngày này vì hôm đó tôi đã hỏi vợ về người đi với ông Quang nhưng vợ không nhớ ra. Bây giờ thì vợ nhớ là ông ta đội mũ bê rê che trán, đeo râu. Nhưng sau đó ông ta ngửa đầu và cởi mũ ra để gội, vợ tôi hỏi là “sao trán chú hói thế?”).

Ngày 29/12:

13h vợ ra và cho biết là ông Quang và mấy người kia không vào mà chỉ gặp 2 người khác. Họ hỏi về tay Trọng, về Cty Việt Tiến. Họ bảo vợ tôi ở lại nhưng vợ tôi không ở lại. Họ cũng chẳng cho vợ tôi tiền. Ông Quang nói là Chủ nhật này tôi sẽ vào Huế để gặp họ, và nói là lần này sẽ không thất hẹn nữa.

Ông Quang có nói là họ không đưa tiền thì lúc khác chú đưa cho.

Ngày 30/12:

17h, vợ và Thiên Nga lại vào Huế. Xe của họ đón.

Ngày 31/12:

17h20, vợ từ Huế ra. Vợ cho biết là có gặp ông Quang và ông Phạm Quang Nghị. Hai ông đều nói là thứ Tư này sẽ đưa cho vợ chồng tôi 100 triệu VNĐ để ăn Tết.

Sau đó, vợ và Thiên Nga lại phải đi tiếp vào Huế để gặp họ.

Ngày 2/1/2012:

Buổi sáng, 10h vợ và Thiên Nga ra. Xe của họ chở ra.

10h30, gửi bài viết mới (Bã quyền lực) cho Bauxite Việt Nam.

Trang Boxitvn.net không còn vào được nữa (trang web của Bauxite Việt Nam, chỉ còn vào được trang blog: Boxitvn.blogspot.com).

Vợ cho biết là làm việc với 3 người. Họ nói là sắp tới có tin vui, và bảo vợ tôi về nói cho chồng biết.

Tôi, vợ và Thiên Nga lại phải tiếp tục vào Huế. Tôi thấy bức với kiểu họ hành hạ vợ con mình (cố ý khiến tôi nghi ngờ vợ) nên nhắn tin cho vợ là nói với họ đừng coi tôi như con nít, tôi không phải con lợn đâu.

Ngày 3/1/2012:

Sáng, Bauxite Việt Nam gửi thư hỏi ý kiến về bài mà họ biên tập.

10h sáng, vợ ra. Vợ cho biết là tối qua gặp ông Trần Đại Quang. Ông hỏi kỹ từ giai đoạn vợ tôi làm ở siêu thị Starbowl cho đến khi sang làm ở Cty May Việt Tiến.

Trưa, vợ đi gặp người của ông Quang, ông gửi cho vợ 70 triệu VNĐ. Ông nói là ít hôm nữa ông cho thêm mấy chục triệu nữa. (Xem ra việc tôi bức xúc nhắn tin cho vợ cũng ít nhiều có tác dụng – vì điện thoại của chúng tôi bị theo dõi).

18h, vợ và Thiên Nga lại vào nhà “cô” Lai Phước để gặp họ.

Ngày 4/1/2012:

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi: <http://boxitvn.blogspot.com/2012/01/ba-quyen-luc.html>.

6h30 sáng, vợ và Thiên Nga về. Tối hôm qua vợ gặp ông Trần Đại Quang. Ông Quang đưa cho vợ 10 triệu; ông bảo đưa chồng đi Huế, mua đồ, ăn nhà hàng, nếu thiếu tiền chú đưa thêm cho.

7h, cả nhà đi Huế bằng taxi. Đưa bà ngoại vợ đi khám mắt luôn. Mẹ vợ, Thiên Nga và thằng Cu (em út của vợ) ở nhà.

16h40 thì về đến nhà.

Thời sự 19h: Phiên họp thường kỳ CP, không có ông HTH. Ông ta tháp tùng ngài Chủ tịch QH NSH đi uy lạo Sơn La. Một lũ quý, thật khốn nạn.

Tối, vợ và Thiên Nga lại vào Lai Phước để gặp họ.

Gửi thư cho Dân Luận, Dân Làm Báo, X-Cafevn, Thông Luận đề nghị họ đăng lại bài mới của tôi từ Bauxite Việt Nam.

Ngày 5/1:

8h sáng, vợ và Thiên Nga về nhà.

Vợ nói, tối hôm qua gặp ông Quang.

Tôi cho rằng, việc vợ tôi gặp ông Quang nhiều lần có thể là một cách để người ta “kiểm chứng” lời khai của vợ tôi xem có khớp với nhau không. Nếu vợ tôi gian dối thì thế nào cũng xảy ra chuyện lời khai không khớp nhau. Tất nhiên, nếu đúng như thế thì đây chẳng qua là bài cực chẳng đã để những kẻ thủ ác khỏi chối tội thôi.

Tối, vợ và con gái lại vào “cô” Lai Phước để gặp họ.

Ngày 6/1:

9h30, vợ ra. Vợ cho biết là tối qua có gặp ông Quang một lúc, ở một quán gần nhà “cô” Lai Phước.

Buổi chiều, ông Quang có gọi điện đề nghị vào “cô” Lai Phước để gặp ông.

Tối, vợ và Thiên Nga lại vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang.

Ngày 7/1:

Vợ cúng rằm ở nhà “cô” Lai Phước, 13h mới ra. Lúc đầu tưởng gặp ông Quang nữa, nhưng sau ông bận rồi thôi.

Buổi tối, trang BBC Vietnamese lại đưa tin là ông Quang ở Trung Quốc ngày 6/1 (gặp Bộ trưởng CA Mạnh Kiến Trụ và Ủy viên TV BCT ...), nhưng không thấy VTV đưa tin.

http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2012/01/120106_china_vn_security_meetings.shtml

<http://cand.com.vn/News/PrintView.aspx?ID=163426>

(Quý vị đừng “băn khoăn” gì ở đây. Những người trong cuộc giờ chỉ mong làm thế nào để đánh lừa được tôi thôi.)

Mấy hôm nay trang facebook không còn bị chặn nữa. Tôi vào và cập nhật một số thông tin, đề nghị “kết bạn” với một số người.

Ngày 8/1:

Vợ cho biết là ông Quang nói đến ngày 20 (AL) ông sẽ gửi tiền cho.

Tối, vợ tôi và Thiên Nga vào nhà “cô” Lai Phước để làm lễ.

Ngày 9/1:

16h, vợ lại vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang. Vợ cho biết là ông Quang nói là biết cháu đầu đầu nên chú hỏi mỗi lần một ít. Ông đã hỏi đến đoạn vợ chồng tôi phải bỏ nhà ra nhà nghỉ Nam Hải để trốn.

Tối hôm qua vợ có gặp mặt ông Quang một lúc.

Tôi có nói với vợ là ông Quang đi thăm Trung Quốc, kiểu như ông Sang lần trước. Tôi cũng nói với vợ là có thể ông Quang làm thế là do người ta ép buộc.

Ngày 10/1:

Buổi sáng, vợ báo tin là ở lại gặp họ vào buổi trưa, nhưng sau đó lại không gặp.

13h, vợ và Thiên Nga về nhà. Vợ cho biết là tối qua gặp ông Quang khoảng 30 phút ở nhà “cô” Lai Phước.

Buổi trưa dự định gặp tiếp nhưng sau ông báo là ông bận, nên vợ tôi về.

Vợ tôi có nói với ông chuyện tôi nói ông đi Trung Quốc. Ông Quang nói là “chú không nói thì thằng Hùng nó cũng biết”.

Buổi sáng vẫn vào Facebook được, nhưng buổi chiều trang mạng này lại bị chặn. Tôi phải tìm phần mềm trên mạng để vượt tường lửa. (Vừa mới mở lại đã chặn tiếp rồi!!! Chắc là nhiều người hiểu lý do rồi đấy nhé.)

Buổi tối, 18h45, vợ lại vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang. Trước đó ông có nói là gặp hôm này nữa thôi, 3 hôm tới ông bận rồi.

Ngày 11/1:

8h30 sáng, vợ và Thiên Nga ra.

Vợ cho biết là tối qua gặp ông Quang độ 30 phút ở nhà cô.

Ông Quang cho biết là trước đây chính ông và ông Lê Hồng Anh đã can thiệp để Viện Kiểm sát ND tỉnh QT thả tôi ra khỏi Bệnh viện Tâm thần Đà Nẵng, chứ ông Triết vẫn chưa muốn thả tôi ra (?).

Buổi trưa, vợ đi tiếp khách của ông Lê Công Dung, Đại tá, GD CA Quảng Trị, ở khách sạn Hữu Nghị. Ngoài ông Dung còn có 6 người lạ khác. Họ chỉ hỏi mấy câu đại khái là hôm giờ có gặp ai không. Vợ tôi nói có. Khi đang trên đường đi thì ông Quang có gọi điện, ông bảo nếu họ hỏi có gặp ai không thì nói là có, nhưng đừng nói gặp ai.

Ngày 13/1:

Vợ cho biết là ông Quang muốn gặp nhưng vợ tôi buồn bực nên không gặp.

Ngày 14/1:

Vợ chồng cãi nhau. Tôi bực bội bỏ về nhà ba tôi ở Cẩm Xuyên, Hà Tĩnh.

Ngày 16/1:

Vợ cho biết là ông Quang nói là đến ngày 26, 27/12 AL ông sẽ gửi tiền Tết cho vợ chồng tôi. Họ nói thế nhưng ai mà biết được lòng dạ của họ thế nào.

Ngày 18/1:

14h15 chiều, tôi vào tới Đông Hà, rồi đi taxi về nhà.

Vợ cho biết là suốt mấy hôm vừa rồi, ông Trần Đại Quang đề nghị gặp nhưng cô ấy không muốn gặp. Ông nói là khoảng 26, 27 Tết, ông sẽ đưa tiền cho chúng tôi ăn Tết (100 triệu VNĐ mà ông đã nói trước đó).

Buổi chiều, khi tôi và vợ đưa Mimi đi khám, ông Quang có gọi vào máy vợ (lúc đó vợ đã thay sim riêng để liên lạc với ông). Ông hỏi là Hùng đã vào chưa, vợ tôi nói là vào rồi. Ông đề nghị tôi gặp vợ tôi. Tuy nhiên, đến tối ông lại báo là ông bận nên không gặp nữa.

Ngày 19/1:

Buổi tối, vợ và Thiên Nga vào “cô” Lai Phước, gặp ông Quang khoảng 20 phút ở nhà “cô” Lai Phước.

Ông Quang nói là ra năm chế độ này sẽ thay đổi. Khoảng mùng 8-10 Tết, người ta sẽ đưa cho vợ chồng tôi 5 tỷ VNĐ để mua nhà cửa. Giờ họ sẽ không đưa tiền lẻ tẻ cho chúng tôi nữa. Còn tiền chỗ ông Triết thì từ từ. Ông Quang nói thời gian qua ông gặp vợ tôi nhiều lần như thế là để xem vợ tôi kể có khớp với câu chuyện tôi viết trong thư tố cáo không.

Ông Quang có hỏi là còn tiền không, vợ tôi nói là chỉ còn 1 triệu nữa.

Ngày 20/1:

Khoảng 5h chiều, vợ tôi đi gặp ông Nguyễn Văn Định, đại tá, PGĐ CA tỉnh Quảng Trị. Tại trụ sở Công an tỉnh, vợ tôi gặp một đoàn ở Hà Nội vào. Họ hỏi han qua loa, nhưng sau đó, vợ thấy không thoải mái nên bỏ về.

Mấy hôm vừa rồi thấy đ/c Hoàng Trung Hải vẫn đi chúc Tết các địa phương, thậm chí còn vào chúc Tết cả tỉnh Nghệ An (!?).

Ngày 21/1:

Buổi trưa, kế hoạch là vợ gặp ông Quang và mấy người nữa, nhưng sau đó ông Quang

báo lại là hoãn.

Buổi tối, vợ và Thiên Nga lại vào “cô” Lai Phước để gặp ông Trần Đại Quang, ông Phạm Quang Nghị và hai người nữa mà vợ không biết tên.

Ông Quang nói: Tiền trước giờ là của chú cho, chứ không phải tiền của Nhà nước, vì không ai biết chú làm việc này cả. Không phải một mình chú mà sau lưng chú còn có một nhóm. Chú cũng có tiền nhưng chú chỉ có thể cho vợ chồng cháu mức độ nào đấy thôi. Cả nhóm đang gom tiền lại để cho vợ chồng cháu. Sang năm, các chú còn nhờ vợ chồng cháu nhiều.

Ông Phạm Quang Nghị nói là cho chú gửi lời cảm ơn chồng cháu. Chúc vợ chồng cháu một năm vạn sự như ý, giải được nỗi oan. Ông Nghị nói là phải chống lại các phe nhóm lợi dụng vợ chồng cháu.

Hai người kia cũng chúc Tết vợ chồng tôi. Họ nói là phải kiên trì, mạnh mẽ.

Ông Quang và ông Nghị đều nói là sẽ thay đổi chế độ. Họ nói ông Triết là người không có lương tâm.

Vợ nhớ ra là trước đây, có một lần ông Quang đã quay phim vợ tôi, ông bày cho vợ tôi đọc trước máy quay là tình cảnh vợ chồng tôi giờ không nhà không cửa, xe máy phải mua trả góp, đề nghị ông Triết trả tiền, nếu không chúng tôi sẽ hợp tác với các đại sứ quán để tố cáo...

Ngày 23/1:

Mùng 1 Tết. Ông Quang nói là vợ vào Huế gặp, sẽ có nhiều người li xì tiền Tết. Khoảng 6h tối, vợ tôi và Thiên Nga đi xe vào Huế, xe của họ đón. Nhưng vào Huế, vợ chỉ gặp ông Phạm Quang Nghị tại KS Morrison Saigon. Những người kia nói là bận quá, không vào được.

Ngày 24/1:

Mùng 2 Tết. 9h sáng, xe ô tô chở vợ ra gần đến cầu Vượt Đông Hà thì thùng lóp. Vợ gọi taxi không được, gọi điện cho tôi đi đón. Tôi nghe vợ kể chuyện gặp ông Nghị như thế, tôi rất bực, rửa bọn họ là “đồ chó má”. Tôi biết bọn họ lại cố tìm mọi cách để lừa tôi, hòng tôi nghi ngờ vợ.

Mấy người không vào gặp vợ tôi có gọi điện cho vợ tôi, nói là xin lỗi.

Sau đó, ông Quang gọi điện cho vợ tôi, vợ tôi cũng nặng lời với ông. Ông Quang nói là “chú cũng biết”.

Ông nói là lần sau, chú vào trước rồi để xem họ có vào không, nếu họ vào thì mới báo cho cháu để cháu đi. Chú không muốn mất uy tín với thằng Hùng nữa.

Buổi tối, vợ và Thiên Nga vào “cô” Lai Phước để gặp họ.

Chỉ một mình ông Quang vào gặp vợ tôi.

Buổi tối, vợ tôi bị sốt (đã bị sốt từ chiều, do viêm amidan).

Ông Quang cho biết là cuối tháng 2 sẽ thay đổi chế độ. Ông nói đó là tin bí mật.

Ngày 25/1:

Buổi tối, vợ và Thiên Nga lại vào “cô” Lai Phước. Gặp ông Trần Đại Quang và ông Phùng Quang Thanh (trước đây, tôi đã đưa ảnh cho vợ nhận diện).

Ngày 26/1:

Buổi trưa, vợ đi tiếp một đoàn khách của Công an tỉnh, ở tận Quảng Bình. Vợ gửi xe máy ở trụ sở CA tỉnh rồi đi xe của họ.

Phía Công an Quảng Trị có ông Lê Công Dung và ông Hoàng.

Buổi tối, vợ lại đưa Thiên Nga vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang.

Ông Quang động viên vợ chồng cố gắng kiên trì. Ông nói chuyện này phụ thuộc vào nhiều người, nhưng ông chính là “người cầm cờ”.

Ngày 27/1:

Buổi sáng, vợ ở lại để đi chợ làm lễ, trưa mới ra.

Tối, vợ lại vào Huế để gặp họ. Ông Quang gọi và đoàn khách hôm qua gọi nữa.

Buổi tối, vợ gặp một đoàn ngoại giao của Thái Lan và Trung Quốc (?), phía Việt Nam chỉ có ông Lê Công Dung (Đại tá, GĐ CA tỉnh Quảng Trị). Tuy nhiên, tay phiên dịch hỏi han quá khó chịu nên vợ chửi cho anh ta và không nói chuyện với đoàn nữa.

Vợ nghỉ ở khách sạn Morin, do họ bố trí.

Sau đó, vợ gặp ông Quang ở đây.

Ngày 28/1:

Buổi trưa, vợ đi ăn với ông Quang. Ông chỉ hỏi han qua loa.

Khoảng 14h, vợ và Thiên Nga về.

Ông Quang gọi điện cho vợ nói là việc ông Dung đi với đoàn ngoại giao Thái Lan và TQ kia là “qua mặt” ông (?).

18h30, vợ và Thiên Nga vào nhà “cô” Lai Phước để gặp ông Quang.

Ngày 29/1 (mùng 7 Tết):

9h sáng vợ và Thiên Nga ra.

19h, vợ và Thiên Nga lại đi.

Vợ gặp ông Quang ở gần nhà “cô”. Ông chỉ hỏi han sơ qua mà không nói gì đến chuyện 5 tỷ đã nói trước kia cả. Ông nói mấy hôm tới ông bận, mùng 10 Tết (1/2) ông sẽ liên lạc.

Ngày 31/1:

Gửi bài viết mới (Lãnh đạo và đất nước) cho Bauxite Việt Nam.

Ngày 1/2:

Buổi trưa tôi nhậu say rồi nằm ngủ, đến khoảng 15h thức dậy thì nghe tay CSKV Đoàn Kim Thuyết đến đang nói chuyện với vợ.

Tôi ra nói chuyện. Anh ta hỏi về gia đình tôi. Một lúc sau anh ta đứng dậy về.

Ngày 2/2:

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi.

Ngày 4/2:

Mấy hôm nay ông Quang liên lạc nhưng vợ tôi không nghe máy.

Tôi bảo vợ phải liên lạc với ông xem sao.

Buổi chiều, vợ liên lạc với ông Quang. Ông mắng, nói là bực gì thì bực cũng phải nghe điện thoại của ông. Ông bảo là tối rảnh thì vào Quảng Trị để ông gặp.

Khoảng 17h40, vợ và Thiên Nga vào nhà “cô” ở Quảng Trị. Người của ông Quang cho xe ô tô đón.

Ông Quang gặp vợ khoảng 1h đồng hồ vào đầu buổi tối, lúc vợ tôi mới vào. Ông nói là tại vì họ, chứ ông cũng chẳng có tiền mà cho chúng tôi.

Ngày 5/2:

Sáng, gửi bài viết mới (Tham nhũng trong các doanh nghiệp nhà nước ngành xây dựng – giao thông) cho Bauxite Việt Nam.

Buổi chiều, ông Quang gọi điện cho vợ. Nói là khoảng thứ Hai, thứ Ba gì đó ông sẽ gửi cho chúng tôi một số tiền, là tiền túi của ông chứ không phải của họ.

17h50, vợ và Thiên Nga lại vào nhà “cô” Lai Phước để gặp ông Quang. Chỉ gặp ông Quang một lát. Ông chẳng hỏi gì nhiều.

Ngày 6/2:

Gần 9h sáng, vợ và Thiên Nga ra.

18h50, vợ và Thiên Nga lại vào “cô” Lai Phước để gặp ông Quang. Nhưng ông bận nên không vào. Hình như tối hôm đó, BCT họp bàn về vụ Tiên Lãng.

Ngày 7/2:

Ông Quang nói với vợ là trong tuần ông sẽ cho tiền.

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi.

Ngày 8/2:

Bauxite Việt Nam lại đăng bài viết mới của tôi (Vụ Đoàn Văn Vươn: Nguy cơ tội phạm thao túng các quan chức chính quyền). Hai bài trong hai ngày.

Ông Quang gọi điện cho vợ, nói là vào Huế gặp, ngày mai sẽ có một đoàn gặp vợ tôi.

Vợ tôi đi taxi vào Quảng Trị rồi xe của họ sẽ đón vào Huế, vì sợ ra đây Công an Quảng Trị biết.

Họ chở vợ con tôi về một khách sạn ở Huế, vì vào cổng sau nên vợ tôi cũng không để ý là khách sạn gì.

Tối vợ gặp ông Trần Đại Quang.

Ngày 9/2:

Gần trưa, vợ gặp một đoàn khách.

Chiều tối, vợ gặp một đoàn khác, có ông Quang và ông Phạm Quang Nghị, và một số

người khác.

Họ chờ hai người đang đi nước ngoài (Lào) là ông Trương Tấn Sang và ông Nguyễn Xuân Phúc về để họp. Khi họ bàn kế hoạch (ở một phòng khách của khách sạn) mà trước đó họ gặp vợ tôi, họ tưởng vợ tôi đã về phòng mà không biết là vợ tôi đang ở trong phòng vệ sinh để cho con đi và rửa tay cho con. Vợ tôi nhìn qua cửa kính thấy họ đưa máy chiếu ra trình bày slideshow về kế hoạch gì đấy, vợ nghe họ nói loáng thoáng về chuyện thay đổi chế độ, có thể là hết tháng Giêng AL (?). Vợ cũng thấy ông Sang và ông Phúc, mà lúc trước khi nói chuyện với đoàn vợ không thấy hai ông này (vì chưa đến). Vợ tôi nghe khá lâu, sau đó vợ mở cửa đi ra, vì có lỗi đi riêng nên không ai thấy vợ tôi đi ra, ngoại trừ ông Quang.

Trước khi đi Lào, ngày 6/2/2012, ông Sang đã về thăm và làm việc tại Quảng Nam, và ngày hôm sau dự lễ kỷ niệm 15 năm tái tách tỉnh, với sự có mặt của cả ông Nguyễn Xuân Phúc (ông Phúc là người Quảng Nam, trước kia từng làm Chủ tịch tỉnh).

Ông Quang đưa cho vợ tôi 30 triệu VNĐ.

Ngày 10/2:

Vợ và con về một ngôi chùa ở ngoại thành phía Nam Tp Huế. Vợ tôi không muốn ở khách sạn mà muốn ở chùa cho yên tĩnh. Ý ông Quang cũng muốn thế. Tôi cũng đồng ý với vợ, tôi nói với vợ là về ở chùa để có kẻ nào muốn lừa gạt vợ chồng tôi thì cũng phải suy nghĩ lại.

Buổi trưa, vợ lại gặp đoàn của ông Trần Đại Quang, ông Phạm Quang Nghị.

Ông Nghị hẹn vợ tôi chiều gặp tiếp, nhưng chiều tối vợ tôi đã bỏ ra Đông Hà trước.

Vợ nói là thấy ông Quang mặt mũi vui vẻ.

Ngày 11/2:

Buổi sáng, ông Quang gọi điện cho vợ đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị tiếp khách. Đây là nhóm người lạ, phía Quảng Trị không có ai dự cả. Họ hỏi han nhưng họ hỏi không khéo nên vợ tôi cứ ậm ừ không muốn trao đổi. Sau đó vợ về.

Từ hôm ra Tết tới giờ chưa thấy ông HT Hải xuất hiện trên chương trình thời sự VTV.

Ngày 12/2:

Ông Quang gọi điện nói vợ vào Huế nhưng vợ mệt, bảo hôm sau.

Ngày 13/2:

Chiều tối, vợ và Thiên Nga vào Huế, ở chùa. Buổi tối có gặp ông Quang, ông PQ Nghị, ông PQ Thanh.

Ngày 14/2:

Buổi sáng, vợ lại gặp 3 ông trên.

Buổi chiều, họ đề nghị vợ tôi đưa cả Mimi và cu Tý vào để họ gặp.

14h, mẹ vợ, Ti (em cùng mẹ khác cha với vợ), Trọc (con cậu của vợ), Mimi và cu Tý đi taxi vào Huế. Vợ đưa cả nhà về khách sạn ở.

Tối, ông HT Hải lại xuất hiện trên thời sự VTV, làm việc với Ban Chỉ đạo chương trình

nhà ở... Bài viết về cuộc họp này trên VnExpress bị dân mạng chửi hết lời. Ông ta nói là ở các nước số nhà thuê chiếm tới 80-90%, nên Chính phủ không khuyến khích sở hữu nhà (?!).

Ngày 15/2:

Bauxite Việt Nam đăng bài *Hiểm họa phương bắc và lựa chọn của Việt Nam* của tôi.

Mấy người trong BCT dự định gặp 4 vợ con tôi, nhưng rồi họ lại báo bận (?).

Chiều, vợ đưa cả nhà ra.

Buổi tối, ông Quang lại gọi điện, đề nghị vợ vào nhà “cô” Lai Phước, Quảng Trị để gặp.

Vợ gặp ông Quang một lúc. Vợ ngủ lại nhà “cô”.

Ngày 16/2:

9h sáng, vợ và Thiên Nga về.

Vợ cho biết là ông Quang nói với vợ: Nói với Hùng là tiền thì chú không dám hứa, nhưng chế độ này chắc chắn sẽ thay đổi, nói với nó thế cho nó biết.

Vợ cho biết là mấy người đều nói là “Hùng viết báo ngày càng hay, hết chê luôn”.

Chiều tối, ông Quang gọi điện cho vợ bảo đi gặp họ, nhưng vợ nói mệt, không đi.

Gửi bài viết mới (Vì sao ông NPT không lên tiếng về vụ việc ở Tiên Lãng?) cho Bauxite Việt Nam, đề nghị họ là nếu thấy “nhạy cảm” thì hồi âm lại sớm để tôi gửi cho các trang mạng khác. (Tôi công kích thẳng vào ngài TBT.)

Ngày 17/2:

Sáng, 9h, vợ đi xe máy địu Thiên Nga và chở Mimi vào nhà “cô” Lai Phước ở Quảng Trị để gặp họ. Ông Phạm Quang Nghị nói là vào gặp ông sẽ cho tiền.

Trưa, BVN gửi email thông báo là ngày mai sẽ đăng bài. Không ngờ trang mạng này mạnh mẽ thật.

Tối, vợ gặp các ông Trần Đại Quang, Phùng Quang Thanh, Phạm Quang Nghị, Nguyễn Xuân Phúc ở thị xã Quảng Trị.

Ngày 18/2:

Sáng, vợ từ Quảng Trị đi vào Huế, xe của họ đón.

Tối, vợ gặp lại đoàn trên, cả ông Trương Tấn Sang nữa.

Bauxite Việt Nam (BVN) đăng bài viết mới của tôi. Đúng là cả một sự kiện. Sau đó X-Cafevn đăng lại bài của tôi từ BVN. Rất nhiều người đọc.

Ngày 19/2:

Tối, vợ gặp đoàn trên, không có ông TT Sang. Ông Nghị nói thế nhưng rồi cũng chẳng đưa cho vợ tôi đồng nào.

Dân Luận tiếp đăng bài viết của tôi.

Ngày 20/2:

Sáng, vợ và Thiên Nga ra. Vợ cho biết là họ nói với vợ đã lên kế hoạch hết rồi. Họ bảo

tôi đi về nhà ba tôi hoặc ra Hà Nội thăm mẹ tôi trong vòng 1 tuần. Vợ con tôi sẽ vào Đà Nẵng, họ bố trí chỗ ở Đà Nẵng cho vợ con tôi. Khoảng 2, 3 ngày hoặc muộn nhất là 1 tuần họ sẽ cho người đón tôi vào Đà Nẵng để sum họp với vợ con và gặp họ.

Dĩ nhiên là tôi phải nghe theo họ thôi, tôi biết còn lựa chọn nào hơn, nhất là khi họ nói là sẽ thay đổi chế độ nữa.

Vợ mua vé xe tour và đưa cho tôi 1.500.000VNĐ. Vợ có nói với ông Quang là không còn tiền đưa cho tôi. Ông Quang nói là cứ ra ngoài kia rồi sẽ có người đưa tiền tới cho (?).

Tôi dặn vợ nói với ông Quang là nếu ông Quang lấy được tiền cho chúng tôi từ ông Triết thì sẽ “thưởng” cho ông một nửa. (“Đằng nào anh Hùng cũng làm từ thiện. Chú đã đành nhưng còn những người khác nữa.) Vợ nói, ông Quang ừ chứ không nói gì cả.

17h chiều, tôi lên đường ra Hà Nội. Vợ tôi đưa Thiên Nga, Mimi vào Đà Nẵng. Cu Tý ở nhà với bà ngoại.

Vợ nhắn tin cho tôi là mệt mỏi lắm, nhưng vì anh vì con nên phải cố thôi.

Ngày 21/2:

Ra tới Hà Nội vào lúc gần 5h sáng. Tôi về nhà mẹ (phường Đại Kim, quận Hoàng Mai). Mẹ tôi khoẻ, và quan tâm. Tôi rất vui.

Buổi chiều, tôi gửi bài viết mới cho BVN (Kiêu binh trong thời đại HCM).

Ngày 22/2:

Vợ báo cho biết là ngày mai về lại Đông Hà. Tôi bất ngờ mà cũng không bất ngờ. Bọn họ là thế. Toàn một lũ ma quỷ.

Vợ tôi nhắn tin, báo buồn và mệt mỏi. Tôi biết vợ tôi chạy theo lời hứa của họ mãi, quá sức chịu đựng. Nhưng lại muốn tôi yên tâm nên cố chịu đựng. Tiền bạc họ cũng không đưa cho.

Ngày 23/2:

Trưa, đi Bờ Hồ chơi. Đi bộ và đi xe buýt. Chụp ảnh. 18h mới về đến nhà.

Ngày 25/2:

BVN hôm nay mới đăng bài viết mới của tôi.

Ngày 27/2:

Tròn một tuần kể từ ngày tôi rời Đông Hà ra Hà Nội.

Sáng, vợ từ Đà Nẵng về Đông Hà. Tôi nói với vợ là sáng thứ Ba (28/2) tôi vào Đông Hà luôn. Tuy nhiên, sau đó vợ lại nói là cố gắng ở lại chờ cho đến thứ Tư.

Thì cố gắng đến “hoi thở cuối cùng” xem sao. Tôi cũng không thể hiểu nổi là người ta đang nghĩ gì, làm gì nữa.

Chiều, vợ con tôi (cả 3 đứa) lại vào Huế. Không tiện liên lạc qua điện thoại nên tôi không hỏi, nhưng chắc chắn là họ lại có “kế hoạch” gì đó.

Ngày 28/2:

Buổi sáng, gửi bài viết mới (Tù hiện tượng Viettel nghĩ về sự hoang phí của một hệ

thống) cho BVN.

Ngày 29/2:

BVN đăng bài viết mới của tôi.

Buổi chiều, tôi mua sim mới, nháy cho vợ để vợ gọi lại.

Vợ cho biết là sau khi tôi ra Hà Nội, thì vợ tôi vào Đà Nẵng và họ bố trí cho vợ tôi và 2 đứa (Mimi và Thiên Nga) ở khách sạn. Ở đó, vợ gặp và làm việc với họ 3 ngày liền. Có mặt ông TT Sang, ông TĐ Quang, ông PQ Thanh, ông PQ Nghị và ông NX Phúc. Một đoàn nước ngoài gồm 7 người Mỹ làm việc với vợ tôi. Đoàn Mỹ đề nghị gặp tôi. (Tôi đã ghi âm một đoạn đầu cuộc trao đổi với vợ, mà tôi sẽ gửi kèm theo đây.)

Sau khi vợ tôi về Đông Hà sáng 27/2 thì ngay buổi chiều họ lại phải vào Huế, lần này đưa thêm cả cu Tý nữa là 4 mẹ con. Họ bố trí cho vợ con tôi ở một ngôi nhà của người thân ông Sang. Chỉ có 4 mẹ con và thêm một bà già giúp việc.

Từ khi vào Huế vợ mới chỉ gặp ông Quang một lần. Ông Quang nói là dự kiến Đoàn Mỹ sẽ gặp tôi ở Huế. Vì tôi không có CMND nên có thể họ đón tôi, có thể tôi tự đi xe ô tô khách vào Huế. Có thể họ bố trí cho tôi ở với vợ con ở ngôi nhà kia luôn.

Ngày 1/3:

Buổi sáng, vợ gặp một nhóm 4 người Mỹ, có cả phiên dịch. Ông Quang cho họ số điện thoại vợ tôi và cho họ gặp vợ tôi. Họ nói là họ dự định tối nay sẽ gặp tôi ở Hà Nội.

Tôi định sáng hôm sau sẽ vào Đông Hà, nhưng sau nghĩ lại sợ đi ban ngày mệt nên tôi đổi ý đi buổi tối.

Ngày 2/3:

Chẳng thấy nhóm người Mỹ kia đâu.

Chiều tối, tôi đi xe Open Tour của Minh Mập về Đông Hà.

Ngày 3/3:

Sáng về đến Đông Hà. Liên lạc với vợ. Vợ nói là chiều sẽ từ Huế ra.

Tuy nhiên, đến chiều vợ lại nhắn tin là ngày mai mới ra.

Tôi phải liên lạc số sim bí mật với vợ. Tôi cho vợ biết về âm mưu của họ: họ vừa muốn lợi dụng chúng tôi để “làm” vụ này, vừa muốn lừa dối chúng tôi, làm cho chúng tôi mệt mỏi, khiến cho tôi nghi ngờ vợ. Việc họ bày trò cho tôi đi Hà Nội và vợ con tôi đi Huế như thế là âm mưu của họ cả. Tôi dặn vợ là phải “thuận vợ thuận chồng tát bể Đông cũng cạn”, phải đồng lòng thì họ mới sợ mình. Vợ nói là ông Quang nói có gì có chú đây, đừng lo. Tôi nói ông Quang cũng thế cả. Vợ nói ông Quang cho biết là nhóm người Mỹ kia đang ở Hà Nội, họ chưa vào.

Ngày 4/3:

Vợ vẫn ở lại Huế gặp nhóm người của ông Quang. Tôi biết, vợ tôi chưa ra được một phần là vì không có tiền. Vợ con tôi ở trong đó người ta chỉ lo ăn uống cho thôi, đó là cách của họ để lung lạc niềm tin của tôi, bày ra nhiều trò hòng khiến tôi phải rối trí.

Ngày 5/3:

Ông Quang nói với vợ là một nhóm người Mỹ muốn vợ tôi cho họ xem máy tính của tôi, họ sẽ cho tiền và cho một máy tính mới nữa. Nhưng với điều kiện là vợ tôi phải cho người lấy máy tính ở tôi gửi vào Huế, “tiền trao cháo múc”.

Tôi nói với vợ nếu họ đang hoang thì gặp anh đây, anh đưa máy cho rồi anh lấy tiền. Nếu không muốn gặp anh thì cứ đưa tiền trước đi, rồi em về Đông Hà lấy máy, hoặc anh sẽ đi vào Huế đưa máy cho họ.

Buổi chiều, vợ tôi gặp họ. 4 người Pháp (họ nói thê) và 1 tay phiên dịch. Họ cho vợ tôi thấy một máy tính hiệu Apple (hình quả táo) và một bọc tiền. Nhưng vợ tôi nói lại với họ như tôi nói, họ không đồng ý.

Ngày 6/3:

Buổi sáng, vợ tôi và 3 đứa ra.

Trưa, vợ cho biết là ông Quang gọi điện nói là coi như cứ bán máy cho chú, chú đưa tiền trước cho vợ chồng cháu (100 triệu), rồi chú sẽ đưa máy tính (của tôi) cho họ, nếu họ trả thêm tiền thì chú sẽ đưa cho. Hẹn gặp ở Tx Quảng Trị.

Tất nhiên là tôi không tin vào máy trò hề đó, nhưng tôi nghĩ đây có thể là cách để họ đưa tiền cho vợ chồng tôi. Vì vậy, tôi đồng ý.

Vợ tôi nói cho tôi biết là ông Quang nói nếu không tin ông mà nghĩ ông bày trò lừa chúng tôi thì ông sẽ cắt máy, không liên lạc với chúng tôi nữa. Tôi đoán là sim liên lạc bí mật giữa chúng tôi đã bị lộ nên ông Quang biết được câu tôi nhận xét về ông. Phía sau ông còn nhiều người, và người ta buộc ông phải làm thế, nhưng mà vì ông nói sai nhiều lần quá nên chúng tôi chẳng thể tin ông được.

Tôi dặn vợ nói với ông là chúng tôi không tin ông thì tin ai, nhưng mà họ cứ bày trò như thế thì làm sao mà tin mãi được.

Khoảng 15h30, vợ tôi bắt taxi đi vào Quảng Trị.

Tuy nhiên, đến tối tôi liên lạc lại thì vợ cho biết là đang ở Huế. Tôi rất bực với máy trò con nít của bọn họ.

Vợ cho biết là đang nói chuyện với mấy người Trung Quốc (chứ không phải người Pháp), và vợ tôi vẫn giữ máy chứ chưa đưa cho họ.

Vợ cho biết là đang nói chuyện thì có người vào báo là công an nói ở đây có bọn phản động (!!!).

Tôi nói với vợ là đúng là một trò hề nữa. Tôi nói, họ bảo gặp ở thị xã Quảng Trị mà rồi em lại vào Huế, bảo gặp người Pháp mà rồi lại tòi ra mấy tay Trung Quốc (?), vợ chồng mình bị họ lừa rồi em ạ.

Khoảng 11h khuya, vợ tôi thông báo là ông Quang đã giải quyết vụ này. Ông đưa tiền cho vợ tôi (100 triệu) và không lấy máy tính của tôi nữa. Không thể nói hết những trò trẻ con của họ.

Ngày 7/3:

Lẽ ra vợ tôi ra Đông Hà trong buổi sáng, nhưng sau đó lại gặp một đoàn Mỹ theo yêu cầu của ông Quang, vào lúc 1 giờ đến khoảng 5h chiều.

Vợ cho biết là họ dự định gặp tôi vào ngày mai. Sáng mai tôi sẽ đi taxi vào Huế để gặp họ.

Đến 9h đêm, vợ vẫn nói là kế hoạch như thế, không thay đổi.

Ngày 8/3:

8h30 sáng, tôi gọi điện cho vợ thì vợ cho biết là khuya qua ông NT Dũng có gọi điện cho vợ tôi, ông xưng chú với vợ tôi. Ông nói là trước mắt ông sẽ trả cho vợ chồng tôi 1/3 số tiền (tôi không rõ là số tiền bao nhiêu nữa).

5h sáng thì người ta dựng vợ tôi dậy, nói là ra máy bay để ra Hà Nội gặp ông Dũng.

Vợ cho biết là đoàn người Mỹ khen tôi, một mình dũng cảm đương đầu với người ta như kiến chọi với voi. Họ bảo tôi là người tốt, viết nhiều bài báo hay.

Họ yêu cầu vợ tôi tự viết tay thư tố cáo của tôi (phần tóm tắt 2 trang) rồi ký vào. Vợ tôi đã viết xong nhưng nói để hỏi ý kiến của tôi đã. Vợ tôi nói ông Quang cũng bảo hãy ký vào. Tôi bảo vợ cứ ký vào. Tôi nghĩ mình có thể đặt yêu sách trước khi bảo vợ ký vào, nhưng không cần, mà hãy vì việc chung của đất nước đã, dù sao đây mới là niềm mong mỏi lớn nhất của tôi.

Việc ông Dũng đột nhiên xen vào chuyện, theo tôi, có thể là do việc liên lạc qua điện thoại của chúng tôi đã bị lộ nên người của ông Dũng biết được sự việc.

Bình thường tôi gọi từ số 01629132914 đến số mới của vợ tôi là 091274162860 (và vợ tôi vẫn cố ý dặn tôi liên lạc qua số đó thôi – tuy không còn bí mật nhưng ít người biết hơn). Nhưng trưa hôm qua thấy họ cứ lăm lăm trò quá nên tôi cũng mệt mỏi, thành ra khi gọi vào số trên của vợ không được, tôi lại gọi vào số chính thức mấy năm qua của vợ (0942797646) rồi hai vợ chồng trao đổi tự nhiên về câu chuyện. Chắc chắn là người của phía ông Dũng (và phe cánh của ông ta) đã nghe lén được, và họ biết được là lần này phía Mỹ đã nhảy vào hậu thuẫn cho một nhóm uỷ viên BCT để thay đổi chế độ và họ chỉ còn chờ ra tay nữa thôi.

Ngày 8/3:

Vợ đang ở chỗ Bộ Công an.

Vợ cho biết là “không biết thế nào chứ họ (những người ở BCA) tiếp đón mẹ con em tốt lắm.”

Ông Quang bảo vợ nói với tôi là đừng làm gì ngoài mạng, kéo ông Lê Công Dung và Nguyễn Văn Định (GD, PGĐ CA Quảng Trị) sẽ nhảy vào (?). Tôi nói, anh gửi thư tố cáo trực tiếp thế mà họ còn chẳng làm gì nữa là.

14h40, vợ nhắn tin cho biết là ông NĐ Mạnh cũng gọi điện hẹn gặp. Tôi nói vợ là bảo ông ấy anh gửi lời chào. Vợ thắc mắc, tôi nói là anh sẵn sàng bỏ qua tất cả.

Tôi bảo vợ là không khéo ông Hải cũng gặp em. Nếu gặp thì bảo cho anh gửi lời chào. Vợ tôi hỏi lại là tại sao lại gặp hết thế?

21h40 vợ nhắn tin cho tôi: Đúng như anh nói, em đã gặp ông Mạnh và ông Hải. Ông Dũng thì đưa tiền rồi, còn ông Mạnh và ông Hải nói sẽ thu xếp đủ rồi đầu giờ chiều mai đưa.

Vợ tôi nghỉ ở nhà khách Bộ Công an.

Vợ tôi đã ký vào tờ đơn tố cáo viết tay cho ĐSQ Mỹ. Vợ cho biết là 3 ông kia (Nông Đức Mạnh, Nguyễn Tấn Dũng, Hoàng Trung Hải) có vẻ sợ lắm, gọi điện liên tục.

Thế là tốt, để họ làm “con tin” trong tay Mỹ là vận hội lớn cho đất nước, chứ làm “con tin” trong tay TQ thì chỉ có ngược lại.

Theo kế hoạch, 9h sáng mai vợ tôi sẽ đến ĐSQ Mỹ.

Vợ tôi nói là gặp ĐSQ Mỹ xong sẽ vào.

Thời sự buổi tối lại thấy ông Hoàng Trung Hải. Mấy hôm nay ông HTH xuất hiện nhiều. Hôm tôi mới ở HN vào (3/3), ông ta còn xuất hiện ngay đầu chương trình thời sự VTV19h.

Ngày 9/3:

Sáng, vợ lại bay vào Huế để làm việc với sứ quán Mỹ, chứ không ở Hà Nội nữa.

11h30, vợ gửi máy tính ra cho tôi. Số tiền ông Dũng đưa vợ gửi vào tài khoản mang tên vợ (vợ tôi có mang CMND đi theo).

Buổi chiều, ông Mạnh và ông Hải bay vào Huế để gặp vợ tôi.

Vợ gặp rồi đi ăn cơm tối với một đoàn người Mỹ.

Vợ vào ở khách sạn Hoàng Tử tại Huế. Người ta bảo vệ nghiêm ngặt, không đi đâu được, chỉ được đi theo họ thôi.

Tối, vợ gặp ông Hải và ông Mạnh. Hai ông này gửi lời chào tôi. (Tôi bảo vợ gửi lời chào họ từ trước.)

Ngày 10/3:

Đoàn người Mỹ nói là 8h sáng thứ 2 gặp tôi, không sai hẹn nữa.

14h, vợ gặp ông Triết.

18h, vợ cho biết là ông Triết bảo trả trước một nửa, còn lại thứ Hai trả hết. Tôi hỏi vợ một nửa là bao nhiêu nhưng vợ không biết, vợ hỏi tôi. Tôi nói ông ta trả bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu.

Cả ông Phùng Quang Thanh cũng có mặt tại buổi gặp.

Vợ cho biết là ông Mạnh và ông Hải đang trên đường vào Huế nhưng mai gặp.

Ông Triết đưa cho vợ tôi một va ly tiền, ngày mai có người kiểm đếm. Ông ta bảo, ngày mai đưa tiếp.

Ngày 11/3:

Gần 9h sáng vợ mới dậy, người ta gọi cửa âm âm mà không biết. Sau đó, 10h30 vợ ra phòng họp của khách sạn để gặp họ.

Tại đây, vợ gặp ông TT Sang, ông PQ Thanh, ông TĐ Quang, ông PQ Nghị, ông NX Phúc, ông Lê Hồng Anh, ông ND Mạnh, ông NT Dũng, ông HT Hải, cùng một đoàn người Mỹ.

12h43, vợ nhắn tin cho tôi. Vợ cho biết là mấy ông đó gửi lời hỏi thăm tôi và “nói anh tài giỏi lắm, mấy bài báo rất hay”. Vợ nói là ông Thanh và ông Quang đưa giới thiệu mấy

bài báo của tôi cho mấy ông người Mỹ, phóng to lên màn hình.

Vợ cho biết là họ dự định sáng mai gặp tôi, hoặc ở Huế, hoặc ở Đông Hà. Vợ cho biết là ông Hải đã đưa tiền, còn ông Mạnh thì chưa.

Vợ tôi cho tôi biết là mấy ông xin gặp mấy đứa con tôi, nên đề nghị tôi cho Mimi và cu Tý vào Huế (Thiên Nga đang ở với mẹ). Lúc đầu, tôi không đồng ý, bảo là mai tôi vào Huế rồi đưa hai đứa vào luôn.

Nhưng vợ nhắn tin là “vì không biết ngày mai gặp ở Huế hay ở Đông Hà. Mấy ông xin gặp 3 đứa. Ông Thanh đề nghị em gọi điện thoại cho anh xin phép anh thế.

Tôi quyết định để cho 2 đứa vào, đi cùng bà ngoại, Ty + Cu (em cùng mẹ khác cha với vợ) và Trọc (con cậu Tèo). Tôi viết vào một tờ giấy, dặn mẹ vợ vào đưa cho vợ, bảo bà đừng cho ai thấy.

Em phải cẩn thận. Có thể họ sẽ đưa 4 mẹ con em đi ẩn ở đâu đó.

Tôi nhắn tin dặn vợ là phải cẩn thận, không chủ quan với họ được đâu. Vợ tôi nhắn lại: Dạ, em biết. Ông Quang cũng dặn thế.

Sau đó, 13h10, mẹ vợ tôi cùng 5 đứa đi taxi vào Huế rồi tới ngôi chùa quen mà vợ tôi hay trú ngụ mỗi lần vào Huế.

Buổi chiều, vợ tôi làm việc với 9 ông Việt Nam: ông TT Sang, ông Phùng Quang Thanh, ông Phạm Quang Nghị, ông Trần Đại Quang, ông Nguyễn Xuân Phúc, ông Lê Hồng Anh, ông Nông Đức Mạnh, ông Nguyễn Tấn Dũng, ông Hoàng Trung Hải.

Vợ thông báo là mọi chuyện tốt.

Hơn 17h, vợ tôi đi taxi về nhà chùa, nơi mẹ vợ, 2 đứa con và Ty, Cu, Trọc đang đợi. (Vợ tôi thích ở chùa hơn ở khách sạn.)

(Đây là ngón bài cuối cùng của họ để thử ý chí của tôi chăng?)

18h: Vợ nhắn tin cho biết họ gọi là nhưng vợ chưa đến; sáng mai, 8h, vợ sẽ đưa 3 đứa tới gặp họ sau đó ra Đông Hà. Tôi bảo vợ làm theo những gì tôi dặn trong thư gửi qua mẹ vợ. Vợ nhắn tin cho tôi: Dạ, em hiểu rồi. Em sẽ hết sức cẩn thận. Dù có gì em cũng phải về với anh.

Chương trình thời sự trong ba hôm liền (9, 10, 11/3) không thấy xuất hiện một vị nào trong “tứ trụ triều đình” cả.

Buổi tối, mặc dù vợ đã hứa với ông PQ Thanh là đưa 3 đứa đến nhưng vợ mệt quá, và lại trời mưa và đã muộn nên vợ xin kiêu.

Ngày 12/3:

Vợ dậy muộn, khoảng hơn 9h mới đến khách sạn. Vợ chỉ đưa 3 đứa con đi. Còn mẹ vợ và 3 đứa kia (Ti, Trọc, Cu) ở lại nhà chùa.

Vợ gọi điện cho biết là “đoàn người Mỹ làm việc với phía Việt Nam trông lạnh lùng lắm. Nhưng với mẹ con em thì họ rất tốt. Em thấy phía Mỹ nhìn ông Mạnh, ông Triết với ánh mắt khinh thường.”

10h26, vợ nhắn tin: Em thấy anh và ông Quang dặn em giống nhau thật. “Em đi đâu đều có người của họ giám sát. Em biết phải làm gì, anh yên tâm. Em nghe họ nhưng không tin

ai ngoài anh cả. Em nghe họ để họ bắt mấy ông kia trả tiền.”

“Mấy người Hoa Kỳ đó chỉ quay phim mấy mẹ con, họ quan tâm chăm sóc chu đáo mẹ con em, họ còn cho tiền. Họ cần em chỉ tay tố cáo mấy ông làm hại mình. Ngày hôm nay nữa là kết thúc việc họ nhờ em làm.”

Tay phiên dịch nói với vợ tôi là họ quay phim 4 mẹ con để phát trên truyền hình Mỹ. Tôi bảo vợ chuyện của mình không phải là để phát trên truyền hình. Tay này không khéo lại bị bọm như mấy tay phiên dịch trước kia. Vợ tôi nhắn tin lại: Dạ, em cũng không tin nó. Đó là tay phiên dịch của phía Việt Nam. Phía Mỹ có một tay phiên dịch khác, nhưng anh này không nói gì hết.

11h30, mẹ vợ và Trọc, Ty, Cu từ Huế ra, không gặp được vợ tôi trước khi về.

Buổi trưa, vợ đưa 3 con về lại nhà chùa. Đến 4h chiều thì xe của họ vào đón. Vợ nói cuộc gặp này nữa là kết thúc việc mình giúp họ.

Sau đó, tôi vợ đi ăn tối với đoàn người Mỹ. Đoàn người Mỹ nói tối nay hoặc sáng mai sẽ gặp tôi.

Tối, vợ đưa 3 đứa về nhà chùa ngủ.

Ngày 13/3:

9h sáng, đoàn Mỹ đến đón vợ con tôi tới khách sạn Hoàng Tử. Trưa vợ con tôi ăn cơm và ngủ lại đó.

13h, tôi gửi bài viết mới (Thân phận ‘cử tri’ và ‘đại biểu nhân dân’ ở Việt Nam) cho BVN.

14h02, vợ tỉnh dậy và nhắn tin báo cho tôi. Vợ cho biết là từ sáng đến giờ không làm việc với đoàn Mỹ. Họ vừa ra sân bay.

15h, vợ nhắn tin cho biết là đoàn Mỹ đã quay về, thêm một đoàn 3 người Anh. Đoàn Mỹ 6 người. Phía Việt Nam có ông Trần Đại Quang và Phùng Quang Thanh. Phía Mỹ mua cho vợ tôi một máy ảnh và họ cho vợ tôi chụp ảnh của họ.

Chiều, vợ đi ăn với cả đoàn Mỹ và Anh. Họ cho vợ tôi một máy tính và cả tiền nữa.

Tôi bảo vợ gửi tin nhắn cho họ: A sane man who survived many dirty conspiracies cannot be fooled by childish tricks. I hope that America's image in Vietnam will never be stained at all. (Một người tỉnh táo đã trải qua nhiều âm mưu bẩn thỉu thì không thể bị lừa bởi mấy trò trẻ con. Tôi hy vọng là hình ảnh của Mỹ ở Việt Nam sẽ không bao giờ bị hoen ố chút nào.)

17h50, vợ về phòng khách sạn, cả 3 đứa nữa.

21h, vợ cho biết là đoàn Hoa Kỳ vẫn ở đó, nhưng không còn các ông Việt Nam nữa.

22h, tôi bảo vợ gửi tin nhắn cho họ: I am sorry if I ever hurt you. But I think that the Vietnamese leaders try to fool me. And they may insist that you do so for them. So please don't let us down. (Tôi xin lỗi nếu làm các ngài bị tổn thương. Nhưng tôi tin là các nhà lãnh đạo Việt Nam đang tìm cách lừa tôi. Và có thể họ đòi các ngài phải làm điều đó cho họ. Xin đừng bỏ rơi chúng tôi.)

Vợ tôi chạy sang phòng đưa cho họ. Họ đưa cho vợ tôi một lá thư, nhưng dặn là đừng

nhắn tin qua điện thoại. Họ xoa đầu vợ tôi.

Ngày 14/3:

Tôi nhắn tin bảo vợ là nếu không làm gì nữa và họ không gặp tôi thì đề nghị họ đưa về, nếu không thì tôi vào đón. Vợ nói với họ thì họ nói lại (qua phiên dịch) là cố gắng giúp họ ngày hôm nay và ngày mai nữa. Tối mai 7h họ bay rồi.

Tôi hỏi là họ không gặp anh à? Vợ nhắn tin: Hai người đưa em ra sẽ gặp anh.

12h50, tôi nhắn tin bảo vợ đưa qua phòng cho họ:

You should know that nothing on earth is bigger than those self-proclaimed communists' self-interests, esp. those called "Members of the Politburo". So I think you should better put them in a fait accompli. It's just because that protect us is to protect your interests, your image, and more importantly, your belief. (Các ngài nên biết là không có gì trên trái đất này lớn hơn tư lợi của những kẻ tự xưng là cộng sản, đặc biệt là những người gọi là "Ủy viên BCT". Vì vậy tôi nghĩ tốt hơn là các ngài nên đặt họ vào thế đã rồi. Đơn giản là vì bảo vệ chúng tôi tức là bảo vệ lợi ích của các ngài, hình ảnh của các ngài, và quan trọng hơn, niềm tin của các ngài).

18h18, vợ ăn ở khách sạn với đoàn Mỹ-Anh cùng ông PQ Nghị và ông NM Triết (2 người mới đến).

21h, ông Triết gọi điện cho vợ bảo mai ông đưa thêm tiền.

Ngày 15/3:

9h15 sáng, ông Triết đưa thêm cho vợ một valy tiền.

Trưa, vợ gọi điện cho biết là đoàn Mỹ cũng hết kiên nhẫn với phía Việt Nam. Họ dự định chiều chờ vợ con tôi ra rồi gặp tôi.

16h30, đoàn Mỹ đi đón thêm 4 người Mỹ nữa. Sau đó, vợ đi ăn với họ. Những người mới đến hỏi vợ tôi là vợ chồng có muốn qua Mỹ sống không?

19h, vợ về phòng tắm rửa cho con.

Phía Việt Nam chỉ còn ông Triết. Buổi sáng, vợ có thấy ông PQ Thanh.

Bauxite Việt Nam đăng tin: <http://www.boxitvn.net/bai/34434>

Một nguồn tin đáng tin cậy cho Bauxite Việt Nam biết lúc 3 giờ chiều ngày 9 tháng 3 vừa qua, hai tàu hải giám Trung Quốc áp sát kho nổi chứa xuất dầu thô FPSO Lewek Emas của Việt Nam đang neo đậu tại vị trí giàn khoan mỏ Chim Sáo, ở lô 12W, thềm lục địa Việt Nam.

Một tàu tiến gần đến mức có thể thấy rõ số đăng ký 75 và dòng chữ *Chinese Marine Surveillance* (Tàu Hải giám Trung Quốc) ở mạn tàu (xem ảnh bên dưới). Tàu Trung Quốc không trả lời dù phía Việt Nam cố gắng bắt liên lạc trên các kênh VHF 16, 14, 12, 72. Phải đến khi Việt Nam đưa tàu Sapa (tên một chiếc tàu kéo dịch vụ dầu khí) tiến về hướng tàu hải giám Trung Quốc, thì chúng mới bỏ đi, lúc 3g40.

Điều đáng chú ý là cho đến nay toàn bộ vụ việc hoàn toàn không được công khai.

Rõ ràng, đây là nhờ sự “sáng suốt” của phía ông TT Sang, TĐ Quang, PQ Thanh, PQ Nghị, NX Phúc... Phía Trung Quốc đã biết câu chuyện và dần mặt Việt Nam ngay lập tức. Họ vừa muốn “làm” vụ này, vừa muốn lừa tôi, khiến cho cuối cùng là liên minh ma quỷ Nguyễn Phú Trọng – Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Sinh Hùng – Lê Hồng Anh – Hoàng Trung Hải – Nông Đức Mạnh biết được, và chính người của bè lũ Lê Chiêu Thống này đã báo cho Trung Quốc.

Gần 20h, vợ gặp họ một lát, những người mới đến hỏi về vụ ông Triết lừa chúng tôi.

Vợ tôi cũng mệt mỏi, dự định là ngày mai ra chùa lấy một số đồ còn gửi ở đó rồi ra Đông Hà luôn.

Ngày 16/3:

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi.

9h sáng, vợ làm việc với họ. Cả thầy 15 người (Hoa Kỳ, Anh và Việt Nam – ông Sang, Nghị, Triết, Thanh, Quang và 2 người nữa mà vợ tôi không biết tên). Tôi gửi lời chào và cảm ơn họ. Họ gửi lời chào và cảm ơn tôi. Mấy người Mỹ mới đến bảo vợ hỏi tôi là có muốn thay đổi chế độ không.

Sau đó, trong buổi làm việc phía Mỹ đã “đuổi” ông Sang, ông Nghị và ông Triết. 3 ông này nói với vợ tôi là “không được tin mấy thằng cha đó, bọn họ cùng một duộc cả đấy.” Riêng ông Thanh và ông Quang cùng 2 ông kia được mời ở lại. (???)

12h38: “Chuyến trước mình bị lừa, lần này là người của ĐSQ thật, họ đưa em mấy cái gửi cho anh.” (Vợ tôi đôi khi rất sơ suất, nhấn tin vào số đã lộ thể này thì rất nguy hiểm.)

Đầu buổi chiều, vợ dự tiệc chào đón 4 người mới đến kia. 15h22: “Họ giới thiệu em là vợ dịch giả, người viết báo rất hay, vậy mà bị người ta hãm hại.” Tình hình này chắc vợ lại chưa ra được.

16h50, vợ vẫn ngồi tiệc với họ. Vợ nhấn tin là: 4 người mới trông sợ lắm, lần đầu em gặp mặt nhìn nghiêm nghị thật. Đưa lịch làm việc của 4 người cho anh thông dịch viên, em có xem trộm, tại sao có mấy chữ tiếng Anh gì rồi đến Le Anh Hung 14h 19/3/2012? Tôi bảo vợ là cứ biết thế. Vụ này phức tạp lắm.

Tối, vợ về phòng, đoàn Hoa Kỳ mệt nên cũng ngủ cả.

Vợ cho biết là họ có gửi cho vợ mấy đoạn băng quay mấy ngày hôm nay để gửi cho tôi.

Ngày 17/3:

Sáng, mẹ vợ định đi vào Huế gặp vợ (cả Ty, Cu), nhưng lại thôi vì buổi chiều Ty phải thi.

Vợ cho biết là buổi sáng phía Hoa Kỳ đã “đuổi” ông Sang, ông Triết và ông PQ Thanh ra khỏi phòng làm việc (?). Không hiểu sao cả bà Trương Mỹ Hoa cũng có mặt và cũng bị đuổi? Cuối cùng chỉ có ông Quang làm việc với phía Mỹ. Ông TT Sang vẫn đang đi thăm và làm việc ở Tây Nguyên mấy hôm nay.

Trong buổi sáng, mấy người Hoa Kỳ đã đưa vợ tôi đi gửi tiền vào tài khoản (tiền mấy ông kia đưa và tiền của phía Mỹ cho).

Buổi chiều, phía Mỹ làm việc với ông TĐ Quang, ông PQ Nghị, ông NX Phúc và ông NT Dũng. Cuối buổi chiều thì cả 4 người này đều rời đi.

Ngày 18/3:

10h sáng, vợ đi khách sạn Morin dự tiệc với đoàn Hoa Kỳ. Họ tiếp một đoàn nước ngoài khác, với 5-6 người gì đó.

10h35, vợ nhắn tin cho biết: Họ gửi thư và quà cho anh, họ nói em phải hết sức cẩn thận.

16h, Ty vào Huế và gặp vợ, đưa cho vợ tờ giấy tôi dặn dò và một sim điện thoại mới. Sau đó tôi thay sim mới (mua hôm qua cùng với sim tôi gửi cho vợ) và liên lạc, dặn dò vợ một số việc quan trọng. Tôi bảo vợ đưa 2 đứa lớn ra vừa để cho đứa đầu đi học, vừa để cho vợ lấy cớ ra thăm con, mà vợ tôi cũng đỡ mệt.

17h, vợ theo đoàn Hoa Kỳ đến khách sạn Morin, làm việc với phía Việt Nam. Ông TT Sang, ông PQ Thanh, ông NM Triết lại bị phía Mỹ đuổi ra (không biết là đuổi thật hay là “bài” của họ để làm tôi rối trí đây?). Làm việc với phía Mỹ có ông TĐ Quang, ông PQ Nghị, ông NT Dũng và mấy người nữa vợ không biết tên.

Ngày 19/3:

Sáng, người ta đưa vợ và Mimi (con gái đầu của tôi) vào viện khám. Mimi bị sốt, đau ở bụng từ tối qua. Vợ tôi thì bị sưng khớp tay mấy hôm nay.

Buổi trưa, phía Mỹ làm việc với ông TĐ Quang, ông Ngô Quận, ông Trần Ngọc Cư (Thượng tá, Trưởng phòng PC14 CA Quảng Trị, tôi đã nêu trong phần Nhật ký, là người từng tạo điều kiện cho vợ tôi buôn rượu), ông NT Dũng, ông NM Triết.

Vợ tôi nói là ông Triết nhìn mình như nhìn kẻ thù.

Vợ nhắn tin bí mật cho tôi (từ sim mà tôi mua gửi vào cho Ty) là phía Mỹ nói bọn này đã giết người rồi nên sẽ sẵn sàng giết người nữa để bảo vệ “danh dự” của họ.

Phía Mỹ nói là họ sẽ đưa vợ chồng tôi ra nước ngoài, họ khuyên không nên ở Việt Nam. Họ bảo vợ tôi giúp họ để làm vụ này thì họ không tiếc gì cả, họ muốn cho chế độ này sụp đổ. Họ sẽ giữ an toàn cho vợ chồng tôi.

Họ nói trước mắt họ sẽ bảo đảm an toàn cho vợ tôi, vì vợ tôi là đầu mối quan trọng nhất trong thời gian họ giải quyết việc ở Việt Nam.

Họ nói là đừng tin mấy người Việt Nam, may ra chỉ có ông TĐ Quang là còn tin được.

Ban đầu theo kế hoạch thì sáng mai vợ ra cùng 3 đứa và Ty (em cùng mẹ khác cha với vợ), xe họ đưa ra. Nhưng sau đó, Ty đòi ra trước vì sáng mai phải thi.

Cuối cùng, phía Mỹ nói là cho Cu Tý (con trai tôi) ra với Ty, để ngày mai vợ lấy cớ ra thăm con rồi họ tìm cách đưa tôi đi luôn.

Tôi nói với vợ là sau lần liên lạc này thì rút 2 sim bí mật của chúng tôi luôn.

Buổi chiều, phía Mỹ (10 người) làm việc với những người phía Việt Nam từng lừa vợ chồng tôi: Ông NĐ Mạnh, ông NT Dũng, ông HT Hải, ông NM Triết, ông Ngô Quận.

Sau tất cả những gì đã xảy ra, hẳn ai cũng có thể tự rút ra kết luận là ngay cả phía Mỹ cũng muốn chơi bài nước đôi với chúng tôi. Và với tình hình này thì mọi chuyện khó mà suôn sẻ với chúng tôi được. Sức chịu đựng của con người là có giới hạn. Vợ tôi vẫn đang bị họ khống chế, phía Mỹ cứ ăn nói kiêu như thế thì chắc khả năng vợ chồng tôi đoàn tụ là rất khó, bởi chắc chắn họ cũng có những toan tính riêng mà không hẳn là đều có lợi

cho đất nước. Họ không cho vợ tôi gửi cái gì qua em gái vợ ra cho tôi cả, kể cả tiền. Và không biết chúng tôi sẽ còn bị hành hạ đến bao giờ? Tính mạng vợ chồng con cái tôi rồi sẽ ra sao, khi mà những tên vô đạo kia sẽ sẵn sàng làm tất cả để bảo vệ “danh dự” của mình, khi mà hệ thống pháp luật này đã hoàn toàn bất lực?

Phản Nhật ký Bỏ sung II này vừa là lời kêu cứu khẩn thiết, vừa là lời tố cáo những sự thật tanh tưởi và rùng rợn bên trong bộ máy lãnh đạo cấp cao của chế độ. Nó cũng cho thấy những gì đang thực sự diễn ra trên đất nước chúng ta đằng sau cái vẻ “ổn định” bên ngoài, và vận mệnh nước nhà đang rơi vào tình thế nguy nan như thế nào. Cái gọi là “chinh đồn Đảng” kia chỉ là một trò hề dị hợm thôi, bởi tất cả bọn họ đã đổ đốn hết từ lâu rồi, cả một hệ thống đã ruồng mục và thối nát từ lâu rồi. Người lãnh đạo cuộc “chinh đồn Đảng” – TBT Nguyễn Phú Trọng – thì lại từng câu kết với ông Nông Đức Mạnh để vợ vét công quỹ của Đảng, nay lại đứng ra bảo kê cho cặp bài trùng tanh tưởi như Nguyễn Tấn Dũng và Hoàng Trung Hải, để rồi bị họ thao túng. Ông ta được bọn họ dựng lên thì còn biết làm gì hơn?

Hãy cứu chúng tôi! Hãy cứu lấy đất nước này!

Quảng Trị, 20/3/2012

Lê Anh Hùng

TB. Lịch sử sẽ còn có dịp “mổ xẻ” những hình ảnh này:

NHẬT KÝ BỒ SUNG III

Ngày 20/3/2012:

Sau khi vợ cho con trai ra mà không gửi tiền ra cho tôi, dù chỉ một ít, cộng với một số dấu hiệu không bình thường khác, tôi quyết định gửi thư “cảnh báo” họ:

FROM: [Le Anh Hung](#)
TO: hanoiac@state.gov; visahanoi@state.gov; hcmcinfo@state.gov; acshanoi@state.gov; [Hộp thư Tố giác Tôì pham - Bộ Công An](#); [Hộp thư Góp ý Cảnh sát - Bộ Công An](#); diep.nguyen@vietcapital.com.vn

Tuesday, March 20, 2012 10:23 AM

*Kính thưa quý vị,
Rất mong quý vị gửi bức thư này đến những người có trách nhiệm.
Vì đất nước, vì những người trong cuộc tôi sẽ không tố cáo, cũng như sau này sẽ không bao giờ tố cáo họ. Nhưng nếu không còn lựa chọn nào khác thì tôi sẽ tố cáo. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng. Nếu tôi có mệnh hệ gì thì sẽ có người ở nước ngoài tung bức thư tố cáo này lên mạng.
Trân trọng cảm ơn quý vị.
Quảng Trị, 20/3/2012
Lê Anh Hùng*

Tôi đính kèm theo THƯ TỐ CÁO I, THƯ TỐ CÁO II, NHẬT KÝ BỒ SUNG I, NHẬT KÝ BỒ SUNG II, đoạn ghi âm cuộc nói chuyện điện thoại với vợ, danh mục các bài viết, địa chỉ các cuốn sách tôi dịch trên mạng và đường link đến *Thư ngỏ gửi ĐBQH Dương Trung Quốc* trên trang ethongluan.org, tới 4 địa chỉ của ĐSQ Hoa Kỳ, 2 địa chỉ của BCA và địa chỉ cô thư ký của Nguyễn Thanh Phương, con gái ông NT Dũng.

Đến hơn 22h, không thấy phản hồi gì từ họ (qua vợ), tôi bắt đầu gửi thư tố cáo qua mạng.

Ngày 21/3:

Trang VANGANH.INFO đăng thư tố cáo và thư ngỏ gửi ĐBQH DTQ của tôi. Họ biên tập và trình bày rất bài bản và công phu. (Họ đăng toàn bộ tài liệu liên quan đến vụ việc của tôi, kể cả lệnh tạm giam, quyết định khởi tố vụ án, kết luận điều tra của công an, cho đến quyết định đình chỉ biện pháp chữa bệnh bắt buộc của VKS.)

Ngày 22/3:

9h sáng, sau khi nhắn tin cho vợ bảo vợ đưa con về, nhưng vợ tôi không chịu, tôi quyết định đi bộ đến trụ sở Công an QT để làm việc về đơn tố cáo lần trước. Tuy nhiên, tôi mới đi được một đoạn thì vợ gọi điện ngọt nhạt bảo về đi, đầu giờ chiều cô ấy sẽ đưa con về. Tôi quyết định quay về.

Mặc dù vậy, đến chiều tối vợ tôi vẫn không về, mà lại còn quay sang mắng nhiếc tôi, tôi khuyên nhủ mãi không được. Lúc thì bảo là tôi nên đi ra nhà ba tôi một thời gian, không có tiền thì bán TV đi; lúc lại nói là em không về được, về được thì em đã về rồi. Tôi hỏi đang ở đâu thì vợ tôi không chịu nói.

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi (*Tất cả vì tương lai con em chúng ta!*)

Trang Bauxite Việt Nam, nơi tôi thường đăng các bài viết của mình, gửi email cho tôi:

Kính anh,

Chúng tôi xin chia sẻ nỗi phần uất của anh chị. Nhưng trong tình hình hiện nay, một trang mạng tồn tại công khai trong nước như Bauxite Việt Nam không thể đăng thư tố cáo của anh được.

Chúng tôi tin anh chị hiểu quyết định của chúng tôi.

Bauxite Việt Nam

Ngày 23/3:

Mới hơn 7h sáng, tôi đã có mặt ở trụ sở CA tỉnh. Tôi tắt điện thoại từ sáng, quyết định không liên lạc với vợ nữa.

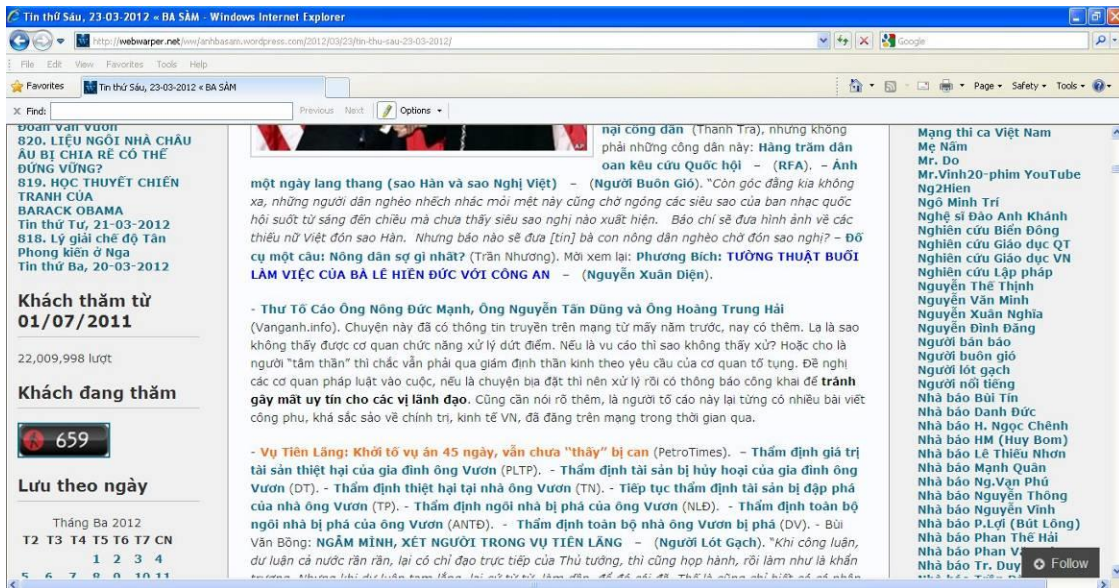
Tôi đến gặp trực ban ở cổng xin vào làm việc với Phòng Thanh tra. Anh ta dò sổ, thấy có tên Lê Anh Hùng ngày 16/11/2011 trên sổ. Anh ta liên lạc vào trong. Tôi vào phía trong cổng đợi.

Một lát sau, trung tá Nguyễn Quang Trung, số hiệu SQ 240-309, người đã từng làm việc với tôi ngày 16/11/2011, ra làm việc với tôi. Anh ta nói là “vẫn đang xác minh”, “vụ việc phức tạp, liên quan đến lãnh đạo Nhà nước...”. Sau đó, tôi đưa cho anh ta quyết định đình chỉ điều trị bắt buộc của VKSND QT. Anh ta vào sổ, rồi tôi ký, anh ta nói là sẽ báo cáo lãnh đạo, vì việc không phải của nội bộ ngành nên xử lý lâu hơn.

Buổi trưa, nhận được nhiều thông tin về thư tố cáo, thêm nhiều người đề nghị kết bạn và ủng hộ trên Facebook (địa chỉ trang Facebook của tôi là www.facebook.com/lehunglpa; còn số điện thoại cá nhân là 01243210177).

Khoảng 2h chiều, Thuỳ Trâm của Vanganh.info thông báo là mới 2 ngày mà đã có hơn 10 ngàn lượt truy cập vào thư tố cáo của tôi (khủng khiếp).

Thông tin đặc biệt trên trang blog BA SÂM (trang điểm báo và bình luận tin tức nổi tiếng của cộng đồng mạng trong và ngoài nước), khiến tôi không tin nổi vào mắt mình. Lúc đầu, khi thấy đường link share ở phần comment dưới thư tố cáo của tôi trên VANGANH.INFO, tôi nghĩ chắc có sự nhầm lẫn gì đó, sau kiểm tra trực tiếp trên trang BA SÂM thì mới dám tin là thật.

Ngày 24/3:

Sáng, nhắn tin thuyết phục vợ đưa con về, song vợ tôi vẫn không nghe. Vợ tôi còn nói là tôi bắt cô ấy viết bản cam đoan, ký và điền chỉ vào thư tố cáo, cũng như lừa và ghi âm điện thoại cuộc nói chuyện nữa. Tôi nói: Em nói thế thì đến trẻ con cũng không tin được. Anh là thằng đang phải ở rẫy, làm sao có thể bắt ép vợ làm những chuyện đó được, trong khi vợ mình hoàn toàn biết biết đó là chuyện từng khiến chồng phải vào tù. Còn cuộc ghi âm điện thoại thì cho thấy rất rõ ràng là em tự nói ra, và khi thấy không muốn nói nữa thì cũng tự em dừng lại, chẳng ai bắt ép em cả.

Ngày 25/3:

Sáng nhắn tin thuyết phục vợ đưa con về, dửng dưng cảm đối mặt với sự thật, nhưng vợ tôi vẫn không suy chuyển mà tiếp tục nhiecc móc tôi.

Khoảng 13h15, nhắn tin một tin chọc vợ: Có ngủ được chút mô không đó? Lát sau, nghe có tin nhắn, tôi cứ nghĩ là vợ sẽ không phản ứng tích cực. Thật không ngờ khi vợ nhắn lại: Đang buồn thúi ruột thúi gan.

Tôi nhắn tin động viên vợ.

Chiều, vợ nhắn lại vài tin với giọng điệu nhẹ nhàng hơn.

Tôi có nhắn cho vợ: “Em nói với họ là anh biết em đã bị 3 ông kia khống chế khi em ra Hà Nội. Họ không lừa được anh đâu.” Vợ tôi không nhắn lại gì.

Ngày 26/3:

Sáng, tôi đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị để làm việc với họ về thư tố cáo, tôi muốn bổ sung một số tài liệu cho họ, đặc biệt là đoạn ghi âm cuộc nói chuyện điện thoại của vợ chồng tôi (để chứng minh vai trò của cô ấy trong câu chuyện). Viên cảnh sát trực ban gọi điện báo vào trong. Một lát sau, phía trong gọi ra cho anh ta. Anh ta báo với tôi là phía Thanh tra CA QT nói là có gì họ sẽ liên lạc với tôi qua điện thoại. Tôi báo, tôi đến để bổ sung một số tài liệu. Anh ta lại gọi điện vào trong, nhưng người ta báo là có gì thì gửi lại trực ban cho họ. Tôi báo là tài liệu quan trọng, làm sao gửi lung tung như thế, nhờ mất thì

ai chịu trách nhiệm. Tôi đành phải ra về. Tố cáo tội phạm ở xứ sở của “nền pháp quyền XHCN” là thế đấy. Họ đã tìm mọi cách để loại bỏ hình thức tố cáo qua email trong Luật Tố cáo rồi, nay tôi phải đến tố cáo trực tiếp mà lại được tiếp đón như thế. Trong thời đại Internet của những “chính phủ điện tử” hay “chữ ký điện tử” mà người ta lại không chấp nhận hình thức tố cáo qua email trong Luật Tố cáo (do Quốc hội thông qua vào tháng 11/2011) thì quả là nực cười, nhất là khi mà trong Luật Phòng chống tham nhũng vẫn thừa nhận hình thức này - điều này càng cho thấy cái gọi là “Nhà nước pháp quyền XHCN” ở Việt Nam đã bị một lũ tội phạm thao túng đến mức độ nào.

Buổi chiều, vợ tôi nhắn tin bảo tôi xoay tiền gửi cho cô ấy trả nợ để cô ấy đưa con về nhưng tôi không biết xoay vào đâu.

Ngày 27/3:

11h, gửi bài viết mới (Tù lợn siêu nạc đến bắt ổn xã hội) cho trang Bauxite Việt Nam.

Buổi chiều, thiếu tá Hùng, Trưởng CA P5, thượng úy Nguyễn Minh Đông (người mà tôi đã nói đến trong phần Nhật Ký Bồ Sung I – ngày 16/11/2011) cùng ông Bí thư Chi bộ Khu phố 7 đến nhà. Thiếu tá Hùng giới thiệu là thượng úy Đông nay về làm Phó CA P5. Tôi nói với họ là mới gửi thư tố cáo qua mạng, bây giờ trên mạng nhiều trang đăng thư tố cáo của tôi lắm. Tôi cũng cho họ biết là ngày thứ Sáu đã đến Công an tỉnh làm việc với trung tá Nguyễn Quang Trung, và sáng hôm qua có quay lại nhưng không gặp được họ. Cả hai người nói là có đơn từ tố gì thì hãy gửi qua họ một bộ vì họ phụ trách ở đây, sẽ thuận tiện hơn cho tôi (ngày 16/11/2011, tôi có gửi cho họ một bộ nhưng là bản photo). (Thực ra, ai mà chẳng muốn có đơn thư tố cáo của tôi trong tay cơ chứ, bởi không được cái này thì họ cũng được cái khác.) Tôi còn lấy máy tính, mở mạng ra và chỉ cho thượng úy Đông thư tố cáo của tôi ở trên mạng.

Hai viên cảnh sát hỏi tôi một chuyện khiến tôi sững sốt, là có phải vợ chồng tôi cãi vã nhau không, vì phía khu phố họ báo lên như thế. Quái lạ, vợ chồng tôi làm gì có chuyện cãi vã nào? Rõ ràng, đây là bài đối phó lấp liếm của họ về vụ việc do tôi tố cáo cũng như chuyện vắng nhà lâu ngày của vợ tôi.

Buổi chiều, tôi quyết định bán tivi và cầm máy tính xách tay để mẹ vợ gửi cho vợ. Mẹ vợ tôi cũng nói là sáng hôm sau sẽ đưa vào Huế cho vợ tôi trả nợ và đưa máy mẹ con về.

Không hiểu Thượng tướng Bộ trưởng CA TĐ Quang “cầm cò” thế nào mà lại “đem con bỏ chợ”, đẩy vợ chồng tôi vào cảnh khốn cùng như thế này?

Trang Ba Sàm đưa tin rất lạ:

840. Trung Quốc bắt tin trong quan hệ với Việt Nam

Posted by [basamnews](#) on 27/03/2012

Bài báo này xuất hiện cùng một ngày, giờ, phút trên tất cả các trang web/blog mang tên các vị lãnh đạo đảng CS và chính quyền Việt Nam ([Trương Tấn Sang](#), [Nguyễn Tấn Dũng](#), [Nguyễn Phú Trọng](#), [Phùng Quang Thanh](#), [Trần Đại Quang](#), [Phạm Bình Minh](#), ...). Sự ra đời, tồn tại của các trang web này, có kèm theo nhiều blog tương ứng, được thiết kế, cập nhật thông tin khá bài bản, tuy gần như giống nhau, là một dấu hỏi lớn. BS đã đưa địa chỉ các trang này bên cột phải.

“Tin rằng, cộng đồng quốc tế sẽ tự tìm cho mình câu trả lời thông qua hành xử kiểu “vừa ăn cướp, vừa la làng” của Trung Quốc ở Biển Đông thời gian gần đây.”

Trung Quốc bất tín trong quan hệ với Việt Nam

Bạch Dương

Ngày: 26/03/2012, 9:45 am

Ngang nhiên bắt giữ, cản trở ngư dân Việt Nam đang hoạt động nghề cá tại vùng biển thuộc quần đảo Hoàng Sa nước ta là những hành động không hề mới của Trung Quốc. Chỉ có điều nó được các cơ quan chức năng của Trung Quốc lặp đi lặp lại với tần suất ngày một nhiều hơn. Điều đó không chỉ chứng tỏ sự coi thường luật pháp quốc tế, sự vô nhân đạo mà quan trọng hơn đó là sự bất tín của họ trong quan hệ Việt – Trung.

Ngày 28/3:

Bauxite Việt Nam đăng bài viết mới của tôi (Từ lợn siêu nạc đến bắt ỏn xã hội).

Mẹ vợ cho biết là không vào Huế mà gửi tiền vào cho vợ tôi. Tôi đoán vợ tôi không phải ở Huế mà hình như đang trốn đâu đó ở Đông Hà. Vì sau khi tôi gửi thư tố cáo thì công an đang tìm vợ tôi. Dĩ nhiên là họ “tìm” cho có thôi, chứ nếu họ thực tâm tìm thì làm gì mà không tìm được, nhất là khi mà vợ tôi vẫn thường xuyên liên lạc với tôi.

Vợ tôi dặn tôi là đừng đi ra ngoài mạng, mà hãy đợi lúc nào cô ấy về nhà rồi hẵng ra. Tôi nói không ra mạng thì làm sao chịu được. Vợ tôi nói là nếu ra mạng thì đừng cầm theo USB, và hãy hết sức cẩn thận. Tôi biết là vụ việc do tôi tố cáo phải có “ý kiến” của Bộ Chính trị thì phía công an mới tiến hành điều tra được (vì ít nhất những người tôi tố cáo đều thuộc diện BCT quản lý). Chính vì thế mà giống như lần tôi bị bắt trước đây, phía công an có thể “lách luật” bằng cách “bắt quả tang” tôi đang “phát tán tài liệu chống phá Nhà nước”, rồi sau đó chuyển tội danh của tôi thành “vu khống các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”, hòng đặt Bộ Chính trị vào tình thế đã rồi. Khi đã bắt được tôi và có cơ đề khởi tố vụ án, những người bắt tôi chắc chắn sẽ được nhiều thứ. Nếu điều tra quyết liệt và công tâm, chắc chắn họ sẽ làm nên lịch sử; bởi thực ra, với nghiệp vụ của công an thì điều tra vụ việc này là không khó, điều tra việc ông NM Triết từng đứng sau lưng chúng tôi trong vụ tố cáo ba ông Mạnh-Dũng-Hải lại càng dễ, mà chỉ cần đưa ông Triết ra tòa là coi như đã gióng lên hồi chuông báo tử cho chế độ này rồi. Còn nếu Bộ Chính trị muốn họ cho vụ việc “chìm xuống” thì tất nhiên là phải “mặc cả” với họ. Tuy nhiên, do hiện nay câu chuyện của chúng tôi đã um ra, rất nhiều người cả trong và ngoài nước biết, tôi lại có trong tay Bản Cam Đoan của vợ cùng đoạn ghi âm cuộc nói chuyện điện thoại với vợ, nên người ta biết là việc xử tôi sẽ không hề đơn giản, thậm chí còn dễ rũi ro; trong khi nếu bắt tôi mà không xử thì chẳng khác nào mặc nhiên thừa nhận tội trạng của mấy người bị tôi tố cáo, và lúc đó Bộ Chính trị sẽ buộc phải thay đổi chế độ trong tâm thế cực chẳng đã.

Dù sao, việc theo dõi tôi cũng là trách nhiệm của lực lượng công an, Bộ Chính trị chẳng có lý do gì mà ngăn cản họ cả: Bây giờ mà bảo anh ta bị tâm thần thì không được nữa rồi;

vậy nếu vụ việc do anh ta tố cáo mà không có thực thì đích thị anh ta là một tên “phản động” chứ còn gì nữa!

Thờ sự VTV 19h phát tin rất “lạ” về chuyến đi Hàn Quốc của TT Nguyễn Tấn Dũng: Thủ tướng tiếp rất nhiều tổng thống, thủ tướng nước ngoài, nhưng lại không phát hình ảnh TT tiếp Chủ tịch TQ Hồ Cẩm Đào, mặc dù phát thanh viên điếm tin là có hội đàm. Bình thường thì hình ảnh tiếp ‘bạn vàng’ phải đưa trang trọng lên đầu cơ mà???

Ngày 29/3:

Vợ tôi bảo về nhưng rồi vẫn không chịu về.

Đầu buổi chiều, mẹ vợ chở cu Tý (con trai tôi) về. (Trước đó, sau khi cái Ty đưa cu Tý về vào ngày 19/3, vợ tôi lại đưa con đi tiếp.) Tôi dò hỏi con thì con nói là “mẹ chở Tý về, đi xe mẹ chứ không đi ô tô”. Điều này càng chứng tỏ là vợ tôi đang trốn đầu đó ở quanh Đông Hà thôi (mẹ vợ tôi đi về cũng nhanh).

Ngày 30/3:

Buổi sáng, vợ nhắn tin: Lúc nào về được em về. Tôi rất bực. Tưởng vợ về ngay tôi mới phải cuống cuống bán tivi và nhất là cầm cả máy tính, thứ rất quan trọng đối với tôi, ai dè cô ấy vẫn lần lữa không chịu đưa con về.

15h11, vợ nhắn một tin lạ vào máy tôi: Không phải thách đó, tôi thừa biết bụng dạ loại xấu xa bản thù các người, tìm tôi thì giết tôi à?

Lát sau, tôi nhắn tin lại cho vợ: Ba trò trẻ con đó lừa ai thì được chứ không lừa được anh đâu. (Vợ tôi làm ra vẻ là đang nhắn tin cho những kẻ đang tìm mình và nhắn nhảm vào số máy của tôi. Trước đó, vợ tôi cũng có vài lần báo cho tôi là đang có người theo dõi cô ấy.) Tiếp theo, tôi nhắn liền mấy tin cho vợ. Tôi nói: Anh thừa biết mấy ông kia (Mạnh-Dũng-Hải-Triết) đã bắt đầu không chế em khi em ra Hà Nội vào ngày 8/3 vừa rồi. Họ không lừa nổi anh đâu. Em hãy dừng cảm lên, họ sợ nên mới dọa em thôi. Em về làm việc với công an thì người ta cũng sẽ xử lý nội bộ thôi, chứ không đưa vụ việc ra toà được đâu. Đây là cơ hội để em chuộc lại lỗi lầm. Đừng sợ họ và đừng bao giờ tin họ cả.

Vợ tôi im lặng không nhắn lại gì cả. Như vậy là đã rõ, tưởng như lần này họ đã lừa được tôi nhưng rồi âm mưu của họ đã bị tôi bóc mẽ.

Vợ tôi cho biết là rất muốn về nhà. Tôi biết vậy, nhưng vì bị họ đe dọa nên cô ấy không dám về.

Buổi tối, tôi đã động viên vợ hãy đưa con về, đừng cảm đối mặt với sự thật để chuộc lại lỗi lầm. Vợ tôi đã đồng ý là sáng mai sẽ đưa con về.

Ngày 31/3:

Buổi sáng, vợ tôi vẫn chưa về.

10h30, tôi đi mạng về mới biết là cái Ty (em gái vợ) đã đưa cu Tý đi gặp mẹ rồi. Tôi hỏi vợ sao lại đưa con đi nữa, vợ nói là nhờ Ty vào đưa con về mà cu Tý đòi đi theo. Vợ tôi bảo tôi là chờ cô ấy đến hết ngày mai.

Dường như bọn họ buộc vợ tôi đem con đi để phòng ngừa trường hợp tôi tung thư tố cáo tiếp thì họ sẽ đưa vợ con tôi đi ẩn náu ở đâu đó.

Tôi quyết định là sẽ cố gắng kiên nhẫn thêm vài hôm nữa. Nếu vợ con tôi vẫn bị người ta

không chế, đe dọa và không thể về nhà thì tôi buộc lòng phải gửi thư tố cáo cùng phần nhật ký bổ sung này qua mạng lần nữa. Trong tình cảnh bế tắc này, tôi không còn lựa chọn nào khác.

PTT Hoàng Trung Hải sang Trung Quốc tham dự hội nghị thường niên Diễn đàn Bác Ngao và lớn tiếng yêu cầu Trung Quốc sớm thả 21 ngư dân Việt Nam đang bị phía Trung Quốc giam giữ!ⁱ Hình như quá “cay mũi” với trò bắt người đòi tiền chuộc theo kiểu xã hội đen của Trung Quốc, lãnh đạo Việt Nam đã quyết định cử ngài Phó TT kiêm trùm mafia giết người không ghê tay này sang để “dẫn mặt” họ đây!!!???

Ngày 1/4:

Vợ tôi vẫn chưa về.

Ngày 2/4:

Buổi sáng, tôi đến trụ sở Công an tỉnh Quảng Trị, dự định gặp cả thiếu tá Võ Nam Cường (người điều tra trực tiếp vụ việc của tôi trước đây, mới thăng hàm thiếu tá). Tuy nhiên, Công an tỉnh nghỉ bù ngày lễ Giỗ Tổ Hùng Vương. Cần nói thêm là khoảng một tháng sau khi tôi trực tiếp đến gửi thư tố cáo tại Thanh tra Công an Quảng Trị (ngày 16/11/2011), tôi tình cờ gặp thiếu tá Võ Nam Cường gần trụ sở Công an tỉnh. Tôi hỏi Cường là phía Thanh tra Công an tỉnh đã làm việc gì với anh ta về việc tôi đến gửi đơn tố cáo chưa, anh ta trả lời là chưa thấy họ nói gì cả (hôm gửi đơn tôi cũng gặp Cường ở công trụ sở Công an tỉnh và đã đưa cho anh ta xem các lá đơn, kèm theo Bản Cam Đoan của vợ tôi).

Buổi trưa, tôi đi mạng về thì thấy cu Tý (con trai) và Ty (em gái vợ) đã về nhà, vợ tôi cùng Mimi và Thiên Nga vẫn chưa về.

Ngày 3/4:

7h40, tôi đến trụ sở Công an tỉnh QT, đề nghị làm việc với Phòng Thanh tra Công an tỉnh. Phía Thanh tra gọi điện ra cho bảo vệ từ chối làm việc, họ bảo là phải có thời gian!ⁱ Tôi đề nghị bảo vệ gọi vào Cơ quan An ninh Điều tra xin gặp thiếu tá Võ Nam Cường, song người ta cho biết là Cường đi công tác.

Đến trưa, vợ tôi vẫn chưa về nhà.

÷

Tôi cần bổ sung và đính chính một vài thông tin trong những nội dung mà tôi đã công bố trước đây:

Trong phần NHẬT KÝ BỔ SUNG I, khi đưa ra nhận định ở cuối phần nhật ký này, tôi đã dẫn thông tin chưa đầy đủ. Sau khi tôi bị bắt, phe phái bảo thủ trong Đảng giành lại thế thượng phong và ông NM Triết lúc này đã quay sang bắt tay với những người bị chúng tôi tố cáo (NB Mạnh, NT Dũng, HT Hải, LH Anh). Vì thế, họ đồng lòng quyết định kìm hãm sự phát triển của đất nước, bằng mọi giá duy trì chế độ thối nát này. Cụ thể:

ⁱ <http://vietnamnet.vn/vn/chinh-tri/66549/pho-thu-tuong--yeu-cau-tq-som-tha-21-ngu-dan-vn.html>

Cương lĩnh Đảng năm 1991 viết: Xã hội xã hội chủ nghĩa mà nhân dân ta đang xây dựng là một xã hội: "có một nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại và chế độ công hữu về các tư liệu sản xuất chủ yếu".

Văn kiện Đại hội Đảng lần thứ X (2006) viết khác: "có nền kinh tế phát triển cao, dựa trên nền sản xuất hiện đại và quan hệ sản xuất phù hợp với trình độ phát triển của lực lượng sản xuất" (Tác giả nhấn mạnh).

Đến dự thảo lần thứ nhất Bổ sung, phát triển Cương lĩnh 1991 (4-2009) viết về vấn đề này y nguyên như ở Đại hội Đảng lần thứ X.

Dự thảo lần thứ hai Bổ sung, phát triển Cương lĩnh 1991 (9-2009) bổ sung thêm từ "tiền bộ". Nguyên văn: "Có nền kinh tế phát triển cao dựa trên lực lượng sản xuất hiện đại và quan hệ sản xuất tiền bộ, phù hợp".

Ở Hội nghị Trung ương lần thứ 11 (cuối năm 2009) trình bày như Dự thảo lần thứ hai nói trên và đã được thông qua.

Ở Hội nghị Trung ương 12 (tháng 3-2010) xóa bỏ các cách trình bày nói trên, quay trở lại mệnh đề của Cương lĩnh 1991.

(Nguồn: *Về đặc trưng kinh tế của chủ nghĩa xã hội* – Lê Xuân Tùng – Báo Nhân Dân tháng 9/2010 - <http://www.baomoi.com/Ve-dac-trung-kinh-te-cua-chu-nghia-xa-hoi/45/4899393.epi>)

(Đúng như lời cụ Nguyễn Du: Cởi ra rồi lại buộc vào như chơi!)

Sau khi tôi được thả tự do vào ngày 24/8/2010, vì sợ tôi sẽ tố cáo tiếp nên ngày 25/8/2010, tức chỉ một ngày sau khi tôi được thả tự do, ông Nguyễn Phú Trọng đã phát đi thông điệp chính thức tới toàn thể quốc dân trong một phiên họp của Ủy ban Thường vụ Quốc Hội, "*Đối với vấn đề sửa đổi Hiến pháp, Chủ tịch Quốc Hội Nguyễn Phú Trọng kết luận nên chuẩn bị hai phương án: một là nếu chuẩn bị kịp, các điều kiện chín muồi, có thể tiến hành thông qua ngay tại kỳ họp thứ 8; hai là nếu không chuẩn bị kịp thì Quốc Hội sẽ họp thêm một kỳ họp ngắn vào tháng 12 để thảo luận và quyết định việc sửa đổi Hiến pháp.*"ⁱ Hoá ra cuối cùng đây cũng chỉ là trò loè bịp mà thôi.

Như tôi đã trình bày trong phần Nhật Ký Bổ Sung I, sau khi tôi gửi thư tố cáo lần thứ 2 vào ngày 12/3/2009, ông ND Mạnh bị truất ngôi vị số 1. Thời dài sau đó, ông NM Triết nắm giữ vị trí này một cách không chính thức, và đến ngày 27/11/2009, Bộ Chính trị đã chính thức quyết định giao cho ông Triết chức vụ của ông Mạnh (tất nhiên là chỉ trong nội bộ giới lãnh đạo cao cấp biết việc này thôi). Tuy nhiên, sau khi tôi bị bắt và khai ra vai trò của ông Triết trong câu chuyện, ông Triết cũng bị BCT gạt sang một bên. Lúc này, vai trò TBT là cuộc đấu quyết liệt giữa ông TT Sang và ông NP Trọng. Do ông TT Sang hầu như không dính líu gì đến vụ việc của chúng tôi, trong lúc ông NP Trọng lại từng cấu kết với ông Mạnh để vơ vét công quỹ của Đảng, nên ban đầu lợi thế nghiêng về phía ông TT Sang. Đây cũng là cuộc đấu giữa phe cấp tiến do ông Sang đứng đầu và phe bảo thủ, phản động lúc này do ông Trọng cầm đầu. Phe của ông TT Sang tưởng như vẫn thắng thế vào thời điểm công bố Dự thảo Văn kiện ĐH XI giữa tháng 9/2010 trên VTV. Phát thanh viên khi đưa tin về một số điểm mấu chốt của văn kiện đã nói là Đảng "lấy tư tưởng Hồ

ⁱ <http://tuoitre.vn/chinh-tri-xa-hoi/397259/de-nghi-bao-cao-quoc-hoi-tinh-hinh-vinashin.html>.

Chí Minh làm kim chỉ nam cho hành động của mình”, nghĩa là không còn tự chụp cái vòng kim cô “chủ nghĩa Marx-Lenin” lên đầu mình nữa. Tuy nhiên sau đó phe bảo thủ phản động trong Đảng đã phản công và lợi thế dần dần nghiêng về phía ông Trọng và cuối cùng phái của ông TT Sang đã bị “bây sâu” kia khuất phục.

÷

Sau đây là chi tiết tội trạng của vợ tôi như chính cô ấy đã thú tội với tôi vào ngày 13/3/2008 tại khách sạn Hải Yến, 282 Nguyễn Trãi, Hà Nội (đây là một ngôi nhà 5 tầng do chủ nhà cho thuê làm khách sạn nên có thể đã đổi tên):

Thời gian vợ tôi nằm trong đường dây ma túy của ông HT Hải (năm 2005), quầy hàng của Công ty May Việt Tiến (nay là Tổng Cty May Việt Tiến) ở Tràng Tiền Plaza (bây giờ thì người ta đã dẹp bỏ quầy hàng này rồi) là một nơi cất dấu ma túy. Một lần, có khách hàng đến hỏi mua quần áo, cô nhân viên mới tên là Liên chạy vào kho lấy kích cỡ theo yêu cầu của khách, và do sơ suất nên vợ tôi đã để cho Liên phát hiện ra một lượng ma túy lớn đang cất dấu ở trong kho. Vợ tôi báo cho Trọng (sếp trực tiếp của vợ tôi ở Cty Việt Tiến, đồng thời là đệ tử ruột của ông HT Hải) và tay Trọng đã đe dọa vợ tôi, ép buộc cô ấy phải nghe lời hấn thù tiêu Liên, nếu không anh ta sẽ cho tôi biết việc vợ tôi tham gia vào đường dây ma túy và thậm chí sẽ giết tôi. Do quá sợ hãi và non nớt (vợ tôi lúc đó mới 20 tuổi và vừa chân ướt chân ráo từ quê ra Hà Nội) nên cô ấy đã phải nghe theo lời Trọng. Theo âm mưu của Trọng, vợ tôi sẽ rủ Liên đi taxi đến thuê một phòng khách sạn để đánh bài (vợ tôi nói dối là cùng với một số nhân viên khác đến sau). Sau khi hai người đến trước, vợ tôi đã lén bỏ thuốc ngủ vào cốc nước của cô gái. Liên không biết gì, uống cốc nước và lả ra ngủ. Lúc này, vợ tôi lấy kim tiêm đã pha sẵn ma túy do Trọng đưa cho và tiêm vào người Liên, khiến cho nạn nhân bị sốc ma túy rồi chết. Sau đó, vợ tôi rời phòng xuống sảnh khách sạn gặp Trọng đang đứng đợi ở đó và Trọng chở vợ tôi về. Tất nhiên, vụ việc được phía công an kết luận đơn giản là nạn nhân chết do sốc ma túy. Đây là cách thủ tiêu quen thuộc trong băng nhóm ma túy của ông HT Hải. Toàn bộ cảnh giết người đã bị Trọng bí mật bố trí máy quay phim để ghi lại và sau này hấn đã dùng đó làm bảo bối để khống chế vợ tôi, và cuối cùng hấn đã giao cho ông HT Hải trước khi ra nước ngoài vào ngày 12/3/2008. Cũng bằng cách này mà ông HT Hải và Trọng đã quay được đầy đủ cảnh ông NT Dũng hăm hiếp một cô trình nữ vị thành niên hòng khống chế và thao túng ông ta (sau đó, ông Hải và Trọng, với sự đồng lõa của ông Dũng, đã giết cô gái này nhằm bịt đầu mối tội ác của ông Dũng). Ông HT Hải và đồng bọn đang nắm trong tay các bằng chứng phạm tội của những người như ông ND Mạnh và NT Dũng, và trên thực tế chế độ này đang là “con tin” trong tay ông ta, ông ta có thể làm cho nó sụp đổ bất cứ khi nào nếu muốn.

Tôi xin gửi theo đây ảnh của một cô gái cùng nằm trong đường dây ma túy của ông HT Hải với vợ tôi. Nhưng, tên cô gái, cũng làm ở quầy hàng Việt Tiến tại Tràng Tiền Plaza như vợ tôi. Vợ tôi cho tôi biết là Nhung cũng đã bị băng nhóm ma túy do ông HT Hải cầm đầu thủ tiêu để bịt đầu mối (dĩ nhiên, kẻ ra lệnh phải là ông HT Hải). Ngoài ra, vợ tôi cũng từng cho tôi biết là không chỉ Nhung mà hầu như tất cả những cô gái khác tham gia vào đường dây ma túy của ông HT Hải đều bị giết chết, vợ tôi có lẽ là trường hợp duy nhất còn sống sót.

Sau khi vợ tôi sinh con lần thứ 3 (13/4/2011), nhiều đoàn sỹ quan của Bộ Công an vào tìm hiểu, họ đã giúp vợ chồng tôi một số tiền và vợ tôi đã nhờ ông Nguyễn Đình Hùng, Giám đốc Nông trường Cao su Côn Tiên mua một số lô cao su ở Côn Tiên, Gio Linh (không có sổ đỏ, chỉ có giấy viết tay, mà vợ chồng tôi vì tin tưởng ông Hùng nên cũng không cầm). Thời gian sau này, chúng tôi chẳng có nguồn thu nhập nào ngoài tiền cao su, nhưng không đáng kể. Do vợ tôi cũng phạm tội nên không muốn tôi tố cáo âm ỹ mà thay vì thế, cô ấy sẵn sàng hợp tác với Bộ Chính trị để họ giải quyết êm thấm vụ việc và yêu cầu ông NM Triết trả tiền cho chúng tôi. Trong thời gian làm việc với ông TĐ Quang, thỉnh thoảng ông có đưa cho vợ tôi một ít tiền để tạm chi tiêu. Tuy nhiên, như quý vị đã thấy qua diễn tiến của câu chuyện, Bộ Chính trị vừa muốn điều tra vụ việc để xử lý nội bộ những bị can kia, vừa muốn lừa gạt tôi, làm cho chúng tôi mệt mỏi và khiến tôi nghi ngờ vợ. Người ta lợi dụng điểm yếu của vợ tôi là không muốn tôi tố cáo và do đó sẵn sàng làm việc với họ gần như vô điều kiện nên cứ hứa hươu hứa vượn hết lần này đến lần khác về chuyện đưa tiền cho chúng tôi đảm bảo cuộc sống. (Họ đánh vào tâm lý sợ xấu hổ với người thân và lảng giềng của vợ tôi, cũng như bản năng người mẹ thương con của cô ấy.) Họ cố tình khiến cho chúng tôi lâm vào khó khăn, đẩy tôi vào bước đường cùng. Ông Nguyễn Đình Hùng hình như cũng đã bị người ta khống chế. Từ Tết đến giờ ông mới đưa cho vợ tôi một lần tiền mủ ít ỏi (đã khá lâu), trong khi ông lại thường đi công tác xa một cách đáng ngờ (hiện giờ ông nói với vợ tôi là đang ở Thái Lan), khiến chúng tôi muốn bán cao su cũng không được.

Tôi hiện đang ở trong tình thế tiến thoái lưỡng nan, không còn biết đi đâu về đâu. Nhà cửa không, công việc không. Với “lý lịch” của mình, tìm kiếm một công việc phù hợp là điều không dễ chút nào. Trong khi đó, bạn bè của tôi đều xa lánh tôi, không muốn “dây” với một người đang dính vào chuyện chính trị khủng khiếp như thế, không cần biết là tôi đúng hay sai. Trớ trêu thay, những kẻ đã gieo rắc tội ác cho chúng tôi và cho nhiều người khác lại vẫn đang tiếp tục “lãnh đạo” đất nước này. Ông NM Triết thì đang “vui thú điền viên với Thánh Gióng” bằng những đồng tiền thấm đẫm mồ hôi xương máu của chúng tôi.

Sau khi vợ tôi đã ngẫm thú nhận với tôi về việc cô ấy bị khống chế và đe dọa, rõ ràng một số thông tin mà vợ tôi cung cấp cho tôi từ ngày 9/3 - 19/3/2012 là không chính xác, do thời gian này vợ tôi đã nghe theo họ mà đánh lừa tôi. Song việc phía ĐSQ Mỹ đã làm việc với vợ tôi cũng như một số nhân vật trong Bộ Chính trị hoàn toàn là sự thật, và họ đã nắm trong tay một thứ bảo bối đủ sức làm sụp đổ chế độ này vào bất cứ lúc nào họ muốn. Tuy nhiên, phía Mỹ cũng bị ràng buộc trong cuộc mặc cả với nhà cầm quyền Việt Nam. Họ không muốn chế độ này sụp đổ cái rụp (vốn dễ gây ra những hệ lụy an ninh ngoài tầm kiểm soát, đặc biệt là ở Biển Đông), và dĩ nhiên họ phải đặt lợi ích quốc gia lên trên hết. Phía lãnh đạo Việt Nam thì tìm mọi cách hòng đánh lừa tôi (người thì tránh hệ lụy về sau, người thì tránh sự phán xét của lịch sử). Rất cuộc, cả hai phía đều cố tình chơi bài lộn lạo với tôi.

Tôi viết ra những dòng này đây với tất cả lương tâm của một con người và tất cả trách nhiệm của một công dân trước Tổ quốc. Trên đời này có lẽ hiếm có một người chồng nào buộc lòng phải tố cáo vợ. Nhưng trong hoàn cảnh của tôi, chắc quý vị sẽ hiểu được quyết định của tôi. Suy cho cùng, những kẻ mà bàn tay đã vấy máu đồng loại thì sớm muộn gì cũng phải trả giá, bất kể đó là những người như vợ tôi hay những kẻ vẫn đang sống trên pháp luật như ông ND Mạnh, ông NT Dũng, ông HT Hải hay ông NM Triết (dù ông Triết thì còn cao tay và nham hiểm hơn người khác một bậc: ông ta không giết chết thuộc hạ để bịt đầu mối mà lại làm cho người đó bị mất trí nhớ – điều mà có lẽ là còn tàn ác hơn cả hành vi giết người). Vì vậy, việc tôi tố cáo vợ chính là đem lại cho cô ấy cơ hội lớn để khai hết sự thật và chuộc lại lỗi lầm của mình. Quan trọng hơn, qua đây tôi muốn gióng lên một hồi chuông để tất cả quý vị cùng chung tay góp sức hầu tránh cho đất nước khỏi một thảm họa, đưa đất nước thoát khỏi sự “lãnh đạo” của một “bầy sâu” mà sự tha hoá đã đến mức độ tan tưởi, khủng khiếp. Tội ác của họ nếu không bị toà xử thì cũng mãi mãi “lưu danh sử sách”.

Tôi khẩn thiết kêu gọi Quốc hội phải lên tiếng để yêu cầu Bộ Chính trị giải thích và cho điều tra vụ việc. Tôi cũng đề nghị các vị Đại biểu Quốc hội, các vị Ủy viên Ủy ban TVQH không nghe theo lời bao biện của ngài Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng, bởi ông ta là một trong những người liên quan đến vụ việc và hiện đang nằm trong liên minh ma quỷ NP Trọng – NT Dũng – NS Hùng – LH Anh – HT Hải, những kẻ đang ngày đêm tàn phá đất nước này.

Tôi khẩn thiết kêu gọi tập thể tướng lĩnh, sỹ quan cao cấp của Bộ Công an, đứng đầu là Thượng tướng, Bộ trưởng Trần Đại Quang và Thượng tướng, Thứ trưởng TT Đặng Văn Hiếu (hai người đã nắm rất rõ vụ việc của chúng tôi), hãy thể hiện tinh thần trách nhiệm của mình trước Tổ quốc, trước nhân dân, yêu cầu Bộ Chính trị phải cho điều tra vụ việc, để xứng đáng với bộ quân phục trên người và quân hàm sỹ quan trên vai áo của mình.

Tôi khẩn thiết kêu gọi những người nắm giữ trọng trách trong bộ máy Đảng, chính quyền, những người có tiếng nói trong xã hội, các vị lão thành cách mạng hãy lên tiếng để yêu cầu đưa vụ việc ra ánh sáng.

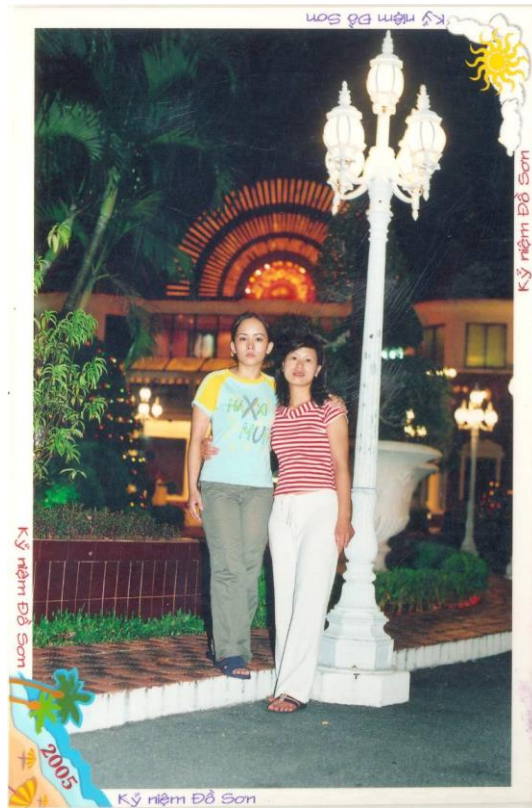
Tôi tha thiết đề nghị quý vị hãy phổ biến rộng rãi bức thư này để nhà chức trách không thể phớt lờ giải quyết vụ việc. Im lặng tức là đồng lõa với tội ác.

Quảng Trị, 4/4/2012

Lê Anh Hùng

Phụ lục: Ảnh cô gái nằm trong đường dây ma túy của PTT Hoàng Trung Hải cùng với vợ tôi

Ghi chú: Vợ tôi là người mặc áo phông; Nhưng, tên cô gái kia, đã bị băng nhóm ma túy do ông HT Hải cầm đầu thủ tiêu. Ảnh chụp mùa hè năm 2005, trong một chuyến “công tác” Hải Phòng của hai người.

NHẬT KÝ BỔ SUNG IV

Ngày 3/4:

13h, tôi tiếp tục gửi thư tố cáo với phần Nhật ký Bổ sung III. Trong phần nhật ký này, tôi nêu rõ nghi vấn về việc vợ tôi bị đe dọa và khống chế từ ngày 9/3/2012, đồng thời thuật lại chi tiết hành vi phạm tội của vợ. Ngoài ra, tôi còn gửi kèm theo ảnh của cô gái cùng nằm trong băng đảng ma tuý của ông HT Hải với vợ tôi, đã bị bọn chúng thủ tiêu để bịt đầu mối.

Chương trình thời sự VTV 19h phát hình ông NT Dũng mặt mày tỏ rõ sự lo lắng, không còn mang vẻ “hơn hờ” như trước nữa.

Buổi tối, vợ nhắn tin bày tỏ sự ăn năn, hối lỗi với tôi.

Ngày 4/4:

Buổi chiều, vợ báo tin con bị đau, đang ở bệnh viện tỉnh. Tôi đến, gặp vợ con..

Bác sỹ báo là Mimi (con gái đầu của tôi) bị áp-xe ruột thừa. Phải điều trị bằng cách truyền thuốc mấy hôm, rồi sau đó kiểm tra lại để quyết định mổ hay hút.

Tối, vợ con tôi về nhà, vì bệnh viện không còn giường nằm.

(Ban đầu, vợ định lấy máy tính về cho tôi. Nhưng do con phải nằm viện nên không còn tiền để lấy nữa. Tôi nghi đó có thể là số tiền mà phía ông TĐ Quang mới đưa cho vợ tôi, phần vì họ chưa đến mức táng tận lương tâm như ông NM Triết, phần vì nếu quần bách quá vợ tôi sẽ đưa con về nhà và cùng tôi tố cáo.)

Tôi đề nghị vợ cho biết thông tin thực sự từ ngày 9/3 về sau. Nhưng vợ tôi vẫn chưa chịu nói thật. Vợ tôi nói là trước mắt điều trị cho con xong đã.

Ngày 5/4:

Sáng, vợ đưa con vào bệnh viện chuyên thuốc.

Chiều, vợ đưa con vào bệnh viện chuyên thuốc. Sau đó, vợ báo với tôi là vào nhà “cô” Lai Phước để mượn tiền “cô” cho con chữa bệnh.

Ngày 6/4:

Sáng, vợ đưa con vào viện chuyên thuốc.

9h30 vợ đưa con về.

Gần 10h, tôi đi mạng về. Vợ tôi hứa với tôi là thứ Hai tới sẽ cùng tôi làm việc với Công an tỉnh.

Trưa, tôi đang thiu thiu thì vợ vào đánh thức. Vợ tôi nói là cô ấy bắt đầu bị bọn họ khống chế từ ngày 19/3. Vợ tôi cung cấp cho tôi mấy tin nhưng tôi không tin đó là sự thật.

Tôi dò hỏi cả Trọc (con ông cậu vợ) và Ty (em gái cùng mẹ khác cha với vợ) thì cả hai đều cho biết là ngày 11/3/2012, mẹ vợ tôi cùng với chúng không phải vào Huế mà là sang khách sạn Bảo Minh của Nguyễn Thị Hương (người từng giúp vợ tôi buôn rượu lậu trước

đây) ở đường Hoàng Diệu, Đông Hà. Như vậy là đã rõ, sau khi vợ tôi ra Hà Nội, vợ tôi đã bị họ đe dọa, khống chế và cung cấp thông tin sai lạc cho tôi kể từ ngày 9/3/2012.

Theo tôi, sau khi vợ tôi ra Hà Nội ngày 8/3, ông HT Hải đã lật ngửa bài với Bộ Chính trị (hoặc ít nhất là nhóm lãnh đạo chóp bu). Nếu BCT tiếp tục điều tra, “làm phiền” ông ta, ông NT Dũng và một số người liên quan khác, ông ta sẽ tung chứng cứ phạm tội của ông ND Mạnh, ông NT Dũng lên mạng, cho chế độ này sụp đổ luôn. Ông ta buộc BCT phải ép vợ tôi lừa dối tôi, để tôi không tin vào câu chuyện do vợ kể. Và ông TĐ Quang đã thay mặt Bộ Chính trị làm điều đó; “bảo bối” của họ chính là đoạn băng ghi lại hành vi phạm tội của cô ấy do ông HT Hải cung cấp. Chính ông TĐ Quang cùng người của ông đã “mớm” thông tin sai lạc cho tôi qua vợ tôi từ ngày 9/3 đến ngày 19/3. Nghĩa là lúc này Bộ Chính trị, Bộ Công an đã hoàn toàn bắt lặc trước ông HT Hải; chế độ này đã thực sự trở thành “con tin” trong tay ông ta và băng đảng của ông ta, bị chúng thao túng, lũng đoạn.

Chính vì thế mà ông TĐ Quang mới tìm mọi cách buộc vợ tôi không khai hết sự thật với tôi, mà mới chỉ thừa nhận là bị bọn họ đe dọa, khống chế kể từ ngày 19/3. Tôi rất bức với vợ, và nói là không tin những gì cô ấy nói.

Buổi chiều, vợ tôi đưa Mimi vào viện chuyên thuốc. Sau đó, cô ấy không đưa con (Mimi và Thiên Nga) về nhà nữa. Chiều tối, mẹ vợ tôi cũng chở cu Tý đi luôn. Tôi không biết chính xác là 4 mẹ con ở đâu, chỉ biết là họ tá túc đâu đó quanh Đông Hà thôi.

Vợ tôi biện lý do là ở nhà không khí căng thẳng. Nhưng tôi biết, vì không thể nói dối với tôi, và lại không thể nói thật với tôi (do bị đe dọa và ép buộc), nên vợ tôi đã đưa con đi. Ngoài ra, vì biết vợ tôi mà ở nhà với tôi thì sớm muộn gì cô ấy cũng khai thật hết với tôi nên người ta đã ép buộc cô ấy đưa con đi ở nơi khác.

Ngày 7/4:

Vợ tôi vẫn không đưa con về nhà. Lại tiếp tục điệp khúc mắng nhiếc tôi.

Thời sự VTV 19h: Ông NT Dũng xuất hiện đầu chương trình thời sự (thăm khu tái định cư Vạn Hương, Huế), trước cả tin ông TT Sang thăm đê bao ngăn biển ở ĐB SCL. Ngoài ra, ông HT Hải còn xuất hiện trong vai trò Trưởng Ban chỉ đạo điều phối các vùng kinh tế trọng điểm Quốc gia, khi Ban này họp ở Cần Thơ.

Ngày 8/4:

Vợ tôi tiếp tục mắng nhiếc tôi, đòi li dị, bảo tôi biến khỏi nhà đi.

Thời sự VTV 19h: Ông NT Dũng xuất hiện trong lễ trao Huân chương Sao Vàng cho Tập đoàn Cao Su VN. Tháp tùng vị Thủ tướng “xuất sắc nhất Châu Á” là một đội ngũ hùng hậu: TĐ Quang, Lê Thanh Hải, Tô Huy Rứa, Lê Khả Phiêu, NM Triết, Phan Văn Khải, Trương Vĩnh Trọng, Trương Mỹ Hoa, NT Kim Tiến (Bộ trưởng Y tế)... Hẳn ai cũng hiểu được lý do tại sao rồi nhé!

Ngày 9/4:

7h40, tôi đến trụ sở Công an Quảng Trị, đề nghị trực ban gọi điện gặp thượng tá Lê Văn Hiền hoặc thiếu tá Võ Nam Cường của Cơ quan An ninh Điều tra. Trực ban gọi điện vào nhưng người ta thông báo là toàn bộ cơ quan đi công tác hết cả (!).

Tôi đợi ngoài cổng một lát thì gặp thượng úy Nguyễn Minh Chính (người đã ký tiếp nhận

đơn tố cáo của tôi vào ngày 16/11/2011. Tôi hỏi anh ta về lá đơn tố cáo thì anh ta lâu lâu là phải có thời gian đã.

Tôi đợi ở công thêm một lát thì phát hiện thượng tá Đoàn Thị Mỹ Hạnh, phó Thanh tra Công an QT, người đã tiếp tôi vào ngày 16/11/2011, đi xe máy ra khỏi công một đoạn và dừng lại cùng 2 cô sỹ quan an ninh khác. Tôi chạy lại hỏi về đơn tố cáo của mình. Bà thượng tá hỏi tôi là đã bổ sung quyết định ra viện chưa. Tôi nói là đã nộp cho trung tá Nguyễn Quang Trung vào ngày 23/3 vừa rồi. Bà ta lại biện bạch là vì nhiều đơn thư tố cáo chứ không riêng gì tôi, tôi mới bổ sung hồ sơ nên chưa đủ thời gian... Tôi cho bà thượng tá số điện thoại của mình, và cho bà xem tờ giấy A4 với dòng chữ “HÃY TRẢ LỜI ĐƠN TỐ CÁO CỦA TÔI” mà tôi nói với bà là nếu không giải quyết đơn của tôi thì tôi sẽ cầm tờ biểu ngữ đó đứng trước công trụ sở Công an tỉnh. Bà Hạnh nói là đừng làm thế.

10h sáng, vợ nhắn tin là bác sỹ cho biết là 3 tháng nữa con gái sẽ mổ (áp-xe ruột thừa).

Buổi tối, tôi tiếp tục thuyết phục vợ về. Vợ có vẻ xuôi xuôi.

Ngày 10/4:

Phát hiện một tin quan trọng trên trang Ba Sàm:

[VN ủng hộ giải pháp đa phương](#) – (BBC). – [Việt Nam ủng hộ cách tiếp cận đa phương của Philippines để giải quyết hồ sơ Trường Sa](#) – (RFI). “*Báo chí tại Việt Nam không hề đưa tin là tại Hội nghị Thượng đỉnh ASEAN, ở Phnom Penh, đầu tháng Tư, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã phát biểu ủng hộ cách tiếp cận đa phương do Philippines đưa ra, để giải quyết tranh chấp chủ quyền ở quần đảo Trường Sa*”. BTV: Sao kỳ vậy, tin tốt như thế này mà sao báo chí không dám đưa? Thủ tướng không muốn “làm phức tạp thêm tình hình”, hoặc BTG hay Bộ 4T “bịt miệng” luôn cả thủ tướng? – [Việt Nam ủng hộ đề nghị của Philippines về Biển Đông](#) – (VOA). – [Vietnam backs Phl’s multilateral approach to Spratlys row](#) (Philippine Star).

Và đây nữa:

Thủ tướng: “Sẽ chỉ giữ lại một số doanh nghiệp nhà nước”

AN HUY

03/04/2012 16:57 (GMT+7)

Trong một bài trả lời phỏng vấn báo Wall Street Journal, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cho biết sẽ thúc đẩy các kế hoạch cải cách các doanh nghiệp nhà nước - khu vực kinh tế mà tờ báo Mỹ này bình luận đã trải qua nhiều bất ổn trong thời gian qua, dẫn tới hàng loạt vụ cắt giảm điểm tín nhiệm và gây áp lực mất giá đối với đồng nội tệ của Việt Nam.

<http://vneconomy.vn/2012040304296781P0C9920/thu-tuong-se-chi-giu-lai-mot-so-doanh-nghiep-nha-nuoc.htm>

Ngài Thủ tướng của chúng ta bắt đầu “sám hối”, “trở cò” như lời của ngài GS.TS chuyên ngành “xây dựng Đảng” NP Trọng rồi chăng?

Bộ mặt u ám đầy vẻ hoang mang lo lắng của ngài TT tại Hội nghị Thượng đỉnh ASEAN chiều 3/4 sau khi tôi gửi thư tố cáo qua mạng vào trưa 3/4/2012. Và, giống như lần trước với Luật Biểu tình, lần này ngài TT lại “đánh quạ lè” hòng vớt vát chút thể diện cho mình và “chạy tội” chăng?

Ngày 11/4:

7h30 ngày 11/4, tôi đến trụ sở Công an Quảng Trị. Tôi đề nghị trực ban bảo vệ gọi vào Cơ quan An ninh Điều tra để làm việc. Phía trong thông báo ra là người ta “vẫn đang giải quyết” vụ việc.

Tôi bực quá, bèn lấy tờ giấy A4 in dòng biểu ngữ “HÃY TRẢ LỜI ĐƠN TỐ CÁO CỦA TÔI” ra, giăng trước ngực và đứng trước cổng trụ sở Công an tỉnh. Viên cảnh sát trực ban bảo vệ chạy ra yêu cầu tôi không được đứng trước cổng. Tôi bèn đứng chéo sang một bên cổng và vẫn giữ tờ biểu ngữ trước ngực. Viên cảnh sát trực ban gọi điện vào trong báo cáo. Một lát sau, một viên cảnh sát khác đi ra, đề nghị tôi bỏ tờ biểu ngữ xuống và vào phía trong chờ.

Chừng 15 phút sau, trung tá Nguyễn Quang Trung (người đã tiếp tôi vào ngày 15/11/2011 và ngày 23/4/2012) ra làm việc với tôi. Khác với hai lần trước, lần này viên trung tá tỏ ra nhã nhặn và lịch thiệp hơn. Viên trung tá cho tôi biết là người ta vẫn đang giải quyết vụ việc, cần phải có thời gian và đúng trình tự. Anh ta đề nghị tôi cần bình tĩnh, không nên cầm biểu ngữ đứng trước cổng trụ sở công an như thế. Tôi nói, tôi đã gửi đơn tố cáo trực tiếp gần 5 tháng nay rồi. Đây là vụ việc nghiêm trọng, liên quan đến “các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”, các anh cần phải sớm làm sáng tỏ. Vụ việc đang râm ran trên mạng, nhiều trang mạng đã đăng tải thư tố cáo của tôi. Nếu tôi sai thì phải khởi tố tôi để bảo vệ uy tín cho các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước, khỏi gây hoang mang trong dư luận. Còn nếu tôi đúng thì phải sớm giải quyết vì những kẻ bị tôi tố cáo lại đang lãnh đạo đất nước. Tôi đã tố cáo rất nhiều lần qua mạng Internet, nay lại đến tố cáo trực tiếp thế này mà các anh vẫn không giải quyết thì người ta sẽ tin đây là vụ việc hoàn toàn có thực. Viên trung tá nói, đây là vụ việc rất tế nhị, phức tạp, kể cả những thông tin về thư tố cáo trên mạng họ cũng đã biết. Sau khi điều tra sơ bộ thì Thanh tra Công an

tình, cơ quan chủ trì điều tra vụ việc, sẽ chuyển lên trên để xin ý kiến của lãnh đạo cấp trên. Tôi nói, tôi biết đây là vụ việc rất phức tạp, nhạy cảm, và cũng biết vị thế rất “tê nhị” của các anh. Vì thế, việc tôi mang biểu ngữ đứng trước công trụ sở Công an tỉnh như thể thực chất là nhằm giúp cho các anh, để cấp trên của các anh hiểu là các anh không thể “ngâm” vụ việc này mãi được. Tôi đã dính vào câu chuyện suốt 7 năm nay, từ năm 2005. Hiện nay, ông NM Triết, người đứng đằng sau vụ tôi tố cáo các ông ND Mạnh, NT Dũng, HT Hải vẫn đang nắm giữ hết tiền bạc của chúng tôi. Khiến chúng tôi suốt mấy năm nay phải ăn nhờ ở đậu, tiền bạc không có. Thế thì làm sao tôi bình tĩnh cho được.

Tôi cũng cho viên trung tá biết là vợ tôi, đầu mối của câu chuyện, người nằm trong đường dây ma túy của ông HT Hải và liên quan trực tiếp đến một vụ án mạng, hiện đang bị người ta khống chế, đe dọa nên thời gian vừa qua không về nhà.

Cuối buổi làm việc, viên trung tá yêu cầu tôi cung cấp xác nhận của Công an P5, nơi tôi đang tạm trú, là thời gian qua tôi không vi phạm pháp luật. Tôi nói, đây là yêu cầu ngoài lề thôi, nếu họ xác nhận hay không thì các anh cũng phải giải quyết vụ việc của tôi. Tôi cũng ghi lại số điện thoại của mình cho họ (01243210177).

Khi kết thúc buổi làm việc, tôi cho viên trung tá biết là thứ Hai tuần tới tôi sẽ lại cầm biểu ngữ kia đến trước công trụ sở Công an tỉnh.

Chương trình thời sự VTV19h đưa tin PTT HT Hải tham gia lễ kỷ niệm lần thứ nhất “Ngày HTX Việt Nam”. “Án tượng” nhất với tôi là khi cô phát thanh viên đọc: “**Thay mặt Đảng và Nhà nước**, Phó TT Hoàng Trung Hải...”

Ngày 12/4:

Thời sự VTV19h: Ông NT Dũng xuất hiện trở lại, sau 3 ngày liền vắng mặt, trong buổi tiếp Đại sứ Uruguay chiều ngày 12/4, với dáng vẻ thiếu sinh khí.

Thái độ của vợ tôi đã tỏ ra mềm mỏng hơn, tỏ ý muốn về nhà, nhưng cô ấy vẫn chưa chịu đưa con về nhà.

Tôi biết là vợ tôi vẫn bị đe dọa, ép buộc và bị sự khốn quẫn thúc bách nên buộc phải nghe theo lời họ mà không dám đưa con về nhà.

Ngày 13/4:

Sinh nhật 1 tuổi của Lê Thiên Nga. Tội nghiệp con gái tôi, không biết giờ này con đang ở đâu? Từ khi còn trong bụng mẹ cho đến nay, số phận con vẫn cứ gắn liền với sự khốn nạn của “các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”, hết “đồng chí” này lại đến “đồng chí” khác. Dù sao, chắc chắn là trong tương lai không xa, không chỉ con mà cả dân tộc Việt Nam đáng thương này sẽ thoát khỏi nỗi ám ảnh mang tên “các đồng chí lãnh đạo Đảng và Nhà nước”.

Một người bạn trên Facebook cho biết là tờ Năng Lượng Mới lại tiếp tục xới lại vụ Năm Cam. Báo chí đưa tin bà Đặng Thị Hoàng Yến có thể bị xem xét tư cách Đại biểu Quốc hội. Thời sự VTV19h thông báo là do “khó khăn đột xuất” của phía Brazil nên chuyến thăm nước này của TBT Nguyễn Phú Trọng bị huỷ bỏ, và ông đã trở về nước (?!). Nội bộ giới lãnh đạo ĐCSVN xem ra đang thực sự rối ren?

Ngày 14/4:

Thời sự VTV19h đưa tin PTT HT Hải phát lệnh khởi công cầu Sài Gòn 2. Ngày mai, ông

ta sẽ dẫn đầu đoàn quan chức cấp cao của Chính phủ Việt Nam đi thăm và làm việc tại Venezuela và Peru cho đến ngày 21/4, mặc cho đơn tố cáo những tội ác rùng rợn của ông ta đang tràn lan cả trong và ngoài nước, mặc cho trong đơn thư tố cáo còn kèm theo cả ảnh của một nạn nhân đã bị ông ta và thuộc hạ thủ tiêu. Đây rõ ràng là nỗi ô nhục không thể gột rửa của chế độ, của Bộ Chính trị và Bộ Công an.

Trang VANGANH.INFO đăng bài [“Phóng sự đặc biệt từ Việt Nam: Tin nội bộ – Gia đình Nguyễn Tấn Dũng hối thúc việc bỏ chạy”](#). Đây có vẻ như là tin thất thiệt, trên mạng hay có những bài viết theo kiểu hư hư thực thực như thế. Tuy nhiên, thông tin “nội bộ Cộng sản Việt Nam đang rất rối ren” và “Bộ Chính trị thì chia năm xẻ bảy với các vấn đề quốc nội và quốc ngoại” trong bài viết dường như lại hoàn toàn là sự thật, nhất là trong bối cảnh nhạy cảm hiện nay.

Ngày 15/4:

Vợ con tôi vẫn chưa về.

Hôm nay tôi sẽ tiếp tục gửi thư tố cáo qua mạng, kèm theo phần nhật ký mới nhất.

Ngày mai, tôi sẽ lại mang tờ biểu ngữ “HÃY TRẢ LỜI THƯ TỐ CÁO CỦA TÔI” đến trước trụ sở Công an Quảng Trị để mong được họ “chiếu cố”.

÷

Như tôi đã đặt dấu hỏi trước đây, diễn tiến câu chuyện bắt đầu có vấn đề kể từ ngày 9/3, sau khi vợ tôi ra Hà Nội một ngày, cho đến nay. (Sáng 9/3, vợ tôi đột nhiên bảo tôi liên lạc qua số điện thoại chính thức trong 3 năm qua của cô ấy – 0942797646 – và nói là số mới dùng kia – 01274162860 – đã bị lộ rồi. Tôi biết là số nào thì cũng chỉ cần liên lạc một hai lần là ông TĐ Quang và người của ông sẽ phát hiện ra, song những người bị tôi tố cáo thì chưa thể biết ngay được. Ngoài ra, trước thời điểm vợ tôi gửi máy tính cho tôi vào trưa hôm ấy chỉ chừng 1 giờ, vợ tôi vẫn nói là đang ở Hà Nội, chuẩn bị bay vào Huế. Lúc đó, tôi đã ngờ ngợ có gì đấy không ổn – vì thời gian bay từ Hà Nội vào Huế cộng với thời gian taxi đi từ Huế ra Đông Hà phải mất khoảng 3 tiếng – nhưng lại nghĩ là vợ mình đang giấu mình chuyện gì đấy và tôi chưa tiện hỏi qua điện thoại thôi.) Rõ ràng, ở đây chỉ có hai khả năng xảy ra:

- (i) Khi vợ tôi ra Hà Nội, ông Hoàng Trung Hải đã đưa bằng chứng phạm tội của vợ tôi cho cô ấy để đe dọa và ép buộc cô ấy phải nghe theo lời ông ta mà đánh lừa tôi. Ông ta cung cấp các thông tin sai lạc cho tôi qua vợ tôi hòng khiến tôi rối trí, quay sang nghi ngờ vợ và không tiếp tục tố cáo nữa;
- (ii) Đứng trước nguy cơ vụ việc sẽ được đưa ra xử lý trong nội bộ Bộ Chính trị và vợ chồng tôi sẽ nhận được một số tiền từ họ, ông HT Hải đã đánh bài ngừa với Bộ Chính trị. Nếu BCT tiếp tục điều tra, “làm phiền” ông ta, ông NT Dũng và một số người liên quan khác, ông ta sẽ tung chứng cứ phạm tội của ông ND Mạnh và ông NT Dũng lên mạng, cho chế độ này sụp đổ luôn. Ông ta buộc BCT phải ép vợ tôi lừa dối tôi, để tôi không tin vào câu chuyện do vợ kể, đồng thời không cho vợ tôi tiếp tục làm việc với ĐSQ Hoa Kỳ như kế hoạch trước đó là vào sáng 9/3/2012. Ông TĐ Quang đã nghe theo Bộ Chính trị mà ép buộc vợ tôi lừa dối tôi; “bảo bối”

của họ chính là đoạn băng ghi lại hành vi phạm tội của cô ấy do ông HT Hải cung cấp. Họ đã đưa vợ con tôi quay về Đông Hà ngay trong buổi sáng ngày 9/3/2011, bố trí cho ở nhà của Nguyễn Thị Hương để bắt đầu âm mưu đánh lừa tôi. Ông TĐ Quang cùng người của mình đã cung cấp thông tin sai lạc cho tôi qua vợ tôi từ ngày 9/3 đến ngày 19/3. (Trong đó còn có cả tin TT Mỹ Obama sang Việt Nam để bí mật gặp lãnh đạo Việt Nam cùng vợ tôi ở Huế; rồi sau đó cả TT Anh Cameron cũng đến Huế để gặp họ, v.v. Lúc ấy, tôi cũng tin đây là sự thật, ít nhất là vì vợ tôi không thể bịa ra những chuyện như thế. Nhưng tôi nghĩ nếu đưa những tin này vào trong nhật ký và công bố lên mạng thì hẳn phần lớn mọi người sẽ hoài nghi độ xác thực của chúng, rồi nghi ngờ toàn bộ câu chuyện, vì thế tôi đã lược bỏ bớt, chỉ nói là lãnh đạo Việt Nam cùng vợ tôi gặp phái đoàn Mỹ và Anh thôi. Tôi vẫn giữ lại một số tin mà bản thân đã đặt dấu hỏi trong Nhật ký Bổ sung II như sự hiện diện của nguyên Phó CTN Trương Mỹ Hoa trong đoàn làm việc với phía Mỹ. Đây chính là lý do giải thích cho sự hiện diện của bà Trương Mỹ Hoa trong buổi trao Huân chương Sao Vàng cho Tập đoàn CN Cao su Việt Nam vào chiều 8/4/2012.)

Kịch bản thứ nhất rất ít có khả năng xảy ra; vì thời gian này vợ tôi đang làm theo sự sắp đặt của ông TĐ Quang, người chủ trì cuộc điều tra bí mật của Bộ Chính trị, nên nếu ông TĐ Quang đứng về phía vợ tôi thì ông HT Hải không thể dọa cô ấy được. Cô ấy cũng đã biết chuyện ông HT Hải đang giữ bằng chứng phạm tội của mình từ lâu, dù chưa trực tiếp xem. Chắc chắn, một “quái kiệt” như ông HT Hải thì không có chuyện ông ta chỉ biết im lặng chịu trận. Nghĩa là khả năng thứ hai hầu như chắc chắn đã diễn ra trong thực tế; lúc này, Bộ Chính trị và Bộ Công an đã hoàn toàn bắt lặc trước ông HT Hải; chế độ này đã thực sự trở thành “con tin” trong tay ông ta và băng đảng của ông ta, bị chúng khống chế, thao túng và lũng đoạn.

Ngày 19/3/2012, vợ tôi nhắn tin cho tôi: “Họ [phía Mỹ] nói là đừng tin mấy người Việt Nam, may ra chỉ có ông TĐ Quang là còn tin được” (xem Nhật ký Bổ sung II). Ngoài ra, một lần khác vợ tôi nhắn tin cho tôi là “Dạ, em hiểu rồi ạ” mặc dù trước đó tôi không nhắn tin gì liên quan cả. Khi tôi hỏi lại là em nhắn tin cho ai đó thì vợ tôi nói là ông TĐ Quang vừa mượn máy của em nhắn tin cho ai đó, máy của ông ấy hết pin; em nhắn lại cho anh tin nhắn mà ông ấy vừa gửi đi. Những tình tiết này càng chứng tỏ ông TĐ Quang và người của mình đã mớm thông tin sai lạc cho vợ tôi để cô ấy cung cấp cho tôi.

Cần nhớ là trước khi tung thư tố cáo qua mạng lần thứ nhất vào ngày 21/4/2008, vợ tôi – dưới sự đe dọa và ép buộc của ông NĐ Mạnh, NT Dũng, HT Hải – cũng đã từng phủ nhận câu chuyện, nhưng cô ấy không thể đánh lừa tôi được. Điều này tôi đã kể chi tiết trong THƯ TỐ CÁO I.

÷

Thời gian vừa qua chắc bà Trương Mỹ Hoa phải ra sức thanh minh thanh nga với nhiều người về tình tiết liên quan đến mình trong phần NHẬT KÝ BỔ SUNG II của tôi. Bây giờ thì chắc bà và nhiều người khác đã hiểu rằng tôi không đại gì mà lại tự bắn vào chân mình như thế. Mong bà đừng buồn và cũng đừng “thắc mắc” nhiều làm gì. Nếu Bác Hồ của chúng ta mà nói được với những ai dám nghi ngờ “đạo đức trong sáng” của ngài PTT

HT Hải thì ngài hẳn sẽ phải nói thế này: “Đừng có mà nghe lời bịa đặt vớ vẩn của bọn “phản động”, ngày 1/9/2011 cậu HT Hải chẳng đã cùng đoàn lãnh đạo Đảng và Nhà nước vào lăng viếng ta một cách rất thành kính đấy là gì. Chưa hết, ngày 15/4/2011, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng còn ký quyết định bổ nhiệm “truyền nhân” của mình, Phó Thủ tướng “phụ trách kinh tế ngành” Hoàng Trung Hải, làm Chủ tịch Ủy ban An ninh Hàng không Dân dụng Quốc gia kia mà!” Bây giờ thì ông ta lại càng mặc sức vung vỉnh rồi.

Tôi tin chắc là trong thâm tâm, ông TĐ Quang không muốn hại chúng tôi, ít nhất là vì ông không dính líu gì đến vụ việc mà tôi tố cáo, nhưng rồi dần dà ông cũng bị những người khác trong Bộ Chính trị ép buộc để trượt dài đến chỗ coi những chuyện ấy là bình thường. Ấu đó cũng là “thân phận” chung của những người mang trên mình bộ quân phục công an ở Việt Nam vậy, và ông Thiếu tướng Phạm Xuân Quắc trong vụ PMU18 là một “tấm gương” điển hình. (Tôi cũng đã bảo vợ nói với ông TĐ Quang là tôi không trách ông ấy.)

Tôi tha thiết kêu gọi ĐBQH Dương Trung Quốc – người mà tôi đã 3 lần gửi thư ngỏ và đã nhận đầy đủ các bức thư tố cáo của tôi kể từ lần đầu tiên ngày 21/4/2008 cho đến nay, đồng thời đã một lần hồi âm một bức thư của tôi vào ngày 7/10/2011 (tức là ngầm xác nhận ông đã chuyển bức thư tố cáo của tôi cho những người có trách nhiệm) – hãy lên tiếng trước công luận là ông đã ông đã chuyển bức thư tố cáo của tôi cho ai và người ta đã trả lời ông thế nào.

Tôi khẩn thiết kêu gọi các sỹ quan công an đã tham gia điều tra vụ việc của chúng tôi năm 2009 (và sau đó đã bán chứng cứ cho ông NM Triết), cũng như một số sỹ quan công an khác đã nhận tiền của các đối tượng liên quan, hãy thể hiện trách nhiệm của mình trước Tổ quốc, trước nhân dân bằng cách cung cấp chứng cứ liên quan đến vụ việc cho BCHTW Đảng và Quốc hội, hầu mở ra cho đất nước một cơ hội lột xác thực sự. Đó không phải là tiền bạc của họ mà thực ra là tiền của của nhân dân đã bị họ chiếm đoạt; các anh chỉ thực sự xứng đáng với số tiền của đó nếu các anh làm được điều vô cùng trọng đại kia cho đất nước. Tôi tin là các anh không ngại thơ đến mức trao hết toàn bộ chứng cứ cho ông NM Triết mà không lưu lại cho mình một (số) bộ.

Tôi hy vọng là Bộ Chính trị hãy hiểu rằng dù muốn hay không, câu chuyện của chúng tôi cũng đã, đang và vẫn sẽ tiếp tục ảnh hưởng lớn đến tiến trình của đất nước. Sớm muộn gì SỰ THẬT cũng sẽ bị phơi bày, đó là điều chắc chắn. Những tội ác cách nay hàng ngàn năm mà còn bị phanh phui, huống hồ là trong thời đại điện tử ngày nay. Dù muốn hay không, tên tuổi của các ông cũng mãi gắn liền với giai đoạn lịch sử đầy ô nhục này của dân tộc. “Trung họa hữu phúc”, trong “nguy” có “cơ”. Những gì đang diễn ra ở Myanmar chính là một minh chứng vô cùng thuyết phục mà các ông cần suy ngẫm. Những ai đã trót sai lầm thì hãy dừng lại, đừng tiếp tục lấy tội ác để che đậy tội ác của mình. “Quay đầu lại là bờ.” Còn những ai không liên quan tới vụ việc do tôi tố cáo thì hãy biết nhảy ra khỏi con tàu đang đắm, đừng để cùng chết chìm với họ và đẩy đất nước vào một thảm họa không thể lường hết hậu quả.

Như tôi đã nhiều lần trình bày trước đây, tôi không muốn làm cho vụ việc trở nên âm ỹ, vì điều đó rõ ràng là không có lợi cho đất nước. Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác, người ta cứ cố đẩy tôi vào đường cùng, khiến tôi không còn lựa chọn nào khác mà phải tiếp tục tố cáo. Bây giờ thì bất kể vợ tôi có đứng bên tôi nữa hay không, tôi cũng quyết không lùi bước. (Với Bản Cam Đoan của vợ tôi cùng đoạn ghi âm cuộc điện thoại của

chúng tôi, cũng như lời khai trước đây của tôi và vợ tôi, người ta khó mà thuyết phục được ai rằng mọi chuyện là do tôi dựng lên.) Câu chuyện này không chỉ là bi kịch của riêng vợ chồng tôi, mà còn là bi kịch của cả một dân tộc. Một cánh én không làm nên mùa Xuân. Liệu đất nước chúng ta có nhân cơ hội này mà tiến hành một cuộc canh tân được hay không, hay lại cứ như con tàu không phanh tiếp tục lao vào vực thăm thẳm hoạ ở phía trước – tất cả tùy thuộc vào hành động của mỗi người trong số quý vị.

Quảng Trị, 15/4/2012

Lê Anh Hùng